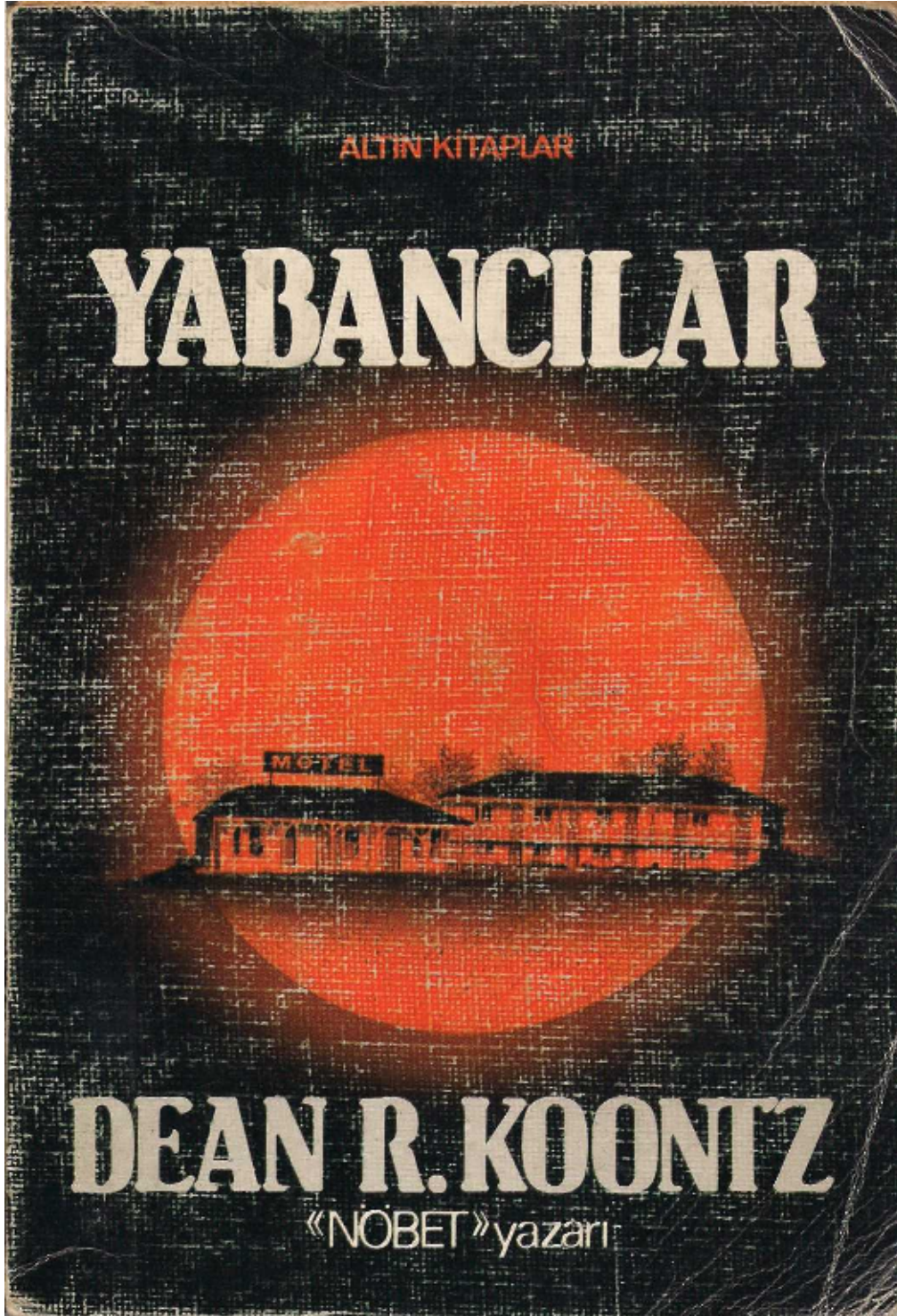

ISBN - 975 _ 405 - 008 * 2

Kitabın Orijinal Adı STRANGERS Yayın Hakları (c) DEAN R. KOONTZ KESİM AJANSI

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ Kapak Düzeni ŞAHİN KARAKOÇ

Kapak Filmi KOMBİ GRAFİK Dizgi ve Baskı ALTIN KİTAPLAR BASIMEVİ 1. BASIM / 1988

Bu kitabın her türlü yayın hakları Fikir ve Sanat Eserleri kanunu gereğince Altın Kitaplar Yayınevi'ne aittir.

Adres

Celâl Ferdi Gökçay Sk. Nebioğlu İşhanı Cağaloğlu - İstanbul Tel : 522 40 45 526 80 12

DEXTER-DEXTER

DEAN R. KOONTZ

YABANCILAR

TÜRKÇESİ:

BELKİS ÇORAKÇI

Yazarın Yayınevimizden Çıkan Diğer Kitabı :

NÖBET

BİRİNCİ BÖLÜM

KÖTÜ BİR DÖNEM

Sadık bir dost güçlü bir savunmadır. Sadık bir dost hayat ilacıdır.

— APOCRYPHA

Üzerimize korkunç bir karanlık kapanmış durumda, ama ona teslim olmamalıyız. Cesaretimizin fenerlerini havaya kaldırıp onun içinden geçmeye, bizi sabaha ulaştıracak yolu bulmaya çalışmalıyız.

— FRANSIZ DİRENİŞİNİN İSİMSİZ BİR ÜYESİ (1943)

BİR

7 KASIM - 2 ARALIK

Laguna Plajı, California

Dominick Corvaisis gece yatağına yattığında kolalı beyaz çarşafıyla hafif yün battaniyesini üzerine çekerek uykuya dalmış, ama bambaşka bir yerde uyanmıştı... holdeki dolabın içinde, karanlıkta, ceketlerle paltoların ardında. Ana rahmindeki çocuk gibi kıvrılmış bulmuştu kendini uyandığında. Yumrukları sıkılıydı. Boynunun ve kollarının kasları hatırlayamadığı kötü bir rüyanın gerilimiyle ağrıyordu.

Gece rahat yatağından ne zaman kalktığını hatırlamıyordu ama o karanlık saatlerde yolculuk yapmış olması onu pek şaşırtmamıştı. Daha önce de iki kere olmuştu çünkü aynı şey. Son zamanlarda.

Halk arasında uyurgezerlik diye bilinen somnanbulizm çeşitli tehlikeleri olan bir dertti. Bu konu insanları tarih boyunca hep ilgilendirmişti. Dom da bu derdin şaşkın bir kurbanı durumuna düştüğünden beri büyük ilgi gösteriyordu. Uyurgezerlikten söz eden yazıların geçmişi milattan önce 1000 yılına kadar uzanıyordu bulgularına göre. Eski Persler uyurgezerin gece vücudundan çıkıp uzaklaşmış olan ruhunu aradığına inanıyorlardı. Karanlık ortaçağın Avrupalıları ise şeytanın o ruhu tutsak etmesi gibi açıklamaları yeğlemişlerdi.

Dom Corvaisis bu hastalığına kaygılanmaktan çok, tedirgin oluyor, utanıyordu. Gerçi romancı olarak bu gece gezintileri ilginç geliyordu ona. Tüm yeni tecrübeleri romanlarına malzeme sayardı. Ama ilerde uyurgezerliğini yaratıcılığında kullansa bile, hastalık hastalıktı. Emekleyerek dolaptan çıkarken boynundaki ağrının başına ve omuzlarına doğru yayılması karşısında yüzünü buruşturdu. Bacakları uyuştüğundan ayağa kalkmakta zorluk çekti.

Kendini yine budala gibi hissediyordu. Artık uyurgezerliğin yetişkinlerin de başına gelebileceğini öğrenmişti, ama bunu yine de çocuksu bir sorun oîarak görüyordu. Yatağını ıslatmak gibi bir şey.

Mavi pijama pantolonuyla, belden yukarısı çıplak, yalınayak salonun

o..

içinden geçti, kısa koridordan yürüyüp büyük yatak odasına, oradan da banyoya girdi. Aynaya baktığında

kendini bir haftadır türlü günahların zevkine kaptırmış bir sefahat düşkününe benzetti.

Oysa aslında pek az günahı olan bir adamdı. Sigara içmez, aşırı yemez, uyuşturucu kullanmazdı, içkiyi de az içerdi. Kadınlardan hoşlanırdı ama önüne gelenle yatmazdı. Bu tür ilişkilerde sevginin de var olması gerektiğine inanan biriydi. Hatta kimseyle yatmayalı... ne kadar olmuştu hele... hemen hemen dört ay galiba.

Uyandığında o beklenmedik gece gezintilerinden birini yapmış olduğunu anladığı zaman hep böyle bir görüntüyle karşılaşıyordu aynada. Çok yorgun buluyordu kendini. Uyumuş olmasına rağmen, böyle gecelerde hiç dinlenmemiş oluyordu.

Banyo küvetinin kenarına oturdu, bacağını kaldırıp sağ ayağının tabanına baktı. Tabanı kesilmiş değildi.

Çizilmiş ya da aşırı kirli de değildi. Demek uykusunda gezerken evinden çıkmamıştı. Bundan önce de iki kere dolapların içinde uyanmıştı. Biri bir hafta önce, öbürü de ondan on iki gün önce. O seferlerde de kirlenmemişti tabanları. Yine geçen seferlerde olduğu gibi kendini kilometrelerce yol yürümüş hissediyordu. Ama böyle yapmışsa bile, demek evinin içinde dönüp dolaşmıştı.

Uzun, sıcak bir duş kaslarındaki rahatsızlığın ,çoğunu aldı. Dom ince ve formdaydı. Otuz beş yaşına özgü yenilenme ve güçlenme yeteneklerine sahipti.

Kahvaltısını bitirdiğinde kendini hemen hemen insan gibi hissetmeye başlamıştı bile.

Ön terasta, önünde kahvesiyle oturmuş, Laguna plajının güzel coğrafyasını inceliyordu. Tepelerden denize doğru tatlı bir eğim vardı burada. Bir süre sonra kalkıp çalışma odasına geçerken uyurgezerliğinin çalışmalarından kaynaklandığından hemen hemen emindi. İşin kendisi

değil de, geçen şubatta bitirdiği ilk romanı **Babil'de Akşam**'ın bu kadar başarılı olması.

Dom'un işlerini üstlenmiş olan yayın ajansı **Babil'de Akşam**'ı açık artırmaya çıkarmış, sonunda kitabı Random Yayınevi alıp da ilk roman için oldukça dolgun bir avans ödeyince Dom şaşırıp kalmıştı. Üstünden bir ay geçmeden kitabın film hakları satılmış (bu evin peşinatını yatırma olanağını birlikte getirmiş), Edebiyat Derneği de kitabı o ayın seçmeleri listesine almıştı. Dom o kitabı yazmak için yedi ay boyunca haftada altmış, yetmiş, hatta seksen saat çalışmış olmasına, daha önce de on yıldır kendini o romanı yazmaya hazırlıyor olmasına rağmen, yine de göz açıp kapayıncaya kadar başarıya ulaşmış biri gibi hissediyordu kendini. Aydın ama yoksul bir hayattan-buraya bir sıçrayışta gelmiş gibi.

Eskiden yoksul olan Dominick Corvaisis'in gözü, arasıra bir aynada ya da. pencere camında şimdi zengin olan Dominick Corvaisis'e ilişiyor, kendini böyle savunmasız yakaladığı anlarda, acaba bana gelen bu kısmeti gerçekten hak ettim mi, diye düşünüyordu. Zaman zaman korkunç bir düşüşe doğru gittiğini hissettiği de oluyordu. Bu tür zafer ve başarılar beraberinde epey bir gerilimi de sürükleyip getiriyordu genelde.

Babil gelecek şubatta yayınlandığında acaba Random Yayınevinin yatırımını düze çıkaracak kadar iyi karşılanacak mıydı? Yoksa başarısızlığa uğrayıp Dom'u küçük mü düşürecekti? Dom aynı şeyi bir daha yapabilir miydi, yoksa **Babil** bir rastlantı mıydı?

Uyanık olduğu her dakika, bu ve buna benzer sorular zihninin çevresinde akbabalar gibi dönüp durmakta olduğundan, aynı soruların gece uyurken de kendisini rahat bırakmadığını tahmin ediyordu. Bu yüzden

uykusunda yürüyordu herhalde. O amansız kaygılardan kurtulmak, dinlenecek bir yer aramak, dertlerin onu bulamayacağı bir yere saklanmak amacıyla.

Masasına oturup ekranlı IBM yazı makinesini çalıştırdı, yeni kitabının ilk disketindeki on sekizinci bölümün ekranda belirmesi için gerekli düğmeye bastı. Henüz isim koymamıştı yeni romanına. Dün akşam işi bıraktığında on sekizinci bölümün altıncı sayfasında kalmıştı. Ama yazılar ekranda belirip de yeniden çalışmaya hazırlandığında, yarım bıraktığı sayfa yerine karşısında dibine kadar doldurulmuş bir sayfa yazı buldu. Ekranda hiç tanımadığı yeşil satırlar birbirini izliyordu. ..

Bir an aptallaşmış bir ifadeyle gözlerini kırıştırıp o düzenli satırlara baktı, sonra başını iki yana sallayıp bu gerçeği boşuna inkâr etmeye çabaladı.

Ensesi birden buz gibi kesilmiş, aynı anda da terle kaplanmıştı.

Onu böyle kaygılandıran, altıncı sayfadaki bu hatırlanmayan satırların yazılmış olması değil, satırlarda ne yazılı olduğuydu. Üstelik... yedinci sayfa diye bir şey olmamalıydı. Kendisi yazmamıştı ki olsun! Ama vardı. Ardından bir de sekizinci sayfa buldu.

Disketteki malzemeyi tararken avuçları yapış yapış oluyordu. Çalışmalarına eklenmiş olan bu şaşırtıcı yazılar tek kelimelik bir cümlelerin yüzlerce kere tekrarlanmasından oluşmuştu:

Korkuyorum. Korkuyorum. Korkuyorum. Korkuyorum.

Çift espaslı, dörtlü sıra halinde, her satırda dört cümleden, altıncı sayfada 13 satır, yedinci sayfada 27 satır, sekizinci sayfada da yine 27 satır olarak, cümle tam 268 kere tekrarlanmış oluyordu. Makine bunu kendi kendine yaratmış olamazdı. O ne de olsa, kendisine

verilen emri yerine getiren sadık bir köleydi. Yabancı birinin eve girip elektronik olarak korunan bu roman taslağıyla uğraştığını varsaymak için de hiçbir neden yoktu. Eve zorla girildiğine dair hiçbir iz yoktu bir kere. Zaten bu eşek şakasını yapacak kimseyi de tanımıyordu. Demek ki, uykusunda gezerken makinenin başına geçmiş, bu cümleyi oraya 268 kere yazmıştı. Ama böyle bir şey yaptığını hiç 'hatırlamıyordu. Korkuyorum.

Neden korkuyordu? Uykuda gezmekten mi? Gerçi insanı tedirgin eden bir deneyimdi. Heie de sabahlan, pek rahatsızlık veriyordu. Ama bu tür dehşet düzeyinde korkular yaratacak bir şey de sayılmazdı.

Edebiyat alanında başarıya böylesine hızlı ulaştığından, aynı hızla inip unutulacağına dair kaygılar vardı içinde. Ama makinedeki yazıların meslek hayatıyla ilgili olmadığı, bambaşka, garip bir şeyden kaynaklandığı içine doğuyordu. Karşısındaki tehdit pek garip, bir şey olmalıydı. Bilinçli zihninin henüz göremediği, ama bilinçaltının gördüğü, onu uyarmak için uykusunda bu mesajı ilettiği bir şey.

Yo, saçma. Yine romancılara özgü hayal gücü faaliyete geçmiş olmalıydı. Çalışmak. En iyisi çalışmak olacaktı. Dom'a en çok yarayacak ilaç buydu.

Hem zaten okudukları doğruysa, yetişkin uyurgezerler bu işi pek uzun sürdürmüyorlardı. Olsa olsa altı aylık bir süre içinde en çok bir düzine gezinti yapıyorlardı görünüşe göre. Büyük ihtimalle bir daha uykusu bu tür gezintilerle rahatsızlaşmayacak, bir daha dolap diplerinde uyanmayacaktı.

Disketten istenmeyen sözcükleri sildi, on sekizinci bölümü yazmaya devam etti.

Gözleri saate iliştiğinde biri geçtiğini, yemek saatini bile makine başında geçirmiş olduğunu görüp şaşıtı. Kasım başları olduğu halde, hava Güney California'ya göre bile sıcaktı. Öğle yemeğini ön terasta yedi. Palmiye ağaçları tatlı rüzgârda kıpırdıyor, havaya sonbahar çiçeklerinin kokusu doluyordu. Laguna zarif kıvrımlarla tepelerden Büyük Okyanusa doğru iniş yapmaktaydı. Okyanus güneş altında ışıltı ısıldı. Coca Cola'sının son yudumunu bitiren Dom, birden başını arkaya atıp pırıl pırıl mavi gökyüzüne baktı. Gülerek, «Görüyorsun işte,» dedi kendi kendine. «Kafana gökten kasa falan düştüğü yok. Piyano da düşmüyor. Demok-les'in kılıcı da görünürlerde yok.» O gün kasımın yedisiydi.

Boston, Massachusetts

Doktor Ginger Marie Weiss, Bernstein Mezecisinde alışveriş ederken sorun çıkmasını hiç beklemiyordu. Oysa her şey orada başlamıştı. Siyah eldivenler olayıyla.

Ginger genelde karcısına çıkan her sorunun üstesinden gelebilecek bir tipti. Hayatın zorluklarına meydan okumaktan hoşlanır, dertler onu sarsmazdı. Eğer karşısına hiç engel çıkmasa, yolu dümdüz olsa, sıkılırdı herhalde.

Ama sonunda üstesinden gelemeyeceği bir sorunla karşılaşacağı da hiç aklına gelmemişti.

Hayat insana zorluklar çıkarırken, birtakım dersler de öğretirdi. Bunların bazıları daha çok işe yarardı. Bazı dersler kolay, bazıları zordu. Bazıları da umutsuzdu.

Ginger zeki, güzel, hırslı, çalışkan biriydi. Çok güzel yemek pişirirdi. Ama hayattaki en büyük avantajı, hiç kimsenin onu ilk görüşte ciddiye almayışındı, incecik, zarif, güzel Ginger önemsiz biri gibi izlenim bırakıyordu.

Çoğu kişi onu haftalarca, aylarca azımsar, neden sonra onun dişli bir rakip veya hatırt sayılacak bir iş arkadaşı ya da hasım olduğunu anlarlardı.

Ginger'in saldırıya uğraması olayı, New York'un Columbia Presbyterian. Hastanesinde bir efsane haline gelmişti çoktan. Bernstein Mezecisinde sorunların başlamasından dört yıl önce o hastanede stajını yapmıştı Ginger. Tüm asistanlar gibi o da zaman zaman günde on altı saat, hatta daha uzun çalışıyor, hastaneden çıktığında eve gidebilecek gücü bile kalmamış oluyordu. Temmuz ayının sıcak, nemli bir cumartesi akşamında, özellikle yorucu bir iş gününü sona erdirmiş, gece saat onu biraz geçe evine dönüyordu. Birden karşısına çam yarması gibi bir mağara adamı dikilmişti. Eleri fırıncı küreği kadar, kolları kalın, boynu hiç yok, alnı geriye doğru meyilli idi. Kutudan fırlayan yaylı oyuncak gibi Ginger'in üzerine gelmiş, «Bağırırsan dişlerini dökerim,» demişti. Sonra Ginger'in kolunu yakaladığı gibi büküp arkasına kıvrı-mıştı. «Anladın mı, kahpe?»

Sokaktan gelip geçen yoktu. En yakın arabalar iki blok iierde trafik ışığının yeşile dönmesini bekliyorlardı.

Yardım bulmak olanağı yoktu görünüşe göre. Adam Ginger'i iki bina arasındaki çöp yığılı bir aralığa sokmuştu. Bir tek soluk ampulün aydınlattığı bir yere. Ginger bir çöp bidonuna çarpmış, diziyle omzunu acıtmış, sendelemiş, ama düşmemişti. Çok kollu ka-ranlıklar kucaklayıvermişti onu hemen.

Önce etkisiz inlemeler, soluksuz itirazlarla saldırganın güven kazanmasını sağlamaya çalıştı. Çünkü o sıralar adamın silahlı olduğunu sanıyordu.

Tabanca taşıyanın suyuna gitmeli, diye düşünmekteydi. Karşı koyma. Karşı koyanlar kurşunu yer.

Adam sıkılı dişlerinin arasından, «Yürü,» diye tıslayıp onu tekrar itti.

Aralığın dörtte üçünü geçtiler, adam onu dipteki ampulden pek de uzak olmayan bir kapı girişine soktu, utanç verici, pis sözcükler kullanarak, parasını aldıktan sonra ona neler yapacağını anlatmaya başladı. Bu arada Ginger de onun silahsız olduğunu gördü. Birden bir umut belirdi içinde. Adamın pis sözleri kan dondurucuydu. Ama cinsel tehditleri öyle aptalca tekrarlanıyordu ki, hemen hemen gülünçtü. Ginger onun hep kaybetmek üzere yaratılmış geri zekâlı bir dev olduğunu, istediğini elde etmek için hep cüssesine güvendiğini anladı. Bu tipler pek ender silah taşırdı. Kasları onlara sahte bir yenilmez-;ik duygusu verirdi. Belki kavga sanatlarını bile' bilmiyor olabilirdi bu adam. Cüzdanı alınıp boşaltılırken Ginger itiraz etmedi, o arada tüm cesaretini toplayıp adamın kasiğine tekme patlattı. Adam ikibüklüm olurken Ginger hızla harekete geçti, onun koca ellerinden birini kaptı, işaret parmağını •geriye doğru bükte, hırsla bastırdı. Herhalde bunun acısı da kasiğinin verdiği acı kadar korkunç olmalıydı. ■

<

işaret parmağının böyle şiddetle geriye bükülmesi her insanı, ne kadar iri ve güçlü olursa olsun, hareketsiz hale getirmeye yeterdi. Ginger bu hareketle bir yandan adamın elinin ön tarafındaki siniri gererken, bir yandan ■da elin tersindeki çok duyarlı sinirlere acı veriyordu. Yoğun acı omuzdaki sinirlere geçiyor, oradan boyuna uzanıyor olmalıydı.

Adam boş kalan eliyle onun saçlarına sarılıp çekti. Bu karşı saldırı can •yakan türdendi. Ginger'in haykırmasına yol açtı, görüşünü bulandırdı, ama Ginger dişini sıkı, acıya dayandı, yakaladığı parmağı geriye doğru daha da

büktü. Bu acımasız baskı, adamın kafasındaki tüm direniş düşüncelerini ça-»bucak siliverdi, gözlerinden istemediği gözyaşları fışkırdı, dizleri üzerine çöktü, ağzından gıcırtılı çığlıklar, küfürler dökülürken çaresiz kaldı.

«Bırak beni! Bırak beni, kahpe!»

Ginger gözlerini kırpıştırıp içeri süzülen terleri yok etmeye çalıştığında, ■aynı tuzlu sıvıyı ağzının köşelerinde de tadıyordu. İşaret parmağını iki eliyle 'kavradı, dikkatli adımlarla geri geri yürüyüp adamı üç ayak üzerinde, gülünç 'biçimde emekler durumunda aralıktan sokağa çıkardı. Sanki tehlikeli bir köpeği 'tasmasından sürüklüyordu.

Adam çabalayarak, sürünerek, tek eli ve iki dizi üzerinde sürüklenerek -ilerlerken başını kaldırıp müthiş bir öfkeyle onun yüzüne baktı. Öldürme isteği vardı bu bakışlarda. Işıktan uzaklaşınca şiş surattaki ayrıntılar daha az ^belirgin hale geldi. Ama Ginger acıdan, öfkeden, küçük düşme duygusundan îburuşan bu suratın insan görünüşünden çıktığını hâlâ farkedebiliyordu. Mermer oyması suratlara dönmüştü. Tiz bir sesle kan dondurucu tehditler savuruyordu.

On beş metre kadar yol aldıklarında adam elinden ve kasığından gelen •iç bulandırıcı acı dalgalarına teslim oldu, boğulur gibi bir ses çıkardı, kendi, •üstüne başına kustu.

Ginger onu bırakmaya hâlâ cesaret edemiyordu. Şu anda ona fırsat tamsa, adam onu bayıltana kadar dövmekle kalmaz, öldürürdü de. içinde korku ve tiksinti duyguları birbirine karışırken Ginger onu daha çabuk sürüklemeye çalıştı.

Yola çıktıklarında kaldırımında bir an durdu, polisi çağırarak hiçbir yaya göremedi. O zaman adamı zorlayıp sokağın orta yerine getirdi, oradan geç-

— *n* —.

mekte olan trafik de bu şaşırtıcı manzara karşısında durmak zorunda kaldı.

Sonunda polisler geldiğinde, saldırganın duyduğu sevinç Ginger'in duyduğunu bile aşıyordu.

insanların Ginger'i azımsamasının bir nedeii, ufak tefek oluşuydu. Boyu¹ bir elli sekiz, kilosu kırk dokuzdu.

Fiziksel varlığı çekingenlik uyandıramazdı.. Bunun yanı sıra, gerçi güzel ve biçimliydi arna pek sarışın bomba sayılmazdı.. Sarışındı, orası doğru. Saçlarındaki o gümüşe yakın ton erkeklerin dikkatini' çekiyordu. Bir erkek onu ilk defa görüyor da olsa, yüzüncü defa görüyor da. olsa, bu etki değişmiyordu. Pırıl pırıl güneş altındayken bile saçları mehtabı yansıtır gibi parlardı. O solgun ama ışıklı saçlar, o narin yüz çizgileri,, yumuşak bakışlı mavi gözler, Audrey Hepburn boyun, zayıf omuzlar, ince bilekler, uzun parmaklı eller, incecik bel... bunların hepsi bu kızın kolay kırıla-bileceği yolunda yanlış bir izlenim veriyordu insana. Üstelik yapı olarak sessiz ve gözlemciydi. Bu iki özellik biraraya gelince, kolayca çekingenlik sanı-labilirdi. Sesi öyle yumuşak ve müziksiydi ki, altta yatan özgüveni ve gücü-saklıyordu o tatlı tonun altına.

Ginger gümüş saçlarını, mavi gözlerini, güzelliğini ve tutkusunu annesi-Aina'dan almıştı. Annesi bir yetmiş beş boyunda bir isveçliydi.

Ginger dokuz yaşında ilkokulu normalden iki yıl erken bitirirken Anna; ona, «Sen benim altın kızımsın,» demişti.

iki kere sınıf atlayan Ginger derslerde rakipsizdi. Ona yaldız çerçeveli bir kutlama belgesi verilmişti. Mezuniyet gününde gösteriye çıkan üç öğrenciden biri oydu. Piyanoda iki parça çalmıştı. Önce Mozart, sonra da modern bir parça. Seyirciler şaşkınlıktan ayağa fırlamışlardı alkışlarken.

Arabayla eve dönerlerken Anna onu sımsıkı kucaklamış, «Altın kız,» diye fısıldamıştı.

Direksiyonu Jacob kullanıyordu. Gözlerinde biriken gurur yaşlarını gidermek için sık sık gözlerini kırıştırıp duruyordu. Duygulu adamdı Jacob.. Çabuk heyecanlanırdı. Gözlerinin habire nemlenmesinden biraz utanır, kızarık gözlerindeki yaşları bilinmeyen bir alerjiye bağlamayı yeğlerdi. O mezuniyet gününde de eve dönerlerken yol boyu, «Bugün havada çok polen var galiba,» demiş, bunu iki kere tekrarlamıştı. «Çok kötü bu polenler!»

Anna kızına, «Hepsi sende birleşmiş, bubalah,» diyordu. «Benim en güzef yanlarımla babanın en güzel yanları. Çok ilerleyeceksin, yemin edebilirim... bekle de gör bak, nasıl ilerleyeceksin. Önce lise, sonra üniversite, sonra belki hukuk veya tıp... ne istersen o. Ne istersen!»

Ginger'i asla azımsamayan yalnız annesiyle babasıydı. Eve varıp bahçe yoluna saptılar. Garaja varmadan Jacob birden durdu, şaşkın bir sesle, «Ne yapıyoruz biz?» dedi. «Biricik kızımız ilkokulu bitiriyor.

— 15 — , ■'■⁴

Ne isterse yapabilecek olan kızımız belki de Siyam kralıyla evlenir, zürafa sırtında aya yolculuk yapar. Ömrünün ilk mezuniyet kepini giyiyor da, biz kutlamıyoruz, ha? Manhattan'a gidip Plaza'da şampanya patlatalım mı? Wal-dorf'da yemek mi yiyelim? Yo, daha iyi bir şey yapmalıyız. Bizim zürafalı astronotumuza

ancak en iyisi layık. Walgreen'deki dondurmacıya gidelim!» «Tamam!» diye bağırdı Ginger. Walgreen'deki dondurmacının ömründe gördüğü en garip aile onlardı herhalde. Jokey boyunda bir Yahudi baba... adı Almanca ama ten rengi Sami. Yanında isveçli bir anne. Sarışın ve son derece dişi. Kocasından on üç santim daha uzun. Bîr de çocuk. Çıt diye kırılacak bir cin. Annesinin tersine ufak tefek, babasının tersine sarışın, annesine benzemeyen, başka türlü bir güzellik. Ağırbaşlı bir güzellik. Yabancıların onu annesi ve babasıyla gördüklerinde evlat edinilmiş sanacaklarını daha çocukken bile biliyordu Ginger. Babasından ufak tefekliğini, yumuşak sesini, zekâsını ve iyi huyluluğunu almıştı.

ikisine de öylesine yoğun bir sevgi duyuyordu ki, çocukken duyduğu duyguları ifade etmeye yetecek sözcükleri bile bulamıyordu. Büyüdükten sonra da, onların kendisine ne anlam ifade ettiğini bir türlü dile getiremedi, ikisi de yoktu artık. Erkenden mezarlarına çekilmişlerdi.

Anna trafik kazasında öldüğünde Ginger on iki yaşını yeni doldurmuştu. Jacob'un akrabaları, İsveçli anne olmayınca Ginger'le babasının kaybolmuş gibi kalacaklarına inanıyorlardı. Weiss ailesi Anna'yı dışarıklı bir Hristiyan olarak görmekten çoktan vazgeçmiş, ona sevgi ve saygı beslemeye başlamıştı. Üçlü ailenin birbirine ne kadar yakın olduğunu hepsi biliyorlardı. Ayrıca bu ailenin başarısını sağlayan motor, da Anna'ydı. Weiss kardeşlerin en iddiasızıyla evlenmişti Anna. Hayalci Jacob'la... çekingen Jacob'la... burnunu habire hafiye romanlarına, bilim kurgu kitaplarına gömen Jacob'la, Ama onu bir yerlere ulaştırmayı başarmıştı. Anna onunla, evlendiğinde Jacob bir kuyumcu

dükkânında çalışmaktaydı. Anna öldüğündeyse kendisi iki dükkân açmıştı.

Cenazeden sonra aile, Rachel Halanın Brooklyn tepesindeki koca evinde toplandı. Ginger onlardan kurtulabildiği anda kilerin karanlığına kapanıp kendi başına kalmak istedi. Bir tabureye oturdu, çevresinde dolaşan baharat kokuları arasında, Tanrıya annesini geri getirmesi için dua etti. O sırada Francine Halanın Rachei'le mutfakta konuştuğunu duydu. Francine, Jacob'la kızının Anna'sız ne yapacaklarına kaygılanıyordu.

«işini böyle sürdüremez, bunu sen de biliyorsun. Üzüntüsü geçip işine başladığı zaman bile sürdüremez. Anna onun hem sağduyusu, hem dürtüsü, hem de en iyi danışmanıydı. O olmayınca, beş yıla, ka'ımaz, her şeyini kaybeder.»

Ama Ginger'i azımsıyorlardı.

Aslında Ginger henüz on iki yaşındaydı. Onuncu sınıfa gelmiş olmasına rağmen, herkesin gözünde hâlâ çocuktı. Anna'nın yerini bu kadar çabuk doldurabileceğini kimse beklememişti. Annesinin güzel yemek yetenekleri onda da vardı. Cenazeden hemen sonra kendini yemek kitaplarına gömdü, şaşırtıcı bir çalışkanlık ve sebat gösterip o zamana kadar bilmediği aşçılık hünerlerini de öğrendi. Anna'nın ölümünden sonra akrabalar ilk kez o eve yemeğe geldiklerinde sofrayı görünce şaşkınlıkla bağırdılar. Ev yapımı patates köfteleri peynir rendesine batınıp tava edilmişti. Sebze çorbasının içinde peynir ve et parçaları yüzüyordu. Ordövr olarak balık vardı. Baş yemek, biberli dana eti yanında patates, kızgın yağda tava edilip domates sosuyla servis yapılan makarna köfteleri vardı. Tatlı olarak iki seçenek sunulmuştu. İsteyene fırında şeftali,

isteyene elmalı şale. Francine'le Rachel, Jacob'un harika bir aşçı tuttuğunu, onu göstermeyip mutfağa sakladığını sandılar. Jacob parmağıyla kızını gösterdiğinde inanamadılar. Ginger bu yaptıklarını pek de olağanüstü bulmuyordu. Madem eve aşçı gerekiyordu, aşçı olmuştu kendisi.

Artık babasına bakması gerekiyordu. Kendini bu işe heves ve tutkuyla adadı. Evi hızla, ustalıkla temizledi, Francine Halanın titiz teftişlerinde bile tam not aldı. Yaşı on ikiydi ama bütçe yapmasını kolayca öğrendi. On üç yaşına gelmeden, evin tüm hesaplarını üstlenmişti.

On dört yaşında, sınıfındaki herkesten üç yaş küçük olan Ginger okulun birincisiydi. Liseyi bitirdiğinde birçok üniversite onu kabul ettiği halde Barnard'ı seçmesi üzerine, çocuk acaba gençlik hayallerine kapılıp çiğneye-bileceğinden büyük lokma mı ısırды diye herkes kaygılandı.

Barnard gerçekten de liseden daha zordu. Ginger artık öteki çocuklardan daha çabuk öğreniyor değildi. Ama yine en iyileri kadar öğreniyordu. Not ortalaması genellikle sekizi tutturuyor, yedi buçuğun altına hiç düşmüyordu. Notları o düzeye kadar indiğinde, üçüncü yılındaydı Ginger. Jacob o sıra pankreas krizini geçirmekteydi. Kızcağz gecelerini hep hastanede geçiriyordu.

Jacob kızı üniversiteyi bitirinceye kadar yaşadı. Çökmüş ve zayıf bir halde, Ginger stajının ilk altı ayını bitirene kadar da dayandı. Ama üçüncü pankreas iltihabı krizinden sonra pankreas kanseri başladı. Ginger araştırma kariyerinden vazgeçip Boston Memorial Hastanesinde cerrahiye geçme kararını vermeden önce de öldü.

Genç kızın babasıyla geçirdiği süre annesiyle geçirdiğinden daha uzun olduğundan, bu seferki duyguları daha derin oldu. Bu kayıp onu Anna'nın kaybından bile çok sarstı. Ama bu dertlerle de yine becerikli biçimde başa çıkmayı bildi. Staj dönemini çok güzel raporlar ve tavsiyeler toplayarak bitirdi.

Hastanede çalışmaya hemen başlamadı, iki yıllık yoğun bir program için California'ya gitti, kardiovasküler patoloji üzerine eğildi. Sonra bir aylık bir tatil yaptı. Ömrünün en uzun tatili olmuştu bu. Tekrar doğuya dönüp Boston Memorial'da Doktor George Hannaby'nin yanında çalışmaya başladı. Han-

•nâby kalp ameliyatlarına birtakım yenilikler getirmiş bir doktordu. Ginger onun yanında iki yıllık döneminin üç çeyreğini harika biçimde doldurdu.

Derken kasım ayında bir salı sabahı, birkaç şey almak üzere Bernstein Mezecisine gitti ve korkunç' olaylar başlamış oldu. Siyah eldivenler olayı. Birincisi oydu.

— 0 =

Salıları izin günüydü. Eğer hastalarından birinin ölüm kalım gibi bir durumu yoksa, Ginger'in hastaneye gelmesi beklenmez, orada ona ihtiyaç da duyulmazdı. Memorialdaki ilk iki ay boyunca, her zamanki hevesli ve yorulmak bilmez yaradılışıyla izinli günlerinde de hep işe gitmişti. Yapmayı daha çok istediği başka bir şey yoktu ki! Ama George Hannaby durumu öğrenir öğrenmez bu işe bir son verdi. George ona doktorluğun yorucu bir iş olduğunu, her doktorun izne ihtiyacı olduğunu söyledi. Ginger VVeiss'in bile.

«Eğer kendini bu kadar acımasızca zorlarsan, acısı bir tek senden değil, hastalarından da çıkar,» dedi.

Böylece Ginger salıları bir saat daha geç kalkmaya, duştan sonra kahvaltısını ederken gazete okumaya

başladı. Saat onda giyiniyor, birkaç blok ilerde, Charles Sokağındaki Bernstein Mezecisine kadar yürüyor, sevdiği cici şeylerden alıyor, elinde alışveriş torbasıyla yürüyerek eve dönüyor, onca şeyi hiç utanç duymadan yiyor, akşama kadar roman okuyordu. Romanlar ya Agatha Christie ya da Dick Francis, John D. MacDonald, Elmore Leonard gibi birinin, bazen de Heinlein'indi. Gerçi dinlenmeyi çalışmak kadar sevmeye henüz başlamış değildi, ama yavaş yavaş izin günlerinin de tadını daha çok çıkarıyordu. Salı geliyor diye korkmuyordu artık.

Kasım ayındaki o kötü salı da her salı gibi güzel başladı. Soğuktu hava. Gökyüzü griydi. Öyle insanı donduracak bir hava yoksa da, canlandırıcı denilen türden bir hava vardı. Yine her salı sabahı olduğu gibi kendini Bernstein Mezecisinde buldu. Saat onu yirmi bir geçiyordu. Mezeci dükkânı kalabalıktı. Ginger tezgâhın önünde sağa sola yürüyüp neler var diye baktı, sevdiklerini hevesle seçti. Çevresi güzel kokularla, neşeli seslerle doluydu. Araya •servis kaşıklarının çatırtıları da karışıyordu. Ginger istediği her şeyi torbaya koyunca kasaya gidip parayı ödedi, lâcivert yün eldivenlerini eline çekti, çantasını omzuna daha iyi yerleştirip masalar arasından geçerek kapıya yöneldi.

Meze torbasını sol koluna takmış, sağ eliyle de cüzdanını omuz çantasının içine tıktırmaya çalışıyordu. Kapıya vardığında başı eğik, gözleri çantadaydı. O anda dükkânın kapısından gri tüvit palto ve siyah Rus şapkası giymiş bir adam girdi. O da Ginger kadar dalgındı. Çarpıştılar. Dışarının soğuk havası içeriye girerken Ginger geriye doğru bir adım sendeledi. Adam önce onun elindeki meze torbasını düşmesin diye

yakaladı, sonra onu kolundan tutup dengesini kazandırdı.

«Özür dilerim, dikkat etmedim,» dedi. Ginger, «Suç bendeydi,» diye karşılık verdi. Adam, «Dalmışım işte,» diye açıklamaya çalıştı. «Asıl ben önüme bakmıyordum.» «iyisiniz ya?»

«Bir şeyim yok. Gerçekten.» Adam meze torbasını ona uzattı.

Ginger teşekkür etti, torbayı aldı... o anda adamın siyah eldivenlerini gördü. Eldivenlerin pahalı cinsten olduğu belliydi. Kaliteli deriden, öylesine özenle dikilmişti ki, dikiş yerleri zor belli oluyordu. Ama bu eldivenlerde Ginger'in tepkisini açıklayabilecek bir şey yoktu.

Rastlanmadık bir şey değildi, garipliği de yoktu.

Korkulacak bir yanı ise hiç yoktu. Ama Ginger birden kendini tehlikede hissetti. Korkusu bu adama karşı da değildi. Adamcağıza solgun tenli, etli suratlı, gözlüklü, iyi birine benziyordu. Ama Ginger'in içinde o anlaşılmaz korkuyu uyandıran şey eldivenlerdi. Soluğu soğazına tı-kandı, kalbi gümbür gümbür atmaya başladı.

İşin garip yanı, dükkândaki her şey ve herkes birden solgunlaşıyordu. Sanki birer hayal olmuşlardı. Rüyanın içinde eriyorlardı. Gerçek değildiler. Küçük masalara oturmuş kahvaltı edenler, rafları dolduran paket ve yiyecekler, turşu fıçısı, tezgâhlar, sandalyeler, hepsi sisleniverdi. Yerden duman yükseli-yormuş gibi.

Solmayan tek şey o eldivenlerdi Ginger gözünü alamadan onlara bakarken her ayrıntıyı çok canlı biçimde görmeye başladı, eldivenler daha da gerçek, üstelik korku verici bir hale geldi, korku dozu da giderek yükseliyordu.

«Bayan?» dedi etli suratlı adam. Sesi çok uzaklardan, bir tünelin ucundan gelir gibiydi.

Dükkânın içindeki görüntüler solup beyazlaşıyordu ama sesler belirsizleşmi-yor, tersine yükseliyor, Ginger'in kulakları anlamsız bir gümbürtüyle uğuldu-yordu. Çatal tabak sesleri, hesap makinelerinin uğultusu sonunda gök gürültüsüne döndü, dayanılmaz oldu.

Gözlerini o eldivenlerden ayıramıyordu.

Adam, «Bir şey mi oldu?» diye sorarken deri eldivenli ellerinden birini kaldırıp Ginger'e doğru uzattı.

Siyah, gergin, parlak... derinin pütürleri ancak belli... parmak yanlarında incecik, belli belirsiz dikişler... eklem yerleri daha gerilmiş...

Başı dönen, dengesi bozulan, anlayamadığı bir korkunun baskısıyla ezilen Ginger birden canını kurtarmak için koşup kaçması gerektiğini, yoksa öleceğini hissetti. Ya kaçacak ya da ölecekti. Nedenini bilmiyordu. Tehlikeyi anlamıyordu. Ama eğer kaçmazsa, olduğu yerde yok olacağını **biliyordu**.

Zaten deli gibi çarpan kalbi büsbütün çıldırdı. Demin boğazına takılan soluğu ince bir çığlık halinde kurtuldu, Ginger sanki o çığlık kendisini ko

_ 20 _

valıyormuş gibi ileri atıldı. Eldivenlere gösterdiği tepkiye şaşıyor, bu konuda tarafsız davranamıyor, kendi davranışını açıklayamıyor, ama kaçıyordu. Meze torbasını göğsüne bastırmış durumda, kendisine çarpan adamı omuz-layıp geçti. Adamı devirmesine ramak kalmıştı ama farkına bile varamadı.

Herhalde o arada dükkânın kapısını açmış olmalıydı. Açtığını hatırlamıyordu. Kendini dışarda buldu. Isıran, serin kasım havasında. Charles Caddesinin trafiği, korna sesleri, motor uğultuları, lastiklerin gıcirtısı sağında kalıyordu. Mezecinin vitrinlerini solunda gördü, yıldırım gibi koştu.

Ondan sonrasını ise hiç mi hiç hatırlamıyordu. Çevresindeki dünya tümüyle silikleşip yok oldu, Ginger şekilsiz bir griliğin içine daldı. Bacakları çalışıyor, pardösüsünün etekleri oyluklarına vuruyordu. Korkudan aklı durmuş, hayal ürünü korkunç bir manzaranın içinde koşar gibiydi. Kaldırımında herhalde başka kimseler de olmalıydı. Ginger ya onlara çarpmamayt başarmış ya da onları yana itmişti herhalde. Hiçbirini hatırlamıyordu. Bir tek, kaçıp kurtulma ihtiyacının farkındaydı. Kimse onu kovalamadığı halde, ceylan hızıyla koşuyordu. Dudakları gerilmiş, katıksız korku ifadesi yansıtırken, hangi tehli-keden kaçtığını bile bilmiyordu. Koşuyordu. Deli gibi koşuyordu. Geçici olarak kör ve sağır olmuştu. Kaybolmuştu.

Dakikalar geçip sis durulaştığında kendini Mount Vefnon Caddesinde, kendi oturduğu yolda, yokuşun ortalarında buldu. Gösterişli bir kırmızı tuğla evin ön merdiven parmaklığına sarılmıştı. Parmakları demiri öyle sıkı kavramıştı ki, eklemleri bembeyaz olmuştu. Başını da dayamıştı demire. Sanki hücresinin parmaklığına sarılmış bir tutukluydu. Ter içinde, soluk alabilme savaşı veriyordu. Ağız kuru ve acıydı. Boğazı yanıyor, göğsü sancıyordu. Şaşırmış durumdaydı. Ginger. Buraya nasıl geldiğini bilemiyor, hatırlayamıyordu. Bellek kaybının dalgaları onu yabancı bir sahile atmıştı.

Bir şey korkutmuştu onu.

Ne olduğunu da hatırlayamıyordu.

Yavaş yavaş korku dindi, soluması normale yaklaştımaya başladı, çarpıntıları azaldı.

Ginger başını kaldırıp gözlerini kırptırdı, yaş bürümüş gözleri durula-şıp bakışları netleşirken çevresine kuşku ve şaşkınlıkla baktı. Başını kaldırdığında bir ıhlamur

ağacının çıplak kara dallarıyla gri gökyüzünü gördü. Antik demirden gaz lambaları hafif bir ışık saçıyordu. Günün karanlığını akşam sanmış, aldanmıştı lambalar. Yokuşun tepesinde Massachusetts Hükümet Binası göze çarpıyordu. Aşağıda, bu caddenin Charles Caddesiyle kesiştiği yerde trafik pek yoğundu. Bernstein Mezecisi. Evet, tabii. Salıydı bugün. Bernstein'a gitmişti. Oradayken de... bir şey olmuştu.

— 22 —

Ne? Ne olmuştu Bernstein'da? Meze torbası da neredeydi? > Demir parmaklığı bıraktı, ellerini kaldırıp örgü yün eldivenleriyle gözlerini kuruladı. Eldivenler. Yo, kendi eldivenleri değil... bunlar değil. Rus şapkası giymiş o miyop adam. O adamın siyah deri eldivenleri. Oydu Ginger'i korkutan. Ama o eldivenleri görünce neden böyle isteriye kapılmış, neden bu kadar korkmuştu? Ne vardı siyah eldivende korkulacak?

Yaşlı bir çift karşı kaldırımında durmuş, dikkatle onu seyrediyorlardı. Acaba ne yaptım da onların dikkatini çektim, diye merak etti. Hatırlamaya uğraşıyor, ama yokuş yukarı nasıl koştuğunu, buraya nasıl geldiğini hiç bilmiyordu. Son üç dakika, belki de daha uzun bir süre tümüyle silinmişti belleğinden. Panik içinde bu caddede yokuş yukarı koşmuş olmalıydı. Yaşlı çiftin yüz ifadesine bakılırsa, rezil olmuştu herkese.

Utanarak onlara arkasını döndü, kararsız adımlarla aşağıya doğru ilerlemeye başladı. Geldiği yöne.

Yokuşun dibinde, tam köşede, meze torbasını kaldırımın üzerinde gördü. Torbanın başına dikilip uzun süre durdu, onu ne zaman düşürdüğünü hatırlamaya çalıştı. Oysa paninin bulunması gereken yerde yalnızca grilik ve hiçlik vardı.

Neyim var benim?

Torbadan birkaç paket yere kaymış, ama hiçbiri yırtılmamıştı. Ginger onları tekrar torbaya koydu. Bu kontrol kaybından ötürü şaşkın, dizleri titreyerek eve doğru yola koyulduğunda ağzından burnundan beyaz dumanlar çıkıyordu. Birkaç adım •sonra durdu. Kararsızdı. Sonunda dönüp Bernstein'a yöneldi. Mezecinin önünde durup bir an bekledi, Rus şapkalı, gözlüklü adam elinde kendi alışveriş torbasıyla dükkândan çıktı.

«Aaa!» Gözlerini şaşkınlıkla kırıştırdı adam. «Şey... acaba sizden özür dilemiş miydim? Öyle hızla dışarı fırladınız ki, belki de dilemeye zaman bu-lamamışımdır diye düşündüm.»

Ginger onun torbayı tutan sağ elindeki eldivene baktı. Adam konuşurken elini havada hareket ettiriyor, Ginger de o hareketi izliyordu. Eldivenler onu bu sefer korkuîmamışfı. Demin neden öyle paniğe kapıldığını da anlayamr yordu.

«Ziyarı yok. Sizden özür dilemek için bekledim. Çok şaşırmıştım ve... yani... hiç alışmadığım türden bir sabahtı.» Ginger bunları söyledikten sonra adama arkasını döndü, uzaklaşırken omzunun üzerinden, «iyi günler,» diye seslendi.

Oturduğu apartman çok uzak sayılmazdı. Yine de gri kaldırımlar üzerinde yürüyüp eve varması ona destansı bir yolculuk gibi geldi. **Neyim var benim?**

— 21 —

Bu havaya göre bile çok fazla üşüyordu. Beacon tepesinde, dört katlı bir apartmanın ikinci katında oturmaktaydı. Burası geçen yüzyılın eski bankacılarından birinin evinden bozmaydı. Ginger' in burayı seçişi, iyi korunmuş on dokuzuncu yüzyıl

tarzından hoşlandığı içindi. Zarif tavan kabartmaları, kapıların üzerinde oymalar, maun doğrama, Fransız tipi pencereler, iki şömine (biri salonda, biri yatak odasında), üstlerinde özenle desenlendirilmiş mermerler. Bu dairede bir devamlılık, kalıcılık, istikrar duygusu vardı. Ginger'in en önem verdiği şey devamlılık ve istikrardır. Belki de annesini on iki yaşındayken kaybetmiş olmanın bir etkisi.

Evin içi sıcak olduğu halde hâlâ ürpererek elindeki paketleri buzdolabına yerleştirdi, sonra banyoya girip aynada kendine dikkatle baktı. Rengi çok solgundu. Gözlerindeki o korkmuş, hayalet bakışlarından da hiç hoşlanmadı.

Aynadaki görüntüsüne, «Ne oldu orada, **şnuk?**» diye sordu. «Kendini maskara ettin, farfufket oldun, bak, söylüyorum sana. Ama neden? Hu? Sen koskoca bir doktorsun. Söyle o halde. **Neden?**» Babası Jacob gerçi kalıtımı ve yetiştirme bakımından Yahudiydi, bundan gurur duyardı ama pek ibadet eden bir Yahudi sayılmazdı. Havraya pek ender gider, dinsel bayramlara da ancak inançtan uzaklaşmış Hristiyanların Noel'e, Paskalya'ya takındığı tavrı takınırdı. Ginger'in dinsel uygulamalarla ilgisi ise babasından bile bir adım daha uzaktı. Kendine zındık derdi. Jacob'un Yahudiliği kişiliğiyle tutarlı olduğu, yaptığı, söylediği her şeyde belirgin olduğu halde, Ginger için durum böyle değildi. Kendisini tanımlaması istense, «Kadın, doktor, işkolik, siyasete ilgisiz...» diye başlar, daha bir sürü sıfat sıraladıktan sonra «Yahudi» demeyi ancak hatırlardı. Yidiş dilindeki sözcükleri ancak başı derde girdiği zamanlar kullandığını farketmişti. Sanki o sözcüklerde bir tılsım gücü varmış da, şanssızlığa karşı uğur getirecekmiş gibi.

«Sokaklarda koştun,» diye devam etti. «Alışveriş torbanı düşürdün, nerede olduğunu unuttun, korkacak bir neden olmadığı halde korktun. İnsanlar o halini görse seni **şikker** sanır. Sarhoş doktora da kimse gitmez? Değil mi?»

Konuştukça kendine güç vermeyi umuyordu. Nitekim yanaklarına hafif bir pembelik yayılmaya başlamış, gözlerindeki o garip bakışlar yumuşar gibi olmuştu. Ürpermesi durdu... ama hâlâ üşüyordu.

Yüzünü yıkadı, gümüş sarısı saçlarını fırçaladı, soyunup pijamalarını, sabahlığını giydi. Salıları bu kılığı yeğlerdi. Çalışma odası olarak kullandığı küçük odaya yöneldi, Taber'ın **Tıbbi Ansiklopedik Sözlük** adlı çok hırpalanmış kitabını raftan **indirdi**, F harfini **açtı**.

Füg.

O sözcüğün anlamını biliyordu. Neden sözlükte aradığının farkında değildi. Belki de sözlüğü bile tılsım sayacak noktaya gelmişti. Sözcüğü siyah beyaz karşısında görünce, üzerindeki etkisinden kurtulacaktı. Elbette. Okumuşların büyüleri. Yine de ansiklopedinin dediklerini okudu:

Füg : Kişilikten kopmayı simgeleyen ciddi bir durum. Evden ya da belli bir çevreden içgüdüsel nedenlerle ayrılmak. Füg durumu sona erdiğinde genellikle bir bellek kaybı görülür, arada geçen olaylar hatırlanmaz. Sözlüğü kapatıp rafa koydu.

Füglerle ilgili daha ayrıntılı bilgi verecek başka kitapları da vardı. Nedenlerini, önemini anlatan kitaplar. Ama Ginger bu konuyu üsteiennemeye karar verdi. Başına gelen şeyin ciddi bir sağlık sorunundan kaynaklandığına inanamazdı.

Belki de çok baskı altındaydı. Aşırı çalışıyordu. O geçici füg belki bu yüzden olmuştu. O halde salıları izin

yapmayı sürdürecektir, akşamları bir saat daha erken yatacak, böylelikle sorunlardan kurtulacaktı. Doktor olabilmek için çok çalışmıştı. Annesi çok istemişti onun doktor olmasını. Daha doğrusu, çok özel biri olmasını, sevgili babasına onur getirmesini istemişti. Ginger de istemişti bunu. Öleli çok zaman geçmişti ama onu hâlâ özlüyordu. Bu noktaya varabilmek için az fedakârlık yapmamıştı. Hafta sonları bile çalışmış, tatillerden, eğlencelerden hep vazgeçmişti. Altı aya kadar stajı bitecek, isterse muayenehane açabilecekti. Hiçbir şeyin planlarını bozmasına izin veremezdi. Kimse alamazdı hayallerini elinden. Hiçbir şey engel olamazdı ona. O gün kasımın on ikisiydi.

Elko Bölgesi, Nevada

Ernie Block karanlıktan korkuyordu. Evin içindeki karanlık da yeterince kötüydü ama dışardaki, Kuzey Nevada bölgesinin gecelerine özgü karanlık Ernie'yi en çok korkutan şeydi. Gündüzleri bol pencereli odaları yeğler, birkaç ışık birden yakardı. Ama gece olunca ya hiç penceresiz ya da çok az pencereli odalarda oturmaktan hoşlanıyordu. Dışardaki karanlığın pencere ca^ mını zorladığını hissediyordu çünkü. Sanki canlı bir yaratıkmış da, içeriye girmek, onu yutmak istiyormuş gibi. Perdeleri kapatmak işe yaramıyordu. Dışarda gecenin sürdüğünü, fırsat kolladığını biliyordu Ernie. Kendinden çok utanıyordu. Son zamanlarda neden karanlıktan korkmaya başladığını bir türlü anlayamıyordu. Ama... korkuyordu işte. Milyonlarca insan da korkardı karanlıktan. Ama onların hemen hepsi çocuktı. Ernie ise elli iki **yaşındaydı**.

— 22 —

— 26 —

Şükran Bayramından sonraki cuma günü motelde tek başına çalışıyordu, Faye o sıra Wisconsin'e, Lucy'yi/ Frank'i ve torunları ziyarete gitmişti. Salıdan önce dönmeyecekti. Aralık girdiğinde moteli bir haftalığına kapayıp birlikte Mifvvaaukee'ye gitmek, Noel'i orada çocuklarla geçirmek istiyorlardı. Ama bu sefer Faye yalnız başına gitmişti.

Ernie onu çok özölüyordu. Bir kere, hem otuz bir yıllık karısı, hem de en iyi arkadaşı olduğu için özölüyordu. ikincisi, şimdi onu düğün günlerindekiinden bile daha çok sevdiği için özölüyordu. Son olarak da... Faye olmayınca geceler daha uzun, daha derin, daha karanlık gözöktüğü için özölüyordu.

Cuma günü saat iki buçuğa kadar motelin bütün odalarını temizlemiş, çarşafıan değıştirmişti. Sükûnet Moteli artık yeni yolcu dalgasını beklemekteydi.

Anayolun on iki millik bölümü içinde tek motel burasıydı. Otoyolun hemen yakınındaki tepelerden birinin üzerinde, adaçayı kaplı geniş bir ovanın orta-sındaydı. Elko bu motelin otuz mil doğusuna, Battle dağı da kırk mil batısına düşüyordu. Carlin kasabasıyla minik Beovvavve köyü daha yakındaydı. Ama ikisi de Sükûnet Motelinden gözökmezdi. Gerçekten de motelin otoparkında duran bir insan çevreye baktığında bir tek bina bile göremezdi. Bu kadar uygun adı olan bir motel daha bulmak zordu. Ernie şu anda resepsiyon masasının başındaydı. Elinde bir teneke ahşap lekeli ilacı, kontuarın lekelerini temizlemeye uğraşıyordu. Yolcular kalmaya geldiklerinde burada kaydolar, giderken hesaplarını burada öderlerdi. Aslında kontuar pek de kötü durumda sayılmazdı. Ernie daha çok, akşam saatinde 80 numaralı otoyoldan gelecek müşterilerin varışına kadar kendini meşgul etmeye uğraşıyordu. Meşgul olmazsa,

kasım ayında karanlığın ne kadar erken saatte bastırıldığını düşünüp kaygılanmaya başlayacak, kuyruğuna teneke bağlanmış kedi gibi tedirginleşecekti. Resepsiyon yeri tapınak gibi ışıltılı ısıldı. Emle bu sabah altı buçukta kalktığından beri tüm lambalar yanıyordu. Kontuarın içine bir floresan yerleştirilmişti bir kere. Yeşil sumenin üzerine ilk ışığı o veriyordu. Pirinç ayaklı bir lamba da dosya dolaplarını aydınlatmaktaydı. Hemen dışarıya kartpostallar için bir sehpa konmuştu. Duvar rafında kırk kadar cep romanı, ayrıca bir sehpa da seyahat broşürleri duruyordu. Giriş kapısının yanında, para atılan kumar makinelerinden bir tane vardı. İki yanına sehpa yerleştirilmiş bej kanepeler de 75'lik, 100'lük, 150'lik ampullerin ışığı altındaydı. Hepsi yanıyordu ampullerin. Tavanda da iki ampullü bir avize vardı. Tabii ön duvar boydan boya camdı. Binanın cephesi güneybatıya baktığından, bu saatte alçalan* güneşin bal rengi ışıkları ön camlara vurup içeriye süzülüyordu. Her haraf gerçekten pırıl pırıldı. Faye burada olduğu zaman Ernie ışıklardan bazılarını söndürmek zorunda kalırdı. Karısının bu elektrik israfına mutlaka değineceğini, ışıkları söndürmek isteyeceğini bilirdi çünkü. Bir lambayı bile sönmek tutmak tedirgin ediyordu Ernie'yi.. Ama yinede sönmek ampullere dayanıyor, çünkü sırrını saklamak istiyordu. Bildiği kadarıyla, dört aydır geliştirdiği bu fobinin farkında değildi Faye. Ernie de onun bilmesini istemiyordu. Hem apansız ortaya çıkan bu gariplikten utandığı için, hem de onu kaygılandırmak istemediği için. Duyduğu mantıksız korkunun nedenini bilmiyordu, ama er geç onu yeneceğinden emindi. Demek ki, kendini küçük düşürmesi, geçici bir durum için Faye'i boş yere üzmesi gerekmezdi.

Durumunun ciddi olduğuna inanmayı reddediyordu. Elli iki yıllık ömründe pek ender hastalanmış, hastaneye iki kere yatmıştı. Birincisi kalçasına kurşun yediğinde, ikincisi de Vietnam'da ikinci kere görevlendirilip sırtından vurulduğunda. Ailesinde hiç ruhsal hastalıklar olmamıştı. Ernest Eugene Block da ilk olay olacak değildi elbette. Sefil durumda ruh hekimlerinin kanepelerine uzanan ilk Block olmaya kesinlikle niyeti yoktu. Bu durumu kabadayılığıyla yenecekti  . Ne kadar garip bir durum olursa olsun, ne kadar sinir bozucu olursa olsun, yenecekti.

Eylül ayında başlamıştı. Akşam bastırırken içine bir tedirginlik doluyor, şafak sökene kadar geçmiyordu. Başlangıçta her gece olmuyordu ama zamanla daha sıklաřmıřtı. Ekim ortalarında, akşam bastırırken her seferinde ruhsal bir baskı altında hissetmeye başlamıştı kendini. Kasım başlarında o baskı korkuya dönüşmüştü. Son iki haftadır kaygılar daha da artmış, bu duruma gelmişti. Artık Ernie'nin günleri hep akşam inecek karanlığı bekleye bekleye geçiyordu. Son on gün boyunca, karanlık bastıktan sonra dışarı çıkmamayı ayarlayabilmiş, bu yüzden Faye farkına varmamıştı. Ama yakında onun da durumu farketmesinden ka ınılamazdı.

Ernie Block  yle iriyarıydı ki, herhangi bir şeyden korkması g l n  oluyordu. Boyu bir doksan, sağlam yapılı, soyadını haklı çıkaracak bir görünüşe sahipti, ince telli kır saçları fırça gibi traş edilmiş olduğundan, aradan başının derisi görünürdü. Yüz çizgileri temiz ve sevimli olmakla birlikte, granitten oyulmuş gibi sert bir suratı vardı. Kalın boynu, dev omuzları, fıçı göğsü, belden yukarısının daha iri olduğu izlenimini uyandırıyordu. Okulda futbol yıldızyken çocuklar onu «Boğa» diye

çağırırıldı. Deniz piyadesi olarak geçirdiği yirmi sekiz yıl boyunca, rütbesi onunkine denk olanlar bile hep «efendim» diye hitap ederlerdi ona. Altı yıl önce emekli olmuştu Ernie. Askerlik arkadaşları bugün güneş batarken Ernie'nin avuçlarının sırlıklam kesildiğini bil-seler ne kadar da şaşarlardı!

Saat dörtte ilk müşteri geldi. Ernie'nin yaşlarında bir karrkoca. Bay ve Bayan Güney. Salt Lake City'ye, evlerine dönüyorlardı. Reno'daki oğullarına bir haftalık bîr ziyaret yapmışlardı. Ernie onlarla biraz çene çaldı, sonra konuklar anahtarlarını alıp odalarına çekilince düş kırıklığına uğradı.

Gurubun ışığı artık iyice turuncu olmuştu. Tek tek bulutlar beyaz değil, altın rengindeydi.

— 30 —

— 24 —

On dakika sonra, canlı cenazeye benzeyen bir adam geldi. Toprak-iskân' dan gelen bir devlet memuruydu. Bu bölgede işleri vardı, iki günlüğüne bir oda tuttu.

Ernie tekrar yalnız kaldığında, saatine bakmamaya çalışıyordu.

Pencerelere de bakmamaya çalışıyordu... çünkü camın gerisinde gün artık kanaya kanaya can vermekteydi.

Paniğe kapılmayacağım, dedi kendi kendine. Savaşlar gördüm ben. Değme erkeğin göremeyeceği felâketler gördüm. Ama hâlâ buradayım işte. Hâlâ her zamanki gibi iri, her zamanki gibi çirkin... ama buradayım. Sırf gece bastırıyor diye çözülecek değilim.

Kalbinin atışları hızlanmaya başlıyordu. Göğüs kafesi, içerdeki organları sıkıp duran bir kıskaç gibi olmuştu. Resepsiyona yürüdü, koltuğa oturup gözlerini kapadı, sakinleşmek için derin soluk alıp verme egzersizleri yaptı.

Radyoyu açtı. Bazen müziğin yararı oluyordu. Kenny Rogers radyoda yalnızlıkla ilgili bir şarkı söylemekteydi. Güneş ufka değdi, yavaş yavaş batıp görünmez oldu. Kızıl akşam bu sefer elektrik mavisine dönüşmeye başladı, sonra ışıklı bir mor oldu, Ernie'ye Singapur akşamlarını hatırlattı, iki yıl boyunca Singapur'da görev yapmış, büyük elçilik muhafızı olarak çalışmıştı. Gençliğinde. Askere ilk alındığında.

Sonunda geldi çattı. Alacakaranlık.

Ardından daha beteri. Gece.

Motelin dış ışıklarıyla anayoldan görülebilen neon yazıları, karanlık bastığı anda otomatik olarak yandı ama Ernie bundan ötürü bir rahatlama duymadı. Şafağa daha dünya kadar zaman vardı. Şu anda gece egemendi.

Işığın ölmesiyle birlikte dışarda ısı ısıfırın altına düştü.

Motelin kaloriferi içeriyi ısıtabilmek için daha sık çalışır oldu. Ama Ernie Block soğuğa rağmen ter içindeydi.

Saat altıda Sandy Sarver motelin batısındaki Sükûnet Izgara Evinden koşup geldi. Orası pek az çeşit yiyecek sunan bir sandviççi dükkânıydı. Motelin konuklarına ve otoyoldan geçerken uğrayan kamyon şoförlerine yalnızca hafif öğle ve akşam yemekleri servisi yapıyordu. Motel konuklarına kahvaltı zaten bedava verilmekteydi. Tatlı çörekler ve kahve. Tabii geceden isterlerse odalarına da yollanıyordu. Lokantayı Ernie'yle Faye hesabına, otuz iki yaşındaki Sandy'yl© kocası Ned çalıştırmaktaydılar. Sandy masalara servis yapıyor, Ned de mutfakta aşçılık ediyordu. Beowawe yakınında, bir karavanda yatıp kalkıyor, her gün işe eski püskü bir Ford'la gelip gidiyorlardı.

Sandy içeriye girerken Ernie yüzünü buruşturdu. Çünkü genç kadın kapıyı açtığında dışardaki karanlığın panter gibi içeriye sıçrayacağını hisseder gibiydi.

«Akşam yemeği getirdim,» dedi Sandy. Kendisiyle birlikte içeri dolan so

■26 —

ęuk hava onu titretiyordu. Küçük bir karton kutuyu kontuarın üzerine bıraktı. İçinde **cheeseburger**, patates kızartması, plastik bir kutu içinde salata ve bir bira vardı. «Biraya ihtiyacın olur bunca kolestrle karşı herhalde.» «Teşekkür ederim. Gerçekten.»

Sandy Sarver pek güzel sayılmazdı. Sıradan, silik, hatta çirkin denilebilirdi. Ama kendi sandığından çok daha büyük bir potansiyele sahipti. Bacakları aşırı ince olmakla birlikte, biçimsiz sayılmazdı. Vücudu sıskaydı. Beş kilo alırsa o da güzel olabilirdi. Göğüsleri fazla ufaksa da, ince zerafeti sevimliydi. Kuğu boynu, ince kolları hep dişilik yansıtıyordu. O zerafetini, yürürken kt kt basmakla, otururken omuzlarını kamburlaştırmakla saklıyordu. Kumral saçları donuktu, saçak gibi sarkıyordu. Nedeni belki de şampuan yerine sabunla yıkamasıydı. Hiç makyaj yapmaz, ruj bile sürmezdi. Tırnakları yenik ve ihmal edilmiştı. Ama iyi yürekli, cömert ruhlu bir kadındı. Bu yüzden Ernie'yle Faye hep onun daha güzel görünmesini, hayattan daha çok zevk almasını isterlerdi.

Ernie bazen kaygılanırdı Sandy için. Tıpkı kendi kızı Lucy'ye kaygılandığı gibi. Tabii Lucy, Frank'ı bulup evlenmeden, bu kadar belirgin bir mutluluğa erişmeden önceydi o kaygılanma dönemleri. Ernie'ye göre, belki de Sandy Sarver'ın başına bir şey gelmiştı. Çok eskiden. O şey onu kırıp kertmemiş, ama hayatta silik davranmayı öğrenmesine yol açmıştı. Umutlarını kk tutarak kendini dş kırıklığından, acıdan, insanların zalimliğinden korumayı öğrenmişti kız.

Ernie bir yandan yiyeceklerin kokusunu içine çekip bir yandan da biranın kapağını açarken, «Ömrümde yediğim en güze! **cheeseburger**'ler Ned'in pişirdikleri,» dedi.

Sandy utangaç utangaç gülümsedi. «Yemek pişirmesini bilen bir erkeğe sahip olmak büyük şans.» Sesi yumuşak ve çekingendi. «Hele de insanın kendi az biliyorsa.»

«Yoo, eminim sen de güzel şeyler pişirebilirsin.»

«Ben mi? Asla. Hiçbir zaman pişiremedim, hiçbir zaman da pişiremem.»

Ernie onun tüyleri soğuktan kabarmış çıplak kollarına baktı. Garson üniformasının kolları kısa olduğu için çıplaktı kolları. «Böyle bir akşamda ka-zaksız çıkmaman gerekirdi,» dedi genç kadına. «Üşüteceksin kendini.» «Bana bir şey olmaz. Ben... soğuğa çok eskiden beri alışığım.»

Bu garip bir sözdü. Kullandığı ses tonu daha bile garipti. Ama Ernie onu konuşturmanın bir yolunu bulamadan Sandy kapıya doğruldu.

«Görüşürüz, Ernie.»

«Şey... müşteri çok mu?»

«Biraz var. Neredeyse kamyoncular da gelmeye başlar.» Kapıyı açıp bir an durdu. «Burayı amma da aydınlık tutuyorsun!»

Kapı açıldığı anda **cheeseburger**'in lokması Ernie'nin boğazına takılıp kalmıştı. Sandy gecenin tehlikelerine olanak tanımaktaydı.

— 33 —

içeriye soğuk hava doldu. <

«Neredeyse güneş yanığına uğrayacaksın burada,» diyordu genç kadın. «Ben... aydınlık seviyorum.

Müşteriler loş motele girdiğinde... orayı kirli sanıyor.»

«Ya! Bu hiç aklıma gelmemişti. Herhalde bu yüzden patron sensin. Ben olsam, böyle bir şeyi dünyada düşünemezdim. Ayrıntılar konusunda yetenekli değilim. Neyse, benim kaçmam gerek.»

Kapı kapanıncaya kadar Ernie soluğunu tutup bekledi, ancak kapandığı zaman rahatlayarak içini çekti.

Sandy'nin camın dışından hızlı adımlarla geçip görünmez oluşuna baktı. Bu kızın kendisiyle ilgili iyi bir şey söylediğini hiç hatırlamıyordu. Oysa kusurlarını hep insanın gözüne sokmaya hazırdı. Hem gerçek, hem hayal ürünü kusurlarını. Tatlı bir kızdı... ama bazen iç sıkıyordu. Bu gece sıkıcı dostlara bile ihtiyacı vardı Ernie'nin. Onun gidişine üzüldü.

Kontuarın başında, ayakta yemeğini yerken gözleri ve dikkati yiyeceklerdeydi. Bitirene kadar bakışlarını hiç kaldırmadı. Başının derisindeki ürpertileri, koltuk altlarındaki terleri kendinden uzak tutmaya yarıyordu böyle yapmak sanki.

Yediye on kala motelin yirmi odasından sekizi dolmuştu. Dört günlük tatilin ikinci günü olduğundan, eğer saat dokuza kadar beklerse daha sekiz odayı kiraya verebilirdi.

Ama yapamadı. Deniz piyadesiydi o. Emekli bile olsa, yine de deniz pi-yadesiydi. «Görev» ve «cesaret» sözcüklerini kutsal sayardı. Görevini yap-mazhk etmemişti hiç. Vietnam'da bile. Çevresinde kurşunlar vınlarken, insanlar ölürken bile. Ama motelin resepsiyonunda saat dokuza kadar beklemek gibi basit bir iş elinden gelmiyordu. Giriş, salonunun büyük penceresinde perde yoktu. Cam kapıda pancur yoktu. Karanlığın görünümünden kurtulmaya olanak da yoktu. Ne zaman kapı açılrsa Ernie'ye korkudan bulantılar geli-

yor, geceyle arasına bir engel koyamadığı için içi eziliyordu.

Kürek gibi ellerine baktı. Titriyordu elleri. Midesi taklalar atıyordu. O kadar tedirgindi ki, yerinde duramıyordu. Resepsiyon bölmesinde dolandı, ona buna dokundu. Derken yediyi çeyrek geçe içinden yükselen mantıksız korkulara teslim oldu, düğmeye basıp dışardaki «Boş Yer Yok» ışığını yaktı, ön kapıyı kilitledi. Lambaları birer birer söndürüp içeriyi saran karanlıktan kaçmak için geriledi, kendini hemen arka hole attı. Merdivenlerden çıkıp ikinci kattaki özel odalarına geldi. Basamakları normal bir hızla çıkmakta kararlıydı. Kendi kendine korkmanın çok saçma ve budalaca olduğunu tekrarlayıp duruyordu. Peşinden hiçbir şeyin kovalamadığını, karanlık giriş holünde hiçbir tehlike olmadığını tekrarlayıp duruyor, ama kendini inandıramıyordu. Hiç işe yaramıyordu bu güvenceler. Onun korktuğu, karanlığın içindeki herhangi bir şey değil ki! Karanlığın kendinden korkuyordu. Işığın yokluğundan korkuyordu. Adımları elinde olmaksızın hızlanmaya başladı. Merdivenin tırabzanına sarılmıştı. Birden korkusu arttı, buna daha da çok canı sıkıldı. Son basamakları ikişer ikişer atlayarak çıktı. Yüreği gümbürdüyordu. Salona daldı, elektrik düğmesini buldu, aşağı katın son ışıklarını buradan söndürdü, kapıyı öyle bir hızla çarpıp kapattı ki, duvarların zangırdadığını hissetti. Sonra oda kapısını kilitledi, sırtını kanada yasladı. Soluması hışırtılıydı. Titremesi de geçmiyordu. Burnuna kendi terinin acı kokusu gelmekteydi. Özel dairenin ışıklarından bazıları bütün gün yanık duruyordu ama birkaçı da sönüktü. Hemen odadan odaya dolaşp hepsini yaktı. Perdelerde pan-cyrlar

sımsıkı kapalıydı. Dışardaki karanlığı bir an bile görmedi.

Kontrolünü biraz kazanınca Sükûnet Izgara Evine telefon açtı, Sandy'ye kendini pek iyi hissetmediğini, moteli erken kapattığını söyledi. O günün fişlerini yarın sabaha kadar saklamalarını rica etti, lokantayı kapadıklarında getirmelerine gerek olmadığını haber verdi.

Kendi ter kokusundan içi bulanıyordu. Onu rahatsız eden kokudan çok, bu kokunun temsil ettiği zayıflıktı. Hemen duşa girdi. Kurulandığında temiz •çamaşırlar, giydi, robdöşambrına sarınıp kuşağını bağladı, terliklerini ayağına geçirdi.

O şaşırtıcı, odaklanmamış kaygılarına rağmen şu ana kadar karanlık bir odada uyumayı başarmıştı. Ama bunu rahatlıkla yaptığı söylenemezdi, iki biranın yardımına da sığınıyordu tabii. Derken iki gece önce, Faye'in yokluğunda, ancak başucu lambasının eşliğinde, bir nebze uyuklayabilmişti. Aynı ışığa bu gece de ihtiyaç duyacağını farkındaydı.

Ya salıya Faye dönünce? Işıksız uyuyabilecek miydi acaba o zaman?

Ya Faye ışıkları söndürürse... kendisi birden korkmuş bir çocuk gibi bağırmaya başlarsa?

Nasıl küçük düşeceğini düşününce dişlerini Öfkeyle sıktı, en yakın pencereye yürüdü.

Sımsıkı kapalı perdelerin bir kanadına koca elini uzattı. Kararsızdı. Yüreği boğuk bir makineli tüfek sesini taklit etmeye çalışıyordu.

Faye için her zaman güçlü olmuştu Ernie. Onun yaslanabileceği taştan bir sütun olmuştu hep. Bir erkekten de o beklenirdi. Kaya gibi olmalıydı. Şimdi de

Faye'e haksızlık etmemeliydi. O Wisconsin'den dönmeden bu garip durumu yenmeliydi.

Ağzı kuruyuverdi, ürpertiler yeniden başladı. Göremediği camın ardında ne bulunduğunu hatırlamıştı birden. Ama bu illeti yenmenin tek yolu, onunla yüzleşmekti. Bu dersi ona hayat öğretmişti. Cesur ol, düşmanın karşısına dikil, savaş onunla. Eylem felsefesi Ernie açısından her zaman iyi sonuç vermişti. Yine verecekti. Bu pencere motelin arka tarafına bakıyordu. Uçsuz bu

— 28 —

— 37 —

cakstz çayırlara, tepelere. Oradaki tek ışık, yıldızların aydınlığıydı. Perdeyi açmalı, o manzaraya bakmalı, dayanmalıydı. O zaman içine işleyen korku da erir giderdi.

Ernie perdeyi çekip açtı. Geceye doğru baktı, kendi kendine bu katıksız karanlığın o kadar da kötü olmadığını söyledi... derin ve salt, geniş ve soğuk, ama kötü niyetli bir şey değildi. Hele kişisel bir tehdit hiç değildi.

Ne var ki, pencereden bakar, hiç kıpırdamadan dururken karanlığın bazı kesimleri sanki... kıpırdıyor gibi oldu.

Kıpırdıyor, birleşiyor, pek farkedilme-yen, ama yine de somut biçimler oluşturunlardı. Büyük karanlığın içinde, nabızı atan, daha yoğun karanlık kümeleri... sanki birer hayalet... sanki o incecik cama bir an sonra saldırıverecekler.

Dişlerini sıktı, alnını buz gibi cama dayadı.

Zaten bomboş bir arazi olan Nevada bozkırları şimdi daha da genişlemiş gibi geldi ona. Gecenin karanlığında dağları göremiyor, ama giderek gerilediklerini, aradaki ovanın büyüdüğünü, yüzlerce, binlerce mile vardığını hissediyordu. Sonsuzluğa doğru. Kendini tarif

edilemeyecek kadar geniş bir boşluğun merkezi gibi gördü. Her yanında boşluk vardı... ışıksızlık vardı. Ölçülemeyecek boyutta. Hayal gücüne sığmayacak boyutta. Korkunç bir boşluk. Sağda da, solda da, önde de, arkada da. Birden soluk alamadı.

Bu seferki, daha önce tattığı yaşantıların hepsinden kötüydü. Daha derinlere uzanan bir korkuydu. Çok derin. Gücü de şok yaratacak kadardı. Ve Ernie'yi tümüyle esir almayı başarmıştı.

O koskoca karanlığın ağırlığını farkediverdi. Karanlık üzerine doğru kayıyordu. Kayıyor, kayıyor, ölçülmez yükseklikte duvarlar halinde onu eziyor, solumasına izin vermiyordu...

Bir çığlık koparıp kendini pencereden geriye attı.

Dizüstü düşerken perde yumuşak bir hışırtıyla kapandı, yerini buldu. Pencere yine görünmez olmuş, karanlık yine saklanmıştı. Çevresi ışık doluydu Ernie'nin. Sevgili ışık! Başını eğdi, ürperdi, üç kere hava yutkundu.

Yatağa doğru emekleyip şiltenin üzerine çıktı, orada uzun süre yatıp kalp atışlarını dinledi. Ayak sesi gibiydi kalp atışları. Önce koşan, sonra hızlı yürüyen ayak sesleri geliyordu vücudunun içinden. Sorunla yüzleşmek işi çözümleyeceği yerde daha beter etmişti.

«Neler oluyor burada?» diye sordu kendi kendine.

Gözleri tavandaydı. «Neyim var benim? Ulu Tanrım, **neyim** var benim?»

O gün kasımın yirmi ikisiydi.

—38—

Loğuna Plajı, California

Cumartesi günü kendini yeni bir gece gezisinin kurbanı durumunda bulunan Dom Corvaisis buna tepki gösterdi, gün boyu sistemli bir biçimde vücudunu fiziksel olarak yormaya baktı. Gece olduğunda taş gibi uyumaktı niyeti.

Sabah yedide, serin bir sis örtüsü vadileri örtüp ağaçlara sakallı bir görünüm verirken çıkıp okyanusa bakan terasta yarım saat en zorlu jimnastik hareketleri yaptı, sonra koşu pabuçlarını ayağına geçirdi, Laguna'nın yokuşlu sokaklarında yedi mil koştu. Bundan sonraki beş saat boyunca bahçede sıkı bir bahçıvanlık çalışmasına gömdü kendini. Hava sıcaktı. Beş saatin sonunda mayosunu giydi, havluları Firebird arabasına attı, binip plaja sürdü. Az güneşlenip çok yüzdü. Yemeğini Picassoda yedi, dükkânların önünden bir saat daha yürüyüş yaptı. Ortalıkta tek tük mevsim dışı turistlerden başka kimse olmadığından yollar kalabalık sayılmazdı. Sonunda arabasına binip eve sürdü.

Yatak odasında soyunurken kendini Lilliput'lar ülkesindeymiş gibi, binlerce minik adam vücudunu incecik iplerle aşağıya çekiyorlarmış gibi hissediyordu. Pek içki içmezdi. Ama bu sefer bir Remy Martin yuvarladı. Yatağa yattığında, daha lambayı söndürürken uyudu.

= o =

Uykuda gezme olayları giderek sıklaşıyordu. Sorun artık hayatının en önemli konusu haline gelmişti. İşini de baltalıyordu. Enikonu iyi gitmekte olan yeni kitabı (o güne kadar yazdığı yazıların en güzellerini içeriyordu bu seferki kitap) duraklama dönemine girmişti. Son iki hafta içinde Dom dokuz kere dolapta uyanmıştı. Bunların dördü son dört gecede olmuştu. Olay artık ilginçlikten de, değişik olmaktan da çıkmıştı. Uykuda kontrolünü kaybettiğini biliyor, bu yüzden uyumaktan korkuyordu. Dün cumaydı. Sonunda bir doktora gitmişti.

Newport'plajındaki Doktor Paul Cobletz'e. Uykuda gezmelerini duraklaya duraklaya doktora anlattı. Ama kaygılarının derinliğini ifade edemediği gibi, etmekten de

kaçındı. Dom her zaman pek içine dönük bir insandı. Çocukluğunu bir düzine aile yanında geçirmiş olmanın sonucuydu bu. Bu ailelerin kimi kayıtsız, kimi düşman davra-nışlıydı. Hepsi de geçiciydi. En önemli kişisel düşüncelerini paylaşmak için bulabildiği tek yol, kitaplarındaki hayali tiplerin ağzından konuşmaktı. Bu tutum karşısında Cobletz de aşırı kaygıya kapılmadı. Onu bir iyi muayene etti, vücutça çok sağlam olduğunu söyledi. Uyurgezerliği stres durumuna yorumladı. Herhalde yeni kitabının baskı tarihi yaklaştıkça kaygılanıyordu.

— 31 —

Dom, «Testler falan yapmamız gerekmiyor mu?» diye sordu.

Cobletz, «Siz bir yazarsınız,» dedi. «Bu yüzden hayalleriniz sizi kapıp sürüklüyor. Herhalde beyin tümörü gibi bir şey düşünüyorsunuz. Yanılıyor muyum?»

«Şey... haklısınız.»

«Baş ağrısı, baş dönmesi, görüş bulanması var mı?»

«Yok.»

«Gözlerinizi muayene ettim. Retinalarda değişiklik yok. Kafa içi basınç belirtisi de yok. Durup dururken kusma oluyor mu?» «Hayır, öyle şeyler olmuyor.»

«Ani heyecanlar? Kıkırdamalar? Nedensiz bir neşe ve mutluluk duygusu? O tür şeyler?» «Hayır.»

«O halde şu aşamada testlere gerek görmüyorum.»

«Acaba bana... psikoterapi gerekli mi?»

«Ulu Tanrım, daha neler! Eminim bu durumunuz çabucak geçecektir.» Dom giyindi, doktorun dosyayı kapayışını seyretti. «Belki de uyku hapları...»

«Yo, gerek yok,» dedi Cobletz. «Henüz ona girmeliyim. İlaç tedavisini hiçbir zaman ilk çare olarak görmedim ben. Bak, şöyle yap, Dom. Yazı yazmayı birkaç

haftalığına bırak. Beynini yoracak hiçbir şey yapma. Bol bol fiziksel hareket yap .Geceleri çok yorgun yat. Öylesine yorgun ol ki, üzerinde çalıştığın kitabı bile düşünemeyecek duruma gel. Birkaç gün bunu uygularsan bir şeyciğin kalmaz. Eminim.»

Cumartesi günü Dom, Doktor Cobletz'in önerdiği tedaviye başlamış, kendini fiziksel hareketlere vermişti. Gece de başı yastığa değer değmez uyudu. Sabah uyandığında... dolapta falan değildi.

Ama yatağında da değildi. Bu sefer kendini garajda bulmuştu.

Kendine geldiğinde korkusu boğazına tıkanmıştı.

Soluyor, yüreği deliler gibi, kaburgalarını parçalayacakmış gibi atıyordu. Her yanı ağrı içinde ve tutulmuştu. Bu tutukluluğun bir bölümü cumartesi jimnastiklerinden geliyordu ama bir bölümü de rahatsız bir durumda uyuduğu içindi. Gece uykusunda, garajdaki raftan iki çuval almış, kalorifer kazanının arkasındaki dar yere sokulup orada çuvallara sarınarak uyumuştı.

Uyandığında da kendini o durumda buldu. Çuvalların altına saklanmış durumda.

«Saklanmış» sözcüğü duruma pek iyi uyuyordu. Bu örtüleri sırf ısınmak için üzerine çekmiş olamazdı.

Kazanın arkasına girmesi, çuvalların altında yatması, bir şeyden saklanmaya çalıştığı içindi.

Acaba neden saklanıyordu?

Örtüleri üzerinden atıp doğrulurken gözlerindeki uyku dağıldı, garajın karanlık köşelerine ilişen bakışları içinin yine uykusundaki kaygılarla dolmasına yol açtı. Nabızı hızlı hızlı atıyordu.

Neydi korktuğu?

Rüya. Herhalde rüyasında bir tür canavardan kaçıp saklanmak istemişti. Evet Elbette. Uykuda karşısına

çıkan korkular yatağından kalkıp dolaşmasına yol açıyordu. Rüyasında saklanacak yer ararken farkında olmadan kazanın arkasına girmişti.

Duvarlardaki hava deliklerinden, tezgâhın tepesindeki tavan penceresinden giren loş ışıktaki Firebird arabası beyaz bir hayalet gibiydi. Garajın eve açılan kapısına yürürken Dom kendini de hayalet gibi hissetti.

Eve girince dosdoğru çalışma odasına yürüdü. Gün ışığı dolmuştu odaya. Gözlerini kamaşmaktan korumak için kıstı. Kirli pijama pantolonuyla masasına oturdu, makineyi çalıştırdı, diskette yarım bıraktığı yazılara baktı. Perşembe akşamı nasıl bıraktıysa öyleydi yazılar. Yeni bir şey eklenmemişti.

Uykuda buraya gelip bir mesaj bırakmış olmayı, o mesajdan, duyduğu kaygının ne olduğunun anlaşılacağını umuyordu. Bilinçaltı besbelli biliyordu neden korktuğunu... ama bilinç düzeyine ipucu vermiyordu. Uykuda gezerken bilinçaltı egemen oluyor, kontrolü eline alıyordu. Belki bilince bu makine aracılığıyla durumu anlatmaya çalışırdı. Ama henüz yapmamıştı bunu.

Makineyi kapattı. Uzun süre orada oturup okyanusa baktı, düşündü.

Daha sonra yatak odasına geçtiğinde, banyoya doğru yürürken garip bir şey buldu. Halının üzerine çiviler saçılmıştı. Nereye bastığına dikkat etmek zorundaydı. Eğildi, birkaç tanesini eline aldı. Hepsi birbirinin eşiydi. Üç buçuk santim boyunda çivilerdi. Odanın karşı duvarı dibinde iki şey **daha gördü**, hemen oraya yöneldi. Perdesi açık duran pencerenin dibinde çivi kutusu duruyordu. Yarısına kadar doluydu. Geri kalanlar halıya saçılmıştı çünkü. Yanında da bir çekiç yatmaktaydı. Çekici kaldırdı, elinde tarttı, kaşlarını çattı.

Neler yapmaya kalkmıştı gecenin yalnız saatlerinde? Bakışları pencerenin pervazına yükseldi, oraya çaktığı üç çiviği gördü. Pek de sağlam çakmamıştı. Çiviler gün ışığında parlıyordu.

Görünüşe bakılırsa, pencereyi çivilemek istemişti...

Tanrım! Öylesine korkmuştu ki, pencereleri çivileyip evini bir kale haline getirmek istemişti. Ama daha bunu tamamlayamadan korku onu büsbütün esir almış, garaja kaçmasına yol açmıştı.'Kazanın arkasına saklanmıştı oraya varınca.

Çekici elinden düşürdü, kalkıp pencereden baktı.

Dışarda yalnızca üzeri tomurcuklu gül fidanları vardı.

Sonra sarmaşık kaplı bir bayır, onun ucunda da bir başka ev. Güzel bir manzaraydı. Sakindi. Gece de farklı olacağına inanmak zordu. Karanlıkta buraya korkunç bir şey gelmiş olabilir miydi? Ha-

yır.

■ 33 —

F. : 3

. —43 —

Ama yine de...

Dom Corvaisis bir süre günün daha da parlak, hale gelişini seyretti, anların gülleri ziyaret edişine tanık oldu, sonra eğilip çivileri toplamaya başladı. O gün kasımın yirmi dördüydü.

Boston, Massachusetts

Siyah eldiven olayından sonra iki hafta boyunca başka kriz olmadı.

Bernstein Mezecisindeki utanç verici sahneyi izleyen birkaç gün boyunca Ginger Weiss hep sinir içinde, olayın yeni bir tekrarını bekliyordu. Kendinin son derece farkında, fizyolojik ve psikolojik koşullarının son derece bilincinde, ciddi bozukluğa işaret edebilecek sinsi

belirtiler arıyor, yeni bir «füg» ün en küçük işaretine karşı uyanık olmaya çalışıyordu. Ama kaygı verecek bir şeyle karşılaşmadı. Baş ağrımıyor, midesi bulanmıyor, eklem ya ela adale ağrısı hissetmiyordu. Yavaş yavaş güveni her zamanki yüksek düzeyine ulaştı. O günkü kaçıışının tümüyle stresten kaynaklandığını, bir daha tekrarlanmayacağını kabul etti. .

Memorial'daki iş günleri yine her zamanki gibi doluydu. Hariciye servisi şefi George Hannaby ağır konuşan, ağır yürüyen, insanı yanıltacak kadar tembel görünen biri olduğu halde çok zorlu bir program uygulamaktaydı. Serviste çalışan bir tek Ginger değilse de, şu anda yalnızca Hannaby'yle çalışan tek kişi oydu. Ameliyatların pek çoğuna, hatta hemen hemen hepsine girip yardımcı oluyordu. Aort graftları, ampütasyonlar, popliteal by-pass'lar, embolek-tomiler, porfocaval, toracotomi, arteriogram, aygıt takma, hepsine...

George onun her hareketini izliyordu. Becerisinde veya tekniğindeki en küçük kusuru bile gözden kaçırmıyordu. Görünüşü dost bir oyuncak ayıya benzese de, zorlu bir amirdi. Tembelliğe, yeteneksizliğe, dikkatsizliğe hiç tahammülü yoktu. Eleştirileri acıydı. Genç doktorları iyice terletirdi. Öfkesi yalnız etkileyici değil, yaralayıcı, kurutucu bir nükleer ısıydı.

Genç doktorlardan bazıları George'u pek zorba buluyorlardı. Ama Ginger onunla çalışmayı asıl adamın standartları bu kadar yüksek olduğu için sevmekteydi. George'un yaptığı eleştirilerin, aşırı sert de olsa, yalnızca hasta için duyduğu kaygıdan kaynaklandığını biliyor, onları kişisel saymıyordu. Sonunda Hannaby'nin ender gelen takdirini kazandığında... sanki Tanrı kutsamış gibi hissedecekti, kendini.

Kasım ayının son pazartesi günü, yani o garip kaçış olayından on üç »gün sonra, Ginger bir üçlü by-pass ameliyatına katıldı. Hastanın adı Johnny O'Day'di. Elli üç yaşında, Boston'lu bir polis memuruydu. Kardiovasküler bir hastalık sonucu erken emekli olmuştu. Johnny tıknaz, lastik suratlı, püskül saç

— 34 —

lı, şen mavi gözlü, alçakgönüllü, kendi dertlerine rağmen kolayca gülebilen bir insandı. Ginger onu özellikle seviyordu, çünkü adam, şeklen hiç benzemese bile, ona babasını hatırlatıyordu.

Johnny O'Day'in ölmesinden çok korkuyordu Ginger. Asıl korktuğu da... bunun kendi hatası sonucu olmasıydı.'

Johnny'nin diğer kalp hastalarından daha tehlikeli bir durumda olduğuna inanması için hiçbir neden yoktu. Tersine, Johnny için tehlike nisbeten azdı. Yaşı normal by-pass yaşından on yıl gençti, iyileşme olasılığı daha fazlaydı. Kalp rahatsızlığını zorlaştıran başka ek durumları, örneğin filibiti, tansiyonu yoktu. Durum cesaret vericiydi.

Ama Ginger kendini giderek kaptırdığı korkudan kurtaramıyordu. Pazartesi öğleden sonra ameliyat saati yaklaşırken gerginleşti, midesi ekşimeye başladı. Babasının hastanedeki yatağı başında nöbet beklediği günlerden bu yana ilk kez kuşkuyla doluydu içi. Belki de korkusunun dayandığı neden saçma bir şeydi. Belki bu hastada başarısızlığa uğrarsa kendini babasına haksızlık etmiş gibi görecekti. Ya da belki daha bile saçmaydı duyduğu korku. Belki gelecekte geri dönüp baktığı zaman kendine bile gülünç gözükecekti. Belki.

Ama ne olursa olsun, George'un yanında ameliyathaneye girerken acaba ellerim titreyecek mi, diye meraklıydı. Cerrahların eli asla titrememeliydi. Ameliyathane beyaz ve türkuaz fayans kaplıydı. Krom kaplama ve paslanmaz çelik aletlerle doluydu. Hemşirelerle narkozitör hastayı hazırlıyorlardı. Johnny O'Day haç biçimindeki ameliyat masasına yatırılmış, kolları açılıp iki yana uzatılmış, avuçları yukarıya çevrilmiş, bileklerinin içi damar iğneleri için gözükmür hale getirilmişti. Agatha Tandy ameliyat teknisyeniydi. Hastanenin hesabına çalışmaktan çok, George'un hesabına çalışırdı. Lateks eldivenleri doktorun yeni fırçalanmış ellerine geçirdi, sonra Ginger'inkileri de giydirdi. Hastaya anestezi verilmişti. Kolu tâ boynundan bileğine kadar tendürdi yor rengindeydi. Vücudunun kalçadan aşağısı sterilize yeşil örtülere sarılmıştı. Gözlerine kurumasın diye bant yapıştırılmış olduğu görülüyordu. Soluması yavaş ama düzenliydi. Köşedeki sehpanın üzerine taşınabilir bir ses kayıt makinesiyle strep hoparlörleri konmuştu. George ameliyatını Bach eşliğinde yapmaktan hoşlanırdı. Sakinleştirici müzik bir anda odayı doldurdu. Belki diğerlerini sakinleştiriyor olabilirdi ama bugün Ginger'i hiç sakın-leştiremiyordu. Midesinde gizli bir yaratık habire ağ örmekteydi. Hannaby masanın başında yerini aldı. Agatha onun sağında, alet tep-sisiyle duruyordu. Tepsi çok düzenli yerleştirilmişti. Bir hemşire de dolaptan istenebilecek aletleri getirmek üzere hazır bekliyordu, iri ela gözlü bir yardımcı hemşire, hastanın yeşil örtülerinden bir uç çıktığını gördü, hemen ora

yı düzeltti. Narkozitörle hemşiresi masanın baş kısmındaydı. Damar içine verilen ilacı ve elektro kardiogramı kontrol ediyorlardı. Ginger de yaklaşıp yerini aldı. Ekip hazırды.

Ginger ellerine baktı. Titremiyordu elleri.

Ama içi titriyordu.

Hep felâket bekleyen sezgilerine rağmen, ameliyat olaysız geçti. Georđe Hannaby çabuk, güvenli, becerikli biçimde çalıştı, her zamankinden bile daha fazla ustalık gösterdi, iki kere yana çekildi, Ginger'den bir aşamayı birtirmesini istedi.

Ginger her zamanki güveni ve hızıyla çalışırken kendini bile şaşırttı. Korkusu, gerilimi, her zamankine göre daha çok terlemesinden belli oluyordu ancak. Ama hemşire nasılsa yanbaşında, terini silmeye hazırды.

Daha sonra, musluk başında yıkanırken George, «Saat gibi gitti,» dedi.

Ginger ellerini sıcak su altında sabunlarken, «Ne kadar sakinsin her zaman...» dedi ona. «Sanki cerrah değilsin de...: elbise diken bir terzisinsin.»

«Görünüşte öyle olabilirim. Ama hep gerginimdir. O yüzden Bach çalışıyorum.» Yıkanmasını bitirdi. «Sen bugün aşırı gergindin.»

«Evet,» diye kabullendi Ginger.,

«Olağanüstü gergin. Bazen olur.» İri kıyım biri olmasına rağmen gözleri yumuşak bakışlı çocuk gözüne benziyordu arasıra. «Önemli olan, işini etkilememesi. Her zamanki gibi ustalıkla çalıştın. Birinci sınıf. Mesele o. Gerilimi kendi avantajına kullanmalısın.»

«Herhalde öğreniyorum.»

Hannaby sıırttı. «Yine kendine fazla katı davranıyorsun. Seninle gurur duyuyorum, evlât. Bir ara, doktorluktan

vazgeçip kasaplık yapmak zorunda kalırsın diye korkmuştum. Ama artık biliyorum ki başaracaksın.» Ginger dönüp ona sırtıttı ama sırtışı sahteydi. Aslında deminki durumu yalnızca gerginlik değil, ondan daha ileri bir şeydi, içini buz gibi, kara bir korku sarmıştı. O korku onu rahatlıkla esir alabilirdi. Sağlıklı gerilimden çok farklıydı böylesi. O korkuyu daha önce hiç duymamıştı. George Hannaby'nin de ömründe duymadığından emindi. Hele de ameliyathanede. Bu böyle devam ederse, korku ameliyat odasında hep ona eşlik eder, ondan kurtulmak mümkün olmazsa... ne olacaktı o zaman?

O akşam on buçukta, yatağında kitap okurken telefon çaldı. George Hannaby arıyordu. Eğer bu telefon biraz daha erken gelse Ginger paniğe kapılır, Johnny O'Day kötüleşti sanırdı. Ama artık güvenini yeniden kazanmıştı. «Ben şok uzgun, Doktor Vays yok ev. Ben yok anlamak ingilisçe. Nisan ayı arayın luffen,» dedi.

George, «Eğer bu ispanyol taklidiyse bir felâket,» dedi gülerek. «Japon

— 48 —

faklidiyse o zaman da facia. Şükret ki, meslek diye doktorluğu seçmişsin de artistliği seçmemişsin.»

«Ama sen tiyatro eleştirmeni olarak enikonu başarı kazanabilirdin.»

«Bü doğru. Yargılarım serinkanlıdır,, birinci sınıf bir eleştirmenin sezgilerine de sahibimdir, yanılıyor muyum? 'Şimdi sus da dinle, sana iyi haberlerim var.

Sanıyorum hazırsın, şeytan kız.»

«Hazır mıyım? Neye?»

«Büyük olaya. Bir aort onarımı.»

«Yani... sana yardımcı olarak değil mi? Kendim mi yapacağım?» «Tüm ameliyat için baş görevli sensin.»

«Aort onarımı, ha?» .

«Tabii. Kalp cerrahisinde ihtisas yapman herhalde ömrünün sonuna kadar apandisit almak için değildi, değil mi?»

Ginger doğrulmuş, yatakta dimdik oturuyordu. Kalbi daha hızlı çarpıyor, yüzü heyecandan kızarıyordu. «Ne zaman?»

«Haftaya. Bir hasta var. Ya perşembe ya da cuma yatacak. Adı Fletcher. Çarşambaya dosyaya birlikte bakarız. Her şey programa göre giderse sanırım pazartesi ameliyatını yaparım. Tabii programı sen yapacaksın. Son testler, ameliyat kararı falan senin.»

«Ah, Tanrım!»

«Başarırsın.»

«Yanımda olacak mısın?»

«Ben yardımcın olacağım... belki bir şey için bana ihtiyacın olur diye.» «Ben çuvallayınca işi devralacak mısın?» «Saçmalama, çuvallamayacaksın.»

Ginger bir an düşündü, sonunda, «Hayır, çuvallamayacağım,» dedi. «işte benim kızım Ginger böyle, konuşmalı. Kafana koyduğunu yaparsın sen.»

«Zürafaya binip aya gitmeyi bile mi?» «Ne?»

«Özel bir şaka.»

«Bak, bugün paniğe çok yaklaştığının farkındayım ama kaygılanma. Tüm . stajyerlerin başına gelir. Sorunu erken çözümlmeli. Stajyerken. Buna 'kıskaç' denir.

Ama sen baştan beri soğukkanlı ve kendine- hakimdin.

Senin 'kıskaç'a hiç kapılmayacağına inanmaya

başlamıştım. Sonunda bugün kapıldın. Yalnızca seninki ötekilerden geç geldi. Bu konuda hâlâ kaygılı olduğunu tahmin ediyorum, ama oldu diye sevinmelisin. Kıskaç

insanı pişiren bir deneyimdir. Önemli .olan, senin durumu harika idare etmiş olman.»

«Sağol. Tiyatro eleştirmeninden iyi basket koçu olurdun.»

Birkaç dakika sonra konuşmayı bitirip telefonu kapadılar.

Ginger yastıklara yaslandı, kollarını bedenine sarıp

kendini kucakladı. Öyle mutluydu ki, neredeyse

kıkırdayacaktı. Az sonra kalkıp dolaba yürüdü,

VVeiss'ların aile albümünü buldu, yatağa dönüp uzun

süre albüme baktı. Jacob'la Anna'nın resimlerine. Bu

zaferleri artık onlarla paylaşamıyorsa bile, yine de

onların yakında olduğunu hissetmeye ihtiyacı, vardı.

Daha sonra, karanlık odada' uykuyla uyanıklık arasında

yatarken birden bugün neden o kadar korktuğunu

anladı. Onun derdi kısaç değildi. Şu ana kadar kabul

etmeye yanaşmadığı şey başkaydı. Ameliyatın orta

yerinde yine dünyası kararır, yeni bir füğ başlarsa diye

korkmuştu. O salı günü olduğu gibi. Elinde neşteri

tutarken böyle bir kriz başlarsa ya da duyarlı bir kesme

işine başladığında, damarı dikerken tutarsa...

Gözleri birden iri iri açıldı. Gelmekte olan uyku, gece

yarısı karşısına polis çıkmış hırsız gibi geriledi, kaçtı.

Ginger uzun süre karanlıkta yatıp odanın eşyalarının

gözüne korkunç görünmeye başlayan hayallerini

seyretti. Pencerenin perdeleri yarı kapalıydı. Aradan

ayın gümüş ışığı giriyordu içeri. Sokak lambalarının ışığı

da biraz sızıyordu.

Aort onarımı gibi bir olayın sorumluluğunu üstlenebilir

miydi? Geçirdiği o kriz gerçekten bir seferlik bir şeydi

herhalde. Bir daha olmayacaktı. Neden olsundu? Ama

bu varsayımı denemeli miydi?

Uyku tekrar geldi, onu esir almayı başardı... ama ancak

saatler sonra,.

Salı günü Bernstein Mezecisine başarılı bir ziyaret yaptı, bol bol yemek yedi, güzel bir roman alıp tembel saatler geçirdi, sonunda özgüvenini yeniden kazandı. Artık yaklaşan büyük olayı hevesle bekliyordu. Duyduğu korku da normal heyecan dozundaydı.

Çarşamba günü Johnny O'Day'in nekahatı devam etmekteydi. Hastanın keyfi yerindeydi, işte yılların zorlu çaba ve çalışmalarına değen de buydu: Hayat kurtarmak, ıstırapı dindirmek, umutsuzluğu tanımış insanlara umut ve mutluluk getirmek.

Kalbe aygıt takma ameliyatında, yardımcı cerrahlık yaptı, olay kusursuz geçti. Aortogramı, dolaşım için boya testini de Ginger yaptı. George başka doktorlar tarafından kendisine gönderilmiş yedi hastayı muayene ederken Ginger de yanındaydı.

Yeni hastaların tümü muayene edildikten sonra George'la Ginger aort onarımı yapılacak hastanın dosyasına eğildiler. Elli sekiz yaşında bir kadındı. Adı Viola Fletcher'di. Ginger dosyayı okuyup bitirdiğinde, Bayan Fletcher'in perşembe günü testler ve hazırlıklar için Memorial Hastanesine yatırılmasını istedi. Bir terslik çıkmazsa, ameliyat pazartesi sabahı erken saatte yapılabilirdi. George da aynı kanıdaydı. Hazırlıklar yapıldı.

Çarşamba böylece çok meşgul biçimde, her günkü gibi, soluk payı bırakmaksızın geçti. Saat altı buçuk olduğunda Ginger on iki saattir çalışıyor

— 51

du. Ama yorgun değildi. Hatta kalmak zorunda olmadığı halde, eve gitmiyor, oyalanıyordu. George Hannaby çoktan evine gitmişti. Ginger dolaşıyor, hastalarla çepe çalıyor, herkesin kartını iki kere kontrol ediyordu.

Sonunda Ge-orge'un çalışma odasına girdi. Viola Fletcher'in dosyasına bir kere daha bakmak istiyordu. George Hannaby'nin bekleme odası, muayene odaları ve özel odası karanlık ve sessizdi. Ginger de ışıkları yakmadan dış odaları açıp içeriye girdi. Orada yalnızca masa lambasını yaktı, dosya odasının kapısına yürüdü. Kapı kilitliydi. George ona her yerin anahtarını vermişti. Ginger, Viola Fletcher'in dosyasını ekmecedten çıkardı, eline alıp George'un masasına döndü.

Koltuğa oturdu, dosyayı yuvarlak ışığın düştüğü yere açtı... dikkatini çeken, soluğuna boğazına tıkayan şeyi ancak o zaman gördü. Yeşil sumenin üzerinde, ışık halkasının tam kenarında duruyordu. Bir el oftalmoskobu... hastanın gözünün içini muayene etmek için kullanılan alet. Bu alette hiçbir başkalık olmadığı gibi, korkulacak bir şey de kesinlikle yoktu. Her doktorun normal muayenede kullandığı bir şeydi. Ama bu seferkini görmek'yalnız Ginger' in soluğunu tıkamakla kalmamış, içini korkunç bir tehlike duygusuyla doldurmuştu.

Her yanını soğuk bir ter tabakası kapladı.

Yüreği öylesine çarpıyordu ki, sesi sanki içerden değil de sokaktan geliyor, bir asker kıtası davullarla yürüyüş yapıyordu.

Gözlerini oftalmoskoptan ayıramıyordu Ginger. Tıpkı iki hafta önce Bernstein Mezecisinde, eldivenler olayındaki gibi, başka her cisim solmaya başladı, Ginger yalnızca o aleti ayrıntılarıyla görmeyi sürdürdü. Sapındaki her minik iziği, her prz farkediyordu. Biçiminin her çizgisi son derece önemliymiş gibi geliyordu ona. Sanki bu normal bir tıbbi alet değilmiş de, evrenin sırıymış, kıyameti getirecek bir aramış gibi.

Feleğini şaşırın Ginger birden bir klostrofobi duygusuna kapıldı, içinde mantıksız bir korku kabardı, tüm benliğini sardı. Hemen koltuğu arkaya itip kalktı. Soluyor, titriyor, hem boğulur gibi oluyor, hem de iliklerine kadar donuyordu.

Oftalmoskopun sapı buzdan yapılmış gibi parlamaktaydı. Merceği dondurucu bakışlı bir düşman gözüydü.

Ginger'in karşı durma konusundaki kararlılığı birden eridi, yüreği o buz gibi korkunun altında donuverdi. Kaçmazsan ölürsün diyordu bir ses içinde. Kaçmazsan ölürsün.

Ağzından bir çığlık kurtuldu. Kaybolmuş, korku içindeki bir çocuğun çığlığıydı bu.

Masadan uzaklaştı, sendeleyerek çevresinden dolaştı. Neredeyse sandalyeye toslayıp düşüyordu. Odayı aşır dış salona atıldı, boş koridora fırladı. Acı acı bağılıyor, güvenlik arıyor, bulamıyordu. Yardım istiyordu. Bir dost yüz

— 39 —

görmek istiyordu. Ama bu katta kendisinden başka . kimse yoktu. Tehlike de yaklaşıyordu. Bilinmeyen tehdit her nasılsa zararsız bir oftalmoskop kılığına girmişti.

Yaklaşıyordu. Koşabildiği kadar hızlı koştu. Ayak sesleri boş koridorda çınılıyordu.

Kaçmazsan ölürsün.

Sis birden indi.

Birkaç dakika sonra, sis durulaştığında Ginger kendini yangın merdiveninin ara sahanlığında buldu. Koridordan ne zaman ayrılıp kendini bu merdivenlere attığını hatırlamıyordu. Sahanlığa oturmuş, sırtını taş duvara dayamış, tırabzan parmaklığına bakmaktaydı. Tepede tel kafese alınmış bir tek ampul yanıyordu, inen ve çıkan

merdivenlerin arasındaydı Ginger. Hava küflü ve serindi burada. Kendi sesli soluklan olmasa, salt sessizlik hüküm sürecekti.

Yapayalnız bir yerdi burası. Hele de insanın hayatı dağılırken. Böyle zamanlarda parlak ışıkların, kalabalık insanların güvencesine ihtiyaç duyulurdu. Gri duvarlar, o çıplak ışık, o loşluklar, o demir parmaklık... Sanki içinde-ki umutsuzluğun aynasıydı bu yer. ı

Çılgın kaçıışı da, kaçarken yapmış olabileceği diğer saçmalıklar da, besbelli hiç kimse tarafından farkedilmemişti. Edilse şu arıda yalnız olmazdı. Buna da şükretmek gerekirdi. Kimse bilmiyordu bari.

Ama kendisi biliyordu. Bu da yeterince kötüydü, Ürperdi. Bu seferki yalnızca korkudan değildi. Deminki mantıksız korku gitmişti artık. Üşüdüğü için ürperiyordu. Bir de... giysileri ıslak olduğu için. Ter içindeydi.

Tek elini kaldırıp yüzünü sildi.

Ayağa kalktı, merdivenin aşağısına, yukarısına baktı.

Hannaby'nin odasının bulunduğu kaftan yukarı mı_ çıkmıştı, yoksa aşağı mı inmişti acaba? Yukarı çıkmaya karar verdi.

Ayak sesleri ürkütücü çınlamalar yaratıyordu.

Nedense aklına mezarlar geldi.

«Ah, küçük kız,» dedi titreyen bir sesle.

O gün kasımın yirmi yedisiydi.

Chicago, lilinois

Aralık ayının ilk pazar sabahı hava çok soğuktu.

Gökyüzü kapalı, bulutlar alçaktı. Kar yağacağa benziyordu. Öğleden sonra İlk taneler düşmeye başlayacak, akşama doğru kentin damları ve kirli banliyöleri beyaz makyajlarını yapmış olacaktı. Bu gece kentin her mahallesinde, en yoksulundan en zenginine kadar hepsinde fırtınadan söz ediliyor olacaktı. St. Bernadette

Katolik kilisesine gelen cemaatin evleri dışında, her yerde. Onlar ise o sabahki ayinde Peder Brendan Cronin'in yaptığı o garip hareketten söz ediyor olacaktı.

Peder Cronin o gün sabah beşte kalkmış, duasını etmiş, duşunu yapıp lirasını olmuştı. Papaz kılığını giyip incil'ini koltuğuna kıştırınca da sokağa pelerinsiz çıkmıştı. Arka sahanlıkta bir an durup soğuk aralık havasını içine çekti. Otuz yaşındaydı. Ama dürüst bakışlı yeşil gözleri, isyankâr kumral saçları, çilli suratı onu olduğundan çok daha genç gösteriyordu. Gereğinden yirmi, yirmi beş kilo fazla çekiyordu. Bu fazlalığın hepsi göbeğinde değildi. Şişmanlık vücuduna eşit biçimde dağılmış, yüzüne, kollarına, göğsüne, bacaklarına hep aynı miktarda yayılmıştı. İlkokuldan üniversiteye, hatta papaz okulunun ikinci sınıfına kadar arkadaşları hep «Pudge» (*) demişlerdi ona.

Ruhsal durumu ne olursa olsun, Peder Cronin hemen hep mutlu görünürdü. Yüzünde meleksi bir ifade vardı. Yuvarlak hatları öfkeyi, hüznü, kederi ifade etmeye elverişli değildi. Bu sabah da hem kendinden, hem çevresindeki dünyadan hoşnuttu... ama derin kaygıları da yok değildi.

Bahçedeki taşlı yoldan ilerledi, donmuş boş toprakla örtülü çiçek tarhlarının arasından geçti, dua salonunun kapısını anahtarla açıp içeriye girdi. Tütsü ve mum, kokuları, mobilya cilasının kokusuna karışıyordu burada. Kilisenin eskiden kalma ahşap kaplamaları, oturma sıraları ve diğer eşyaları yeni cilalanmıştı.

Peder Cronin ışıkları yakmadı. Mihrabın üzerindeki kırmızı ışık ona nasılsa yol gösteriyordu. Mihrabın karşısına diz çöküp başını eğdi. Sessizlik içinde, ulu Tanrıdan kendisini değerli bir papaz yapmasını diledi.

Geçmişte, böyle sabah saatlerinde, ayinde yardımcı olacak görevliler gelinceye kadar dua ettiğinde içi bir coşkuyla dolar, ayini kutlamaya kendini hazır hissederdi. Ama son dört aydır nedense bu sabah dualarında bir sevinç duyamıyordu. Yalnızca derin bir boşluk duygusu vardı içinde. Yüreğinde bir ağırlık, bir sızlama, karnında buz gibi bir ürperti, o kadar.

Çenesini kaslı, dişlerini gıcırdattı, sanki kendini zorlayarak vecit durumuna getirmeye çalıştı, duasını tekrarladı, eklemeler yapıp daha ayrıntılı hale -getirdi, ama içi hâlâ heyecansız, boştu.

Ellerini yıkayıp içeriye geçti, ayin için giyinmeye başladı. Duygulu, sanatçı ruhlu bir adamdı. Ayin töreni sırasında, ilâhî düzenin değişmezliğini hisseder, bundan hoşlanırdı. Sanki Tanrı inancının bir yansımasını duyardı. Daha pelerinini giyerken içine bir huşu duygusu dolardı.

Genellikle.

Ama bugün öyle olmuyordu. Daha önce ıde haftalarca olmamıştı.

< *) Dobig

— 41

— 40 —

Peder Cronin kıyafetini giydi, hazırlandı.

Dört ay önce, yani ağustosta, Peder Brendan Cronin inancını yitirmeye başlamıştı. Yüreğinde küçük ama sönmek bilmeyen bir kuşku kıvılcımı yanıp duruyordu. Bu kıvılcım yavaş yavaş, nicedir içinde yaşattığı inançları kemirip yök etmekteydi.

İnanç kaybı her papaz için büyük bir felâketti. Ama Brendan Cronin için, başkalarından da zor oluyordu. Kendini bildi bileli hep papaz olmak istemiş, başka bir ihtimal aklının ucundan bile geçmemişti. Annesi de, babası da dindardı. Ondaki kilise inancını annesiyle

babası geliştirmişlerdi. Ama Brendan sırf onları memnun etmek için papaz olmuş değildi. Bu inançsızlık çağında kabul etmesi zor geliyor ama... Brendan daha k yaştayken çağırılmıştı papazlığa. şimdi inanç yok olmuş, yine de kutsal görevi hl kendini tanımlamasının en belirgin işareti olarak kalmıştı. Ama ayini, duayı bir gösteri saymaya devam ederse, bu görevleri yapmayı srdremeyeceğinin de farkındaydı.

Brendan Cronin şalını da boynuna attı. Tam o sırada kapı açıldı, tören yardımcılığı yapacak k eriye daldı. Pederin demin yakmadığı ışıkları yaktı.

«Günaydın, Peder!»

«Günaydın, Kerry. Nasılsın bakalım bu güzel günde?»

Kerry Mc Devil'in saçları biraz daha kızıldı ama onun dışında sanki papazın yakın akrabasıydı. Hafif tombul, illi, yeşil gözleri velfecri okuyan bir çocuktu, «iyiyim, Peder. Ama bugün dışarısıyle soğuk ki. Tıpkı cadıların...»

«yle mi? Cadıların nesi kadar soğuk bakalım?»

ocuk utangaç bir ifadeyle, «Cadıların buzdolabı kadar,» diye bitirdi sözünü. «Cadıların buzdolabı kadar soğuk, Peder. Eh, hatırı sayılır herhalde.»

Canı sıkkın olmasa, Brendan ocuğun bu «evir kazı yanmasın» numarasını eğlenceli bulurdu. Ama şu sıra glmseyemedi bile. Besbelli bu tavrını ocuk onun kızmış olduğuna yorumluyordu. Kerry gözlerini kaçırdı, hemen dolaba yürüdü, ceketini, atkısını, eldivenlerini çıkarıp oradaki askıdan tören kılığını aldı.

Brendan haçı yerinden alıpperken, kendi koluzerine yatırırken de hiçbir şey hissetmedi. Bir zamanlar o sevinç ve huşu duygusunun bulunduğu yerde şimdi yalnızca boşluk ve soğukluk vardı. Elleri çeşitli işleriyle

uğraşırken zihni gerilere, mesleğe başladığında duyduğu zengin duygulara doğru kaydı.

Geçen ağustosa kadar kiliseye adanmışlığından hiç kuşku duymamıştı. Gerek fen ve sosyoloji gibi derslerde, gerekse din derslerinde o kadar üstün ve çalışkan bir öğrenciydi ki, Roma'daki Kuzey Amerika Kolejinde eğitim yapmak üzere onu seçmişlerdi. Bayılmıştı Brendan o kente. Mimarisine de, tarihine de, dostcanlısı insanlarına da. Mezun olup mesleğe katıldığında Vatikan'da iki yıl kalmış, Papa'nın söylev yazarı ve doktrin danışmanı Monsenyör

Giuseppe Orbella'ya asistanlık etmişti. Tayini çıktığında, Chicago Kardinalinin kadrosuna çıkabilirdi kolaylıkla.

Ama Peder Cronin onun yerine, küçük veya orta boy bir cemaate papazlık etmeyi, bir kiliseye atanmayı istemişti. Her genç papaz gibi. Monsenyör Orbella'nın eski bir dostu olan San Fransisco Piskoposu Sentefiore'ye bir ziyaret yapmış, sonra kısa bir tatilin hemen bitiminde arabayla San Fransisco'dan Chicago'ya gelmiş, St. Bernadette kilisesinde çalışmaya başlamıştı. Papazlık hayatının günlük işlerini bile çok seviyordu. İçinde kuşkunun zerresi yoktu.

Şimdi küçük çocuğun tören kılığını giyişini seyrederken, içindeki o eski inancı, kendisini rahatlatan o inancı özliyordu. Acaba geçici olarak mı kaybolmuştu, yoksa temelli mi gitmişti o inanç?

Kerry giyinince papaz öne düşüp kilisenin tören salonuna doğru ilerledi, salona girmeden durdu. Yandan baktığında, mihrabı, heykelleri, duvarı görebiliyordu. Kilisenin en kutsal yeri bile yabancı gelmekleydi ona. Sanki orayı ilk kez tarafsız bir bakışla değerlendiriyordu. Önceleri burayı neden kutsal saydığını anlayamıyordu bile. Her yer gibi bir yerdi işte. Şu anda ortaya çıkıp her

zamanki duaları eder, uygulamaları yaparsa sahtekârlık ediyor sayılırdı. Cemaati kandırıyor sayılırdı.

Kerry McDevit'in yüzündeki şaşkın ifade kaygıya dönüşmeye başlıyordu. Çocuk papazın durduğu yerden göremediği oturma sıralarına baktı, sonra gözleri tekrar papaza döndü.

Artık inanmadığıma göre, duaları nasıl söyleyebilirim, diye düşünüyordu Brendan.

Ama yapabileceği başka hiçbir şey yoktu.

Komünyon kupası sol elinde, diğer şeyler sağ elindeydi.

Kerry'nin peşi sıra salona adımını attı, bir an için isa heykelinin kendisine suçlayıcı bakışlarla bakmaktadlduğunu hissetti.

Sabahın ilk ayinine yine yüzden az insan gelmişti.

Suratları ya aşırı solgun, ya aşırı kırmızıydı. Sanki bu sabah Tanrı buraya gerçek inananları yolla-rnamış da, onların yerine meleklerden bir temsilci heyeti yollamış, kuşkucu papazın suçuna tanıklık etmelerini istemişti.

Ayin ilerlerken Peder Cronin'in umutsuzluğu daha da arttı. Latince duayı ettiği andan başlayarak her yaptığı, duygularını daha karanlıklara itiyordu. Kerry McDevit şarap sürahisini sağ taraftan sola alırken Peder

Cronin'in çaresiz duyguları öyle derinleşmişti ki, kendini onların altında eziliyor gibi hissetti. Ruhsal ve duygusal yorgunluğu aşırı artmıştı. Kollarını bile kaldıramıyor, kitaptan gerekli duayı okuyacak enerjiyi bile

bulamıyordu. Duaya gelenlerin suratları bulanıklaştı, peder onları bir bulut gibi görmeye başladı. Son duaya sıra geldiğinde, sesi fısıldayacak kadar bile çıkmaz olmuştu.

Kerry'nin kendisine apaçık bir şaşkınlıkla baktığını farkediyordu. Halk 'da bir terslik olduğunu sezmiş olmalıydı. Papaz terliyor, titriyordu. Karşısındaki grilik daha koyuldu, ka

raya dönüştü, Cronin kendini korkunç karanlık bir boşluğa düşüyormuş gibi hissetti. '

Haçı havaya kaldıracağı sırada birden bir öfke kabardı içinden. İnana-madığı için kendine kızıyor, onu kuşkuya karşı daha iyi korumadığı için kiliseye kızıyor, hayatını yanlış yaşadığı, ziyan ettiği, saçma masallar peşinde koşarak geçirdiği için de kadere kızıyordu. Öfkesi daha da kızıştı, kaynama noktasına vardı ve patlayıverdi.

Boğazından yükselen çığlık kendisini bile şaşırttı.

Mihrabın önündeki kupayı kaptı, olanca gücüyle fırlattı.

Kupa tok bir sesle mihrabın arkasındaki duvara çarptı, şaraplar döküldü, kupa sekip Meryem Ana heykeline doğru uçtu, oradan zıplayıp yere düştü.

Kerry McDevif şok içinde geri çekildi, yüz kişi birden

şaşkın birer soluk aldılar. Bu tepki bile Brendan'ı

etkilemedi. İnsanın kendisini intihara bile sü-

rükleyebilecek umutsuzluğa karşı tek koruyucusu olan

öfkeye sarılıp kolunu savurdu, mihrap önünde ne var ne

yoksa hepsini yere attı. Yarı öfke, yarı acı dolu bir çığlık

daha attı, elini koynuna daldırdı, nişanını, atkısını çekip

onları da fırlattı, mihraba arkasını döndü, koşarak

salondan uzaklaştı, iç odaya vardığında öfkesi geldiği

gibi bir anda gitmişti. Ayakta durdu, kafası karma-

karışık, olduğu yerde sallandı.

O gün aralığın ikisiydi.

Loğuna **Piaji, Califcmia**

Aralığın ilk pazar günü Dom Corvaisis arkadaşı Parker

Faine'le öğle yemeği yedi. Las Brisas'ın güneşli

terasında, denize bakan, şemsiye altı bir. masada

yediler. Bu yıl sıcaklar epey devam etmişti. Rüzgâr

ilerdeki martıların çığlıklarını, dalgaların sesini taşıyıp

getirirken çevrelerindeki yasemin bahçesinin, kokusunu

da alıyorlardı. Dominick, Parker'e kendi uyurgezerliğiyle ilgili her utanç verici ayrıntıyı, her umut kırıcı gerçeği anlatmıştı.

Parker Faine en iyi dostuydu onun. Belki de dünyada böyle açılabilceğı tek insandı. Oysa ilk bakışta, ortak yanları pek azmış gibi görünüyordu. Dom ince, sağlam kaslı bir adamdı. Parker Faine ise tıknaz, etli, bol kıllıydı. Dom sakalsızdı. Saç traşı için berbere üç haftada bir giderdi. Parker'in saçları dolaşık, sakalları dolaşık, kaşları kıvrıkcıktı. Profesyonel güreşçiyle 1950'lerden. kalma beatnik'ler arası bir görünüşü vardı. Dom az içki içer, birkaç yudumda, sarhoş olurken, Parker'in efsaneleşmiş bir susamışlığı vardı. Dom yaratılış olarak yalnız bir insandı. Dost olması uzun sürerdi. Parker ise tanıştıktan yarım saat sonra insana eski dost etkisi yapardı. Dom'dan on beş yaş büyük, yani elli yaşındaydı. Yaklaşık çeyrek yüzyıldır zengin ve ünlüydü. Servetine de.

61 —

ününe de alışmış; rahatlamıştı. Babil'de Akşam nedeniyle kavuştuğı ünün ve-paranın Dom'u bu kadar tedirgin etmesinin nedenini bir türlü anlayamıyordu. Dom o gün yemeğe ayağında yürüyüş pabuçları, üzerinde kahverengi pantolon ve kareli gömlekle gelmişti. Parker ise tenis pabuçları giymişti. Buruşuk, kumaştan beyaz pantolonu vardı. Mavi çiçekli gömleklerini üste bırakmıştı. Sanki ayrı yerlere gitmek üzere hazırlanmışlar da, birbirlerine lokantanın kapısında rastlamışlar gibi bir halleri vardı.

Bunca farklılıklarına rağmen sıkı fıkı dost oluşlarının nedeni, asıl önemü noktalar da benzeşmeleri idi, ikisi de sanatçıydı. Öyle olmayı seçtiklerinden değil, zaten sanatçıydılar. Dom kelimelerle resim yapıyor, Parker de

boyalarla, yapıyordu. İkisi de kendi sanat dallarına karşı yüksek standardlı, adanmış, ustalık arayan bir yaklaşım içindeydiler. Ayrıca Parker'in dostluk kuruşu Dom'dan kolay olsa bile,, ikisi de dostluklara büyük değer veriyor, o duygu™ yu besliyor, geliştirmek için çaba gösteriyorlardı.

Altı yıl önce, Parker on sekiz aylığına Oregon'a taşındığında karşılaşmışlardı. Parker'in niyeti, bir dizi peyzaj için yeni konular aramaktı. Kendine özgü bir üslubu vardı. Sürrealizmle sürreel hayalin başarılı bir bileşimi! Hazır Oregon'dayken, Portland Üniversitesinde ayda bir konferans vermeyi kabul-etmişti. Dom da' orada, ingilizce Fakültesinde öğretim görevlisiydi.

Şu anda Parker masaya abanmış, içinden peynir ve krema damlayan nac-hos'larını çiğniyor, Dom da bir yandan Modeio Negra'sını yudumlarırken buyandan ona bilinçsiz gece serüvenlerini anlatıyordu. Alçak sesle konuşuyordu ama aslında bu önleme de gerek yoktu. Terastaki diğer masalarda oturanlar kendi gürültülü sohbetlerine kapılmış gitmişlerdi. Dom nachos'lara hiç elini uzatmıyordu. Bu sabah dördüncü kere yine garajdaki kalorifer kazanının arkasında uyanmıştı. Korku içinde. Kendini kontrol edememesi onu üzüyor, iştahını kesiyordu. Anlatacaklarını bitirdiğinde, birasının ancak yarısını içebilmişti. Güzelim siyah Meksika birası bile tatsız geliyordu bugün ona.

Oysa Parker üç duble margaritayı devirmiş, dördüncüsünü söylemişti bile.. Ama içtiği alkol ressamın dikkatini hiç de dağıtmamıştı. «Hay Allah, dostum,, bana bunları haftalar önce neden anlatmadın?» - «Biraz... utandım.»

«Saçma. Zırva,» diye karşı çıktı ressam. Koca elini havada sallıyor, ama sesini yükseltmiyordu.

Meksikalı garson ufak tefek bir VWayne Nevvton'du sanki. Elinde Parker" in margaritasıyla geldi, yemek ısmarlamak isteyip istemediklerini sordu.

«Yo, hayır... pazar günleri tam bol bol margarita içilecek zamandır. Ben daha yeterince içmedim. Dört taneciğin peşinden hemen yemek söylemek yazık olmaz mı? Öğleden sonramız boş kalır sonra. Aylak aylak sokakta kalırız, yapacak şey bulamayız, başımızı belaya sokar, polisi üstümüze çekeriz. Neler olacağını ancak Tanrı bilir. Hiç ister miyiz böyle şeyleri? Hem hapisten kurtulmak, hem şansımızı korumak için, yemeği üçten önce ısmarlamak yok. Onun yerine bana bir margarita daha getirin siz. Şu nefis nachos'lardan da bir tabak daha lütfen. Sosu daha bol olsun. Daha da acı olsun... varsa, bir tabak da kıyılmış soğan lütfen. Keyifsiz arkadaşşıma da bir bira daha.»

«istemem,» dedi Dom. «Daha bunun yarısına yeni geldim.» . .«İşte o yüzden keyifsiz diyorum ya, iflah olmaz ahlak kumkuması. O birayı o kadar uzun süre emip durdun ki ısınmıştır bile.»

Normal zamanda Dom arkasına yaslanır, Parker'in bu enerjik gösterilerini seyredip zevkini çıkarırdı. Ressamın belagati, hayat sevgisi hem canlandırıcı, hem eğlendiriciydi. Ama bugün Dom'un canı öyle sıkındı ki, eğlene-miyordu bile.

Garson uzaklaşırken güneşin önünden küçük bir bulut geçti, Parker loş-laşan gölgeye doğru eğilip dikkatini tekrar Dominick'e verdi. Sanki dostunun zihnini okumuştı. «Pekâlâ, aklımıza gelen her fikri ortaya afalım. Bir açıklama bulalım, ne yapılacağına karar verelim. Sorunun yalnız stresten kaynaklanmadığı kanısındasm, değil mi? Yani kitabın basılması yaklaştığı için...»

«Önce öyle olduğuna inanmışım. Ama artık inanmıyorum. Yani... eğer sorun öyle yüzeyde bir şey olsa, ardında meslek kaygılarının yattığını düşünebilir, kabul edebilirdim. Ama... Tanrım... Babil'le ilgili kaygılarım beni bu derece garip davranışlara itecek kadar güçlü değil. Bu kadar tutku, bu kadar çılgınlık yaratacak türde değil. Artık her akşam oluyor. Garip olan yürümem de değil. Trans halinin ne kadar derinliklerine vardığımı düşününce aklım almıyor. Uyurgezerlerin pek azı benim kadar derin komaya girer. Uykuda dolaşırken benim yaptığım garip işlere kalkışanları ise daha bile az. Baksana, •pencereleri çivilemeye kalkmışım! insan meslek kaygılarını önlemek için pencere çivilemeye mi kalkar?»

«Belki Babil'le ilgili kaygıların sandığından daha derindir.»

«Değil. Mantiğa uymuyor. Tersine, yeni .yazdığım kitap iyi gitmeye başlayınca Babiî konusundaki korkularım daha bile azaldı. Şimdi bana bu gece yarısı delilikleri basit birkaç meslek kaygısından doğuyor diyemezsin.»

«Diyemem,» diye kabullendi Parker.

«Saklanmak için dolapların dibine giriyorum. Kalorifer kazanının arkasında uyanıyorum. Uykum tam dağılmamışken, bir şeyin beni izlediği, aradığı, bulursa öldüreceği duygusuna kapılıyorum. Birkaç kere sabahları uyandığımda bağırarak istiyordum, sesim çıkmıyordu. Dün bağırarak uyandım. 'Uzak durun! Uzak durun!' diye haykırıyordumT Bu sabah da bıçak olayı...»

«Bıçak mı?» diye onun sözünü kesti Parker'. «Bıçağı bana anlatmamıştın.»

«Yine kazanın ardında uyandım. Saklanmışım. Elimde kocaman et bıçağı vardı. Uykumda gezerken mutfağın rafından almışım.»

«Korunmak için mi? Neye karşı?»

«Neye karşıysa... beni izleyen şey her neyse.»

_46 —

«Kim izliyor' seni?»

Don omuzlarını kaldırdı. «Kimseyi düşünemiyorum.»

«Hoşlanmadım bu işten. Kendini yaralayabilirdin. Ciddi biçimde yaralaya-bilirdin.»

«Beni en çok korkutan o da değil.» «Nedir peki seni en çok korkutan?»

Dom gözlerini terasta yemek yiyen diğer insanlar üzerinde gezdirdi. Demin Parker'in garsonla yaptığı tiyatromsu sohbeti birkaç kişi izlemişti, ama şimdi ona da, Dominick'e de bakan yoktu.

«Nedir seni en çok korkutan?» diye tekrarladı Parker.

«Belki de... başkasını yaralarım diye...»

Faine inanmaz bir sesle, «Yani kasap bıçağını alıp... uykunda cinayet turuna mı çıkacaksın? Olamaz.»

Margaritasını dikip bitirdi. «Ulu Tanrım, amma da melodramatik bir düşünce! Bereket versin romanların bu kadar saçmô değil. Sakin ol; doktum. Sen kriminal tip değilsin.»

«Ama uyurgezer tip de değilim.»

«Çok zırva. Bunun bir açıklaması olmalı. Deli falan değilsin. Deliler kendi, aklından asla kuşku duymaz.»

«Sanırım bir ruh hekimine, danışmana falan gitmem, birkaç testten geçmem gerek.»

«Tıbbî testlere evet. Ama ruh hekimi konusunda dur derim. Zaman kaybı olur. Deli olmadığın gibi, nörotik de değilsin.»

Garson elinde nachos'larla, sos tabağıyla, kıyılmış soğanlarla döndü. Birayı ve beşinci margaritayı da getirmişti.

Parker boş bardağını teslim etti, dolusunu aldı. Mısır gevreklerini bol sosa batırdı, üzerine kaşıkla biraz kıyılmış soğan koydu, şehvete pek yakın bir keyifle yedi. «Acaba senin bu sorunların iki yaz önce geçirdiğin değişikliklerle mi ilgili-diyorum.»

Dom şaşırmıştı. «Hangi değişiklikler?»

«Neden söz ettiğimi bal gibi biliyorsun. Seninle Portland'-da ilk tanıştığımda, yıllar önce, sen solgun, içine kapanık, serüvenle ilişkisi olmayan miskin biriydin.» «Miskin mi?»

«Doğruyu söylediğimi sen de biliyorsun. Zekiydin, yetenekliydin, ama yine miskindin. Neden miskindin, biliyor musun? Söyleyeyim sana. Onca aklın, onca yeteneğin vardı ama onları kullanmaya korkuyordun. Rekabetten korku-yordun, başarısızlıktan korkuyordun, başarıdan korkuyordun, hayattan korkuyordun. Öylece idare etmek istiyordun. Dikkati çekmeyen kılıklar giyiyor,, zor duyulan bir sesle konuşuyor, dikkati üzerine çekmekten ürküyordun. Akademik hayata sığınman, orada rekabet daha az olduğu için. Toprağa delik açan ürkek bir tavşandın.»

m. —66—'. '." ■

, «Dernek öyle! O kadar iğrenç biriydim de, ne diye benimle dost olmak için onca çaba harcadın?»

«Çünkü taşkafa, ben senin o sahte gösterinin içyüzünü gördüm. O çekingenliğin gerisinde nelerin var olduğunu anladım. O donuk görünüşün, hareketsizliğin ardındakileri sezdim. Sende bir şeyler farkettim.

Kıvılcımlarını gördüm. Ben böyleyimdir, bilirsin.

Başkalarının göremediğini görürüm. Her iyi sanatçı, öyledir. Çoğu kişinin göremediğini görür.»

«Bir de bana pasif diyorsun.»

«Doğru ama. Sanatçı konusunda söylediklerim de doğru, senin tavşan olduğun da. Bana kendinin yazar olduğunu tanıdıktan ne kadar sonra açıklamıştın, hatırlıyor musun? Üç ayda toplayabildin cesaretini.»

«Eh, o sıralar pek de yazar sayılmazdım.»

«Çekmeceler dolusu hikâyelerin vardı! Yüzü aşkındı kısa hikâyelerinin sayısı. Bir tekini bile bir yayıncıya yollamış değildin! Yalnız reddedilmekten korktuğun için değil. Kabul edilmekten de korkuyordun sen. Başarıdan kor-kuyordun. İki hikâyeyi postalayasın diye sana kaç ay ısrar etmek, başının etini yemek zorunda kaldım?»

«Hatırlamıyorum.»

«Ben hatırlıyorum. Allı ay! Direndim, korkuttum, zorladım, itip kaktım, sızlandım, en sonunda dayanamadın, hikâyeleri yollamaya başladın. Ben inandım bir tipim. Ama seni o tavşan deliğinden çıkarmak benim gibi dayanılmaz bir ikna yeteneği için bile hemen hemen imkânsız bir şeydi.»

Parker neredeyse ayıp sayılacak bir iştahla yeni nachos'lar aldı, sosa ba-tırıp ağzına tıktı. Margaritasını yudumladıktan sonra konuştu. «Kısa hikâyelerin satılmaya başladıktan sonra bile durmak istedin, vazgeçmeye kalktın sen. Durmadan seni itelemek zorunda kaldım. Ben Oregon'dan ayrılıp buraya dönünce, seni kendi başına bırakmış oldum. Birkaç ayda bir, tek hikâyeye gönderir oldun. Ondan sonra da tavşan deliğine tekrar girdin.»

Dom itiraz etmeyi kesmişti, çünkü ressamın söylediklerinin hepsi doğruydu. Parker, Oregon'dan ayrılıp Laguna'ya döndükten sonra Dom'u mektuplar ve telefonlarla yine teşvik etmeye çalışmış, ama şehirlerarası cesaretlendirme Dom'u dürtmeye yetmez olmuştu. Bir yıl içinde dünya kadar hikâyesi satıldığı

halde, sonunda kendisinin yayınlanmaya değer bir yazar olmadığına inanmayı seçmişti yeni baştan. Hikâyelerini dergilere yollamaktan vazgeçmiş, Parker'in parçaladığı kozanın yerine kendine yeni bir koza örüvermişti. Hâlâ hikâyeler üretmeyi sürdürüyor, ama onları en alt çekmecenin en dibine gömüyor, kimseye yollayıp yayınlamayı da düşünmüyordu. Parker onu bir roman yazması için harekete geçirmeye uğraşıyor, Dom ise yeteneğinin az olduğunu, özdisiplininin de bu kadar ' karmaşık bir projeyi gerçekleştirmeye yetmeyeceğini ileri sürüyordu. Yeni baştan başını eğmeye, alçak sesle konuşmaya, dikkati çekmeden yürümeye başlamış, dikkati çekmeyen bir yaşam sürmeye uğraşmıştı.

«Ama önceki yaz bunların hepsi değişti,» dedi Parker. «Birdenbire öğretmenlikten vazgeçtin. Harekete geçip full-time yazar oldun. Göz açıp kapayıncaya kadar, muhasebeci tipi olmaktan çıktın, rizikolara giren bir **Bohem** oldun. Neden? Bunu hiçbir zaman açık seçik anlatmadın. **Neden?**»

Dominick kaşlarını çattı, bu soruyu bir an düşündü; bunu daha önce akıl etmeyişine şaştı. «Nedenini bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum.»

Portland Üniversitesinde kadroya geçme zamanı gelmişti. Geçemeyeceğini hissediyor, bu koruyucu şemsiyenin altından fırlatılıp atılacağından korkuyordu. Dikkati çekmeyeyim derken, okulun hareketli tipleri arasında büsbütün görünmez olmuştu. Toplantıda kadro işi görüşülürken, acaba bu genç adam üniversiteyi yeterince hevesle seviyor mu, bağlandı mı, ömür boyu burada çalışmayı hak ediyor mu, diye kuşkular doğmuştu. Dom yeterince gerçekçi olduğundan, kurul kadroyu reddederse başka üniversitede iş bulmasının da zor olacağını biliyordu. Yeni üniversitenin mülakat

komitesi, onun Porfland'dan neden kapı dışarı edildiğini bilmek isteyecekti. Dom ö zaman karakterine pek uymayan bir şey yaptı, üniversitenin baltası inmeden altından kaçmak amacıyla, batı kıyısındaki birkaç koleje başvuruda bulundu. Başvurularda yayınlanmış hikâyelerinden söz etmişti, çünkü vurgulanmaya layık bir tek onlar vardı elinde.

Utah'daki Mountainview Koleji dört bin öğrencilik bir okuldu. Dom'un hikâyelerinin yayınlandığı dergilerin adları onları öylesine etkilemişti ki, Porland'dan gelip bir görüşme yapması için ona uçak bileti yolladılar. Dom eskisinden daha dışa dönük davranmak için elinden gelen çabayı gösteriyordu. Ona İngilizce ve Yaratıcı Yazın öğretmenliği yapmak üzere bir anlaşma teklif etmişlerdi. Garantili kadro da veriyorlardı. Dom da kabul etmişti. Sevinçle ve rahatlayarak.

Şimdi Las Brisas'ın terasında otururken, California güneşi bir dizi mücevher renkli bulutun ardına doğru alçalırken birasından bir yudum aldı, içini çekti, «Porfland'dan o yıl haziran sonlarında ayrıldım,» diye anlattı. «Arabamın ardına bir karavan takmıştım. Küçük bir karavan. İçini kitaplarla giysiler dolduruyordu. Keyfim yerindeydi. Kendimi Portland'da başarısızlığa uğramış gibi hissetmiyordum. Hem de hiç. Duygularım... yeni bir başlangıç ya-pıyormuşum gibiydi. Mountainview'daki yeni işimi hevesle bekliyordum. Yola koyulduğum gün öyle mutluydum ki, daha önce hiç bu kadar mutlu olmadığımı düşünüyordum.»

Parker Faine bunu biliyormuş gibi başını salladı.

«Elbette mutluydun! Bir lisede kadro bulmuştun. Senden fazla bir şey beklenmeyecekti. İçeride kapanıklığın da, sanatçı kaprisi diye hoşgörülecekti.»

«Tam bir tavşan deliği, ha?»

«Üstüne bastın. Peki, neden gidip işe başlamadın Mountainview'da?» «Sana daha önce söylemiştim... son anda, temmuzun ikinci haftasında

— 49 —

F. : 4

— 70 —

oraya vardığında, eski hayatıma benzer bir yaşamı sürdürmeye dayanamayacağımı anladım. Fare olmaktan, tavşan olmaktan usanmıştım artık.»

«Öyle birdenbire bıktın hareketsiz hayattan demek. Neden?»

«Pek doyurucu, değildi.»

«Ama neden böyle birdenbire bıktın?»

«Bilmiyorum.»

«Bir fikrin olmalı. Bunu bol bol düşünmedin mi?»

«Garip gelecek ama düşünmedim,» dedi Dom. Uzunca bir süre denize doğru baktı,, yelkenlileri, yatları seyretti.

«Hatta ne kadar az düşündüğümü şu anda farkediyorum... genellikle kendi çıkarlarım söz konusu olduğunda kendimi uzun uzun tahlil ederim. Ama bu sefer pek derin düşünmedim.»

«Ah-ha!» diye bağırdı Parker. «Doğru iz üstünde'olduğumu biliyordum! O zaman geçirdiğin değişiklikler, şimdi karşına çıkan sorunlarla ilgili. Sen devam et. Demek Mountainview'de'klere o işi artık istemediğini söyledin, öyle mi?»

«Pek sevinmediler.»

«Ve kentte küçük bir daire tuttun.»

«Tek oda, mutfak, banyo. Pek ahım şahım bir yer değildi. Dağ manzarası güzeldi ama.»

«Romanı yazana kadar, biriktirmiş olduğun paralarla yaşamaya karar verdin.»

«Bankadaki param pek fazla değildi. Ama zaten çok da müsrif, değilimdir.» .

«Bu içgüdüsel bir seçim. Rizikolu. Sana da hiç benzemiyor,» dedi Parker. «Neden yaptın o halde? Neydi seni değiştiren?»

«Herhalde içimde epey zamandan beri geliyordu. Mountainview'ya vardığımda içimdeki birikim öyle büyümüştü ki, değişmek zorunda kaldım.»

Parker arkasına yaslandı. «Tutmadı, dostum. Daha başka bir şey olmalı. Dinle beni. Karavanı peşine takıp Porfland'dan» ayrılırken bok içinde domuz kadar mutlu olduğunu kendin söyledin. Yaşamana yetecek bir maaşın, garantili kadron vardı. Senden fazla bir şey beklenmeyecek bir yerdeydin. Tek yapacağın, Mountainview'ya yerleşip gözlerden silinmekti. Ama oraya vardığında hepsini teptin, bir daire bozuntusuna taşındın, aç kalma tehlikesini göze aldın ve bütün bunları sanatın için yaptın. Arabayla Utah'a gelirken yolda ne oldu sana? Bir'sey seni çok sarsmış olmalı. Huyundan vazgeçirecek kadar büyük bir şey.»

«Hiçbir şey olmadı. Olaysız bir yolculuktu.»

«Ama kafanın içinde öyle değildi.»

Dominick omuzlarını kaldırdı. «Hatırlayabildiğim kadarıyla, sakindim. Yol hoşuma gidiyordu. Acele etmedim. Manzarayı seyrettim...»

«Amigo!» diye kükredi Parker. O sırada oradan geçmekte olan garson adımını şaşırdı. «Uno margarita! Dostuma da bir cerveza daha.»

«Yo, istemem,» diye itiraz etti Dom. «Ben daha...»

«Önündekini bile bitirmedin,» diye onun sözünü tamamladı Parker. «Biliyorum, biliyorum, ama hem onu bitireceksin, hem bir tane daha içeceksin. Yavaş yavaş rahatlayacaksın, bu uyurgezerlik konusunu da dibine

kadar inceleyeceğiz. Önceki yaz geçirdiğin değişikliklerle ilgili olduğundan eminim. Neden bu kadar eminim, biliyor musun? Söyleyeyim sana, neden eminim, iki yılda iki kişilik krizi geçiren hiç kimse bunları birbirleriyle ilgisiz olarak geçirmez de ondan. Bir yerde ikisi birbirine bağlanmak zorunda.»

Dom yüzünü buruşturdu. «Ben buna pek de kişilik krizi demezdim.» «Demez miydin?» Parker öne eğildi, başını eğdi, sorusuna tüm kişilik gücünü katarak konuştu.

«Gerçekten kriz demez miydin, dostum?» Dom içini çekti. «Şey... evet, belki de derdim. Kriz.»

Laş Brisas'dan akşama doğru kalktıklarında, sorularına pek bir cevap bulamamışlardı. O gece Dom yatağına yatarken içi korkularla doluydu. Sabah nerede uyanacağını merak ediyordu.

Gerçekten de sabah olduğunda uykusundan acı bir çığlıkla uyandı, kendini zifiri karanlıkta buldu. Bir şey yakalamıştı onu. Soğuk, yapış yapış ve eanh bir şey. Kollarını kör gibi savurdu, tepindi, tırmaladı, tekmeledi, sonunda kurtuldu, panik içinde emekleyerek uzaklaştı ama hemen duvara tosladı. Işıksız odada gümbürtüler, bağırtilar, korkunç sesler vardı. Bu seslerin kaynağını tanıyamıyordu. Duvarın, dibindeki süpürgeliği izleyerek ilerledi, sonunda köşeyi buldu, dönüp sırtını oraya'dayadı, yapışkan yaratığın üzerine atlamasını bekledi.

Ne vardı bu odada kendisinden başka?

Sesler daha da arttı. Bağırmalar, vuruşlar, bir çatırtı, peşinden tahta sarsılması, yine bağırmalar, yine bir çatırtı.

Uykusu hâlâ tam açılmamıştı, isterinin ve fazla adrenalinin etkisiyle şaşkıındı. Korktuğu şey her neyse, sonunda gelmişti besbelli. Dom dolaplarda uyuyarak,

kazanlar ardına saklanarak onu kandırmaya çalışmış, ama bu gece o şey aldanmamıştı. Yakalayacaktı Dom'u. Saklanma süresi dolmuştu artık. Sonu gelmişti.

Karanlıklardan birisi ya da bir şey ona seslendi. «**Dom!**»

O zaman o'kişinin son iki dakikadır seslenmekte olduğunu anladı. Belki de daha uzun zamandır.

«**Dominick, cevap ver bana!**»

Bir sağır edici çatırtı daha. Tahta yarılması sesi.

Köşeye büzülmüş olan Dom sonunda tümüyle uyandı.

Yapış yapış yaratık gerçek değildi. Rüyadan bir parçaydı. Kendisine seslenen de Parker Faine'in sesiydi.

Kâbusun etkileri hafiflerken bir çatırtı daha oldu, onu diğer gürültüler izledi. Çatlama, kayma, tırmalama/devrilme, çatırtı, kükreme, sonunda kapı

' —50— ■' \

-açıldı, karanlık odaya ışık girdi.

Dom gözlerini kırıştırıp baktığında Parker'in silüetini gördü. Yatak odasının kapısında duruyor, ışık arkasından vuruyordu. Kapı kilitliydi. Parker ■kırılmıştı kilidi. Vücudunu kapıya çarpa çarpa parçalamıştı kilidi. «Dominick, dostum, iyi misin?»

Kapının önüne engeller de yığılmış, içeri girmeyi daha zorlaştırmıştı. Dom uyku arasında çekmeceli dolabı kapının önüne çekmiş olduğunu farketti. Onun •üzerine de iki başucu masasını koymuştu. Tepetakla olmuş mobilyalar **şimdi** yerde bir yığın halinde, devrik yatıyordu.

Parker odaya girdi. «Dostum? iyi misin? Bağırıyordun.

Bahçe yolundan »duydum sesini.» ' ■,

«Rüya.»

«Yaman bir kâbus olmalı.»

«Ne olduğunu hatırlamıyorum.» Dom köşede, yerde oturuyordu-hâlâ.. Aya-•ğa kalkamayacak kadar bitkindi. «Halin berbat, Parker... burada ne işin var?»

Parker gözlerini kırptırdı. «Bilmiyor musun? Bana telefon ettin. On da-•kika olmadı daha. imdat diye bağıırıyordun. Buraya geldiler, beni yakalayacaklar dedin. Sonra da telefonu kapadın.»

Dom utancın yakıcı biçimde üzerine kapandığını hissetti.

«Demek telefonu da uykunda ettin,» dedi ressam.

«Aklımdan da geçmedi değil. Sesin biraz... değişikti.

Belki polisi aramam gerekirdi... ama bu işin uyurgezerlik durumuyla ilişkili olduğunu tahmin ettim. Yabancılara, polislere açıklamak istemeyeceğini biliyordum.»

«Kontrolümü kaybettim, Parker, içimde bir şeyler... yarılıyor.»

«Yeter bu saçmalık artık. Daha fazlasını dinlemek istemiyorum.»

Dom kendini çaresiz bir çocuk gibi hissediyordu.

Ağlamaktan korkuyordu. Dilini ısırđı, gözyaşlarını engellemeye çalıştı, hafifçe öksürüp boğazını te^rnizledi, «Saat kaç?» diye sordu.

«Dördü birkaç dakika geçiyor.» Parker pencereye doğru bakıp kaşlarını

«**Sattı.**

• Dom da o yana bakınca perdelerin sımsıkı kapatılmış, etajerin pencere önüne çekilmiş, oradan girişı de engellemiş olduğunu gördü. Amma çalışmıştı uykusunda!

«Tanrım!» Parker yatağa yürüdü, orada durdu, yüzünde bîr şok ifadesi belirdi. «Bu iş hoş değil, dostum. Hiç hoş değil.»

Dom duvara tutunarak titrek biçimde ayağa kalktı, Parker'in neden söz ettiğini görmeye çalıştı. Ama

gördüğü anda, keşke yerden hiç kalkmasaydım, diye düşündü. Yatağın üzerine silahlar yayılmış, yatıyordu. Başucu çekmecesinde bulundurduğu .22'lik otomatik, bir et bıçağı, iki bıçak daha, bir çekiç, «odun yarmak için kullandığı balta... onu garajda görmüştü en son. Parker, «Ne bekliyordun?» diye sordu. «Bir Sovyet istilasını mı? Nedir seni

— 52 —

bu kadar korkutan?

«Bilmiyorum. Kâbuslarımdaki bir şey.»

«**Ne görüyorsun rüyanda?**»

«Bilmiyorum.»

«Hiç mi hatırlamıyorsun?»

«Hayır.» Dom yine şiddetle titredi.

Parker ona yaklaştı, elini omzuna koydu. «Duş yap, giyin bari. Ben kahvaltı hazırlayayım. Tamam mı? Sonra da... muayenehane açılır açılmaz doktora bir ziyaret yapsak fena olmaz sanırım. Seni bir kere daha görmesi gerekir bence.»

Dominick başını evet anlamında salladı. O gün aralığın ikisiydi.

— 75 —

İKİ

2 ARALIK - 16 ARALIK

Boston, Massachusetts

Elli sekiz yaşında bir ilkokul öğretmeni, iki çocuk annesi, sevgi dolu bir erkeğin de eşi olan esprili Viola Fletcher şimdi sessizdi. O bulaşıcı kahkahasından eser yoktu.

Ameliyat masasının üzerinde baygın yatmaktaydı.

Hayatı Doktor Ginger Weiss'in ellerindeydi.

Ginger'in ise tüm hayatı şu an üzerine nişanlanmış bir huniydi sanki. Önemli ve karmaşık bir ameliyatın sorumluluğunu baş doktor olarak üstlenmek üzerine.

Onca yıllık zahmetli eğitim, onca ağırlıklı umut ve hayal hep bu ana dönüktü. Yaptığı aşamanın ne kadar büyük olduğunu hem gururla, hem de kendini ufacık bir nokta gibi görerek düşünüyordu.

Korkudan da ölmek üzereydi.

Bayan Fletcher'e anestezi uygulanmış, vücudu serin yeşil çarşaflara sarılmıştı. Yalnızca ameliyatın yapılacağı kısım açık bırakılmıştı vücudunda. Tentürdiyotla renklendirilmiş küçük bir kare, çevresinde de yeşil sterilize çarşaflar. Yüzü bile örtülüydü. Az sonra karında açılacak yaradan hava yoluyla mikrop bulaşmasını önlemek için bir tedbir. Yüzü örtülü olunca hastanın kişiliği saklanıyordu- Belki de asıl amaç buydu. Tanrı korusun, bir terslik olursa, doktor hastanın ölüm halindeki acı dolu yüzünü görmek zorunda kalmasın diye.

Ginger'in sağında ameliyat teknisyeni Agatha Tandy alet tepsisiyle hazırды. Solunda ter silecek hemşire bekliyordu. Dolaşan hemşire, narkozitör, onun hemşiresi sıraya dizilmiş, ameliyatın başlamasını beklemekteydiler.

George Hannaby masasının karşı tarafındaydı.

Doktordan çok emekli futbol yıldızlarına benziyordu. Bir zamanlar hastanenin yararına bir amatör gösteride Paul Bünyan'ı canlandırması için karısı Rita onu kandırmıştı. Çok da iyi uymuştu George o role. Kuvvet, sükûnet ve ustalık havası yansıtıyor, güven veriyordu.

Ginger sağ elini uzattı.

Agatha neşteri avucuna koydu.

Aletin keskin kenarında ince, parlak bir kavis vardı.

El gelip hastanın vücudu üzerinde durdu, Ginger bir an kararsızlık geçirip derin bir soluk aldı.

Geörge'un teybi yine kenardaki sehpanın üzerindeydi. Çok iyi tanıdıkları Bach müziği doldurmuştu odayı. Ginger oftalmoskobu, parlak siyah eldivenleri hatırladı. Ama o olaylar ne kadar korkunç olursa olsun, Ginger'in özgüvenini tümüyle öldürebilmiş değildi. Son krizden bu yana kendini iyi hissediyordu. Güçlü, uyanık, enerjikti. Bir zerre yorgunluk veya dalgınlık hissetse, vazgeçerdi bu ameliyattan. Ama onca yıl eğitildikten, onca yıl haftada yedi gün çalışıp didindikten sonra, herhalde geleceğini iki saçma yorgunluk krizi yüzünden fırlatıp atacak değildi. Neyse, artık işe başlama zamanı gelmişti.

Duvardaki saat yediyi kırk iki geçiyordu.

İlk kesiği yaptı. Hemostat ve kıskaçlarla, kendini bile her zaman şaşırtan bir ustalıkla^daha derine indi, deride bir shaft oluşturdu, yağa ve kasa girdi, hastanın karnının ortasına vardı. Az sonra kesik, iki elin sığabileceği kadar genişlemişti. George Hannaby'nin yardım etmesi gerekse, onun elleri de sığacaktı, iki hemşire masaya yaklaştı, retrakförlerin uçlarını iki yandan tutup yavaşça çektiler, yaranın cidarlarını genişlettiler.

Agatha Tandy emici bir gazlı bez alıp çabucak Ginger'in alnını sildi, göze takılı kuyumcu merceklerine dokunmamaya özen gösterdi.

Geörge'un gözleri maskesinin üzerinden gülümsedi. O terlemezdi. Çok ender terlerdi ya da.

Ginger kanayan damarları hızla bağladı, kıskaçları çıkardı, Agatha da dolaşan hemşireden yeni aletler istedi.

Bach'ın konçertoları arasındaki sessiz boşlukta, kaset çevrilip tersi konurken, odada tek duyulan Viola Fletcher yerine soluyan çelik ciğerin sesiydi. Hasta kendisi soluyamazdı, çünkü kas gevşetici bir ilaçla paralyze

durumdaydı Bu sesler mekanik olduğu halde, Ginger'i ürküten bir duygu veriyordu.

Başka günlerde ,ameliyatı George yaparken odada daha çok konuşma duyulurdu. George hemşirelerle, yardımcı doktorla şakalaşır, dikkati azaltmak-sızın gerilimi azaltırdı. Ginger'in bu tür harika gösterilere hali yoktu. Aynı anda hem basketbol oynamak, hem çiklet çiğnemek, hem de zor bir matematik problemi çözmek gibi bir şey olurdu.

Karın boşluğuna girince omurgayı iki eliyle yokladı, sağlam olduğundan emin olmaya çalıştı. Agatha'nın uzattığı gazlı bezlerle barsakları kundakladı, retrakförlerin kanatlarını onlara taktı, uçları hemşirelere verdi. Hemşireler bar-sakların o yana gelmesini engellediler, aort ortaya çıktı... vücudun damar sisteminin ana hattı.

— 78 —

■ ■ . —54 —

Aort diyaframdan geçerek göğüsten karına giriyor, omurgaya paralel iniş yapıyordu. Kasığın hemen yukarısında ikiye ayrılarak bacaklardaki atardamarlara yöneliyordu.

«İşte, burada,» dedi Ginger. «Bir anörizm. Röntgende görüldüğü gibi.» Gözleri bunu onaylamak istermişçesine ışıklı ekrana takılı filme döndü. «Aort eyerinin hemen yukarısında çapraz bir anörizm.»

Agatha, Ginger'in alnını sildi.

Anörizm, aort duvarında bir zayıflama demektir. Bu yüzden damar iki yanda şişkinlik yapmış, içi su dolu bir tulumcuğa benzemişti. Orası da ikinci bir kalp gibi atıyordu. Bu durum yutkunmada zorluk yapıyor, soluk darlığı veriyor, ciddi öksürüklere ve göğüs ağrılarına yol

açıyordu. Şişkin yer patlarsa, ardından hemen ölüm gelirdi.

Ginger nabız gibi atan anörizme baktı, içini hemen hemen dinsel bir huşu duygusu doldurdu. Sanki gerçek dünyadan mistik bir çevreye geçmişti. O yeni çevrede hayatın gerçek anlamı birazdan açıklanacaktı ona. Bu güçlülük duygusu, ölümle savaşıp onu yenebileceğini bilmekten kaynaklanıyordu. Şu anda ölüm nöbetteydi hastanın vücudunda. Nabız gibi atan bir anörizm kılığına girmişti. Çiçek açmayı bekleyen karanlık bir tomurcuk. Ama Ginger onu yok edecek eğitime ve beceriye sahipti. Agatha Tandy sterilize bir paketten yapay aort parçasını çıkarmıştı. Kalın, kaburgalı bir tüp. İkiye ayrılıyor, ana damarlara bölünüyordu. Dacrondan yapılmıştı. Ginger onu yaranın üzerine koydu, ince bir makasla düzeltip biçimini uydurdu, sonra teknisyene geri uzattı. Agatha yapay damarı derin olmayan paslanmaz çelik bir tepsiye koydu. Tepside hastanın kanından vardı. Agatha tepsiyi sallayarak yapay damarı iyice ıslatmayı başardı. Hafif pıhtılanma başlayıncaya kadar ıslatılacaktı damar. Hastaya takıldıktan sonra Ginger onun içinden biraz kan geçirecek, sonra kısıpaca alacak, o kanın da biraz daha pıhtılaşmasına izin verecekti. Sonra onu dışarı pompalayıp damarı yerine dikecekti. İnce kan pıhtısı tabakası sızılıtyı önleyecek, zamanla düzenli kan akımı bir neointima oluşturacak, gerçek damar içindekinden farklı olmayan yeni, sızılıtsız bir astar meydana gelecekti. İşin şaşılacak yanı, Dacron damarın yalnızca aort için iyi bir ikanie olmakla kalmayıp, yapı olarak ondan daha üstün olmasıydı. Bundan beş yüz yıl sonra, Viola Fletcher tümüyle toz ve kemik yığını olduğunda, bu Dacron -damar hâlâ sağlam, hâlâ güçlü olacaktı.

Agatha, Ginger'in alnını sildi.

George, «Nasıl hissediyorsun kendini?» diye sordu, «iyi.»

«Gergin misin?»

«Pek sayılmaz,» diye yalan söyledi Ginger.

George bu sefer, «Seni çalışırken seyretmek gerçekten bir zevk, doktor,» dedi.

Hemşirelerden biri, «Buna ben de katılıyorum,» diye atıldı. Öteki, «Ben de,» dedi.

«Teşekkür ederim.» Ginger hem şaşırmış, hem de sevinmişti.

George devam ediyordu. «Ameliyat sırasında bir tür zerafetin var. Temasında bir hafiflik, elde ve gözde harika bir duyarlılık. Ne yazık ki bunlar bu meslekte pek de o kadar yaygın şeyler değil.»

Ginger onun hiçbir zaman yalandan iltifat etmeyeceğini bilirdi. Onun kadar sert bir amirden gelince bu sözler büyük iltifat sayılırdı. George Hannaby belli ki onunla, **iftihar** ediyordu! Bunu anlamak, içine sıcakık duyguların dolmasına neden oldu. Ameliyathanede değil de başka bir yerde olsaydı gözleri yaşardı. Duygularına hemen hakim oldu. Bununla birlikte, George'un sözlerine böyle güçlü tepki göstermiş olması, onun hayatındaki baba imajını ne kadar doldurduğunu anlattı Ginger'e. Jacob Weiss iltifat etmiş olsa ancak bu kadar sevinebilirdi.

Ginger ameliyatın bundan sonraki aşamalarında daha da keyifliydi. Füg ihtimaline ilişkin korkuları yavaş yavaş düşüncelerinden silindi, kazandığı güven eskisinden de daha büyük bir zerafetle çalışmasına yol açtı. Artık hiçbir şey ters gidemezdi.

Aorttan geçen kanı metotlu biçimde kontrol etmeye koyuldu. Dallanan damarları dikkatle serbest bırakıyor, sonra yine kısıpaca alıyordu. Küçük damarların akımını

kesmek için ince, esnek, kıvrılabilir plastik tüpler kullanmakta, daha geniş olanlarına kısaç uygulamaktaydı. Bir saat dolmadan, aorttan hastanın bacaklarına giden tüm kanı durdurmuştu. Nabız gibi atan anörizm de yürek taklidi yapmaktan vazgeçmişti! Küçük bir neşterle anörizmi deldi, içindeki kanı akıttı. Aort hemen yas-sıldı. Ginger damarın arka duvarını da kesti. O anda hasta aortsuz kalmıştı. Cerraha bağımlılığı her zamandan fazlaydı. Artık geriye dönüş yoktu. Bu noktadan sonra, ameliyat hem büyük dikkat, hem de tedbirli bir hızla gerçekleştirilmeliydi.

Ameliyat ekibi sessizleşmişti. Tüm konuşmalar kesilmişti artık. Bach kaseti yine bitmişti ama kimse bantı tersyüz etmeye kalkışmamıştı. Zamanı ölçen, çelik ciğerin soluması ve elektro-kardiogramın bip bip sesiydi.

Ginger, Dacron tüpü çelik tepsiden aldı. Yapay damar orada,' kanların içinde, tam istedikleri düzeyde pıhtılar arasındaydı. Ginger onun üst kısmını aort gövdesine dikti. Çok ince bir iplik kullanıyordu. Tepe kısmı dikilince, alt ucunu kısıp alıp içini kanla doldurdu, pıhtılaşmasını bekledi.

Ameliyatın bu aşamalarında Ginger'in alnından teri silmeye gerek olmadı. Geörge'un buna dikkat ettiğini umuyordu. Etmişti mutlaka.

— 81 —

— 56 —

Dolaşan hemşire, kendisine bir şey söylenmediği halde Bach müziğini yeniden koydu.

Ginger'in önünde daha saatler sürecekti iş vardı. Ama o hiç yorulmamış gibi devam ediyordu. Çarşafına sarılı vücudun ayak ucuna geçti, örtüleri açıp bacakları ortaya çıkardı. Dolaşan hemşirenin yardımıyla Agatha da tepsisini yeniden doldurmuş, Ginger'in iki bacakta

açacağı birer kesik için gerekenleri ~ hazır etmişti. Tam kalçanın bacakla birleştiği yerin altında açılacaktı kesikler. Damarları kıskaçlayıp bağlayan Ginger sonunda femoral atardamarları ortaya çıkarıp ayırdı. Daha önce aort'fa yaptığı gibi, ince esnek tüpler ve çeşitli kıskaçlar kullanarak buralardaki kanı durdurdu, sonra iki damarın da yapay aortla birleşeceği yeri kesti. Birkaç kere mutlu bir ezgi mırıldanırken yakaladı kendini. Öyle bir rahatlık içinde çalışıyordu ki, sanki daha önce dünyaya geldiğinde de cerrahı, sanki yeniden doğmuş, tekrar bu mesleğe gelip yerini bulmuştu. Ama babasının öğütleri de aklından çıkmıyordu. Okulda Ginger eksik çaba gösterdiğinde babası ona, «Zaman hiç kimseyi beklemez, » derdi. «Tanrı ancak kendilerine yardım edenlere yardım eder. Biriktirilen bir kuruş, kazanılmış bir kuruş demektir. Güceniklik yalnız onu duyanlara zararlıdır. Kimseyi yargılama ki onlar da seni yargılamasın...» Binlerce böyle güzel öğüdü vardı babasının. Ama şu anda bir tanesi pek yerine oturuyordu: «Gurur **büyük** düşüşün **oncüsüdür.**» Bu dört kelimeyi daha önceden hatırlaması gerekirdi. Ameliyat öyle iyi gidiyordu, kendisi de işinde öyle mutluydu ki, kaçınılmaz büyük düşüş aklından çıkmıştı. Karındaki açık yerin başına tekrar döndü, Dacron damarın alt kısmındaki kıskaçları açtı, iki alt ucu kasık kaslarının altına itti, femoral damarlardaki kestiği yere getirdi, iki ucu da dikti, kana tekrar yol verdi, yamalı aorttan kan yine düzenli biçimde geçmeye başladığında sevinçle seyretti. Yirmi dakika boyunca sızıltıları kolladı, sağlam iplikle onardı. Beş dakika kadar sessizce bakıp inceledi. Yapay damar her normal, sağlıklı damar gibi çalışıyor, kronik sızma işareti göstermiyordu. Sonunda Ginger, «Kapatma zamanı,», dedi.

George, «Kusursuz bir iş,» deyiverdi.

Ginger yüzünde maske olduğuna memnundu. Dudakları öyle sırtıyordu kî, aptala benzediğinden emindi.

Hastanın bacaklarındaki kesikleri dikti, barsakları hemşirelerden aldı. Zaten ikisi de yorulmuşlar, retraktörleri bırakmaya can atıyorlardı. Ginger barsakları vücuda yerleştirdi, parmağını üzerlerinden kaydırıp, bir düzensizlik var mı; diye kontrol etti, bulamadı. Gerisi kolaydı artık. Yağ ve kas tabakalarını yerlerine yerleştirip dikecekti, o kadar.

Narkozitörün hemşiresi, Viola Fletcher'in başındaki örtüleri kaldırdı.

Narkozitör gözlerdeki bantları açtı, anesteziyi kapattı.

— 83 —

Dolaşan hemşire Bach'ı yarı yerde susturdu.

Ginger, Bayan Fletcher'in yüzüne baktı. Kadının yüzü solmuş, sanki çökmüştü. Soluma cihazının maskesi hâlâ burnundaydı ama artık ona yalnızca oksijen karışımı veriliyordu.

Hemşireler geriledi, lastik eldivenlerini ellerinden çıkardılar.

Viola Fletcher'in göz kapakları titredi, kadın inledi.

«Bayan Fletcher,» dedi narkozitör yüksek sesle.

Hasta karışılık vermedi.

Ginger de, «Viola?» diye seslendi. «Beni duyuyor musun, Viola?»

Kadının gözleri açılmadı. Uyanık olmaktan çok uykuda olmasına rağmen dudakları kıpırdadı, boğuk bir sesle, «Evet, doktor,» dedi.

Ginger ekibin kutlamalarını kabul etti, George'la birlikte odadan çıktı. Eldivenlerini çıkarıp maskelerini çözerlerken Ginger sanki vücudu helyum gazıyla doluymuş, yer çekimine meydan okuyup uçacakmış gibi

hissediordu. Ama musluğa doğru yürürken neşesi azalmaya başladı. Üzerine korkunç bir yorgunluk çöker gibi oldu. Sırtı ağrıyordu. Bacakları tutulmuştu. Ayakları da sızlıyordu.

«Tanrım, canım çıkmış!» dedi.

«Hakkın var,» diye karşılık verdi George. «Yedi buçukta başladın, vakit öğleni geçti. Aort onarımı çok yorucu iştir.»

«Sen de yaptığında böyle mi hissediyorsun?» «Elbette.»

«Ama bana bir anda oldu. İçerdeyken kendimi harika hissediyordum. Daha saatler sürse dayanırdım.»

George belirgin bir sevgi ve neşeyle, «İçerdeyken bir tanrıydın, ölümle mücadele ediyor, kazanıyordun.

Tanrılar hiç yorulmaz,» dedi. «Tanrı işi öyle keyiflidir ki, yorgunluk vermez.»

Muslukların başında suyu açtılar, üstlerindeki önlükleri çıkardılar, sabun paketlerini ellerine aldılar.

Ginger ellerini yıkamaya başladığında yorgunluktan musluğun kenarına dayandı, biraz öne eğildi, böylece kendini dosdoğru deliğin içine bakar buldu. Paslanmaz çelik eviyenin dibinde su dönüyor, dönüyordu. Sabun baloncukları da suyla birlikte dönmekteydi. Sonra hepsi birlikte huniye dökülür gibi deliğe girip kayboluyorlardı.

Döne döne, aşağıya, aşağıya... Bu sefer o mantıksız korku, Bernstein Mezecisi olayından da, Geörge'un odasındaki olaydan da daha anî bastırdı. Bir anda dikkati deliğin üzerinde yoğunlaştı. Delik sanki canlıymış gibi genişliyor, nabız gibi atıyordu.

Sabunu düşürdü, bir korku çığlığıyla kendini musluktan geriye attı, Agatha Tandy'ye çarptı, tekrar bağırdı.

Geörge'un kendisine seslendiğini belli belirsiz duyar gibi oldu. Ama George sinema ekranındaki bir hayal gibi

soluyor, sislerin içinde kayboluyordu. Artık gerçek gibi görünmüyordu. Agat

— 59 —

ha Tandy de, koridor da, ameliyathanenin kapıları da solmaktaydı. O musluktan başka her şey soluyordu. Musluk hep büyümekte, genişlemekte, somutlaşmaktaydı. Aşırı gerçektir o musluk. Ginger'in üzerine bir hayatî tehlike duygusu çöktü. Oysa bu sıradan bir musluktu, Tanrı aşkına... bu gerçeği gözden kaçırmamalıydı. Gerçeğe sarılmalı, kendisini çıldırtmaya çalışan güçlere karşı koymalıydı. Sıradan bir musluk. Sıra... ,

Koşmaya başladı. Sis her yandan çevresini sarıyordu. Hareketlerinin bilincini kaybediverdi. İlk farkına vardığı şey kar oldu. İri beyaz kar taneleri yüzünün çevresinden dolaşıyor, dönerek aşağıya, yere iniyordu. Hiç rüzgâr yoktu. Lâpâ lâpâ yağıyordu kar. Başını kaldırıp çevresindeki binaların yüksek duvarlarına baktı, tepede kare biçiminde gökyüzünü gördü. Kış göklerine bakarken nerede olduğunu, ne durumda olduğunu bilmiyordu. Saçları, kaşları kar tutmaya başlamıştı. Tanecikler yüzünde eriyordu. Ama yanaklarının gözyaşlarından sırılsıklam olduğunu, ellerinin ısırlıklardan acıdığını farkediyordu. Yeşil hastane üniformasıyla üşüyor, donuyor, tir tir titriyordu. s Derken ayaklarının altındaki donmuş betonu farkettiler. Sırtını bir tuğla duvara dayamış, kollarını dizlerine sarmıştı. Bir savunma ve korku pozu. Vücut ısınıp o beton ve taşlar emip götürüyor. Ginger kendinde ayağa kalkıp içeri girecek gücü bulamıyordu. Musluğun deliğine nasıl takılıp kaldığını hatırladı, umutsuzluk içinde o mantıksız paniği hatırladı, Agatha'ya nasıl çarptığını, George'un yüzündeki ifadeyi

de hatırladı. Başka bir şey hatırlamıyordu ama herhalde hayalî korkulardan kaçmış, çılgın bir kadın gibi koşmaya başlayıp arkadaşlarını şoke etmişti... ve mesleğini de mahvetmişti bu yüzden.

Tuğla duvara daha da sıkı yaslandı, keşke duvar beni emip çabucak yok etse, diye geçirdi içinden.

Binalar arasındaki genişçe bir aralıkta oturmaktaydı.

Hastane binaları tesisinin ortalarında bir yerde. Sol tarafta çift kanatlı madeni kapı kalorifer dairesine açılmaklaydı. Onun biraz ilerisinde de yangın merdivenlerine açılan kapı vardı.

Aklına Columbia'dayken sokakta kendisine saldıran adam geldi. O gece adam onu buraya pek benzeyen bir yere sürüklemişti. Ama New York'daki o bina aralığında hakimiyet Ginger'deydi. Zafer -onundu. Burada ise kaybeden oydu. Yükselmiyor, alçalıyordu. Zayıftı.

Kaybediyordu. Durumun karanlık mizahını, korkutucu simetrisini görebiliyordu. Hayatının en kötü noktasında kendini böyle bir yerde bulmak!

Fakülte, staj, o uzun saatler, fedakârlıklar, umutlar, hayaller hep boşa gitmişti. Son dakikada, cerrahlık mesleği tam yakalayabileceği kadar yaklaştığı sırada...

George'u ortada bırakmıştı. Anna'yı da... Jacob'u da, kendini de! Artık gerçeği inkâr edemez, açıkça görüneni görmezden gelemezdi. Bir sorunu vardı. Öyle ciddi bir sorundu ki, doktorluğa devam etmesini engelleyecekti. Psiko mu? Beyin tümörü mü? Belki de beyinde bir anörizm!

Yangın merdivenlerinin kapısı menteşelerinde gıcırdayarak açıldı, George Hannaby karların altına fırladı. Bir santimlik karlar üzerinde kayma tehlikesini hiçe sayarak koştu. Ginger'in hali onu şaşkınlık içinde durdurmaya yetti. Yüzünde garip bir ifade belirdi. Ginger

onun kendisine ayırdığı zaman ve dikkat için pişman olduğunu hissetti. Ginger'i çok zeki, iyi, değerli bulmuştu. Ama Ginger onu yalancı çıkarmıştı işte. George ona ne kadar da iyi davranmış, destek olmuştu. Bunlara karşılık verememiş olmak, elinde olmadan yaptığı halde, kendinden nefret etmesine yol açıyor, gözlerine sıcak yaşlar yükseliyordu.

«Ginger?» dedi George titreyen bir sesle. «Ginger, ne oldu?» Ginger tutamadığı bir hıçkırıkla cevap verdi.

Gözyaşları arasından bakınca George'un silueti titriyor gibi görünüyordu. Bulanıktı. Keşke buradan uzaklaşsa, onu acısıyla başbaşa bıraksaydı. Bu durumdayken George'un kendisine baktığını bilmenin ne kadar daha çok acı vereceğini farkedemiyor muydu?

Kar daha da hızlanmıştı. Yangın merdiveninin kapısında başkaları da belirdi... ama Ginger onların kim olduğunu göremiyordu.

«Ginger, lütfen konuş benimle,» George yaklaşıyordu. «Ne oldu? Söyle bana ne olduğunu. Elimden ne gelir, onu söyle.»

Ginger dudağını ısırdı, gözyaşlarını tutmaya çalıştı, ama hıçkırıkları daha da arttı, ince, zayıf bir sesle, «Bir şey oluyor bana...» diyebildi.

George onun karşısında durup eğildi. «Ne? Ne oluyor?» «Bilmiyorum.»

Karşısına çıkan her sorunu yenebilmişti bugüne kadar. Yardımsız hem de. Ginger Weiss'di o. Farklıydı. Altın kızdı. Bu tür bir yardımı, bu kadar büyük bir yardımı nasıl istemek gerektiğini bilmiyordu.

George hâlâ onun karşısında eğilmiş durumda konuştu. «Her ne oluyorsa, çözümleriz. Özsaygından büyük gurur duyduğunu biliyorum. Dinliyoğ musun, yavrum? Senin yanındayken hep dikkatli davrandım, çünkü fazla yardım

edilmesinden hoşlanmadığını biliyorum. Her şeyi kendin yapmak istiyorsun. Ama bu sefer kendin başa çıkamıyorsun. Gereği de yok. Ben buradayım, istesen de, istemesen de bana dayanmak zorundasın, duyuyor musun?»

«Ben... her şeyi mahvettim. Seni hayal kırıklığına uğrattım.»

George gülümsemeyi başardı. «Hayır, sevgili kızım. Hiç de değil. Rita'yla benim hep oğlumuz oldu. Ama kızımız olsa, senin gibi olsun isterdik. Sen çok özel birisin. Doktor Weiss. Sevgi uyandıran, özel birisin. Hayal kırıklığı, ha?

88 —

— 60 —

İmkânsız bir şey bu. Şimdi bana dayanmayı seçersen bunu bir onur ve zevk sayarım. Gerçekten kızımışsın gibi. Beni kaybettiğin babanın yerine koymayı, sana bakmama izin vermeni istiyorum.» Elini ona uzattı. Ginger uzatılan eli yakaladı, sımsıkı tuttu. O gün pazartesiydi. Aralığın ikisi.

Dünyanın başka yerlerinde, kendisine yabancı olan kimselerin de aynı kâbusun çeşitlemelerini yaşadıklarını öğrenmesi için aradan haftalar geçmesi gerekecekti.

Trenton, New Jersey

Gece yarısına birkaç dakika kala Jack Twist kapıyı açıp antrepodan çıktı, kendini rüzgârın ve buz gibi soğuğun altında buldu. O anda en yakın, yükleme rampasının dibinde, adamın biri gri bir Ford kamyonetten inmekteydi. Kamyonetin gürültüsü, o anda yakından geçmekte olan yük treni yüzünden duyulmamıştı. Antreponun çevresinde gece kapkaranlıktı. Yalnızca bakımı üs-îünkörü yapılan güvenlik lambalarının dört sarı, ölgün ışığı vuruyordu yere. Ama ne yazık ki o dört

ışıktan biri de dosdoğru Jack'in çıktığı kapiya vur-maktaydı. Aynı solgun ışık kamyonetin kapisına kadar da uzanıyor, inmekte olan adamı gösteriyordu. Adamın suratı tam hafiye romanlarındaki haydutlar gibiydi. Koca bir çene, dudaksız bir ağız, birkaç kere kırılmış bir burun ve sert bakışlı minik domuz gözleri. Mafya'nın infaza diye kullandığı o itaatkâr ama acımasız sadistlerden biriydi. Başka ağda dünyaya gelse, Cengiz Han'ın ordusunda yağma ve ırza geçme uzmanı, Stalin'in ölüm kamplarından birinde işkence ustası, sırtıkan bir Nazi kabadayısı ya da H. G. Wells'in Zaman Makinesi romanında Morlock olabilirdi. Jack'in gözüne bu adam büyük sorun olarak gözüktü.

İkisi de birbirini şaşırtmıştı.

Morlock, «Sen de kimsin be?» diye sordu, sonra Jack'in sol elinde sürüklemekte olduğu içi dolu uvalla sarkık duran sağ elinde tuttuğu tabancayı gördü. Kaşları bir anda yukarı kalktı, «Max!» diye bağırdı.

Max herhalde kamyonetin sürücüsüydü. Ama Jack resmi tanıştırılma gibi bir şey beklemedi. Döndüğü gibi antrepoya tekrar daldı, kapiyı çarparak kapattı, birileri o kapiyı hedef tahtası olarak kullanırsa diye de hemen yana çekildi.

Antreponun içinde ışık, binanın arka tarafındaki apaydınlık ofisle tepe

— 89 —

deki bir dizi seyrek ampulden gelmekteydi. Düşük vatlı olduklarından, bu ampullerin sabaha kadar yanmasında bir sakınca görülmemişti. Jack bu ışıklarda iki arkadaşının, Mort Gersh'le Tommy Sung'ın yüzlerini rahatça seçebiliyordu. İkisi de jki dakika önceki kadar mutlu gözüküyordu artık.

Demin mutlu oluşlarının nedeni, Mafya'nın uyuşturucu paralarını topladığı istasyonlardan birini başarıyla soymuş olmalarındandı. New Jersey eyaletinin uyuşturucu paralarının yarısı bu antrepoda toplanıyordu. Bir yığın kuryeden buraya paralar, bavullar içinde, havayolu çantaları içinde, karton kutularda, koli kutularında, Styrofoam soğutucularda gelip durmuştu. Çoğu pazar ve pazartesi günleri gelmişti paraların. Salı günü Mafya'nın muhasebecileri, sırtlarında Pierre Cardin takımlarla gelip «Farmakoloji Bölümü»nün kârını hesaplamışlardı. Her çarşamba günü buradan içi silme yeşil dolarlarla dolu bavullar Miami'ye, Vegas'a, Los Angeles'e, New York'a ve diğer büyük finans merkezlerine yollanır, oralarda Harvard ya da Columbia'da master yapmış yatırım danışmanları o paraları akıllıca çalıştırırlardı. Jack, Mort ve Tommy bu sefer muhasebecilerle danışmanların arasına girivermiş, dört ağır çuval dolusu parayı kendileri için almışlardı. Antrepo görevlisi üç kabadayıya Jack, «Bizi de ara hiz metleri yapan birileri olarak görün,» demiş, Mort'la Tommy buna çok gülmüşlerdi. O üç kabadayı şu anda ofiste bağlı yatıyorlardı.

Ama Mort şu anda gülmüyordu. Elli yaşında, koca göbekli, sarkık omuzlu, kafası kelleşmeye başlamış biriydi. Koyu renk takım, şapka, gri pardesü giymişti. Koyu renk takımla şapkayı hep giyer, pardesüyü her zaman giymez-di. Jack onu takım elbiseden başka kılıkta hiç görmemişti. Jack'le Tommy bu gece blucin, içi kapitone, deri taklidi ceket giymişlerdi. Mort onlara göre, Edward G. Robinson filmlerindeki figüranlara benziyordu. Şapkasının kenarı eski sertliğini kaybetmiş, biraz yumuşamıştı. Tıpkı Mort'un kendisi gibi. Sesi yor-

gun ve tatsız çıkıyordu. «Kim var dışarda?» diye sordu Jack'in içeri daldığını görünce.

Jack, «Ford kamyonetle gelen en az iki adam,» dedi. «Mafya mı?»

«Ben birini gördüm. Doktor Frankeştayn'ın başarısız deneylerinden birine benziyordu.»

«Neyse, kapıların hepsi kilitli bari.» «Onlarda anahtar vardır.»

 birlikte hızla o kapıdan uzaklaştılar, tahta sandıkların, koli kutularının durduğu loş taraflara seğirttiler. Mallar, yüksekliği yedi metreye varan sıralar halinde istiflenmişti. Antrepo çok büyüktü. Çok mal vardı içinde. Yüzlerce televizyon, mikrodalgalı fırınlar, mikserler, ekmek kızartıcıları, sayıları binlere varan traktör parçaları, tesisat parçaları, mutfak malzemesi... ne yoktu ki! Temiz, iyi çalışan bir yerdi. Ama dev sanayilerin tüm binaları gibi,

— 63 — -

işçiler çıkıp gidince burası da esrarengiz bir havaya bürünüyordu. içinde garip fısıltılı yankılar dolaşıyordu. Dışarda sulusepken hızını artırmıştı. ıkardığı ses damda ve, duvarlarda milyonlarca minik yaratık yryrnuş gibiydi.

Tommy Sung, «Mafya'yı soymak akıl kârı değil demiştim sana,» dedi. Çinli-Amerikalı kırmasıydı Tommy. Yaşı otuzlarda yani Jack'den yedi yaş küçüktü. «Ku yumcu dükkânlarına, zırhlı arabalara... hattâ bankalara bile varım, ama Mafya olmazdı! Budalaca bir şey Mafya'yı soymak. Denizcilerle dolu bir bara girip bayrağa tükürmek gibi bir şey.»

«Buradasın ama,» dedi Jack.

«Evet, orası yle. Her zaman doğru kararı vermeyi beceremem.»

Mort umutsuz bir sesle konuştu. «Bu saatte bir kamyonet çıkagelirse bunun bir tek anlamı olabilir. Şu ya da bu türlü bir bok teslim etmeye geldiler. Yani ya kokain ya da eroin. Demek yalnızca iki kişi olamaz. Sürücüyle senin gördüğün gorilden başka, arkada, malların yanında da iki kişi vardır,, ellerinde de ya güçlendirilmiş Uzt ya da ondan beter bir şey taşıyorlardır.»

Tommy, «O halde neden ateş açıp içeriye dalmıyorlar hâlâ?» diye sordu.

Jack, «Onlar bizi on kişi sanıyordur, elimizde bazukalar var sanıyordur,» dedi. «Tedbirli hareket edeceklerdir.»

Mort düşüncesini açıkladı. «Uyuşturucu taşıyan arabanın mutlaka telsizi vardır. Takviye istemişlerdir bile.»

Tommy atıldı. «Yani Mafya'nın da telefon şirketi gibi bir yığın telsizli arabası mı var diyorsun sen?»

«Bugünlerde onlar da her iş dalı gibi örgütlü,» dedi Mort. Binanın arkalarında birilerinin dolaştığını belli edecek ses duymaya çalıştılar, ama yalnızca sulusepkenin gürültüsünü duydular.

Jack birden elindeki .38'liği oyuncak gibi hissetti. Morf'da Smith Wesson M39 9 mm.lik tabanca vardı.

Tommy'ninki Smith Wesson Model 19 Magnum'du.

Ofisteki adamlar sıkı sıkı bağlanınca onu montunun içine, pantolonun kemerine tıkmıştı. işin tehlikeli yanı bitti, diye düşünmüştü o sıra. Hepsi silahlıydı ama Uzi'lerle kapişmaya hazır değillerdi. Jack'in aklına eskiden gördüğü bir belgesel film geldi. Umutsuz Macarlar, Rus tanklarını ellerinde taş ve sopalarla çevirmeye çalışıyorlardı. Sorun çıktığı zaman Jack Twist' in işi' melodramlaştırma huyu vardı. Durum ne olursa" olsun, kendini haksızlığa karşı savaşıyan zayıf tarafın yerine koyardı. Bu huyunun kendi de farkındaydı. Bunu

karakterinin en sevimli yanlarından biri sayardı. Ama Şu anda durumları öyle basmakalıptı ki, melodramlaştırmaya da olanak yoktu.

Mort'un düşünceleri onu da aynı sonuca vardırdı. «Arka kapılardan çıkmaya çalışmak boşuna. Şimdi ayrılmışlardır, ikisi arkaya, ikisi öne.»

Ön ve arkadan başfca da çıkış yoktu. Her iki tarafta da normal kapılara ek olarak kepenk gibi inen kargo kapakları vardı. Başka da bir Şey yoktu. Ne pencere, ne baca. Bodrum olmadığından, bodrum kapısı da yoktu.

Dama çık*

— 93 —

mak için delik bile yoktu. Soyguna hazırlanırken üçü binanın ayrıntılı ptanla-larını incelemişlerdi. Şu anda tuzağa kısıldıklarının farkındaydılar.

Tommy, «Ne yapacağız Şimdi?» diye sordu.

Soru Jack Twist'e yöneltilmişti, Mort'a değil.. Çünkü bu soygunu Jack düzenlemişti. Eğer koşullar değişir de çare gerekirse, Jack'in parlak bir fikir bulması beklenirdi. Tommy birden kendi kafasında da parlak bir fikir belirlediğini farkettti. «Hey, geldiğimiz yoldan çıksak ya!» dedi.

Binaya Truva'nın Tahta Atı'na benzer bir numarayla girmişlerdi. Gece çalıştırılan çifte güvenlik sistemlerini atlatmanın tek yolu oydu. Gerçi burası yasa dışı uyuşturucu ticareti için paravan olarak kullanılıyordu ama aynı zamanda gerçekten çalışan kârlı bir. antrepoydu. Yasal ticaret mallarını da bir süre için kabul ederdi. Jack evindeki özel bilgisayarıyla giriş kodunu kullanarak hem antreponun, hem müşterilerden birinin bilgisayarlarına girmiş, buraya koca bir sandık getirmek için gerekli belgeleri bu yolla sağlamıştı. Sandık sabah gelmiş, verilen talimata göre alınıp bir kenara konmuştu.

Jack, Mort ve Tommy o sandığın içindeydiler. Beş gizli kapısı vardı sandığın. Yani dört yanına başka sandıklar yığılı olsa bile, yine de gürültüsüzce çıkabileceklerdi içinden. Gece on biri biraz geçe sandıktan çıkmış, ofisteki kabadayıları şa. şırtmışlardı. Görevliler alarm sistemlerine, otomatik kilitlenen kapılara çok *gü*veniyor, buranın bir kale haline getirildiğini sanıyorlardı çünkü.

«Tekrar sandığa girebiliriz,» dedi Tommy. «Gelip bizi bulamadıkları zaman çıldırır, nasıl kaçtığımızı anlayamazlar. Yarın akşama kadar durum tavsar. O zaman sandıktan çıkıp buradan kaçacağız.»

Mûrt suratını astı. «Olmaz. Anlarlar. Bizi bulana kadar ararlar burasını.»

Jack de katıldı. «Olmaz¹ gerçekten, Tommy. Bakın, ben şöyle yapalım diyorum...» Çabucak bir kurtuluş planı çiziverdi, hemen işe koyuldular.

Tommy ofisteki ana elektrik tablosuna, bina içindeki tüm ışıkları söndürmeye, gitti.

Jack'le Mort dört ağır para torbasını uzun binanın güney ucuna çektiler. Sürtünme sesi buz gibi havada yankılandı durdu. Binanın arka tarafında iç yükleme yerine yanaşmış, sabah yüklenecek olan boş kamyonlar vardı. Jack" le Mort yarı yoldayken tüm ışıklar göz kırptı, ortalık karanlığa gömüldü. Daha gidecek yarım blok kadar yolları vardı. Durup Jack'in fenerini yaktılar, sonra yollarına devam ettiler.

Tommy de kendi el feneriyle gelip onları buldu, Jack'den ve Mort'dan birer torbayı o aldı.

Fırtına biraz hafifliyordu. Damı döven damla sesleri kesilir gibi oldu, Jack dışarda fren sesi duyduğunu sandı. Takviye kuvvet bu kadar çabuk gelmiş olabilir miydi?

..F. : 5

Antreponun iç yükleme yerinde dört tane on sekiz tefcerli kamyon vawfti. Biri Peterbilî, biri White, ikisi de Mack'di. Her birinin burnu yük çıkış kapılarından birine dönüktü.

Jack en yakın Mack'e yürüdü, para torbasını elinden bıraktı, basamağa çıkıp kapıyı açtı, fenerini içeriye tut+u, ön panelde gezdirdi. Kontak anahtar* takılıydı. Sallanıp duruyordu. Bunu bilmişti zaten Jack. Binanın çifte güvenlik sistemlerine fazla güvenen görevliler, bu arabaların gece çalınabileceğini akıllarına bile getirmiyorlardı.

Jack'te Mort diğer üç arabayı da dolaştılar. Hepsinin anahtarları yerinde takılıydı. Hemen motorları çalıştırdılar.

ilk Mack'in ön bölümünde, kanepenin arkasında, uyunabilecek bir kerevet vardı. Nöbet devreden uzun yol şoförleri için. Tommy Sung para torba^-larının dördünü de oraya yerleştirdi.

Jack ilk kamyona döndüğünde Tommy de bu işi bitiriyordu. Jack direksiyona geçti, Mort da yanma bindi. Jack motoru çalıştırıyordu ama farları yakalamıştı. Şu anda dört kamyon da gürültüyle çalışmaktaydı. Tommy elinde feneriyle en uzaktaki kepenkli kapıya koştu, kepengi açacak düğmeye bastı. Jack yüksek sürücü yerinden onu kaygılı bakışlarla seyrediyordu: Tommy duvar kenarından koşmakta, hareketlerini elindeki fenerim ışığı belli etmekteydi. Her yük kapısının açma düğmesine birer birer bastı. Sonra fenerini söndürdü, kapılar gürültüyle yükselirken Mack'e doğru koştu.

Dışarda Morlock'lar kapıların açılmakta olduğunu anlayacaklar, kamyonların gürültüsünü duyacaklardı,

ama binanın içi karanlık olduğundan, oraya ışık tutana kadar bir şey göremeyeceklerdi. Hangi kamyonun kaçacağını anlamalarına imkân yoktu. Tabii dört kamyonu da makineli ateşine tutabilirlerdi. Ama Jack onların bu işe başlama kararından önce ziyan edecekleri o. değerli birkaç saniyeye güveniyordu.

Tommy de Mack'in ön bölümüne bindi, kapıyı çekip kapadı, Mort'u ortaya sıkıştırdı. *

Kapıların kepenkleri ağır ağır yukarı kayıp aradan bir ışık çizgisi belirdiğinde Mort, «Lanet olası şeyler çok yavaş çalışıyor,» diye mırıldandı. Tommy, «Sürsene,» diye üsteledi.

Jack, «Tepemi takmak istemem,» derken güvenlik kemerini bağlıyordu. Kapılar üçte bir açık duruma gelmişti.

Jack direksiyona iki eliyle sarılırken dışardaki kara kış dünyasında hareket gördü. Güvenlik lambaları zayıf olduğundan pek de aydınlık değildi dışarı, iki adam kaygan yerlerde kaya kaya sol taraftan ilerliyorlardı, ikisi de silahlıydı. Birininki Uzi'ydi besbelli.

Eğilerek geliyorlar, az hedef göstermeye çalışıyor, bir yandan da düşmemeye uğraşıyorlardı. Yükselen kapılardan içeriği görebilmek için gözlerini kıs

— 96 —

mıstardı. Ama kaçıışı önlemek için gözü kapalırafes açma kararını henüz vermiş değillerdi.

Jack'in hemen önündeki birinci kapı yarı yarıya açıktı. O anda sol tarafta, yani iki adamın yaklaşmakta olduğu tarafta gri Ford kamyonet belirdi. Lastikleri havaya gümüş rengi sıvılar püskürtüyordu, ikinci ve üçüncü rampalar arasında, lastiklerini gıcırdatarak durdu, o çıkışları kapadı. Ön tekerleri üçüncü rampanın alt ucuna tırmanmıştı. Böylece farları dördüncü kapıya dönmüş

oluyor, oradaki kamyonun ön bölümünde kimse olmadığı gösteriyordu.

Jack'in önündeki kapı üçte iki açık duruma geldi.

«Kafalarınızı eğin,» dedi Jack. • .

Mort'la Tommy ellerinden geldiği kadar alçaldılar, Jack de direksiyonun üzerine eğildi. Kapı henüz tam açılmamıştı ama Jack altından geçebileceğini hesaplıyordu... şansı yaver giderse. El frenini bıraktı, ayağını frenden çekip gaza bastı.

Kamyonu vitesine aldığı anda dışardakiler kaçışın birinci kapıdan olacağını anladılar. Silah sesleri geceyi titretti. Kapıya vardıklarında Jack mermilerin kaportaya saplandığını duyuyordu. Kamyon kapıdan fırladı, beton rampaya doğruldu. Kurşunlar içeriye girmedi, ön. camı da parçalamadı.

Aşağıda ikinci bir kamyonet (bu seferki Dodge) yaklaşıp beton yokuşun dibine ilerledi, Jack'in yolunu kesmeye çalıştı. Takviye kuvvetleri gerçekten de gelmişti demek. Jack fren yapacağı yerde gaza yüklendi, kamyon Dodge'a çarparken, Dod-gedaki adamların dehşet dolu ifadesine sıırttı. Kamyon öyle bir hızla çarptı ki, kamyonet yan devrildi, beton üzerinde beş altı metre de kaydı.

Bu darbe Jack'i yerinden sıçratmıştı. Ama güvenlik kayışı durumu kurtardı. Mort'la Tommy öne fırladılar, ön panelin altına çarpıp daha alttaki boşluğa uçtular, acılı, çığlıklarla itirazlarını seslendirdiler.

Jack bu manevrayı yapabilmek için rampayı normalden hızlı inmek zorunda kalmıştı. Şimdi kamyonu sola çevirmeye kalktığı anda kamyon sallandı, kontrolden çıkma ya da devrilme tehlikesi gösterdi. Jack küfürler yağdırarak direksiyona sarıldı,, büyük çabalarla kamyonu doğrulttu ama kolları omuzlarından

çıkılmışçasına ağrıyordu. Sonunda ana yola yönelmişlerdi.

ilerde lacivert bir Buick'in çevresinde üç adam duruyordu. En az ikisi silahıydı. Kamyon yaklaşırken ateş açtılar, içlerinde» biri fazla aşağıya nişan almıştı. Kurşunları kalorifer ızgarasının tepesine çarptı, ışıklar saçtı, ikinci adam da fazla yükseğe nişan almıştı. Jack kurşunların tepelerinden vınlayıp geçtiğini duydu. Antenlerden biri isabet almış, yerinden çıkmıştı. Yâna düştü, Tommy' nin penceresine çarptı, tellerinden asılı kaldı.

Jack, Buick'in olduğu yere varmıştı. Silahlı adamlar onun çarpmak niyetinde olduğunu anladılar. Ateşi kesip dağıldılar. Jack kamyonu tank gibi.kul

— 67 —

ianarak. arabaya yandan bindirdi, onu yolunun özerinden itti. Durmadan gidiyordu. Antreponun hizasını geçti, bir başka antrepoya sürdü, onu da geçti.... hâlâ hızlanıyordu.

Mort'la Tommy doğrulmuş, kanepeye oturmuşlardı, ikisi de harap haldeydi. Mort'un burnu kanıyor, Tommy'nin alnındaki kesikten sağ gözüne kanlar iniyordu. Ama ikisinin de yarası ciddi değildi.

Mort dertli bir şeşle, «Neden her iş sarpa sarar?» diye sordu. Burnunun durumundan, ötürü sesi pek genizden geliyordu.

«Sarpa sarmadı,» dedi Jack. Cam sileceklerini çalıştırdı. «Yalnızca beklediğimizden biraz daha heyecanlı oldu.» «Ben heyecandan nefret ederim.» Mort mendilini burnuna dayadı.

Jack dikiz aynasından geriye, Mafya'nın antreposuna doğru baktı, gri Ford'un kendilerini izlemek üzere manevra yaptığını gördü. Dodge'la Buick'i işlemez halde

bıraktığına göre, bir tek Ford kalmıştı onu kaygılandırarak. Hızlanıp onu ekmesine olanak yoktu. Yollar çok tehlikeli durumdaydı. Buz tutuyordu. Zaten büyük kamyon kullanmaya çok alışkın olmadığından, böyle bir havada, hızı zorlamaya da cesaret edemezdi. Ayrıca son çarpmadan sonra kamyonun motorundan gelen küçük sesler korosuna da kaygılanıyordu. Bir şeyler sallanıyordu motorda. Bir başka şey de tıslıyordu. Eğer Mack duruverse, Morlock'larla silahlı çatışmada kesinlikle; ölürlendi. " ' ■

Bu bölgede pek çok antrepo vardı. Sanayi bölgesiydi burası. Ayrıca artır balai fabrikaları, daha başka fabrikalar da vardı. En yakın kent caddesine bir mil yolları kalmıştı. Bazı fabrikaların gece vardiyaları çalışıyorsa da şu anda geçmekte oldukları yolda hiç trafik yoktu.

Jack tekrar dikiz aynasına baktı, Ford'u hemen peşlerinde gördü. Hızlanıyordu da. Kamyonun direksiyonunu derhalsığa kırdı, bir fabrikaya sapare yola daldı. Kenarda HARKVVRİGHT KÖPÜK AMBALAJ diye yazıyordu.

Tommy, «Ne cehenneme gidiyorsun?» diye sordu.

«Onlardan kaçanlayız,» dedi Jack.

Mort, «Ama onlarla kapışamayız da,» dedi. «Uzi'ye karşı gelecek silahımız yok.»

«Bana güvenin,» dedi Jack.

Harkwright fabrikası gece vardiyası yapmıyordu. Bina karanlıktı ama çevresindeki yolla arkasında park etmiş koca kamyon parlak sarı ışıklar altındaydı.

Binanın arkasına varınca Jack sola döndü, kamyon parkına girdi. Orada ikt karavan, önlerinde çekici olmaksızın durmaktaydı. Kafası olmayan tarih öncesi hayvanlarına benziyorlardı. Sarı ışıklar onları hardal

renginde göstermekteydi. Jack kamyonu çevirdi, fabrikanın arka duvarına doğru sürdü, farlarr kıstı, duvara paralel ilerledi, burnunu geldiği yola çevirip tam köşede durdu. Duvarın hemen dibinde, geldiği yola dik açı oluşturacak biçimde durmuştu.

«Kendinizi sağlama alın,» dedi.

Mort'la Tommy ne olacağını anlamışlardı. Ayaklarını ön panele basıp sırtlarını sım sıkı yasladılar, çarpmaya karşı önlem aldılar.

Jack orada durup kamyonu fare bekleyen kedi gibi pusuya yatırdıktan hemen sonra, önlerindeki yolda farların ışığı belirdi. Sağdan, fabrikanın ön tarafından yaklaşıyordu. Derken ışıklar parlaklaştı, daha parlaklaştı, Jack gerginleşti, en iyi zamanı ayarlamaya uğraştı.

Işıklar birbirine paralel iki çizgi haline gelmişti.

Biraz.daha keskinleşince Jack gaza yüklendi, kamyon öne fırladı. Ama Çok iri bir araç olduğundan, fazla hareketli sayılmazdı. Ford ise, Jack'in beklediğinden daha hızlı gidiyordu. Küçük kamyonet köşeden fırladığında Jack ancak arkasına bindirebildi. Bu kadarı bile küçük aracı topaç gibi çevirmeye yetti. 360 derecelik bir tur atıp ikinci tura başladı, ondan sonra da hardal rengi karavanlardan birine burundan tosladı.

Jack kamyonettekilerin çıkıp ateş edecek durumda olmadığını biliyordu. Ama yine de oyalanmadı orada. Kamyonu çevirdi, Harkwright fabrikasından uzaklaştı. Ana yola çıkınca sağa döndü, kente, doğru sürdü. Onları izleyen olmadı. ,

Üç mil kadar gittiler, günler önce keşfini yaptıkları terkedilmiş Texaco benzin istasyonuna geldiler. Jack benzin pompalarını geçti, salaşpur binanın yan tarafında durdu.

Kamyon durduğu anda Tommy Sung kapıyı açıp aşağıya .atladı, karanlığa doğru yürüdü. Yüz metre kadar ilerdeki kendi halinde mahalleye gidiyordu. Pazartesi günü oraya dikkati çekmeyen, kirli bir Volkswagen park etmişlerdi. Dışı hurdaya benzeyen arabanın içi harikaydı. Hızlı da gidiyordu. Manhattan'a kadar onunla dönecekler, sonra onu da bir yere bırakacaklardı.

Gerçi, antreponun biraz ötesine, de bir Pontiac bırakmışlardı pazartesi günü. Asıl niyetleri, paraları önce Pontiac'a yüklemek, sonra buraya getirip Volkswagen'e taşımaktı. Ama planı değiştirmek gerekmişti. Pontiac bıraktıkları yerde çürümeye mahkûmdu artık.

Jack'le Mort para çuvallarını kamyonundan indirip benzincinin duvarına dayadılar. Çuvalların üzeri hemen kar tutmaya başladı. Mort'tekrar kamyona bindi, ellerini sürmüş olabilecekleri her yerden parmak izi sildi.

Jack çuvalların yanında durmuş, kamyonun ilerisine bakıyordu. Arasıra bir araba geçmekteydi yoldan.

Terkedilmiş benzincide park etmiş duran kamyona kimse bakmıyordu. Ama devriye arabası geçerse...

Sonunda.Tommy yan sokaktan çıkageldi, pompaların arasına park etti. Mort iki çuvalı yüklendi, arabaya doğru ilerledi, ayağı kayarak düştü, hemen doğrulup tekrar ilerledi. Jack öbür iki çuvalı sürüklerken daha dikkatli yürüyordu. Arabaya vardığında Mort arka kanepeye binmişti bile. Jack son çuvalları Mort'un yanına attı, kapıyı kapadı, kendisi öne, Tommy'nin yanına bindi.

„101 —

«Tanrı aşkına yavaş ve dikkatli sür,» dedi. ,

«Bana güvenebilirsiniz.»

Lastikler döndü, pompaların arasından çıktılar, sokağa doğruldular, patinaj yapıp şeridi buldular.

Mort dertli dertli, «Niye her iş sarpa sarıyor?» diye sordu yine. «Sarpa sarmadı,» dedi Jack.

Volkswagen bir adam deliğinin kapağında kaydı, yandaki park etmiş arabaya çarpmasına ramak kaldı. Tommy direksiyonu kayış yönüne kırarak duruma hakim oldu. Daha da yavaş ilerlediler, hız yoluna vardılar, rampadan çıkıp NEW YORK CITY yazılı levhayı geçtiler. Rampanın üst başında son kere kayıp hız yolu şeridine çıkarlarken Mort, «Kar yağmak zorunda mıydı?» dedi. Tommy, «Bu yollara kül, tuz falan döküyorlar,» diye güvence verdi ona. «Artık işimiz yolunda. Kente kadar sorun yok.»

«Göreceğiz,» diye söylendi Mort. «Amma geceymiş, Tanrım!»

«Kötü mü yani?» diye patladı Jack. «Kötü mü? Mort, iyimserler Kulübüne başvursan seni bin yılda almazlar. Yahu, hepimiz milyoner olduk. Şu anda bir servetin üstünde oturuyorsun sen.»

Mort'un şapkasından hâlâ eriyen, karlar damlıyordu. Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. «Şey... evet, herhalde böyle olması kötülüğü biraz hafifletiyor.» Tommy Sung güldü.

Jack de gülünce Mort çaresiz onlara katıldı. Jack, «Hiçbirimiz bundan büyük voli vurmuş değiliz,» dedi.

«Üstelik vergiye de tabi değil.»

Birden her şey gözlerine son derece komik göründü. Yüz metre ilerde bir otoyol bakım kamyonu bulup peşine takıldılar, ağır ağır, güvenli biçimde ilerlerken bir yandan da antrepodan kaçıışlarının güzel yanlarını hatırlamaya, seslendirmeye başladılar.

Daha sonra, gerilim biraz azalınca, sinirli kahkahalar yerini tatlı gülümsemelere bırakınca Tommy konuştu.

«Jack, sana söylemem gerek. Birinci sınıf bir iş oldu bu.

Bir kere bilgisayar kullanıp o sandık için belgeleri hazırlaman... kasayı açmak için patlatmak zorunda kalmayalım diye o elektronik zimbirtiyı kullanman... valla, yaman bir plancısın sen.»

«Daha bile iyisi,» dedi Mort. «Kriz anında, en yaratıcı sanatçı olarak seni tanıyorum. Hızlı düşünüyorsun, orası kesin, Jack. Bu yeteneklerini dürüst dünyada, iyi amaçlara yöneltsen neler yapabilirdin Tanrı bilir.»

«İyi amaç mı?» dedi Jack. «Zengin olmak iyi bir amaç değil mi?» .

Mort, «Ne demek istediğimi biliyorsun,» diye karşılık verdi.

«Ben kahraman değilim,» dedi Jack; «Dürüst dünyayı da istemiyorum. Onların hepsi sahtekâr. Namustan, adaletten, sosyal vicdandan söz ederler... ama aslında hepsi kendini kollar. Bunu kabullenmedikleri için dayanamıyorum ontara. Ben kabulleniyorum. Ben kendi çıkarımı düşünürüm, gerisi cehennemin dibine, derim.» Sesinin neşesi kaybolup yerine güceniklik tonu sinerken bunu kendi de farketmişti ama önlemek elinden gelmedi. Kaşlarını çatıp ön camdan baktı. «İyi amaçmış, ha? Hayatını iyi amaçlar uğrunda mücadele ederek geçirmeye kalkarsan, o sözde iyi insanlar sonunda mutlaka kalbini kırar. S...tir et onları.»

Mort, «Bam teline dokunmak istememiştim,» dedi. Gerçekten şaşırmıştı.

Jack karşılık vermedi. Acı anılara gömülmüş, kaybolmuştu, iki üç mil sonra alçak sesle, «Ben kahraman değilim,» diye tekrarladı.

İlerde bu sözlerini hatırladığı zaman kendisi hakkında nasıl bu kadar yanılmış olabileceğine şaşacaktı.

Saat gecenin birini yirmi geçiyordu. Günlerden çarşamba, aralığın dördüydü..

Chicago, Illmofe

Beş aralık salı sabahı sekizi yirmi geçe, Peder Stefan Wyczazik sabah ayinini bitirmiş, kahvaltısını etmiş, bir kahve daha içmek üzere lojmanına çekilmişti. Çalışma masasına arkasını dönüp koca pencereden bahçedeki kar tutmuş ağaçlara baktı, cemaatinin sorunlarını düşünmerneye çalıştı. Bu onun kendine ait zamanıydı. Çok değer verirdi bu zamana.

Ama Peder Brendan Cronin'i de düşünmemesine imkân yoktu. Asî papaz. Kupayı fırlatan papaz. Brendan Cronin tüm cemaatin dilindeydi. St. Bernadet-te'in çılgın papazı, diyorlardı ona. Hem de Brendan Cronin'e! Hiç akla uygun değildi bu durum. Hem de hiç.

Peder Stefan Wyczazik otuz iki yıldır papazdı. On sekiz yıldır bu bölgenin sorumlusuydu. Hizmet hayatı boyunca hiç kuşkunun acısını çekmemişti. Kuşku duymak fikri bile şaşırtıyordu onu.

Mezun olup yeminini ettikten sonra St. Thomas'a, Illinois'un kırsal bölgesinde küçük bir kiliseye atanmıştı. Yetmiş yaşındaki Peder Dan Tuleen öncüleri ve önderleriydi orada. Peder Tuleen, Stefan Wyczazik'in ömründe gördüğü en tatlı huylu, iyi yürekli, duygulu ve sevimli insandı. Artrit illetinden başka, gözleri de iyi görmüyordu. Cemaati yönetmek için fazla yaşlıydı artık. Başkası olsa, görevinden alınır, emekli edilirdi. Ama Dan Tuleen'in kalmasına izin verilmişti. Kırk yıldır St. Thomasdaydı. Ora halkının hayatının ekşitmemesi gelen bîr parçası sayılıyordu artık. Kardinal de hayrandı Peder Tu-leen'e. Çevresine bakınmış, her aceminin beceremeyeceği kadar sorumluluk üstlenebilecek bir papaz aramış, sonunda Stefan Wyczazik üzerinde karar kıl-

mıştı. Yeni görevinde bir tek gün geçirdiğinde, kendisinden neler beklendiğini anlamıştı Stefan. Çekingenlik göstermeden tüm işleri ornüzladi. Genç papazların çoğu bunca sorumlulukla. başa çıkamazdı. Ama Peder VVycazik başarabileceğinden asla kuşku duymamıştı.

Uç yıl sonra Peder Tuleen uykusunda sessizce ölünce oraya yeni bir papaz atandı, Kardinal de Peder VVycazik'i Chicago'nun bir mahallesine yolladı. Orada kilisenin başında Peder Orgill vardı. Alkol sorunları vardı Orgill'in. Gözden düşmüş bir viski papazıydı artık.. Kendini kurtaracak gücü. yok değildi. Kurtarılmaya degecek bir kişilik olduğu da ortadaydı. Peder VVycazik'in görevi. Peder Francis Orgill'e omuz vermek, ona rehber olmak, belli etmeden, ama kesin biçimde onu sorunundan kurtarmaktı.' Yine kuşku duymaksızın Orgill'in ihtiyacı olanları sağladı.

Bundan sonra gelen üç yıl boyunca Stefan yine sorunlu iki kilisede hizmet etti, yavaş yavaş yüksek düzeydeki papazlar ondan, «Sorun çözücü papaz» diye söz eder oldular.

En ilginç görevi, Vietnam'ın Saygon kentinde, bir yetimhanedeki göreviydi. Kâbus gibi geçen altı yıl boyunca Peder Bili Nader'in emrinde çalıştı. Bu yetimhaneye gerekli fonları Chicago Piskoposluğu veriyordu. Peder. Nader'in omzunda ve baldırında kurşun yaralarının izleri vardı, iki Vietnamlı papazla bir Amerikalı papazı orada Vietkong çetecileri öldürmüştü, Stefan oraya ayak bastığı andan başlayarak her anını savaş yöresinde geçirdi, sonunda sağ çıkacağından da bir an kuşku duymadı. Saygon düşünce Bili Nader, Stefan VVycazik ve on üç rahibe, yanlarında 126

çocukta birlikte kaçtılar. Olayı izleyen arbedede yüzbinlerce insan öldü. Ama Stefan 126' mn önemli bir rakam olduğuna hep inandı, hiç umutsuzluğa kapılmadı. Amerika'ya döndüğünde, on beş yıla yakın süredir Kardinal'in sorun çözücüsü olmasının ödülü olarak onu «monsenyör» yapıp terfi ettirmek istediler, ama o reddetti. Bunun yerine, kendi bölgesini, kilisesini, cemaatini istedi. Sonunda ona da kavuştu.

St. Bernadette verildi ona. Stefan VVycazik'in yetenekli ellerine teslim edil^ diğinde burası pek de varlıklı bir kilise değildi. 125.000 dolar borcu vardı. Önemli onarımlar gerekiyordu. Çatının bile sökülüp yeniden yapılması, şarttı. Lojman daha da beter durumdaydı, ilk fırtınada çökebilirdi. Kilisenin okulu yoktu. Pazar ayinine gelenlerin sayısı on yıldır azalıyordu. Sözün kısası burası tam Peder VVycazik'in yeteneklerine göre bir yerdi. Kilisede çalışan çocukların kısaca St. Bette dediği bu yeri de kurtarabileceğinden Stefan asla kuşku duymadı. Dört yılda, pazar ayinine gelenlerin sayısını yüzde kırk artırdı, borçlara mehil aldı, sonra ödedi, onarımları yaptırtı. Beşinci yılda lojmanı da yaptırdı. Yedi yıl geçtiğinde, ayine gelenler iki katına çıktı, okul için yer alındı. Bu hizmetlerinin ödülü olarak Kardinal, ölümünden bir hafta önce, ona Kalıcı Rektör unvanını verdi, eliyle kurtardığı bu kiliseden ömür boyu ayrılmamasını garanti altına aldı. •

Peder VVycazik'in inancındaki o granit sağlamlığı, geçen pazar Brendan Cronin'in neden öyle apansız inancını kaybettiğini, neden kupayı umutsuz bir öfkeyle mihraba fırlattığını anlamasını çok zorlaştırıyordu. Hem de yüz kadar kişinin önünde... Tanrım! Neyse, ki daha kalabalık olan sonraki ayinlerde olmamıştı!

Başlangıçla, Brendan Cronin bir buçuk yıl önce bu kiliseye geldiğinde, Peder VVyczazik onu benimsemeyi pek istememişti.

Bir kere Cronin, Roma'daki Kuzey Amerika kolejinde eğitim ' görmüştü. Orası okulların en üstünüydü. Kabul edilmek bir meseleydi. Mezunları papazların en kaymak tabakası sayılırdı. Ama öte yandan, züppeydi çoğu. Ellerini kirletmekten hoşlanmazlardı. Çok kasıntıydılar. Çocuklara din dersi vermeyi küçümserler, kendi üstün kafalarına layık bulmazlardı. Roma'nın şatafatından sonra, gidip yoksul evleri ziyaret etmek de ağır gelirdi onlara.

Roma'da eğitim görmüş olması yetmiyormuş gibi, üstelik şişmandı Peder Cronin. Eh, tam anlamıyla şişman sayılmasa ıda, kesinlikle tombulcaydı. Yuvarlak, yumuşak ifadeli suratı, sıvı yeşil gözleri ilk bakışta tembel, kötülüğe çabuk kapılabilecek biri izlenimi yansıtıyordu. Oysa Peder VVyczazik iri kemikli bir Polonyalıydı. Ailesinde bir tek şişman adam yoktu. Madenci bir ailenin çocuğuydu. Yüzyılın başlarında Amerika'ya göçmüştü ailesi. Çelik madenlerinde, taş ocaklarında, inşaat işlerinde ağır görevlerde çalışmışlardı. Hepsinin çocukları bol, aileleri kalabalık olduğundan, bunlara bakmak için uzun saatler boyunca çalışmak şarttı. Şişmanlamaya zaman yoktu. Stefan çocukluğundan beri, gerçek bir erkek sağlam ama ince olur, boynu/Omuzları kalın olur, eklemleri güçlü olur şeklinde bir izlenime sahipti.

Ama Peder VVyczazik'i şaşırtan bir şey oldu Brendan Cronin çok çalışkan •çıktı- Roma'dayken kibirlenmemiş, züppece fikirler edinmemişti. Zeki, iyi 'huylu, hoşsohbet biriydi. Yoksul evleri dolaşmaktan, çocuklara ders vermek-•îen, hesaplarla uğraşmaktan hoşlanıyordu.

Peder VVyczazik'in yanına on sekiz ■ yıldır bundan iyi bir yardımcı verilmiş değildi.

İşte Brendan'ın pazar günkü patlaması ve inanç kaybı Stefan VVyczazik'i !bu yüzden bu kadar üzüyordu. Gerçi Brendan Cronin'i tekrar hak yoluna döndürme .içi de heyecan vermiyor değildi ona. Bu mesleğe' başladığında, sorunu olan papazlara yardım etmeye alışmıştı. Aynı şeyi bir kere daha yapması gerekecek, bu arada gençliğini hatırlamış olacaktı.

Kahvesinden bir yudum daha, aldığı sırada odasının kapısı vuruldu: Ste-f-an'ın gözleri   minenin rafındaki saate döndü. Yaldızlı pirinç bir saatti, iyi bir isviçre saati. Mahalledeki inanç:sahiplerinden biri armağan etmişti. Bu işlevsel o-danın tek s s  de o saatti.' Ne eski mobilyalara, ne de yerdeki havı dökülmüş taklit Acem halısına uyuyordu. Saat sekiz bu u u göstermekteydi, Stefara kapıya dönerken, «Gir, Brendan,» diye seslendi.

"

"

Peder, Brendan Cronin kapıdan girerken önceki günlere göre hiç de daha mutlu görünmüyordu. Pazar, pazartesi, salı ve  ar amba günleri bu odada yine buluşmuşlar, Brendan'ın inanç kaybını konuşmuş, bir çözüm yolu aramışlardı. Yüzü  yle solgundu ki,  illeri birer kıvılcım gibiydi teninde. Kızıl saçları da o solgunlu u yüzünden daha kırmızı duruyordu. Y r y    eskisi kadar zinde değildi.

«Otur Brendan. Kahve?»

«Teşekkür ederim, istemem.» Brendan iki koltuğun yanından geçip kendini üçüncüsüne attı.

Sfegan'm içinden, ona kahvaltı edip etmediğini sormak geldi. Yoksa bir kızarmış ekmeği ucundan kemirip, kahveyi iki kere yudumlayıp ge i tirmiş miydi o içi?

Ama. genç papaza dadılık etme izlenimi vermesi hoş değildi. Brendan da otuz. yaşındaydı ne de olsa. Stefan, «Önerdiğim şeyleri okudun mu?» diye sordu.. «Evet.» Stefan bu arada Brendan'ın üzerindeki tüm görevleri almış, ona Tanrının varlığını savunan kitaplar ve yazılar vermişti. Ateizm çılgınlığına karşı,, Tanrı varlığını bilimsel ve zihinsel açıdan savunuyordu o eserler.

«Okuduklarını düşündün mü peki? Şu ana kadar sana... yardımcı, olar-cak bir şey buldun mu?»

Brendan içini çekti, başını iki yana salladı.

«Tanrı sana rehberlik etsin diye dua etmeyi sürdürüyor musun?»' «Evet. Ama rehberlik gelmiyor.»

«Bu kuşkunun köklerini araştırmayı da sürdürüyor musun?» «Kökü yok görünüşe göre.»

Stefan bu inatçılığa karşı öfkeleniyordu. Bu.tutum genç papazın karakterine hiç uymayan bir şeydi. Brendan genelde açık yürekli, paylaşmayı seven biriydi. Ama pazar gününden beri içine kapanmış, alçak sesle, konuşmaya başlamıştı. Fazla da konuşmuyordu. Sanki kelimeler paraymış, kendisi de çok cimriymiş gibi davranıyordu.

«Kuşkunun bir kökeni olmalı,» diye diretti Peder VVycazik. «O kuşku bir şeyden çıkıp gelişmiş olmalı. Bir çekirdeği, bir başlangıcı, olmalı.»

.«Yalnızca kendisi var,» diye mırıldandı Brendan.

«Kuşku. Sanki Kep varmış gibi var.»

«Ama yoktu. Sen inanıyordun. O halde ne zaman baştedi kuşku? Geçer» ağustosta demiştin. Neydi onun tetiğini çeken acaba? Herhalde felsefeni yeniden gözden geçirmene yol açan bir olay ya da olaylar dizisi yer almış, atma!;.»

Brendan'ın dudaklarından zor duyulan bir 'Hayır' sesi çıktı:.

' Peder VVycazik'in içinden ona bağırmak, onu sarsmak, bu melankoliden şok yoluyla kurtarmak geldi. Ama sabırlı bir sesle konuştu. «Sayısız iyi papaz da inanç krizleri geçirmişlerdir. Hatta bazı azizlerin bile meleklerle boğıuştuğunu biliriz. Ama hepsinin iki ortak yönü vardı, inanç kaybı onlarda yavaş bir süreçti. Kriz noktasına varıncaya kadar yıllar boyu gelişmişti. Ayrıca hepsi de kuşkunun hangi noktadan doğduğunu gösterebiliyorlardı. Ya bir çocuğun haksız ölümü, ya fedakâr bir annenin kanser oluşu, ya cinsiyet, ya ırza geçme. Neden Tanrı dünyada kötülüğe izin veriyor, diyorlardı. Savaş neden oluyor? Kuşkunun nedenleri pek çoktur, hepsi de bilinir. Gerçi kilise doktrini bunlara cevap verir ama, bu doktrin de bazen yetmez insana. Brendan, kuşku her zaman bir çelişkiden çıkar. Tanrının merhameti kavramıyla dünyadaki acılar kavramının elişmesinden.» «Benimki öyle değıl,» dedi Brendan. Peder VVycazik yumuşak ama ısrarlı bir sesle devam etti. «Ve kuşkuyu gidermenin tek yolu da, seni rahatsız eden o çelişkilerin üstüne gitmek, onları •bir ruhsal rehberle tartışmaktır.»

«Benim inancım... altımda yıkılıverdi... birdenbire... sanki sağlam görünen, ama aslında çürük bir yer döşemesiymiş gibi.» v

«Demek sen haksız ölümlerden, hastalıktan, cinayetten, savaştan yakınmıyorsun, öyle mi? Çürümüş döşeme gibi, öyle mi? Bir gecede çöktü diyorsun.»

«Öyle oldu.»

«Zırva!» deyip yerinden fırladı Stefan.

Peder Cronin'i hem o kelime, hem de bu anî hareket şaşırttı. Başı bir anda kalktı, gözleri iri iri açıldı.

«Zırva!» diye tekrarladı Peder VVycazik. Kaşlarını atmış, genç papaza arkasını dönmüştü. Bir bakıma,

onu şoka sürüklemek, bu yarı koma halindeki kendine acıma durumundan kurtarmaktı niyeti. Ama öte yandan, Cronin'in açılmak istemez tutumuna da sinirlenmişti. Pencereden bakarak, genç papaza arkası dönük durumda konuştu, «inançlı bir papazken aralık ayında birdenbire a-feist olmuş olamazsın. Olamazsın. Hele de kötü deneyler geçirip üzülmediğini söylediğine göre. Bu değişikliğin bir nedeni olmalı, peder. Kendinden bile saklıyorsun belki. O nedeni kabul edip yüzleşmeye hazır oluncaya kadar bu berbat durumda kalacaksın.»

Odayı korkunç bir sessizlik doldurdu.

Sonra... saatin tiktaki duyulmaya başladı.

En sonunda Brendan Cronin konuştu. «Peder, lütfen bana kızmayın, ilişkimize o kadar saygı duyuyorum... o kadar değer veriyorum ki... şu sıra bir de sizin kızgınlığınız dayanamayacağım kadar ağır olur, benim için.»

Brendan'ın kabuğundaki bu ufacık çatlak için bile sevinen Peder VVycazik, sonuç aldığından memnun, dönüp genç papaza yürüdü, elini onun omzuna

—111

koydu. «Sana kızmıyorum, Brendan. Kaygılanıyorum. Üzülüyorum. Yardım etmeme izin vermediğin için umutsuzluğa'kapılıyorum. Ama kızmıyorum.»

Genç papaz başını kaldırıp baktı. «Peder, inan bana, bu durumdan bir kurtuluş yolu bulmak için bana yardım etmenizden çok istediğim hiçbir şey/ yok. Ama doğrusunu isterseniz, benim kuşku sızın saydığınız şeylerden kaynaklanmıyor. Nereden ortaya çıktığını aslında bilemiyorum. O nokta... esrarengiz kalıyor.»

Stefan başını salladı, Brendan'ın omzunu sıktı, kendi masasının başına, dönüp oturdu, bir an gözlerini yumup düşündü.

«Pekâlâ Brendan, inancının çökme nedenini bulamayışın bunun zihinsel bir sorun olmadığını gösteriyor. Bu durumda ne kadar okusan yardımı olmaz. Eğer bu psikolojik bir sorunsa o zaman kökleri senin bilinçaltında yatıyor ve ortaya çıkarılmayı bekliyordur.» Gözlerini açtığında genç papazın bu öneriyle ilgilendiğini gördü. Bilinçaltının bir bozukluğu olduğu doğruysa, Tanrı Brendan'ı yarı yolda bırakmış,, terketmiş olmuyordu çünkü. Brendan Tanrıyı terketmiş oluyordu. Kendi sorumluluklarıyla uğraşmak, Tanrının olmadığı ya da arkasını döndüğü düşüncesinden çok daha kolay omuzlanabilecek bir durumdu. .

Stefan, «Bildiğin gibi Illinois İsa Derneği Başkanının adı Lee Keltog. Onun. da iki ruh hekimine birden gittiğini belki bilmiyorsundur. Doktorlar da Cizvit. Zihinsel ve duygusal sorunlarla uğraşıyorlar. Tüm papazlarımızın sorunlarıyla, ikisinden biriyle analize başlamanı ayarlayabilirim.»

«Yapar mısınız?» diye sordu Brendan. Koltuğunda öne doğru eğilmişti..

«Evet. Eninde sonunda yaparım. Ama hemen değil. Analize başlarsan,, adın eyalet disiplin temsilciliğine verilecek, onlar da geçen yıl boyunca yaptığın tüm hareketleri incelemeye, yeminini bozup bozmadığını anlamaya ça,-lışacaklar.»

«Ama ben asla...»

«Biliyorum asla olduğunu,» dedi Stefan güven verircesine. «Ama disiplini temsilciliğinin görevi kuşkucu olmaktır, işin en berbat tarafı, tedavin iyi sonuç da verse, temsilcilik seni yıllarca gözaltında tutar, hep papaza yakışmayacak bir davranış bekler durur. Bu da senin geleceğini kısıtlar. Oysa şu soı> sorun çıkıncaya kadar,

peder, günün birinde monsenyör olabilecek, hatta belki daha da yükselecek bir papaz gibi göründün.»

«Yo, olamaz. Hele ben, asla,» dedi Brendan alçakgönüllü bir tavırla.

«Evet, sen. Ve eğer bu sorunu yenebilirsen hâlâ çok yükselirsin. Ama bir kere temsilciliğin tehlike listesine geçtin mi, her zaman kuşku altında kalırsın. En iyi ihtimalle benim yerime gelebilir, basit bir bölge papazı olursun.»»

. Brendan'ın ağzının köşelerinde bir gülümseme oynadı.

«Bir şeref olur.....

hem de verimli bir hayat sayılır sizin düzeyinizde kalmak.»

«Ama sen daha ileri gidebilir, kiliseye büyük hizmetlerde bulunabilirsin.,

Ben de bu şansı kaçırmamanda direniyorum. Bu yüzden, sana bir kurtuluş sunabilmem için bana Noel'e kadar süre ver. Artık cesaretlendirici konuşma-, Sara gerek yok. iyiliğin, kötülüğün ne olduğunu tartışmaya da gerek yok.. Bunların yerine, psikolojik bozukluklar konusunda kendi teorilerimden bazılarını

uygulayacağım. Benden amatör tedavisi göreceksin ama buna da bir fırsat ver. Yalnızca Noel'e kadar.

Sorunun o zaman da hâlâ bu kadar yoğun-sa, cevaba hiç yaklaşamamışsak, seni Cizvit psikiyatrin ellerine teslim ederim.. Anlaştık mı?»

Brendan başını salladı. «Anlaştık.»

«Harika!» Peder VVyczak doğrulup dik oturdu, avuçlarını'birbirine sürttü. Sanki odun yarmaya ya da ona benzer başka bir işe hazırlanıyordu. «Bu-bize üç hafta zaman bırakıyor. Birinci hafta için kilise giysilerini çıkar, normal, kıyafet giy, St. Joseph Çocuk Hastanesine

gidip Doktor James McMurtry'yi bul. Hastane kadrosuna alınmanı sağlayacak.»

«Papaz olarak mı?»

«Hademe olarak. Ördekleri boşaltacaksın, çarşafı değiştireceksin, ne gerekiyorsa yapacaksın. Senin papaz olduğunu bir tek Doktor McMurtry bilecek.»

Brendan gözlerini kırıştırdı. «Ama bu neye yarar?»

«Hafta dolmadan anlarsın,» dedi Stefan mutlu mutlu.

«Seni hastaneye neden yolladığımı anladığın zaman, bilinçaltını açacak anahtarlardan biri eline geçmiş olacak. Önemli.anahtarlardan biri. O sayede kendi içine bakınca, belki de inanç kaybının nedenini görür... onu yenersiti.»

Brendan kuşkulu görünüyordu.

Peder VVyczak, «Bana üç hafta vermiştin... söz verdin,» dedi.

«Peki.» Brendan farkında olmadan parmağını papaz yakasının kenarından kaydırıldı. Sanki o yakayı çıkarma düşüncesinden rahatsız oluyordu. Bu da iyiye işaretti.

«Noel'e kadar bu lojmanda kalmayacaksın. Ucuz bir otel odasına, üç öğün yemeğine yetecek parayı sana vereceğim. Gerçek dünyada yaşayacak ve çalışacaksın. Dinsel çatının koruması dışında. Şimdi kıyafetini değiştir, bavullarını topla, gel bana hazır olduğunu bildir.. Ben bu arada Doktor Ivlc-Murtry'yi arayıp gerekli ayarlamaları yaparım.»

Brendan içini çekti, ayağa kalkıp kapıya yürüdü.

«Sorunumun, zihinsel değil, psikolojik olduğunu destekleyen bir şey var sanırım. Bazı rüyalar görüyorum... daha doğrusu her seferinde aynı rüyayı.»

«Tekrarlanan bir rüya. Tam Freud'a göre.»

«Ağustostan bu yana ayda birkaç kere görüyorum. Ama bu hafta hetr gece gördüm hemen hemen. Daha

doğrusu, dört gecenin üçünde. Kötü bir rüya. Kısa ama... bir gece içinde defalarca görüyorum. Kısa ve yoğun. Siyah eldivenlerle ilgili.»

— 77 —
— 115 ■ —

«Siyah eldiven mi?»

Brendan yüzünü buruşturdu. «Garip bir yerdeyim. Neresi olduğunu bilmiyorum. Bir yatakta yatıyorum galiba. Sanırım... hareketim sınırlanmış. Kollarımı tutup bastırıyorlar. Bacaklarımı da. Hareket etmek, kaçmak, oradan kurtulmak istiyorum ama yapamıyorum. Işık loş. Fazla bir şey göremiyorum. Sonra o eller...» Ürperdi. «Siyah eldivenli eller mi?» diye yardımcı oldu Peder VVycazik.

«Evet. Parlak siyah eldivenler. Ya vinyl ya da lastik. Eli gepgergin sarmış. Parlak. Normal eldiven gibi değil.» Brendan elini kapının kulpundan çekti, odanın ortasına doğru iki adım attı, ellerini kaldırıp yüzüne yaklaştırdı. Sanki rüyasındaki o kötü ellerin ayrıntılarını hatırlamaya çalışıyordu. «Kimin elleri olduğunu göremiyorum. Görüşümde bir kusur var. Elleri görebiliyorum... eldivenleri... ama yalnızca bileklere kadar. Ondan ötesi hâlâ... bulanık.»

Brendan'ın rüyadan böyle üzerinde durmazmış gibi söz edişi, sonradan aklına gelmiş gibi anlatışı, önemli olmadığına inanmak istediğini gösteriyordu. Ama yüzü eskisinden de fazla solmuştu. Sesinde belli belirsiz bir korku titreşimi de vardı.

Kış rüzgârı pencerenin doğramalarını zangırdattı. Stefan, «Siyah eldivenli adam... sana bir şey söylüyor mu?» dedi.

«O asla konuşmuyor.» Bir ürperti daha. Brendan ellerini indirdi, ceplerine soktu. «Bana dokunuyor. Eldivenler

soğuk, nemli.» Genç papaz o eldivenleri şu anda da hissediyormuş gibiydi.

Peder VVyczak çok ilgilenmişti. Koltuğunda öne eğilip sordu. «Nerene dokunuyor o eldivenler?»

Genç papazın gözleri bulutlandı. «Yüzüme. Alnıma. Yanaklarıma. Boynuma... göğsüme. Soğuk. Hemen her yerime dokunuyor.»

«Canını yakmıyor mu?»

«Hayır.»

«Ama korkuyorsun o eldivenlerden. Onları giyen adamdan da... değil mi?»

«Dehşete kapılırcasma korkuyorum. Nedenini bilmiyorum.»

«Bü rüyanın ne kadar Freud türü olduğunu insan görmeden edemiyor.»

«Herhalde,» dedi genç papaz.

«Rüyalar bilinçaltının bilince mesajlarıdır. Bu seferkinde de siyah eldivenlerin Freud'ca simgesini okumak kolay. Şeytanın elleri uzanıp seni çekmek istiyor. Kuşkularının elleri. Ya da günahın»

Brendan bu ihtimallerde acı bir mizah bulmuş gibiydi.

«Özellikle de tenin günahı. Ne de olsa, eldivenler her yanıma dokunuyor.» Tekrar kapıya dönüp kulpu tuttu, bir daha durakladı. «Bakın, size garip bir şey söyleyeyim. Bü rüya... bu rüyanın simgesel olmadığından hemen hemen eminim.» Gözleri Sfetan'ın üzerinden Kaydı, yerdeki halıya baktı. «Bence o eldivenli e-llerin tek temsil ettiği şey eldivenli eller. Bence... bir zaman,, bir yerde... gerçektir onlar.»

«Yani rüyadaki durumda mı kaldın?»

Genç papazın gözleri hâlâ halıdaydı. «Bilmiyorum. Belki çocukluğumda. Bakın, belki de bunun bendeki inanç

kriziyle hiçbir ilgisi yoktur, ikisi apayr* şeyler olabilir. Herhalde de öyledir.»

Stefan başını iki yana salladı. «İki az rastlanan ciddi durum birden. Hem inanç kaybı, hem de tekrarlanan bir kâbus, ikisi aynı anda başına belâ oluyor, sen de aralarında bîr ilişki bulunmadığına inanmaya çalışıyorsun, öyle mî? Ne büyük rastlantı! Bir ilişki olmak zorunda. Ama... söyle bana, çocukluğunun hangi döneminde böyle görünmeyen eldivenli bir tip tehdit etti seni?»

«Eh, çocukken bîr iki ciddi hastalık geçirdim. Belki ateşim yüksekken sert davranan, korkunç görünüşlü bir doktor muayene etmiştir beni. Belki bu tecrübe çok travmatik olduğundan, onu bastırmışımdır. Şimdi de rüyamda çıkı-yordur.» '

' «Doktorlar muayene için eldiven giydiğinde genellikle bir kere kullanılıp atılan beyaz lateks'lerden giyerler. Siyah giymezler. Kalın lastik ya da vinil hiç giymezler.» Papaz derin bir soluk aldı, sonra verdi. «Evet, haklısınız. Ama bu rüyanın simgesel olmadığı yolundaki duygularımdan kurtulamıyorum. Çılgın bir şey herhalde. Ama o siyah eldivenlerin gerçek olduğundan eminim. Tıpkı şu koltuk gibi, raftaki şu kitaplar gibi.»

Şömine rafındaki saat dokuzu vurdu.'

Saçaklardaki rüzgâr sesi bir kükremeye dönüştü.

«Garip,» dedi Stefan. Ne rüzgârdan söz ediyordu ne de saatten. Kalkıp ilerledi, genç papazın omzuna vurdu.

«Ama seni temin ederim ki yanılıyorsun. O rüya simgesel. Senin inanç krizinle de ilgili. Kuşkunun kara elleri. Bi-linçaltın seni, gerçek bir savaşa hazır olman içîn uyarıyor. Ama bu savaşta yalnız olmayacaksın. Ben de senin yanında olacağım.» "' ■ «Teşekkür ederim, peder.»

«Tanrı da. O da senin yanında.» '

Peder Cronin başını salladı. Ama yüzünde de, sarkık omuzlarında da, pek fazla ikna olduğunu belirten bir ifade yoktu.

«Şimdi git, bavullarını topla,» dedi Peder Wycazik.

«Gittiğimde eleman sıkıntınız olacak.»

«Peder Gerrano'yla okuldaki rahibeler var. Sen gitmene bak.» Genç papaz çıkınca Stefan masasına döndü.

Siyah eldivenler. Yalnızca bir rüyaydı. Aslında pek de korkunç değildi. Ama Peder Cronin bunu anlatırken öyle çok korkmuştu ki Stefan da etkilenmişti. Uzanan, değen siyah eldivenlerin etkisinden kurtulamıyordu...

' —78— '1

Siyah eldivenler.

Peder Wycazik'in içinden, bu seferkinin ömründe karşılaştığı en zor kurtarma savaşı olacağı yolunda bir duygu uyandı. Dışarda kar yağışı sürüyordu. O gün salıydı... aralığın beşi.

Boston, Massachusetts

Aort ameliyatı günündeki füğden dört gün sonra, Ginger Weiss hâlâ Memorial Hastanesinin hastaları arasındaydı. George Hannaby onu karlı alandan binaya sokunca hemen bir oda açıp yatırmıştı.

Ona uyguladıkları dünya kadar test üç gün sürdü.

Elektro ansefalogram, kranyel röntgenler, sonogramlar, pnömoventrikülografi, lomber iğnesi, anjio ve daha niceleri. Bazıları da birkaç kere tekrarlanıyordu. Modern tıbbın ileri araç gereci ve süreçleriyle beyin tümörü aradılar, kist aradılar, apse aradılar, pıhtı, anörizm, ur aradılar. Bir ara perinöral sinirlerde bozukluk bulunabileceğinden korktular. Kafa içi basıncına baktılar.

Omurilikten örnek alıp protein fazlası, beyin kanaması, şeker düşüklüğü ve dolayısıyla bakteri enfeksiyonu ya

da mantar var mı diye baktılar. Hastalarına en iyi hizmeti veren doktorlardı onlar. Ama özellikle Ginger'e... kendilerinden biriydi o. Doktorlar adanmışcasıyla, dikkatle, düşünceli biçimde, hiçbir şeyi ihmal etmeden ve gözden kaçırmadan çalıştılar, sorunun kaynağını bulmak için uğraştılar.

Cuma öğleden sonra saat ikide George Hannaby elinde son testlerin sonuçları ve konsültasyon yaptıkları doktorların raporlarıyla çıkageldi. Haberi vermeye, Ginger'in sorumluluğunu üstlenmiş olan onkologu ya da beyin uzmanını yöllarriayıp kendisinin gelmesi iyiye işaret değildi. Ginger ilk kez olarak onu gördüğüne üzüldü.

Ginger yatakta mavi pijamalarını giymiş, oturuyordu. Bu pijamaları da, *tık* bavul dolusu başka gerekli eşyaları da, George'un karısı Rita alıp getirmişti Ginger'in evinden. Boş otururken bir gerilim romanı okumaktaydı yatağında. Geçirdiği krizlerin kolay düzeltilebilecek bir arıza sonucu yer aldığına inanıyormuş gibi numara yapıyor, ama aslında çok korkuyordu.

Gelgeldim George'un söyledikleri o kadar kötüydü kî, Ginger yaptığı rolü bite sürdüremedi. Bîr bakıma, kendini neye hazırtadıysa, hepsinden kötü saydırdı.

Doktorlar hiçbir şey bulamamışlardı.

Ne hastalık, ne bozukluk, ne de doğuştan bir arıza... hiçbir şey..

— 119

George sonuçları açıklar, füğlerin göze görünen patolojik bir nedeni olmadığını söylerken Ginger sonunda duygularının kontrolünü kaybetti. Bina aralığında ağladığından bu yana ilk kez tekrar gözyaşlarına gömüldü. Sessiz-, ce, gösterişsiz biçimde, ama büyük bir acıyla ağlıyordu.

Fiziksel bir derdi olsa, belki düzeltilirdi, iyileşince de, tekrar cerrahlık mesleğine dönmesi için herhangi bir engel kalmazdı.

Ama testlerin sonuçları ve uzmanların görüşleri hep aynı dayanılmaz mesajı yansıtıyordu: Sorun Ginger'in zîhnînde idi. Ameliyatın, antibiyotiklerin, kontrol ilaçlarının ulaşamayacağı psikolojik bir sorundu. Bir hasta, hiçbir fizyolojik neden olmaksızın fûgler gösteriyorsa, iyileşmesi için tek umut psikoterapi demekti. Ama en iyi ruh hekimleri bile bu tür hastaları iyileştirebil-me oranlarını ortaya atıp böbürlenecek durumda değillerdi. Hatta gizli şizofreni belirtisi bile olabilirdi fûgler. Ginger'in durumu idare edip normal bir hayat sürme şansı azdı. Bir ruh hastanesine yatırılma ihtimali ise son derece yüksekti.

Hayatı boyunca kurduğu hayale ulaşmak üzereyken, cerrah olarak çalışmasına çok kısa bir süre kala, kurşun yemiş kristal küre gibi parça parça olmuştu o hayat.

Durumu pek o kadar kötü olmasa bile, psikoterapi sonucu bu garip davranışlarını durdurabilse bile, doktorluk yapmak için gerekli ruhsatı alamazdı artık.

George başucu masasındaki kutudan birkaç kâğıt mendil çekip ona uzattı. Sonra bardağa su doldurdu, ona bir Valium yutturdu. Ginger önce ilacı almak istemedi. George onun elini tuttu. Koca adamın avucunda Ginger'in eli çocuk eli gibiydi. George yumuşak bir sesle konuşarak ona güvence verdi, sonunda onu sakinleştirmeyi başardı.

Ginger konuşabilecek duruma gelince, «Ama George, lanet olsun, ben insanın psikolojisini bozan bir ortamda büyümedim ki,» diyebilirdi. «Evimiz mutluluk dolu bir evdi, barış içindeydi. Hakkımdan fazla sevgi ve şefkat gösterildi bana. Fiziksel, zihinsel ya da duygusal bakımdan

hiç sömürülmedim.» Kâğıt mendil kutusunu öfkeyle kaptı, içinden bir mendili yırtarak çekti. «Neden bana oluyor? Benim geçmişimi yaşamış biri nasıl psikoza uğrar? **Nasıl?** Harika bir annem, çok özel bir babam, mutlu bir çocukluğum vardı. Nasıl olur da zihinsel hastalık geliştiririm? Hakkaniyete uymuyor bu. Doğru bir şey değil. Hatta inanılacak şey değil.»

George yatağın kenarına oturdu, uzun boyu yüzünden yine de biraz eğilmek zorunda kaldı. «Birincisi, doktor, konsültasyon yaptığımız danışmanların dediğine göre, ruh hastalıkları vücutta ve beyin dokusunda yer alan belli belirsiz kimyasal değişiklikler sonucu başlar diye iddia eden koskoca yeni bir ekol varmış. Bunlar bizim henüz görmediğimiz ve anlayamadığımız değişikliklermiş. Yani mutlaka çocukluğun seni sabote etmiş demek değil. Bu yüzden tüm hayatını yeniden değerlendirmek zorunda olduğunu da sanmıyorum, ikin-

— 81 —

F. : 6 cis'i, ben asla... bak tekrar ediyorum, asla sende psikoz olduğuna inanmıyorum.»

«Ah, George, lütfen beni oyalamaya çalışma...»

«Bir hastayı oyalamak, ha? Ben mi?» Ömründe bundan daha şaşırtıcı bir şey duymadığını anlatmaya çalışıyor gibiydi. «Ben seni neşelendirmeye çalışıyor değilim. Söylediğimde ciddiylim. Tamam, bu duruma fiziksel bir neden Bulamadık. Ama fiziksel neden kesinlikle yok demek değil. İki haftaya ya da bir aya kadar veya durum köfüleşir, daha bozulursa, en kısa sürede yeni testlere gideceğiz, tekrar bakacağız. Ne üstüne istersen bahse girerim ki, sonunda sorunun kaynağına parmağımızı basacağız.»

Ginger umut etme cesaretini gösterdi. Elindeki ıslak kâğıt mendilleri, atıp tekrar kutuyu aradı. «Gerçekten

öyle olabileceği kanısında mısın? Çok küçük olduğu için henüz gözükmeyen bir beyin tümörü ya da apse mi?» «Elbette. Ona inanmak, senin psikolojik bozukluğun olduğuna inanmaktan çok daha kolay. Hele de sen! Ömrümde tanıdığım en dengeli insanlardan birisin.. Sende psikoz ya da psikonevroz olup da, fügler arasında bunu göstermeyecek biçimde davranabileceğine de inanmıyor, bunu kabul edemiyorum. Ciddi akıl hastalıkları, düzgün paketler halindeki patlamalarla ifade bul-snaz. Hastanın hayatına tümüyle yayılır.»

Bu Ginger'in aklına gelmemişti. Düşününce kendini biraz daha iyi hissetti. Yine de umutları coşkun değil, kendi de kesinlikle mutlu değildi. Bir bakıma, beyin tümörü ummak garip bir durumdu. Ama tümör bir ameliyatla alınabilir, beyin dokularına ciddi bir zarar verilmeyebilirdi. Oysa delilik hiçbir neştere cevap vermezdi.

George, «Bundan sonraki haftalar ve aylar belki de ömrünün en zor dönemi olacak,» dedi. «Beklemek.» «Herhalde o süre içinde hastanede çalışmama izin verilmeyecek.»

«Öyle. Ama durumunun iyiliğine göre, muayenehanemde bana yardım edememen için hiçbir neden yok.»

«Ama ya ben... o krizlerden birine kapılırsam?» t

«Geçene kadar kendine bir zarar vermemen için ben orada olacağım.»

«Ama hastaların ne düşünür? Sana pek yararı dokunacak değil herhalde, değil mi? Birden fittıran, bağıra bağıra koşmaya başlayan bir asistanının olması...»

George gülümsedi. «Hastalarımın ne düşüneceğine bırak da ben kaygılanayım. Hem bunları daha sonra

düşünürüz. Şimdilik en az bir iki hafta dinlenmek zorundasın. İş güç yok. Rahat bırakacaksın kendini. Dinleneceksin. Bu son birkaç gün hem duygusal, hem fiziksel olarak çok yorucu geçti.»

«Yataktaydım. Ne yorulması? Çaydanlığı devirme!» George gözlerini kırıştırdı. Kafası karışmış gibiydi. «Ne yapmayayım?» Ginger ağzından fırlayan bu sözlerle kendi de şaşmıştı. «Babam söyler

— 123 —

di bunu,» dedi. «Yidiş dilinde bir söz.. Çaydanlığı devirme demek, saçmalama demek. Neden o anlama geldiğini bana hiç sorma. Çocukluğumda duyduğum bir şey işte.»

«Eh, ben çaydanlık falan devirmiyorum. Belki bütün hafta yatakta yat-, mış olabilirsin ama yine de yorucu bir tecrübeydi. Bir süre dinlenmen. şart. Birkaç hafta bize getirip Rita'yla ve benimle kalmanı istiyorum.»

«Ne? Yo, sizi asla rahatsız...»

«Rahatsızlık değil. Yatılı hizmetçimiz var. Sabahları yatağını kendin yapmak zorunda kalmayacaksın. Konuk odasının penceresinden körfezin manzarası görünüyor. Kıyıda oturmak sükûn vericidir. Hatta... doktorun öyle tavsiye ediyor.»

«Hayır, olmaz. Teşekkür ederim ama olamaz.»

George kaşlarını çatı. «Anlamıyorsun. Ben senin yalnız patronun değil, aynı zamanda doktorunum. Ve sana öyle yapacaksın diyorum.»

«Kendi oturduğum apartman dairesinde de çok rahat...»

«Hayır,» dedi George kesin bir sesle. «Bir düşün. Diyelim ki o krizlerden biri tam sen yemek pişirirken geldi. Sen ocağın üzerindeki bir tencereyi devirdin. Yangın çıkar da dakikalarca farkına varmazsın. Sen kendine gelene kadar tüm daireyi alevler sarabilir,

kendini kapana kısılmış durumda bulabilirsin. Bu kendine verebileceğin zararların yalnızca bir tanesi. Düşünsem yüz tane sıralayabilirim. Bu yüzden... ısrar ediyorum. Bir süre yalnız oturmayacaksın. Benimle ve Rita'yla kalmak istemezsen, seni bir süre yanına alacak akrabalar var mı?»

«Boston'da yok. New York'da halalarım, amcalarım...» Ama Ginger akrabalarında kalamazdı. Onlar çok sevinirlerdi giderse tabii... hele de Francie Halayla Rachel Hala. Ama Ginger halalarının kendisini böyle görmesini istemezdi. Onların önünde kriz geçirmeyi düşünemiyordu bile. İki halanın mutfak masası başında fısıldayarak konuşmaları, dillerini da--maklarında şaklatmaları geliyordu gözünün önüne. «Jacob'la Anna nerede hata yaptı acaba? Kızı fazla mı zorladılar? Anna hep fazla zorlardı onu. O ölünce de Jacob kıza çok bağımlı oldu. Genç bir insan için çok fazla baskı.» Ginger'e merhamet gösterecekler, anlayışlı davranacaklar, seveceklerdi onu. Ama ölmüş annesiyle babasına da suçlar yükleyeceklerdi. Oysa Ginger o anılara saygı göstermekte kararlıydı. Her zaman. Hâlâ yatağın kenarında oturmakta olan George onun cevabını dokunaklı bir ilgiyle bekliyordu. Sonunda Ginger, «Körfez manzaralı konuk odasını seçiyorum,» dedi.

«Harika!»

«Ama çok rahatsızlık vereceğim, o kesin. Hem bak, seni uyarıyorum, orası hoşuma giderse benden hiç kurtulamazsınız. Bir gün eve geldiğinde duvarları yeniden boyamak, ye'ni perdeler astırmak için adamlar getirmişsen, anla 'ki başın dertte.»

George sırıttı. «Boya ve perde lâfını ilk ağzına aldığı anda seni kapı dışarı ederiz.» Onu yanağından hafifçe öptü,

kalkıp kapıya yürüdü. «Taburcu muamelene başlıyorum. İki saate kadar çıkıyorsun buradan. Ritâ'ya telefon ederim, gelir seni alır. Bu hastalığı yeneceğinden eminim Ginger... ama olumlu düşünmen gerek.» Odadan çıktığında ayak seslerinin yankıları giderek uzaklaştı, Ginger de gülümsemeye uğraşmaktan vazgeçti. Yüzündeki ifade bir anda hüzüne dönüştü. Yastıklara dayanıp tavanın sararmış akustik karolarına dikti gözlerini..

Az sonra yataktan kalktı, banyoya geçti, lavaboya kaygıyla yaklaştı. Kısa toir kararsızlıktan sonra suyu açtı, döne döne deliğin içine emilişine baktı. Pazartesi günü ameliyathanenin lavabosunda bu görüntü onu paniğe uğratmıştı ama Ginger bunun nedenini şimdi hiç anlayamıyordu.

Allah kahretsin, **neden?** Anlamayı öyle çok istiyordu ki. Baba, keşke hayatta olsaydın, beni dinleyip yardım etseydin, diye geçirdi içinden.

Hayatın tatsız sürprizleri de babasının özdeyişlerinden birinin konusunu oluştururdu. Ginger bir zamanlar gülerdi o özdeyişlere. Birisi geleceğinden yakınacak olsa Jacob başını iki yana salları, göz kırpar, «Yarına kaygılanmak oTii? Bugün kafana ne düşeceğini bilmiyorsun ki?» derdi.

Ne kadar doğruydı! Hem de hiç komik değildi. Kendini sakat gibi hissediyordu Ginger. Kaybolmuş gibi hissediyordu. O gün cumaydı. Aralığın altısı.

Laguna Plajı, California

Dom 2 arrilik .pazartesi sabahı Parker Faine'le birlikte doktorun muaye^ nehanesine gittiğinde Doktor Cobletz derhal teşhis peşine düşmedi. Dom'u tepeden tırnağa muayene edeli çok olmamış, hiçbir fiziksel bozukluk belirtisi de bulamamıştı. Onlara güvence verdi, bunun

beyin bozukluğu olduğunu sanmak için henüz bir neden olmadığını, yazarı uyurgezerliğe karşı güçlendirme tedavisi için henüz erken olduğunu söyledi.

Dom'un 23 kasımda ilk gelişinden sonra doktor uyurgezerlik konusunda epey literatür karıştırmıştı. Yetişkinlerde durum çabucak geçiyordu. Ama birkaç vakada alışkanlık tehlikesi belirmişti. Akut durumlarda da, norotiklerin normal davranışı haline gelebiliyordu. Alışkanlık olduktan sonra tedavisi çok daha -zordu, çünkü o zaman bu iş hastanın hayatının egemen etkenlerinden

—126—

biri durumuna geliyordu. Hasta uyumaktan korkuyor, daha beter ruhsal bozukluklara sapıyordu.

Dom kendisinin zaten o tehlike bölgesine girmiş olduğu kanısındaydı. Yatak odasının kapısı arkasına eşya yığışını düşünüyordu. Yatağa silahlar alışıını hatırlıyordu. Cobletz ilgilenmiş, ama pek kaygılanmamıştı. Yatarken bir uyku ilacı almakla durumun genellikle giderilebildiği konusunda Dominick'e ve Parker'e güvence verdi.

Birkaç gece serüvensiz geçtikten sonra hasta çoğunlukla iyileşiyordu. Kronik durumlarda ilacın dozu yükseltiliyor, gündüzleri hasta kaygı duyunca bir Diazem veriliyordu. Dominick'in geceleri kalkıştığı işler bir uyurgezer için çok yorucu türden olduğu için Doktor Cobletz ona yatarken 15 mg. Oalmane, gündüzleri de Valium verdi.

Doktorun Nevvport'daki muayenehanesinden Laguna plajına dönerken deniz sağlarında, tepeler sollarında kalıyordu. Yolda Parker Faine uykuda gezmeler duruncaya kadar Dominick'in yalnız başına yaşamaması gerektiğini söyledi. Volvo'sunun direksiyonu başında, koca sakallı, dağınık saçlı sanatçı sanki oto yarışçısıydı.

Hızlı, .atak, ama dikkatli sürüyordu arabayı. Gözünü yoldan pek ender ayırıyor, yine de dikkati ve gözleri Dominick'deymiş gibi bîr izlenim yaratıyordu.

«Benim evde yer bol. Sana göz kulak olabiliriz. Seni bunaltacak değilim. Anaç tavuk gibi tepende gıdakiayacak da değilim. Ama en azından yanında olurum. Bu konuda bol bol konuşmaya vakit buluruz. Uykuda gezmenin iki yaz önceki değişikliklerle ilgisini bulmaya çalışırız. Hani Mountinvviev Kole-jindeki işi teptiğin zamanki değişiklikler. Bak, inan bana, eğer ressam olmasam ruh hekimi olurdum. İnsanları kendileri hakkında konuşturmakta çok becerik-üyimdir. Ne diyorsun? Bir süre benimle kal da doktorluktan hevesimi alayım.»

Dom reddetti. Kendi evinde yalnız kalmak istiyordu. Tersini yapmak, onca yıl saklandığı tavşan deliğine geri dönmek gibi geliyordu ona. İki yaz önce Utah'da geçirdiği değişiklik inanılmaz bir olaydı, açıklanmaz bir olaydı, ama iyi de olmuştu. Otuz üç yaşındayken sonunda hayatının dizginlerini eline almış, onu başarıyla yönetmiş, yepyeni bir alana girivermişti. Yeni büründüğü kişiliği seviyordu. En çok korktuğu şey, eski miskin haline geri dönmekti.

Belki de uykuda gezmesi gerçekten o değişikliklerle ilgiliydi. Belki Parker haklıydı. Dom aradaki ilişkinin esrarengiz ya da çok karmaşık olmasından pek korkmuyordu. Büyük ihtimalle iki kişilik krizi arasındaki ilişki basit bir şeydi. Uykuda gezmek, zorluklardan, heyecandan, yeni hayatının baskılarından kaçmak için bir yoldu belki. Buna izin vermemeliydi. Bu yüzden de kendi evinde yalnız kalmalıydı. Doktorun verdiği Valium'larla Dalmane'leri almalı, bu işi sona erdirmeliydi.

Volvo'da buna karar vermişti. 7 aralık cuma günü doğru karar verdiğini

— 85 —

hissetmekteydi. Valiurn'a bazı günler ihtiyaç duymuş, bazı günler duymamıştı-. Dalmane'i her akşam yatarken sıcak sütle ya da kakaoyla alıyordu. Uykuda gezmesi seyrekleşmişti. ilaçlara başlamadan önce her gece gezerken, son beş, akşamdır iki kere olmuştu.

Çarşamba ve cuma, sabaha karşı.

Suna ek olarak, uykudayken yaptıkları da eskisinden daha az garip ve daha az tedirgin ediciydi. Artık silah toplamıyor, barikatlar kurmuyor, pencereleri çivilemeye çalışmıyordu. Her iki gecede de yatağından katkıp dolabın: dibine sinmekle yetinmişti. Uyandığında her yanı tutuk, bilmediği adsız bk tehlike yüzünden korku içindeydi. O şey rüyasında onu kovalamış olmalıydı ama ne olduğunu hatırlamıyordu.

Tanrıya şükür, işin kötü bölümü atlamıştı galiba.

Perşembe günü yeniden yazı yazmaya başladı. Yeni romanı üzerinde çalışmaktaydı. Kaldığı yerden işe koyuldu.

Cu ma günü, New Yorkdaki yayıncısı Tabitha Wycombe telefon edip iyi haberler verdi. Babil'de Akşam'la ilgili iki yerde eleştiri çıkmıştı. İkisi de çok. olumlu yazılardı.

Tabitha onları Dom'a telefonda okudu, sonra en iyi haberi: patlattı. Ön baskıdan dağıtılan hediye kopyalar, beğeniyi ve heyecanı artırıyor, ilk baskı sayısı bir ara zaten arttırılmıştı. Şimdi yeni birr kararla kitap sayısı yine artırılıyordu. Telefonda yaklaşık bir saat konuştular. Dom telefonu kapadığında hayatının yeniden rayına oturduğunu hissetmeye başladı.

Ama cumartesi gecesi yeni gelişmeler oldu. Bu gelişmelerin iyiye mi, kötüye mi dönük olduğu pek belli

değildi. Şimdiye kadar geceleri uykusunda, dolaştığında, gördüğü kâbusun hiçbir yerini asla hatırlamıyordu. Ama cumartesi gördüğü rüya onu paniğe uğratmış, uykusunda evin bir ucuna kaçmasına yol açmış, üstelik de uyandığında bir bölümünü hatırlayabilmişti. Hepsini değil tabii... ama son kısmını. Capcanlı biçimde.

Rüyanın son bir iki dakikasında kendisi bir banyoda duruyordu. Ortalığı bulanık görmekteydi. Görünmeyen bir adam onu lavaboya itiyordu. Dom musluğa eğildi, yüzü porselen lavaboya gömülürcesine alçaldı. Birisi onu kucaklamış, ayakta kalmasına yardım ediyordu. Kendini paçavra gibi hissediyordu Dom. Dizleri titriyor, midesi bulahıyor, altüst oluyordu. Yine görünmeyen ikinci bir adam, iki elini onun başına dayamış, musluğa doğru itmekteydi. Dom konuşamıyordu. Soluk da alamıyordu. Ölmekte olduğunu biliyordu. Bu insanlardan uzaklaşmak, bu odadan kaçmak zorunda olduğunun farkındaydı ama kaçacak gücü yoktu. Görüşü hâlâ bulanık olmakla birlikte porselen lavaboyu, deliğin çevresindeki krom kaplı madeni halkayı çok net biçimde görebiliyordu. Suratı musluğun dibinden birkaç santim yüksekteydi. Eski model bir lavaboydu karşısındaki. Otomatik delik tıkacı yoktu. Lastik tıpa çıkarılıp kenara, görünmez tarafa konmuştu. Su akıyor, fışkırıyor, suratının üzerinden kayıyor,

— 86 —

lavabonun dibine dökülüyor, döne döne deliğe girip kayboluyordu. Aşağıya, 'hep aşağıya doğru, iki kişi onu musluğa doğru itip bağıyorlardı. Dom an-layamıyordu onların ne dediğini. Döne döne aşağı... döne döne aşağı... Minyatür girdaba hipnotize olmuş gibi bakarken o delikten çok korktu. Kendilini o deliğe tıkıp yok etmek

istediklerini anladı. Belki içeriye bir çöp öğütme aygıtı takılıydı. Belki onu parça parça doğrayıp akıtıverecekti... Haykırarak uyandı. Banyodaydı. Uykusunda gelmişti buraya. Musluğun ■başında, eğilmiş, deliğin içine doğru bağıırıyordu. Pırıl pırıl beyaz porselen. Deliğin halkası sarı pirinç. Çan biçiminde pirinç tıpa. Başka bir şey yoktu. »Kötü şeyler değildi bunlar.

Kâbustaki oda Dom'un kendi odası değildi.

Dominick yüzünü yıkayıp yatağına döndü.

Başucu masasındaki saate göre, ikiyi yirmi beş geçiyordu.

Bu kâbus anlamsız olduğu halde, kendi hayatıyla simgesel ya da gerçek •olarak hiçbir ilişkisi de bulunmadığı halde, son derece tedirgin ediciydi. Yine ele... silah toplayıp pencere çivilemediğine göre, küçük bir aşama sayılırdı.

Hatta belki ilerleme bile sayılırdı. Rüyalarını böyle parça parça değil de baştan sona hatırlayabilirse, duyduğu kaygıların kaynağına inmeyi de başarırdı. O zaman daha kolay çözümlerdi sorunu.

Yatağına yatıp uyumak, uykusunda yine düştteki o garip yere dönmek gibi bir tehlikeyi göze almak istemedi.

Dalmane şişesi başucu masasının üst çekmecesindeydi.

Her akşam bir tabletten fazla almaması gerekiyordu.

Ama bir kere çift alsa bir zarar vermezdi herhalde.

Salondaki bara yürüdü, kadehe biraz Chivas Regai doldurdu. Titreyen eliyle tableti ağzına attı, Chivas'ı içti, yatağına döndü.

İyiye gidiyordu. Yakında sonu gelecekti uykuda gezmelerin. Bir hafta sonra normale dönmüş olacaktı. Bir ay geçti mi, bu olay hayatında garip bir sapma gibi gözükecek, nasıl olup da bu kadar kaygılandığını anlayamayacaktı.

Yarı uykulu durumda, titreyen bilinç çizgisinin üzerinde kendini dengelemeye uğraşırken dengesini kaybetmeye başladı. Hoş bir duyguydu. Yavaşça uzağa doğru kayıyormuş gibi. Uykuya dalarken yatak odasının karanlığında kendi sesinin mırıldandığını duydu. Söylediği söz öyle garipti ki, ilaca ve viskiye rağmen ilgisini çekti.

«Aydede,» diye fısıldıyordu boğuk bir sesle. «Aydede, aydede.» Ne demek istemiş olabileceğini bilmiyor, merak ediyordu. Uykuyu hiç değilse kısa bir süre için kenara itmeyi, ağzından çıkan sözlerin anlamını düşünmeyi çok istiyordu. Aydede mi? «**Aydede,**» diye fısıldadı yine... sonra da kendini kaybetti. Saat gecenin üçüydü. Sekiz aralık pazar.

■87

New York, New York

Mafyadan üç milyon doları aşkın para çaldıktan beş gün sonra Jack Twists hâlâ soluk alıp veren ölü bir kadını görmeye gitti.

Pazar günü öğleyin saat birde, doğu kesiminin kibar bir semtinde, Ca-mar'o'sunu bir yeraltı garajına parketti. Garaj bir sanatoryumun altındaydı. Asansöre binip giriş katına çıktı. Resepsiyon masasına imza verdi, ona bir ziyaretçi kartı uzattılar.

insan burayı görse hastane diye düşünmezdi. Giriş holü zevkli biçimde Art Deco tarzı döşenmiş, binanın yapım tarihine uydurulmuştu, iki küçük Erte ori [inal, kanepeler, koltuklar, sehpa, üstlerinde dergiler... her şey 1920'lerin havasındaydı.

Aşirî lükstü aslında. Erte'lere hiç gerek yoktu. Daha bin türlü şeyde tasarrufa ■ gidilebilirdi. Ama yöneticiler yaratılan izlenimin önemli olduğuna inanıyor, böylelikle üst sınıftan müşteriler çekiyor, yıllık kârlarını yüzde yüz

düzeyinden aşağıya düşürmüyorlardı. Hastalar her tiptendi. Orta yaşlı katatonik şizofrenikler, ofistik çocuklar, genç ya da yaşlı olup uzun komaya girenler... ama hepsinin iki ortak yanı vardı: Durumları akut olmaktan çok kronikti, bir de, en iyi bakıma parası yeten varlıklı ailelerden geliyorlardı.

Jack durumu düşününce her seferinde öfkelenirdi. Düzelmez beyin hasarına uğramışlara veya akıl hastalarına bu koca kentte m3kûl bir fiyata bakabilecek bir yer bulunmaması kızdırırdı onu. Gider vergilerine rağmen New York hastaneleri, tıpkı başka yerlerdeki hastaneler gibi, acı bir şakaydı âdeta. Sıradan vatandaşa seçenek tanınmıyordu.

Eğer kendisi de becerikli ve çok başarılı bir hırsız olmasa, bu hastanenin o inanılmaz ücretini dünyada ödeyemezdi. Bereket versin çok yetenekliydi hırsızlık konusunda.

Ziyaretçi kartını alıp bir başka asansöre bindi, altı katlı binanın dördüncü katına çıktı. Üst kat koridorları hastaneye biraz daha fazla benziyordu. Flore-san ışıklar. Beyaz duvarlar. Temiz, nanemsi bir dezenfektan kokusu.

Dördüncü kat koridorunun ucunda, sağdaki en son odada, hâlâ soluk alıp verebilen ölü kadın yaşamaktaydı. Jack elini kapının itme levhasına dayadığında bir an durakladı, zorlukla yutkundu, derin bir soluk aldı, sonunda içeriye girdi.

Oda giriş holü kadar'özenti değildi. Art Deco döşenmiş de değildi. Ama çok hoştu. Plaza Otelindeki orta pahalılıkta odalara benziyordu. Yüksek tavanında kartonpieler vardı. Şöminenin üzeri beyaz mermerliydi. Yere koyu yeşil bir halı serilmiş, pencerelere açık yeşil perdeler takılmıştı. Kanepeyle iki koltuğun yüzieri yeşil

yapraklı bir kumaştandı. Kurama göre, hasta böyle bir odada, normal hastane odasına göre daha mutlu olacaktı. Hastaların çoğu nerede olduklarının farkında değilse bile, yaratılan bu hava hiç değilse ziyarete gelen dost ve akrabaların keyfini daha az kaçıırıyordu.

Yatak bu odadaki tek işlevsel mobilyaydı. Başka her şeyle çelişki oluşturunuyordu. Ama oraya bile yeşil desenli lüks çarşaflar yayılmıştı.

Odanın sevimli havasını tek bozan şey hastanın kendisiydi.

Jack yatağın yan parmaklığını indirdi, eğildi, karısının yanağını öptü. Karısı kıpırdamadı. Jack onun bir elini kendi iki eli arasına aldı. Kadının eli onun-kini kavramadı, kıpırdamadı, öylece kaldı... ama en azından sıcaktı.

«Jenny? Benim, Jenny. Bugün nasıl hissediyorsun kendini? Hım? iyi görünüyorsun. Güzel görünüyorsun. Her zaman güzelsin sen.»

Aslında sekiz yıldır komada yaşayan, bu süre içinde tek adım atmamış, açık havayı ve güneşi hiç yüzünde hissetmemiş biri için gerçekten de oldukça iyi görünüyordu. Ama ona, inanarak güzel diyebilmek ancak Jack'e göre bir şeydi. Bir zamanki güzelliğinin yerinde yeller esiyordu artık. Yine de uzun süre ölümle flört etmiş biri gibi görünmüyordu.

. Saçlarında eski parlaklık yoktu. Ama hâlâ gür ve kumraldı o saçlar. On dört yıl önce Jack'in onu Bloomingdale mağarasında, erkek kokuları satan reyonun tezgâhında ilk kez gördüğü günkü gibi. Bakırcılar saçlarını haftada iki kere yıkıyor, her gün fırçalıyorlardı. Jack istese elini onun saçlarının arasından kaydırabilir, başının altına uzatabilir, o doğal olmayan çukurluğu, o iç bulandırıcı kavisini hissedebilirdi. Jenny'yi hiç rahatsız

etmeden dokunabilirdi oraya... çünkü artık hiçbir şey rahatsız etmiyordu onu. Jack yine de böyle bir şey yapmadı. Çünkü ona dokunmak kendisini rahatsız ederdi.

Alnında kırıışık yoktu Jenny'nin. Göz kenarlarında bile yoktu. Gözleri kapalıydı. Yüzü süzgündü ama şok yaratacak kadar da süzgün değildi. Yeşil çarşaf lar üzerinde hareketsiz yatarken yaşı olmayan bir kadına benziyordu. Sanki masaldaki prenesti, onu yüz yıllık uykudan uyandıracak öpücüğünü bekliyordu.

Tek hayat belirtisi, göğsündeki belli belirsiz, tempolu yükselip alçalmalardı. Bir de yutkundukça boğazının kıpırdaması. Bu yutkunma otomatik, istek dışı yapılan bir hareketti. Herhangi bir konuda bilinç sahibi olduğunu ifade etmiyordu.

Beyin hasarı büyüktü, iyileşmez, onarılmaz türdendi. Şu anda yaptığı hareketleri hep yapmaya devam edecek, başka bir şey de yapamayacaktı. Ölünceye kadar. Umut yoktu. Jack biliyordu yok olduğunu. Jenny'nin durumunu olduğu gibi kabul etmişti.

— 89 —

— 134 —

Ona bu kadar iyi bakılmazsa, görünüşü çok daha kötü olabilirdi. Her gün odasına fizyoterapi ekibi geliyor, ona yatağında birtakım hareketler yaptırıyorlardı. Kasların durumu pek aman aman değilse de, hiç olmazsa bozukluklar başlamıyordu.

Jack onun elini tutup yüzüne uzun süre baktı. Yedi yıldır haftada iki gece onu görmeye geliyor, pazarları da beş altı saat kalıyordu. Bazen başka öğleden sonralarını da burada geçirdiği oluyordu. Durumun umutsuzluğuna, ziyaretlerinin sıklığına rağmen, ona bakıp durmaktan asla usanmıyordu.

Bir koltuk çekip yatağın yanma oturdu, Jenny'nin elini tekrar futtu, yüzüne baktı, bir saati aşkın bir süre onunla konuştu. Son ziyaretinden bu yana gittiği bir filmi anlattı, okuduğu iki kitabı anlattı. Havadan söz etti, kış rüz-gârının gücünü, donduruculuğunu tarif etti. Yılbaşı için süslenmiş vitrinlerin en güzellerini anlattı ona.

Jenny bunlara karşılık onu bir iç ekişiyile, bir seğirmeyle bile.ödüllendirmedi. Her zamanki gibi hareketsiz ve duygusuz, öylece yatıyordu.

Ama Jack onunla yine de konuştu. Belki bir nebze uyanıklık kalmıştır beyninde diye kaygılanıyordu. Komanın gerilerinde bir anlama ışığı. Belki duyuyor, anlıyordur, diyordu içinden. Eğer öyleyse, en büyük kötölük tepki gösteremeyen *b'.f* vücut içinde hapsolmasıydı. Bir iletişim bulmayı öziyerek. Ama insanlar onu işitmiyor sandıkları için kimseden iletişim alamayarak yatmak. Doktorlar Jack'e bu kaygılarının boşuna olduğunu defalarca söylemişlerdi. Jenny duyamıyor, göremiyor, hiçbir şey bilmiyor, demişlerdi. Yalnızca harap beyninden geçebilecek kısa devreli hayalleri görebilirdi belki. Ama ya. ya-nılıyorsa doktorlar? Ya milyonda bir ihtimalle bile olsa... yanılıyorsa? Jenny'yi bu korkunç yalnızlığın içinde tek başına bırakamazdı. Dışarda grinin tonları değışirken o Jenny'yle konuştu durdu.

Beş çeyrek geçe odanın banyosuna girdi, yüzünü yıkadı. Kurulanırken aynada kendi hayaline baktı. Daha önce de defalarca yaptığı gibi, Jenny bende ne buldu acaba, diye merak etti.

Yüzünde yakışıklı sayılabilecek tek bir çizgi bile yoktu. Alnı fazla geniş, kulakları fazla iriydi. Gözlerinde 20-20 görüş olmasına rağmen sol gözü sola doğru hafif kayıktı. İnsanlar onunla konuşurken dikkatlerini sinirli bir tavırla

bir gözünden ötekine kaydırmadan edemezlerdi. Acaba hangisi bana bakıyor, diye kaygılanır dururlardı. Oysa aslında iki göz de onlara bakıyor oluyordu.

Gülümsediğinde soytarıya benzer, kaşlarını çatığında Karın Deşen Jack'i kaçırtacak kadar korkunç olurdu.

Ama Jenny yine de bir şeyler görmüştü onda. Onu istemiş, ona ihtiyaç duymuş, onu sevmişti. Kendi güzelliğine rağmen, görünüşe aldırmazdı. Jack' in onu bu kadar çok sevmesinin bir nedeni de buydu. Bu kadar çok özlemesi-nin de. Binlerce nedenden biri.

Bakışlarını aynadan ayırdı. Şu anda çektiğimden daha çok yalnızlık çek-

" ---90--- :

mek eğer mümkünse, inşallah o noktaya varmam, diye umdu.

Odaya döndü, duymayan karısına veda etti, onu öptü, saçlarını tekrar kokladı, beş buçukta çıktı.

Sokakta, Camaro'nun direksiyonunda,, yanından geçen yayalara, diğer sürücülere nefretle baktı, insanoğulları. iyi, anlayışlı, yumuşak, hep haklı tnsanoğulları. Dürüst dünyanın bu kişileri onun profesyonel bir hırsız olduğunu bilseler, tepeden bakarlar, hatta tiksinererek bakarlardı. Oysa onu suça iten, bu insanların kendisine ve Jenhy'ye yaptıklarıydı.

Öfke ve kinin hiçbir şeyi çözmediğini, değiştirmedini, yalnızca kendisine acı verdiğini bilmiyor değildi.

Paslandırıcı bir maddeydi kin. istemiyordu kin-tenmeyi. Ama bazen engel olamıyordu.

Daha sonra, akşam yemeğini bir Çin lokantasında tek başına yiyip oturduğu apartman dairesine döndü.

Beşinci Caddede, birinci sınıf bir binada, tek yatak odalı kocaman bir dairede oturuyordu. Central Park'a bakıyordu pencereleri. Daire resmi olarak

Lichtenstein'da kayıtlı bir büyük şirketin malıydı. Şirket burayı İsviçre bankalarından birinin çekiyle almıştı. Masrafları her ay Amerika Bankasındaki bir hesaptan ödeniyordu. Jack Twist burada «Philippe Defon» adıyla yaşamaktaydı. Kapıcılar ve arasıra konuştuğu tek tük komşular onu, varlıklı bir Fransız ailesinin şımarık oğlu olarak biliyordu. Aile onu sözde Amerika'daki işleri düzenlesin diye buraya yollamış, aslında başlarından atmak istemişlerdi. Jack Fransızca'yı çok akıcı biçimde konuşur, İngilizce-y'te de saatlerce Fransız aksanıyla konuşabilir, hiç açık vermezdi. Aslında Fransız aile falan yoktu tabii. Lichtenstein şirketi de, İsviçre bankası hesabı da kendisinini. Yatırım yaptığı paraların hepsi başkalarından çaldıklarıydı. Sıradan bir hırsız değildi o. Eve girince dosdoğru yatak odasındaki oda gibi geniş dolaba yürüdü, kapısını açıp içine girdi, arka duvardaki gizli kapağı kaldırdı, oradaki bölmeden iki torba çıkarıp karanlık yatak odasına getirdi, ışıkları açma zahmetine katlanmadı. Torbaları en sevdiği koltuğun yanına koydu. Koltuk büyük pencerenin yanındaydı. Buzdolabından bir şişe bira çıkardı, döndü, bir süre karanlıkta oturdu. Pencerenin yanında. Parkı seyrediyordu. Işıklar karla örtülü yerlere vuruyor, çıplak dallı ağaçlar da garip gölgeler oluşturunuyordu. Oyalanıyor, vakit öldürüyordu Jack. Bunun farkındaydı. Sonunda koltuğun yanındaki okuma ışığını açtı, iki torbanın küçüğünü önüne çekti, açtı, içindekileri çıkarmaya başladı. Mücevherler. Elmas pendants, pırlanta gerdanlıklar, pırıl pırıl elmas kolyeler. Zümrütlü elmaslı bir bilezik. Üç tane saf irli elmaslı bilezik. Yüzükler, broşlar, iğneler, tokalar, mücevherli şapka iğneleri.

Bunlar altı hafta önce tek başına gerçekleştirdiği bir soygunun ganimetiydi. Aslında iki kişilik işti o iş. Ama karmaşık ve ustaca planlar sonucu tek başına yapmanın yolunu bulmuştu. Bir aksama da olmamıştı.-

Tek sorun, o soygundan hiçbir zevk almamış olmasıydı, iş başarıyla bitince Jack'in keyfi genellikle günlerce bozulmazdı. Onun bakış açısından, bu işler birer suç değil, dürüst dünyaya birer cezaydı. Kendisine ve Jenny'ye yaptıkları için. Jack yirmi dokuz yaşına kadar topluma çok şey vermiş, ülkesine çok şey vermiş, ama bunun ödülü olarak Orta Amerikada bir cehennemde bulmuştu kendini. Bir diktatörün kodesinde. Çürüyüp kalmak üzere: Jenny' ye gelince... Sonunda kaçıp eve döndüğünde onu ne durumda bulduğunu hatırlamak istemiyordu. Jack artık topluma bir şey vermiyor, yalnızca alıyordu. Hem de büyük bir zevkle. En büyük doyumunu, kurallara meydan okuduğu zaman duyuyordu, istediğini alıp cezasız kurtulduğunda duyuyordu. • Altı hafta önceki kuyumcu soygununa kadar. O işi bitirdiğinde bir zafer duygusu hissetmemiş, bir ödül bulamamıştı. Heyecanın yokluğu korkutmuştu onu. Ne de olsa... o heyecan için yaşıyordu artık.

Pencerenin yanındaki koltukta otururken mücevherleri kucağına yığdı, bir ikisini ışığa tutup baktı, bir memnurluk, bir intikam duygusu hissetmeye çalıştı. Soygundan sonra bu mücevherlerden hemen kurtulması gerekirdi. Ama bir sevinç duygusu duymadan ayrılmak istemiyordu onlardan.

Öteki torbada, Mafya'nın antreposundan payına düşenler vardı. Beş gün önceki işten, iki kasanın yalnızca birini açabilmişlerdi. Ama içinden 3.100.000 dolar para çıkmıştı. Adara başına bir milyon dolardan

fazla. Hem de izlenmez türden, yirmi, elli ve yüz dolarlar halinde.

Şimdiye kadar o paraları çeke, başka belgelere çevirip postayla isviçre hesabına yollamaya başlamış olması gerekirdi. Ama yanında tutuyordu. Çünkü tıpkı mücevher işinde olduğu gibi, buna sahip olmak da kendisine henüz bir zafer duygusu getirmiş değildi.

Sıkı sıkı bantlanmış destelerden birkaçını çıkarıp avucunda tuttu, çevirdi. Yüzüne yaklaştırıp kokladı. Paranın o benzersiz kokusu tek başına yeterdi insanı heyecanlandırmaya. Ama bu sefer olmuyordu. Kendini zafer kazanmış gibi hissetmediği gibi, akıllı da hissetmiyor, yasa düşmanı gibi de hissetmiyor, sokakları dolduran itaatkâr farelerden hiç farklı hissetmiyordu.

Bomboştu içi. '

Eğer bu durum antrepo soygunuyla birlikte başlamış olsa, başka hırsızlardan çaldığım için, diye yorumlardı. Dürüst dünyadan çalmamıştı çünkü o sefer. Ama kuyumcu olayında da tepkisi aynı olmuştu. Oysa o seferki kurbanı dürüst bir şirketti. Zaten onu gereğinden çabuk yeni bir işe iten, kuyumcu olayından sonra duyduğu sıkıntı olmuştu. Genellikle üç, dört ayda bir iş yapardı. Oysa bu iki işi arasında beş hafta ancak geçmişti.

Pekâlâ, "belki de bu son iki işte sevinç duyamaması, paranın artık onun gözünde önemli olmamasındandı.

Ömrünün sonuna kadar rahat rahat yaşayacak»

Jenny'ye de böyle lüks biçimde baktıracak parayı bir kenara çoktan koymuştu. Belki de başlangıçtan beri asıl önemli olan isyan etmek, meydan okumak değildi. Kendi öyle sansa bile, belki her şeyi para için yapmıştı. Gerisi kendini kandırmaktı.

Ama buna inanamıyordu. Neler hissetmiş olduğunu biliyor, şimdi o duyguları ne kadar özlemekte olduğunu da görüyordu.

Bir şeyler oluyordu ona. Bir iç değişim. Kendini bomboş ve amaçsız hissetmekteydi., Hırsızlığa olan sevgisini kaybetmeye cesaret edemezdi. Yaşamak için tek nedeni oydu.

Parayı tekrar torbaya koydu, ışığı söndürdü, karanlıkta, birasını yudumlayarak oturup Central Park'ı seyretti.

işinden zevk almaması yetmiyormuş gibi, son zamanlarda sık sık hep aynı kâbusu görmekteydi. Altı hafta önce başlamıştı kâbus. Rüyasında motosiklet kılığı giymiş, başı miğferli, yüzünde cam siperlik bulunan bir adamdan kaçıyordu. Yüzü koruyan cam koyu renkti.

Daha doğrusu, Jack'e adam motosiklet kılığındaymış gibi geliyordu. Miğferden başka ne giydiğini hiçbir zaman tam görememişti. Ayrıntıları bilemiyordu. Yüzü olmayan yabancı onu bilinmeyen odalar, koridorlar arasında, yürüyerek izlemekteydi. Özellikle rüyanın bir bölümünde,, çok canlı olarak görebildiği boş bir otoyolda izliyordu adam onu. Otoyol mehtabın aydınlattığı boş bir arazinin ortasından geçmekteydi. Rüyayı ne zaman görse Jack'in içinde panik duygusu balon gibi şişiyor, sonunda patlayıp onu uyandırıyordu.

İlk akla gelen yoruma göre, bu rüya bir uyarıydı. Miğferli adam polis olabilirdi. Belki Jack yakalanacaktı. Ama. kâbusun verdiği duygu böyle bir şey değildi. Rüyada o miğferli adamı polis sanmıyordu Jack. Başka bir şeydi o adam.

İnşallah bu gece o rüyayı görmem, diye dua etti. Gün zaten yeterince kötü geçmişti. Bir de gece yarısı korkusuna ihtiyacı yoktu..

Bir bira daha ald.ı, koltuğuna geri döndü, yine karanlıkta oturdu.

Aralığın sekiziydi. ABD Ordusunun Rangers Birliğinden Jack Twist, ilân edilmemiş bir savaşta esir düşmüş Jack Twist, Orta Amerika'da bini aşkın kı-zilderilinin hayatının_kurtarılmasına yardımcı olmuş Jack Twist, başkalarını yıkabilecek bir kederin ağır yükü altında yaşayan Jack Twist, cesareti sınır tanı-«maz bir hırsız olan Jack Twist... acaba yaşamaya yetecek cesareti bulabilecek •miyim, diye merak etmeye başlamıştı. Hırsızlığın verdiği zevki yeniden kazanamazsa, kendine yeni bîr amaç bulmak zorundaydı. Hemen.

— 141 —

— 92 —

Elko Bölgesi, Nevada

Ernie Biock, Elko'dan Sükûnet Moteline dönerken yolda tüm hız sınırlamalarını gözardı etti.

Son kez böyle hızlı araba sürmesi, Vietnam'da Deniz Piyadelerinin istihbaratında çalışırken bir pazar sabahına rastlamıştı. Cipe binmiş, dost bölge olması gereken bir yerden geçiyordu ama birden ateş açılmıştı: üzerine. Kurşunlar ön ve arka tamponuna pek yakın yerden kum uçurup duruyordu. Tehlikeli bölgeden çıktığında, belki yirmi kere ölüm tehlikesinden kurtulmuş, üç yara almış, geçici sağırlık illetine uğramıştı. Patlamaların sesinden. Cip de, dört lastiği birden patladığından, jantlar üzerinde gidiyordu. Ernie kurtulduğu zaman korku denilen şeyin en büyüğünü tattığına inanıyordu.

Ama Elko'dan dönerken korkusu yeni bir doruğa doğru yükseldi. Gece yaklaşıyordu. Dodge kamyonetle-kente inmesi, motel için ısmarladığı yeni ışıklandırma teçhizatını almak içindi. Öğleden hemen sonra yola

çıkılmış, resepsiyona Faye'i bırakmıştı. Alacakaranlıktan çok önce dönebileceğini hesaplamıştı. Oysa lastiği patlamış, onu değiştirmek için zaman kaybetmişti. Elko'yaj varınca da lastiği tamir ettirirken bir saat daha kaybetmişti. Yanında yedek lastik olmadan dönüş yoluna koyulmak istemiyordu çünkü. O neden bu neden, Elko'dan ayrıldığında programına göre iki saat geç kalmış bulunuyordu. Güneş koca bir çanağa benzeyen arazinin batısına doğru alçalmaya başlamıştı¹ bile. Yol boyu gaz pedalı yere yapışıkı çoğunlukla. Süper otoyolda diğer taşıtları sollayıp sollayıp geçiyordu. Karanlık basarsa... motele varabileceğinden emin değildi. Sabah onu yolun kenarına parketmiş, direksiyon başında korkudan delirmiş bulurlardı herhalde. Upuzun saatleri zifiri karanlıkta geçirmek zorunda kalırsa olacağı buydu.

Şükran bayramından beri geçen iki buçuk hafta içinde, karanlığa karşı duyduğu mantıksız korkuyu Faye'den saklamayı sürdürmüştü. Faye VViscon-sin'e yaptığı ziyaretten döndüğünde Ernie ışıksız uyumayı zor bulmuş, o yokken ışııkta uyumaya alıştığı için uyum sağlamakta zorluk çekmişti. Sabahları kanlı gözlerini ilaçlarla banyo ediyordu artık. Bereket versin Faye gece Elkö' ya, sinemaya gitmek falan istememiş, Ernie de özür bulmak zorunda kalmamıştı. Birkaç kere güneş battıktan sonra motelden çıkıp bitişikteki Sükûnet Izgara Evine,gitmek zorunda kalmış, aradaki yol motelin ışıklı tabelalarıyla iyice aydınlatılmış olduğu halde kendini büyük tehlike içinde hissetmişti, ama yine de sırrını saklamıştı.

Deniz Piyadelerindeyken de, daha önce ve daha sonra da, Ernie Block her zaman kendinden bekleneni yapmış biriydi. Şimdi karısını ortada bırakacak değildi herhalde.

Dodge kamyonetin direksiyonunda batıya. Sükûnet Moteline doğru yarışırken çevre çamursu turuncuyla mor arası bir renk almaktaydı. Ernie Block, acaba benim, sorunum erken bunama mı, Alzheimer hastalığı mı, diye merak etti. Bu da korkuturdu onu... ama hiç değilse bunu anlayabilirdi.

Anlayabilirdi ama kabul edemezdi. Faye ona dayanıyordu. Zihinsel bir sakat halinde gelip ona yük olamazdı. Block ailesinin erkekleri, kadınlarını asla ortada bırakmazlardı. Asla. Olacak şey değildi.

Otoyol küçük bir tepenin çevresinden dönüyor, bir mil ilerde, eyaletler-arası yolun hemen kuzeyinde de motel onu bekliyordu. Bomboş bir manzaranın ortasındaki tek bina. Mavili yeşilli ışıklı tabelası yanmıştı bile. Alaca-karanlık gökyüzüne karşı pırıl pırıldı. Ernie ömründe bu kadar güzel bir görüntüyle karşılaşmadığı kanısındaydı. Karanlığın tam anlamıyla bastırmasına on dakika vardı. Evine, sığmağına bu kadar yaklaşmışken bir polisin kendisini durdurması saçmalık olurdu. Gazdan ayağını biraz çekti, hız göstergesinin ibresi hemen düştü:

doksan mil... seksen beş... yetmiş beş... altmış...

Evine bir milin dörtte üçü kadar yolu kalmıştı ki, çok garip bir şey oldu. Ernie güneye, yolun ötesine baktığı anda soluğu boğazına tıkanı. Kendisini şaşırtan şeyin ne olduğunu bilmiyordu. Gördüğü manzarayla ilgili bir şey. Aşağıya doğru meyilli alanda oynaşan ışıklarla, gölgelerle ilgili bir şey. Birden oradaki belli bir toprak parçasının, yarım mil kadar ilerdeki bir yerin, sorunlarını anlaması için son derece önemli olduğu duygusu uyandı içinde.

...elli... kırk beş... kırk...

O toprak parçasını çevresindeki binlerce dönümden ayrı kılan hiçbir şey göremiyordu. Zaten buradan sayısız

kereler geçmiş, hiç etkilenmemişti. Ama o eğimli arazide, otların bürüdüğü yerde, kayaların arasında, sanki bir şey ona, gel de beni incele, diye haykırıyordu. Toprak ona, «Burada, burada... sorununa cevabın bir parçası, karanlıktan korkuna cevabın bir parçası burada. Burada...» diyordu. Ama gülünç bir şeydi bu.

Arabayı farkında olmadan bankete, çektiğini görünce kendi de şaşırdı. Evine eyrek mil kala duruyordu, ile yolu biraz ilerden sapıp motelin önünden geçmekteydi. Gözlerini kısarak demin ilgisini çeken yere doğru baktı. içini şaşırtıcı bir duygu kapladı. Sanki orada kendisine anıtsal **önem** taşıyan bir şey olacaktı. Ensesinde tüyler kabarmaktaydı.

Kamyonetten indi, motoru çalışır durumda bıraktı.

Anlayamadığı bir beklenti duygusu içinde yolun karşı tarafına yürüdü. Oradan o arazi parçasını da-

— 95 —

— 144 —

ha iyi görebilecekti. Ortadaki korkuluğa tırmanıp dönüş şeridine atladı. Kalbi delice çarpıyordu. Gece korkusunu bir an için unutmuştu. Kenarda durup güneyin biraz batısına baktı. Lacivert süet ceket giymişti. İinin astarı koyun postuydu. Ama fırça traşlı saçları başını soğuktan pek koruyamıyordu.

Önemli bir şey olacağı duygusu yavaş yavaş kaybolmaya başlıyordu. Onun yerine, öyle bir şeyin başına o yerde gelmiş ve geçmiş olduğu duygusu belir-di. Bu daha garip ve ürkütücüydü. O olan şey her neyse... karanlığa karşı, duyduğu korkunun da kaynağıydı. O şeyi belleği tümüyle silmiş, unutmuştu. Ama bunda mantık yoktu. Eğer burada gerçekten önemli olaylar yer almışsa, belleğinden asla silinmezdi ki!

Unutkan biri değildi Ernie. Tatsız anıları zihninin gerisine iten tiplerden de değildi.

Yine de ensesi hâlâ ürperiyordu. Şu yerde, Nevada ovasının pek de ücra olmayan bu noktasında, unuttuğu bir şey olmuştu. O şey şimdi bilinçaltından uzanıyordu ona. Oraya gömülmüştü. Yorganın içinde yanlışıklıkla unutulmuş bir iğne, uykusunda insana nasıl batar da uyandırırorsa, öyle.

Bacaklarını açmış, tabanlarını yere sımsıkı basmış durumda, manzaraya meydan okuyordu, kendisiyle daha açık konuşmasını söylüyordu ona. Bu yerin ölmüş anısını canlandırmak için zorladı kendini... eğer öyle bir anı gerçekten varsa tabii. Ama o yakalamaya çalıştıkça anı daha da uzaklaşıyordu. Sonunda büsbütün kayboldu.

Deja vu duygusu yokoldu gitti. Deminki beklentinin de yokolduğu gibi. Ürperti ensesinden uzaklaştı, gümbürdeyen yüreği tempoyu yavaşlatmaya başladı. Şaşkındı.. Başı dönüyordu. Karşısındaki solan manzaraya bir daha baktı. Eğimli arazi, diş gibi kayalar, çalılar, otlar... buranın ne özelliği olduğunu bile anlayamıyordu artık. Çevredeki binlerce dönümün eşi bir toprak parçası. Tâ Elko'dan Battle Dağına kadar böyleydi bu alan.

Deminki garip, bilinçlenme benzeri duygu kaybolunca, dönüp kamyonete baktı. Yolun karşı tarafında bekliyordu. Oradan buraya nasıl heyecanla geldiğini hatırlayınca kendini budala gibi hissetti. Bari Faye görmemiş olsa, diye umdu. Eğer o anda rastlantı eseri pencereden bu yana bakıyorsa, Ernie'nin bu garip hareketlerini görürdü. Araları çeyrek mildi motelle. Kamyonetin farları da boş alanda en dikkati çeken şeydi bu karanlıkta.

Karanlık.

Birden gecenin bu kadar yaklaşmış olduğu gerçeği Ernie'ye tokat gibi çarptı. Bir an için o garip mıknaatıs onu bu yere çekmiş, karanlık korkusundan bile güçlü olmuştu. Ama doğu göklerinin mor-siyah olduğunu görünce durum yine değişmişti hemen. Batı ufkunda da birkaç dakikalık ışık ancak kalmıştı.

Bir korku çığlığıyla kamyonete doğu koşarken, arkasına karavan takmış.

bir arabanın önünden çok tehlikeli bir geçiş yapmak zorunda kaldı. Klakson deli gibi'çaldı, o aldırmadı, durmadı. Karanlığın pençeleri onu yakalamak üzereydi. Deli gibi koştu. İki şerit arasındaki korkuluğu açarken karanlık korkusundan sendeledi. Toprağın altından, her taşın ardından karanlık fışkırıyordu. Tekrar koştu.

Bereket versin trafik yoktu. Kamyonetin yanına varınca kapının kulpunu yakaladı. Taşıtın altındaki karanlığın tümüyle farkındaydı. Ayaklarına sarılıyordu o karanlık. Ernie ayaklarını karanlığın pençelerinden kurtardı, sürücü yerine bindi, kapıyı çarparak kapadı, kilitledi.

Kendini biraz daha iyi hissediyordu ama pek de güvende sayılmazdı. Evinin bu kadar yakınında olmasa, korkudan donar kalırdı. Ama yolu çeyrek mildi. Uzun farları yakınca karanlık biraz daha geriledi, Ernie biraz daha cesarettendi. Öyle titriyordu ki, trafiğe karışmaya cesaret edemedi. Kavşağa, varıncaya kadar banket üzerinde ilerledi. Sodyumlu lambaların dibine vardığında, o sarı ışığın altında durmak geldi içinden. Ama dişlerini sıktı, küçük yola saptı, ışıktan uzaklaştı. İki yüz metre gidince Sknet Motelinin önüne geldi. Park yerine girdi, kamyoneti ofisin önündeki boşluğa çekti, farları söndürdü, motoru susturdu.

Ofisin büyük camlarından Faye'i resepsiyon masasında görebiliyordu. Hızlı adımlarla içeriye girdi, kapıyı arkasından biraz kuvvetli kapattı. Faye başını kaldırdığında Ernie ona gülümsedi, bu gülümsemenin inandırıcı gözüküğünü umdu.

. «Seni merak etmeye başlamıştım,» diyerek gülümsedi Faye de. Ernie fermuarını açarken, «Lastik patladı,» dedi.

Bir dereceye kadar rahatlamıştı. Yalnız olmadığı zamanlarda karanlığa dayanmak daha kolaydı. Faye oha kuvvet veriyordu. Ama içi hâlâ tedirgindi. «Seni özledim,» dedi Faye. «Öğleden sonra gittim daha.» «Demek sana iyice âşığıım. Bana çok uzun geldi. Herhalde Ernie tiryakiliğim yüzünden. Aradaki zaman birkaç saati aşarsa kriz geçiriyorum.»

Ernie kontuarın üzerine abandı, Faye de karşı taraftan abandı, öpüştüler. Bu öpüşmede yapmacıktan eser yoktu. Faye bir elini onun başının arkasına dayayıp kendine çekti. Çoğu evli çiftler, aşkları bitmemiş olsa bile, sevgi gösterilerinde kalıplaşırlardı. Ama Ernie'yle Faye'e böyle olmamıştı. Otuz bir yıllık evliliklerinden sonra Faye hâlâ onun kendini genç hissetmesini sağlayabiliyordu,

«Yeni ışıklar nerede?» diye sordu. «Gelmişler, değil mi? Bir yanlışlık falan olmamış ya?»

Bu soru Ernie'ye yine dışardaki karanlığı hatırlattı.

Pencereye doğru baktı, sonra gözlerini hızla kaçırdı.

«Yo, şimdi yorgunum. Bu gece onları içeriye taşımaya halim yok.»

«Yalnızca dört kutu...»

— 96 —

■97 —

F. : 7

«**Sabaha yapayım, daha iyi.**» Sesindeki titremeyi yok etmeye çatışıyordu.. «Kutular kamyonette güvende nasılsa. Kimse dokunmaz. Hey,. Noel süslerini koymuşsun!»

«Yani yeni mi görüyorsun?»

Kanepenin arkasındaki duvarda kozalaklardan ve çam dallarından kocaman bir çelenk asılıydı. Kartpostalların sehpası yanında, insan boyunda kartondan bir Noel Baba duruyordu. Kontuarın üzerinde de küçük seramik bir kızakla onu çeken seramik ren geyiği vardı. Avizeden allı yaldızlı Noel ağacı topları sallanıyordu. Naylon misinaların ucunda.

«Bunları takmak için merdivene tırmanmışsın.»

«Küçük merdivene.»

«Aıtıa ya düşseydin? Beni beklemen gerekirdi.»

Faye başını iki yana salladı. «Hayatım, yemin ederim, ben öyle narin, biri değilim. Artık yeter. Siz denizciler bazen bu erkekliği pek aşırıp taşırsınız — yorsunuz.»

«Ya, öyle mi?»

Dış kapı açıldı, bir kamyoncu girdi, oda istedi. Kapı kapanıncaya kadar Ernie soluğunu tuttu.

Kamyon sürücüsü ince uzun bir adamdı. Kovboy şapkası, blucin ceket,, kovboy gömleği ve blucin pantolon, giymişti. Faye adamın şapkasına iltifat etti. Şapkanın bandına parlak türkuaz plakalar iliştirilmişti. Faye her zamanki, rahat haliyle adamın kendini dostlar arasındaymış gibi hissetmesini sağladı, kaydını yaptı. Ernie bu işi ona bıraktı. Otoyoldaki garip serüvenini, unutmaya çalışarak,, yaklaşan geceyi düşünmemeye uğraşarak kontuarın arkasına geçti, ceketini: köşedeki pirinç askılığına astı, masaya yürüyüp sumenin üzerinde bekleyen postaya baktı. Faturalardı çoğu tabii. Biri bir

yardım derneğinden bağış isteğiydi. Yılın ilk Noel kartları da gelmişti. Emekli maaşı çeki de bir zarftan-çıktı..

Son zarf, gönderen adresi yazılmamış beyaz bir zarftı, içinden motelin, önünde çekilmiş Polarid bir fotoğraf çıktı. 9 numaralı odanın kapısında çekilmişti. Üç kişi görünüyordu resimde. Bir erkek, bir kadın, bir de çocuk. Erkek yirmili yaşlarının sonlarında, güneş yanığı, yakışıklı biriydi. Kadın ondan, bir iki yaş küçük, güzel bir esmerdi. Küçük kız ise beş altı yaşlarında ve çok şirindi. Üçü de kameraya gülümsüyorlardı. Şort ve tişört giymiş olduklarına bakı!ırsa resim yaz ortasında çekilmişti.

İşığın rengi de öyle gösteriyordu zaten.

Şaşıarak resmin tersini çevirdi, bir açıklama notu aradı. Resmin arkası, boştu. Zarfı tekrar yokladı, içinde mektup, kart, hatta kartvizit bile yoktu. Gönderen belli değildi. Postaya Elko'dan 7 aralıkta atılmıştı. Yani geçen cumartesi.

Resimdeki insanlara tekrar baktı. Gerçi onları hatırlamıyordu ama cildinin.

ürperdiğini hissetti. Otoyolda durup o arazi parçasına baktığı zamanki gibi. Nabızı da hızlanmıştı. Resmi çabucak bir kenara bıraktı, gözlerini ondan kaçırdı.

Faye kovboy kamyoncuyla hâlâ çene çalıyordu.

Duvardaki çiviler tablosundan anahtarı aldı, kontuara koyup adama doğru itti.

Ernie gözlerini ondan ayırmıyordu. Faye sakinleştiriyordu onu. İlk tanıştıklarında çok sevimli bir çiftlik kızıydı. Şimdi daha da güzel bir kadın olmuştu.

Sarı saçları ağarmaya başlamış olabilirse de, pek farkedilmiyordu. Mavi »gözleri duru ve uyanıktı. Açık ifadeli, dost canlısı bir yüzü vardı. Biraz kilolu, ama biçimliydi. Hatta güzeldi.

Kovboy kamyoncu uzaklaşırken Ernie'nin titremeleri de geçmişti. Polaroid •resmi Faye'e götürdü. «Bundan ne anlıyorsun?»

«Bu bizim dokuz numaralı oda,» dedi karısı. «Bu insanlar burada kalmış olmalı.» Kaşlarını çatarak resimdeki ge çiftle küçük kıza baktı. «Hatırlıyorum diyemem doğrusu. Yabancı bu insanlar bana.»

«O halde neden hiç yazısız bir resim yollasınlar?»

«Eh, besbelli kendilerini hatırlayacağımızı sanmışlar.»

«Ama yle sanmaları için birkaç gün kalmış olmaları, bizim de onları tanımış olmamız gerekir. Oysa ben hiç tanımıyorum. ocuğu hatırlardım.» Ernie ■çocukları severdi. Onlar da onu severlerdi genellikle. «Artist olacak kadar cici b•r şey.»

«Bence sen anneyi hatırlardın. Nefis bir şey.»

«Elko'dan postalanmış,» dedi Ernie. «Elkoda oturan biri neden gelip bu motelde kalsın?»

«Belki Eiko'da ofurmuyorlardır. Belki buraya geçen yaz gelmişlerdir, bize resmi yollamayı hep istemişlerdir, şu ara buralardan geçerken uğramayı düşünmüş, vakit bulamamışlardır. Bu yüzden de resmi postalamışlardır. Elko' dan.»

«Yazısız olarak.»

«Biraz garip.,» diye kabullendi Faye.

Ernie resmi onun elinden aldı. «Hem bu Polaroid.

ekildiği anda makinenin içinde developpe olanlardan.

Bize vermek istemişlerse, neden buradayken bırakmadılar?»

Kapı açıldı, kıvırcık saçlı, fırça bıyıklı bir adam titreyerek içeri girdi. «Boş odanız kaldı mı?» diye sordu.

Faye konukla uğraşırken Ernie resmi tekrar masaya götürüp bıraktı. Tüm postayı alıp yukarı çıkmak

niyetindeydi. Ama masanın başında durdu, resimdeki insanların yüzlerini inceledi.

O gün salı akşamıydı. Aralığın onu.

98 —

— 151 -

Chicago, Illinois

St. Josaph çocuk hastanesinde hademe olarak çalışmaya başlayan Brendan Cronin'in aslında papaz olduğunu tek bilen Doktor Jim McMurtry'di. Peder Wycazik doktordan kimseye söylememe garantisi almış, ayrıca Brendan'a bol iş verileceği, normal hademelerin gördüğü tatsız işlerin de verileceği yolunda söz almıştı. Brendan işe gittiği ilk gün yataklardan ördekleri boşalttı, sidikli çarşafı değiştirdi, yatalak hastalara cimnastik yaptırılmasında doktorlara yardımcı oldu, kısmî felç durumundaki sekiz yaşında bir çocuğa kaşıkla yemek yedirdi, kemoterapiden mideleri bulanık bulanık iki genç kanserlinin kusmuklarını sildi. Kimse ona özel muamele yapmadı, kimse ona «Peder» demedi. Hemşireler, doktorlar, hastabakıcılar, hastalar ona hep Brendan diyorlardı. Bundan rahatsız olduğunu hissetti. Kılık değiştirip maskeli baloya gelmiş gibi... büyük bir sahtekârmiş gibi.

ilk gün St. Joseph çocuklarına çok acıdı, çok hüzünlendi, iki kere erkekler tuvaletine kaçarak kapıyı kilitleyip ağladı. Romatoid artrit'lilerin kıvrık bacakları, şiş eklemleri, masum çocukların ıstırapı dayanılacak gibi değildi. Kas erimesi kurbanlarının yokolan etleri, yanık yaralarının korkunçluğu, dayak yemişlerin morlukları... hepsi için ağladı.

Peder VVycazik ne düşünüp de bu görevin inanç yolunda ona yardımcı olacağını sanmıştı? Hiç bilemiyordu. Bunca acılı çocuğu görmek olsa olsa

kuşkularını artırırdı insanın. Eğer Katoliklerin merhametli Tanrısı gerçekten varsa, eğer isa gerçekten gelmişse, masumların böylesine acı çekmesine nasıl izin verirdi? Brendan tabii ki bu konuda varolan tüm standard ilahiyat savlarını biliyordu, insanoğlu her türlü kötülüğü kendi üzerine isteyerek çeker, diyordu kilise. Tanrıya arkasını dönerek çeker, diyordu. Ama ilahiyat kuramları bu kader kurbanı çocuklar karşısında yetersiz kalıyordu.

ikinci gün onu herkes tanımış, herkes Brendan diye çağırmaya başlamıştı... ama çocuklar dışında. Çocuklar ona Pudge diye isim takmışlardı. Çocukluğundan beri kullanmadığı bu takma adı Brendan bir hikâye anlatırken' ağzından kaçırmıştı. Anlattığı hikâyeleri, esprileri, okuduğu şiirleri çok seviyordu çocuklar. Onları her seferinde güldürebildiğini, en azından gülümsetebildiğini görünce Brendan da seviniyordu. O gün erkekler tuvaletine bir tek kere girip ağladı.

Üçüncü gün, hastanede çalışanlar da Pudge demeye başladılar ona. Eğer papazlık yanında, Brendan'a uygun bir başka meslek daha varsa, onun da ne olduğunu bu hastanede anladı. Normal hademelik işlerine ek olarak, hasta

— 100 —

çocukları komik sözleriyle eğlendiriyor, onlara takılıyor, dışa açılmalarını sağlıyordu. Hangi odaya girse, «Pudge» diye bağırarak karşılıyordu çocuklar onu. Paradan önemli bir ödüldü bu. Akşam olup da, bu alışılmadık tedavi boyunca kalacağı otele dönene kadar ağlamadı o **gün**.

Çarşamba öğleden sonra, yani yedinci gününde, Peder VVycazik'in kendisini neden bu hastaneye yolladığını anlamıştı. Ender **rastlanan** kemik **hastalığına** uğramış

on yaşındaki kızın saçlarını fırçalarken anlatmıştı birdenbire.

Kızın adı Emmeline'di. Saçlarından haklı bir gurur duyuyordu. Gr, parlak, kuzguni siyah saçları vardı. Zavallı vücudunun durumuna meydan okuyan, sağlıklı salar. Saçlarına her gün yüz fırça darbesi uygulamaktan hoşlanıyordu kız. Ama genellikle eklemleri çok şiş ve iltihaplı olduğundan fırçayı tutamıyordu.

arşamba günü Brendan onu tekerlekli sandalyeye oturttu, röntgen kısmına götürdü. Orada kemik iliğine uygulanan yeni bir ilacın etkileri incelendi. Brendan onu bir saat sonra odasına getirdiğinde saçlarını da fırladı, Em-meline tekerlekli sandalyesine oturmuş pencereden bakar, Brendan da ipek saçları fırçalarken, kız dışardaki kış manzarasına hayranlığını belirtti.

Seksen yaşında bir kadının eline benzeyen elini kaldırdı, parmağıyla hastanenin daha alçak bir binasının damını gösterdi. «şu kar örtüsünü görüyor musun, Pudge?» Binanın içinden yükselen sıcaklık kiremitlerdeki karın çoğunu eritmiş, ama bir yeri erimeden kalmıştı. «Tıpkı gemiye benziyor,» dedi EmiTiy, «Biçimine bak. Gördün mü? Beyaz yelkenleri olan çok güzel, eski bir gemi. Denizin üzerinde ilerliyor.»

Brendan bir an onun gördüğünü göremedi. Ama kız hayal gemiyi tarif etmeyi sürdürüyordu. Brendan saçlardan gözlerini dördüncü ayırışında birden kızın ne demek istediğini görebildi. Yelkenli gemiye gerçekten de çok benziyordu.

Brendan'a Emmy'nin odasının saağından sarkan buz havuçları birer par-maklıkmış gibi geldi. Burası bir cezaeviymiş, kızcağız buradan hiçbir zaman

çıkamayacakmış gibi geldi. Ama Emmy'ye o sarkıtlar nefis birer Noel süsü gibi görünüyordu.

«Tanrı kışı da ilkbaharı sevdiği kadar seviyor,» dedi Emmy. «Mevsimleri bize, dünyadan sıkılmayalım diye verdi. Rahibe Katherine öyle demişti bize. Doğru olduğunu hemen anladım. Güneş bu sarkıtlara belli bir açıdan düşünce yatağımın üzerinde gökkuşağı renkleri oluşuyor. Öyle güzel renkler ki, Pudge. Buz ve kar, tıpkı... mücevher gibi... Tanrı'nın kış, gelince dünyanın sırtına, giydirdiği bir kürk gibi. Oh diyelim diye. Bu yüzden iki kar tanesini asla birbirinin eşi yapmıyor Tanrı. Bize kendi yarattığı dünyanın harika bir yer olduğunu göstermek için.»

Kar taneleri küçük kızın bunu söylemesini bekliyormuş gibi gökten dökülmeye başladılar.

— 154 —

Emmy o işe yaramaz bacaklarına, kıvrık ellerine, dayanmak zorunda olduğu acılara rağmen Tann'nın iyiliğine inanıyor, dünyanın doğruluğuna güveniyordu. Aslında St. Josepb'deki hasta çocukların hepsinde inanç çok güçlüydü. Sevgi dolu bir Baba'nın bulutların üzerinden onları kolladığını hissediyor, cesaret buluyorlardı. . . ,

Beyninin içinden Peder VVycazik'in kendisine seslendiğini duyar gibi oldu: **Eğer bu masumlar bunca acı çektikleri halde inançlarını kaybetmiyorlarsa, senin ne gibi bir özrün olabilir, Brendan? Bu çocuklar o saflıkları ve masumlukları içinde belki senin bilmediğin, Roma'daki yüksek eğitimin sırasında gözden kaçırdığın bir şeyi biliyorlar. Ne dersin? Belki, değil mi? Öğrenmen gereken bir şey, değil mi?**

Ama bu ders Brendapfın inancını yeniden dinilecek kadar güçlü-değildi. Heyecanı, hâlâ sürüyorsa da, o heyecan merhametli bir Tann'ın gerçekten var olması ihtimaline, dönük değil, çocukların bu çelişki karşısındaki şaşırtıcı cesaretine dönüktü. .

Emmy'nin saçlarını yüz fırça darbesiyle fırçalamayı bitirdi, sonra on darbe daha. uyguladı. Kız buna sevindi. Bu iş bitince Brendan onu tekerlekli sandalyesinden kaldırıp kucağına aldı, yatağına yatırdı. Çöp bacaklar üzerine battaniyeyi örterken, iki pazar önce âyinde içini saran öfkenin tıpkısını hissetti. Elinde bir kupa olsa, yine mihraba savurmaktan asla çekinmezdi.

Emmy'nin soluğu sesli çıktı. Brendan onun kendi kafasındaki asî düşünceleri okuduğunu sandı. Kız, «Ah, Pudge, yaralandın mı?» diye sordu.

Papaz gözlerini kırıştıtırarak ona şaşkın şaşkın baktı. «Ne demek yani?»

«Yaktın rını elini? Ne zaman yaraladın bu elleri sen?»

Bu soru Brendan'ı daha da şaşırttı. Ellerinin tersine, sonra avuçlarının içine baktı. Avuçlarındaki işaretler büsbütün afallattı onu. iki avucunun orta yerinde kırmızı birer halka halinde şişlikler vardı. Halkaların çapı beş santim kadardı. Çok net ve belirgindiler. Bir santim kalınlığında halkalar. Kusursuz bir daire biçiminde. Halkaların içinde ve dışında kalan cilt normal durumdaydı. Sanki bu izler eline boyayla yapılmış gibi. Ama parmağıyla dokunduğunda, kabarık olduklarını da hissedebiliyordu.

«Çok garip,» dedi.

Doktor Stan Heeton o gün acil serviste nöbetçiydi. Brendan'ı muayene masasına oturtmuş, ellerine ilgiyle bakmıştı. «Acıyor mu?» diye sordu. «Hayır. Hiç acımıyor.»

«Kaşınıyor mu? Yanma hissi var mı?» . ,

«ikisi de yok.» ,

156 -

«Gıdıklanıyor mu bari? O da mı yok? Bunlar daha önce hiç olmamış mıydı?»

«Hiçbir zaman.»

«Bildiğin kadarıyla alerji durumun var mı? Yok mu?

Hıtımmmm. ilk bakışta hafif yanığa benziyor. Ama bunu yapacak kadar sıcak bir şeye dokunmuş olsan hatırlardın. Canın acırdı. O ihtimali bir kenara bırakabiliriz. Asit teması da öyle. Küçük kızı radyolojiye götürdüm demiştin, değil mi?»

«Evet ama röntgen çekilirken odada durmadım.»

«Aslında radyasyon yanığına da pek benzemiyor. Belki dermatomikozdur. Bir mantar enfeksiyonu. Ama belirtileri ona da benzemiyor. Kaşınma yok, acı yok. Hem halka çok düzgün ve belirgin. Normal enfeksiyonlarda böyle olmaz.»

«O halde ne anlama geliyor bu?»

Heeton bir kararsızlık geçirdi, sonra, «Bence ciddi bir şey değildir,» dedi. «Bilmediğimiz bir alerji olabilir herhalde. Durum devam ederse test yapar, sorunun nereden kaynaklandığını buluruz.» Brendan'ın ellerini bıraktı, köşedeki çalışma masasına yürüdü, bir reçete kâğıdı aldı.

Brendan kendi ellerine şaşkın bakışlarla **bir** kere daha baktı, sonra onları kucağında kavuşturdu.

Heeton bir yandan reçeteyi yazarken, «En basit tedaviyle başlayacağım,» dedi. «Bir kortizon losyonu, iki günde bu kızarıklıklar geçmezse bana yine gel.»

Muayene masasına döndü, reçeteyi uzattı.

Brendan kâğıdı ondan aldı. «Bakın, bu enfeksiyonu çocuklara bulaştırmam mümkün mü?»

«Yo, hayır. En küçük bir ihtimal olsa sana söyledim.
Son bir kere daha bakayım.»

Brendan avuçlarını göstermek üzere açtı. Doktor
Heeton, «Vay canına!» diye bağırdı. Halkalar
yokolmuştu.

■ •' ■ •■ ■.■ = '. O/=:.-;'. , ;,V İv.'V ■

O gece Brendan oteldeki odasında. Peder VVycazik'e
anlattığı kâbusu tekrar gördü. Son hafta içinde iki kere
daha görmüştü aynı rüyayı.

Garip **Bir** yerde yatıyordu. Kolları, bacakları bağlıydı.
Bulanık sisin içinden bir çift el ona uzanmaktaydı. Parlak
siyah eldiven giymiş eller.

Ter içinde, sıırıslıkam uyandı, yatağında doğrulup
oturdu, teri soğurken rüyanın etkisinin geçmesini
bekledi. Karanlıkta yüzünü silmek için ellerini kaldırdı...
eller yanaklarına değdiği anda kazık kesildi. Lambayı
yaktı. **Şiş**, kızarık halkalar yine avuçlarındaydı. Ama o
bakarken silinip kayboldular.

O gün salıydı. Aralığın on ikisi.

— 103 —

Laguna Plajı, California

Dom Corvaisis çarşamba akşamı olaysız, mışıl mışıl
uyuduğunu sanıyordu. Kendi yatağında uyanmıştı.

Hangi pozda uyuduysa aynı pozda uyanmıştı. Sanki
gece boyunca hiç kıpırdamamış gibi.

Ama bilgisayarın başına geçip çalışmaya
hazırlandığında, diskette o gece de dolaştığının kanıtını
buldu. Daha önce de birkaç kere olduğu gibi, yine bu
makinenin başına gelmiş, aynı kelimeyi tekrar tekrar
yazmıştı besbelli. Önceki seferlerde, «Korkuyorum,»
diye yazmıştı. Bu sefer kelime farklıydı:

Aydede. Aydede. Aydede. Aydede. Aydede. Aydede.
Aydede. Aydede.

Bu altı harf yüzlerce kere tekrarlanmıştı. Pazar gecesı uykuya dalarken yine bu kelimeleri mırıldandığını hatırladı. Ekranı uzun süre baktı, içi buz gibiydi. Ama aydedenin kendisi için ne gibi bir özel anlam taşıdığını, hatta böyle bir özel anlam taşıyıp taşımadığını bile anlayamıyordu.

Valium ve Dalmane tedavisi iyi gitmişti. şu ana kadar... yani geçen hafta sonunda bugüne kadar ne uykusunda gezmiş, ne de, düşünmüştü. Son kâbus, muslukla ilgili olanıydı. Doktor Cobletz'e tekrar gittiğinde doktor da memnun kalmıştı bu iyi gelişmelerden.

«Reçetelerin kullanım süresini uzatacağım,» demişti. «Ama Valium'u günde bir, en çok iki kereden fazla almamaya dikkat et.»

«Hiç öyle şey yapmıyorum,» diye yalan söylemişti Dominiok.

«Dalmane de geceleri bir tek kere. ilaca bağımlı duruma gelmeni istemem. Bu işi yılbaşına kadar çözmüş olacağımızdan eminim.»

Dom da inanıyordu doktorun haklı olduğuna. Bu yüzden de, bazı günleri ancak Valium'un yardımıyla geçirdiğini, bazı geceler iki, hatta üç Dalmane aldığını ona söyleyip boş yere kaygılandırmak istememişti. Zaten bir iki haftaya kadar ilaçları kesecek, korkusu kalmayacaktı. Uykusunda dolaşmayacak?! çünkü artık. Tedavi iyi sonuç veriyordu. Önemli olan.oydu. Tanrıya şükür, iyi sonuç veriyordu tedavi.

şu ana kadar.

Aydede.

Umutsuz bir öfkeyle o kelimeleri disketten sildi. Yüz satır, her satırda dört tekrar.

Ekranı uzun uzun baktı. Her geçen saniye korkusu artıyordu. Sonunda kalkıp bir Valium yuttu.

O sabah Dom hiç iş çıkaramadı. Saat on bir buçukta Parker'le ikisi gidip Denny Ulmes'le Nyugen Kao Tran'ı aldılar. Amerikan Ağabeyler Derneği bölge şubesinin onlarla eşlediği iki çocuktan Denny'yle Nyugen. Öğleden sonrayı .plajda tembellik ederek geçirmek, gidip birer hamburger yemek, sinemaya gitmek istiyorlardı.

Dominick de hoşlanmıştı bu planlardan.

Ağabeyler Derneğine Portland Oregon'dayken girmişti. Dom'un o zamanlar sosyal faaliyetlere tek katkısı buydu. Onu tavşan deliğinden çıkarmayı da bir fek bu ilişki başarıyordu.

Kendisi de çocukluğunu bir dizi üvey aile yanında geçirmiş, giderek içine kapanmıştı. Günün birinde evlenirse, bir çocuğu evlât edineceğini ummaktaydı. Bu arada, zamanını bu çocuklarla geçiriyor, hem onlara yardım etmiş oluyor, hem de kendi içindeki yalnız çocuğu avutuyordu.

Nyugen Kao Tran, kendisine «Duke» denmesini istiyordu. John Wayne' den esinlenmiş olmalıydı. Bayılıyordu John Wayne filmlerine. On üç yaşındaydı Duke. Vietnam'dan, barış dönemi acılarından kaçarak gelmiş bir ailenin çocuğuydu. Zeki, işlek kafalı, incecik, ama şaşılacak kadar çevik bir çocuktan. Babası o korkunç savaştan sağ kurtulduktan sonra toplama kampına alınmış, oradan da sağ kurtulmuş, üç hafta süren tehlikeli bir deniz yolculuğu yapıp ailesini bu ülkeye getirmişti. Ama üç yıl önce, çalıştığı dükkân soyulduğunda öldürülmüştü adam.

Denny Ulmes de sorumluluğu Parker'e verilen küçük kardeşti. Babası kanserden ölmüştü. Duke'a göre daha içine kapanıktı. Ama ikisi çok iyi geçiniyorlardı. Bu yüzden Dom'la Parker de sık sık gezintilerini birleştirmekteydiler.

Parker, Dom'un ısrarıyla girmişti derneğe. Nice itirazlardan sonra. «Ben mi? Ben, ha? Ben baba tipi değilim ki! Yapay baba tipi bile değilim,» demiş durmuştu Parker. «Hiçbir zaman olmadım, hiçbir zaman da olamam. Gereğinden fazla içki içiyorum, gereğinden fazla çapkınlık yapıyorum. Bir çocuğun benden öğüt alması ahlâkî suç sayılır. Tembelim, hayalciyim, bencil bir egoman-yağım. Hem kendimi bu halimle seviyorum ben! Bir çocuğa ne verebilirim ki? Köpekten bile hoşlanmam. Çocuklar köpek sever, bense nefret ederim. Pis, pireli yaratıklar. Benden ağabey mi olur? Dostum, delirmişsin sen kesinlikle.»

Ama perşembe öğleden sonra plajda suyun yüzülmeyecek kadar soğuk olduğunu görünce Parker hemen bir voleybol oyunu, ardından da bir koşu yarışı düzenlemişti. Dom'la çocukları bir süre de kendi uydurduğu karmaşık bir oyunla oyalamıştı. Oyun iki **frisbee**, bir deniz topu, bir de boş konserve kutusuyla oynanıyordu. Daha sonra, Parker'in talimatına uyarak koca bir kum şatosu kurdular. Yambaşında ejderha bile vardı.

Hamburgercide erken saatte yemeklerini yediler. Çocuklar tuvalete gittiğinde Parker, «Dom, iyi dostum benim,» dedi. «8u ağabeylik işi aklıma go-

— 160 —

lert en iyi fikirlerden biriymiş meğer.»

«Senin aklına mı gelen?» Dominick başını iki yana sallıyordu. «Seni tekme tokat soktum bu işe.»

«Saçma,» dedi Parker. «Çocuklarla her zaman iyi anlaşırdım. Her sanatçı* aslında kalben çocuktur. Genç kalmalıyız ki yaratabilelim. Çocuklar bana bir canlılık veriyor. Zihnimi taze tutuyor.»

«Neredeyse evine köpek de alacaksın.»

Parker güldü. Birasını bitirdi, masaya eğildi. «Sen iyi misin? Arasına biraz... dalgın görünüyorsun. Aklın başka yerdeymiş gibi.»

«Dalgınım,» dedi Dom. «Ama iyiyim. Uykuda gezmeler hemen hemen, durdu sayılır. Rüyalar da. Cobletz işini biliyor besbelli.»

«Yeni kitap iyi gidiyor mu? Beni kandırmaya kalkma sakın.»

«İyi gidiyor,» diye yalan söyledi Dom.

Parker ona dikkatle bakıyordu. «Arasına halin... esrar çekmiş gibi. Herhalde reçetede ki dozajlardan şaşmıyorsundur.»

Ressamın bu merakı Dom'u tedirgin etti. «Valium'u şeker gibi yemeye-kalkmak için deli olmam gerekir. Elbette dozajdan sapmıyorum.»

Parker ona dikkatli dikkatli baktı, sonra daha fazla zorlamamaya karar verdi.

Sinemada gösterilen film iyiydi. Ama ilk otuz dakikasında Dom hiç gereksiz bir korkuya kapıldı. Kaygılarının artmakta olduğunu farkedince erkekler tuvaletine gitti. Böyle bir durum olursa diye yanında yedek bir Valium getirmişti.

Önemli olan, kazanıyor olmasıydı, iyileşiyordu.

Uyurgezerlik eskisi kadar sık göstermiyordu kendini.

Gerçekten göstermiyordu.

Çam kokan dezenfektan, pisuarlardan gelen kokuya karışmaktaydı. Dom'un hafif midesi bulandı. Valium'u susuz yuttu.

O gece haplara rağmen rüyayı tekrar gördü. Bu" sefer yalnızca başını musluğa ittikleri sahneyi değil, daha fazlasını hatırlamayı başardı.

Rüyada kendisi tanımadığı bir odada, yatakta yatıyordu. Odanın havasını* sarı bir sis doldurmuş gibiydi. Belki de,

kendi gözlerindeydi o sis. Hiçbir şeyi net olarak göremiyordu. Eşyalar bulanıktı. Odada en az iki kişi vardı. Onlar da bulanıktı.

Kendini suyun altındaymış gibi hissediyordu. Çok derinlerde. Esrarengiz,, seğuk bir denizin dibinde. Zorlukla soluk alıyor, her soluk alıp vermesi bir ıstırap oluyordu. Ölmekte olduğunu hissetti.

iki bulanık hayal yaklaştı. Dom'un durumuna kaygılandıkları belliydi. Aralarında telaşlı telaşlı konuştular. Dom onların ingilizce konuştuğunu biliyor,, ama ne dediklerini anlayamıyordu. Soğuk bir el ona dokundu. Kulağına bir

•cam titreşimi sesi geldi. Bir yerlerde bir kapı kapandı. Sinema filmlerinde olduğu gibi apansız sahne değişti, Dom kendini bir mutfak ya da banyoda buldu. Birisi başını itiyor, yüzünü musluğa yaklaştırıyordu. Solumak daha bile güçleşmişti. Hava çamur gibiydi. Soluk almaya «çalıştıkça burun delikleri tıkanıyordu. Boğulur gibi oldu, öğürdü, o yoğun çamuru burnundan çıkarmaya çalıştı. Yanındaki iki kişi ona bağırlıyorlardı. Dom yine anlayamıyordu ne dediklerini. Adamlar onun başını musluğa itiyorlardı.

Dom uyandığında kendini yatağında buldu. Geçen hafta sonu bu rüyayı »gördüğünde kalkmış, banyoya gitmişti. Bu sefer yatağında uyanması sevindirdi .onu. iyileşiyorum, diye düşündü.

Titreyerek doğruldu, ışığı yaktı.

Barikat kurmamıştı. Paniğe kapılmamıştı.

Başucundaki saate baktı, ikiyi dokuz geçiyordu. Masada bir bardak ısın-nnış bira durmaktaydı. Onunla bir

Dalmane daha yuttu. **İyileşiyorum.**

O gün on üç aralık cumaydı.

Elko Bölgesi, Nevada

Otoyoldaki garip olaydan üç gün sonra, cuma gecesi, Ernie Block hiç uyuyamadı. Karanlık onu sardığı anda sinirleri gerildi gerildi, bağırmaya başlayacağından, susamayacağından korkmaya başladı.

Yataktan elinden geldiği kadar sessizce kalktı, Faye'in soluklarını dinleyip onun uyanmadığından emin olmaya çalıştı, sonra banyoya girip kapıyı kapadı, ışığı yaktı. Ah, güzel ışık! Bayılıyordu ışığa. Tuvaletin kapağını kapadı, on beş dakika kadar oraya oturdu, aydınlığın tadını çıkardı. Güneşli bir kayanın, üzerindeki kertenkele kadar mutlu hissediyordu kendini.

Sonunda, artık yatak odasına dönmesi gerektiğini farkettiler. Faye uyanırsa, kendisi de burada uzun süre kalırsa, bir terslik olduğunu sanırdı karısı. Onu kuşkulandıracak bir şey yapmamakta kararlıydı.

Tuvaleti kullanmamış olduğu halde, durumu belli etmemek için sifonu çekti, ellerini yıkamak üzere musluğun başına geçti. Musluğu kapayıp havluyu eline alırken gözleri oradaki lek. pencereye ilişti. Banyonun üzerindeydi .pencere. Pancur gibi dışarıya açılıyordu. Eni doksan santim, yüksekliği artmış santim kadardı. Buzlu cam takılı olduğu için dışarının karanlığını gösterin i

— İ06 —

— 163 —

yordu ama Ernie'nin içi bir ürpertiyle doldu, onun yanı sıra kafasına tutku halinde bir düşünce takıldı:

Bu pencere yıkılabilecek kadar büyük. Kaçabilirim. Kuituâabilirim. Ardiyenin damı tam bu pencerenin altında. Çok yüksekten atlamama gerek katmaz. Motelin arkasına iner, tepelere tırmanır, doğuya gider, yardım getiririz...

Bu düşünceler hızla kafasından geçti, sonra da kaybolup gitti. Ernie kendini musluktan uzaklaşmış, banyonun kenarına basıp pencereye uzanmış, buldu. Oysa yerinden kıpırdadığını hiç hatırlamıyordu.

, Kaçıp kurtulma isteği şaşırtmıştı onu. Kimden? Neden? Niçin? Burası o-nun kendi eviydi. Bu duvarların arasındayken hiçbir şeyden korkması gerekmezdi. Ama bakışlarını pencerenin süt rengi camından ayıramıyordu. Rüyaday-mış gibiydi. Bunu anlıyor, etkiyi üzerinden atamıyordu.

Kaçmam şart... bir fırsat daha çıkmaz... böyle fırsat bulamam... hemen... haydi... kaç...

Farkında olmadan "banyoya girmiş, pencerenin önünde durmaktaydı. Pencere göz hizasındaydı. Banyonun porseleni tabanlarına soğuk soğuk değiyordu.

Sürgüyü aç, pencereyi it, banyonun kenarına bas, pervaza tırman... far-kedilinceye kadar üç dört dakika kazanırsın. Fazla sayılmaz ama yine de yeter...

içinden hiç nedensiz bir panik yükseldi. Barsakları guruldadı, göğsü sıkıştı.

Bunu neden yaptığını bilmiyor, ama kendini tutamıyordu.

Pencerenin dibindeki sürgüyü açtı, camı dışarı itti, cam yükseldi. Ernie yalnız olmadığını anladı.

Pencerenin dışında bir şey vardı. Damda. Karanlık, şekilsiz, parlak bir surat. Ernie şaşkınlık içinde büzülürken, karşısındakinin beyaz miğfer giymiş,, yüzünde renkli cam siperlik bulunan bir adam olduğunu anladı. Camın rengi, öylesine koyuydu ki, siyah denebilirdi.

Siyah eldivenli bir el camdan içeri uzandı. Sanki onu yakalamaya çalışıyordu. Ernie bir çığlık atıp bir adım

geriledi, banyonun kenarına takılıp devrildi. Düşerken düşün perdesine can havliyle sarılınca perdenin halkalarından, birkaçı koptu, ama düşüş engellenmedi. Ernie paldır küldür yerde buldu kendini. Sağ kalçasından bir sancı yayılmaya başladı.

«**Ernie?**» diye bağırdı Faye. Bir an sonra banyonun kapısı açıldı. «Ernie,, ah Tanrım, ne oldu?»

«Uzak dur.» Ernie acılar içinde ayağa kalktı. «Dışarda biri var.»

Aç-ık pencereden içeriye buz gibi hava doluyor, kopuk duş perdesini salıyordu.

— 165

Faye ürperdi. Pijamasının yalnızca üstünü giymişti. Altında külotu vardı.

Ernie de ürperdi **ama** onun nedenleri farklıydı.

Kafasındaki **sancı** başladığı anda rüya havasından kurtulmuştu. Miğferli adamın bir hayal olduğundan kuşkulandı hemen.

«Damda mı?» diye sordu Faye. «Pencerede mi? Kim?»

«Bilmiyorum.» Ernie ağrıyan kalçasını ovarken tekrar banyoya girdi, pencereden dışarı baktı. Bu sefer kimseyi göremedi.

«Nasıl biriydi?» diye sordu Faye.

«Anlayamadım. Motosiklet kılığındaydı. Miğfer, eldivenler.» Ernie bu sözlerinin ne kadar saçma olduğunun farkındaydı.

Pervaza abanıp uzandı, ardiye damının her yanına baktı. Yer yer gölgeler pek koyuydu ama bunların hiçbirisi bir insanı saklayabilecek kadar geniş değildi. Yabancı adam gitmişti. Tabii eğer gerçekten varsa.

Ernie birden motelin arkasındaki o derin karanlığı farketti. Tepelere, ilerdeki dağlara doğru uzanan koca karanlığı yalnız yıldızlar aydınlatıyordu. Birden yıkıcı bir

zayıflık duygusuna kapıldı. Soluk soluğa banyonun içine indi, pencereye arkasını dönmeye çalıştı.

«Kapatsana,» dedi Faye.

Ernie geceyi bir kere daha görmemek için gözlerini sımsıkı yumarak tekrar soğuğa doğru döndü, pencereyi el yordamıyla buldu, çekip kapattı. Öyle hızlı çarpmıştı ki neredeyse doğramalar parçalanacaktı. Titreyen elleriyle sürgüyü çekmeye çalıştı.

Banyo küvetinden çıktığında Faye'in gözlerinde kaygı gördü. Bunu zaten bekliyordu. Şaşkınlık gördü. Bunu da bekliyordu.. Ama o delici bakışlarda bilme, anlama yansıtan bir etki de vardı. Ernie buna hiç hazır değildi. Uzun süre birbirlerine baktılar, ikisi de konuşmadı.

Sonunda Faye, «Bana anlatmaya hazır mısın?» dedi.

«Dedim ya... damda biri var sandım.»

«Ben ondan söz etmiyorum, Ernie. Bana derdinin ne olduğunu, seni neyin rahatsız ettiğini anlatacak mısın?»

Gözleri onunkileri serbest bırakmıyordu, «iki ay oluyor. Belki daha da uzun.»

Ernie şaşmış kalmıştı. İyi saklandığına öyle inanmıştı ki! Faye, «Tatlım, sen kaygılısın,» dedi. «Daha önce hiç görmediğim kadar kaygılısın. Ve korkuyorsun.»

«Hayır. Tam korkuyorum denilemez.»

«Evet. Korkuyorsun.» Faye'in sesinde ayıplama yoktu.

Açık sözlü, yardıma hazır bir sestti. «Daha önce korktuğunu bir tek kere görmüştüm, Ernie... Lucy beş yaşındayken romatizma olduğunda. Hani kas erimesi sanmışlardı.»

«Ah, Tanrım, evet... o sıra çok korkmuştum.» «Ama ondan beri korkmadın bir daha.»

. . . , ... -- 109 —

«Yo, Vietnam'da da zaman zaman korktum.» İtirafı banyonun fayans duvarlarında yankılanıyor gibiydi.

«Ama onu ben görmedim.» Faye kollarıyla bedenini kucakladı. «Seni bu halde pek ender gördüm, Ernie. Sen korkunca ben de korkuyorum. Elimde değil. Hem senden daha çok korkuyorum, çünkü meselenin ne olduğunu bilmiyorum. Anlıyor musun? Benim gibi karanlıkta kalmak, sakladığın sırdan daha kötü.» Gözlerine yaşlar yükseliyordu. Ernie, «Hey, ağlama,» dedi. «Her şey iyi olacak, Faye. Gerçekten.» «Söyle bana!» «Peki.»

«Hemen. Her şeyi.»

Karisini fazla azımsamıştı. Kendini pek aptal hissediyordu. Asker karısıydı Faye. iyi bir asker karısıydı. CJuantico'ya, Singapur'a, Pendleton-California'ya hep kocasıyla gitmişti. Alaska'ya bile. Vietnam dışında, hemen her yere. ■Daha sonra Beyrut'a da. Ordu izin veriyorsa, her yerde bir yuva kurmuştu Crnie'ye. Kötü zamanları hayranlık uyandırıcı canlılığıyla yumuşatmış, hiç yakınmamış, Ernie'yi hiç ortada bırakmamıştı. Sağlam kadındı. Bunu unuttuğu için utanıyordu Ernie.

«Her şeyi,» diye kabullendi. Yüku sırtından indireceği için memnundu.

== b ==■■

Faye kahve yaptı, robdöşambırları ve terlikleriyle mutfak masasının başına oturdular, Ernie her şeyi anlattı. Faye onun anlatırken utandığını görüyordu. Ayrıntıları açıklarken çekingendi Ernie. Faye kahvesini yudumladı, sabırlı davrandı, ona istediği gibi anlatma fırsatı verdi. Ernie bir kadının isteyebileceği kocaların en iyisiydi. Ama arasıra Block ailesine özgü inatçılık başkaldırıyordu. Faye bazen onu sarsmak, aklını başını -getirmek isteğini duyardı. Ailedeki herkeste vardı bu huy... hele de erkeklerde. Block'lar şöyle yapar, böyle

yapmaz, diye tutturmuşlardı. Nedenini 'hiç sormasanız daha iyi ederdiniz. Block erkekleri iç çamaşırlarının ütülenmiş olmasını isterlerdi. Yani atletlerinin. Ama külotlarını ütületmezlerdi. Block kadınları hep sutyen giyerdi. Yaz sıcağında bile. Öyle yemeğini, tam saat yarımında, akşam yemeğini de altı buçukta yerlerdi. Yemek iki dakika geç kalsa, yanmıştı ev halkı. Erkeklerin yakınmalarından kulağı patlardı insanın. Block' •iar yalnız General Motors arabaları kullanırlardı. GM malları daha iyi olduğundan değil... ama Block'lar hiç başka araba kullanmamış olduğundan.

Bereket versin Ernie kardeşlerinden on kat daha iyiydi. Pittsburgh'dan -ayırılma akıllılığını göstermiş, Block klanının kuşaklar boyu yaşadığı yerden •kurtulmuştu. Dış dünyaya çıkıp Block krallığından uzaklaşınca da gevşemişti. Deniz Piyadelerindeyken her şeyin. Block geleneklerine uymasını- zaten bekleyemezdi. Evlenir evlenmez Faye ona, örnek bir yuva kurmaya çafışacs»-ğını, ama saçma geleneklerle bağlı olmak istemediğini açık seçik söylemişti. Ernie de, bazen zorlukla, bazen kolaylıkla uyum göstermişti. Artık ailesi ona kara koyun muamelesi ediyordu. General Motors fabrikalarında yapılmamış türlü türlü araçlar kullanan bir adam, diye bakıyorlardı ona.

Block inatçılığının Ernie'de hâlâ yumuşamadığı tek yer, kadın erkek ilişkilerinin bazılarında ortaya çıkıyordu. Bir erkeğin karısını çeşitli tatsızlıklardan koruması gerektiğine, kadının bunlarla başa çıkamayacak kadar zayıf olduğuna inanıyordu. Karısının asla kendisini zayıf anında görmemesi gerektiğine inanıyordu. Gerçi evlilikleri bu kurallara göre gelişmemişti ama Ernie artık Block geleneklerini çeyrek yüzyıl geride bıraktıklarının farkında değilmiş gibi davranıyordu.

Faye bir terslik olduğunu aylardan beri hissetmekteydi. Ama Ernie durumu saklamakta inat etmiş, kendini mutlu emekli denizci olarak göstermeye uğraşmıştı.

Askerlikten elini eteğini çekmiş, ikinci mesleği olan motelciliğe sarılmış, mutlu bir emekli. Bilinmez bir ateş onu için için kemirirken Faye hep seyirci kalmak zorundaydı. Belli etmeden ona el uzatma çabalarına hiç aldırış etmemişti Ernie.

Son birkaç hafta, yani Faye VVIsconsin'den döndükten sonra, Ernie'nin gece dışarı çıkmak istemeyişi, hatta ıkamayışi dikkatini çekmişti Faye'in. Odadaki ışıklardan bir teki yanmıyorsa, rahat edemiyordu Ernie.

Mutfak masası başında, dumanı tüten kahveleriyle oturlurlarken pancur-lar sıkı sıkı kapatılmış, lambaların hepsi yanıyordu. Faye, Ernie'yi dikkatle dinliyor, ancak cesaretlendirilmeye ihtiyaı olursa ağzını açıyordu.

Anlattıklarının, hiçbiri de Faye'in başa çıkamayacağı şeyler değildi. Hatta dinledikçe keyfi yerine geldi.

Sorunun ne olduğunu, nasıl çözümleneceğini bildiğinden emindi.

Ernie sözlerini bitirirken sesi pek gszd. «İşte böyle... bunca yıl a.-lışıp didinmenin, her şeyi dikkatle planlamanın sonu bu mu olacaktı? Erken bunama mı?

Tam kazandıklarımızın zevkini çıkarına fırsatını bulduğumuz sırada, beynim mi sulanacak, salyam mı akacak, altıma mı işeyeceğim? Kendine yararı olmayan biri, sana da yararsız bir yük m olacağım? Vaktinden yirmi yıl erken hem de,öyle mi? Ah, Faye, hayatın pek de hakkaniyetli olmadığını her zaman hissetmişimdir... ama kartların bana bu kadar kötü el: rastlatacağını da bilmiyordum.»

«yle olmayacak.» Faye masanınzerinden uzanıp onun elini tuttu. «Gerçi Alzheimer senden gençlerin bile

tutulabildiği bir hastalık. Ama bu Alzhe-imer değil. Okuduğum kadarıyla, babamın durumuyla ölçüyorum, bunun bunama başlangıcı olmadığı kanısına varıyorum. Ne, erken bunama, ne de ona benzer bir şey bu. Bana bir tür fobi gibi geliyor. Fobi. Kimisi uçaktan korkar,, kimisi yüksek yerlerden. Sen de her nedense karanlığa karşı bir korku geliştirmişsin. Ama bunu yenmek mümkün.»

— 110 —

— 170 —

«Ama fobiler birdenbire ortaya çıkmaz, değil mi?» Sağ elleri hâlâ birbirine kenetlenmiş durumdaydı. Faye onun elini sıkarken, «Helen Dorfman'ı hatırlamıyor musun?» dedi. «Yirmi dört yıl önceydi. Kam Pendl.eton'a atandığında ilk ev-sahibemizdi.»

«Ha, hatırladım! Vine Sokağındaki apartmanda, bir numarada otururdu. Giriş katı, ön daire. Biz altı numaradaydık.» Bu ayrıntıları hatırlamak ona cesaret vermiş gibiydi. «Bir kedisi vardı... Sable'dı adı.,Kedi bizi nasıl sevmiştii, hatırlıyor musun? Kapımıza ufak hediyeler getirip bırakırdı.»

«Ölü fareler.»

«Evet. Gazeteyle sütün yanına.» Güldü, gözlerini kırptırdı. «Hey, Helen Dorfman'ı neden hatırlattığını anladım. Evinden çıkmaya korkardı. Kendi bahçesine bile çıkamazdı.»

«Zavallı kadında agorafobi vardı,» dedi Faye. «Açık yerlere karşı mantıksız bir korku. Kendi evinde bir tutukluydu. Dışarısı korku doluydu onun gözünde. Doktorlar buna 'panik krizi' diyorlar sanıyorum.»

«Panik krizi,» diye tekrarlardı Ernie alçak sesle. «Evet, haklısın, doğru.»

«Helen'de bu agorafobi otuz beş yaşma kadar başlamamıştı. Kocası öldükten sc.nra başladı. Fobiler geç yaşlarda, apansız da ortaya çıkabiliyor.»

«Eh, fobi ne olursa olsun, nereden gelirse gelsin, bence bunamaktan iyidir. Ama... hey Tanrım... ömrümün geri kalanını karanlıktan korkarak geçirmek istemem.»

«Öyle bir şey olmayacak. Yirmi dört yıl önce kimse fobileri tanımıyor, an-lamıyordu. Bu konuda fazla araştırma yapılmamıştı. Etkili tedaviler bulunmamıştı. Ama şimdi durum değişti. Değiştiğinden eminim.»

Ernie bir an sessiz kaldı. «Ben deli değilim, Faye.»

«Biliyorum, koca sersem.»

Ernie fobi kelimesini düşünüyor, karısının söylediklerine inanmak istiyordu. Faye onun mavi gözlerinde bir umudun yeniden doğduğunu gördü.

Emie konuştu. «Ama salı günü otoyolda başıma gelen garip olay... Sonra o hayal... damdaki motosikletli bir hayaldi, eminim... Böyle şeyler nasıl açıklanabilir? Bunlar nasıl bendeki fobiyle ilişkili olabilir?»

«Bilemiyorum. Ama konunun uzmanına gidersek hepsini açıklar, birbirine bağlar. Sık rastlanan bir şey olduğundan eminim, Ernie.»

Koca adam biraz daha düşündü, sonra başını evet anlamında salladı. «Pekâlâ. Ama işe neresinden başlayacağız? Nereye gidip yardım isteyeceğim? Nasıl yeneceğim, bu lanet olası durumu?»

«Ben onu planladım bile,» dedi Faye. «Elko'daki doktorların hiçbiri boyla bir durumun tedavisini bilemez. Bize bir uzman gerek. Her gün fobili hastalarla uğraşan biri. Öylesi belki Reno'da bile yoktur. Daha büyük bir kente gitmemiz gerek. Bence Milwaukee böyle bir doktorun bulunabileceği kadar büyük bir kent. Lucy ve Frank'le kalırız ve...»

«...bu arada küçük Frank'le Dorie'yi de bol bol görürüz.»
Ernie torunlarını düşününce yüzüne tatlı bir gülümseme yayılmıştı.

«Tamam. Noel'de oraya planladığımızdan bir hafta erken gideriz. Gelecek pazar'yerine bu pazar. Yani yarın. Bugün zaten cumartesi artık. Milwau-kee'ye varınca bir doktor ararız. Yılbaşı geldiğinde, biraz daha kalmamız gerekirse, ben buraya gelir, moteli yönetecek bir karı koca bulur, tekrar senin yanına dönerim. Bahara zaten birilerini almak istemiyor muyduk işe?»

«Biz bir hafta erken kapatırsak Sandy'yle Ned de Izgara Evinde para kaybederler.»

«Otoyoldan geçen kamyonlar Ned'e yine gelir, işleri her zamanki kadar iyi gitmezse, biz dönünce telâfi ederiz.»

Ernie başını şaşkınlıkla iki yana sallayıp gülümsedi.

«Her şeyi hesaplayı-verdin. Yamansın, Faye.

Gerçekten. Bir harikası sen.»

«Eh, kabul etmek gerek, bazen harika olabiliyorum.»

«Seni bulduğum güne şükrediyorum hep.»

«Benim de bir pişmanlığım yok, Ernie. Hiçbir zaman olmayacağımı da biliyorum.»

«Buraya ilk oturduğumuz zamankine göre kendimi bin kat daha iyi hissediyorum, onu da biliyor musun?

Senden yardım istemem neden o kadar uzun sürdü acaba?»

«Neden mi? Soyadın Block da ondan,» dedi Faye.

Ernie sırtıttı, sonra eski espriyi tekrarladı. «Blok-kafadan bir adım geri yani.»

Güldüler. Ernie yine onun elini tuttu, dudaklarına götürüp öptü. «Haftalardır ilk kez gerçekten gülüyorum. Biz harika bir ekibiz, Faye. Birlikte neye olsa karşı koyarız, değil mi?»

«Neye olsa.»

O gün 14 aralık cumartesiydi. Şafak. yaklaşıyordu. Faye Block bu sorunları yeneceklerinden emindi. Daha öncekileri birlikte nasıl yendilerse, yine öyle.

Salı günü beyaz zarf içinde gelen Polaroid fotoğrafı Ernie gibi o da çoktan unutmuştu.

Boston, Massachusetts

Tuvalet masasının mermeri üzerine yayılmış dantel örtüye bir çift siyah eldivenle paslanmaz çelik bir oftalmoskop konmuştu.

Ginger Weiss tuvalet masasının solunda, pencere önünde durmuş, körfeze bakıyordu. Denizin rengi, kurşunî aralık göklerinin bir aynada yansıması gi-

— 113 —

F. : 8

löiyçfi. Karşı kıyı sabah sisinin inci rengine bürünmüştü. Hannaby'lerin bahçesinin bitiminde, kayalık yamacın dibinde, özel bir iskele körfezin suları üstüne uzanmaktaydı. Bahçe de, kıyı da kar örtüsü altındaydı. Ev çok büyüktü. 1850'lerde. yapılmış, 1892'de yeni odalar eklenmiş, 1905 ve 1950'de yine yeni eklemeler yapılmıştı. Tuğla bahçe yolu kıvrılarak geliyor, kocaman ön kapı revakının altında gözden kayboluyordu. Dev kapılara geniş merdivenlerden çıkılmaktaydı. Sütunlar arasında oymalar kapı ve pencere üstlerini süslemekte, ön balkonla körfeze bakan arka balkonun çevresini dolaşmaktaydı.

George gibi başarılı bir cerrah için bile fazla pahalı bir evdi burası. Ama 'George burayı satın almak zorunda kalmamış, ona babasından kalmıştı. Babasına da büyükbabasından kalmıştı aslında. Büyükbaba burayı 1884 yılında satın almıştı. Adı bile vardı evin...

Baywatch... İngiliz romanlarındaki aile malikâneleri gibi.

Ginger'in içine garip bir duygu veren de buydu zaten. O Brooklyn'de doğmuş, büyü müştü. Brooklyn evlerinin adı olmazdı.

İ Memorial'dayken Ginger kendini George'un yanında hiç rahatsız hissetmemişti. George orada bir otorite ve saygı simgesi ydi ama yine de herkes gibi biri olarak görünü yordu. Oysa Baywatch'da Ginger onun soylu geçmişini hissediyor, onu kendinden farklı görüyordu. Gerçi George asla böyle bir ayrıcalık iddiasında değildi. O tip insan değildi zaten. Ama bu evin odalarında, koridorlarında hep New England soyluluğu tütüyor, Ginger kendini yabancı hissediyordu.

Köşeye rastlayan konuk dairesi, yatak odası, okuma odası ve banyodan oluşmaktaydı. Ginger on günden beri oraya yerleşmişti. Bu daire nisbafen basit döşenmiş olduğundan, Ginger burada kendi evindeki kadar rahat etmeyi de başarmıştı. Parke döşemenin büyük bölümü saray halısı tipinde desenli bir halıyla kaplı ydı. Maviyle şeftali rengi karışımı bir halı. Duvarlar şeftali rengi, tavan beyazdı. Çeşitli dolap ve çekmecerden oluş an mobilyalar, George'un dedesi tarafından on dokuzuncu yüzyılda gemilerden getirilmişti. Armatördü yaşlı adam. İki koca koltuğun yüzleri şeftali rengi ipekliydi. Başucu masa-larındaki lambaların altları gerçek Bakara şamdandı. Bu. basit odanın bile kibar bir temele dayandığının simgesi ydi bunlar.

Ginger tuvalet masasına doğru yürüdü, eldivenlere dikkatle baktı. On gündür defalarca bakmıştı zaten. Eline de giymişti. Yine giydi ,parmakları nı açıp kapadı, korkuyu bekledi. Ama sıradan eldivenlerdi bunlar. Hastaneden taburcu olduğ u gün satın almıştı. Bir füğ başlatacak güçleri yoktu. Onları elinden çıkardı.

Kapıya vurulduğunu duydu. Rita Hannaby, «Ginger, hayatım, hazır mısın?» diye seslendi.

«Geliyorum.» Ginger el çantasını yatağın üzerinden kaptı, aynaya son bir (•'kere göz attı. ' ■

Koyu yeşil tayyör, içine bej bluz giymişti. Bluzun yakasında da■ koyu* yeşil bir fiyonk vardı. Kıyafeti yeşil pabuçlar, yeşil çanta ve bir altın bilezik tamamlıyordu. Cildine, altın saçlarına çok iyi giden renklerde bunlar. Kendini şık buldu. Eh, şık değilse bile, en azından modaya uygun-

Ama hole çıkıp Rita Hannaby'yi görünce bu sefer kendini çok küçük hissetti. Klas görünmeye çalışan bir özenti gibi.

Rita da Ginger kadar zayıftı. Ama boyu on beş santim daha uzun, hareketleri de kraliçe gibiydi. Kumral saçları yüzünden' geriye çekilmiş, kat kat kesilmişti. Yüz hatları biraz daha keskin olsa, sert görünürdü. Ama ışıklı eiâ gözlerinde, parlak teninde, geniş dudaklarında güzellik ve sıcaklık vardı... Gri bir tayyör giymiş, inciler takmıştı. Başında geniş kenarlı siyah bir şapka vardı.

Ginger'e asıl garip gelen, Rita'nın bu son moda kılığının planlı gibi görünmeyişiydi. Hazırlanmak için saatler harcadığı duygusu gelmiyordu insana. Sanki böyle şık doğmuş, gardrobuda hep varmış gibi geliyordu. Zera-fet onun yaratılışındaydı.

«Nefis görünüyorsun,» dedi Rita.

«Senin yanında kendimi blucin ve eşofman üstü giymiş gibi hissediyorum.»

«Saçma. Yirmi yaş genç olsaydım, yine de seninle aşık atamazdım., hayatım.-Garsonlar masada kime Hibar ediyor, az sonra göreceksin.»

Ginger bunları mahsus söylüyor değildi. Güzel olduğunu kendi de biliyordu. Ama onun güzelliği şirin çocuk

havasındaydı. Rita ise tahtlara yakışacak bir soyluya benziyordu.

Ginger'de yeni beliren bu aşağılık duyguları Rita'nın yüzünden değildi.. Rita hiçbir kusur işlememişti bu konuda. Ona kızı gibi değil, kardeşi gibi, eşiti gibi davranmıştı. Ginger'in yetersizlik duyguları aslında kendi acıklı durumundan ötürüydü, iki hafta öncesine kadar kimseye bağımlı olmadan yaşa-yabilmişti. Şimdi yine bağımlıydı. Kendine bakmaktan acizdi. Özsaygısı her gün biraz azalıyordu. Rita Hannaby'nin neşesi, dikkatte planladığı gr-tneleler, kadın kadına dertleşmeler, cesaretlendirmeler, Ginger'i kaderin kendisini yeni baştan çocuklaştırdığı duygusuna kapılmaktan kurtaramıyordu.

Birlikte mermer hoie indiler, dolaptan mantolarını aldılar,, evden çıkıp kapıda bekleyen' Mercedes 500 SEL'e bindiler. Uşak Herbert arabayı kapıya beş dakika önce getirmiş, motorunu çalışır durumda bırakmıştı. Kış.n soğuşuna rağmen arabanın içi sıcacıktı.

Rita her zamanki güveniyle kullanıyordu arabayı. Eski evlerin-bulunduğu' sessiz sokaklardan çıkıp Doktor Immanuel Godhausen'in muayenehanesine yöneldiler. Ginger geçen hafta iki kere gitmişti bu doktora. Sorun çözülene kadar, pazartesi, çarşamba ve cumaları gitmesi kararlaştırılmıştı. Bazen Ginger'e,. otuz yıl sonra hâlâ aynı doktora gidiyor olacakmış gibi gelmekteydi. Ginger doktordayken Rita da biraz alışveriş yapmak niyetindeydi. Sonra

— 114 —

176 -

lüks lokantalardan birinde yemek yiyeceklerdi. Lokantanın dekoru herhalde yine Rita Hannaby

havasında olacak, Ginger kendini büyük görünmeye çalışan bir yeni yetme gibi hissedecekti.

Rita arabayı sürerken, «Geçen cuma günkü önerimi hiç düşündün mü?» diye sordu. «Hastanedeki Kadın Yardım kolunu?»

«Ona hazır değilim gibi geliyor. Kendimi çok garip hissederim.»

«Önemli bir iş,» derken Rita önündeki kamyoneti solladı. «Biliyorum. Hastane için ne kadar para topladığınızı, ne gibi aletler satın aldığınızı gördüm. Ama bence şu sıra Memorial'dan uzak durmam gerek. Oraya git mek moralimi bozar. Eğitildiğim mesleğimi yapamaz durumda kaldığımı hatırlatır bana.» ■

«Arılıyorum canım. Bir daha düşünme. Ama onun dışında, Senfoni Komitesi, Yaşlılara Yardım Kadınlar Derneği, Çocuk Hakları Savunma Derneği de var. Hangisinde olsa yardımın makbule geçer.»

Rita yorulmak bilmeden sosyal faaliyetlerle uğaşırdı. Komitelerde başkanlığı da, hizmetleri de çok başarılı biçimde yapar, dernekler kurmakla kalmaz, işlerine de koşardı. «Ne diyorsun?» diye üsteledi. «Çocuklarla çalışmak hoşuna gider, eminim.»

«Rita, ya çocukların yanındayken krizlerimden biri tutarsa? Korkarlar benden. Ben de...»

«Öf, daha neler,» dedi Rita. «iki, haftadır seni ne zaman evden çıkarsam, hep aynı özrü öne sürdün, odana kapanmaya can attın. 'Ah, Rita, o krizlerden birine tutulur seni utandırırım,' deyip durdun. Ama olmadı. Olacağı da yok. Olsa bile ben utanmam. Kolay utanan tiplerden değilimdir, hayatım.»

«Öylesin demek istemedim. Ama beni kriz anında hiç görmedin. Nasıl olabileceğimi bilmiyorsun ve...»

«Öf, Tanrı aşkına, Doktor Jekyll'le Mister Hyde'mışsın gibi, konuşmayı kes, çünkü değilsirr. Henüz sopayı kapıp kimseyi döve döve öldürmedin, öyle değil mi, Bayan Hyde?»

Ginger gülerek başını iki yana salladı.' «Yamansın, Rita.»

«İyi. Bize çok yardımın olur.» ' Rita gerçi Ginger'i yardıma muhtaç biri gibi görmüyordu ama yine de bu konuya yeni. bir amaç gibi yaklaşmıştı. Kollan sıvamış, Ginger'i bu durumdan kurtarmaya adanmıştı. Hiçbir şey engel olamazdı ona. Ginger'e de Rita' nın bu ilgisi dokunaklı geliyordu. Böyle bir ilgiye ihtiyacı olması üzüyordu onu.

Kırmızı ışıktaki durduklarında, önden üçüncü arabaydılar. Her yanlarında arabalar, kamyonlar, otobüsler,' taksiler, teslimat kamyonetleri doluydu. Mer-cedes'in içine kentin gürültüsü az giriyor, boğuklaşıyor, ama büsbütün de kesilmiyordu. Ginger özellikle kulak tırmalayan bir uğultunun kaynağını aramak üzere başını yana çevirdiğinde iri bir motosiklet belirdi gözlerinin önünde. Binicisi de o anda başını Ginger'e doğru çevirmişti. Ama Ginger onun yüzünü göremedi. Adam başına miğfer giymiş, yüzünü de çenesine kadar inen renkli camla korumaktaydı.

Ginger'in üzerine on gündür ilk kez, uyuşturan bir sis çöktü. Bu seferki, siyah eldiven olayından da, oftalmoskop olayından da, lavabo olayından da -çabuk oldu. O boş, parlak cama baktığı anda kalbi kekeme kesildi, soluğu tılandı, korkunç bir korku dalgası onu kapıp sürükledi.

Ginger ilk önce korna seslerini duydu. Otomobil kornaları, otobüs kornaları, havalı kornalar, koca kamyon kornaları... Hayvan ıvıltısı gibi kimi hafif, kimi

gümbür gümbürdü. Bağırıyor, kükrüyor, havlıyor, çığlık atıyor, cırlıyorlardı.

Gözlerini açtı, bakışları netleşti. Hâlâ arabadaydı.

Kavşak hâlâ önlerindeydi. Ama herhalde aradan birkaç dakika geçmiş, çünkü öndeki trafik gitmişti. Mercedes'in motoru çalışır, durumda, vitesi boştaydı. Yaya geçidine üç •metre kadar daha yaklaşmış, yan şeride geçmek üzere burnunu kıvırmıştı. Arkadaki arabalar geçmekte zorluk çekiyor, korna kıyameti ondan kopuyordu.

Ginger hafif hafif ağlamakta olduğunu fatiketti.

Rita Hannaby iki ön koltuğun arasındaki koluğun üzerinden ona doğru eğilmiş, iki elini sımsıkı tutmuş, bastırıyordu. «Ginger? Kendine geldin mi? İyi misin? Ginger?»

Kan. Korna seslerinden, Rita'nın sesinden sonra Ginger farketti. Yeşil eteğin de kırmızı kan damlaları vardı.

Ceketinin kolu da kanlanmıştı. Elleri kan içindeydi.

Rita'nın elleri de.

«Ah, Tanrım,» dedi Ginger.

«Ginger, beni duyuyor musun? Kendine geldin mi?

Ginger?» Rita'nın manikürlü tırnaklarından biri kopmuş, tırnak etinden çıkan sivri bir tırnak parçası kalmıştı, o kadar. İki eli de kan revan içindeydi. Parmaklarında çizikler, elinin üstünde, avuçlarında yırtıklar şakır şakır kanıyordu. Ginger'in görebildiği kadarıyla ortalıktaki kanın hepsi Rita'nındı. Hiçbiri kendisinin değildi. Gri tayyörün kol ağızları da kan içindeydi. «Ginger, konuş benimle.»

Kornalar ötmeye devam ediyordu.

Ginger başını kaldırıp baktı, Rita'nın kuaförlü saçlarının darmadağın olduğunu gördü. Sol yanağında beş santim uzunluğunda bir yırtık vardı. Fıskıran kanlar makyajı akıtarak çenesinden aşağıya sızıyordu.

«Kendine geldin.» Rita'nın sesinde belirgin bir rahatlama vardı. Ginger'in ellerini bıraktı.

«Ne yaptım?»

«Yalnızca çizik bunlar. Bir şey yok. Bir kriz atlattın, paniğe kapıldın, arabadan inmek istedin, ben de seni bırakmadım. Trafikte ezilebilirdin.»

— 117 —

— 180 —

Mercedes'in yanından zorlukla dolaşıp geçen bir arabanın sürücüsü onlara öfkeyle anlaşılmaz bir şeyler haykırdı.

«Seni yaraladım,» dedi Ginger. Gösterdiği bu vahşet içinin bulanmasına." neden oluyordu.

Öteki sürücülerin kornalarındaki sabırsızlık giderek artmaktaydı. Ama. Rita onlara hiç aldırmadı. Ginger'in ellerini tekrar tuttu. Bu sefer onu zaptetmek için değil, rahatlatmak, avutmak için yapıyordu bunu. «Ziyarı yok canım. Geçti artık. Biraz tentürdüyot benim sorunlarımı çözer.»

Motosikletli. Koyu renk siperlik.

Ginger yan pencerecen baktı. Motosikletli gitmişti.

Aslında Ginger içirt, bir tehlike değildi o adam. Sokaktan geçen bir yabancıydı.

Siyah eldivenler, oftalmoskop, musluk deliği, şimdi de motosiklet' miğferinin renkli cam siperliği. Neden kriz başlatıyordu bunlar onda? Bunların, ortak noktası neydi? Var mıydı bir ortak noktalan?

Yanaklarından yaşlar süzülürken Ginger, «Çok üzgünüm,» dedi.

«Gereği yok. Şimdi ben şu arabayı yoldan çekeyim.»

Rita yanda duran kutudan birkaç kâğıt mendil çekti, direksiyonu, vitesi onlarla tuttu, kan bu-laştırmamaya çalıştı.

Ginger'in ellerine de Rita'nın kanı bulaşmıştı. Ginger arkasına yaslandı,, gözlerini yumdu, yaşlan durdurmaya çalıştı ama başaramadı.

Beş hafta içinde dört psikotik olay.

Artık bu gri kış günlerini böyle savunmasız geçiremez, kaderin ne yapacağını bekleyemezdi. Her an yeni bir kriz bekleyerek, doktorun bir çözüm önermesini umarak yaşayamazdı.

O gün 16 aralık pazartesiydi. Ginger birden, beşinci füğ gelmeden bir şeyler yapmaya karar verdi. Ne yapabileceğini hiç bilmiyordu ama kendine acımdan vazgeçip bu konuya eğilirse bir şeyler bulabileceğinden emindi. İneceği kadar aşağıya inmişti artık. Küçük düşme duygusu, korku, umutsuzluk onu daha aşağıya çekemezdi. Artık gitse gitse yukarı çıkardı ancak. Yüze-ye kadar tırmanacaktı. Işığı bulacaktı, içine düştüğü bu karanlıktan mutlaka kurtulacaktı.

üç

NOEL GECESİ - NOEL GÜNÜ

Laguna Plajı, Caiifornia

24 Aralık salı sabahı sekizde Dom Corvaisis yatağından kalkarken, bir gün «öncenin Valium ve Dalrnane'lerinden kaynaklanan o çok iyi tanıdığı sislerin içindeydi yine.

On birinci gecedir ne uykusunda dolaşmış, ne de muslukla ilgili kâbuslar görmüştü, ilaç tedavisi iyi sonuç veriyordu. Sinir bozucu gece gezilerinden kurtulmak için bîr süre ilaç sarhoşluğuna Dom çoktan razıydı.

Valium ya da Dalmane'e fiziksel tiryakilik, hatta psikolojik bağımlılık geliştirmekten korkmuyordu. Evet, gerçi reçetede önerilen dozajı aşmaktaydı ama yine de kaygılanmıyordu. Haplar hemen hemen bitmek üzereyken Doktor Cobletzden yeni bir reçete alabilmek için bir yalan uydurmuştu. Evine hırsız •girdiğini, radyo

ve televizyonu alırken hapları da aldığını anlatmıştı, ilaçları elde edebilmek için doktoruna yalan söylemişti Dom. Bazen olayı kendi de gerçeğin bu katı ışığında görüyordu. Ama genellikle hapların getirdiği o yumuşak sis içinde kendini kandırmayı başarıyor, acı gerçeği görmezden geliyordu.

Ocak ayında haplar kalkınca yine uykusunda gezmeye başlarsa ne olacağını düşünmeye cesarefi yoktu.

Saat onda, aklını işine veremediği için fitilli kadife ceketini giydi ve evden çıktı. Aralık ayında

.sabah.serindi. Aras.ıra bir İki ılık gün oluyordu ama plajlar nisana kadar boş kalacaktı artık.

Dom Firebird'üne binmiş yokuş aşağı inerken

Laguna'nın gri gökler altında ne kadar kasvetli

göründüğünü farkettil. Acaba bu duygunun ne kadarı

gerçek, ne kadarı hapların etkisi, diye merak etti, sonra

bu rahatsız edici düşünceyi hemen bir kenara bıraktı.

Reflekslerinin zayıf olduğunu biliyor, arabayı pek dikkatli sürüyordu.

Gelen mektupların çoğunu, kendisi postaneden alırdı.

Çok dergiye abone olduğu için, kendine posta kutusu

değil, kocaman bîr çekmece kiralamış

— 182 —

fı. O gün Noel'den hemen önceki gün olduğundan

çekmece hemen hemen yarıya kadar doluydu. Zarflarda

gönderenin adresini aramaksızın hepsini topladı,

arabasına taşıdı. Niyeti bunları kahvaltıda okumaktı.

Cottge adlı, tutulan bir lokanta vardı. Kıyı otoyolunun

sağ tarafında, yol kenarındaki yamaçtaydı. O saatte

kahvaltı telaşı tavsamış, öğle yemeği müşterileri de

henüz gelmemişti. Dom'a pencere yanında, manzaralı

bir masa verildi. Kendine iki yumurta, beykın, kızarmış

ekmek, kızarmış peynir ve greyfurt suyu ısmarladı.

Bir yandan yerken bir yandan mektuplara bakıyordu. Dergiler ve faturaların dışında, Lennart Sane'den gelen mektup vardı, isveçli bir.yayın ajansıydı Sane. Harika bir insandı. İskandinavya ve Hollanda'daki tercümelerle o ilgileniyordu. Random Yayınevinden de şişkin bir zarf gelmişti. Dom-zarfin anfetini gördüğü anda içinde ne olduğunu anıadı. Zihni durulaşmaya başlamış, sisler heyecanın etkisiyle bir dereceye kadar dağılmıştı. Yemekte olduğu kızarmış ekmeği elinden bıraktı, zarfı yırtıp açtı. içinden ilk romanını aldı. Bir kadının çocuğunu ilk kez kucağına aldığı zaman neler hissettiğini hiçbir erkek bilemez ama romancılar herhalde ilk romanlarının ilk kopyasını ellerine aldıklarında ona benzer bir sevinç yaşıyorlardır.

Dom kitabı tabağının yanına koydu, gözlerini ondan ayırmakta zorluk çekti. Sonunda kendini Babil'den koparıp geri kalan zarflara baktığında kahvaltısını bitirmiş, kahvesini ısmarlamıştı. Diğer zarfların arasında, üzerinde gönderen adresi bulunmayan bir de beyaz zarf vardı. İçinden bir tek kâğıt çıktı. Üzerinde daktiloyle yazılmış iki cümle vardı. Bu cümleler Dom'u fena halde sarstı:

Uyurgezer eğer sorununun kaynağını bulmak istiyorsa kendi geçmişine baksa iyi eder. Sır orada gömülü.

Bu satırları bir kere daha okudu. Şaşırmıştı. Tüm vücudu titrerken elindeki kâğıt da titredi. Ensesi buz gibi kesilmişti.

Boston, Massachusetts

Ginger taksiden inince kendini sekiz katlı bir tuğla binanın önünde buldu. Victoria-Gotik tarzı bir bina.

Yüzüne buz gibi bir rüzgâr çarptı, Newbury Soka ının yapraksız ağaçları dallarını salladılar, çatırdattılar.

Kemiklerin birbirine çarpma sesi gibi. Ginger paltosuna

sarılıp alçak demir parmaklığı geçti, 127 numaralı binaya, eskiden Agassiz Oteli olan yere girdi. Kentin en değerli tarihi binalarından biri, şimdi apartman olarak kullanılıyordu. Ginger buraya Pablo Jackson'u görmeye gelmişti. Bu adam hakkında yalnızca dünkü Boston Globe'da okuduğu kadar bilgisi vardı.

George hastaneye, Rita da son dakikada gerekli bazı Noel alışverişlerini yapmaya çıktığı sırada ayrılmıştı Ginger evden. Çünkü kendisini durduracaklarından korkuyordu. Zaten hizmetçi Lavinia da ona tek başına sokağa çıkmaması için yalvarmıştı. Ginger bir not bırakıp nereye gideceğini yazmış, çok fazla kaygılanmayacaklarını umarak çıkmıştı.

Pablo Jackson kapıyı açınca Ginger hayli şaşırdı. Adamın siyah oluşu, seksen yaşında oluşu zaten bildiği şeylerdi. Dergideki yazıda da vardı o bilgiler. Ama seksenlik bir adamın bu kadar canlı ve hayat dolu olmasına hazır değildi. Bir yetmiş boyunda, ince bir adamdı. Yaşından ötürü bacakları bükülmemiş, sırtı kamburlaşmamış, omuzları yuvarlanmamıştı. Asker gibi dimdik duruyordu. Beyaz gömlek, özenle ütülenmiş siyah pantolon giymişti. Gülümseyişinde, konuk içeriye girsin diye elini sallayışında bîr gençlik ve çeviklik vardı. Gür kıvrıkcık saçları hiç dökülmemiş, ama bembeyaz olmuştu. Bu saçlar özel bir ışık saçıyormuşcasına mistik bîr hava veriyordu ona. Ginger'i *sm^u* lona aldı. Yürüyüşü de kırk elli yaş daha genç birinin yürüyüşüydü.

Salon da şaşırtıcıydı. Ne Agassiz Oteli gibi bir binadan, ne de Pablo Jackson gibi yaşlı bîr bekârdan beklenirdi böylesi. Duvarlar bej, kanepeler ve koltukların yüzleri de bejdi. Modern mobilyalardı hepsi. Yerdeki aynı tonda halının dalgalı desenleri insana huzur veriyordu. Gerekli renkler, sağa sola atılmış pastel yastıklarla sağlanmıştı.

Sarı, şeftali, yeşil, mavi. Duvarda da iki büyük tablo asılıydı. Biri Picasso'nundu. Genel hava, parlak, hafif, sıcak ve moderndi.

Ginger iki koltuktan birine oturdu. Önünde uzun bîr sehpa vardı. Koltuk pencerenin yakınındaydı. Kahve önerisini reddetti, hemen konuşmaya başladı. «Bay Jackson, korkarım buraya sahtekârlıkla geldim.» «Ne kadar ilginç bir başlangıç,» diyerek gülümsedi adam. Bacaklarını üstüs *te* attı, uzun parmaklı siyah ellerini koltuğun kollarına dayadı.

«Yo, gerçekten. Ben muhabir değilim.»

«People dergisinden gelmiyor musunuz?» Adam Ginger'i düşünceli bakışlarla inceledi. «Eh, ziyanı yok. Sizi içeriye alırken gazeteci olmadığınızı anlamıştım. Bugünlerde gazetecilerin yağlı bir hali var. Çok da küstahlar. Sizi kapıda gördüğüm anda kendi kendime, Pablo, bu cici kız muhabir değil, gerçek bir insan, dedim.»

«Yalnız sizin verebileceğiniz bîr yardıma ihtiyacım var.» «Tehlikede bir prenses,» diyerek yine gülümsedi adam. Kızmamış, rahatsız da. olmamıştı görünüşe göre. Oysa Ginger onun tedirgin olmasını, bekliyordu.

«Beni kabul etmezsiniz diye korktum. Sizi görmeyi neden istediğimi söylesem belki gerçekten kabul etmezsiniz. Bakın, ben doktorum. Memorial'da cerrahım. Globe'daki yazıyı okuyunca, belki siz yardım edebilirsiniz diye düşündüm.»

— 185 —

«Dergi satmaya gelmiş.bile olsanız, yine de sizi görmekten mutluluk duyardım. Seksen bir yaşında, bir erkek kimseyi kapışından çevirmeye cesaret edemez... meğer ki günlerini duvarlarla konuşarak geçirmeye razı olsun.»

Adamın rahatlatma çabaları gerçekten makbule geçiyordu. Ama sosyal hayatı herhalde bu söylediği, kadar sıkıcı değildi aslında.

Adam devam etti. «Hem zaten, benim gibi tükenmiş bir fosil bile sizin gibi güzel bir kızı kapıdan çeviremez. Şimdi bana yalnız benim sağlayabileceğim bu yardımın ne olduğunu söyleyin.».

Ginger koltuğunda öne doğru eğildi. «Birincisi ,dergideki o yazının doğru olup olmadığını bilmek istiyorum.»

Adam omuzlarını kaldırdı. «Dergi yazılan ne kadar doğru olabilirse o kadar doğru. Annemle babam gerçekten Amerikalı oldukları halde Fransa'da yaşıyorlardı. Dergi de öyle diyor. Annem tutulan bir şarkıcıydı. Paris kafe'lerinden birinde söylerdi. Birinci Dünya Savaşından önce ve sonra. Babam da Globe'un dediği gibi müzisyendi.

Annemle babamın Picasso'yu tanıdıkları, dehasını erkenden gördükleri de bir gerçek. Bana verdikleri de onun adı. Eserleri ucuzken iki Picasso almışlardı.

Ressam, da onlara birkaç tablo hediye etmiş. Zevk sahibi insanlardı. Derginin dediği gibi yüz' Picasso'ları yoktu, ama elli tane vardı. O koleksiyon bir servetti.

Yıllar geçtikçe resimleri saftılar. Hem kendi emeklilik yılları rahatladı, hem bana da biraz yardımcı oldu... Elli yıl boyunca.» iki elini bu uzun süreye kendi de şaşmış gibi iki . yana' açmıştı. Gösterişli bir hareketti. Ginger o avuçlardan birer beyaz kumrunun havalanmasını bekler gibi oldu. «Ünlüydüm de. Eşsizdim. Bunu kendim bile söyleyebilirim. Bu ülkeye yansımadı ünüm pek... anlarsınız. Ama Avrupa'da ye ingiltere'de çok ünlüydüm.» ...

«Ve gösteriniz sırasında seyircilerden birkaç-kişiyi hipnotize ediyordunuz, öyle mi?»

Adam başını evet anlamında salladı. «En büyük numara oydu. Hayran ederdi seyircileri.»

«Şimdi de suç tanıklarını hipnotize ederek polise yardımcı oluyor, o tanıklara unuttukları ayrıntıları hatırlatıyorsunuz.»

«Eh, bu pek tam gün iş sayılmaz.» Jackson ince elini havada çevirdi. Sanki elinde bir buket çiçek ya da bir deste iskambil belirecek gibi.. «Aslında bana iki yıl içinde dört kere geldiler. Genellikle son çare olarak geliyorlar.»

«Ama yaptığınız sonuç verdi, öyle mi?»

«Evet. Dergide denildiği gibi. Örneğin o sıra orada duran bir adam, bir cinayetin işlendiğini, katillerin: bir arabayla kaçtığını şöylece görebilir ama plaka numarasını hatırlamayabilir. Ama o plakaya bir saniye bile, bakmışsa, numara bilinçaltına girmiş demektir. Çünkü insanoğlu aslında gördüğü hiçbir şeyi unutmaz. Hiçbir zaman. O tanık hipnotize edilirse, trans haline girer, zamanın içinde geriye gider. Yani cinayet anındaki anılarına. Ona plakaya bak-

— 122 -

ması söylenince bakar ve okur. Numara böylece öğrenilmiş olur.» «Her zaman mı?»

«Her zaman değil. Ama kazandığımız zamanlar, kaybettığımız zamanlardan çoktur.»

«Neden size geliyorlar? Emniyet Müdürlüğünün psikiyatri uzmanları hipnotize edemiyor mu?»

«Elbette edebilirler. Ama onlar ruh hekimi, hipnotizimaci değil. Hipnofiz-ma onların uzmanlık dalı değil. Ben ömrüm boyunca bu konuda çalıştım, kendime teknikler geliştirdim. Standard yöntemlerin başarısız olduğu yerde benim tekniklerim sonuç verebiliyor.»

«Demek iş hipnotizmaya dayandı mı, usta sizsiniz.» ,
«Ustayım gerçekten. Evet, doğru. Hatta ustalar ustası.
Ama bu sizi neden ilgilendiriyor, doktor?»

Ginger o ana kadar çantası kucağında, elleri çantasının üzerinde, gep-gergin oturuyordu. Ama Pablo Jacksön'a geçirdiği krizleri anlatırken çantayı giderek daha çok sıkmaya başlamıştı. Sonunda eklemleri bembeyaz kesildi.

Jackson'un rahat hali önce şok dolu bir ilgiye, sonra kaygıya dönüştü. «Vah, zavallı yavrucak. De mal en pis... en pis! Beterin beteri... daha beteri! Ne kadar korkunç. Sen burada bekie. Kıpırdama.» Koltuğundan fırlayıp salondan çıktı.

Döndüğünde elinde iki kadeh konyak vardı. Ginger almak istemedi. «Yo, teşekkür ederim, Bay Jackson, Ben pek içki içmem. Hele de sabahın bu saatinde.»
«Bana Pablo de. Dün gece ne kadar uydun sen? Fazla değil, değil mi? Gecenin çoğunu uyanık geçirdin. Sabah erkenden uyandın. Yani şu an sana göre sabah sayılmaz, öğleden sonranın ortaları sayılır, insanın öğleden sonra içki içmemesi için de hiçbir neden yok, öyle değil mi?»

Tekrar koltuğuna oturdu, içkilerini yudumlarırken bir an sessiz kaldılar.

Sonunda Ginger, «Pablo,» dedi. «Beni hipnotize etmeni istiyorum. Kasımın on ikisine, Bernstein Mezecisine döneyim. Beni o noktada tutup acımasızca sorguya çekmeni istiyorum. Siyah eldivenlerin beni neden korkuttuğunu anlatıncaya kadar.»

«İmkânsız!» diyerek başını salladı adam. «Hayır, olamaz.»

«Ücreti her neyse...»

«Sorun parada değil. Benim paraya ihtiyaım yok.»
Kaşları çatıtmıştı. «Ama ben sihirbazım, doktor değilim.»
«Ben bir ruh hekimine zaten gidiyorum. Bunu ona da
önerdim ama yapmıyor.»

" «Belki nedenleri vardır.»

«Hipnotik geriye gidiş tedavisi için henüz çok erken
diyor. Bu tekniğin bana krizlerin nedenini
aıklayabileceğini o da kabul ediyor Ama belki ger

— 189 —

çekle yüzleşmeye hazır değilmişim henüz. Kaygılarımın
nedeniyle vakitsiz karşılaşırsam... yıkılırmışım.»

«Gördün mü? En iyisini o bilir. Ben burnumu sokarsam
daha fena okır.»

«En iyisini o bilmiyor,» diye direndi Ginger. Doktorla
yaptığı son konuş-mayı hatırlayınca kız mıştı. Adam inat
etmiş, bir türlü kabul etmemişti Ginger'in önerisini. «Belki
hastaların çoğu için neyin en iyi olduğunu biliyordur ama
benim için neyin en iyi olduğunu bilmiyor. Ben böyle
devam edemem. Godhausen zamanı geldi diyene kadar
belki bir yıl geçer. Ben çoktan delirmiş olduğumdan,
yararlanacak durumda olmam. Sorunu yakalamalı,
kontrolü elime almalı, bir şeyler yapmalıyım.»

«Ama benim sorumluluk alamayacağımı herhalde sen
de gö...»

«Dur bir dakika,» diye onun sözünü kesti Ginger. içki
kadehini bir yana bıraktı. «Karşı geleceğini tahmin
etmiştim.» Çantasını açıp katlanmış bir kâğıt çıkardı,
uzattı, «işte. Lütfen şunu al.»

Adam kâğıdı aldı. Gerçi Gingerden yarım yüzyıl daha
yaşlıydı ama elleri Ginger'inkiler gibi titremiyordu. «Nedir
bu?»

«İmzalı ifadem. Buraya çaresizliğimden geldiğimi, ters giden bir durum olursa seni hiçbir biçimde sorumlu tutmayacağımı belirtiyor.

Pablo kâğıdı okuma zahmetine girişmedi.

«Anlamıyorsun, sevgili bayan. Ben hakkımda dava açılır diye korkmuyorum. Benim yaşıma, mahkemelerin kap-lumbağa temposundaki çalışma hızını düşünürsen, hakkımdaki yargıyı duyacak kadar yaşamam zaten. Ama zihin denilen şey duyarlı bir mekanizmadır. Bir terslik olursa, eğer seni yıkılmaya doğru götürürsem, yerim kesinlikle cehennemdir.»

«Bana yardım etmezsen, uzun bir zamanı tedavi altında, geleceğimden emin olmaksızın geçireceğim.

Umutsuzluğa ve öfkeye kapılacağım. Beni geri çevirirsen, iyi niyetli dostların insafına terkedersen, Godhausen'e emanet edersen işim bitiktir. Sonum olur bu benim, yemin ederim. **Böyle devam edemem!** Bana yardım etmeyi reddedersen yıkılmamdan yine de sorumlu olacaksın, çünkü onu önleyebilirsin.»

«Üzgünüm.» «Lütfen.»

«Yapamam.»

«Seni soğuk yürekli siyah zebani!» Ginger bu sözlere ağzından çıktığı anda kendi de şaşıtı. Adamın o melek yüzündeki gücenmiş ifade onu çok utandırdı. Bu sefer, «Üzgünüm, özür dilerim,» deme sırası ona gelmişti. Ellerini yüzüne kapadı, koltuğunda öne eğildi, ağlamaya başladı.

Pablo onun yanma geldi, karşısında durdu. «Doktor Weiss, lütfen ağlama. Umut kesme. Gececek hepsi.»

«Hayır. Hiçbir zaman geçmeyecek, Eskisi gibi olmayacak.»

Pablo onun ellerini yüzünden çekti, kendi elini çenesinin altına dayayıp başını kaldırdı, gözlerine baktı. Sonra gülümsedi, göz kırptı, avucunu onun gözü önüne getirip boş olduğunu gösterdi, uzanıp Ginger'in kulağının ardından bir yirmi beş sent çıkardı.

Genç kızın omzunu okşarken, «Sus artık,» dedi. «Ne demek istediğini anlattın. Ben de o kadar çamur yürekli değilim. Kadınların gözyaşları dünyayı bile yerinden oynatır. Sağduyumun emrinden çıkacağım ve... elimden geleni yapacağım.»

Bu yardım umudu Gingerin ağlamasını keseceği yerde onu büsbütün gözyaşlarına boğdu. Ama bu seferki şükran gözyaşlarıydı.

«... artık derin uykudasın, derin, çok derin. Tümüyle rahaHamış durumdasın ve bütün sorularıma cevap vereceksin. Anlaşıldı mı?»

«Evet.»

«Cevap vermeyi reddedemezsin..Edemezsin.

Edemezsin.» Pablo pencerelerin perdelerini çekmiş, odadaki tüm ışıkları söndürmüştü, yalnız Ginger Weiss'in oturduğu koltuğun yanındakini yanık bırakmıştı. Amber ışık Ginger'in saçlarına düşüyor, onları gerçek altın gibi gösteriyor, yüzünün beyazlığını daha da belirginleştiriyordu.

Pablo onun önünde ayakta durmuş, yüzüne bakmaktaydı. Hassas bir güzellik, ince bir dişilik vardı Ginger'in yüzünde. Ama aynı zamanda büyük bir güç de vardı. Erkek gücüne denk. Tam bir denge. En iyi tanımını bu kızda buluyordu bu söz. Karakterle güzellik eşit ağırlığa sahipti.

Gözleri kapalıydı. Göz kapaklarının altında çok az hareket ediyor, kızın derin trans halinde olduğunu belli ediyordu.

Pablo kendi koltuğuna döndü. Koltuk gölgelerin arasındaydı. Tek lambanın ışığı oraya kadar gelmiyordu. Oturup bacaklarını üstüste attı. «Ginger, siyah eldivenlerden niçin korkuyorsun?»

«Bilmiyorum,» dedi kız yumuşak bir sesle.

«Bana yalan söyleyemezsin. Anlıyor musun? Benden hiçbir şey saklaya-mazsın. Siyah eldivenlerden niçin korktun?» «Bilmiyorum.»

«Oftalmoskoptan niçin korktun?» «Bilmiyorum.»

«Musluk deliğinden niçin korktun?» «Bilmiyorum.»

«Sokaktaki o motosikletliyi tanıyor musun?» ¹ «Hayır.»

«O halde ondan niçin korktun?» «•Bilmiyorum.»

— 125 —

Pablo içini çekti. «Pekâlâ, Ginger, şimdi çok şaşılacak bir şey yapacağız. Olmaz sanılan bir şey. Ama sana olabileceğini kanıtlayacağım. Hatta kolay bile. Zamanı tersine çevireceğiz, Ginger. Çok kolay. Seni zamanın içinde yavaşça, ama kesin biçimde geriye yollayacağız. Gençleşeceksin. Bak, oluyor bile. Karşı koyamazsın... zaman bir ırmak gibi ...geriye akıyor... geriye... artık aralığın yirmi dördü değil. Yirmi üçü, pazartesi. Biz hâlâ geriye gidiyoruz... biraz daha hızlı... ikisi cldu... yirmisi... on sekizi...» Devam etti, sonunda kasımın on ikisine geldi. «Bernstein Mezecisindesin. Siparişini bekliyorsun,. Güzel mezelerin kokusunu alabiliyor musun? Baharat kokularını duyabiliyor musun?» Ginger başını evet anlamında sallayınca Pablo, «Ne kokladığını, söyle bana,» dedi.

Ginger derin bir soluk aldı, yüzüne mutlu bir ifade geldi. Sesi de daha canlıydı. «Pastırma, sarmısak... belli bisküviler... kekik, tarçın, kimyon...» Kol-tuğundaydı hâlâ. Gözleri. kapalıydı. Ama başını kaldırıp sağa sola

çeviriyor, sanki dükkânda çevresine bakmıyordu.
«Çikolata. Ah, şu çikolatalı kekin kokusuna bak!» . .
«Harika bir şey,» dedi Pablo. «Şimdi siparişlerinin parasını ödüyorsun, kasadan ayrılıp arkanı dönüyor, kapıya yürüyorsun. Çantanla uğraşmaktasın.»»
«Cüzdanımı çantaya sokamıyorum.» Ginger kaşlarını çatmıştı.
«Alışveriş torban bir elinde.»
«Şu cüzdanı yerleştirmem şart.»
«Güm! Başına Rus şapkası giymiş bir adama tosladın.»
Ginger soluğunu şaşkınlıkla futtu.
«Adam torbanı düşmesin diye tutuyor,» dedi Pablo.
«Ah!»
«Senden özür diliyor.»
«Suç bende,» dedi Ginger. Pablo bunu kendisine değil, çarptığı' adama» söylediğini biliyordu. Adam şu anda da o salı günkü kadar gerçektir Ginger'e göre. Genç kadın özür diler gibi bir sesle, «Önüme bakmıyordum,» dedi.
«Torbanı tutuyor, sen ondan geri alıyorsun.» Yaşlı sihirbaz Ginger'e dikkatle bakıyordu.
Kızdaki değişim pek anî ve elektrikli oldu. Birden doğrulup oturdu, gözleri iri iri açıldı. «Eldivenler! Ah, Tanrım, eldivenler!» «Bana eldivenleri anlat, Ginger.»
«Siyah,» dedi incecik bir sesle. «Parlak.» «Başka?»
«**Hayır!**» Ginger bir çığlık atıp koltuktan kalkmaya çabaladı. «Lütfen otur,» dedi Pablo.
Ginger dondu. Koltuktan yan kalkmış, yarı oturur durumdaydı..
«Ginger, sana oturup kendini rahat bırakmanı emrediyorum.»
Kazık gibi oturdu, ufacık elleri yumruk oldu. Mavi gözleri, hâlâ açıktı

Pablo'ya değil, anısındaki eldivenlere dikilmişti. En ufak bir tahrikte, hemen ■kaçmaya başlayacak gibiydi.

«Rahatla artık, Ginger. Sakin ol... sakin.•• çok sakin.

Anlıyor musun?»

«Evet. Peki.» Soluğu biraz yavaşlamış, omuzları biraz sarkmıştı ama hâlâ gergindi.

Genellikle Pablo birini uyutunca kontrolü kendi eline almayı başarırdı. Bu kadının bir türlü sakinleşememesi onu şaşırtıyor, tedirginleştiriyordu. Defa-«larca sakin ol dediği halde hem de. Sonunda, «Bana eldivenleri anlat, Ginger,» ■dedi.

«Ah, Tanrım.»..Kızın yüzü korkuyla buruşmuştu.

«Sakin ol ve bana eldivenleri anlat. Onlardan niçin korkuyorsun?»^

Ginger titredi. «B-bana do...dokunmalarına izin verme...»

«Neden korkuyorsun onlardan?» diye üsteledi Pablo.

Ginger kollarıyla bedenini kucakladı, koltuğuna büzüldü.

«Dinle beni, Ginger. O an zamanın içinde dondu. Saat ne öne, ne arkaya doğru çalışıyor. Eldivenler sana dokunamaz. Dokunmalarına asla izin vermem. Zaman durdu. Bende zamanı durdurma gücü var ve durdurdum. 'Güvendesin. Beni duyuyor musun?»

«Evet.» Ama koltuğun gerisine doğru büzülürken bu sesteki kuşku ve zor bastırılan korku hissedilebiliyordu.

«.Son derece güvendesin.» Pablo bu tatlı kızın böylesine korku içinde olduğunu görünce üzölmüştü.

«Zaman durduruldu. Artık o siyah eldivenleri korkusuzca inceleyebilirsin. Sana dokunamazlar. Onları incele, seni neden korkuttuklarını bana söyle-»

Ginger sessizdi. Tir tir titriyordu.

«Cevap ver bana, Ginger. Neden korkuyorsun eldivenlerden?» Kız yalnızca ürperdi. Pablo bir an

düşündü, sonra, «Aslında seni korkutan bu eldivenler mi?» diye sordu.

«Y-yo, hayır... tam öyle sayılmaz.»

«Mezecideki adamın eldivenleri... sana başka bir çift eldiveni mi hatırlamıyor? Belki çok eski bir başka olaydan? öyle mi oluyor?» «Ah, evet. Evet.»

«Öteki olay ne zaman oldu? Ginger, sana hangi eldivenleri hatırlatıyor bunlar?»

«Bilmiyorum.»

«Biliyorsun.» Pablo koltuğundan kalktı, perdesi, çekili pencerelere doğru yürüyüp ona karanlıkların içinden baktı. «Pekâlâ... saatin kolları yine harekete geçti. Zaman yine geriye doğru gidiyor... geriye... geriye... siyah eldivenlerden ilk korktuğun zamana kadar. Geriye kayıyorsun... geriye... işte oraya s/ardın. Siyah eldivenlerden ilk korktuğun zamana ve yere döndün, oradasın.»

Ginger'in gözleri dehşet içinde bir başka zamana dikilmişti. Bu odada

— **İ195** —

değildi artık. Befnsfein Mezecisinde de değildi.

Bambaşka bir yerdeydi.

Pablo onu kaygılı bakışlarla inceledi. «Neredesin, Ginger?» Kız sessiz kalınca, «Bana nerede olduğunu söylemen gerek,» dedi.

«Surat...» Kızın sesindeki hayalet niteliği Pablo'nun ürpermesine yol açtı. «Surat. Boş surat.»

«Açıkla ne demek istediğini, Ginger. Ne suratı? Ne gördüğünü söyle bana.»

«Siyah eldivenler... karanlık cam surat.» «Yani... motosikletlininki gibi mi?»

«Eldivenler... siperlik.» Korku spazmları tüm vücudunu sarmıştı.

«Sakin ol, rahat bırak kendini. Güvendesin. Güvende. Şimdi... o bulunduğun yerde siperlikti miğfer giymiş bir adam mı görüyorsun? Ellerinde de eldivenler mi var?» Ginger tekdüze bir korku şarkısı tutturmış gibiydi... «Ah, ah, ah, ah...»

«Ginger, sakın olman gerek. Sakin ol, rahatla, serbest bırak kendini. Sana hiçbir şey zarar veremez.

Güvendesin.» Kızın kontrolünü elinden kaçırmaktan korkuyordu Pablo. Yakında onu transtan çıkarmak zorunda kalabilirdi. Hızla onun koltuğuna yaklaştı, yanına diz çöktü, bir elini onun koluna dayayıp yavaş yavaş okşayarak konuştu. «Neredesin, Ginger? Zamanın içinde ne kadar geriye gittin, Ginger? Neredesin? Ne zamandasın?»

«Ah, ah, **ahhhhhhhhh.**» Ağzından acılı bir çığlık kurtuldu. Zamanın dışm-da bir yankı, çoktan beri baskı altında tutulmuş korku ve umutsuzluğa bir tep-ki.

Pablo çok ciddileşti. Sesi yumuşakken sertleşti.

«Komuta benim elimde. Sen derin uykudasın ve tümüyle benim kontrolurndasın, Ginger. Bana cevap vermeni istiyorum, Ginger.»

Kızın vücudunda önceki spazmlardan beter bir ürperti dolaştı.

«Cevap vermeni emrediyorum. Neredesin, Ginger?»

«Hiçbir yerde.»

«Neredesin?»

«Hiçbir yerde.» Birden titremeyi kesti, koltuğuna yığıldı, suratındaki korku eriyip yok oldu, yüz hatları gevşedi.

İncecik, duygusuz bir sesle, «Ölü,» **dedi.**

«Ne demek istiyorsun? Ölü değilsin sen.» «Ölü,» diye diretti kız.

«Ginger, bana nerede olduğunu, ne kadar eskiye gittiğini söylemelisin. Siyah eldivenleri de anlatmalısın. Seni ilk

korkutan siyah eldivenleri. Mezeci-dekileri görünce hatırladığın eldivenleri. Bana söylemen şart.»

«Ölü.»

Pablo onun yanına çömelmiş olduğundan, kızın soluklarının çok zayıflamış olduğunu farkefti birden. Elini tuttuğunda ne kadar soğuk olduğuna

— 128 —

şaşırdı, iki parmağını bileğine bastırdı, nabzını aradı. Zayıftı. **Çok** zayıftı. Telâşla parmak uçlarını kızın boynuna dokundurdu, yavaş ve güçsüz kalp atışlarını bulabildi.

Sorulara cevap vermekten kurtulmak için kız hipnotik uykudan çok daha derin bir uykuya doğru kaçıyor galiba. Belki komaya. Pablo'nun sesini duyamayacağı bir yere. Ömründe böyle bir tepkiyle karşılaşmamıştı Pablo. Okumamıştı bile böyle bir şeyi. Ginger'in sorulara cevap vermemek için kendini isteyerek ölüme götürmesi mümkün müydü? Bellek engelleri genellikle sarsıcı deneyimler çevresinde oluşurdu. Psikoloji dergilerinde sık sık anlatılırdı bu tür olaylar. Ama çoğu zaman hastayı öldürmeden engeli yıkmak mümkündü. Hastanın hatırlamaklansa ölmeyi yeğleyeceği kadar kötü bir yaşantı... nasıl olabilirdi? Ama Pablo'nun elleri Ginger'in boynuna dayalıken damarın vuruşu daha da yavaşlıyor, daha da belirsizleşiyordu.

«Ginger, dinle,» dedi Pablo telâşla. «Bana cevap vermek zorunda değilsin. Artık soru sormayacağım. Geri dönebilirsin. Cevap için ısrar etmeyeceğim.»

Kız korkunç bir uçuşun eşiğinde sallanıyor gibiydi. «Ginger, dinle beni! Artık soru yok. Sorular bitti. Yemin ediyorum.» Uzun ve korku verici bir kararsızlık süresinden sonra damarın atışında az da olsa bir güçlenme hissetti. «Artık siyah eldivenlerle de, hiçbir

şeyle de ilgilenmiyorum, Ginger. Yalnızca seni şimdiki zamana döndürmek, bu transtan çıkarmak istiyorum. Beni duyuyor musun? Lütfen duy beni. **Lütfen.**

Sorularım bitti artık.» ,

Kızın nabızı şok uyandıracak biçimde tekledi, ama sonra düzenli atmaya başladı. Soluması da düzeliyor gibiydi.

Pablo onunla güven- verici tonda konuştukça hızla iyileşiyordu Ginger. Güzel yüzüne renk geldi.

Bir dakika geçmeden Pablo onu 24 aralığa geri döndürdü ve uyandırdı.

Ginger gözlerini kırptırdı. «Olmadı, ha? Beni uyutamadın.»

«Uyudun,» dedi Pablo" titreyerek. «Hem de çok derin.»

«Pablo, sen titriyorsun. Neden titriyorsun? Ne oldu?»

Bu sefer mutfağa gidip içkileri dolduran Ginger oldu.

= o =

Daha sonra Ginger, Pablo'nun telefonla çağırdığı taksiye binmek üzere aşağı inerken, «Ne olabileceğini hâlâ anlayamıyorum,» dedi. «Bana o kadar korkunç bir şey hiç olmadı ki! Hele de söylemektense ölmeyi yeğleyeceğim bir şey!»

Pablo, «Geçmişinde çok travmatik bir şey var,» diye belirtti. Siyah eldiven giymiş, siperlikli miğfer takmış bir adamla ilgili o olay.-Belki sokakta seni korkutan motosikletli gibi biri. Bu olay senin çok derinlere gömdüğün bir olay... ve onu gömülü tutmaya da ne pahasına olursa olsun kararlısın. Bence

— 129 —

F. : 9

bugün burada olanları Doktor Gudhausen'e anlat, o noktadan ilerlemeye başlasın.»

«Gudhausen fazla gelenekçi, fazla yavaş. Ben senin yardımını istiyorum.» «Seni bir daha uyutup soru

sormayı göze alamam.» «Meğer ki araştırmam benzer olayların varlığını göstereyim.» «Pek olacak gibi değil. Ben psikoloji ve hipnotizma konusunda elli yıldır çok şey okudum, ömrümde böyle bir olay duymadım.»

«Ama yine de araştırma yapacaksın, değil mi? Söz verdin.» «Bir bakacağım.»

«Birinin bu tür engeli kırarak bir teknik-bulduğunu öğrenirsen, onu bana uygulayacaksın.»

Ginger şaşkındı ama Pablo'nun evine ilk geldiği zamana göre biraz daha umuflanmıştı. Aşama yapmışlardı en azından. Sorunu bulmuşlardı. Geçmişte yer almış esrarengiz ve travmatik bir olay. Hiçbir ayrıntısını öğrenememiş olsalar da, o olayın yaşanmış olduğunu biliyorlardı. Kara bir hayal gibi keşfedilmeyi bekliyordu. Zamanla onun da üzerine ışık düşürmenin yolunu bulacaklardı. Olay anlaşıncaya Ginger de füzlerinin nedenini bilecekti.

«Doktor Gudhausen'e söyle,» diye, tekrarladı Pablo.

«Tüm umutlarımı sana bağlıyorum.»

«Çok inatçısın.» Yaşlı sihirbaz başını iki yana sallıyordu.

«Hayır, yalnızca sebatlıyım.»

«Keçi gibisin.»

«Yalnızca kararlıyım.»

«Achernee!»

«Eve dönünce sözlükte o sözcüğe bakarım. Eğer hakaret falansa, perşembeye geldiğimde pişman olursun,» diye takıldı Ginger yaşlı adama.

«Perşembe olmaz. Araştırma zaman alacak. Literatürde böyle bir olay bulmadan, bir başkasının başarıya ulaşmasını sağlayan tekniği izlemeden seni uyutmam.»

«Tamam... ama cumaya, cumartesiye de aramazsan herhalde buraya gelir, kapıyı kırıp girerim. Unutma, baş

umudum sensin.» «En iyi umudunum... ama daha iyisi olmadığı için.»

«Kendini azımsıyorsun, Pablo Jackson.» Ginger onu yanağından öptü. «Telefonunu bekleyeceğim.» «Au revoir.» «Şalom.»

Dışarda taksiye binerken babasının sevimli özdeyişlerinden birini daha hatırladı, neşesi kurşunla tartılıyormuş gibi dindi: En aydınlık zaman, karanlıktan hemen önceki zamandır.

— 200 —

Chicago, Illinois

Uzun boylu, neşeli, siyah bir polis memuru olan Winton Tolk, meslekdaşı Paul Armes'i direksiyon başında, Peder Brendan Cronin'i de arka kanepede bırakıp indi, köşedeki dükkândan üç hamburgerle Cola Coca almaya gitti. Brendan dükkâna doğru baktıysa da içerisini göremedi. Koça camlara Noel resimleri yapılmıştı. Noel Baba, ren geyiği, çelenkler, melekler. Hafif bir kar yağışı başlamıştı. Hava tahminlerine göre geceyarısı on beş santim kar tutacaktı. Yani beyaz bir Noel yaşanacaktı ertesi gün.

Winton arabadan inerken Brendan öne eğildi, Paul Armes'e, «Going My Way'e bir şey dediğimiz yok, ama It's a Wonderful Life nasıldı? Bence harika film o asili» dedi.

«Jimmy Stewart'la Donna Reed.»

«Ne kadro!» Güzel Noel filmlerinden söz ediyorlardı.

Brendan en iyisini hatırladığından emindi. «Lionel Barrymore da vardı. Hattâ Gloria Grábame da.»

«Thomas Mitchell da.» O sırada Winton sandviç

dükkânının kapısına varmıştı. Paul, «Ama bir başka filmi unutuyorsun sen,»- dedi. «Miracle on **34th** Street.»

«O da çok güzeldi, kabul... ama bence Capra yine de daha iyi...»

Birden patlayan silahların vitrin camını o anda parçaladığını gördüler. Arabanın kapıları kapalı olduğu, kalorifer uğultu yaptığı, polis telsizi çatırda-yıp durduğu halde, silah sesleri Brendan'ın birden susyvermesine yol açacak kadar belirgindi. Patlamalar kentin kuzeyindeki bu sokağın Noel sakinliğini bozarken sandviç dükkânının boyalı vitrinleri tuzla buz oldu, fıskiye gibi saçıldı. Yeni kurşunlar vınladı, polis raporlarının sesini . bastırdı, camlar kaportanın yanlarına, üstüne yağmur gibi yağdı. «Allah kahretsin!» Paul Armes ön panele tutturulmuş tabancayı kiskacından kurtardı, tepelerine cam yağarken kapıyı açtı. «Eğil aşağıya,» diye haykı-rıp dışarı fırladı. Çömelerek arabanın çevresinden dolaşiyor, kaportayı *Hır* kalkan gibi kullanıyordu. Brendan afallamıştı. Yanındaki pencereden dükkânın kapı girişine baktı. Birden kapı ardına kadar açıldı, iki genç adam fırladı. Biri siyah, biri beyazdı. Siyah olanı yün örgü külah ve uzun denizci paltosu giymişti. Elinde kesik namlulu otomatik bir tüfek taşıyordu. Beyaz adamın sırtında kareli avcı ceket, elinde de tabanca vardı. Yarı çömelik durumda hızla çıktılar. Siyah adam tüfeği polis arabasına doğru çevirdi, Brendan kendini dosdoğru namlunun içine bakar buldu. Bir parlama gördü. Vurulduğundan emindi. Ama arka kanepenin yanındaki cam kırılmamıştı. Sapasağlam duruyordu. Onun yerine

. ■ ; — 131 —

ön çam pafiadı, kırıkları arabanın içine saçıldı, panelin üzerinden döküldü. Bu ıskalama Brendan'ı şoktan kurtardı. Oturduğu yerde kayıp yere indi. Yüreğinin gümbürtüsü hemen hemen silah sesleri kadar güçlüydü.

VVinton Tolk bir silahlı soygunun orta yerinde dükkâna girme şansızlığına uğramıştı. Herhalde ölmüş olmalıydı. Brendan yere yapışmaya çalışırken Paul Armes'in dışarda, «At silahı!» diye bağırıldığını duydu. '

■*iki* kurşun sesi daha duyuldu. Tüfek değildi bu seferki. Tabanca sesiydi. Ama tetiği kim çekmişti? Paul Armes mi, yoksa avcı ceketli adam mı?

Bir patlama daha. Biri bağırdı.

Kimdi vurulan? Armes mi yoksa soygunculardan biri mi?

, Brendan bakmak istiyor, ama, kendini göstermeye

cesaret edemiyordu. Peder VVyczak'ın bölge

karayolundaki komiserle anlaşması sayesinde Brendan

beş günden beri gözlemci olarak VVinton ve Paul'la

birlikte dolaşıyordu. Sivil kılık, kravat, pardesü giyiyor,

kilisenin dışardan tuttuğu bir danışman kimliğine

bürünüyordu. Sözde Katolik Kilisesinin yardım programı

konusunda ihtiyaçları incelemekteydi. VVinton'la Paul'un

bölgesi kentin kuze-yindeydi. Foster Caddesiyle Irving

Park" Sokağı arasında kalan, doğusu Lake Shore Yolu,

batısı North Ashland Caddesiyle sınırlanan yerdi.

Chicago'nun en yoksul, suç oranı en yüksek bölgesiydi

burası. Siyahlarla kızılderililerin yaşadığı, ama asıl

kalabalığı Apalaşlarla Güney Amerikalıların oluşturduğu

bir yerdi. VVinton ve Paul'la beş gün geçirince Brendan

bu iki adamı çok sevmiş, kirli sokakların çürüyen

binalarında yaşayan, çalışan dürüst kişilere de acımaya

başlamıştı. Bu zavallı insanlar aralarında dolaşan çakal

sürülerinin tehdidi altındaydı her an. İki polisle

dolaşırken, her' şeyin olabileceğini öğrenmişti artık. Ama

sandviç dükkânında olan, şu ana kadarki olayların en

kötü-süydü.

Bir tüfek patlaması arabayı sarstı.

Brendan tabana doğmamış bebek pozunda yapışmış, dua etmeye çalışıyor, ama kelimeler ağzından çıkmıyordu. Tanrı hâlâ kayıptı onun gözünde. Kendini büyük bir yalnızlık içinde hissediyordu.

Dışarda Paul Armes, «Vazgeçin!» diye bağırdı. «S...tir ordan!»

St. Joseph'de bir hafta geçirdikten sonra Peder VVycazik'e raporunu veren Brendan, bir başka hastaneye gönderilmiş, oradan son yardım bölümünde çalışmıştı. Korkunç bir yDrđi son yardım bölümü. Çocuk falan da yoktu orada. Tıpkı St. Joseph'de olduğu gibi, Peder VVycazik'in ne demek istediğini çabucak anlamıştı. Ölümün eşiğinde bulunanlar ölümden korkmuyor, onu âdeta bekliyorlardı. Bunun için Tanrı'ya lanet etmiyor, ona şükrediyorlardı. Ömrü boyunca inanmayan nice kişi, ölürken inanıyordu. İnancını kaybedenler hep o anda geri dönüyorlardı. Kişinin dünyadan ayrılışındaki acıda soylu ve do-

... VI ——"13?— ■ ' ■ ,

kunaklı bir şey vardı. Sanki haçın esrarengiz ağırlığını bir süre onlar da pay-laşıyorlarmış gibi.

Brendan bu dersi de öğrenmiş, ama yine inancına kavuşamamıştı. Şu anda kalbinin gümbürtüsü dua kelimelerini dudaklarından çıkamadan toz ediyordu. Ağzı kupkuruydu.

Dışarda bağırtılar devam ediyor, o artık söylenenleri anlayamıyordu. Ya insanlar anlamsızca haykırdığı için ya da patlamalardan sağırlandığı için.

Peder VVycazik'in gelenek dışı tedavisinin bu aşamasında, kentin kuzey kesiminde ne öğrenmesinin beklendiğini bilmiyordu. Dışardaki kargaşayı dinlerken öğreneceği ders ne olursa olsun, kendisini asla Tanrı'nın bu kurşunlar kadar gerçek olduğuna inandıramayacağını

düşündü. Ölüm kanlı, kokulu, iğrenç bir gerçektir. Onunla karşılaştırıldığında, öbür dünyanın ödülleri hiç de ikna edici olmuyordu.

Tüfek tekrar patladı, peşinden polis tabancasının sesi duyuldu, bir çığlık, sonra koşan ayak sesleri. Sanki savaş vardı dışarda. Yine camlar kırıldı. Polis tabancası yine harekete geçmişti. Bir çığlık daha koptu.

Birincisinden korkunçtu bu seferki. Bir patlama daha. Sessizlik. Çok derin, yoğun bir sessizlik.

Sürücü kapısı açıldı.

Brendan korku ve şaşkınlıkla bağırdı.

«Doğrulma!» Paul Armes ön koltuktan konuşuyor, kendi de eğik oturuyordu. «İki ölü. Ama içerde daha başka serseriler de olabilir.» «VVİnton nerede?» diye sordu Brendan.

Paul cevap vermedi. Telsiz mikrofonunu alıp merkezi aradı. «Memur şafak. Memur şafak!» Armes mevkiini bildirdi, sandviç dükkânının adresini verdi, takviye istedi. Brendan devriye arabasında, yerde yatarken gözlerini yumdu. VVİnton Tölk'un cüzdanında taşıdığı resimler belirdi gözünün önünde. Ailesini sordukları zaman çıkarır, gösterirdi o resimleri. Karısı Raynella ve üç çocuğu.

«Tanrının belâsı itler,» derken Paul Armes'in sesi titriyordu.

Brendan duyduğu çatırtıların ne olduğunu önce anlayamadı, sonra Paul'un tabancasını yeniden doldurmakta olduğunu kavradı. «VVİnton vuruldu mu?» diye sordu.

Armes, «Herhalde,» dedi.

«Yardıma ihtiyacı olabilir.»

«Yardım geliyor.»

«Ama yardıma şimdi ihtiyacı olabilir,» dedi Brendan.

«Oraya giremeyiz, içerde bir serseri daha olabilir. Belki iki. Kim nereden bilebilir? Takviyeyi beklemek zorundayız.»

«VVinton'a turnike uygulanması gerekebilir... belki başka ilk yardım gereklidir. Takviye gelene kadar ölebilir de.»

«Ben bilmiyor muyum sanıyorsun bunları?» Paul Armes acı bir sesle, öf-

— 133'—keyle konuşuyordu. Tabancasını doldurmayı bitirdi, arabadan indi, dükkânı gözleyebileceği bir yerde mevzi alıp yerleşti.

Winton Tolk'un içerde yere serilmiş yatışını düşündükçe öfkesi artıyordu Brendan'ın. Tann'ya hâlâ inanıyor olsa, öfkesini duaya yönlendirirdi. Ama öyle olmayınca öfke kendini yiyip besleniyor, artıyordu. Kalbi tüfek seslerinden fazla çarpmaya başlamıştı. Winton'un kaderinin haksızlığı, adaletsizliği, yanlışlığı... Brendan'ı kemiren bir asit gibiydi.

Arabadan indi, yağan karın altında, kaldırımdan dükkânın kapısına doğru, yürümeye başladı.

«Brendan!» Paul Armes polis arabasının yanından sesleniyordu ona. «Dur! Tanrı aşkına, yapma!»

Brendan yoluna devam etti. Winton Tolk'un yaşamak için hemen ilk yardıma ihtiyacı olabileceği düşüncesi güdüyordu onu. Bir de" içindeki öfke.

Kaldırımda avcı ceketli adamın cesedi yatıyordu.

Sırtüstü. Armes'in tabancası göğsünden avlamıştı onu.

Boğazından da. Sarsaklarından bir koku geliyordu.

Yanında, karların üzerinde tabancası yatmaktaydı. Belki de Winton Tolk'u vuran tabancaydı bu.

«Cronin!» diye bağırdı Paul Armes. «Gel buraya, sersem!»

Brendan kırık camların önünden geçenken dükkânın içini görebiliyordu. şaşılacak kadar karanlıktı içerisi. Ya

ampullere ateş edilmiş, ya da sigorta isabet almıştı. Gri gün ışığı ancak birkaç metre girebiliyordu içeriye. Kimseyi göremedi. Ama bu da girmenin güvenli olduğunu kanıtlamazdı.

«Cronin!» diye tekrar bağırdı Armes.

Brendan kapıya varmıştı. Siyah adam orada yatıyordu. Tüfek parçalamıştı onu.

Cesedin üzerinden aşan Brendan sandviç dükkânına girdi. Kendisine bir dereceye kadar kalkan görevi yapabilecek papaz kılığı yoktu üzerinde. Hoş zaten bu tür dejenere tipler papazları da polisleri vurdukları kadar rahat vurabilirlerdi belki de. Takım elbisesi, kravatı, pardesüsüyte Brendan da herkes kadar tehlikede idi... ama aldırımıyordu. O kadar öfkeliydi ki! Tanrı'nın var olmamasına, ya da var olup aldırılmamasına kızıyordu.

Küçük dükkânın dibinde bir servis tezgâhı vardı.

Tezgâhın, arkasında ızgara ve diğer teçhizat görünüyordu. Ön taraftaki beş küçük masa ve on sandalyenin hemen hepsi devrikti. Ketçap ve hardal şişeleri yerlerdeydi. Bir ve beş dolarlık paralar, bol bol kan ve bir de Winton Tolk vardı yerde.

Brendan devrik masaların ardında bir soyguncunun siper almış olup olmadığına hiç bakmadan, dosdoğru polisin yanına yürüyüp diz çöktü. Winton göğsünden iki kere vurulmuştu. Tüfekte değil. Herhalde öteki serserinin tabancasıyla. Yaralar iğrençti. Turnikeyle, basit ilk yardımla kurtarılacak türden değildi. Winton'un göğsü kan içindeydi, ağzından da kan sızıyordu.

— 134 —

içinde yatmakta olduğu göl öyle derindi ki, sanki yüzüyordu orada. Hareketsizdi. Gözleri kapalıydı. Ya baygın ya da ölmüştü. «Winton?» dedi Brendan Polis cevap vermedi. Göz kapakları titremedi bile.

Ayinde kupayı fırlatırken duyduğu öfkeye yakın bir duygu içinde, ellerini Winton Tolk'un boynuna uzattı Brendan Cronin. Boynun iki yanına dayadı, şah damarlarını hissetmeye çalıştı. Hayat belirtisi bulamadı. Gözünün önünde tekrar Raynella'yla, Tolk'un çocukları belirdi. Evrenin kaygısızlığı tüm netliğiyle gözlerinin önüne serildi. «Ölemez,» dedi Brendan öfkeyle. «Ölemez.» Birden titrek bir nabız atışı hisseder gibi oldu. O kadar zayıftı ki, yok gibiydi hemen hemen. Ellerini kıpırdattı, Tolk'un hayatta olduğunun • kanıtını aradı. Buldu da. ilk hayalet kıpırtıdan daha belirgin... ama daha düzenli değil.

«Ölmüş mü?» Brendan başını kaldırınca tezgâhın çevresini dolaşıp ortaya çıkan adamı gördü. Güney Amerikalıydı; Beyaz önlük takmıştı. Dükkânın ya sahibi ya da işçisi olmalıydı. Yine beyaz önlüklü bir kadın da tezgâhın arkasında ayağa kalktı. Dışarda uzaktan gelen canavar düdükları yaklaşmaya başlamıştı.

Brendan'ın elleri altında, Winton Tolk'un boyun damarındaki atma giderek güçleniyor, düzenli hale geliyor gibiydi. Tabii aslında öyle olamazdı. Win-tori çok fazla kan kaybetmişti. Çabuk iyileşmesi, birazcık bile iyileşmesi mümkün değildi. Sağlık memurları yanlarında yaşam desteği makineleriyle gelinceye kadar, Tolk'un gösterdiği bu hayat belirtileri tümüyle sönmeye mahkûmdu.- En ustaca tedavi bile çare bulamazdı artık ona. Siren sesleri iki blok ötedeydi artık.

Kırık camlardan içeriye karlar giriyordu.

Sandviç dükkânının çalışanları yavaşça sokuldular. Brendan şoktan donmuş, kaprisli kadere öfkeli durumda, ellerini Winton'un boynundan ayırıp göğsündeki yaralara uzattı. Parmakları arasından fışkıran kanları görünce

öfkesi yerini derin bir çaresizlik ve yararsızlık duygusuna bıraktı, Brendan ağlamaya başladı.

Winton Tolk boğulur gibi bir ses çıkardı. .Öksürdü.

Gözlerini açtı. Boğazından bir soluk, ince, ıslak bir sesle kurtuldu, peşinden bir İnilti geldi

Brendan şaşırarak adamın boynundaki atardamara tekrar dokundu. Yine zayıftı ama kesinlikle deminki kadar zayıf değildi. Düzensizliktense hiç eser kalmamıştı.

Brendan iyice yaklaşmış olan canavar düdüklerini bastırabilmek için sesini yükseltti. «Winton?» dedi.

«Winton, beni duyabiliyor musun?»

Polis, Brendan'ı tanımıyor, hafta nerede olduğunu bile bilmiyor gibiydi. Yine öksürdü, boğulur gibi oldu

Brendan hemen Tolk'un başını kaldırdı, yana çevirdi, kanlı salgıların ağzından dışarı akmasını sağladı. Yaralı adamın soluması hemen düzeldi. Ama

—208 —

hâiâ sesli soluyor, , her soluğu zorlukla alıyordu.

Durumu hâlâ kritikti. Tıbbi müdahaleye şiddetle ihtiyacı vardı. Ama hayattaydı. Hayatta!

inanılmaz bir şeydi. Bunca kan... ve hâlâ sağdı... direniyordu.

Dışarda siren sesleri birbiri ardına kesildi. Brendan, Paul Armes'e seslendi. Winton'un kurtarılabileceği düşüncesi onu heyecanlandırıyor, ama yardımın birkaç saniye gecikme yüzünden yetişemeyeceğinden korkuyordu.

Dükkânda çalışanlara,, «Gidin! Getirin onları buraya!» diye seslendi, «içerinin güvenli olduğunu söyleyin.

Sağlık memurlarını demek istiyorum, Allah kahretsin!»

Önlüklü adam bir an kararsızlık geçirdi, sonra kapıya doğru ilerledi.

Winton Tolk yine kanlı salya tükürdü, sonunda tıkanıklığı olmayan uzun bir Soluk çe'kti içine. Brendan onun başını yavaşça yere indirdi. Polis yüzeysel soluklar alıp vermeyi sürdürüyor, bunda zorluk çekiyor, ama tempoyu bozmuyordu.

Dışarda bağırtılar duyuldu, bir kapı çarptı, koşan ayak sesleri dükkâna yaklaştı.

Brendan'ın elleri Winton Tolk'un kanından sıırılsıklamdı. Düşünmeden ellerini ceketine sildi... o anda halkaların avuçlarında tekrar belirdiğini gördü, iki haftadır ilk defa. Her avucunda birer tane. Bir çift kabarık, kızarmış doku halkası.

Polislerle sağlık görevlileri ön kapıdan içeri daldılar, eşikte yatan ölünün üzerinden atladılar. Brendan çabucak onların yolundan çekildi. Geriledi, sonunda sırtı tezgâha çarptı. Birden bastıran yorgunlukla oraya yaslanıp avuçlarına baktı.

ilk seferinde birkaç gün doktorun yazdığı ilacı sürmüştü ellerine. Ama halkalar tekrar belirmeyince o da ilacı kullanmaktan vazgeçmişti. Neredeyse unutmuştu artık o konuyu Garip bir durumdu gerçi. Şaşırtıcıydı. Ama önemi yoktu. Şu anda o garip işaretlere bakarken çevresindekilerin sesini bir sis ardından duyuyordu.

«Tanrım... kana bak!»

«Sağ olamaz... göğüsten iki kurşun yemiş.»

«Çekilsene yolumdan!»

«Plazma!»

«Kan grubunu alın. Yo, durun... o işi ambulansta yaparız.»

Brendan sonunda Winton Tolk'un çevresindeki kalabalığa bakabildi. Sağlık görevlilerinin yaralıyı sağ tutmak için mücadele edişlerini, onu sedyeye alışlarını, dükkândan çıkarışlarını seyretti.

Bir polisin küfürlerle kapıdaki cesedi sürükleyip yo! açışına baktı.'

Paul Ames'in sedyenin yanında yürümekte olduğunu gördü.

— 210 —

Demin Tolk'un içinde yatmakta olduğu kanların havuz değil göl. olduğunu farketti.

Avuçlarına bir daha baktı. Halkalar yok olmuştu..

Las Vegas, Nevada

Parlak sarı pantolonlu Teksaslı, eğer Jorja Monatella'nın o günkü ruhsal durumunu bilse, onu yatağa atmaya çalışmazdı.

24 aralık, öğleden sonraydı ama Jorja daha Noel havasına girememişti. Genellikle sakin, rahat bir insan olmasına rağmen gazinoda dolaşıp dururken hiç keyfi yoktu. Bardan masalara içki taşıyordu habire.

işinden nefret ediyordu bir kere. Kokteyl garsonu olmak zaten kötüydü ama futbol alanından büyük bir otel gazinosunda hiç çekilmiyordu. Nöbeti bittiğinde ayaklan ağrıyor, bilekleri şişiyordu. İş saatleri de belirsizdi, insan belirsiz saatlerde çalışmak zorunda kalırsa, yedi yaşındaki kızına nasıl normal bir yuva sağlayabilirdi?

Giydiği kıyafetten de nefret ediyordu. Kısacık, kırmızı, zibidi bir şey. Etekleri kasık hizasında, yakası çok açık, sanki bir mayo. Bedenini korsaj sımsıkı kavırıyordu. Jorja gibi ince belli, iri göğüslü birinin üzerinde bu kılık sprik denecek kadar erotik duruyordu.

Şeflerin durmadan asılsı da hiç hoşuna gitmiyordu.

Belki de bu kılıkta, böyle bir yerde çalışan kedin her şeye hazırdır, diye düşünmekteydiler.

Adının da payı vardı herhalde biraz. Jorja... şirin bir isim. Fazla şirin. Annesi Georgia adını böyle garip bir biçimde yazarken sarhoş muydu yoksa? Ağızdan söylenince bir

sakıncası yoktu... ama aksi gibi göğsündeki kartta yazılıydı adı... JORJA... her gün bir düzine insan yorum yapıyordu bu ad üzerinde. Uçarı bir isim... demek ki uçarı bir kadın, diyorlardı. Adını mahkeme kararıyla değiştirtmeyi de düşünmüştü ama annesi çok kırılırdı o zaman. Hoş herkes böyle asılmayı sürdürürse belki de adını Teresa Ana olarak değiştirir, limon sıkardı bu sersemlerin keyfine.

Patronlarla şefleri uzak tutmak belâların en büyüğü değildi. Hafta geçmiyordu ki Detroit'den, Los Angeles'den, Dallas'dan bir kodaman Jorja'ya tutulmasın, patronlar da ara bulmaya kalkışmasın. Garson kızlardan bazıları böyle şeylere hazırdı. Hepsi değilse bile birkaçı. Jorja'ya yanaştıkları zaman ise hep aynı cevabı alıyorlardı patronlar: «Cehennemin dibine! Ben burada garsonum, fahişe değilim.»

Onun bu ısrarlı red cevapları, karşısındakilere cesaretini kırmaya yetmiyordu. Bir saat önce yine denemişlerdi. Houston'dan kara suratlı, böcek gözlü bir petrolcü. Sarı fosforlu, pantolon, mavi gömlek, kırmızı kravat... ote-

— 137

Un saygıtr müşterilerinden biriydi adam. Jorja'yı takmıştı kafasına. Sağa sola sorular sormaya başlamıştı. Soluğu leş gibi sarımsak kokuyordu.

Patronlar böyle önemli bir müşteriye hayır dediği için öfkelenmişlerdi ona. Kasıntı bir kız olduğuna karar vermişlerdi. Hatta bir tanesi, «Şekerim, bu kadar kasıntı olma!» demişti açık açık. Sanki önüne gelene bacaklarını açmak en doğal şeymiş gibi.

Jorja kokteyl garsonluğundan nefret ediyordu ama işini bırakabilecek durumda da değildi. Başka işlerde bu kadar kazanamazdı. Boşanmış bir anneydi o. Kızını hafakasız büyütüyor, hâlâ Alan'dan kalan borçları

ödüyordu. Alan terketmişti onu. Jorja'nın aldığı" ücret fazla değildi ama bahşişler dolgundu. Hele de müşteriler kumarda kazanmaya başlayınca.

Noelden önceki bugün, gazinonun ancak üçte biri doluydu. Bahşişlerde de iş yoktu. Şükran bayramıyla Noel'de Vegas her zaman sessizleşir, insanlar 26 aralıktan önce dönmezlerdi buraya. Para atılan makinelerin bile pek sesi.çıkıyordu. Krupiyelerin çoğu bomboş, sikkın sikkın nöbet tutuyorlardı masaların başında. ,

Keyifsizliğim poşuna değil, diye düşündü Jorja. Hem ayakları, hem sırtı ağrıyarak o sulu heriflerin arasında dolaşıyordu hâlâ. Patronlarla çatışmıştı. Pek aman aman bir bahşiş de toplamış sayılmazdı.

Vardiyası saat dörtte bitince alt kattaki soyunma odasına indi, saate bastı, üniformasını çıkarıp kendi kılığını giydi. Olimpiyat rokertmeni hızıyla otoparka koştu.

Değişken çöl iklimi de yardımcı olmuyordu Noel hayasına girmesine. Las Vegas kışları bazen buz gibi olur, rüzgâr insanın iliğini dondurur, bazen de askılı bluzla gezecek kadar sıcak olurdu. Bu yıl da sıcak geçiyordu.

Tozlu, eski Chevette arabası üçüncü deneyişte çalıştı. Buna sevinmesi gerekirdi. Ama motor sesi ona Alan'ın alıp gittiği pırıl pırıl Buick'i hatırlatıyordu. Jorja'yla Marcie'yi terkettiği zaman.

Alan Rykoff. Asıl canını sıkan oydu... yoksa işi ya_nda öteki nedenler değil. Kocasının soyadını bırakmıştı artık. Genç kızlık soyadını kullanıyordu.. Monâtella. Ama anılardan o kadar kolay kurtulamıyordu. Alan'ın Marcie'ye ve Kendisine verdiği acılardan da.

Otoparktan otelin arkasındaki sokağa çıkarken Alan'ı düşünmemeye çalıştıysa da başaramadı, itoğlu it!

Pepper adındaki yeni metresiyle Acapulco'ya gitmişti bir haftalığına. Marcie için bir Noel hediyesi alıp Jorja'ya bırakmayı bile akıl etmemişti. Yedi yaşındaki bir kız çocuğu, neden babam bana bir şey almadı diye sorunca, ne cevap verirdi insan? Neden hiç beni görmeye gelmiyor derse, ne cevap verirdi?

Alan gerçi Jorja'ya bir yığın borç bırakmıştı ama Jorja yine de nafaka istememişti ondan. Çünkü artık Alan'dan öylesine nefret etmeye başlamıştı ki, hiçbir bağımlılığa dayanamazdı. Sonradan çocuk için nafaka istediğinde.

— 213 —

Alan çocuğun kendisinden olmadığını ileri sürüp şaşırtmıştı Jorja'yı. Lanet olasıca! Jorja onunla evlendiğinde on dokuz yaşındaydı. Alan ise yirmi dört. Jorja hiç ihanet etmemişti ona. Alan da biliyordu bunu. Ama o gösterişli hayatını sürdürebilmek için, şık giysiler alabilmek için her kuruşa ihtiyacı vardı Alan'ın. Hızlı arabalar, sayısız kadınlar... bunlar onun gözünde kızının mutluluğundan, karısının onurundan daha önemliydi. Marcie'nin acı duymasını, kendini küçük hissetmesini önlemek için Jorja davasından vazgeçmişti hemen. Artık işi bitmişti Alan'la. Onu unutabilirdi.

Ama arabayı ana cadde kavşağına sürerken, onunla evlendiğinde . ne kadar genç olduğunu düşünmekteydi. Evlilik için fazla gençti. Alan'ın içyüzünü de görememişti. Onu ço,; çekici bulmuştu on dokuz yaşın tecrübesizliği içinde. Bir yıl kadar mutlu yaşamışlar, sonra Jorja yavaş yavaş kocasını gerçek anlamıyla tanımaya başlamıştı. Yüzeysel, kibirli, tembel, ıslah olmaz bir zampara. Önceki yaz, ilişkileri bıçak sırtındayken Alan'ı üç haftalık bir tatil yapmak üzere kandırmıştı. Sorunların birlikte fazla vakit geçirememelerinden doğduğuna inanmaktaydı çünkü. Alan otellerin birinde, bakara

masasında krupiyeydi. Kendisi ise başka bir otelde çalışıyordu. Vardiyaları bile birbirini tutmuyordu. Ayrı saatlerde giriyorlardı yataklarına. Üç haftalık geziye karı koca, Marcie'yi de alarak çıkmışlardı. Arabayla. Bozulan ilişkilerini onarmak amacıyla.

Ne yazık ki plan başarılı olmamıştı. Belliydi zaten. Tatil bitip Vegas'a döndüklerinde Alan daha bile çapkınlaşmıştı. Her kadına asılıyordu. Sanki araba gezisi onu daha da azdırmıştı. Korkunç bir umutsuzluk içindeymiş gibi, birer'gecelik serüvenler buluyordu kendine. Üç ay sonra, ekim ayında taşınmış gitmişti evden.

Otomobil gezisinin tek iyi yanı, ülkenin batısından doğusuna, Stanford' dan Boston'a arabayla gilmekte olan genç bir doktor kızla tanışmış olmalarıydı. Kız onlara, ömründe ilk kez tatile çıktığını söylemişti. Jorja onun adını bile hâlâ hatırlıyordu: Ginger Weiss. Gerçi bir tek kere karşılaşmış, bir saatten biraz fazla konuşabilmişlerdi ama Ginger Weiss yine de bilmeden Jorja' nın hayatını değiştirmişti. Öyle genç bir doktordu ki! incecik, güzel, dişisel... gerçekten doktor olduğuna inanmak zordu. Ama kendine güveni ve bitgisi fazlaydı. Ondan çok etkilenen Jorja, sonradan onu kendine örnek almıştı. O zamana kadar kendini kokteyl garsonu olmak' için doğmuş sanırdı. Daha zor işleri yapamayacağına inanırdı. Ama Alan onu bırakıp gidince Doktor Weiss'i hatırlamış, kendini daha önce mümkün olabileceğine inanmadığı kadar iyi değerlendirmeye karar vermişti. Son on bir ay içinde iş idaresi kurslarına yazılmıştı Jorja. Üniversitede. Zaten düzensiz saatlerinin arasına bir de dersleri sıkıştırmaya çalışıyordu. AJan'ın bıraktığı borçları ödeyip bitirince kendi İşini kuracaktı. Bir butik açacak-

lı. Çok ayrıntılı bir plan hazırlamıştı. Sonra o planı işleyip gerçekçi hale getirmişti. Sonuna kadar sebat, edeceğinden emindi.

Ginger Weiss'la tekrar konuşma fırsatı bulamayacağına üzülmüyordu. Tabii aslında Jorja'yı bu kadar derinden etkileyen şey Ginger Weiss'ırı yaptığı herhangi bir iyilik değildi. Yaptığı değil ama... Ginger Weiss'in nasıl biri olduğu etkilemişti Jorja'yı- Ne olursa Olsun, yirmi yedi yaşındaki Jorja'nın geleceğe ilişkin tutumu şimdiye dek olmadığı ■ kadar heyecan vericiydi artık.

Desert Inn Sokağına sapıp Pawnee "Yoluna kıvrıldı. Mail Bulvarının' arkasında ,rahat evlerin bulunduğu bir sokaktı burası. Kara Persaghia.n'ın evi önünde durup arabadan indi. On kapı daha Jorja oraya varamadan açıldı, Marcie mutlu mutlu haykırarak annesinin kollarına atıldı. «Anne! Anne!» diye bağıırıyordu küçük kız. Jorja sonunda işini, Teksaslıyı, patronla tartışmasını, Chevette'in o salaşpur halini unutabildi. Yere çömelip kızını kucakladı. Başka hiçbir şey onu neşelendiremediği zaman, Marcie bu işi her seferinde başarırdı.

«Anne, günün iyi geçti mi?»¹

«Evet tatlım, geçti. Sen fıstık ezmesi kokuyorsun.»

«Bisküvi! Kara teyze bana fıstık ezmeli bisküvi pişirdi!

Ben de çok güzel bir gün geçirdim. Anne, filler neden geldi... yani tâ Afrika'dan neden bu ülkede yaşamaya geldiler, biliyor musun?» Marcie kıkır kıkır güldü.

«Çünkü burada bizim güzel orkestralarımız var, filler de 'dansetmeye bayılır!» Yine kıkırdadı. «Ne saçma, değil mi?»

Kuzguna yavrusu güzel görünürdü ama Marcie'nin gerçekten çok şeker ' bir çocuk olduğunu Jorja biliyordu. Annesinin saçlarını almıştı. Öyle koyu kumraldı ki, siyah

sayılırdı. Teni de annesi gibi esmerdi. Gözleri bu tonuyla çelişki oluşturunuyordu. Annesininkiler gibi kahverengi değildi gözleri. Maviydi. Babasına çekmişti. Çok sevimli, çekici bir kişiliği vardı.

Çocuğun koca gözleri iri iri açıldı. «Hey, bugün nedir, biliyor musun?»

«Elbette biliyorum. Noel akşamı.»

«Neredeyse ortalık da kararacak. Kara teyze bisküvileri bize verecek, eve götüreceğiz. Biliyorsun, Noel Baba kuzey kutbundan yola çıktı bile. Bacalardan inip evlere girmeye başladı. Dünyanın başka taraflarında yani. Karanlık olan taraflarında. Burası henüz aydınlık. Kara teyze diyor ki, yıl boyu çok yaramazlık yaptığımdan bana yalnızca kömürden bir kolye gelecekmiş. Şaka söylüyor değil mi, anne?»

«Şaka söylüyor.»

«Hiç de şaka değil,» diye seslendi Kara Persaghian. Kapıdan çıkmış, yak-' (aşıyordu. Büyükanne olacak yaşta, ev elbisesi giymiş, önlük takmış bir kadındı.

«Kömürden bir kolye... belki onunla birlikte bir çift de kömür küpe.»

Marcie yine kıkırdadı.

Kara aslında Marcie'nin teyzesi değildi. Okuldan sonra bu eve gelebif-

— 140

sin diye Jorja bu kadına para veriyordu. Marcie onu tanıdığının haftasına Kara teyze demeye başlamış, kadın da bu onurlu payeyi kabul etmişti. Elinde Marcie'nin ceketini getiriyordu. Birkaç gündür birlikte boyamaya çalıştıkları Noel Baba resmini de. Bir elinde bir tabak bisküvi vardı. Jorja ceketle resmi Marcie'ye verdi, bisküvileri teşekkür ederek aldı, perhizlerden ve

fazla kilolardan söz ettiler. Kara, «Seninle biraz yalnız konuşabilir miyiz, Jorja?» diye sprdu.

«Tabii.» Jorja küçük kıza bisküvileri de verip onu arabaya yolladı, meraklı bakışlarını Kara'ya çevirdi.

«Marcie'yle ilgili herhalde. Ne yaptı?»

«Yo, bir yaramazlık yapmadı. Bir melek o. istese de yaramazlık yapamaz. Ama Dugün... Noel'de ne hediye istediğini konuşuyorduk... Oyuncak doktor takımı, dedi.»

«Bir oyuncağı bu kadar kafasına taktığını hatırlamıyorum,» dedi Jorja. «Bu tutku ona nereden geldi, bilmiyorum.»

«Her gün ondan söz ediyor. Alacak mısın?»

Jorja arabaya doğru baktı, Marcie'nin duymadığından emin olunca gülümsedi. «Evet, Noel Babanın torbasında hazır.»

«iyi. Almasan üzülürdü. Ama bugün çok garip bir şey oldu, acaba kız küçükken ciddi bir hastalık mı geçirdi diye merak ettim.»

«Ciddi hastalık mı? Geçirmedi. Çok sağlıklı bir çocuktu hep.»

«Hiç hastaneye yatmadı mı?»

«Hayır. Neden?»

Kara kaşlarını çatı. «Bugün oyuncak doktor takımından konuşuyorduk, bana büyüyünce doktor olacağını, hastalanınca kendi kendini tedavi edeceğini söyledi. Bir daha hiçbir doktorun kendisine dokunmasına izin vermeyeceğini, çünkü doktorların çok canını yaktığını anlattı. Ne demek istediğini sordum, önce sessiz kaldı. Cevap vermeyecek sandım. Sonunda çok ciddi bir sesle, bir zamanlar doktorların onu bir hastane yatağına kayışlarla bağlaclı-ı ğını, her yanına iğneler saplayıp yüzüne ışıklar tuttuklarını, korkunç şeyler yaptıklarını

söyledi. Canımı çok yaktılar, dedi. ilerde kendi kendinin doktoru olacakmış.»

«Sahi mi? Ama bunlar doğru değil. Böyle bir hikâyeyi neden uydurdu, anlayamadım. Garip doğrusu.»

«Ama işin garip yanı o da değil. Bana bütün bunları anlattığında kaygı-lanmışım. Böyle bir olaydan senin hiç söz .etmemiş olmana da şaşmışım. Yani... çocuk ciddi bir hastalık geçirmiş olsa, belki nüksetme tehlikesi olur diye bana bildirilmesi gerekir. Bu yüzden, ona sorular sormaya başladım. Rahat bir tavırla. Çocuktan lâf almaya çalışır gibi, Zavalıcık birden gözyaşlarına gömüldü. Mutfaktaydık. Ben bisküvileri pişiriyordum. Hiç yoktan ağlamaya başladı... titriyordu da. Yaprak gibi titriyordu. Onu sakinleştirmeye çalıştım, daha beter ağladı. Sonra benim kollarımdan kurtulup kaçtı. Onu salonda bui-

— 141—,

dum. Koca saksının yanına, köşeye sinmişti. Sanki birinden saklanıyormuş gibi.»

«Ulu Tanrım,» dedi Jorja..

Kara sözlerini sürdürdü. «Ağlamasını dindirmek için beş dakika, saklandığı köşeden çıkarabilmek için on dakika dil dökmem gerekti. Bana söz verdirdi. Eğer bir daha doktorlar onu almaya gelirse, koltuğun arkasına saklanacakmış, ben onun nerede olduğunu doktorlara söylemeyecektim. Ciddi söylüyorum, Jorja, panik içindeydi çocuk.»

Arabada eve doğru giderlerken Jorja, «Kara'ya uydurduğun o masal yaman bir şey,» dedi.

«Hangi masal?» Marcie gözlerini dosdoğru karşıya dikmişti ama tabii ön panelden ilerisini görebilecek boyda değildi.

«Doktorlarla ilgili masal.»

«Ha.»

«Yatağa kayışlarla bağlanmalar falan. Neden uydurdun öyle bir şeyi?» «Doğru o,» dedi Marcie. «Ama doğru değil.»

«Yo, doğru.» Kızın sesi fısıltıdan pek az yüksekti.

«Sen bir tek doğduğun zaman kaldm hastanede. Onu da hatırlayamaya-cağından eminim.» Jorja içini çekti.

«Birkaç ay önce seninle yalan söyleme konusunu konuşmuştuk. Ördek Danny yalan söylediğinde ne olmuştu, hatırlıyor musun?»

«Doğruluk perisi onun eğlenceye gitmesine için vermemişti.» «iyi bildin.»

«Yalan kötüdür,» dedi Marcie alçak sesle. «Yalancıları kimse sevmez. Hele Danny ördeğin arkadaşları kirpiyle sincap hiç sevmez.»

Jorja yumuşayıverdi. Gülmesini zor tuttu, sesindeki ciddi tonu korumak için mücadele verdi. «Yalancıları **kimse** sevmez,» diye tekrarladı.

Kırmızı ışıktaki durdular. Marcie hâlâ dosdoğru karşıya bakıyor, Jorja'yla gözgöze gelmekten kaçınıyordu.

Sonunda, «Hele. de anneyle babaya yalan söylemek en kötüsüdür,» dedi.

«Seni seven herkese. Kara'yı korkutmak için masallar uydurmak da... yalan söylemekle aynı şey.»

«Onu korkutmaya çalışmıyordum;» dedi Marcie.

«Acındırmaya çalışıyordun, o halde. Sen hastanede hiç yatmadın.»

«Yattım.»

«Ya, öyle mi?» Marcie başını evet'anlamında ısrarla salladı. Jorja, «Ne zaman?» diye sordu. «Zamanını hatırlamıyorum.»

— 142 —

«Demek hatırlamıyorsun!» «Hemen hemen.»

«Hemen hemen demekle olmaz. Neredeydi bu hastane?» «Emin değilim. Bazen... biraz daha iyi hatırlıyorum, bazen de hatırlayamıyorum. Çok iyi hatırladığım zaman... korkuyorum.» «Şu sıra pek iyi hatırlayamıyorsun, öyle mi?»

«Öyle. Ama bugün çok iyi hatırladım ve... kendi kendimin ödünü kopardım.»

Trafik ışığı yeşile döndü, Jorja arabayı sessizce sürdü. Bu duruma en iyi nasıl yaklaşmak gerektiğini düşünüyordu. Bütün bunların ne anlama geldiğini hiç anlayamıyordu. İnsanın çocuğunu anladığını sanması bile budalaca bir şeydi. Marcie hareketleriyle de, sözleriyle de, koca koca fikirleriyle, şakalarıyla, sorularıyla da Jorja'yı her zaman şaşırtmayı başarıyordu. Sanki o tepkiler çocuğun içinden doğmuyor da, sırf çocukların bildiği, büyüklerin asla bilmediği gizli bir **Davranış Şaşırtmaları** kitabından alınıyordu. Kitabın adı da belki **Anneyle Babanın Dengesini Bozma Yolları** olabilirdi.

Marcie yine o kitabı yoklamış gibi konuştu. «Noel Baba'mın çocukları neden sakat?»

«Ne?»

«Resimlerde Noel Baba'yla Noel Ana'nın yanında bir yığın çocuk var ama hepsi de eciş bücüş cinler.»

«Cinler onların çocukları değil. Onlar Noel Baba'nın yanında çalışıyor.»

«Sahi mi? Onlara kaç para veriyor?»

«Hiç para vermiyor, tatlım.»

«O zaman neyle yiyecek alıyorlar?»

«Bir şey almak zorunda değiller. Her şeylerini Noel Baba veriyor.» Besbelli Marcie'nin Noel Baba'ya inandığı son Noel bu yılki olacaktı. Sınıf arkadaşlarının hemen hepsinde kuşkular başlamıştı bile. Marcie de son

zamanlarda bu sivri soruları sorar olmuştı. Hayalin yok olması, sinirin kaybolması üzecekti. Jorja'yı.- «Cinler onun ailesinden, tatlım. Onunla birlikte çalışmaları da sırf sevdikleri için.»

«Yani cinleri evlât mı edinmiş? Noel Baba'nın kendi çocukları yok mu? Hazin bir şey bu.»

«Değil, çünkü cinleri çok seviyor.»

Tanrım, bayılıyorum çocuklara, diye düşündü Jorja. Şükür sana Tanrım. Bana bu çocuğu verdiğin için sana şükürler olsun. O uğurda Alan Rykoff'a bağlanmış olsam bile. Kara bulutların 'çevresindeki gümüş halelere benziyordu bu durum.

Apartmanlarının bulunduğu sokağa saptı, Chevette'i park yerinde bıraktı. Apartmanın adı Las Huevos'du.

Yani **yumurtalar**. Beş yıldır burada oturduğu halde, insanın neden bir siteye yumurtalar diye ad koyduğunu anlayamıyordu.

— 221 —

Araba durduğu anda, Marcie indi, bir elinde boyadığı poster, bir elinde bisküvi tabağıyla koştu. Araba yolculuğu bitinceye kadar, annesinden kurtuluncaya kadar, ustalıkla değiştirmişti konuyu küçük kız.

Jorja da konuya tekrar dönüp dönmemekte kararsızdı. Noel gecesi idi o gece. Tatili mahvetmeye niyeti yoktu. Marcie iyi çocuktı. Çoğu çocuktan iyiydi. Doktorların canını yaktığı uydurması, pek' seyrek kalkıştığı yalanlardandı. Jorja ona yalanın kötü olduğunu tekrar hatırlatmış, Marcie de anlamıştı. Masalı yalanlamamakta dirense bile, anlamıştı yine de. Konuyu birdenbire değiştirmesi belki de hatasını anladığı içindi. Kaçamak yapmaya çalışmıştı. Üstüne gitmekten bir yarar gelmeyecekti. Hele de Noel'i mahvetmek pahasına olursa.

Jorja bu konunun artık kesinlikle kapandığından emindi.
Laguna Plajı, California

Öğleden sonra Dominick Corvaisis o imzasız daktilo yazısını belki yüz kere okudu:

Uyurgezer eğer sorununun kaynağını bulmak istiyorsa
'kendi geçmişine baksa iyi eder. Sır orada gömülü.

Mektupta imza olmadığı gibi, gönderenin adresi de yoktu. Postanenin damgası üstüste iki kere basılmış, fena halde karışmış olduğundan, Laguna plajından mı yoksa başka bir kentten mi postalandığı anlaşılmıyordu. Hesabı ödeyip lokantadan kalktığında bir süre arabasına girip oturdu. Şabil'de Akşam'ın ilk kopyası yanındaki yolcu koltuğu üzerinde yatıyordu ama Dominick onu çoktan unutmuştu. Mektubu orada en az on iki kere okudu. Öyle ürkmüştü ki, cebinden iki Valiüm çıkardı. Birincisini neredeyse susuz yutacaktı. Tableti dudaklarına götürürken birden kararsızlığa kapıldı. Bu mektubun ortaya serdiği ihtimalleri düşünebilmek için kafasının berrak olması gerekiyordu. Haftalardır ilk kez olarak, kaygılarından kurtulmak için kimyasal maddelere sığınma hakkını kendine tanımadı. Valium'u tekrar cebine koydu.

Dosta Mesa'daki büyük alışveriş merkezine sürdü arabayı. Eksik kalan son Noel hediyelerini alacaktı. Her girdiği dükkânda, satın aldıklarının paketlenmesini beklerken o garip notu cebinden çıkarıyor, tekrar tekrar okuyordu.

Bir ara, aca^a bunu Parker mi yolladı diye merak etmişti. Onu sarsmak, aldığı haplardan vazgeçirmek için. Parker tam, bu tür tiyatrovary numaraları, amatör psikoterapi hilelerini başaracak tipti. Ama sonunda bu fikri bir kenara itmek zorunda kaldı. Makyavelce manevralar ressamın

kişiliğine hiç uymuyordu. Aşırı dürüst ve açık bir insandı o.

144-

Notu yazan Parker değildi... ama kimin yazmış olabileceği konusunda Parker mutlaka birtakım orijinal tahminlerde, bulunurdu, ikisi birlikte, bu notun gelişinin neleri nasıl değiştirdiğini, şimdi ne yapmak gerektiğini kararlaştırabilirlerdi.

Laguna'ya döndüğünde, Parker'in evine bir blok kala Dom birden sarsıldı. Daha önce düşünemediği can sıkıcı bir ihtimâl gelmişti aklına. Öylesine can sıkıcı ki, Firebird'ü yolun kenarına çekip durdurdu. Notu cebinden çıkardı, bir kere daha okudu, kâğıdı parmağıyla yokladı, muayene etti. içi buz gibi olmuştu. Aynada kendi gözlerine baktı, gördüğünden hoşlanmadı.

Bu notu kendi yazmış olabilir miydi?

Uykusunda gezerken bilgisayarda hazırlamış olabilirdi bunu. Ama giyinip evden çıkması, notu postaya atıp tekrar dönmesi, pijamalarını giymesi ve, hâlâ uyanmaması inanılacak şey değildi, imkânsızdı. Değil miydi? Eğer böyle bir şey yapmışsa, aklî dengesi sandığından da kötü demekti.

Elleri yapış yapıştı. Onları pantolonuna sildi.

Uykuda gezdiğini dünyada bilen yalnızca üç kişi vardı. Kendisi, Parker Faine ve bir de Doktor Cobletz. Parker'i çoktan saf dışı bırakmıştı. Doktor Cobletz'in de bu mektubu yollamasına imkân yoktu..- Eğer Dom kendisi yaz-mamışsa... kim yazmıştı o zaman?

Sonunda kaldırımdan ayrıldığında Parker'e gitmedi, kendi evinin yoluna koyuldu.-

On dakika sonra çalışma odasında, artık buruşmaya başlamış mektubu cebinden çıkardı. Aynı iki cümleyi bilgisayara geçirdi, yazılar ekranda yeşil harflerle belirdi.

Dom baskı düğmesine bastı, makineye bu yazıları kâğıda geçirip vermesini emretti. Bu işler yapılırken bekledi.

Makine iki türlü harf dizisiyle satılıyordu. Dom iki tip harf de kendisi almış, yazıları çeşitli yerlerde kolaylıkla kullanabilmeyi planlamıştı. Dört tip yazı çıkarabiliyordu yani makineden. Harf tiplerinin adını, çıkan kâğıtların köşelerine kurşun kalemle not etti.

İlk mektubun buruşuklarını düzeltti, karşılaştırmak için diğer kâğıtların yanına getirdi. Hiçbirine benzememesini umuyor, notu kendi kendine postalamadığını kanıtlamak istiyordu. Ama harf tiplerinden biri tıpatıp uyuyor gibiydi. Bu da yeterli kanıt değildi notu kendisinin yazdığına.

Ülkenin her yanındaki büro ve evlerde, milyonlarca vardı herhalde bu harf tipini kullanan makine.

Kâğıdını' kendi makinesinden çıkan kâğıtla karşılaştırdı. Her ikisi de, ülkenin elli eyaletinin kırtasiyecilerinde, bir düzine değişik etiket altında binlercesi satılan Standard boy dosya kâğıdıydı. Elyafı belli olacak kaliteli mallardan değildi. Dom iki kâğıdı kaldırıp ışığa tuttu, hiçbirinde üretici firma adını belirten su damgası falan olmadığını gördü. Böyle bir şey bulabilse, bu

— 145 —

F. : 10

notun kendi kâğıtlarından birine yazıldığını kanıtlayabilirdi.

Parker, Doktor Cobletz ve ben, diye düşündü.. Başka kim bilebilirdi?

Not ne söylüyordu ona tam? Hangi sırdı geçmişinde gömülü olan? Uyurgezerliğinin kökeninde hangi baskı altına alınmış travma, hangi unutulmuş olay vardı?

Masanın başına olurdu, pencerelerin dışındaki karanlığa baktı, kör gibi bir beceriksizlikle olayı anlamaya

alışırken vücuğu giderek gerginleşti. Tekrar Valium'a ihtiyaç duyuyordu. Yanıp tutuşuyordu bir Valium için. Ama bu isteğe karşı koydu.

Mektup onun merakını, mantığını, aklını esir almıştı. Son zamanlarda beceremeyeceği bir dikkat yoğunluğuyla dūřünüyor, zihnini zorluyordu. Bu nedenle yeterli gücü bulabilmiş, ilacı almamaya ka.rar vermişti.

Haftalardır ilk kez kendinden memnun olduğunu hissetti, içinde yüzmekte olduğu çaresizliğe rağmen, yine de kendi hayatını biçimlendirecek gücü olmasına sevindi.

Bu mektup gibi bir şeye 'gerçekten ihtiyacı vardı.

Dikkatini üzerinde yoğunlaştırabileceği somut bir şeye.

Elinde mektup, evin içinde dolaştı, dūřündü. Bir ara ön pencereye geldiğinde, kaldırımında kendi evinin posta kutusuna ilişti gözü. Turuncu bir direk, üzerinde de madeni bir kutu... sokak lambasının ışığı altında mavimsi parlıyordu madenin rengi.

Kentteki postanede ekmece kiralamış olduğundan, buraya gelen mektuplar ya 'burada oturana' yollanan reklam malzemesi ya da her iki adresi bilen dcctlardan arasıra gelen postaydı. Tabii o dostlar postane adresine yollamaları gerektiğini unuturlarsa. Pencerede durup o kutuya bakarken Dom o gün oraya hiç bakmadığını hatırladı.

Kapıdan çıkıp bahçeye indi, anahtarıyla posta kutusunu açtı. Gece çok sessizdi. Rüzgârın ağaçlarda çıkardığı hışırtıdan başka hiçbir şey duyulmuyordu. Serindi de, Civa buharlı sokak lambası, Dom'un kutudan çıkardığı zarfları görebilmesine yetecek kadar aydınlık vermekteydi. Altı reklam mektubu, iki katalog, iki Noel tebriki... bir de... uzun beyaz zarf. Gönderenin adresi yok.

Heyecan ve korku içinde, hızla eve döndü, çalışma odasına dalıp zarfı yırttı, içinden tek sayfalık mektubu çıkardı, katlarını açıp masanın üzerine koydu.

Aydede.

Başka hiçbir kelime onu bu kadar sarsmazdı. Kendini beyaz tavşanın deliğine düşmüş, aklın, mantığının geçerli olmadığı bir hayali dünyaya yuvarlanıyor gibi gördü.

Aydede. Buna imkân yoktu. Kâbuslardan o kelimeyi korkuyla tekrarlayarak uyandığını hiç kimse bilemezdi: «Aydede, aydede...» Uykusunda gezerken

226 —

o kelimeyi bilgisayara yazdığını bilen de yoktu. Parker'e de, Cobletz'e c söylememişti. Çünkü bu işler ilaçlı tedavi başladıktan sonra,, ilaçlar iyi sonuç verirken yer almış.

Dom da geriye gidiyor izlenimi yaratmak istememişti. Ayrıca bu kelimenin içini dehşetle doldurduğunun bilincinde olsa bile , bunun önemini anlayamıyordu. Neden tüylerinin böyle ürperdiğini bilmediği için, durumu kavrayıncaya kadar bundan kimseye söz etmemenin daha iyi olacağına karar vermişti. Cobletz'in ilaçlar işe yaramıyor deyip tedaviyi keseceğinden kork muştı.

Oysa Dom'un ihtiyacı vardı o ilaçlara. Aydede.

■Kimse bilmiyordu, Allah kahretsin. Kimse... bir tek Dom'un kendisi dışında.

Sokak lambasının soluk ışığı altında posta damgasına bakamamıştı. Şimdi baktığında, bu konuda bir gizlilik bulunmadığını gördü. Sabah gelen mektubun tersine, bu seferkinin New York'dan postalandığı açık seçik belliydi. 18 aralık günü atılmıştı postaya. Yani geçen hafta çarşamba günü.

Neredeyse yüksek sesle gülecekti. Deli değildi demek.

Bu garip, mesajları kendi kendine ppstalamamıştı.

Postalamış olamazdı, çünkü geçen hafta boyunca

Laguna'daydı Dom. Bu mektubun da, herhalde ötekinin de postaya atıldığı yerle arasında üç bin mil uzaklık vardı.

Ama kim yollamıştı o zaman bunları... ve niçin? Onun uykusunda gezdiğini kim tâ New York'dan bilebilir, makinesine durmadan «aydede» diye yazdığını nasıl kestirebilirdi? Dom Corvaisis'in kafasında bin soru cirit atıyor, hiçbirine de cevap bulamıyordu. Daha beteri, şu anda cevapları nasıl arayacağını da bilemiyordu. Durum öylesine garipti ki, ne yönde akıl yürütmesi gerektiği de belli değildi.

iki ay boyunca, uykuda gezmenin başına gelmiş gelecek en garip ve korkunç şey olduğuna inanmıştı. Ama bu uyurgezerliğin altında yatan neden belki daha bile garip, daha bile korkunçtu.

Bilgisayarda kendine yazdığı ilk mesajı hatırladı.

Korkuyorum. Neden saklanıyordu o dolaplara?

Pencereleri çivilemeye kalktığında, eve girmesini önlemeye çalıştığı şey neydi?

Dom uyurgezerliğinin stresten falan kaynaklanmadığını artık açık seçik görüyordu, ilk romanının başarısı ya da başarısızlığı değildi içinde korkular yaratan. Sebep bu kadar sıradan bir şey olamazdı.

Başka bir şey vardı. Çok garip ve korkunç bir şey.

Uykudayken bilip de uyanırken bilemediği o şey neydi?

New Haven Bölgesi, Connecticut

Geceyarısından önce bulutlar dağılmış, ama ay henüz doğmamıştı. Yıldızlar soğuk dünyaya pek az ışık veriyordu.

Jack Twist sırtını bir kayaya dayamış, tepenin üzerinde, çamların başladığı yerde oturuyor, zırhlı kamyonun gelmesini bekliyordu. Mafya'nın antreposundan üç milyon doları aşkın parayı çaldıktan üç hafta sonra,

hemen yeni bir soygun peşine düşmüştü. Ayağında çizmeleri, ellerinde eldivenleri, üzerinde beyaz kayak takımı vardı. Kapişonunu başına geçirmiş, çene altından sıkıca bağlamıştı. Üç yüz metre güneybatısında, küçük korunun ötesinde yeni yapılmış site karanlıkları biraz aydınlatmaktaydı... ama Jack karanlıkta bekliyor, soluğu dumanlar çıkarıyordu.:

Önünde iki millik boş arazi vardı. Tek tük ağaçlar, çalılar. Boşluğun ilerisinde elektronik fabrikaları,, onların ötesinde alışveriş merkezleri, daha arkada da evlerin ışıkları olduğunu biliyordu. Jack'in durduğu yerden hiçbirini belli değildi bunların. Yalnızca ufukta bir elektrik aydınlığı vardı. Oradan anlaşıyordu.

Boş alanın karşı ucunda farlar belirdi. Jack dürbünü gözüne tutup görüntüyü yaklaşan taşıt üzerinde netleştirdi. Sol gözü biraz sola kayşa da Jack' in görüşü dört dörtlüktü. Gece dürbününün yardımıyla, gelen arabanın beklediği kamyon olmadığını, dolayısıyla kendisi için önemi de olmadığını anladı, dürbünü indirdi. Tepede yalnız başına, başka bir Zamanı, daha sıcak bir yeri hatırladı. Orta Amerika ormanlarında nemli bir gece. Yine böyle dürbünle bakmış, gece manzarasını incelemişti. Kendisini ve arkadaşlarını kuşatmaya çalışan düşman askerlerini arıyordu o sefer...

Jack'in yirmi özel yetiştirilmiş askerden oluşan birliği, teğmen Rafe Eik-■ horn'un komutasındaydı. Jack de ikinci komutandı. Sınırı gizlice'geçmiş, düşman ülkenin on beş mil içine girmişlerdi. Kimse görmemişti onları. O ülkede oluşları savaş nedeni sayılabilirdi. Bu yüzden rütbesiz, kimliksiz kamuflaj üniformaları giymekteydiler. Hedefleri bir «yeniden eğitim» kampıydı. Berbat, küçük bir yerdi. Adını «Kardeşlik Enstitüsü» koymaları kara mizahın acı bir örneğiydi. Halk ordusu oraya bin kadar

Miskito kızilderilisinî kapatmıştı, iki hafta kadar önce bir grup cesur Katolik papazı, bin beş yüz kızilderiliyi ormandan geçirerek ülkeden kaçırmış, onların da hapsedilmesini engellemişti. Papazların anlattığına göre kamptaki kızilderililer bir aya kadar kurtarılmazsa öldürölüp toplu mezarlara gömölcekti.

Miskito'lar çok gururlu insanlardı. Zengin bir költürleri ve gelenekleri vardı. Ülkeyi yönetenlerin o kendilerine uymayan kollektivist felsefesini benimsemeye, inançlarını terketmeye niyetleri yoktu. Böyle kendi geleneklerine bağılı kalmaları, inat etmeleri, soylarının tükenmesine yol açacaktı. Yönetici güç, kendini kanıtlamak için hiç kararsızlık göstermeden idam mangasını çağırmaya hazırdu çünkü her an.

Ama yine de yirmi yaman Rangers askeri sırf Miskito'ları kurtarmak için gelmemişlerdi bu tehlikeli göreve. Sağcı diktatörlüklerde de, solcu diktatörlüklerde de vatandaşlar dünyanın her yanında şakır şakır öldürölüyor, ABD de devletçe kutsanan bu cinayetleri önlemek için bir şey yapmıyor, yapamıyordu. Ama bu enstitüde kızilderililerden başka on bir kişi daha vardı ki, onların kurtarılması bu operasyonu önemli kılıyordu.

Bu on bir kişi, şimdi devrilmiş bulunan sağcı diktatöre karşı haklı bir savaş vermiş, ama- ihtilâllerine solcu totaliterler ihanet edince sessiz kalmayı reddetmişlerdi. Elllerinde kesinlikle çok değerli bilgiler vardı. Onlardan bilgi almak, bin kızilderiliyi kurtarmaktan daha önemliydi... en azından Washington açısından öyleydi.

Jack'in birliğı kimseye görünmeden orman kenarındaki Kardeşlik Enstitüsüne kadar varmayı başardı. Buranın toplama kampından tek farkı adıydı. Dikenli teller, nöbetçi kuleleri, hepsi tamamdı. Tellerin dışında iki bina vardı. Biri iki katlı ve betondu. Hükümet oradan bu

bölgeyi yönetiyordu, ikincisi ise altmış askeri barındıran salaş- ahşap kışlaydı.

Gece yarısından az sonra Rangers'ler sessizce mevkilerini aldılar, beton binayla kışlaya roket ateşi açtılar, ilk cephane çatışmasını teke tek dövüşler izledi. Son silahın patlamasından yarım saat sonra kızılderililerle diğer tutuklular neşe içinde tabur oldular, on beş mil ilerdeki sınıra doğru yola koyuldular.

Rangers'lerden ikisi öldürülmüş, üçü de yaralıydı.

Rafe Eikhorn komutan olarak grubun başında gidiyor, yanlardan güvenliği sağlıyordu. Jack üç adamla arkada kalmıştı. Son tutuklunun da sağsalim kamptan çıkmasını sağlamak niyetindeydi. Ayrıca sorgulamalara, işkencelere, kızılderililerin ya da çevredeki köylülerin öldürülmesine ilişkin belge ve dosyaları toplamak da onun- sorumluluğuydu. Adamlarıyla kamptan yola koyulduğu zaman, Miskito'ların sonuncusundan iki mil daha gerideydi Jack.

Doğrusu hızlı ilerlediler ama birliğe yetişemediler.

Honduras sınırına daha kilometrelerce yollan varken, şafak vakti düşman askerî helikopterleri dev eşek arılan gibi belirdi, ağaçların üzerinden, alçaktan uçarak gelip buldukları açıklıklara asker indirmeye başladı. Öteki Rangers'lerle kızılderililerin tümü özgürlüğüne kavuştu o gün. Ama Jack'le üç adamı yakalandı, Kardeşlik Ens

— 148 —

— 230-

tifüsüne pek benzeyen bir yere götürüldüler. Bu seferki yer toplama kamplarından o kadar daha betardi ki, varlığı resmi olarak kabul edilmemişti. Yönetim böyle bir cehennemin yeni işçi cennetinde var olabileceğini itiraf etmek istemiyordu. Dört katlı bina da, hücrelerle işkence

odaları da isimsizdi... resmi olarak yoktu. Tam Orwell'e göre bir yerdi burası.

O isimsiz duvarlar arasında, numarasız hücrelerde, Jack Twist'le diğer Rangers'lere psikolojik ve fiziksel işkence yapıldı, acımasızca aşağılandılar, hakaret gördüler, kontrollü olarak aç bırakıldılar, sürekli ölümle tehdit edildiler. Dördünden biri öldü/ikincisi delirdi. Yalnız Jack'le en yakın, arkadaşı Oscar Weston hayata sıkı sıkı sarıldılar, on bir buçuk aylık dayanılmaz süreye dayandılar.

Şimdi aradan sekiz yıl geçtikten sonra Connecticut'ta, sırtını kayaya dayamış zırhlı arabayı beklerken Jack'in kulağına gelen sesler, burnuna ge'len kokular, bu rüzgârlı kış gecesine ait değildi. Koridorlardaki çizme seslerini duyuyordu o. Dolmuş kenef kovalarının kokusunu alıyordu. Yine sorgulanmaya götürülen bir garibin çığlığını dinliyordu.

Jack temiz ve soğuk Connecticut havasını bol bol ciğerlerine çekti. O adsız yerin, o acı günlerin kötü anılarını pek sık hatırlamazdı. Daha çok, kaçtıktan sonra başına gelenleri hatırlayıp karalar bağlardı. Bir de, tabii, yokluğunda Jenny'nin başına gelenleri. Onu topluma karşı çıkmaya iten şey Orta Amerika'da çektikleri değildi. Asıl daha sonraki olaylar etkilemişti Jack'ı.

Yeni bir çift farın ışığını gördü, dürbününü kaldırdı. Bu seferki beklediği zırhlı kamyondu.

Saatine baktı, dokuzu otuz sekiz geçiyordu. Tam programa göre gelmişti kamyon. Bir haftadır her gece öyle geliyordu zaten. Ertesi gün Noel olduğu halde yine bozmamıştı düzenini. Güvenlik önlemleri eğer düzenli değilse işe yaramazdı ki!

Jack'in yanında, yerde bir evrak çantası duruyordu. Kapağını kaldırdı. Dijital tarayıcının üzerindeki mavi

sayılar kamyonun açık telsizinin hattına ayarlıydı. Merkezle konuşmalarını dinleyebiliyordu. Jack bu ileri teknoloji aletine rağmen, kamyonun frekansını öğrenmek için üç gece harcamak zorunda kalmıştı. Düğmeyi çevirip sesi yükseltti. Parazit çatırdadı, tısladı, sonra, sürücüyle merkez arasındaki sözler duyulmaya başladı.

«Üç-sıfır-bir,» dedi merkez.

Sürücü, «Ren geyiği,» diye karşılık verdi.

«Rudolph.»

«Dam tepesi.»

Tıslama ve çatırtılar yine hatta girdi.

Merkez önce kamyonun numarasını söyleyerek konuşmaya başlamış, son

— 232 —

ra karşılıklı günün parolaları sıralanmıştı. 301'in vaktinde vardı, bir sorun olmadığı onaylanmıştı böylece.

Jack alıcısını kapattı, ışıklı rakamlar karardı.

Zırhlı kamyon Jack'in tepedeki mevkinin yetmiş metre uzağından geçti, Jack onun stop lambalarına bakabilmek için yerinde döndü.

Artık kamyonun programından emindi. Soygun gecesine kadar bir daha buralara dönecek-değildi. Soygunu herhalde 11 ocak cumartesi yapacaktı. O zamana kadar daha pek çok şeyi planlaması gerekiyordu.

Genellikle planlama da işin kendisi kadar heyecanlı ve doyurucu bir şeydi. Ama Jack o tepeden inip güneybatıdaki evlere doğru, arabasını park ettiği yere doğru giderken içinde hiçbir zevk, hiçbir sevinç yoktu. Soygunu düşünmek bile keyif vermiyordu artık ona.

Değişiyordu Jack. Nedenini de bilemiyordu.

Tepenin güneybatısındaki ilk evlere yaklaşırken gecenin biraz aydınlandığını farkettiler. Başını kaldırdı. Ay ufukta

sanki şişmişti. Öyle kocamandı ki, dünyaya düşüyormuş gibi görünüyordu. Uydunun ufukta yükselirken o garip perspektif yüzünden böyle büyük görüldüğü ortadaydı. Jack birden olduğu yerde durdu, başını arkaya atıp baktı, ayın ışıklı yüzünü inceledi. Bir ürperti" sardı vücudunu, içindeki soğuk, kışın soğuğuyla ilgili değildi. «Aydede,» dedi alçak sesle.

Kendi sesinin bu sözü söylediğini duyunca şiddetle titredi, içinden açıklanmaz bir korku kabardı. Kaçmak, aydededen saklanmak için dayanılmaz, mantıksız bir istek duydu. Sanki ayın ışığı paslandırmıştı, üzerine düşerse onu eritecekmiş gibi.

Kaçma isteği bir dakika kadar sonra geçti. Ayın neden kendisini böyle birdenbire korkuttuğunu anlayamıyordu. Aşk şarkılarının, romantik şiirlerin mehtabıydı yine işte. Garip.

Arabaya doğru ilerlemeye koyuldu. Ayın yükselen çehresi hâlâ huzurunu kaçıırıyordu. Birkaç kefe başını kaldırıp anlamayan bakışlarla baktı aya.

Ama arabasına varıp New Haven'a, oradan 95 numaralı otoyola ulaştığında olay belleğinden silinmişti. Kafasında yine Jenny vardı. Komadaki karısı. Ne zaman Noel gelse Jenny'nin durumuna daha çok kaygılanmaya başlardı.

Evine vardığında, büyük pencerenin önünde durup elinde birasıyla kentin manzarasını seyretti. Koca kentte Noel'i kendisi kadar yalnız geçiren bir tek kişi olmadığından emindi.

NOEL GÜNÜ

Elko Bölgesi, Nevada

Sandy Sarver yüksek yaylalarda şafak söker sökmez uyandı. Sabah güneşi karavan evin pencerelerinde belli

belirsiz ışıldıyordu. Dünya o kadar sessizdi ki, zaman durmuş gibi geliyordu insana.

istese döner tekrar uyurdu. Daha sekiz gün tatil vardı önünde. Ernie'yle Faye Block Sükûnet Motelini kapatıp Milvvaukee'deki torunlarını ziyarete gitmişlerdi. Ned'le Sandy'nin çalıştırdığı Izgara Evi de motele bitişikti. Onlar da kapamışlardı tatil için.

Ama Sandy artık uyuyamayacağını biliyordu. Ayılmıştı çoktan... canı seks istiyordu. Battaniyelerin altında kediler gibi gerindi. Ned'i uyandırmak, onu öpücüklerle boğmak, kendi üzerine çekmek geldi içinden:

Ned karanlık odada bir gölgeden ibaretti şu anda. Derin derin soluyordu. Sandy onu o anda çok istediği halde uyandırmadı. Gün boyu sevişmeye bol bol zaman vardı nasılsa.

Yavaşça yataktan kalktı, duş yaptı, bitirirken soğuk suyu açtı.

Yıllar boyunca sekse hiç ilgi göstermemiş, frijid bir hayat sürmüştü. Çok yakın geçmişte bile kendi çıplak vücudu utanç verirdi ona. Nedenini bilmediği bu yeni duygular son zamanlarda uyanmıştı içinde. Kesinlikle değişmişti Sandy. Önceki yaz başlamıştı her şey. Seks ona birden... çekici gelmişti. Şimdi düşününce bu durum saçma görünüyordu. Elbette çekiciydi seks. Ama o yaza kadar sevişmek ona bir yük gibi gelirdi. Bu yeni erotik tomurcuklanma çok hoş bir sürprizdi ama aynı zamanda açıklanması zor bir, esrarengiz olaydı. ■ ■ ■: ' , > Çıplak.olarak karanlık yatak odasına döndü, dolaptan bir kazakla bîr blucin aldı, giyindi.

Küçük mutfakta şişeden bardağa portakal suyu boşaltacakken birden durdu, içinden arabaya binip dolaşmak geldi. Ned'e bir not bıraktı, koyun postu ceketini giydi, karavandan çıkıp Ford pikaba yürüdü.

Seks ve araba sürmek hayatının iki yeni tutkusuydu. ikincisi de hemen hemen birincisi kadar önemli geliyordu ona. Bir başka gariplik de buydu işte. Önceki yaza kadar pikapla bir yere gitmekten hiç hoşlanmaz, yalnızca işe gidip eve döner, hiç kendi kullanmak istemezdi. Yalnız otoyollardan korkmakla da kalmıyordu. Bazı insanlar uçaktan nasıl korkarsa, o da aynı duyguyu duyuyordu araba yolculuğuna karşı. Ama şimdi, seksten sonra en sevdiği şey, direksiyona geçip amaçsız, hedefsiz dolaşmak, arabayı hızla sürmek olmuştu.

— 152 —

Seksin kendisine neden hep itici geldiğini baştan beri anlıyordu aslında. Bunda bit esrarengizlik yoktu. Frijidliğinden babası Horton Purney'i sorumlu tutuyordu. Annesi kendisini doğururken öldüğünden, onu hiç tanı mıyordu Sandy. Ama babasını gereğinden fazla tanıyordu. Barstow'un kenar mahallelerinde, yoksul bir kulübede otururlardı. California çölünün kenarında. Bir baba, bir kız. Sandy'nin ilk anıları cinset sömürüyle ilgiliydi. Horton Purney huysuz, asık suratlı, zalim, tehlikeli, bir adamdı. Sandy on. dört yaşında evden kaçınca ya kadar babası onu bir erotik oyuncak gibi kullanmıştı.

Otoyol şoförlüğünü sevmeyişinin de yine babası yüzünden olduğunu son zamanlarda anlamıştı. Horton Purney evinin yanındaki yıkık 3mbarda bir motosiklet tamir atölyesi kurmuştu. Ama oradan pek para kazanamazdı. Bu yüzden yılda iki kere Sandy'yi arabaya bindirir, çölü iki buçuk saatte geçip Las Vegas'a varır, eskiden tanıdığı Samson Cherrik adlı girişken bir sokak pe-zevengini bulurdu. Cherrik'de çocuklardan hoşlanan birtakım sapıkların listesi vardı. Sandy'nin gelişine her seferinde pek sevinirdi Cherrik. Vegas'ta birkaç hafta

kaldıktan, sonra Sandy'nin babası eşyaları toplar, Sandy'yi yine arabaya bindirir, Barstovv'a dönerdi. Cepleri para dolu olarak. Vegas'a kadar olan uzun yolculuk Sandy için bir kâbustu. Oraya varınca kendisini nelerin beklediğini bilirdi çünkü. Barstovv'a dönüş ise ondan bile beterdi. O köhnet eve, çekilmez hayata, Horton Purney'nin doymak bilmez şehvetine geri döndü o da. Yolun iki yanı da cehennemdi. Araba motorunun-sarsıntısından nefret etmeyi çok iyi öğrenmişti. Lastik seslerinden de. Önünde uzanan sonu gelmez yoldan da.

İşte bu yüzden, şimdi direksiyon kullanmaktan ve seksten böylesine zevk alması bir mucize gibi geliyordu ona. Korkunç geçmişini yenecek gücü ve iradeyi nereden bulduğunu bilemiyordu. Önceki yazdan beri değişmişti kesinlikle... hâlâ da değişiyordu. Kendinden nefret etmemek, korkunun zincirlerini kırmak, ilk kez olarak kendine saygı duymak, özgürlüğünü hissetmek ne güzel şeydi!

Ford pikaba binip motoru çalıştırdı. Karavan Beowawe kasabasının güney ucunda, boş bir arsada dururdu. Sandy oradan uzaklaşırken çevresinde yalnızca boş yaylaları buldu. Tepeler, vadiler, kayalıklar, otlar, çalılar her yöne doğru belki bin mil uzanıyordu. Masmavi sabah gökleri uçsuz bucaksızdı. Ford'u hızlandırdı, kendini uçuyormuş gibi hissetti.

Kuzeye dönse 80 numaralı otoyola çıkar, ya Elko'ya ya da Battle Dağına giderdi. Ama o güneye, yöneldi. Manzara çok güzeldi oralarda. Pikabı bozuk köy yolunda yetmiş mil hızla sürüyordu.

On üç dakikada yolun çakıllı kesimine vardı. Bundan sonrası seksen millik ıssız bölgeydi. Oraya girmedi. Doğuya döndü, iki yanı otluk toprak yoldan ilerledi.

Yerde biraz kar vardı bu Noel sabahında. Ama fazla değildi. Uzaktan

237

dağların beyaz olduğu gözüküyordu. Yaylada ise yıllık yağış kırk santimi aşmazdı. Bunun da pek azı kardı. Şu anda karın derinliği üç santim bile değildi. Yer yer donmuştu karlar. Ama karsız alanlar daha çoktu. Sandy toprak yolda da hızla sürdü arabayı. Ardında toz kaldırarak gidiyordu. Derken yoldan ayrıldı, tarlalara daldı... kuzeye, batıya... sonunda kendini tanıdık bir yerde buldu. Oysa çıkarken kafasında bir hedef yoktu. Ne zaman yalnız çıksa, anlayamadığı nedenlerle bilinçaltı onu hep buraya getiriyordu. Doğru yoldan değil.de, dolaşarak. Kendini burada bulunca şaşırırdı genellikle Sandy. Frene basıp durdu,'motor çalışır durumdayken bir süre tozlu ön camdan dışarıyı seyretti. Buraya gelişinin nedeni, kendini daha iyi hissettiği içindi. Nedenini bilmesee bile. Tepeler, yamaçlar, kayalar, otlar, çalılar hoş bir görünüm oluştıuruyordu. Ama aslında çevredeki kiiometrekarelerce alandan farklı değildi burası. Ne daha güzel, ne de değışikti. Oysa o burada, başka hiçbir yerde hissetmediğı bir sükûnet ve barış duygusu buluyordu.

Motoru kapadı, pikaptan indi, bir süre dolaştı. Ellerini post ceketinin ceplerine sokmuş, soğuşa hiç aldırmıyordu. Tepelerde dolaşayım derken yine uygarlığa dönmüştü. 80 numaralı otoyol buraya çok yakındı, iki yüz metre kuzeydeydi işte. Arasıra bir kamyon geçtikçe sesi ejderha kükremesi gibi geliyordu. Onun biraz yukarısında da Sükûnet Moteliyle Izgara Evi vardı. Sandy oraya bir tek kere baktı. Üzerinde bulunduğu toprağı daha büyük ilgi duyuyordu. Esrarengiz ve güçlü bir çekiciliğı vardı buranın onun

gözünde. Akşam olduğunda kayalar nasıl gündüzden biriktirdikleri sıcaklığı yansıtırlarsa, toprak da burada huzur yansıtıyor, barış saçıyordu.

Buraya duyduğu yakınlığın analizini yapacak değildi. Besbelli arazinin eğimlerinde bir uyum vardı. Renk, biçim, gölge gibi şeyler yaratıyor olmalıydı bu duyguyu. Bunun şifresini çözmeye çalışmak, gurubun güzelliğini, sevilen bir çiçeğin çekiciliğini incelemekle birdi.

Noel sabahı Sandy, Ernie Block'un da 19 aralık günü mıknaatısla çekilmiş gibi bu yere geldiğinden habersizdi. Aynı yerin Ernie'de elektrikli bir duygu ve epey de korku uyandırdığını bilmiyordu. O duygular kendi duygularından çok farklıydı. Sevddiği bu yerin başkaları için de önemli olduğunu ancak haftalar sonra öğrenecekti... dostlar için de, yabancılar için de önemli bir yerdi burası.

Chicago, Illinois

St. Bernadette'in baş papazı, papazların kurtarıcısı, tıknaz Polonyalı dinamo Peder Stefan VVyczak için o Noel sabahı, geçirdiği en meşgul Noel saba

— 154 —

hı oldu. Gün ilerlerken de o günün hayatının en anlamlı Noel'i olduğuna karar verdi.

, Sf. Bernadette'te ikinci ayine katıldı, meyve, bisküvi ve. başka hediyeler getiren mahalle halkını evinde kabul etti, sonra arabasına binip. Üniversite Hastanesine, Winton. Tolk'u ziyarete gitti. Tolk dün öğleden sonra kentin kuzey kesimindeki sandviççide vurulan polisti. Acil yapılan ameliyattan sonra yoğun bakıma alınmış, gece orada kalmıştı. Noel sabahı onu yoğun bakımın hemen yanındaki bir odaya çıkarmışlardı.. Gerçi durumu artık kritik değildi, ama hâlâ sürekli kontrol altında tutulması gerekiyordu.

Peder VVycazik geldiğinde, Winton'un karısı Raynella yatağın yantbaşın-ctaydı. Güzel bir kadındı. Teni çikolata rengi, saçları kısacık ve modern kesilmişti.

«Bayan Tolk? Adım Stefan VVycazik.» «Ama...»

Peder gülümsedi. «Korkmayın, buraya son duasını yapmaya gelmiş değilim.» .

«iyi,» dedi Winton. «Çünkü hemen ölmek gibi bir planım yok.»

Yaralı polis baygın falan olmadığı gibi son derece akli başındaydı. Acı çekmediği de belliydi. Yatağını doğrultmuş, oturma pozuna getirmişlerdi. Koca göğsünde sargılar vardı. Kardiyak telemetri aygıtı boynunda sallan-tyordu. Kolundaki serumdan damarına antibiyotik veriliyordu. Ama başına gelenler düşünülürse durumu son derece iyiydi.

Peder Wycazik yatağın ayak ucunda durdu. Gerginliği bir tek, şapkasını elinde çevirip durmasından belli oluyordu. Ne yaptığığın farkına varınca şapkayı hemen bir sandalyenin üzerine bıraktı.

«Bay Tolk, eğer gücünüz yerindeyse size dün olanlarla ilgili birkaç soru sormak istiyorum.» ■

Tolk da, karısı dâ, Stefan'ın bu merakına şaşırmışlardı. Papaz ilgisinin nedenini kısmen açıkladı... hepsini söylemedi. «Geçen hafta kentin kuzeyinde sizinle dolaşan adam... Brendan Cronin... benim hesabıma çalışıyordu,» dedi, Brendan'ın kiliseye dışardan çalışan biri olduğu izlenimini korudu.

Raynella, «Ah, onu tanımayı çok isterdim,» diye atıldı. Yüzü aydınlanmıştı.

Tolk, «Hayatımı kurtardı,» dedi. «Çılgınca bir cesaret gösterdi. Asla yapmaması gereken bir şey yaptı. Ama yaptığına öyle memnunum ki!»

Raynella anlattı. «Bay Cronin sandviççi dükkânına giderken içerde soyguncu olmadığını, kendisine ateş edip etmeyeceklerini bilmiyormuş.»

Winton sözü oradan devraldı. «Böyle bir durumda içeri girmek polis yönetmeliğine aykırıdır. Ben kendim dışarda olsam, kurallara uyardım. Brendan iyi yaptı demeye hakkım yok, peder... ama ona hayatımı borçluyum.»

«Şaşılacak şey,» dedi Peder Wycazik. Brendan'ın cesaretini ilk kez duyu

— 240 —

yormuş gibi davranıyordu. Oysa daha dün Winton'un amiriyle uzun uzun konuşmuştu. Karakolun komiseri Stefan'ın eski dostuydu. Brendan'ın cesaretini ve gözüpekliğini o da övmüş, budalalığını da eleştirmişti. «Brendan'ın güvenilir biri olduğunu zaten bilirdim. Size ilk yardım da uyguladı mı?»

«Olabilir,» dedi Winton. «Kendime gelişimi hatırlıyorum. Karşımdaydı... üzerime eğilmişti... bana sesleniyor, adımları tekrarlıyordu,.. ama kafam hâlâ sisliydi tabii.» Raynella titreyen bir sesle, «Win'in sağ kalması bir mucize,» de.di.

«Ağır ol, şekerim,» diyerek güldü Winton hafifçe.

«Gerçekleşti ya... önemli olan o.» Karısının sakinleştiğinden emin olunca Stefan'a baktı, «O kadar kan kaybedip sağ kaldığıma herkes şaştı,» dedi.

«Duyduğuma göre kovalar dolusu kan akıtmışım.»

«Brendan turnike uyguladı mı?»

Tolk kaşlarını çattı. «Bilmiyorum. Dedim ya, kafam sisliydi. Sersem gibiydim.»

Peder Wycazik kararsızdı. Bu ziyarete neden olan olağanüstü ihtimali açıklamaksızın istediğini' nasıl öğrenebilirdi? «Olup biteni pek hatırlamadığınızı

biliyorum ama... Brendan'ın ellerinde... bir gariplik farkettiler mi?»

«Gariplik mi? Ne gibi yani?»

«Size dokundu, değil mi?»

«Elbette. Herhalde nabzımı aradı... sonra kanın nereden geldiğini bulmaya çalışmış olmalı.»

«Peki bir şey hissettiler mi... size dokunduğunda bir gariplik...» Stefan dikkatli konuşuyor, açık konuşmadığı için kendini çaresiz hissediyordu.

«Ne demek istediğinizi anlayamıyorum, peder.»

Stefan Wycazik başını iki yana salladı. «Neyse, önemi yok. Önemli olan sizin iyi olmanız.» Saatine göz attı, şaşırmış gibi yaptı. «Hay Allah, randevuma geç kalmıştım.» Onlar cevap veremeden şapkasını sandalyenin üzerinden kaptı, ikisine iyilikler diledi, çabucak dışarı çıktı. Tolk'lar da onun bu davranışlarına pek şaşırmış olmalıydılar.

İnsanlar Peder Wycazik'in karşıdan yaklaştığını görünce genellikle asker-lerdeki çavuşlarını ya da futboldaki antrenörlerini hatırlarlardı. Yapılı vücudu, güvenli hali, papazdan beklenilecek şeyler değildi. Acelesi olduğunda ise çavuşa, antrenöre benzemez, tam anlamıyla tanka benzerdi.

Tolk'un odasından çıkınca koridorda ilerledi, sallanan kapılardan geçti, yoğun bakım bölümüne girdi. Bir saat öncesine kadar orada yatmıştı yaralı polis. Nöbetçi Doktor Royce Albrigt'la görüşmek istedi. Tanrının iyi bir amaç uğruna söylenmiş zararsız yalanları bağışlayacağını umarak doktora kendisini Tolk'ların aile papazı olarak tanıttı, Bayan Tolk'un kendisini buraya yolladığını, kocasının durumunu tam anlamıyla öğrenmek istediğini ima etti.

Doktor Albrihf, Jerry Lewis'e benziyor, Henry Kissinger gibi peşten bir sesle konuşuyordu. Bu iki niteliğinin birbirine hiç uymaması pek rahatsız ediyordu insanı. Ama pederin soracağı sorulara cevap vermeye de hazırdı. Winton Tolk'un doktoru sayılmasa da, olaya ilgi duymuştu. «Bayan Tolk'a söyleyin, kocasının kötüleşmesi tehlikesi hemen hiç yok. İyileşme grafiği 'harika.. Göğüsten iki isabet almış. Kurşunlar .38'lik. Düne kadar, kimse bu durumdaki birinin yirmi dört saatte yoğun bakımdan çıkacağına inanmazdı. Bay Tolk çok şanslı.»

«Kurşunlar kalbe girmemiş o halde... önemli organlara da girmemiş.»

«O kadarla kalmıyor,» dedi Albright. «Atar veya toplar damarlara da zarar vermemiş. .38'lik merminin gücü , Fazladır, peder. Genellikle mahveder kurbanını... parçalar. Ama Tolk'da bir atar, bir toplar damar hafif yaralanmış, ikisi de kopmâmış. Büyük şans gerçekten.»

«O halde demek kurşun bir kemiğe çarpıp durdu.»

«Hızı kesildi ama durmadı. Kurşunların ikisini de yumuşak doku içinde bulduk. Bu da çok şaşıtığımız bir başka şey... kırık kemik yok, çatlak bile yok. Çok şanslı bir adam.»

Peder Wyczazik başını salladı. «Kurşunlar çıkarıldığında, hafifletilmiş .38 ■ olup olmadığına bakıldı mı? Belki bozuktur kurşunlar. O yüzden verdiği zarar ,22'den bile az oldu belki.»

Albright kaşlarını çattı. «Bilmem. Olabilir. Polise sormanız gerek... ya da Doktor Sonneford'a. Tolk'u o ameliyat etti.»

«Anladığıma göre Memur Tolk çok kan kaybetmiş.»

Albright yüzünü buruşturarak, «Herhalde yanlış bilgi geldi,» dedi. «Bugün Doktor Sonneford'la konuşma

fırsatı bulamadım, çünkü Noel. Ama kartına bakılırsa Tolk'a dört litre kan verilmiş ameliyathanede. Bunun doğru olmasına elbette ki imkân yok.»

«Neden?»

«Peder, eğer Tolk gerçekten hastaneye getirilmeden önce dört litre kan kaybetmiş olsaydı, en zayıf bir dolaşım bile mümkün olmazdı. Ölmüş olurdu çoktan. Ölmüş ve soğumuş olurdu.»

Las Vegas^ Nevada

Jorja'nın annesiyle babası,, .Mary ve Pete Monatella o sabah altıda kızlarının kapısını çaldılar. Az uyumaktan gözleri belertmişti, ama Marcie uyanmadan süslenmiş ağacın karşısında hakları olan yere yerleşmekte kararlıydılar.

Mary'nin boyu Jorja kadar vardı. Bir zamanlar o da kızı gibi biçimliydi. Ama artık kilo almış, korseler' içindeydi. Pete karısından kısa boylu, fıçı gö

— 157 —

— 243 —

ğüslü, horoz gibi kabararak yürüyen bir adam olmasına rağmen, Jorja onun kadar alçakgönüllü bir erkek daha tanıımıyordu.

Jorja'ya bir hediye getirmişlerdi. Tabii her gelişlerinde getirdikleri şeyleri de ayrıca yine getirmişlerdi: iyi niyetli,, ama can sıkıcı eleştirileri, istenmeyen öğütleri ve suçluluk duygusunu. Mary daha kapıdan girer girmez Jorja'ya davlumbazı temizletmesi gerektiğini söyledi, sonra musluğun altındaki dolapta arandı, istediği klorlu deterjan şişesini buldu, bu işi kendi yaptı. Ağacın az süslenmiş olduğunu da hemen farketti. «Daha çok ışık gerek, Jorja!» Mar-cie'nin hediye paketlerinin ambalajlarını görünce umutsuzluğunu gizleyemedi.

«Hay Allah, Jorja, paket kâğıtları yeterince parlak değil,

fiyonklar büyük değil. Küçük kızlar parlak paket sever, üstünde Noel Baba olsun, bol bol da kurdele olsun ister.» '

Babası ise tüm hoşnutsuzluğunu, mutfakta tepsi içinde duran bisküvilere yöneltmişti. «Bunları hazır almışsın, Jorja. Bu yıl evde bisküvi pişirmedin mi sen?»

«Bu ara biraz fazla mesai yapıyorum, baba. Sonra üniversitedeki kurslar da var...»

«Çocuğa hem anne, hem baba olmak zordur, biliyorum, hayatım. Ama biz burada temel şeylerden söz ediyoruz. Evde pişmiş bisküviler Noel'in en önemli yanlarından biridir. Çok gereklidir.»

«Şarttır,» diye ona katıldı Jorja'nın annesi.

Bu yıl Noel ruhu Jorja'ya biraz geç gelmişti. Şimdi bile zor koruyordu havasını. Annesiyle babası iyi niyetle bile olsa böyle eleştirmeyi sürdürürlerse, o ruhu belki bepten kaybedecekti. Bereket versin Marcie saat altı buçukta uyanıp odasının kapısında belirdi. Jorja o arada hindiyi fırına sürmüştü bile. Küçük kız pijamalarıyla salona girdiğinde, Norman Rockwell tablolarındaki o melek çocuklar kadar şekerdi.

«Noel Baba bana oyuncak doktor takımımı getirmiş mi?»

Pete, «Daha fazlasını getirmiş,» dedi. «Bak şuraya! Bak, neler getirmiş Noel Baba!»

Marcie döndü, ağacı gördü... Noel Baba kurmuştu ağacı oraya o gece. Hediye yığını da gördü. «Ayyy!» diye bağırdı.

Çocuğun heyecanı Jorja'nın annesiyle babasına da bulaştı. Kirli davlumbazı, hazır bisküvileri bir an için unuttular. Evin içi sevinç sesleriyle doldu.

Marcie hediyelerinin yarısını açtığında bu kutlama havası biraz değişmeye başladı. Günün ileri saatlerinde

ortaya çıkacak karanlık duygular biraz belli oldu. Küçük kız sızlanan bir sesle Noel Baba'nın doktor takımıını unuttuğundan yakındı. Çok istediğı taş bebeğı kutusundan bile çıkarmadan elinden bıraktı, öteki pakete atıldı. Doktor takımının oradan çıkacağını umuyordu. Paketin kâğıdını paralarcasına yırtmaktaydı. Çocuğun davranışı, gözlerindeki gariplik Jorja'yı kaygılandırdı. Çok geçmeden Mary ile Pete de aynı

158-

şeyi farkettiler. Her hediyeeye daha fazla zaman ayırmasını söylediler ocuğa. Bir sonrakine atılmadan, elindekinin zevkini ıkarmalıydı. Ama yakarılarının bir yararı olmuyordu.

Jorja doktor takımını ağacın altına koymamıştı. Son sürpriz olarak dolaba saklamıştı onu. Ağacın altında üç kutu kalınca Marcie'nin rengi soldu, dudakları titremeye başladı.

Tanrı aşkına, neden bu kadar önemli oluyordu bu takım? Paketi açılmış oyuncakların çoğu ondan daha pahalı ve daha ilginç şeylerdi. Çocuğun dikkati neden böyle anormal bir yoğunlukla bir tek şeye takılıyordu? Neden tutku haline getiriyordu bunu?

Ağacın altındaki son paket açılıp Mary ile Pete'in son hediyesi de ortaya çıktığında kızın boğazından bir hıçkırık yükseldi, açması bir sesle, «Noel Baba getirmemiş!» diye ağladı. «Unutmuş! Unutmuş!» Odaya dağılmış hediyelere bakılınca, çocuğun bu davranışı şok yaratıcıydı. Jorja afallamış, Marcie'nin bu kabalığına bozulmuştu. Annesiyle babasının da şaşırdığını, üzüldüğünü, bu haksız muameleden alındığını görüyordu.

Noel'in mahvolacağından korkan Jorja yatak odasına koştı, dolaptan kutuyu aldı, salona döndü.

Marcie umutsuz bir telâşla kutuyu annesinin elinden kaptı. «Ne oldu çocuğa?» diye sordu Mary.

Pete, «Evet,» dedi. «Nesi önemliymiş bu kadar bu doktor takımının?»

Marcie kâğıtları deli gibi yırtıyordu. Sonunda en çok istediği kutuyu görünce birden sakinleştî, titremesi durdu. «Doktor takımı! Noel Baba unutmamış!»

«Hayatım, belki de onu getiren Noel Baba değildir,», dedi Jorja. Sevdği evlâdının o tatsız ruhsal durumdan kurtulduğuna seviniyordu. «Hediyelerin hepsi Noel Baba'dan değil. Kartını okusan iyi olur.»

Marcie karta uzandı, üzerindeki birkaç kelimeyi okudu, kararsız bir gülümsemeyle başını kaldırdı. «...

Babamdanmış.»

Jorja annesiyle babasının kendisine bakmakta olduğunu hissetti ama gözlerini onlardan kaçırdı. Aîan'm son sevgilisiyle Acapulcö'ya- gittiğini biliyorlardı. Pepper adlı sarışın hostesle. Marcie'ye bir kutlama kartı bile bırakmadığını da biliyorlardı. Jorja'nın Alan'ı böyle kayırmalarını onaylamadıkları belliydi.

Daha sonra, Jorja mutfağa gittiğinde annesi yanına geldi, alçak sesle, «Bunu neden yaptın, Jorja?», diye sordu. «Niçin en çok istediği hediyeğin üzerine o sersemin adını yazdın?»

Jorja hindi tepsisini fırından biraz çekti, suyundan alıp üzerine döktü. So^l nunda, «Marcie'nin Noel'i babasının eşekliği yüzünden bozulsun mu?» dedi.

Mary alçak sesle, «Çocuğu gerçeklerden koruman gereksiz,» diye uyardı.

«Gerçekler yedi yaşında bir çocuk için fazla çirkin.»

«Babasının işe yaramaz biri olduğunu ne kadar erken öğrense o kadar iyi. Alan'ın birlikte yaşadığı o kadın hakkında baban neler duymuş, biliyorsun, değil mi?»

«Umarım hindi öğlene kadar kızarmış olur.»

Mary konuyu kapatmadı. «Kadın iki gazinonun telefon listesindeymiş, Jorja. Pete öyle duymuş. Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi? Telekız yani. Alan bir telekızla yaşıyor. Ne oluyor bu adama?»

Jorja gözlerini yumup derin bir soluk çekti.

Mary, «Eh, Marcie'yle ilgilenmek istemiyorsa daha iyi,» diye devam etti. «Tanrı bilir ne hastalıklar kapmıştır öyle bir kadınla yaşamaktan.»

Jorja hindiyi tekrar fırına itip kapağı kapadı, ayağa kalktı.

«Artık bundan söz etmesek olur mu?»

*• «Kadının ne mene bir şey olduğunu bilmek istersin sanmıştım.» «işte şimdi biliyorum.»

Sesleri daha kısılmış, daha yoğunlaşmıştı. «Ya günün birinde çıkagelir de, 'Pepper'le ben Marcie'yi yanımızda Acapulco'ya götürmek istiyorum,' derse, ya da bir süre onlarda kalmasını isterlerse?»

Jorja, usanmıştı. «Anne, Marcie'yle ilgilenmiyor, çünkü Marcie ona sorumluluklarını hatırlatıyor.»

«Ama ya bir gün...»

«Anne, kes artık!»

Jorja sesini yükseltmemişti ama o üç kelimedede öyle bir öfke vardı ki, annesinin üzerindeki etki hemen görüldü.

Mary'nin yüzünden gücenik bîr ifade kayıp geçti, kızına arkasını döndü, çabucak buzdolabına yürüyüp açtı,

raflarda ne var diye baktı. «Aa, turta yapmışsın.»

«Dükkândan almadım,» dedi Jorja titrek bir sesle. «Ev yapımı.» Bunu havayı yumuşatmak için söylüyordu.

Demin babasının bisküviler için söylediğine misilleme

gibi gözükebileceğin! sonradan akıl etti. Dudağını ısırdı, gözyaşlarını engellemeye çalıştı.

Mary hâlâ buzdolabını inceliyordu. «Patates de mi var? Ya bu ne... aa, lahanaları doğramışsın bile. Yardıma ihtiyacın olur sanmıştım ama bakıyorum her şeyi düşünmüşsün.» Dolabı kapadı, şu zor anları geçiştirmek için kendini meşgul edecek bir şey aradı. Onun da gözlerinde yaşlar vardı.

Jorja tezgâha dayanmış dururken yerinden fırladı, koşup kollarını annesinin boynuna doladı. Mary de onu kucakladı. Bir süre birbirlerine sarılıp kaldılar. Konuşmak ikisine de zor ve gereksiz geliyordu.

Mary kızını kollarında sıkarken, «Neden böyleyim, bilmiyorum,» dedi. «Annem de bana karşı böyleydi. Aynı şeyi sana yapmayacağıma yeminler ederdim.»

«Ben seni olduğun gibi seviyorum.»

«Belki tek çocuğum olduğun içindir. Başka çocuklarım olsa, sana karşı bu kader eleştirici davranmazdım.»

«Biraz da benim kusurum, anne. Son zamanlarda öyle alıngan oldum ki!»

«Neden olmayasın?» Annesi onu bir daha sıktı. «O serseri seni yapayalnız bıraktı. Hem. kendine, hem Marcie'ye bakıyorsun, okula gidiyorsun... Alıngan olmaya her türlü hakkın var. Seninle iftihar ediyoruz. Çok iftihar ediyoruz, Jorja. Bu yaptıklarını yapabilmek cesaret ister.»

Salonda Marcie'nin çığlıklar atmaya başladığını duydular.

Yine ne oldu, diye düşündü Jorja.

Salonun kapısına vardığında, babasının Marcie'yi bebekle oynaması için razı etmeye çalıştığını gördü.

«Bak buraya,» diyordu Pete. «Bebeği böyle eğince ağlıyor, şöyle eğince de gülüyor.»

«O aptal bebekle oynamak istemiyorum,» diye suratını astı Marcie. Oyuncak enjektörü elinde tutuyordu. «Sana bir iğne daha yapmak istiyorum.»'

«Ama, hayatım,» dedi Pete. «Bana yirmi iğne yaptın bile.»

«Öğrenmem gerek. Alistırma yapmazsam kendi kendimin doktoru olamam.»

Pete bıkkın bakışlarla Jorja'ya baktı.

Mary, «Nedir bu doktor takımının önemi?» diye sordu.

Jorja, «Keşke bilsem,» dedi.

Marcie oyuncak enjektörün tamponunu iterken yüzünü buruşturdu. Alnında ter damlacıkları parıldıyordu. Jorja tedirgin bir sesle, «Keşke bilsem,» diye tekrarladı.

Boston, Massachusetts

Ginger Weiss ömrünün en kötü Noel'ini geçiriyordu.

Yahudi olmalarına rağmen, sevgili babası Noel'i laik bir tutum içinde bile olsa hep kutlardı. Çünkü bu bayramın yarattığı uyum ve' iyi niyet havasından hoşlanırdı. O ölünce Ginger de 25 aralığı özel bir gün olarak, bir sevinç günü olarak görmeyi sürdürmüştü. Bugüne kadar, Noel hiçbir zaman kasvet getirmemişti ona.

George'la Rita onu da kutlamalara katmak için ellerinden geleni yaptılar ama o yine kendini yabancı gibi hissetti.

Hannaby'lerin üç oğlu, aileleriyle birlikte birkaç gün kalmaya gelmişlerdi. Koca ev çocuk sesleriyle, çocuk kahkahalarıyla dolup taşıyordu. Ginger'i Hannaby geleneklerine katmak için herkes çaba göstermekteydi. Mısır patlaklarından kolye yapmaktan tutun da, komşularla biraraya gelip şarkı söylemeye kadar tüm geleneklere.

Noel sabahı çocukların dağ gibi yığılmış hediyelere saldırışı sırasında oradaydı Ginger. Diğer büyükler gibi o da yere oturdu, yeni oyuncaklarıyla nasıl

oynayacaklarını çocuklara göstermeye, yardım etmeye çalıştı, içindeki karamsarlık bir iki saatliğine dağıldı. Elinde olmadan Hannaby ailesinin parçası oldu.

— 161— F.: 11

— 250 —

Ama öğle yemeğinde, bol tatlılardan ve hafif yemeklerden oluşan sofranın başında (akşam yemeğinin müthiş bir şölen olacağı buradan belliydi) Gin-ger yine kendini yabancı hissetti. Konuşmaların çoğu eski Noel'lerin anılarına ilişkindi. Ginger'in katılmadığı Noel'lerin.

Yemekten sonra başının ağrıdığını ileri sürüp odasına kaçtı. Manzaranın güzelliği onu sakinleştirdiyse de, giderek artan depresyonunu durduramazdı. İnşallah Pablo Jackson yarın telefon eder, inşallah bellek engelleri sorununu çözmüştür de beni tekrar uyutur, diye dua ediyordu.

Ginger'in Pablo'ya gitmesi George'la Rita'yı pek de o kadar rahatsız etmemişti. Tek başına gittiğine üzölmüşlerdi tabii. Bir kriz daha gelirse, yanında ona yardım edecek bir dostu yoktu çünkü. Bir daha sefere ya Rita'nın ya da hizmetkârlardan birinin onu götürüp getirmesine izin vereceğine dair söz aldılar. Ama sihirbazdan beklediği gelenek dışı tedavi konusunda onunla tartışmaya çalışmadılar.

Körfez manzarası da Ginger'i bir dereceye kadar sakinleştirebiliyordu. Pencereye arkasını dönüp ayağa kalktı, yatağa yürüdü. Başucu masası üzerinde iki kitap bulunca şaşırdı. Bir tanesi Tim Povvers'ın yazdığı bir fanteziydi. Daha önce de okumuşluğu vardı o yazarı. Öteki de **Babil'de Akşam** adlı bir kitaptı. Bunun nereden geldiğini Ginger hiç bilmiyordu.

Odada yarım düzine kadar kitap daha vardı. Onları ya aşağıdaki kütüphaneden taşıyıp getirmiş ya da evden getirtmişti. Son haftalarda okumaktan başka yapabileceği bir şey yoktu çünkü. Ama Powers'ın kitabıyla **Babil'de Ak-şain'**ı ilk kez görüyordu. Povvers'ın kitabında, zaman makineleri, Amerikan bağımsızlık savaşında İngiliz şeytanlarına karşı savaşmalar falan vardı. Tam babasının seveceği türden, egzotik bir hikâyeydi. Kapağına ataşla tutturulmuş bir kâğıt, kitabın eleştirmen kopyası olduğunu belirtiyordu. Rita'nın **Globe** dergisinde kitap eleştirileri yazan **bir** arkadaşı vardı. Onun sayesinde yeni kitapları **daha** dükkânlara dağılmadan okuyabiliyorlardı. Besbelli bunlar son bir iki gün içinde gelmiş, **Rita** da Ginger'in roman zevkini bildiğinden, onun odasına koymuştu. Povvers'ın kitabını kenara koyup **Babil'de Akşam'a** daha bir dikkatle baktı. Yazarını hiç duymamıştı. Dominick Corvaisis. Ama konu özeti ilginçti. İlk sayfayı okuduğu anda bağlandı Ginger kitaba. Devam etmeden önce yataktan kalkıp **rahat** koltuklardan birine yerleşti, o sırada akıl **edip** yazarın arka kapaktaki resmine göz **attı**. Soluğu boğazına tıkanıverdi. İçini bir korku doldurdu. Bir **an** için **bu** fotoğrafın **da** yeni bir füg başlatacağını sandı. Kitabı elinden fırlatmaya çalıştı, yapamadı. Ayağa kalkmak istedi, onu da başaramadı. Derin soluklar alıp gözlerini kapadı, nabzının yavaşlamasını bekledi. Gözlerini açıp fotoğrafa tekrar baktığında, o yüz onu hâlâ rahatsız ediyordu... ama ilk seferinde olduğu kadar değil. Bu adamı daha önce bir yerde görmüş olduğundan emindi. İyi koşullar altında da değil. Ama nerede

ve ne zaman olduğunu hatırlamıyordu. Arka kapaktaki kısa hayat hikâyesine göre, adam Portland-Oregon'da yaşarken şimdi Laguna Plajı, California'ya taşınmıştı. Ginger bu yerlerin ikisine de gitmediğine göre, yollarının nerede kesişmiş olabileceğini düşünemiyordu. Dominick Corvaisis otuz beş yaşlarında, çarpıcı bir adamdı. Ginger'e Anthony Perkins'in gençliğini hatırlatıyordu. Böyle bir yüzü görmüş olsa unutamayacağını da biliyordu.

Fotoğrafa gösterdiği ilk tepki garipti. Başkası olsa, yorgun zihninin oyunu diye yorumlar, geçerd. Ama son iki ay içinde Ginger garip gelişmelere saygı göstermeyi öğrenmişti. Onların içindeki anlamı arıyordu artık.

Saçma görünseler bile. •

Corvaisis'in resmine baktı, baktı, belleğini bir şeyler hatırlamaya zorladı. Sonunda bu kitabın hayatını değiştireceği sezgisiyle kapağını açtı, okumaya koyuldu. Chicago, Illinois

Peder Stefan VVycazik Üniversite Hastanesinden çıkınca kentin öbür ucundaki polis laboratuvarına gitti. O gün Noel olmasına rağmen belediye işçileri hâlâ sokaklardan gece yağın karları küreliyorlardı.

Polis laboratuvarında ancak birkaç kişi görev başındaydı. Eski bir hükümet binasındaydı laboratuvar.

Binanın odaları terkedilmiş eski Mısır mezarları gibi geliyordu insana. Ayak sesleri koridorlarda

yankılanıyordu. Merdivenlerde de. Merdivenler bitmek bilmiyordu. Eski binaların tavanları çok yüksekti çünkü.

Genellikle laboratuvar, polisle adliyenin dışındaki kimselere bilgi vermezdi. Ama Chicago polislerinin yarısı Katolikti. Peder VVycazik'in polis dostu da çok fazlaydı. Stefan onlara ısrar etmiş, sonunda gerekli izin belgesini koparır ışıfı.

Onu Doktor Murphy Aimes karşıladı. Tombul, dazlak kafalı, bıyıklı bir adamdı. Stefan yola çıkmadan önce onunla telefonla da konuşmuştu. Murphy Aimes hazırды papazı kabul etmeye. Laboratuvar tezgâhının önündeki iki tabureye oturdular. Karşılarında camları boyanmış bir pencere vardı. Dışı güvercin tersi içindeydi. Tezgâhın mermeri üzerine Aimes bir dosyayla birkaç başka malzeme koymuştu.

«Doğrusu, peder, sandviç dükkânı cinayetiyle ilgili dava açılacak olsa bu tür bilgileri dünyada size vermezdim. Ama soyguncuların ikisi de ölmüş olduğuna göre, herhalde mahkemeye verilecek suçlu kalmadı ortada.»
«Haklısınız, Doktor Aimes. Bana ayırdığınız zaman ve zahmetler için teşekkür ederim.»

Murphy Aimes'in yüzündeki merak dinmemişti. «Bu olayla neden ilgilendiğinizi hiç anlayamıyorum,» dedi.

— 253 —

Stefan, «Ben de pek emin değilim,» diye kaypak bir cevap verdi. Labora-tuvara giriş iznini veren polis kodamanlarına bile açıklamamıştı asıl amacını. Aimes'e açıklamaya da niyeti yoktu. Söylese, onu kaçık sanır, pek yardımcı olmazlardı.

Aimes kendisine güvenilmediğine bozulmuş gibi, «Eh, önce kurşunları sordunuz,» dedi. Sicimle bağlanan sarı zarflardan birini açtı, içindekileri avucu-na boşalttı. İki gri kurşun topağı. «Doktor bunları Winton Tolk'un vücudundan çıkardı. Bunlarla özel olarak ilgilendiğinizi söylemişsiniz.»

«Gerçekten ilgileniyorum.» Stefan kurşunları eline aldı. «Bunları tartmış-sınızdır herhalde. Normal usulünüz bu olmalı. Standart .38'lik'kurşunla' aynı ağırlıkta mı bunlar?»

«Çarpınca parçalandılar mı, demek istiyorsanız, parçalanmadılar. Biçimleri o kadar bozulmuş ki, herhalde kemiğe çarpmış olmalılar. Bu yüzden... parçalanmamaları garip. Biraz bile olsa. Ama ikisi de sapasağlam.»

Peder Wyczazik avucundaki kurşunlara baktı. «Ağırlıkları azaltılmış mıydı .38'e göre? Kusurlu üretim falan? Yoksa ikisi de standart mıydı?»

«Standart. Onş kuşku yok.»

«Büyük zarar verecek kurşunlar,» dedi Peder Wyczazik düşünceli bir sesle. «Ya tabanca?»

Aimes daha büyük bir zarftan Winton Tolk'u vuran tabancayı çıkardı. «Smith Wesson .38 özel yapım polis tipi.» ,

«incelediniz mi? Deneme atışı yaptınız mı?» «Evet. O da usuldendir.»

«Bir kusuru yok mu? Kurşunun hızını falan azaltan bir kusur?»

«Bu garip bir soru, peder. Öyle bir şey yok. İyi bir tabanca. Smith Wes-son'un her malı gibi yüksek standartlı.»

Peder Wyczazik kurşunları küçük sarı zarfa geri koyarken, «Ya kurşunların konulduğu fişekler? Yani kartuşlar?» dedi. «Az barut konması, şarjın düşük olması mümkün mü?»

Aimes gözlerini kırıştırdı. ««Herhalde bu .38'liklerin neden daha fazla zarar vermediğini anlamaya çalışıyorsunuz.» 4

Stefan Wyczazik başını eVet anlamında salladı ama .açıklama yapmadı. «Tabancada atılmamış mermi de var mıydı?»

«İki tane. Adamın ceket ceplerinden de bir düzine kadar yedek çıktı.»

«Kullanılmamış fişekleri açıp, şarjı eksik mi diye baktınız mı?»

«Buna gerek yok,» dedi Murphy Aimes.

«Bir tanesini şimdi incelemeniz mümkün olabilir mi?»

«Mümkün. Ama neden? Peder, nedir sizin merak ettiğiniz?»

Stefan içini çekti. «Size zahmet verdiğimi biliyorum. Doktor Aimes. Karşılığını bazı açıklamalar yaparak ödemek gibi bir borcum var size. Ama yapamam. Henüz olmaz. Papazlar da tıpkı doktorlar ve avukatlar gibi bazen sır saklamak zorunda kalırlar. Ama merakımın gerisindeki nedenleri açıklayabi

255 -

lecek duruma geldiğimde, söz veriyorum, ilk size söyleyeceğim.»

Aimes, Stefan'ın gözlerine baktı, sonunda bir başka zarf açtı. içinden aynı tabancaya ait patlamamış fişekler çıktı. «Burada bekleyin.»

Yirmi dakika sonra Aimes elinde emaye bir laboratuvar tepsisiyle döndü. Kesilmiş iki fişek bu tepsinin içindeydi. Bir kurşun kalemle işaret ederek deneyinin sonuçlarını anlattı, fişegin parçalarını açıkladı. Üretim kusuru olmadığını kanıtladı. «Bunlar sağlam, peder. Soyguncu güvenilir Remington cephanesi kullanıyormuş. Memur Tolk'un şansı varmış, peder... hem de çok şansı varmış.» *

New York, New York

Jack Twist Noel'i hastane odasında Jenny'yle birlikte geçirdi. On üç yıllık karısıyla. Tatil ve bayram günlerinde onunla olmak özellikle üzücüydü. Ama başka yerde olup onu yalnız bırakmak daha da üzücü olurdu.

Jenny bu evliliğin üçte ikisini komada geçirmiş olmasına rağmen, iletişim eksikliği Jack'in sevgisini hiç

azaltmamıştı. Jenny ona gülümseyeli, adıyla ses-leneli, öpüşlerine karşılık vereli sekiz yıldan fazla zaman geçmiş, ama Jack' in kalbinde sanki zaman durmuştu.

Onun gözünde karısı hâlâ güzel Jenny Mae

Alexander'di... körpe yüzlü gelindi o.

Orta Amerika cezaevinde kapalıyken onu canlı tutan, Jenny'nin evde onu beklediğini, onu özlediğini, onun için kaygılandığını, dönsün diye dua ettiğini bilmektir. Onca işkenceye ve açlıklara dayanması, bir gün yine Jenny'nin kollarını boynunda hissedeceğini, kahkahasını duyacağını ummasındandı. Onu o umut sağ tutmuş, delirmesini o umut önlemişti.

Yakalanan dört Rangers'den yalnızca Jack ve arkadaşı Oscar Weston sağ kalmış, evlerine dönmüşlerdi. Ama kaçarken de ölmelerine ramak kalmıştı. Bir yıl kadar kurtarılmayı beklemişler, vatanlarının onları orada çürümeye bırakmayacağına inanmışlardı. Bazen aralarında, komandolar eliyle mi, yoksa diplomatik yollarla mı kurtulacaklarını tartışırlardı. On bir ay dolduğunda, hâlâ inanıyorlardı vatanlarının onları kurtaracağına. Ama artık beklemeye cesaretleri yoktu. Çok kilo vermişlerdi. Zayıflıkları tehlikeli olmaya başlıyordu. Besinsizdiler. Bilinmez tropik hastalıklar geçirip ateşleniyor, tedavi görmüyorlardı. Bu da çok hırpalıyordu onları.

Tek kurtulma şansları, Halk Merkezine götürülürken olabilirdi. Her dört haftada bir Jack'le Oscar hücrelerinden alınıp Halk Merkezine kadar götürülüyorlardı. Merkez binası temiz, iyi ışıklandırılmış, pencereleri parmaklıksız bir yerdi. Başkentin göbeğindeydi. Yabancı basını rejimin insancılığı konusunda etkilemek amacıyla yapılmış bir cezaevi.

Orada onlara duş yaptırılıyor, bitleri temizleniyor, temiz

kıyafet giydiriliyor, el hareketi yapmasınlar diye bileklerine kelepçe takıldıktan sonra sorgu için video kameralarının karşısına oturtuluyorlardı. Sorulara verdikleri cevaplar genellikle küfür ve zevzeklikti. Ama cevapların önemi yoktu. Kasetler nasılsa elden geçiyor, kusursuz ingilizce konuşan dil uzmanları dublaj yapıyorlardı.

Propaganda filmi hazırlanınca, mahkûmlar bu sefer başka odada oturan yabancı gazeteciler tarafından kapalı devre televizyonu aracılığıyla röportaja tabi tutuluyorlardı. Kamera hiçbir zaman yüzlerine fazla yaklaşıyor, basın temsilcileri de onların verdiği cevapları zaten duymuyorlardı. Cevaplar yine görünmez istihbarat görevlileri tarafından sağlanmaktaydı.

Tutukluluklarının on birinci ayında Jack'le Oscar kaçış planları yapmaya koyuldular. O propaganda yerine bir daha götürüldüklerinde kaçmayı umuyorlardı. Orası kaldıkları yere göre güvenlik bakımından daha zayıftı. Vücutlarının bir zamanlar sahip olduğu o müthiş kuvvetin şimdi yerinde yeller esiyordu. Silah olarak ellerinde yalnızca fare kemiklerinden yaptıkları küçük şişler ve iğneler vardı. Onları hücre duvarlarına sabırla sürte sürte yontmuşlardı. Çok sivriydiler ama yine de hazindi bu silahlar. Jack'le Oscar bunlarla, silahlı nöbetçileri altetmeyi umuyorlardı.

Şaşılabilecek şey ama zafere gerçekten ulaştılar. Halk Merkezi binasına girince, bir tek nöbetçiye teslim ediliyorlardı. Nöbetçi onları ikinci kattaki duşa götürüyordu. Tabancasını kılıfından hiç çıkarmıyordu yolda. Belki de burası, daha büyük bir cezaevi sayılabilecek olan 'başkentin ortasında olduğu için. Jack'le, Oscar'ın morali bozuk, zayıf, silahsız olduklarından emindi adam. Bu yüzden ikisi birlikte

üzerine atılıp onu kemik şişlerle altedince çok şaşalamış-tı. Boğazına iki kere şiş saplanmış, sağ gözü delinmiş durumda, bir çığlık bile atamadan devrildi. Atabilse, başka polisler veya askerler koşar gelirdi. Jack'le Oscar hemen, ölen askerin tabancasıyla cephanesine el koydular, sonra görülmekten korkmaksızın koridorlarda koşmaya başladılar. Burası ne de olsa güvenlik önlemi sınırlı bir «yeniden eğitim» merkeziydi. Merdivenleri bulup bodruma inmeyi bu yüzden başardılar, birkaç depo odasına dalıp çıktılar. Binanın dibinde yükleme yerini buldular, umutları arttı. Yedi sekiz koca kutu indirilmişti bir teslimat kamyonundan. Şoför orada bir başka adamla tartışmaya dalmıştı, ikisi de ellerindeki kâğıt destesini birbirlerine doğru sallıyor, çağırıyorlardı. Görünürlerde başka kimse yoktu. Adamlar cam bölmeye girmek üzere döndüklerinde Jack'le Oscar sessizce koşup demin indirilmiş kutuların arkasına saklandılar, oradan da kamyondaki indirilmemiş kutuların arasına atlayıp kendilerine yer buldular. Birkaç dakika sonra şoför küfürler ederek döndü, kamyonun arka kapağını kapadı alarm zilleri çalmaya başlamadan gaza basıp kente doğru sürdü gitti.

On dakika sonra kamyon Halk Merkezinden epey uzakta durdu. Şoför arka kapağı açtı, bir tek kutu indirdi. Jack'le Oscar hemen yere atlayıp kaçtılar.

Birkaç blok koştuktan sonra kendilerini çamur sokaklı, yıkık binalı, yoksul bir mahallede buldular. Buranın halkı yeni yönetimden zerre kadar hoşnut olmadığı için iki Amerikalıyı saklamayı hevesle kabul ettiler. Gece olunca, yanlarına verebildikleri kadar yiyecek verip onları kentin dışına götürdüler. Jack'le Oscar kırsal alana çıkınca bir çiftlik ambarının kapısını kırıp girdiler, oradan

keskin bir orak, birkaç elma, bir demirci önlüğü, birkaç da çuval aşırıdılar. Ayaklarındaki tutuklu pabuçları parçalanınca bu çuvalardan bir tür terlik yapmayı umuyorlardı. Son olarak, bir de at çaldılar o çiftlikten. Şafak sökmeden gerçek bir balta girmemiş ormanın kenarında buldular kendilerini. Atı orada bırakıp bir kere daha yaya olarak yola koyuldular.

Çok zayıf ve dermansızdılar. Yiyecekleri azdı. Silah olarak bir orak, bir de nöbetçiden aldıkları tabanca vardı. Pusulaları yoktu. Güneşe ve yıldızlara bakıp yollarını hesaplayarak kuzeye, seksen mil ilerdeki sınıra doğru ilerliyorlardı. Bu kâbus gibi yolculuk boyunca Jack'in bir tek somut kurtuluş yardımcısı vardı: Jenny. Onu düşünüyor, rüyasında onu görüyor, onu özliyordu. Yedi gün sonra Oscar'la birlikte dost bir ülkenin topraklarına vardığında, Jack kurtuluşunu Rangers eğitimine olduğu kadar Jenny'ye de borçlu olduğunun farkındaydı. İşin kötü kısmını geride bıraktığına inanıyordu o sırada. Oysa yanılıyordu.

Şu anda, karısının yatağı yanında oturur, teypten Noel şarkılarını dinlerken Jack Tvvist'in içini yine hüzün kapladı. Noel kötü bir zamandı. Jenny'yi rüyasında görmenin ona o ormanda nasıl güç verdiğini hatırlamadan edemiyordu çünkü böyle zamanlarda. Oysa Jenny o sıralarda çoktan komadaydı. Jack onu kaybetmişti bile.

Bayramınız kutlu olsun.

Chicago, Illinois

Peder Stefan VVyczak, St. Joseph Çocuk Hastanesinin koridorlarında ilerlerken keyfi yerine geliyordu. Az buz şey değildi bu iş doğrusu. Keyfinin gelmesi de normaldi. Hastane ziyaretçilerle dolup taşmaktaydı.

Hoparlörlerden Noel şarkıları duyuluyordu. Anneler,

babalar, kardeşler, nineler, dedeler, başka akrabalar, genç hastaların arkadaşları, ellerinde hediyelerle, yüreklerinde iyi dileklerle her yanı doldurmaktaydılar. Her zamandan fazla gülme sesi vardı ortalıkta. Ağır hastaların bile çoğu gülümsüyor, neşeyle konuşuyor, acılarını bir süre için unutmuş görünüyorlardı.

Umutların en çok yoğunlaştığı yer de on yaşındaki Emmeline Halbourg' un yatağının çevresiydi. Peder VVycazik kendini tanıttığında Emmy Halbourg'un annesiyle babası, iki kızkardeşi, büyükannesi ve büyükbabası, bir teyzesi, bir amcası onu sıcak biçimde selamladılar.

Brendan Cronin'in dün anlattıklarını dinledikten sonra, karşısında mutlu

— 167 —

— 260 —

bir iyileşme dönemine girmiş küçük bir kız bulmayı bekliyordu Stefan. Ama Emmy'nin durumuna hazır değildi. Işıklar çıkıyordu âdeta Emmy'nin gözlerinden. Daha iki hafta önce sakattı bu kız... ölüyordu. Brendan öyle anlatmıştı. Şimdi işe kara gözleri pırıl pırıldı.

Yüzündeki solgunluk yok olmuştu. Yanakları al aldı. El bileklerindeki kemikler artık şiş değildi. Acı da duymadığı belliydi. İyileşme mücadelesi veren hasta bir çocuktan çok, iyileşmiş bir çocuğa benziyordu.

İşin en şaşırtıcı yanı, Emmy'nin yatakta yatımayışuydı. Koltuk değneklerine dayanarak ayakta duruyordu.

Akrabalarının arasında dolaşıyordu. Sevinç içindeydi.

Tekerlekli sandalye çıkarılmıştı odadan.

Stefan kızı kısa bir süre yokladıktan sonra, «Eh, benim gitmem gerek, Emmy,» dedi. «Sana bir arkadaşından iyi Noel dilekleri getirmek için gelmiştim. Brendan Croriin'den.»

«Pudge!» diye bağırdı kız mutlu bir sesle. «Harika biri o, değil mi? Buradaki işinden çıkması çok kötü oldu. Çok özlüyoruz onu.»

Emmy'nin annesi, «Ben bu Pudge'ı hiç görmedim,» dedi. «Ama çocukların konuşmalarına bakılırsa, onlara iyi ilaç oluyormuş adam galiba.»

«Burada yalnızca bir hafta çalıştı,» dedi Emmy. «Ama arasıra geliyor... biliyor muydunuz? İki üç günde bir uğrayıp bizi ziyaret ediyor: Bugün gelir diye umuyordum. Ona kocaman bir Noel öpücüğü verecektim.»

«Gelmeyi çok istiyordu. Ama Noel'i ailesiyle geçiriyor.»

«Oh, çok iyi! Noel zaten bunun için var, değil mi peder? Herkes ailesiyle olsun, eğlensin, birbirini sevsin diye.»

1 «Evet, Emmy,» derken Stefan düşünüyordu. Hiçbir ilâhiyatçı, hiçbir düşünür bunu bundan güzel ifade edemezdi. «Noel bunun için var.»

Stefan kızla yalnız kalabilse, ona 11 aralık gününün öğleden sonrasını soracaktı. Brendan kızın saçlarını fırçalamıştı o gün. Kız tekerlekli sandalyesinde, pencerenin önünde otururken. Stefan asıl Brendan'ın elindeki halka-.ları bilmek istiyordu, ilk kez o gün ortaya çıkmıştı o halkalar. Einmeüne onları Brendan'dan önce görmüştü. Emmy'ye, Brendan kendisine dokunduğu zaman bir gariplik hissedip etmediğini soracaktı. Ama çevredeki büyükler çok kalabalıktı. Herkes olmayacak sorular sormaya kalkard' o zaman. Stefan henüz merakının nedenlerini açıklamaya hazır değildi.

Las Vegas, Nevada

Monatella'ların evinde sallantılı başlayan Noel sonradan hayli düzeldi. Mary ile Pete o iyi niyetli, ama istenmeyen öğüt ve eleştirileriyle Jcrja'yı rahatsız etmeyi kestiler. Gerginlikler azaldı, Marcie'nin oyunlarına her büyük-

anneyle büyükbaba gibi katılmaya başladılar, Jorja da onları neden bu kadar

168-

.sevdiğini hatırlamış oldu. Yemek masaya saat bire on kala kondu. Yalnızca yirmi dakika geç kalmıştı. Çok lezzetliydi. Marcie sofraya geldiğinde doktor takımına biraz doymuş olduğundan yemeğini yıldırım gibi yemeye kalkışmadı. Sohbetiye, kahkahalarıyla, güzel bir yemek oldu. Geri planda ağaç pırıl pırıldı. Tâ ki tatlı gelinceye kadar! Gerilim bir anda patladı, sonra tırmandı, her şeyi mahvetti.

Pete, Marcie'ye takılıyordu. «Senin gibi minicik bir kız bunca yemeği neresine sığdırıyor? Hepimizin toplamı kadar yedin.» «Öf, büyükbaba.»

«Doğru söylüyorum! Ocağa kömür atar gibi atıyorsun ağzına. Şu turtadan bir lokma daha yersen patlayacaksın.»

Marcie lokmayı çatalına saplayıp kaldırdı, herkes görsün diye havada tuttu, tiyatro sahnesindeymiş gibi gösterişli bir hareketle ağzına doğru götürdü.

. «Yo, yapma!» dedi Pete. 'Kendini patlamadan korumak istiyormuş gibi ellerini yüzüne siper ediyordu.

Marcie lokmayı ağzına soktu, çiğnedi, yuttu. «Gördün mü? Patlamadım.»

«Bir sonraki lokmayla patlayacaksın,» dedi Pete. «Ben bir lokma erken 'konuşmuşum. Patlayacaksın... ya da seni hastaneye yetiştirmek zorunda kalacağız.

«Hastane olmaz,» diye tekrarladı Marcie inatla.

Jorja kızının sesinin değiştiğini farketti. Deminden beri oyuna katılırken şimdi anlaşılmaz bir biçimde, gerçekten korkuyordu. Patlamaktan korkuyor değildi... besbelli hastaneydi rengini solduran.

«Hastane olmaz.» Marcie'nin gözlerine donuk bir bakış gelmişti.

«Olur,» dedi Pete. Çocuktaki değişikliği henüz anlayamamıştı.

Jorja onu engellemeye çalıştı. «Baba, bence biz...»

Pete dinlemedi. «Tabii. Seni cankurtarana da sığdıramayacaklar, çünkü şiş şiş olacaksın. Kamyon tutmak zorunda kalacağız seni götürmek için.»

Kız başını hırsla salladı. «Bir milyon yıl kalsam gitmem hastaneye. O d-doktorların bana dokunmasına izin vermem... asla.»

«Tatlım,» dedi Jorja. «Büyükbaban şaka yapıyor.

Aslında hiç...»

Kız birden, «Hastanedekiler beni yine... o seferki gibi acıtır,» dedi. «3ir daha acıtmalarına izin vermem.»

Mary şaşkın gözlerle Jorja'ya baktı. «Ne zaman gitti hastaneye?»

«Gitmedi,» dedi Jorja. «Bilmiyorum neden böyle...»

«Gittim, gittim, gittim! B-beni yatağa bağladılar, her y-yanıma iğneler sapladılar, ödüm koptu... bir daha bana dokunmalarına izin vermem.»

Jorja bir gün önce Kara Persaghia'nın anlattığı olayı hatırlamıştı. Yine öyle olmasını önlemek için hemen harekete geçti. Bir elini Marcie'nin omzuna dayayıp,

«Tatlım, sen hiçbir zaman, has...» diye söze başladı.

«Gittim!» Kızın öfkesi ve korkusu giderek artıyordu.

Çatalı elinden fırlattı, Pete çarpmasın diye eğilmek zorunda kaldı.

— 169 -

«Marcie!» diye bağırdı Jorja.

Kız sandalyesinden kayıp indi, masadan geri geri uzaklaştı. Yüzü bembeyazdı. «Ben büyüüp kendi

kendimin doktoru olacağım. Kimse bana iğneler batıramayacak.» Kelimeler acılı iniltilere dönüşüyordu. Jorja, Marcie'nin peşinden gitti. «Tatlım, yapma.» Marcie ellerini öne uzatmış, sanki bir saldırıyı kesmeye çalışıyordu. Ama korktuğu annesi değildi. Jorja'ya baktığı halde onu görmüyor, belki hayalindeki bir başka tehdidi görüyordu. Ama korkusu gerçektir. Rengi yalnız solgun değil, hemen hemen saydamdı. Sanki korkusunun sıcaklığından vücudunun maddeleri buharlaşmaktaydı.

«Marcie, ne oldu?»

Küçük kız sendeleyerek köşeye çekildi. Titriyordu. Jorja kızının kendini savunmak için kaldırdığı iki eli tuttu. «Marcie, konuş benimle.» Ama daha o sözleri söylerken ortalığı bir idrar kokusu sardı, Marcie'nin blucininin ağından aşağıya doğru koyu renk bir leke yayıldı. «Marcie!»

Kız bağırmaya çalışıyor, bağıramıyordu. «Ne oluyor?» diye sordu Mary. «Ne oldu böyle?» , Jorja, «Bilmiyorum,» dedi. «Tanrı yardımcım olsun, bilmiyorum.» Marcie gözlerini yalnızca kendisinin görebildiği bir şeye dikmiş, sözsüz bir yakarı iniltisi tutturmuştu.

New York, New York

Teyp hâlâ Noel şarkıları çalıyor, Jenny Twist yatağında duygusuz ve hareketsiz yatıyordu. Ama Jack artık deminki tek yönlü iletişimi sürdürmüyordu. Ziyaretinin ilk birkaç saatini o tek yönlü iletişimle doldurmuştu hep. Şimdi sessiz oturuyordu. Düşünceleri Orta Amerika'dan evine dönüşüne yöneldi.

Vatanına döndüğünde Kardeşlik Enstitüsü baskınının ve tutukluların kurtarılışının bazı çevrelerce yanlış yorumlandığını öğrendi. Olayı bir terörist baskını, toplu

kaçırma olayı, savaş çıkarmak amacıyla yapılmış bir tahrik olarak görüyorlardı. Kendisi de, diğer Rangers'ler de üniformalı suçlular olarak gösteriliyordu. Hele esir düşenler, muhalefetin özellikle öfkesini çekiyordu ne- » dense.

Kongre siyasal bir paniğe kapılmış, Orta Amerika'daki her türlü faaliyeti yasaklamış, bu arada dört Rangers'in kurtarılması planı da askıda kalmıştı. Serbest bırakılmaları için yalnızca diplomatik kanallar denenecekti.

Bu yüzden boşu boşuna beklemişlerdi kurtarılmayı. Vatanları onları yalnız bırakmıştı. Jack önce bunlara inanmakta güçlük çekti. İnanabildiği zaman da hayatının ikinci şokuna uğradı.

— 170 —

Özgürlüğe kavuşup evine dönen Jack, gazetecilerden kendini kurtaramı-yordu. Kongre soruşturmasına baskını anlatmak üzere çağrılmıştı. Yanlış izlenimleri hemen düzeltmeyi umuyordu ama bu insanların ondan görüş istemediğini çabucak anladı. Duruşmanın televizyona çekilmesi, politikacılar caka yapsın diyeydi.

Birkaç ay geçince çoğu insan onu unuttu. Cezaevinde verdiği kiloları da geri alınca, kimseler onun televizyondaki savaş suçlusu olduğunu hatırlamaz oldu. Ama bu ihanetin acısı Jack'in yüreğinde alev alev yanmayı sürdürdü.

Vatanı tarafından terkedilmek hayatının ikinci en büyük şokuydu, çünkü ■birincisi de kendisi o Orta Amerika cezaevinde tıkalıyken Jenny'ye olanlardı. Bıçkının biri, Jenny işten dönerken apartmanın koridorunda saldırmıştı ona. Tabancayı beynine dayamış, dairenin içine sokmuş, ırzına geçmiş, sonra tabancanın kabzasını kafasına indirmiş, öldü diye bırakıp gitmişti.

Jack sonunda eve döndüğünde Jenny'yi bir devlet hastanesinde bulmuştu. Komada. Bakım bir felâketti o hastanede.

Jenny'ye saldıran Norman Hazzurt adındaki ırz düşmanı, parmak izlerinin ve tanıkların yardımıyla teşhis edilmiş, ama kurnaz bir avukat duruşmayı habire ertelemeyi başarmıştı. Jack kendisi soruşturmaya koyuldu, Hazzurt'un daha önce de altı benzer seks ve şiddet suçu işlediğini, kendi aradığı adamın gerçekten o olduğunu öğrendi. Ayrıca duruşma sonunda teknik birtakım nedenlerle beraat edeceğini de öğrendi.

Basınla ve politikacılarla uğraşırken Jack ilerisi için planlar yapıyordu bir yandan. Onu bekleyen iki görev vardı. Birincisi, Norman Hazzurt'u kendi üstüne kuşku çekmeden öldürmek, ikincisi de Jenny'yi özel bir hastaneye ya-, tıracak kadar para bulmaktı. Ama o kadar parayı çabucak bulmanın tek yolu çalmaktı, iyi eğitilmiş bir Ranger askeri olarak, silahlar hakkındaki bilgisi zengindi. Patlayıcıları, kavga sanatlarını, sağ kalma tekniklerini iyi bilirdi, içinde yaşadığı toplum gerçi ona ihanet etmişti ama aynı zamanda öç alacak bilgi ve olanakları vermişti ona. Önüne dikilen yasaları nasıl atlatıp cezadan kurtulacağını da öğretmişti.

Norman Hazzurt, Jack'in Amerika'ya dönmesinden iki ay sonra bir gaz patlamasında, kaza sonucu öldü. İki hafta sonra da Jenny özel hastaneye alındı. Hastanenin ücreti, askerî taktiklere dayanarak planlanmış kurnaz bir banka soygunundan gelen parayla karşılanıyordu.

Hazzurt'u öldürmek Jack'i tatmin edememişti. Hatta canını sıkıyordu. Savaşta öldürmek, sivil hayatta öldürmekten farklıydı. Jack ancak öz-savunma nedeniyle öldürebilirdi. Onun dışında cinayet işleyebilecek tiynette değildi.

Ama soygun çok çekiciydi. Banka işinde başarıya ulaştıktan sonra heyecanlanmış, zevklenmiş, sevinçten uçmuştu. Cesur soygunlar ilaç gibi geliyordu ona. Suç, ihtiyacı olan yaşama amacını sağlamıştı. Son zamana kadar.

Şimdi Jenny'nin yatağı yanında otururken Jack Twist, hırsızlık olmayınca neyin uğruna yaşayacağını merak ediyordu. Yalnız Jenny vardı hayatında.

— 267 —

Hoş artık Jenny için para bulması gerekmiyordu. Sonuna kadar yetecek parası vardı. Demek yaşaması için tek neden, haftada birkaç kere buraya gelmek, Jenny'nin güzel yüzüne bakmak, elini tutmak ve bir mucize olsun diye dua etmektir.

Jack gibi inatçı, kendine güvenen birinin mistisizmden başka umudu olmaması çok garip ve acıydı.

Bunları düşünürken Jenny'nin yumuşacık, gargara gibi bir ses çıkardığını duydu. Sonra kadın peşpeşe iki hızlı, derin soluk aldı, uzun uzun içini çekti. Jack koltuktan kalkarken bir an için onun gözlerini açık bulmayı, bakışlarında bir anlayış bulmayı umdu. Belki de demin hayalini kurduğu mucize gerçekleşmişti. Elini karısının yüzüne dayadı, sonra boynuna doğru kaydırды, nabzını tuttu. Aslında olan şey mucize değil... mucizenin tam tersi, yani beklenendi. Üstelik kaçınılmazdı da. Jenny Twist ölmüştü.

Chicago, Illinois

St. Joseph Hastanesinde Noel günü işbaşı yapmış pek az doktor vardı, içlerinden nöbetçi Jarvil'le pratisyen Klinet, Peder Wycazik'le Emmeline'in şaşılacak iyileşmesini konuşmaya hevesliydi.

Klinet diken saçlı bir gençti. Stefan'ı bir konsültasyon odasına aldı, Emmeline'in dosyasıyla röntgenlerini

göstermeye hazırlandı. «Beş hafta önce Namiloksiprin'e başlamıştık. Yeni bir ilaç. Bakanlık yeni ruhsat verdi.» Nöbetçi doktor Jarvil yumuşak sesle konuşan, göz kapakları uzun bir adamdı. Konsültasyon odasına girip onlara katıldığında, Emmeline'in durumunun onu da çok heyecanlandığı belli oldu.

«Namiloksiprin'in Emmy'ninki gibi kemik hastalıklarında biraz etkisi var,» diye anlattı Jarvil. «Pek çok durumlarda kemiğin dış zarının bozulmasını durduruyor, sağlıklı hücrelerin büyümesini hızlandırıyor, hücreler arası kalsiyum birikimini de her nasılsa, kolaylaştırıyor. Emmy gibi kemik iliği söz konusu o-lunca, Namiloksiprin ilik boşluğunda garip bir kimyasal ortam yaratıyor. Aynı-şey havers kanallarında da gerçekleşiyor.

Mikroorganizmalara düşman olan, ama ilik hücrelerinin gelişmesini teşvik eden bir ortam. Kan hücresi ve hemoglobinin oluşumu da hızlanıyor.»

Klinet, «Ama bu kadar çabuk sonuç vermesi beklentilere uygun değil,»-dedi. -

Jarvil, «Hem aslında bu, gidişi durduran bir ilaç,» diye atıldı. «Hastalığın-ilerlemesini durduruyor ama geriye dönüşü sağlayamaz. Evet, gerçi biraz teşvik edeceği düşünülebilir... ama yine de Emmy'de gördüğümüz yeniden yaratılmayı değil.»

«Hem de hızlı,» dedi Klinet. Elinin ayasını alnına vurdu, sanki bu inanıl-maz durumu beynine kabul ettirmeye çalıştı.

Stefan'a altı hafta içinde çekilen filmleri gösterdiler. Emmy'nin kemik yapısındaki değişiklikler açıkça görülebiliyordu.

Klinet, «Üç hafta boyunca o ilacı aldı, bir değişiklik gözlenmedi,» dedi. «Sonra birdenbire... iki hafta

önceydi... vücudu yalnız bozulmayı kesmekle kalmadı, bozuk dokuları bile yeniden onarmaya koyuldu.»

Kızın bu dönüşü yaptığı tarih, Brendan Cronin'in ellerinde o garip halkaların ilk görüldüğü tarihi tutuyordu. Ama Stefan VVyczazik bu rastlantıya değinmedi.

Jarvil yeni filmler çıkardı, kızıdaki iyileşmeyi ayrıntılarıyla gösterdi. Ha-vers kanallarında, damarlarında, kemik iliğinde. Eskiden tıkanıklık olan yerlerde o tıkanıklıklar gitmiş, iyileşmenin gerektirdiği serbest dolaşıma yol açılmıştı.

«Namiloksiprin'in kanalları böyle temizleyebileceğini kimse bilmiyordu,»■ dedi Jarvil. «Böyle bir kayıt yok. Evet, tıkanıklık küçükse yararı oluyor, ama hastalığı kontrol altına aldığı için oluyor. Böylesi değil. Şaşılabacak şey.»

Klinet, «iyileşme böyle devam ederse, Emmy normal, sağlıklı bir kız olur ve bu işi üç ay dolmadan başarır,» diye ekledi. «Bir mucize.»

Jarvil, «Evet, sağlıklı bir kız olabilir,» dedi.

Peder VVyczazik'e sırtttılar. O da onlara, belki Emmeline Halbourg'un iyileşmesi doktor çabalarından ya da ilaç etkilerinden değildir, diyemedi. Doktorlar öyle seviniyorlardı ki! Stefan bu iyileşmenin modern ilaçlar değil, çok daha esrarengiz bir nedene dayanabileceği düşüncesini kendine sakladı.

Milwaukee, Wisconsin

Lucy, Frank ve torunlarla Noel yemeği yemek, Ernie ve Faye Block için hem eğlenceli, hem de tedavi edici oldu. Akşama doğru ikisi yalnız başlarına-yürüyüşe çıktıklarında, kendilerini aylardan beri hissetmedikleri kadar iyi hissediyorlardı.

Hava tam yürüyüş havasıydı. Soğuk, zindelik verici, ama rüzgârsız. Karen son dört gün önce yağmış, bugüne kadar kaldırımlar temizlenmişti. Akşamın alacakaranlığı yaklaşırken hava morumsu bir ışıkla titreşiyordu. Kalın paltolarına, atkılarına sarınmış olarak kolkola yürürken günün olaylarından söz ediyor, Lucy'yle Frank'in komşularının bahçelere kurdukları Noel süslemelerini zevkle seyrediyorlardı. Yıllar geriye doğru kaydı, Faye-kendilerini yeni evli sandı. Genç ve içleri hayal dolu.

15 aralıkta Milwaukee'ye gelir gelmez Faye her şeyin yoluna gireceğine inanmış, on gündür de bu umudunu koruyordu. Ernie daha iyi gibiydi. Adımlarında daha bir, canlılık, gülümsemesinde daha bir içtenlik vardı. Besbelli to

270-

— 172 —

runlarıyla birlikte olmanın zevki, hayatının merkezi haline gelmeye başlayan o korkuları biraz dindirmişti.

Doktor Fontelaine'in muayenehanesinde şimdiye kadar altı tedavi seansı yapılmıştı. Onlar da çok yararlı oluyordu. Ernie gerçi hâlâ karanlıktan korkuyordu ama Nevada'dan ayrıldıklarından beri daha az korkar olmuştu. Doktorun dediğine göre fobileri tedavi etmek, başka birtakım psikiyatrik sorunları iyileştirmekten daha kolaydı. Bunu ruh hekimleri son yıllarda keşfetmiş bulunuyorlardı. Fobilerde hastalığın kendisi zaten belirtilerden oluşuyordu. Bi-linçaltındaki. birtakım çözümlenmemiş çelişkilerin gölgesi değildi. Artık tedavi için fobinin nedenini araştırmaya gerek bile görülmemekteydi. Uzun tedavi süreçlerinden vazgeçilmiş, onun yerine hastaya duyarlılığı yenme

teknikleri öğretiliyor, belirtiler birkaç ayda, hatta bazen birkaç haftada yok ediliyordu.

Fobilerin aşağı yukarı üçte biri bu tür tedaviye cevap vermiyor, daha uzun tedavi gerektiriyordu. Hatta bazen Alprazolam gibi panik önleyici ilaçlara bile gerek duyuluyordu. Ama Ernie öyle bir hızla iyiye gitmekteydi ki, yaratılıştan iyimser olan Doktor Fontelaine bile şaşırmıştı.

Faye bu arada fobiler konusunda epey kitap karıştırmış, Ernie'ye yardımcı olmanın yeni bir yolunu bulmuştu.

Olayı ona daha eğlenceli, daha az korkunç bir bakış açısından gösterecek hoş, garip gerçekler bulup onları ortaya atıyordu. Özellikle kendi karanlık korkusunu önemsiz gösterecek ciddi fobi o-laylarını dinlemek çok hoşuna gidiyordu Ernie'nin. Örneğin bazı insanların tüylere karşı fobisi olduğunu bilmek, karanlıktan korkmayı önemsiz göster-le kalmıyor, mantıklı bile gösterebiliyordu. Bazıları da balıklardan korkuyorlardı. Cinsel ilişkiden korkanlar da vardı. Hele kendinden korkanların durumu... akla sığacak şey değildi.

Gece öncesinin ışığında yürürlerken Faye, Ernie'nin aklını yaklaştıran karanlıktan çelmek için ona John Cheever'den, Yılın Kitabı Ödülünü alan yazardan söz etmekteydi. Onda da bir fobi vardı. Yüksek köprüleri geçmekten korkuyordu adam.

Ernie bir yandan karısını hayranlıkla dinliyordu ama bir yandan da gecenin yaklaştığının son derece farkındaydı. Gölgeler karların üzerinde uzarken Faye'in kolunu tufan eli sıkıldıkça sıkıldı... eğer kadının üzerinde kalın paltosu olmasa, canı acıyacaktı neredeyse.

Yedi blok kadar gittiklerinde, karanlık basmadan eve dönebilmeleri kesinlikle imkânsız hale gelmişti.

Gökyüzünün üçte ikisi şimdiden siyahtı. Geri kalan üçte

biri koyu mor bir renk almıştı. Gölgeler dökülmüş mürekkepti sanki.

Sokak ışıkları ■ da yanmıştı. Faye, Ernie'yi bir ışığın altında durdurdu, dinlenip soluk almasını sağladı.

Ernie'nin gözlerinde vahşi bakışlar vardı. Dumanlı soluklarının ağzından çıkış sıklığı, gizli bir paniğe işaret ediyordu.

«Soluklarını kontrol etmeyi unutma,» dedi Faye.

Ernie başını salladı, daha derin, daha yavaş soluk almaya başladı.

— 272 —

Gökyüzündeki tüm aydınlık yok olunca Faye, «Geri dönmeye hazır mısın?» diye . sordu.

«Hazırım.» Sesi kof çıkıyordu.

Sokak ışığının altından ayrılıp karanlığa adımlarını attılar, geldikleri yönde, eve doğru yola koyuldular.

Ernie'nin sıkı dişleri arasından fıslama sesleri çıkıyordu.

Bu yaptıklarına «sel bastırma» deniyordu. Dramatik bir tedavi tekniği idi. Hastayı en korktuğu şeyle yüzyüze bırakıp, korkusunu yenmesini sağlamakla ilgiliydi. Bunu üçüncü kere uygulamaktaydılar. Bu tekniğin dayandığı mantık, paniklerin kendini sınırlayıcı bir niteliğe sahip oluşuydu, insan vücudu yüksek düzeydeki bir paniğe uzun süre dayanamazdı. Durmadan adrenalin salgılayamazdı. Dolayısıyla uyum sağlamak, ödün vermek zorundaydı o korkuya karşı. Ama kontrolsüz uygulanırsa bu taktik barbarca bir yöntem olabilirdi. Çünkü hastayı sinir krizine sokabilir, yıkılma noktasına getirebilirdi. Doktor Fontelaine bu tekniği ayarlı biçimde uyguluyor, hastaları o korkuyla üç aşamada yüzyüze getiriyordu. Ernie'nin tedavisinde ilk aşama için on beş dakika karanlıkta kalmak yeterli bulunmuştu. Ama Faye

yanında olacak, ona destek olacak, ışıklı yerler de yakında bulunacaktı. Yolda ne zaman bir sokak ışığına yaklaşırsalar, altında duruyor, Ernie'nin cesaretini toplamasını bekliyor, sonra tekrar karanlığa adım atıyorlardı.

İkinci aşamayı bir iki hafta sonra deneyeceklerdi. Birkaç tedavi seansı daha uygulandıktan sonra, ikinci aşamada arabayla çıkılacak, sokak ışıklarının bulunmadığı, ışığa kaçmanın kolay olmadığı bir yere gidilecekti. Orada arabadan inip kolkola yürüyeceklerdi. Ernie daha fazla dayanamayacak hale gelince Faye cep fenerini yakacak, onu dinlendirecekti.

Üçüncü aşamada Ernie kapkaranlık bir yerde tek başına yürüyüşe çıkacaktı. Bunu birkaç kere yaptıktan sonra, tümüyle iyileşmiş demektir zaten.

Ama henüz iyileşmiş değildi. Eve kadar olan yedi bloklu yolun altı blokunu yürüdüklerinde Ernie yorgun bir yarış atı gibi soluyordu. Koşarak evdeki ışığa kendini dar attı. Fena sayılmazdı ama. Altı blok. Geçen seferkinden iyi. Böyle giderse çabucak iyileşirdi.

Faye onun peşinden eve girdiğinde, Lucy babasının paltosunu çıkarmasına yardım ediyordu. Faye şimdiye kadarki gelişmelerden memnun olmaya uğraştı. Bu böyle devam ederse, son aşamayı zamanından birkaç hafta, hatta belki iki ay önce bitirirdi. Faye'i tedirgin eden de buydu. Ernie'nin bu kadar hızlı iyileşmesi şaşırtıcıydı. Gerçek olmayacak kadar hızlı ve şaşırtıcıydı. Bu kâbusu hızla geride bırakacaklarına inanmak istiyor, ama iyileşme hızı yüzünden, acaba sorun kalıcı mı diye kaygılanıyordu. Oysa Faye Block her zaman olumlu düşünen bir insandı. Buna rağmen içgüdülerinin ona durmadan bu işte bir terslik olduğunu, büyük bir terslik olduğunu fısıldaması garipti.

Boston, Massachusetts

' Pablo Jackson, Picasso'nun isim evlâdı, üstelik bir zamanlar Avrupa sahnelerinin ünlü bir sanatçısı olması nedeniyle, egzotik geçmişi sayesinde Boston sosyetesinin de gözbebeği idi. Bu yetmiyormuş gibi, ikinci Dünya Savaşında İngiliz istihbaratıyla Fransız direniş kuvvetleri arasında bağlantı görevi yapmıştı. Son zamanlarda hipnotizma yetenekleri ve tecrübesiyle polise yardımcı olması da adamın mistik, niteliklerine katkıda bulunuyordu. Hiçbir gün davetiyesiz kalmazdı. Noel akşamı Pablo, Bay ve Bayan Ira Hergensheimer'in Brooklyn'deki evlerinde, resmî kıyafetle gidilen bir akşam yemeğine katıldı. Ev eskiden kalma, kocaman tuğla bir kâşaneydi. Tıpkı Hergensheimer'lerin kendileri gibi sıcacık ve konukseverdi. Ev sahipleri servetlerini 1950'lerde, emlak ticaretinden kazanmışlardı.

Kütüphanede bir barmen görev başındaydı. Garsonlar şampanya ve kanepelerle salonları dolaşıyor, bir yaylı sazlar kuarteti fon müziği düzeyinde konser veriyordu. Salondaki ilginç topluluğun arasında Pablo'nun asıl ilgisini çeken, Alexander Christophson'du. Alex, ABD'nin İngiltere büyükelçisi olarak görev yapmış, sonra Massachusetts senatörü olarak bir dönem Senatoda bulunmuştu. Daha sonra CIA'nın başına getirilen Alex on yıldır emekliydi. Pablo onu yaklaşık elli yıldır tanırdı. Yetmiş altı yaşındaki Alex Christophson, salondaki ikinci en yaşlı konuktu ama yaşlılık ona da Pablo'ya yakıştığı kadar yakışmış, pek bir kötülük etmemişti. Uzun boylu, zarif, o soylu Bostonlu yüzünde pek az kırışık bulunan, hâlâ çok zeki bir insandı. Bu dünyada yaptığı uzun yolculuğu açığa vuran tek şey, hafif bir Parkinson

başlangıcıydı. Sol elinde belli belirsiz bir titreme... o kadar.

Yemekten yarım saat kadar önce Pablo dostunu diğer konuklardan ayırıp Ira Hergensheimer'in çalışma odasına çekti, kapıyı kapadı. Ellerinde şampan-yalarıyla deri koltuklara yerleştiler. «Alex, öğütlerine ihtiyacım var.»

«Sen de bilirsin, biz yaşta insanlar öğüt vermeye bayılır,» dedi Alex. «Artık kimseye kötü örnek olamayışımızın acısını çıkarmamıza yarıyor herhalde. Ama benim sana herhangi bir konuda yararlı öğüt verebileceğimi, senin aklına gelmemiş bir şey söyleyebileceğimi sanmıyorum.»

«Dün genç bir bayan beni görmeye geldi,» diye anlattı Pablo. «Son derece güzel, çekici, zeki bir kadın. Kendi sorunlarını kendi çözmeye alışmış. Ama bu sefer çok garip bir sorunla karşılaşmış. Umutsuzluk içinde yardım arıyor»

Alex kaşlarını kaldırdı. «Seksen bir yaşındasın ve güzel kadınlar hâlâ kapını çalıp senden yardım istiyor, ha?

Çok etkilendim, imrendim ve utandım, Pablo.»

«Sana anlattığım şey yıldırım aşkı falan değil, fesat yılan seni! Bu işe ihtiras karışmıyor.» Ginger Weiss'in adını ve mesleğini vermeksizin, sorunu anlattı Pablo. O garip ve açıklanmaz füğleri, sonu korkulu biten hipnotizma seansını... hepsini. «Kız gerçekten kendini derin bir komaya doğru çekti... hatta belki ölüme doğru. Sırf sorularımdan kurtulmak için. Tabii onu bir daha uyutmadım, çünkü böyle bir tehlikeyle tekrar karşılaşmak istemiyorum. Ama bazı araştırmalar yapacağıma, benzer durumlar olup olmadığını inceleyeceğime söz verdim. Dün gece ve bu sabah kendimi kitaplara gömdüm, kişinin kendini yok etmesini

içeren bellek engellerini okudum. Sonunda buldum. Senin kitaplarından birinde. Sen o kitapta; beyin yıkama sonucunda, dışardan uygulanan bir psikolojik durumdan söz etmişsin. Bu kadının ki ise kendi içinden geliyor. Ama arada bir benzerlik olduğu kesin.»

Alex İkinci Dünya Savaşındaki tecrübelerine ve CIA başkanlığı döneminde edindiği bilgilere dayanarak birkaç kitap yazmış, bunların iki tanesinde de beyin yıkama yöntemlerine değinmişti. Kitapların birinde Alex, Azrail Engeli diye adlandırılan bir teknikten söz etmekteydi. Bu da, Ginger Weiss'in geçmişteki . travmatik olayı belleğinden silerken'kendine uyguladığı taktiğe çok benziyordu.

Dış salondaki yaylı sazlar müziğinin sesi bu odaya pek hafif gelmekteydi. Alex şampanya kadehini sehpaye bırakmak zorunda kaldı. Elleri pek fazla titriyordu.

«Herhalde sana bu konuyu bırak, tümüyle unut desem, dinlemezsin. Çünkü sana verebileceğim en akıllıca öğüt bu.»

Pablo arkadaşının sesindeki karanlık tona şaşırmıştı.

«Ama... ona yardım edeceğime söz verdim.»

«Bak, emekliliğim on yıla yaklaşıyor. Sezgilerim artık eskisi kadar güçlü değil. Ama bu konunun kötü olduğunu hissediyorum. Bırak bu işi, Pablo. O kızla artık görüşme.

Ona yardım etmeye çalışma.»

«Ama, Alex, ona söz verdim.»

«Ben de böyle diyeceksin diye korkmuştum.» Alex titrek ellerini birbirine kenetledi. «Pekâlâ. Azrail Engeli... Batılı istihbarat örgütlerinin pek sık kullandığı bir şey değildir ama Sovyetler onu uygulamayı pek sever. Örneğin diyelim ki sayılı Rus ajanlarından İvan diye biri, otuz yıldır KGB'nin hizmetinde çalışıyor. Bu İvan'ın zihninde ve belleğinde inanılmaz duyarlı bilgiler birikmiştir. Bunlar

Batılıların eline geçerse Rus casusluk- şebekesini zor durumda bırakır. İvan'ın amirlerini sürekli kaygılandıran şey, yurt dışına bir görevle gittiğinde İvan'ın tanınması ve sorguya çekilmesidir.»

«Anladığıma göre yeni. ilaç ve hipnotizma teknikleriyle artık biç kimse bilgi saklayamıyor. Hele de karşısında kararlı bir sorgucu varsa.»

«Evet, öyle. İvan ne kadar sağlam olursa olsun, hiç işkencesiz bütün bildiklerini ortaya dökcektir. Bu nedenle amirler göreve genç birinin yollanmasını tercih ederler. Yakalanırsa bari anlatacakları az olur, çünkü az şey biliyordur. Ama bazı durumlar, ivan gibi tecrübeli birine ihtiyaç göstermektedir. Onun bildiklerinin düşman eline geçmesi olasılığı amirlerin sonu gelmez kâ-
177-

F. : 12

— 277 —

busudur. isteseler de istemeseler de bu kâbusa dayanmak zorundadırlar.» «İş yapmanın doğa! riski bu.» «Tamam işte. Şimdi diyelim ki belleğindeki onca duyarlı bilgi arasında iki üç tane de **aşırı duyarlı** şey biliyor. O kadar duyarlı ki, açıklansa vatanını yok eder. Bu bilgiler onun KGB operasyonları hakkındaki bilgisinin ancak yüzde birini, büyük ihtimalle daha bile azını oluşturuyordur. İvan'm çalışma yeteneğini kısmaksızın o anıları baskı altına almak mümkündür. Tabii biz burada bellektekilerin çok ufacık bir parçasını baskı altına almaktan söz ediyoruz, ivan düşman eline düşerse yine pek çok değerli bilgiyi açıklayacaktır ama en azından o kritik bilgileri söyleyemeyecektir.»

Pablo, «Demek Azrail Engeli burada devreye giriyor,» dedi. «ivan'ın kendi amirleri, ilaç ve hipnotizma

kullanarak geçmişinin bir kısmını kapatıp mühür-lüyorlar, onu yurt dışındaki göreve öyle gönderiyorlar.»

Alex başını evet anlamında salladı. «Diyelim ki... yıllar önce İvan, Papa ikinci Jean-Raul suikastine karışmış ajanlardan biriydi. Bir bellek engelinin yerleştirilmesiyle o konudaki anıları adamın bilinçaltına kilitlenir, sorgucuların ulaşamayacağı bir yere saklanır, bu durum yeni görevindeki çalışmalarını da etkileyemez. Ama herhangi bir engel bunu sağlamaya yetmez. Eğer İvan'ın sor-gucusu o noktada bir bellek engeli olduğunu farkederse onu çözmek için elinden geleni yapacaktır, çünkü onun altında çok önemli bir şeyin yattığını anlayacaktır. Demek ki kullanılan engel, oynanmayacak bir şey olmalı. Azrail Engeli bu işe çok uygun. İvan'a yasak konuda soru sorulduğu zaman, İvân kendini derin komaya sokmak üzere programlanıyor, içine doğru çekilip kapanıyor, artık sorgucunun sesini duymaz oluyor... hattâ ölürri noktasına varıp o eşiği bile aşıyor. Aslında buna Azrail Tetiği dense daha uygun olurdu. Çünkü sorgucu o yasak konuyu kurcaladıkça o tetiği çekmiş oluyor, İvan'ı komaya savuruyor. Tetikle daha fazla oynarsa, İvan'ı öldürmesi işten değil.»

Pablo bu dinlediklerine hayran kalmıştı. «Ama sağ kalma içgüdüğü bu engeli yenecek kadar güçlü değil mi? İvan iki seçenek karşısında kalınca, yani ya hatırlayıp söylemek ya da ölmek gibi iki seçenekle karşılaşınc... herhalde kilitlenen anı su yüzüne çıkar.»

«Hayır.» Masa lambasının ışığında Alex'in yüzü ■ kül rengine dönüşmüş gibi görünüyordu. «Modern çağın en yeni ilaçları ve hipnotizma teknikleri kullanılsa bile, su yüzüne çıkmıyor. Zihin kontrolü son derece ileri düzeylere vardı."Sağ kalma içgüdüğü bizim içgüdülerimizin en güçlüsüdür ama onun bile üstesinden

gelinebilir. İvan kendini yok etmek üzere programlanabilir.»

Pablo elini atınca şampanya kadehinin boşalmış olduğunu gördü. «Demek benim genç bayan dostum da geçmişindeki çok kötü bir olayın gölgesinden kurtulmak için kendi Azrail Engelini geliştirmiş.»

«Hayır,» dedi Alex. «Öyle bir şey olamaz.»

«Yapmış olmak zorunda. Durumu çok kötü, Alex. Ona soru sormaya çalıştığım zaman benden uzaklaşıp içine kapandı, kaydı gitti. Sen bu konuları

— 178 —

iyi bildiğin için, belki ne yapabileceğime dair bir fikrin vardır diye düşündüm.»

«Sana neden bu işi bırak dediğimi hâlâ anlamıyorsun,» dedi Alex. Koltuğundan kalktı, en yakın pencereye yürüdü, titreyen ellerini ceplerine sokup karlı bahçeye baktı. «İnsanın kendi yarattığı, kendine uyguladığı bir Azrail Engeli, ha? Böyle bir şeye imkân yok. insan zihni sırf kendinden bir şey saklamak için, bile isteye kendini ölüm tehlikesine atmaz. Azrail Engeli **her zaman** dışardan uygulanan bir kontrol yöntemidir. Eğer karşına böyle bir engel çıktıysa, o engeli oraya bir başkası koydu demektir.»

«Yani kızın beynini mi yıkadılar diyorsun? Gülünç. Kız casus değil ki!»

«Eminim değildir.»

«Rus da değil. Öyleyse neden beynini yıkasınlar?

Sıradan vatandaşlar böyle şeylere hedef edilmezler.» ı).

Alex pencereden dönüp Pablo'nun yüzüne baktı. «Sana tecrübelerime dayanan bir tahmin yapıyorum... belki kız rastlantı sonucu, görmemesi gereken bir şey görmüştür. Çok önemli ve gizli bir şey. Bunun üzerine, en modern

tekniklerle belleğini baskı altına almışlardır. Kimseye söylemeyeceğinden emin olmak için.»

Pablo şaşkın bakışlarla bakıyordu arkadaşına. «Ama böyle bir önlemi gerektirecek ne görmüş olabilir?»

Alex omuzlarını kaldırdı.

«Hem kim oynayabilir onun zihniyle?»

Alex cevap verdi. «Ruslar olabilir, CIA olabilir, İsrail'in Mossad örgütü olabilir, İngilizlerin M16'sı olabilir... böyle şeylerin nasıl yapılacağını bilen her örgüt olabilir.»

«Sanırım ABD dışına hiç seyahat etmemiş. Bu durumda bir tek CIA kalıyor.»

«Şart değil. Diğerlerinin hepsi de bu ülke içinde kendi amaçları için faaliyet gösterirler. Hem istihbarat örgütleri bu tür zihin kontrol tekniklerini bilen tek örgüt türü de değildir. Birtakım yeni çıkma din ve mezhepler, fanatik siyasal aşırı gruplar... daha başkaları... Bilgi dediğin hızlı yayılır. Kötü bilgiyse daha da çabuk yayılır. Eğer bu tür kimseler o kızın bir şeyi unutmasını istemişlerse, herhalde hatırlamasına sen yardım etmek isteyecek değilsin. Onun sağlığı açısından da tehlikeli, senin sağlığın açısından da, Pablo.»

«İnanamıyorum ki bu...»

«inan.» Alex'in sesi kararlıydı.

«Ama o füğler, siyah eldiven, miğferden o ansızın korkmalar... bence bunlar o bellek engelinin çatlamaya başladığının işaretleri. Oysa senin tarif ettiğin tür gruplar asla yarım iş yapacak tipler değil, tamam mı? Eğer bir engel yerleştirmek istemişlerse, bunu da kusursuz yaparlardı.»

Alex koltuğuna dönüp oturdu, öne doğru eğildi, derin bakışlarını Pablo' nun gözlerine dikti, durumun ciddiyetini ona hissettirmeye çalıştı. «İşte beni

en çok rahatsız eden de bu, dostum. Normal olarak bu yerleştirilen engeller kendiliklerinden zayıflamazlar. Senin bayan dostuna bunu yapanlar kesinlikle işlerinin ehlidir. Yüzlerine gözlerine bulaştırmazlar. Demek ki kızın bu yeni sorunları, bozulan psikolojik durumu, bir tek şeye işaret ediyor.» «Neye?»

«Bu yasak anılar, Azrail Engelinin altına alınan bu sırlar demek o kadar büyük, o kadar korkunç, o kadar travmatik ki, ustaca yapılan bir engelleme bile onları içinde tutamıyor. Bu kadının belleğine, korkunç bir gücün şok yaratıcı anıları gömülmüş. O anılar kapatıldıkları zindandan kadının bilinçaltına, sonra da bilincine çıkmaya çalışıyorlar. O krizleri başlatan nesneler... eldivenler, lavabolar... besbelli bunlar da bastırılan anıların parçaları. Gözüne o şeylerden biri ilişince hatırlamanın eşiğine geliyor, bıçak sırtında, titrer durumda kalıyor. Derken programlanışı galip geliyor, kadın kendini kaybediyor.»

Pablo'nun yüreği heyecandan hızlanmıştı. «O halde demek ki bu Azrail Engeline hipnotik gerilime araştırması uygulanabilir. Kız zamanın içinde geriye götürülür, engelin çatlakları genişletilir, bu arada komaya girmesi önlenir. Tabii bunu çok dikkatli yapmak gerekir ama eğer tedbir...» .

«Beni dinlemiyorsun,» diyerek tekrar yerinden kalktı Alex. İki koltuğun arasına geçti, Pablo'nun tepesine dikildi, titreyen işaret parmağını ona uzattı. «Bu son derece tehlikeli. Yenemeyeceğin bir durumla karşı karşıyasın. Hatırlamasına yardım edersen bir yerlerde güçlü düşmanlar kazanmış olacaksın.»

«Çok tatlı bir kız. Hayatı bu yüzden mahvoluyor.»

«Ona yardım edemezsin. Fazla yaşlısın. Üstelik de tek kişisin.»

«Bak, belki sen durumu tam anlayamıyorsun. Sana kızın adını, mesleğini söylemedim. Ama şimdi söyleyebilirim. Bu kız...»

«Kim olduğunu bilmek istemiyorum!» Alex'in gözleri giderek irileşiyordu.

«Kız doktor,» diye belirtti Pablo. «Artık doktor sayılır daha doğrusu. On dört yıldır kendini bu mesleğe hazırlıyor. Oysa şimdi hepsini kaybetmek üzere. Trajedi bu.»

«Bir de şöyle düşün, Allah kahretsin! Sonunda gerçeği bilmenin bilmemekten daha korkunç olduğunu kesinlikle anlayacak. Eğer baskı altına alınan anılar böyle boşalma tehlikesi gösteriyorsa, demek o kadar travmatik şeyler •ki, kızı psikolojik açıdan yıkabilir bunlar.»

«Belki,» dedi Pablo. «Ama hatırlamak isteyip istemediğine karar verecek olan kendisi, değil mi?» Alex direniyordu. «Eğer onu anılar yıkmazsa, o zaman da engeli ona uygulayanlar öldürmeye kalkar. Şimdiye kadar öldürmediklerine şaşıyorum. ■Eğer bu iş bir istihbarat örgütünün işiyse, ister bizimki olsun ister onlarınki, ■siviller o örgütlerin gözünde sıfır değerindedir, onu bil. Kıza bir kurşun sıkacakları yerde beynini yıkamaya karar vermeleri zaten büyük şans. Kurşun hem daha hızlıdır, hem de daha Ucuz. Ona ikinci bir şans daha tanımayacaklardır. Azrail Engelinin parçalandığını öğrenirlerse, saklanan sırrı kızın öğren — 180 —

djğini anlarsa, beynini patlatır, kurtulurlar ondan.»

«Emin olamazsın,» dedi Pablo. «Hem kız çok atak ve güçlü biri, Alex, iş başaran, sonuç alan, yaratan, yapan biri. Onun bakış açısından, şimdiki durum da beyninin patlatılması kadar kötü.»

Alex yaşlı sihirbazın bu kadar mantıksız oluşu karşısında duyduğu umutsuzluğu saklamadan konuştu. «Ona yardım edersen senin de beynini patlatırlar. Bu da yetmiyor mu bir durup düşünmene?»

«Seksen bir yaşında insan hiç ilginç bir şeyle karşılaşmıyor,» dedi Pablo. «Kırk yılda bir çıkan heyecana da arkanı dönemezsin. Riski göze almam gerek.»

«Hata ediyorsun.»

«Belki ediyorum, dostum. Belki. Ama... o halde içim neden sevinç dolu böyle?»

Chicago, Illinois

Bir gün önce Winton Tolk'u ameliyat eden Doktor Bennet Sonneford, Peder VVyczazik'i geniş bir odaya aldı. Odanın duvarlarına içi doldurulmuş iri balıklar asılmıştı. Her cins. Camdan yapılmış yüzü aşkın göz iki adama görmeden bakıyordu. Köşedeki cam dolabın içi kupalarla, madalyalarla doluydu. Doktor çam ağacından bir masanın başına, kocaman bir balığın tam altına oturdu, Stefan da masanın karşısındaki rahat koltuğa yerleşti.

Hastane yalnızca Doktor Sonneford'un telefon numarasını vermiş, ama Peder VVyczazik kendi dostlarını, telefon şirketini, polis karakollarını arayıp sonunda adamın ev adresini de bulmuştu. Sonneford'un kapısını Noel akşamı saat yedi buçukta çaldı, böyle bir gecede rahatsız ettiği için bol bol özür diledi.

Karşılıklı oturduklarında Stefan, «Brendan, St. Bernadette'de benimle çalışıyor,» dedi. «Kendisine büyük saygım var, çok takdir ederim. Bu yüzden başının derde girmesini istemem.»

Sonneford'un kendisi de biraz balığı andırıyordu. Solgun tenli, patlak gözlü, top dudaklı bir adamdı. «Derde mi?»

dedi, bir küçük alet çantası açtı, içinden minyatür bir tornavida çıkardı, dikkatini sumenin üzerinde yatan bir minik çarka çevirdi. «Nasıl derde?»

«Görev başındaki memurların ayağına dolanmak gibi.»
«Saçma.» Sonneford tekerleğin ufacık vidalarını dikkatle çıkardı. «Tolk'la o ilgilenmeseydi adam şimdi ölmüş olurdu. Tam dört buçuk litre kan verdik ona.»

«Sahi mi? Hasta kartına işlenen o rakam bir yanlışlık sonucu değil miydi?»

«Yanlışlık yok.» Sonneford tekerin iç somununu çıkardı, onu dikkatle in

— 284 —

celedi. «Yetişkin bir insanda, vücut ağırlığının her kilosuna karşılık yetmiş mililitre kan bulunur. Tolk iri bir adam. Yüz kilo geliyor. Normal olarak yedi litre kanı olmalı. Yani ben ilk kan isteğimde, adam vücudundaki kanın yüzde altmışını kaybetmiş durumdaydı.» Minik vidayı elinden bırakıp yine onun kadar ufak bir parça aldı. «Ben onu görmeden önce, cankurtaranda gelirken de bir litre vermişler.»

«Yani onu sandviç dükkânından çıkardıkları ana kadar kanının yüzde yetmiş beşini mi kaybetmiş diyorsunuz? Ama insan o kadar kan kaybedip yine de yaşayabilir mi?»

«Hayır,» dedi Sonneford alçak sesle.

Stefan'ın vücudunda tatlı bir ürperti dolaştı. «Kurşunların ikisi de yumuşak doku içinde bulundu, ama hiçbir organa zarar vermedi. Onları kaburgalar ya da başka kemikler mi durdurdu?»

Sonneford hâlâ elindeki tekerleğe bakıyordu ama artık onunla uğaşmayı kesmişti. «Eğer o .38'lik kemiğe çarpsa, kemik ya çatlar, ya kırılır ya da parça kopardı. Öyle bir şey bulamadım. Ama buna karşılık, kurşunları

kemik dur-durmasa, o zaman da adamın içinden geçip arkasından çıkmaları, sırtında yara açmaları gerekirdi. Oysa ben kurşunları kas dokusu içinde buldum.»

Stefan cerrahın eğik duran kafasına bakıyordu. «Bana bir şey söylemek istediğinizi, ama söylemeye korktuğunuzu hissetmemin sebebi nedir acaba?»

Sonneford sonunda başını kaldırdı. «Buraya geliş nedeniniz konusunda doğruyu söylemediğinizi hissetmemin sebebi nedir peki, peder?»

«Tuş,» dedi Stefan.

Sonneford içini çekti, aletleri çantaya koyup kapağını kapadı. «Pekâlâ. Kurşunların girerken açtığı yaraların gösterdiğine göre, birinci kurşun Tolk'un göğsüne girmiş, göğüs kemiğinin alt kısmına çarpmış. Onu kırmış ya da çatlatmış olması gerekirdi. Hatta parçalaması gerekirdi. Şarapnel gibi dağıtıp önemli organlara, kan damarlarına saplaması gerekirdi. Ama görünüşe göre bunların hiçbiri olmamış.»

«Niçin 'görünüşe göre' diyorsunuz? Ya olmuştur ya da olmamıştır.»

«Kastaki giriş deliğinden, kurşunun göğüs kemiğine çarptığını biliyorum, peder. Ben o kurşunu kemiğin öbür tarafındaki kas dokusunun içinde, zararsız durumda yatar buldum. Demek ki her nasılsa... o kemiğin içinden geçmiş, ama kemiğe zarar vermeden geçmiş. Buna elbette ki imkân yok. Ama göğüs kemiği üzerindeki kasta giriş deliğini, sonra da kemiğin öte yanında kurşunu buldum. Kurşunun oradan oraya nasıl gidebildiğine dair bir işaret yok. İstelik ikinci kurşunun giriş deliği, dördüncü sağ kaburganın dibindeydi. Ama o kaburga da zarar görmemişti. Kurşunun onu da parçalaması gerekirdi.»

«Belki yanılıyorsunuz,» dedi Stefan. Şeytanın avukatı rolünü üstlenmişti. «Belki kurşun o kaburganın biraz açığından, iki kaburga arasından girmiştir.» \

«Hayır.» Sonneford başını kaldırdı ama Stefan'a bakmadı. Doktorun te

— 286 —

dirginliği hâlâ garip görünüyor, üstelik şimdiye kadar söyledikleriyle de açık-lanamıyordu. «Ben teşhis hataları yapan biri değilim. Hem kurşunlar hastanın vücudunda, ancak kemiğe çarpmak şartıyla bulunabilecekleri yerlerde yatıyorlardı. Çarpmış, delip geçmiş, enerjilerinin sonunu da kaslar arasında tüketmiş olmaları gerekir.

Oysa giriş yarasıyla kurşunun yattığı yer arasında zarar görmüş doku yoktu. Bu da imkânsız. Kurşunlar insanın göğsünden geçip de iz bırakmamış olamazlar.»

«Galiba elimizde bir küçük mucize durumu var.»

«Küçük sayılmaz. Bana hayli büyük bir mucize gibi görünüyor.»

«Eğer bir tek damar yaralansa, o da az yaralansa, o zaman Tolk nasıl bu kadar çok kan kaybetmiş olabilir? Damardaki zedelenme onca Kanı haklı gösterecek kadar büyük mü?»

«Hayır. O hasardan onca kanı kaybedemez.»

Cerrah başka bir şey söylemedi. Stefan'ın anlayamadığı karanlık bir korkunun pençesindeymiş gibi görünüyordu. Neden korkuyor olabilirdi? Bir mucizeyle karşılaştığına inanıyorsa, sevinmesi gerekmez miydi?

«Doktor, bir bilim adamının, eğitimiyle açıklayamadığı bir durumla karşılaşmasının, hatta inandığı her şeye karşı çıkan bir durumla karşılaşmasının ne kadar zor olduğunu bilirim. Ama bana gördüğünüz her şeyi anlatmanızı rica ediyorum. Yalvarıyorum. Neyi

saklıyorsunuz? Winton Tolk nasıl oluyor da bu ufacık zedelenmelerden bunca kan kaybediyor?»

Sonneford koltuğunda arkasına yaslandı.

«Ameliyathanede kan vermeye başladıktan sonra kurşunların yerini röntgenle saptadım, onları çıkarmak için gerekli kesikleri yaptım. Bu arada üst atar damarla bir toplar damarda iki ufacık delik buldum. Başka delik damarlar da bulacağımdan emindim. Ama bulamadım. Zedelenmiş iki damarı yamamak üzere açtım, öteki hasarları daha sonra aramaya karar verdim. Bu iş birkaç dakika sürdü. Kolay işti. Önce atar damarı yamayıp diktim tabii. Çünkü oradaki kanama tempoludur ve daha çoktur. Sonra...»

«Sonra?» diye üsteledi Peder Wycazik.

«Atar damarın işini hızla bitirip toplar damara döndüm... açtığım yarık yok olmuştu.»

«Yok mu olmuştu?» Stefan'ın vücudu bir daha ürperdi. Onun da beklediği buydu işte... ama öylesine şaşırtıcı bir şeydi ki, umması bile zordu böyle-sini.

«Yok olmuştu,» diye tekrarladı Sonneford. Sonunda Stefan'ın gözlerine bakmayı başardı. Cerrahın sulu gözlerinde gölgeler oynaşıyor, korkular titreşiyordu. Stefan bu mucizenin nedense doktorda korku yarattığından emin oldu. «Yarık damar kendi kendini onanmıştı, peder. Yarık olduğunu biliyordum. Kendim kesmiştim. Teknisyenlerim de gördü, hemşirelerim de. Ama tam dikmeye hazır olduğum sırada, yırtıktan eser kalmamıştı. İyileşmişti. Kısaçları çıkardığım anda, kan damardan normal biçimde geçmeye başladı, sızma

— 183 —

da olmadı. Daha sonra... kurşunları çıkardığımda, kas dokusu... gözlerimin önünde kendini onarmaya koyulmuş gibi göründü.» «Gibi mi göründü?»

«Yo, gerçeklerden kaçmakta anlam yok,» diye kabullendi Sonneford. «Gözümün önünde örüldü o' dokular. Sağlamlaştı. İnanılmaz bir şey ama gözümle gördüm. Kanıtlayarnam, peder. Ama o iki kurşunun Tolk'un göğüs kemiğini de, kaburgasını da bal gibi parçaladığını biliyorum. Kemik parçaları gerçekten şarapnel gibi. dağılıp organları da, damarları da dağıttı. Adam ölümcül yaralar aldı. Öyle olmuş olmalı. Ama ameliyat masasına yattığında, vücudu kendini hemen tümüyle pnarmıştı. Parçalanmış kemikler...

sağlamlaşmıştı. Üst ana damarla o toplar damar önce ciddi yaralıydı. Bu yüzden adam o kadar çok kan kaybetmişti. Ama ben onları kestiğimde damarların ikisi de kapanmış, birer ufacık delik kalmıştı yalnızca. Çılgın bir şey, biliyorum... ama ben o atar damarı yamamaya kalksam zaten kendiliğinden yamanacaktı... toplar damar gibi.»

«Hemşirelerinizle asistanlarınız ne düşündü bu konuda?»

«İşin garip yanı... bu konuyu pek fazla konuşmadık. Ne kadar az konuştuğumuza hâlâ şaşıyorum, nedenini de anlayamıyorum. Belki konuşmayışı-mız... mantık çağında yaşadığımızdan, mucizeleri kabul edemediğimiz için.»

«Bu doğruysa çok hazin,» dedi Stefan.

Sonneford gözlerinde hâlâ korkular oynaşarak konuştu.

«Peder, eğer bir Tanrı varsa... ki var olduğunu hemen hemen kabul ediyorum şu sözümle... neden bu polisi kurtarmak istiyor?»

«İyi bir adam olduğu için,» dedi Peder VVyczak.

«Ne olmuş yani? Onun gibi yüzlerce iyi insanın öldüğünü gördüm ben. Neden bu kurtarılıyor da ötekiler kurtarılmıyor?»

Peder VVycazik bir sandalye çekti, doktora daha yakın oturdu. «Bana karşı açık sözlü davrandınız, doktor. Ben de öyle yapacağım. Ben bu olayların gerisinde insandan öte bir kuvvet seziyorum. Bir varlık. O varlık aslında VVinton Tolk'la değil, Brendan'la ilgileniyor... Sandviç dükkânında Tolk'uh yanına ilk varan **papazla.**» ■ .

Bennet Sonneford gözlerini şaşkınlıkla kırıştırdı. «Ya! Ama böyle bir şey düşünebilmeniz için...»

«Evet, düşünebilmem için Brendan'ın başka mucize olaylarıyla da ilgisi olması gerekir.» Stefan, Emmy Halbourg'un adını vermeden doktora kızm iyileşmesi olayını anlattı. ,

Bu sözlerde umut bulacağı yerde, Bennet Sonneford garip umutsuzluğuna daha da gömülmüş gibi gözüktü. Peder VVycazik doktorun bu amansız karamsarlığı karşısında beziyordu. «Doktor, belki de gözümden kaçan bir şey var... .ama sevinmeniz gerek gibi geliyor bana. Siz Tanrı'nın elini iş başında görme şansına ulaştınız.» Elini doktora uzattığında, doktor hemen o ele sıkı sıkı sarılınca şaşırdı. «Bennet, neden bu kadar ürküyorsun?» . ' ' ■

— 184 —

Sonneford hafifçe öksürüp boğazını temizledi. «Ben Lufheryen olarak doğup büyüdüm. Ama yirmi beş yıldan beri Tanrı'ya inanmıyorum. Oysa şimdi...»

«Ya,» dedi Stefan. «Anlıyorum...»

Büyük bir mutluluk içinde Bennet Sonneford'un ruhunu kurtarma çalışmalarına başladı.O gün sona ermeden bu sevinçlerinden eser kalmayacağını, onun yerini büyük bir düş kırıklığının alacağını nereden bilebilirdi?

Reno, Nevada

Zeb Lpmack hayatının bir Noel günü intiharla biteceğini hiç aklına getirmemişti, ama akşam olduğunda morali

öyle bozuktuk ki, varlığına bir an önce son vermek için sabırsızlanıyordu. Tabancasını doldurup kirli mutfak masasının üzerine koydu, onu ancak geceyarısına kadar aydede sorunundan kurtulmazsa kullanacağına dair kendi kendine söz verdi.

Aydedeye olan garip tutkusu'önceki yaz başlamıştı. Ama başlangıçta oldukça masum görünüyordu. O yılın ağustos ayı sonlarına doğru, küçük evinin arka balkonuna çıkmayı, bir yandan birasını yudumlarırken ayı ve yıldızları seyretmeyi âdet edinmişti. Eylül ortalarında kendine bir .Tasco 10 VR teleskop aldı, birkaç da amatör astronomi kitabı buldu.

Zebediah bu yeni merakına kendi de şaşıyordu. Elli yıl boyunca Zeb Lo-mack profesyonel bir kumarbaz.olarak yaşamış, iskambillerden başka şeye pek az ilgi göstermişti. Reno, Thoe, Vegas gibi yerlerde, bazen de Elko veya Bulk-head City gibi daha küçük kumar kentlerinde çalışırdı. Turistlerle ya da o kentin gelecekte poker şampiyonu olacak tipleriyle oynardı. Oyunu iyi oynamakla kalmıyor, onu kadınlardan da, içkiden de, yemeklerden de çok seviyordu. Para bile önemli değildi Zeb için. Para yalnızca kâğıt oynama zevkinin bir yan ürünüydü. Önemli olan oyun oynamayı sürdürmektir. Tâ ki -teleskobu alıp çıldırıncaya kadar.

Bir iki ay boyunca teleskobu normal biçimde kullandı. Birkaç astronomi kitabı daha aldı. Hobiydi bu iş henüz. Ama geçen Noel'de yıldızlara karşı ilgisi azalmaya, dikkati ay üzerinde toplanmaya başlamıştı. Ondan sonra da garip bir şey olmuştu ona. Yeni hobi kısa zamanda iskambiller kadar ilginç olmaya başladı. Ay yüzeyini incelemek Uğruna, programlı kumarhane seferlerini bile ertelemeye başladı. Şubatta, ayın görüldüğü her geceyi Tasco'nun. merceğine yapışarak geçirdi. Nisanda ayla

ilgili kitaplarının sayısı yüzü aşmıştı. Kumara haftada iki üç kere ancak gidiyordu. Haziran sonunda kitapları beş yüzü bile geçmiş, salonun, yatak odasının tavanına, duvarlarına gazete ve dergilerden kestiği ay resimlerini yapıştırmaya başlamıştı. Artık kâğıt oynamıyor-du. Tasarruflarını yiyerek geçinmeye başladı. Daha sonra da aya olan ilgisi

■ 291 —

hobi olmaktan çıktı, delice bir tutku haline geldi.

Eylülde evinde bin beş yüz ay kitabı vardı. Gündüzleri ya ayla ilgili bir şeyler okuyor ya da çoğunlukla oturup ay fotoğraflarını seyrediyordu. Ayın çekiciliğine bir anlam veremediği gibi, karşı da koyamıyordu. Sonunda ay yüzeyindeki kraterler, vadiler, ovalar, evinin beş odası kadar tanıdığı şeyler oldu. Ayın görüldüğü geceler durmadan teleskopla onu seyrediyor, sonunda uykudan gözlerini açamaz oluyor, kan çanağına dönüyordu o gözler.

Bu tutku onu esir almadan önce Zeb Lomack sağlıklı bir insandı. Ama aya kendini kaptırınca egzersiz yapmayı, iyi yemekler yemeyi kesmiş, rast-gele şeylerle beslenmeye başlamıştı. ■ Kek, dondurma, hazır yemek, sandviç. Çünkü yemek hazırlamaya zamanı yoktu artık. Üstelik ay onu yalnızca ilgilendirmekle kalmıyor, aynı zamanda tedirginleştiriyordu. İçine yalnız hayranlık değil, korku da sokuyordu. Her an sinirliydi. Kendini bir şeyler yiyerek şa-kinleştiriyordu. Vücudu yumuşadı, laçka oldu. Geçirdiği bu fiziksel değişiklikleri pek farketmiyordu.

Ekim başlarında, günün her saatinde ayı düşünüyordu. Rüyasında onu görüyor, evinin neresine gitse yüzlerce ay resmiyle karşılaşıyordu. Haziranda yatak odasının her yanı kaplanınca diğer odalardaki duvarları da doldurmaya başladı. Siyah beyaz ve renkli ay resimleri,

astronomi dergilerinden kesilmekteydi. Evden pek ender çıkıyordu artık. Bir çıkışında, bir metre eninde, bir buçuk metre boyunda ay posterlerinin satıldığını gördü.

Astronotlar tarafından çekilmiş renkli bir fotoğraf. Elli tane aldı. Salonun tavanını da, duvarlarını da doldurmaya yetti o posterler. Pencereye bile yapıştırmıştı. Odanın her santimetrekaresi ay resimleriyle doluydu artık. Bir tek kapılar dışında. Mobilyaları çıkardı, boş odayı bir ay müzesi haline soktu. Ama gösteri hiç değişmiyordu. Bazen yere sırtüstü yatıyor, tavana, duvarlara bakıyor, içi bir huşu duygusuyla, aynı zamanda açıklanmaz bir korkuyla doluyor, bunların ikisini de anlayamıyordu.

Noel gecesi Zeb yere yatmış, duvardaki yüz kadar aya bakmaktaydı. Birden bir tanesinin üzerinde yazılar farketti. Bir tek kelime... ayın yüzü üzerine ispirtolu kalemle yazılmıştı. Orada eskiden kelime falan yoktu. Bir isimdi oraya yazılan: Dominick. Kendi el yazısını tanımıştı. Ama o yazıyı oraya yazdığını hatırlamıyordu. O sırada bir başka posterin üzerinde de bir isim ilişti gözüne: Ginger. Üçüncü bir posterde bir isim daha: Faye. Sonra dördüncüsü: Ernie.

Birden heyecana ve kaygıya kapılan Zeb odayı dolaşmaya başladı. Her postere bakıyordu. Başka isim bulamadı.

O isimleri yazdığını hatırlamaması bir yana, adı Dominick, Ginger, Faye olan kimseyi de tanımıyordu. Birkaç Ernie tanıyordu ama hiçbirisi yakın arkadaşı değildi. O adın postere yazılması da diğer üçü kadar esrarengizdi. İsimlere bakarken daha da tedirginleşti. İçinde garip bir duygu, bu insanları tanıdığını söylüyordu ona. Bu insanların kendi hayatında önemli bir rol oynadığını söylüyordu. Kendi akıl sağlığı ve varlığını

sürdürebilmesi onların kim olduğunu hatırlamasına bağlıydı.

içinde çoktan unutulmuş bir anı, şişen balon gibi giderek kabarıyordu. O balon patlayınca her şeyi hatırlayacağını farkındaydı. Yalnız o dört kişinin kimliğini değil, aya neden bu kadar hayranlık duyduğunu ve ondan neden bu kadar korktuğunu da. Ama içindeki o anı balonu şişerken korkusu da büyümekteydi.

Terlemeye, titremeye başladı. Kendini tutamıyordu.

Posterlere arkasını döndü. Hatırlamaktan korkuyordu artık. Mutfığa yöneldi. Yine karnı acıkmıştı. Ne zaman tedirginleşse böyle oluyordu. Buzdolabını açtı, rafların boş olduğunu görünce şaşırdı. Kirli kâseler, boş plastik kutular vardı raflarda, iki boş süt kartonu, içinde bir tek kırık yumurta bulunan b\ r yumurta kartonu. Buzluğa baktığında yalnızca buz gördü.

Süpermarkete en son ne zaman gittiğini hatırlamaya çalıştı. Belki günler, belki haftalar olmuştu.

Hafırlayamayışının nedeni, ayla dolu dünyasında artık zaman kavramının kalmamış olmasıydı. Ne zamandan beri yemek yeriliyordu peki? Bir kutudan hazır sütlaç yediğini hatırlıyordu. Ama bu sabah mı, dün mü, yoksa iki gün önce mi, onu bilemiyordu.

Zebadiah Lomack buna o kadar şaşırdı ki zihni haftalardır ilk kez ber-raklaştı. Mutfakta çevresine baktı, ağzından tiksintiyle korku karışımı bir ses çıktı. İçinde yaşadığı pisliği ilk kez olduğu gibi gördü. Aya olan tutkusu yüzünden farkedememişti daha önce. Yerler çöp doluydu. Kartondan meyve .suyu kutuları, sos izleri, boş cips patates naylonları, şeker kâğıtları... ve hamam böcekleri. Binlercesi yerde koşuşuyor, kâğıtların arasına dalıp çıkıyor, birbiriyle yarışıyor, duvarlara tırmanıyor, taşın üzerinde geziniyor, musluğa girip çıkıyordu.

«Tanrım!» dedi Zeb gıcırtılı bir sesle. «Ne oldu bana? Ne yapıyorum ben? Neyim var benim?»

Tek elini yüzüne götürdü, sakalına değince şaşırdı.

Sakalını her zaman traş ederdi. Bu sabah traş olduğunu sanıyordu. Yüzünde hissettiği tüyler onu banyoya koşturdu. Aynaya baktığında bir yabancıyla karşılaştı.

Kirli, yapış yapış saçlar tutam tutam sarkıyordu başından. Teni solgun, hasta gibiydi, iki haftalık sakalında yiyecekler, pislikler kurumuştı. Gözleri vahşi vahşi bakıyordu. Vücudunun nasıl koktuğunu da farkettiler. Bu kokudan midesi bulandı. Belli ki günlerdir, belki haftalardır yıkanmamıştı.

Yardıma ihtiyacı vardı. Hastaydı. Kafası karışmıştı.

Kendisine ne olduğunu, anlayamıyor, ama telefonun başına koşması, yardım araması gerektiğini biliyordu.

Yine de hemen telefona gitmedi. Kendisini iyileşme umudu olmayan bir deli sanıp bir yere kapatır, unutulur diye korkuyordu. Babasına yaptıkları gibi. Zebediah sekiz yaşındayken babası korkunç bir kriz geçirmiş, doktorlar onu tedavi etmek üzere hastaneye götürmüşlerdi. Sonra ömrünün sonuna kadar hastanede kalmıştı Zeb'in babası. Zeb hep kendisinin de delireceğinden korkmuştu. Aynada solgun yüzüne bakarken, telefon edip yardım çağıramayacağını anladı. Önce saygın bir kılığa girmeli, evini derleyip toplamalıydı. Yoksa onu bir yere kilitler, anahtarını da fırlatıp atıverirlerdi.

Ne var ki aynadaki hayaline, traş olacak kadar uzun süre bakamadı. Bu yüzden, önce eve çeki düzen vermeyi kararlaştırdı. Aydedeleri görmemek için başını eğik tutarak yatak odasından başladı. Tavanlardaki, duvarlardaki aynalar onu, gel-glt hareketinde suları çektiği gibi çekiyordu. Dolabı açtı, elbiseleri kenara itti,

Remington .12'yi ve kurşunları buldu. Yine başını eğerek, yukarı bakmamak için savaşıarak onları mutfağa götürdü, tüfeği doldurdu, üzeri çöp dolu masaya koydu. Yüksek sesle konuşarak kendisiyle bir pazarlık yaptı. «O aydede kitaplarından kurtul, resimleri yırt, bu ev deli evi gibi gözükmesin. Mutfakı temizle, traş ol, banyo yap. Belki o zaman kafan netleşir, sana ne olduğunu anlarsın. O zaman yardım isteyebilirsin. Durum böyleyken olmaz.»

Tüfek bu pazarlığın sessiz kısmıydı. Şansı, yaver gitmiş, buzdolabını boş bulması sayesinde aydede rüyasından bir an için uyanmıştı. Ama eğer yine o kâbusa kendini kaptırırsa, tekrar uyanacağından emin olamazdı. O halde... eğer aydedenin duvarlardan gelen çağrısına karşı koyamazsa hemen mutfağa dönecek, tüfeği alıp ağzına sokacak, tetiği çekecekti.

Ölüm bundan daha iyiydi.

Tekrar salona döndüğünde gözleri hâlâ yerdeydi. Kitapları toplamaya başladı. Kiminin kılıfındaki ay resimleri kesilmişti. Bir kucak dolusu kitap toplayıp karla kaplı arka bahçeye çıktı. Orada betonla çevrili ızgara ocağı vardı. Kış soğukunda titreyerek kitapları ocağa attı, tekrar eve döndü. Gökyüzüne bakmaya korkuyor, orada ayı görmek istemiyordu.

Çalışırken içinde yine ayı inceleme isteği öyle güçlüydü ki, kendini habire iğne yapmak isteyen bir eroin tutkunu gibi hissetti. Ama karşı koydu buna.

Defalarca bahçedeki ocağa gidip geldi, her seferinde içindeki o unutulmuş anı balonunun şişmeye devam ettiğini hissetti: **Dominick, Ginger, Faye, Ernie...** Bu dört insanın kim olduğunu hatırlarsa aya neden böyle tutku beşlediğini de anlayacağından emindi. Dikkatini o adlar üzerinde yoğunlaştırdı. Onları düşünerek ayın

çağrısını duymamaya çalıştı. Başarıyordu da galiba. Kısa zamanda iki yüz elli üç yüz kadar kitabı ocağa taşımış, tutuşturmaya hazırdı.

Ama kibriti çakıp ocağa eğildiğinde, ocağın boş olduğunu farketti. içinde bir şok ve korku hissetti. Kibritleri elinden düşürüp eve koştu, mutfak kapısını açtı, içeriye daldı, görmekten en çok korktuğu şeyi gördü. Kitaplar oraya yığılmıştı. Kardan ıslanmışlardı. Ocağın ıslak külleri bulaşmıştı her yanlarına. Gerçekten götürüp atmıştı onları Zeb. Sonra da çılgınlığa yine kendini kaptırdığında, ne yaptığını bilmeksizin tekrar eve taşımıştı hepsini.

Ağlamaya başladı. Ama tımarhaneye kapatılmamakta hâlâ kararlıydı. Bir kucak kitap aldı, tekrar ocağa yöneldi. Kendini cehenneme mahkûm, sonsuzluğa kadar bu işi yapacak biri gibi hissediyordu.

Ocağı tekrar doldurduğuna inandığı sırada, kitapları yakılma yerine değil, oradan geriye taşımakta olduğunu farketti. Yine kaptırmıştı **kendini** ay rüyasına. Tutku araçlarını yok edeceği yerde, yeniden topluyordu onları. Eve dönerken karların üzerinde gümüş renki bir aydınlık farketti. Başını istemeyerek kalktı, gözleri bulutsuz gökyüzüne baktı.

«Aydede,» **dedi.**

O anda sonunun **geldiğini anladı.**

Laguna Plajı, California

Dominick Corvaisis'in gözünde Noel de diğer günler gibi bir gündü. Karısı, çocukları yoktu ki o güne bir özellik katsın! Yabancı aileler yanında büyümüş bir çocuktü o. Sofrada hindiyi, turtayı paylaşacak akrabaları da yoktu. Birkaç dostu, bu arada Parker Faine, her seferinde onu da davet ederler, ama o reddederdi. O evlerde kendini «beşinci tekerlek» gibi hissedeceğinden emindi çünkü.

Ama Noel yine de hüzünlü ya da yalnız bir gün değildi. Kendi basınayken sıkılmazdı Dom. Evi güzel kitaplarla doluydu. Güne neşe vermeye yeterdi onlar.

Oysa bu Noel'de kafasını toplayıp okuyamıyordu. Kafası bir gün önce gelen esrarengiz mektuplara takılıyordu durmadan. Bir Valium almamak için kendini zor tutuyordu. Uykusunda gezmekten çok korktuğu halde dün hiç Valium almamış, gece yatarken de Dalmane yutmamıştı. Canı çok istediği halde, artık kimyasal maddelere sığınmamakta kararlıydı.

Bir ara isteği o kadar arttı ki, bütün hapları tuvalete döküp üzerine suyu çekti. Kendine güvenemliyordu çünkü. Gün ilerlerken kaygıları arttı, ilaç tedavisine başlamadan önceki duruma gelip dayandı.

Akşam yedide Dom, Parker'in tepe yamacındaki evine geldi, arkadaşının ikram ettiği içkiyi kabul etti. Ressamın her zaman karmakarışık olan sakalı o gün düzgün biçimde taranmış, saçları yeni kesilmiş, bayram onuruna onlar da taranmıştı. Kılığı da her zamankinden daha ciddiydi ama kendisi yine aynı Parker'di. «Ne Noel! Bugün bu ev sevgi ve barış duygularıyla dolup taşı, ihan bana! Sevgili erkek kardeşim yalnızca kırk elli tane kıskançlık sözü söyledi, başarıımı fazla iğnelemedi... oysa başka zamanlar bunun iki katı kadarını rahat söylerdi. Meleksi üvey kızkardeşim Carla, görünmcesi Doreen'e bir tek kere cadı dedi, onda da haklıydı, çünkü Doreen daha önce ona 'Beyinsiz zamane züppesi' diyerek kışkırtmıştı. Gerçek bir sevgi günüydü bugün. Bir tek yumruk bile atılmadı. Carla'nın kocası yine sarhoş oldu ama ne kustu, ne de merdivenlerden yuvarlandı. Başka yıllarda en az altı kere tekrarlanırdı bunlar.» Pencere önündeki koltuklara doğru yürüyorlardı. Dom, «Ben yolculuğa

— 188-r

— 298 —

çıkıyorum,» dedi. «Arabayla uzun bir yolculuğa. Önce uçakla Portland'a gideceğim, oradan bir araba kiralayacağım. Sonra önceki yaz yaptığım yolculuğu adım adım tekrarlayacağım. Portland'dan tâ Reno'ya kadar. Nevada üzerinden. Utah'dan geçerek, 80 numaralı otoyoldan Mountainview'ya.»

Dom konuşurken oturmuştu ama Parker ayaktaıdı. Hiç hareketsiz duruyordu. Bu haber onu elektriklendirmişti. «Ne oldu? Bu tatil gezisi olamaz, insan zevk için o yolu seçmez. Yine mi uykunda geziyorsun? Öyle olmalı. Belki bir olay seni bütün bunların önceki yaz geçirdiğin değişikliklerle ilgili olduğuna inandırdı.»

«Uykumda gezmiyorum ama eminim ki yakında onu da yapacağım. Belki bu gece. Çünkü o lanet olası ilaçları fırlatıp attım. Beni iyileştirmiyordu onlar. Yalan söyledim. Tiryaki oluyordum o ilaçlara, Parker. Aldırmıyordum, çünkü hapçı olmak, uykumda gezerken yaptıklarımın iyiydi. Ama artık her şey değişti. Bunlar yüzünden.»

Bilmediği birinden gelen iki notu havaya kaldırdı. «Sorun yalnız benim içimde değil. Psikolojik değil. Bu işte daha garip bir şeyler var.» İlk notu Parker'e uzattı. Korku içinde olduğu kâğıdın elinde titremesinden belliydi.

Ressam yazıyı okuyunca afallamış göründü.

-Dom, «Dünkü postayla geldi,» diye açıkladı. «Onu postanede buldum. Gönderenin adresi yok. Bir başka zarf da eve geldi.» Önce makinesinde nasıl yüzlerce kere «aydede» diye yazılar yazdığını anlattı, nasıl uykusundan dudaklarında bu kelimeyle uyandığını açıkladı, sonra ikinci notu da Parker'e uzattı.

«Ama ilk bana anlatıyorsan, kim bilebilir bu ay numarasını? Böyle bir not yazacak kadar çok şeyi kim bilebilir?»

* «Her kimse, benim uykumda gezdiğimi de biliyor. Belki doktora gittiğini için...»

«Yani izleniyor musun?»

«Belli ki öyle. Bir dereceye kadar. Sürekli izlemiyorlarsa bile, zaman .zaman kontrol ediyorlar. Ama kontrol eden uykumda gezdiğimi bilse bile, herhalde makineme aydede diye yazdığımı, o kelimeyi tekrarlayarak uyandığımı bilmiyordur. Bilmesi için yatağımın yanında durması gerekir. Oysa orada kimse yoktu. Yine de aya tepki gösterdiğimi biliyor. O kelimelerin beni korkutacağını da biliyor. Demek bu çılgın olayların gerisinde neyin yattığını da bilmesi gerekir.»

Parker sonunda koltuğun kenarına ilişebildi. «Onu bul, neler olup bittiğini anlarsın.»

«New York koca bir kent,» dedi Dom. «Orada işe nereden başlayacağımı bilemem. Ama bu ilk not gelip bana sorunun geçmişimde olduğunu söylediği zaman... senin haklı olabileceğini anladım. Belki o kişilik krizi bu kişilik krizine bağlıdır gerçekten. Portland'dan Mountainviewv'ya giderken geçirdiğim büyük değişiklik belki bununla ilgilidir. O yolculuğu bir kere daha yapar.

— 299 —

aynı motellerde kalır, aynı lokantalarda yemek yer, aynı olayları yeniden yaşamaya çalışırsam... belki bir şey çıkar. Belleğim yerine gelebilir. Onu sarsmak şart.» '.

«Ama bu kadar önemli bir şeyi nasıl unutmuş olabilirsin?»

«Belki unutmamışımdır. Belki belleğim benden alınmıştır.»

Parkef bu ihtimali daha sonra incelemek üzere bir kenara bırakıp konuştu. «Bu herif her kimse... mektupları neden yolluyor? Yani, senin hayalindeki duruma göre, sen **onlara** karşısın. Bilinmeyen bir **Onlar** var ortada. Bu herif de onların tarafında... senden yana değil.»

«Belki bana yapılan her şeyi hoş görmüyordur... bana yapılan unuttuğum şeyleri.»

«Yapılan mı? Neden söz ediyoruz biz burada?»

Dom sinirli bir tavırla içkisini elinde çevirdi. «Bilmiyorum. Ama bu mektupları yazan... besbelli sorunun psikolojik olmadığını anlamamı istiyor. Gerisinde daha başka şeyler olduğunu bilmemi istiyor. Sanırım gerçeği öğrenmeme yardım etmek istiyor.»

«O halde neden telefonu açıp sana gerçeği anlatmıyor?»

«Aklıma gelen tek neden, belki bana söyleme riskini göze alamadığı. Kendisi de o komplonun parçası olabilir. Tanrı bilir nedir! Ama grubun bir parçası gerçeğin ortaya çıkmasını istemiyor. Bu adam benimle doğrudan ilişki kurarsa ötekiler öğrenecek, adam da belâya saplanacak.»

Parker elini saçları üzerinden birkaç kere kaydırды, bu hareket daha iyi düşünebilmesini sağlıyormuş gibi davrandı, bu arada saçlarının biçimini de fena halde bozdu. «Sanki pek bilgiç bir gizli dernek senin peşindeymiş gibi konuşuyorsun. Illuminatus Derneği, Rosicrucia'lar, CIA, Masonlar, hepsi bira-rada!

Gerçekten beyninin yıkandığına inanıyor musun?»

«O kelimeyi kullanmak istiyorsan öyle diyelim.

Unuttuğum hangi trav-matik olay olursa olsun, onu yardımsız unutmuş değilim. Gördüğüm ya da tanık olduğum şey besbelli öyle şok yaratıcı, öyle travmatik bir

şey ki, bilinçaltımda kıpırdanıp duruyor, uykuda gezinirken makinemde yazdığım mesajlarla bana ulaşmaya çalışıyor. Öyle büyük bir olay ki, onu silmeye beyin yıkamak da yetmiyor. Öyle önemli ki, komploculardan biri kendi canını tehlikeye atıp bana imalar iletiyor.»

Parker notları bir kere daha okuduktan sonra geri uzattı, kendi içkisini kapıp bitirdi. «Allah kahretsin, sanırım haklı olman gerek. Bu da beni rahatsız ediyor, inanmak istemiyorum. Sanki romancı hayallerin coşmuş gibi... yeni bir romanı benim üzerimde deniyormuşsun gibi... yazman gerekenden daha renkli bir şey yazmaya çalışıyormuşsun gibi. Ama kulağa ne kadar çılgın gelirse gelsin, bence başka bir cevap da yok.»

Dom elindeki kadehi kıracak kadar sıkmakta olduğunu farketti. Onu sehpaye bıraktı,, avuçlarını pantolonuna sildi. «Bence de. Hem geçirdiğim kişilik değişimini, hem uykuda gezmemi, hem de bu iki notu birarada açıklayacak başka bir şey yok.»

— 191 —

Yüzü kaygıyla kırıışan Parker, «Ne olabilir, Dom?» diye sordu. «Yolda arabayla gelirken neye rastlamış olabilirsin?» «**Zerre** kadar, fikrim yok.»

«Ama hiç düşündün mü... belki öyle kötü şeydir ki... o kadar tehlikelidir ki, hatırlamadıkça daha güvendesindir!»

Dom başını evet anlamında salladı. «Ama gerçeği öğrenmezsem uyurgezerlikten kurfulamam. Uykumda o başıma gelen şeyin anılarından kaçıyorum. Kaçmayı sona erdirmek için o şeyin ne olduğunu bilmek, onunla yüzleşmek zorundayım. Çünkü uykuda gezmeyi kesmezsem sonunda beni deli edecek bu durum. Belki sana biraz melodramatik geliyordur ama doğru. Gerçeği

öğrenmezsem, uykumda korktuğum şey beni uyanırken de korkutmaya başlayacak. Bir an huzur bulamayacağım. Ne uykuda, ne de uyanırken. Sonunda tek çarem namluyu ağzıma sokup tetiği çekmek olacak.»

«Tanrım.»

«Ciddiyim.» .

«Biliyorum. Tanrı yardımcın olsun, dostum. Ciddi olduğunu biliyorum.»

, Reno, Nevada

Zeb Lorchack'i kurtaran bir bulut oldu. Ay onu tümüyle esir almadan o bulut kayıp ışıklı küreyi maskeleydi. Büyülü lamba kısa bir süre için kararınca Zebediah açık havada ceketsiz durmakta olduğunu, buz kesildiğini hissetti. Dondurucu bir aralık gecesi idi. Başını kaldırmış, ay ışıkları onu hipnotize ederken öylece duruyordu. Eğer bulut gelip onu bu transtan çıkarmasa, ay ufka inip batana kadar duracaktı herhalde orada. O zamana kadar iyice çıldırmış olacağı için Romalıların Cynthia, Yunanlıların Diana dediği o eski tanrıçanın suratıyla kaplı odaya dönecek, sersemlemiş halde yatıp kalacaktı orada. Belki günlerce. Açlıktan ölene kadar. Ayılınca bir çığlık atıp eve koştu. Kayıyor, sendeliyor, ama hemen doğruluyordu. İçeri girip kendini güvene almak telaşındaydı. Ayın suratını göremeyeceği, etkisine kapılamayacağı yere. Ama tabii içerde de güvenlik yoktu. Gözlerini yumup mutfak duvarlarındaki ay resimlerini koparmaya, yırtarak yere atmaya başlamıştı. Ne var ki bu arada tutkusu bir kere daha onu esir almaya başlıyordu. Kapalı gözleri ay yüzeyindeki kraterleri göremese de," Zeb hissediyordu onları. Yüz tane ayın solgun ışığını hissediyordu yüzünde. Kağıtları" duvardan yırtarken ayın yuvarlaklığı avuçlarına değiyordu. Delilikti bu. Resimdi onlar alt tarafı. Işık da,

sıcaklık da yayamaz, yuvarlaklık duygusu veremezlerdi. Ama Zeb bunların hepsini kuvvetle hissediyordu. Gözlerini açtı, ay bir anda onu esir alıverdi. Babam gibi. Sonum tımarhane.

192 —

Zeb'fn aklının çok uzaklarından şimşek gibi geçti bu düşünce. Onu sarsmayı başardı, bir an salonun kapısından uzaklaşabildi, kendini mutfağa attı tekrar. Masanın üzerinde tüfek onu bekliyordu.

Chicago, Illinois

Peder Stefan VVycazik irade sahibi Polonyalıların soyundan geliyordu. Nice dertli papazın sorunlarına çözüm bulmuştu. Başarısızlığa hiç alışkın değildi. Karşılaşınca da onu iyi idare edemiyordu. «Ama sana bütün bu anlattıklarımın sonra... hâlâ inanamıyor musun?» diye sordu.

Brendan Cronin cevap verdi. «Peder Stefan, çok üzgünüm. Ama Tanrı'nın varlığı konusundaki duygularım dünküne göre daha güçlü değil.»

Kentin ırlandalılar mahallesinde, Brendan'ın annesiyle babasının tuğla evinin ikinci katındaydılar. Genç papaz, Peder VVycazik'in emriyle Noel'ini •ailesinin yanında geçiriyordu. Peder ona dün, yani dükkân soygununu olayından hemen sonra vermişti bu emri. Brendan gri pantolon, beyaz gömlek giymiş, sarı örtülü yatağın kenarına oturmuştu. Stefan ise genç papazın inatçılığından tedirgin, odada dolaşıp duruyor, bir çekmeceye, bir pencereye, sonra tekrar çekmeceye yürüyor, sanki başarısızlığın acısıyla yüzleşmekten kaçıyordu. ; ". , «Bu gece bir Tanrısızla karşılaştım,» dedi Peder VVycazik. «Tolk'un inanılmaz iyileşme olayı karşısında yarı yarıya dindar sayılacak hale geldi. Ama ■seri etkilenmiyorsun.»

«Doktor Sonneford için seviniyorum,» dedi Brendan yumuşak bir sesle. -«Ama onun canlanan inancı benimkini kıvılcımlandıramıyor.»

Peder VVycazik'i tek rahatsız eden, papazın son mucizelerden yeterince etkilenmeyişi değildi. Brendan'ın o sakin hali de sinir bozucuydu. Eğer içinde Tanrı'ya yeniden inanacak iradeyi bulamıyorsa, en azından bu inançsızlığı devam ettiği için üzüldüğü olması gerekirdi. Oysa Brendan bu sefil ruhsal durumdan pek sıkılmıyor gibiydi. Yani Stefan'ın onu son gördüğü günden bu yana Brendan'da bir değişiklik olmuştu. Büyük bir değişiklik. Stefan'ın anlayamadığı nedenlerle, büyük bir huzur duygusu sinmişti Brendan'ın üzerine.

Stefan yine de savından vazgeçmedi. Kararlı bir sesle, «Sen iyileştirdin "Emrny Halbourg'u, Brendan,» dedi. «VVİntön Tolk'u da sen iyileştirdim. Elindeki işaretlerin simgelediği güçle sen yaptın bunları. Tanrı verdi o işaretleri sana.»

Brendan avuçlarına baktı. Şu anda bir işaret yoktu. «Emrny İle VVİnton'u... 'her nasılsa iyileştirdiğime inanıyorum. Ama bunu, Tanrı beni aracı olarak kullanarak yapmış değil.»

«Böyle bir iyileştirme gücünü Tanrı'dan başka kim verebilir?»

«Bilmiyorum,» dedi Brendan. «Keşke bilseydim. Ama Tanrı değildi. İlâhi

—193—

F, : 13

bir gücün varlığını hissetmedim, peder.»

«Peki ama... varlığını daha başka nasıl gösterebilirsin istiyorsun? Asasıyla kafana mı vursun? Sana kendini mi tanıtsın? Sen de ona doğru yürümelisin biraz, Brendan...»

Genç .papaz gülümsedi, omuzlarını kaldırdı. «Peder, bu garip olayların dinden başka açıklaması yok gibi görünüyor, farkındayım. Ama bunların gerisinde Tanrı'dan başka bir şeyin var olduğunu kuvvetle hissediyorum.»

«Ne gibi?» diye nieydan okudu Stefan.

«Bilmiyorum. Çok önemli bir şey. Harikulade ve muhteşem bir şey... ama Tanrı değil. Bakın, siz banal elimdeki halkaların birer işaret olduğunu söylediniz. Eğer gerçekten işaretse, neden Hristiyanların kutsal olarak tanıdığı bir biçimde değiller? Niçin halka biçimindeler? Halkanın isa'dan gelen mesajla hiçbir ilişkisi yok.»

Brendan üç hafta önce St. Joseph Çocuk Hastanesinde Stefan'ın gelenek dışı ruh tedavisine başladığında, inanç kaybına çok üzüldüğünden sürekli kilo veriyordu. Hâlâ eskisinden on beş kilo zayıftı. Ama artık yüzü çökük değil, gözleri de şok içinde değildi. Ruhsal düşüşüne rağmen teninde ,bir parlaklık vardı, gözlerinde sanki... güzellik veren bir ışık belirmişti.

«Kendini çok iyi hissediyorsun, değil mi?» diye sordu Stefan.

«Evet, ama nedeninden emin değilim.»

«Ruhun artık rahatsız değil.»

«Değil.»

«Tanrı'ya giden yolu hâlâ bulamadığın halde.»

«Evet, ona rağmen,» diye kabullendi Brendan.«Belki de dün gece gördüğüm rüyayla ilgilidir.»

«Yine mi siyah eldivenler?»

«Hayır. Bir süredir o rüyayı görmüyorum. Dün gece kendimi saf bir,altın ışık altında yürür gördüm. Çok güzel bir ışık. Öyle parlaktı ki çevremdeki hiçbir şeyi göremiyordum. Ama yine de gözlerim yanmıyordu.»

Papazın sesine garip bir ton, belki bir saygı tonu sindi.

«Rüyamda yürüdüm, yürüdüm, nereye gitmekte olduğumu bilmeden ilerledim. Ama inanılmaz önemi, dayanılmaz güzelliği olan bir şeye doğru gittiğimin farkındaydım. Ona yaklaşıyor değilidim aslında... onun tarafından çağrılıyordum. Kulakla duyulabi-len bir çağrı da değildi bu... yalnızca içimdeki titreşimlerden belli oluyordu. Yüreğim çarpıyordu. Biraz da korkuyordum. Ama kötü bir korku değildi, peder. O parlak ışığın altında hissettiklerim hiç kötü değildi. Bu yüzden ışığın içinde yürümeyi sürdürdüm. Göremediğim, ama orada olduğunu bildiğim o güzel ve muhteşem şeye doğru.» Brendan'ın huşu dolu sesi Peder Wycazik'i mıknatıs gibi çekiyordu. O da yatağa ilerleyip kenarına oturdu. «Ama bu besbelli bir inanç rüyası. Tanrı'nın çağrısı sana rüyada gelmiş. Seni yine inanca çağırıyor. Görevinin başına çağırıyor.»

,— 306 —

Brendan başını iki yana salladı. «Hayır. Rüyanın hiç dinsel niteliği yoktu ilâhi bir varlığın orada olduğunu yansıtmıyordu. İçimi dolduran başka türlü bir heyecandı, isa'da tattığım sevince benzemeyen bir sevinç. Gece dört kere uyandım. Her uyanışım da halkalar elimdeydi. Uyuyunca yine aynı rüyanın içinde buldum kendimi. Çok garip ve önemli bir şey oluyor, peder... ben de bu olan şeyin bir parçasıyım. Ama o şey ne olursa olsun, eğitimimin, tecrübelerimin, eski inançlarımın beni hazırladığı bir şey değil.»

Peder Wycazik içinden, acaba rüyada Brendan'a gelen çağrı Tanrı'dan değil de şeytandan mı, diye merak etti. Belki şeytan, papazın ruhunun boşlukta olduğunu farketmiş, kendi iğrenç biçimini kandırıcı bir ışığın içine saklamış, papazı doğru yoldan büsbütün saptırmaya çalışmıştı.

Genç papazı inanca döndürmekte hâlâ kararlı olmasına rağmen, aklına iyi bir taktik gelmediği için Stefan şimdilik ödün verme yolunu seçti. «Peki... şimdi ne olacak?» diye sordu. «Henüz cüppeni giyip görevine dönmeye hazır değilsin. Ben şimdiye kadar hazır olursun sanıyordum. Eyalet yetkilisiyle ilişki kurup psikiyatri tedavisi isteyeyim mi?»

Brendan gülümsedi. «Hayır. Artık öyle bir şey istemiyorum. Yararı olacağına inanmıyorum. Yapmak istediğim şey başka... eğer izin verirsiniz, peder, kilisedeki odama taşınıp bu işin sonunu beklemek istiyorum. Tabii bu durumda günah çıkartamam, ayin de yönetemem. Ama neler olacağını beklerken yemek pişirebilirim, dosyalarınıza yardım edebilirim.»

Peder Wycazik rahatlamıştı. Brendan'ın laik bir hayata geçmek isteyeceğinden korkmuştu. «Yerin her zaman hazır elbette,» dedi. «Yapabileceğin çok şey var. Boş vaktin kalmaz, korkma. Ama... söylesene bana, Brendan, inancını yeniden bulma ihtimalin var mı sence?»

Papaz başını evet anlamında salladı. «Artık kendimi Tanrı'dan uzaklaşmış gibi hissetmiyorum. Yalnız içim boşaldı, onu içimde hissedemiyorum. Durum gelişince beni belki tekrar kiliseye doğru iter. Sizin inancınız da bu. Bilemiyorum.»

Genç papazın Emrny ve Winton olaylarında Tanrı'nın mucizevi varlığını görememesinden hâlâ sıkkın olan Peder Wycazik, yine de Brendan'ın yakınında olacağından, fırsat buldukça onu etkileyebilme şansına sahip olacağından memnundu.

Brendan, Peder Wycazik'le birlikte alt kata indi. Ön kapıda ikisi kucaklaştılar.. Onları tanımayan,

mesleklerini bilmeyen biri görse, babayla oğul kucaklaşıyor sanırdı. . >• *

Brendan, «Nasıl olacağını bilmiyorum ama şaşırtıcı bir serüvene başlıyor-muşuz gibi geliyor, peder,» dedi. «inancın yeniden bulunması her zaman şaşılacak bir serüvendir, Bren-da!».» Son sözünü söylemiş olmanın huzuruyla oradan ayrıldı Stefan.

195 -

Reno, Nevada

Zeb Lomack titreyerek, soluk alma savaşı vererek, ay tutkusunun uyuşturucu etkisine karşı savaşıarak çöpler ve böcekler arasında ilerledi, masada duran tüfeği kaptı, namluyu dişlerinin arasına aldı... birden kollarının tetiğe yetişecek kadar uzun olmadığını farkettiler. Duvarlardaki ayların yarattığı baktırma etkisi öyle güçlüydü ki, birisi saçlarından yakalamış da başını yukarıya çekiyormuş gibi hissediyordu. Kendini korumak için gözlerini yumduğunda görünmez bir düşman göz kapaklarını yukarı çekmeye çalıştı. Babası gibi tımarhaneye kapatılma korkusu ona mücadele gücü veriyordu. Gözleri hâlâ kapalı durumda sandalyeye oturdu, tek ayağının ayakkabısını çıkardı, çorabı çekti, tüfeğe iki eliyle sarılıp namluyu tekrar ağzına soktu, ayağını kaldırıp baş parmağını soğuk tetiğe değdirdi. Tenindeki ay sıcaklığı, kanındaki ay çekimi öyle güçlüydü ki, gözleri bir an açıldı, bakışları duvarlardaki ayları buldu. «Hayır!» diye bir çığlık attı. Ay onu yeni bir transa çekmeye çalışırken ayağıyla tetiğe bastırmaya hazırlandı. Beyninde şişen anı balonu o anda patladı, önceki yaz kendisinden alınan her şeyi birden hatırladı: **Önceki yaz, Dominick, Ginger, Faye.. Ernie, genç papaz, ötekiler, 80 numaralı otoyol, Sü kûnet Moteli, ah Tanrım, o motel ve ah... Tanrım... Aydedc!**

Belki Zebediah Lomack ayağının aşağıya doğru basışını kontrol edemedi, belki-de beyinde canlanan anılar onu intihara itecek kadar korkunçtu. Hangisi olursa olsun, ,12'lik tüfek ateş alıp kükredi. Zeb'ir kafasının arkası patladı ve hiç değilse onun açısından (ama başkaları için değil) korku sona ermiş oldu.

Boston, Massachusetts

Noel günü bütün bir öğleden sonra boyunca **Babil'de Akşam**'ı okuyan Ginger, saat yedi olup yemeğe inme zamanı geldiğinde kitabı yarıda bırakacağı için sıkılıyordu. İnsanı iyice saran hikâyenin istekli esiri durumuna gelmişti. Ama yazarın resmi daha da fazla etkilemişti onu. Dominick Corvaisis' in gözlerindeki bakışlar, o esmer yakışıklılığı, içinde korkunun sınırlarını zorlayan bir tedirginlik yaratıyor, Gin-ger onu tanıdığı duygusunu bir türlü yene-miyordu. -

Hannaby'lerle, çocukları ve torunlarıyla sofraya oturmak, eğer Dominick Corvaisis'in bu güçlü etkisi olmasa, belki hoş olacaktı. Saat onda, kimseyi gücendirmeden ayrılabilceğini düşünüp herkese mutluluk ve sağlık diledi, odasına döndü.

Kitabı bıraktığı yerden okumaya başladı. Yazarın resmine bir kere daha bakmak için kısa bir ara verdikten sonra, gece üçü kırk beş geçe kitabı bitirdi. Evi saran sessizliğin içinde, kucağında o kitapla oturdu, gözlerini Dominick Corvaisis'in tanıdık gelen yüzüne dikti. Onu bir yerde görmüş olduğuna, bu son sorunlarla onun da her nasılsa ilişkili olduğuna-giderek daha çok inanıyordu.

Belki bu inanç, zihinsel dengesinin bozulmasından kaynaklanıyor olabilirdi elbette. Ama heyecanı giderek arttı, sonunda titrek ve güvensizce de olsa eyleme geçmek zorunda kaldı.

Odasından sessizce çıkıp alt kata indi, boş ve karanlık odalardan geçti, duvara takılı telefonu açıp Laguna plaj! istihbaratını aradı. California'da saat gecenin biriydi. Bu saatte Corvaisis'i uyandırmak kabalıktı. Ama numarayı öğ-renebilirse daha iyi uyuyacaktı bu gece. Sabah onunla konuşabileceğinden emin olacaktı. Numaranın rehberde bulunmadığını, soranlara verilemeyeceğini öğrendiğinde bozuldu, ama pek de şaşmadı. Mutfak ışığını söndürdü, odasına döndü. Sabah olunca Corvaisis'e bir mektup yazmaya karar vermişti. Yayıncısı eliyle. Mektubu ekspres postalayacak, ayrı bir notla yayıncıdan derhal yazara iletmesini rica edecekti. Belki de onunla temas etmeye çalışmak düşüncesiz, mantıksız ve tehlikeliydi. Belki onunla hiç tanışmamıştı. Belki adamın bu garip füglerle bir ilgisi'.yoktu. Gihger'i deli sanacaktı belki. Ama milyonda bir ihtimal eğer sonuç verirse, ödülü selâmet olabilirdi. Bu ödül kendini budala durumuna düşürmeye de değerdı elbette.

Laguna Plajı, Galifornia

Dom kitabının kopyalarından birinin Boston'da sorunlar içinde yüzen bir kadınla kendisi arasında hayati bir bağ'kurduğundan henüz habersiz, gece-yarısına kadar Parker Faine'in evinde'kalmış, kafasında-kurguladığı komployu tartışmıştı dostuyla. Kendisinde de, Parker'de de, bu hayali komplocuların neye benzediğini tahmin edebilecek hiçbir veri yoktu. Ama esrarengiz bir ola^ yı bir dostla paylaşmak bile korkuyu azaltmaya yetiyordu. Dom'un Portland'a hemen uçmasına, ilaçlar artık atıldığına göre uyurgezerliğin ne duruma geleceğine bir bakıp, sonra bu yolculuğa kalkışmasına karar verdiler. Belki uykuda-gezmeler sanıldığı gibi tekrar başlamazdı. Öyle o-lursa, yollarda kontrolünü kaybetmekten korkmaksızın seyahat ederdi. Ama gece dolaşmaları

yine başlarsa, bir iki hafta oylanması, yolda kendini nasıl engelleyeceğini kararlaştırması gerekecekti.

Hem eğer beklerse belki daha başka mektuplar da gelirdi bilinmeyen kişiden, ipuçları belki tâ Portland'darı Mountainviewv'ya kadar gitmeyi gereksiz kılar, ona belli bir hedef gösterirdi. Dom doğruca o yere gider, hapsedilmiş

— 196 —

— 311— ..

anılarım yeniden canlandıracak bir işaret.bulurdu orada.

Saat on ikide, Dom gitmek üzere-kalktığında ressam olayakendini öylesine kaptırmıştı ki, saatlerce uyumayıp hep bu konuyu düşünecek gibi görünüyordu. «Yalnız gitmek akıllılık mı sence?» diye tekrar sordu dostuna ön kapıda.

Dom. sarı sokak lambaları altına adımını attı, arkadaşına baktı, «Bunu daha önce de konuştuk,» dedi. «Belki akıllılık değil ama tek yolu bu.»

«Yardıma ihtiyacın olursa telefon edecek misin?»

«Ederim.»

«Tartıştığımız önlemleri alacak mısın?»

Dom eve varınca gerçekten de o önlemleri aldı. Başucu çekmecesindeki tabancayı çıkarıp çalışma masasının çekmecesine kilitledi, anahtarı buzdolabındaki dondurma kutusunun altına sakladı. Uykusunda farkında olmadan ateş. etmektense, hırsıza karşı hazırlıksız olmak daha iyiydi. Sonra garajdaki ip kangalından üç metre kadar kesti, dişlerini fırçalayıp yatağına döndüğünde kendini o iple sağ bileğinden yatağın demirine bağladı. Açmak için dört zor düğümü çözmesi gerekecekti. Düğümlere otuz santim kadar ip gitse, bolluk rahat uyumasına yine de yeterdi. -

Önceki uykuda gezme olaylarında gerçi dikkat isteyen zor işler de yapmışlığı vardı. Ama hiçbir düğüm çözmek kadar tekdüze ve bunaltıcı işler değildi. Düğüm çözmek uyanırken bite zor gelirdi ona. Uykudayken gerekli sabrı hiç bulamaz, - bir an önce ipten kurtulma isteği de cesaretini kırar, onu mutlaka uyandırır.

Kendini böyle bağlamak bir derece tehlikeli de sayılırdı. Gece yangın çıksa, deprem olup ev yıkılsa, ölüme yol açabilirdi bağlı olmak. Ama bunu göze almak zorundaydı.

Işığı söndürüp yatağa girdi, fosforlu saate baktı. On ikiyi elli sekiz geçiyordu. Gözlerini tavana dikti, iki yaz önce o yolculukta ne olmuş olabileceğini düşünürken uykusunun gelmesini bekledi-

Başucu masasında telefon sessizdi.. Telefon numarası gizli olmasa, o- anda uzak bir kentten, tâ Boston'dan, yalnız ve korku içinde genç bir kadın arayacaktı onu. Bu telefon önlerindeki birkaç haftanın olaylarını kökünden değiştirebilir, hayatlar kurtarabilirdi. Ama olamadı. .

Milwaukee, Winconsin

Tek kızlarının misafir yatak odasında, Ernie'nin fobisini düşünerek bir lambayı sabaha kadar yanık bırakmış yatarlarken, Faye Block kocasının rüyasında yastığına doğru mırıldanışını dinliyordu. Birkaç dakika önce Ernie'nin attığı hafif çığlık : uyandırmıştı Faye'i. Ernie yatağında, biraz debelenmiş, ama uyumayı sürdürmüştü. Faye şimdi tek dirseği üzerinde doğrulmuş, başını .hafifçe yana eğmiş, olanca dikkatiyle dinliyor/kocasının boğuk sözlerinin şifresini çözmeye çalışıyordu. Ernie yastığa tekrar tekrar aynı şeyi söyleyip durmaktaydı. Sesindeki panik sayılabilecek telâş Faye'i tedirgin ediyordu. Ona doğru biraz daha yaklaştı, anlamak için çaba gösterdi.

O sırada Ernie başını biraz çevirdi, dudakları yastığa yaslanmaz oldu. Kelimeler anlaşılır hale gelmişti artık. «Aydede, aydede, aydede...»

Los Vegas, Nevada

■Jorja o gece Harcie'yi koynuna alıp yattı. Günün tatsız olaylarından sonra küçük kızı yalnız bırakmak iyi olmaz gibi gelmişti ona. Jorja pek iyi uyu-yamadı. Marcie durmadan, peşpeşe kâbuslar görüyordu, ikide bir örtüleri tekmeliyor, doktorlardan, iğnelerden söz ediyordu. Kollarını hayali bağlardan kurtarmaya çalışır gibi hareketler de yapıyordu. Jorja bu durumun ne kadardır böyle sürüp gittiğini merak etti. Yatak odaları birbirinden, sırt sırta konmuş dolaplarla ayrılmıştı. Dolaplarda elbiseler asılı olduğundan ses pek kolay geçmiyordu, Çocuk **uyKusunda** konuşurken sesi çok hafifti. Belki nice geceleri böyle "bilinç dışı korkularla geçirmiş. Jörja'nın ruhu duymamış olabilirdi. • Mar^ cie'nin sesi annesinin tüylerinin ürpermesine yol açıyordu. Sabah olur olmaz Marcie'yi doktora götürecekti. Doktorlardan çok korktuğuna göre kıyameti koparabilirdi Marcie tabii. Ama o doktora gitmekten ne kadar korkuyorsa, Jorja da onu götürmemekten o kadar korkuyordu. Noel'de doktor bulmak bu kadar zor olmasa, çoktan yola düşerdi Jorja. Büyük korkular içindeydi. Marcie'nin sofradaki patlamasından sonra gün hep baştankara gitmişti. Çocuk paniğe kapılmış, altına işemiş, on on beş dakika boyunca Jörja'nın kendisini yıkayıp temizlemesine de izin vermemişti. Bağırılmış, tırmalamış, tekmeler atmıştı. Sonunda sakinleşip banyo yapmaya razı olduğunda bile uykuda gezer gibi bir hali vardı. Yüzü ifadesiz, gözleri boş boş bakıyordu. Sanki korku dinerken kızın gücünü de, aklını da birlikte götürmüştü.

Bu böyle bir saat kadar sürdü. Jorja bü arada bir düzine kadar telefon etti, Marcie'yi kırk yılda bir hastalandığında **tedavi** eden- Doktor Besancourt'u aradı. Mary ile Pete küçük kızıdan bir gülümseme, en azından bir kelimelik bir cevap koparmaya çalışırken Jorja telefon, başında ofistik çocuklarla ilgili bir dergi yazısını hatırlamaktaydı. Otizm doğuştan mı oluyordu, yoksa normal çocukların **da** birden içine kapanması, dünyayı dışlaması mümkün müydü, orasını. Pek hatırlayamıyordu. Hatırlamamak da deli ediyordu onu.

■ Ama Marcie: yavaş yavaş çevresini saran sisten, kurtuldu. Mary ile Pete.'e tek kelimelik cevaplar vermeye başladı. Çıkardığı tekdüze ifadesiz ses de

— 199 —

— 314 —

önceki çığlıkları kadar korkutuyordu çevresindekileri. Baş parmağını emiyordu Marcie. Bunu en azından iki yıldır yapmamıştı. Yeni oyuncaklarıyla oynamak üzere salona geçti. Öğleden sonra boyunca, pek bir zevk almaksızın oynadı. Küçük yüzünde kaşları hep çatıktı. Jorja bu değişikliğe de kaygılanıyordu. Ama çocuğun doktor takımına artık ilgi göstermemesi bir dereceye kadar rahatlatıyordu onu.

Dört buçukta kızın kaslarındaki çatıklık geçmiş, davranışları tekrar normale dönmüştü. Keyfi yerindeyken öyle şekerdi ki, sofradaki davranışını çocuklara özgü normal bir kapris olarak göstermeyi bile başaracaktı neredeyse.

Nitekim Jorja'nın annesi arabaya doğru yürürken Marcie'nin işitemeyece-ği bir yerde kızına, «Aslında bize gücendiğini ve rahatsız olduğunu anlatmak istiyor, o kadar,» demişti. «Babasının neden çıkıp gittiğini anlayamıyor. Şu sıra özel dikkate ihtiyacı var, Jorja. Çok

sevgiye ihtiyacı var. Hepsi bu.» . . Jorja sorunun bu kadarla kalmadığını biliyordu. Gerçi babasının davranışı da Marcie'yi rahatsız etmiş, çok kırmıştı. Ama kızın bir başka elerdi daha vardı, insanı kaygılandıracak kadar mantıksız bir şey. Jorja korkuyordu.

Pete'le, Mary gittikten biraz sonra kız yine doktor takımıyla oynamaya, başladı. Yatma zamanı gelince takımı da. yanında götürmek istedi. Şu anda fakımın bazı parçaları Marcie'nin tarafında, yatağın yanında, yerde yatıyordu. Birkaçı da başucu masasının üzerindeydi. Karanlıkta çocuk rüyasında doktorları görüyor, hemşireleri, iğneleri sayıklıyordu.

Marcie sessiz de olsa uyuyamazdı Jorja. Kaygı denilen şey insanın uykusunu bir düzine kahveden daha beter kaçırırdı. Uyanık olduğuna göre, kızının sayıklamalarını dikkatle dinlemeye, teşhiste doktora yardımcı olacak bir şey beklemeye koyuldu. Gecenin ikisinde Marcie o zamana kadar hiç söylemediği kelimeler söylemeye başladı. Bu seferki sayıklamanın doktorlarla, hemşirelerle, kocaman iğnelerle ilgisi yoktu. Şiddetli tekmeler savurarak, bir sırtüstü, bir yüzüstü dönerek tepinirken birden hızlı bir soluk çekti, vücudu katı taştı, hareketsiz kaldı. «Aydede, aydede, aydede,» derken sesinde hem şaşkınlık, hem de korku vardı. Bu sesteki telâş, bunun normal uyku sayıklaması olmadığını belli ediyordu. «Aydede, aydede, **aydedeEEEEEE...**»

Chicago, Illinois

Brendan Cronin sıcacık yorganıyla battaniyesini üzerine çekmiş uyuyor, rüyasında bir şeye gülümsüyordu. Kış rüzgârı, pencerenin dışında iç çekip dev çam ağacını hışırdattı, saçaklarda uğuldadı, cama vurup inledi, tabiat ana soluyormuş gibi sesler çıkardı. Brendan rüyadayken bile farkındaydı herhalde rüzgârın, sayıklamaya

başladığı zaman sesi aynı tempoyu tutturuyordu çünkü:
«Aydede... aydede... aydede... aydede...»

Laguna Plajı, California

«Aydede! Aydede!»

Dominick Corvaisis kendi çığlığıyla uykudan uyandığında sağ elinin bileğindeki acıyı duydu. Karanlıkta, yatağının yanında, yerde emekler pozdaydı. Kolunu bağlayan şeyden kurtulmak için çırpınıyordu. Birkaç saniye daha bu çırpınmayı sürdürdü, derken uykunun sisleri dağıldı, hareketini engelleyen şeyin kendi bağladığı ip olduğunu anladı. ı

Kesik kesik soluyarak, yüreği çarparak lambanın düğmesini aradı, birden yanan ışık gözlerini kamaştırınca yüzünü buruşturdu, ipe baktığı anda, uykusunda dört zor düğümden birini çözmüş olduğunu anladı. Hem de karanlıkta. İkincisini de gevşetmiş, ancak ondan sonra sabrı tükenmişti. Uykudayken her zaman kapıldığı panik o sıra gelmiş, kolunu çekerek kurtarmaya uğraşmıştı. Tasmayla bağlı budala bir hayvan gibi. Tabii sağ bileğini fena halde acıtmıştı. Yerden kalktı, dağınık battaniyeyi düzeltti, yatağın kenarına oturdu.

Rüya gördüğünü biliyor, ama ne gördüğünü hatırlamıyordu. Bu seferki, birkaç aydır tekrarlanan kâbusun aynısı değildi. Bundan oldukça emindi Dom. O kâbusun aydedeyle bir ilgisi yoktu çünkü. Bu başka bir rüyaydı. Yine öteki kadar korkunç, ama başka türlü korkunç bir başka kâbus.

Uykusuna son veren çığlıklar öyle korku doluydu ki, çınlaması kulağından hâlâ gitmiyordu. «**Aydede!**

Aydede!»

Evet, aydede. Ne demekti acaba? ,

Ginger yatağında tiz bir çığlıkla doğrulup oturdu.

Hannaby'lerin kâhyası Lavinia, «Ah, üzgünüm, Doktor Weiss,» dedi. «Sizi korkutmak istemedim. Kâbus görüyordunuz.»

«Kâbus mu?» Ginger rüyayı hiç hatırlamıyordu.

«Evet,» dedi Lavinia. «Sesine bakılırsa, kötü bir kâbus olduğu da kesin. Koridordan geçerken bağırdığınızı duydum. Hemen içeriye girecektim, ama o sırada farkettim ki uyuyor olmanız gerekir. Kararsız kaldım. Siz bağırmaya devam edince, uyandırsarri daha iyi olacak diye düşündüm.»

Ginger gözlerini kırptırdı. «Bağırıyor muydum? Ne diyordum?»

«Tekrar tekrar aynı şeyi,» dedi kâhya kadın. «Aydede, aydede, aydede! Sesiniz öyle korku doluydu ki!»

«Hatırlamıyorum.»

«Aydede,» diye tekrarladı Lavinia. «Durmadan aydede diyordunuz. Hem de öyle bir, sesle söylüyordunuz ki, birisi sizi öldürüyor sandım.»

İKİNCİ BÖLÜM

BULGULAR **DÖNEMİ**

Cesaret korkuya direniştir, korkunun üstesinden gelinmesidir... yoksa korkunun yokluğu değildir.

. — Mark TWAIN

Şu hayatın bir anlamı var mı? Bunca çabanın ardında yatan ne? Nerden geldik, nereye bu gidiş? Bu sorular yankılanıp çınlıyor Her uzun günde, her yalnız gecede insanlık rüyasının anlamına Açıklayıcı aydınlığını vuracak Harikulade bir ışık bekliyoruz.

SAYILI HÜZÜNLER KİTABINDAN

8ir dosf pekâlâ Doğa'nın şaheseri sayılabilir.

— Ralph Waldo EMERSON

DÖRT

26 ARALIK - 11 OCAK

Boston, Massachusetts

27 aralıkla 5 ocak. arasında Doktor Ginger Weiss, Pablo Jackson'un evine altı kere gitti. Bu ziyaretlerin her birinde Pablo ona hipnotizma uyguladı, belleğinin bir bölümünü kilitleyen Azrail Engelini sabırla, tedbirli adımlarla yokladı. ■;;

işinger her gelişinde yaşlı sihirbazın gözüne daha güzel görünüyordu. Daha zeki, daha çekici, daha sağlam kafalı bir kız olarak. Pablo'nun öyle* bir kızım olsa diyeceği türden bir kızdı. İçinde daha önce hiç tatmadığı babalık duygularını uyandırmıştı.

■ Pablo, Hergensheimer'lerin Noel partisinde Alexander Christophson'dan öğrendiği hemen her şeyi anlatmıştı ona. Bellek engelinin kendi kendine oluş-mayıp, ancak başka kimseler tarafından yerleştirilmiş olabileceği fikri Ginger'e ters gelmişti. «Fazla garip. Böyle şeyler benim gibi sıradan insanlara olmaz. Ben kendi halinde Brooklyn'li bir kızcağızım. Uluslararası entrikalara bulaşmış biri değilim ki!»

Pablo'nun ona söylemediği tek şey, eski istihbarat görevlisinin kendisini Ginger'le ilişki kurmama konusunda uyarmış olmasıydı. Eğer Ginger, Alex'in bu konuda ne kadar kaygılandığını bilse, durumun Pablo için tehlikeli olduğunu düşünürdü. Pablo hem kıza kaygılandığı için, hem de onun hayatının parçası olmak gibi bencil bir istek duyduğu için, bu noktayı saklamıştı ondan.

27 aralıktaki ilk buluşmalarında, hipnotizmaya başlaman önce Pablo hafif bir öğle yemeği hazırlamıştı. Onu yerlerken Ginger, «Ama ben önemli askeri tesislerin yakınından bile geçmedim,» diyordu. «Hiçbir savunma programına bulaşmadım. Casus olabilecek kimseyi tanımadım. Komik bu!»

«Eğer tehlikeli bir bilgiyi rastlantı sonucu edindinse, bu herhalde güvenlik önlemleriyle dolu bir yerde olmamıştır. Senin girip çıkabileceğin bir yerde olmuştur... Sen yanlış zamanda, yanlış yerde bulunmuşsun.»

«Ama, dinlesene beni, Pablo... eğer benim beynimi yıkadırsa... bu iş

— 319 —

zaman alır. Beni bir yerde kapalı tutmuş olmaları gerekir. Değil mi?» «Herhalde birkaç gün sürer.»

«İşte bu yüzden doğru olamaz diyorum. Bana o gördüğüm şeyin ne olduğunu unutturmaya çalışırlarken herhalde nerede olduğunu da unutturmuşlardır, bunu anlıyorum. Yani nerede beynimi yıkadırsa orayı. Ama o zaman da geçmişimde bir boşluk bulunması gerekir. Nerede, nasıl geçirdiğimi hatırlamadığım bir zaman parçası.»

«Şart değil. O. kayıp günler için sahte anılar yerleştirirler belleğine. Sen farkını hiç anlayamazsın.»

«Ulu Tanrım! Sahi mi söylüyorsun? Yapabilirler mi bunu?»

«Benim uğraştığım şeylerden biri de o sahte anıları bulmak,» diye anlattı Pablo. «Hayatını geriye doğru hafta hafta taramak, uzun sürecek. Ama sahte anıları bulduğum anda onları hemen tanıyacağım/ çünkü gerekli ayrıntı, içerik yoktur onlarda. Gerçek anılara benzemezler. O zaman sorununun kaynağını bulmuş oluruz. Çünkü o günler, o bilmediğimiz insanların eline düştüğün günler olacaktır.»

«Evet, evet, anlıyorum.» Ginger birden heyecanlanmıştı. «O dönemin ilk günü, görmemem gereken o şeyi gördüğüm gün olacak. Son günü de beynimi yıkamayı bitirdikleri gün olacak, inanması çok zor... Ama birisi gerçekten bu bellek engelini yerleştirdiyse, bendeki

belirtiler, o fgler falan hep o baskı altına alınmış anıların ortaya çıkma çabasımdansa, o zaman sorunun psikolojik değil demektir. Yine doktorluğa dönebilme ihtimalim doğuyor. Tek yapacağım anıları deşmek. ışığa çıkarmak... baskı kendiliğinden kalkacak o zaman.»- Pablo onun elini tutup sıktı. «Evet. Bence de gerçekten umut var. Ama kolay iş değil. O engeli ne zaman yoklasam seni komaya sürüklenme ihtimalim var... ya da daha beterine. Çok dikkatli olacağım tabii. Ama risk yine de var.»

ilk iki hipnotizma seansı pencerenin yanındaki koltuklarda, 27 aralık cuma ile 29 aralık pazar günleri, yapıldı. İkisi de dörder saat sürdü. Pablo. son dokuz ayı gün be gün taradı, sahte anı falan bulamadı. Pazar günü Ginger ona bir öneride bulundu. Kendisine Dominick Corvai-sis'le ilgili sorular sormasını istiyordu. Romancının resmini gördüğü anda garip bir biçimde etkilenmişti. Pablo onu hipnotize edip içteki Ginger'le konuşmaya başlayınca, Corvaisis'le hiç tanışıp tanışmadığını sordu. Kız kısa bir kararsızlıktan sonra, «Evet,» dedi. Pablo sorularını tedbirli ve ısrarlı biçimde çoğalttı ama başka bir şey öğrenemedi. Sonunda incecik bir anı dumanı su yüzüne çıktı. «Suratıma tuz attı,» dedi Ginger..... • . ■ , ■

«Corvaisis sana tuz mu attı?». Pablo pek şaşırmıştı. «Neden?». .

«Tam... hatırlayamıyorum.» ,
«Nerede oldu bu?»

. iç ., ' - 2.06 - -

Ginger'in kaslarındaki çatıklık derinleştikçe derinleşiyordu. Sonunda komaya doğru çekilmeye başladı. Pablo hemen ödün verdi, onu geçen seferki

kadar uzaklaşmadan geri çağırdı, bir daha Corvaisis'le ilgili soru sormayacağını anlattı, kız da bu vaade uydu. Belli ki Ginger bir ara Corvaisis'le tanışmıştı. Onunla tanışması, elinden alınan anılarla ilgiliydi.

= o =

Bundan sonraki iki seans 20 aralık pazartesi ve 1 ocak çarşamba günü ' yer aldı. Pablo, Ginger'i sekiz ay daha geriye götürdü. Önceki yaz, temmuz-ayının sonuna. Hâlâ yüzeysel, yalın kat anılar çıkmamıştı ortaya. Çıksa, bunların zihin kontrol uzmanlarının marifeti olduğu hemen anlaşılacaktı.

Derken 2 ocak perşembe günü Ginger ondan, geceki unuttuğu rüyayla ilgili soru sormasını istedi. Noel'den bu yana dördüncü kere uykusunda bağırıyordu. «Aydede!» diye bağıra bağıra Bayvvatch'daki diğer kimseleri de uyandırmıştı. «Bence o rüya benden çalınan anıların zamanıyla ilgili. Beni uyut ve sor. Belki bir şeyler öğreniriz.»

Ama rüyayla ilgili sorular sorulduğu anda Ginger cevap vermeyi reddetti, hipnotik transtan daha derin bir uykuya doğru çekildi. Pablo yine Azrail Engelinin tetiğini çekmişti. Demek o rüya gerçekten yasak anılarla ilgiliydi. Cuma günü buluşmadılar. Pablo nasıl bir yöntem izleneceğini kararlaştırmak için bellek engelleri konusunda birkaç şey daha okumak istemişti. Ayrıca Noel'den sonraki beş seansı teype almıştı. Kitaplarla dolu çalışma odasında oturup saatlerce o teypleri dinledi. Ginger'in ses tonundan, verdiği cevaplar arasında hangisinin daha önemli olabileceğini kestirmeye çalışıyordu.

Daha önce dikkatini çekmeyen yeni bir şey bulamadı. Yalnızca önceki yazın 31 ağustos tarihine vardıklarında kızın sesine belli belirsiz bir kaygı tonu yerleştiğini sezer

gibi oldu. Kayıt yapılırken farkedilebilecek bir şey değildi. Ama tüm kayıtları bir tek öğleden sonraya toplayıp dinleyince, hele de arada hızlı sarıp belli aralıklarla ses tonu kontrolü yapınca, geriye doğru giderken kaygının sürekli olarak arttığını daha açık seçik farkettiler. Herhalde Azrail Engelinin gerisindeki olaya yaklaşıyorlardı. Bu nedenle, altıncı Noel .sonrası seansında, yani 4 ocak cumartesi günü kritik noktaya vardıklarını anlayınca Pablo pek de şaşmadı. Ginger yine pencere yanındaki koltukta oturuyordu. Dışarda kar lapa lapa yağmaktaydı. Kızın gümüş sarısı saçları o aydınlıkta ışıltılıydı. Pablo onu önceki yılın temmuz ayına doğru götürürken Ginger'in kaşları çatıldı, sesi gergin bir fısıltıya dönüştü. Pablo onun unutulmuş olaya.daha, da yaklaştığını anladı. O güne kadar genç kızın hastanedeki ameliyatlarını, çalışmalarını hep ta

— 322 —

ramışlar, on. yedi ay önce 30 temmuzda ilk kez George Hannaby'nin yanında işe başladığı güne varmışlardı. Ginger yeni evine yerleşiyordu o sıra. Temmuz 28, 27, 26, 25, 24... o günler hep ambalaj açmakla, eşya alışverişi yapmakla geçmişti. Temmuzun 21, 20 ve 19'urta kadar da durum aynıydı. 18 temmuzda. kamyon kapıya yanaşıp eşyaları getirmişti. Ginger bu eşyaları Palo Alto, Californ'ia'dan taşıtmıştı buraya, iki yılını orada bir cerrahi kursunda geçirmişti çünkü. Daha geriye doğru...

17 temmuzda Ginger arabasıyla Boston'a varmış, Holiday Inn'de oda tutmuş, yatak gelinceye ■ kadar yeni evinde yatamayacağı için geceyi orada -geçirmişti. «Arabayla mı? Stanford'dan buraya, ülkenin bir başından bir başına arabayla mı geldin?»

«Ömrümün ilk tatiliydi. Araba kullanmayı severim. Ülkeyi de biraz görüp tanımak istedim.» Ginger bunları söylerken sesi öylesine karanlıktı ki, sanki kıtayı kapsayan bir tatilden değil de, cehenneme yaptığı bir yolculuktan söz ediyordu.

Pablo onu yolculuk günlerine doğru geri götürdü. Kayalık Dağları, Ulah,

'Nevada____derken 10 temmuz salı sabahına vardılar.

Ginger geceyi bir motel-de geçirmişti. Pablo ona motelin adını sorduğunda kızın vücudunda bir ürperti dolaştı.

«S-sükûnet.»

«Sükûnet Moteli mi? Nerede bu? Anlat biraz.»

Ginger'in elleri koltuğun kolları üzerinde yumruk haline geldi. «Elko'nun otuz mil batısında, 80 numaralı otoyol üzerinde.» Duraklayarak, isteksiz bir sesle yirmi odalı Sükûnet Motelinin ve Izgara Evini tarif etti. Bu yerde onu korkutan bir şey vardı. Vücudunun tüm kasları kazık kesilmişti.

Pablo, «Demek 9 temmuz akşamı motelde kaldın,» dedi.

«O gün pazartesiydi. Evet, şimdi pazartesi günündeyiz. Temmuzun dokuzu. Motele yeni geliyor sun. Henüz orada yatmadın. Arabayla yaklaşıyorsun motele... Saat kaç?»

Ginger cevap vermedi. Titremeleri daha belirginleşti.

Pablo tekrar sorduğunda, «P-pazartesi gelmedim... C-cuma,» dedi.

Pablo şaşırmıştı. «Bir önceki cuma mı? Bu Sükûnet Moteline 6 temmuz -cumadan 9 temmuza kadar mı kaldın? Issız bir yerdeki bu motelde dört gün, -ha?»

Yaşlı adam koltuğunda öne doğru eğildi. Kızın belleğiyle ne zaman oynandığını bulmuştu galiba. «Neden istedin o kadar uzun süre orada kalmayı?»

Kız tahta gibi bir sesle, «Çok sakın bir yer de ondan,» dedi. «Tatildeydin :zaten.»

Her kelimesi biraz daha tekdüze, biraz daha vurgusuz çıkıyordu. «Rahatlamaya ihtiyacım vardı. Orası da tam dinlenecek yerdi.»

Yaşlı sihirbaz gözlerini ondan ayırdı, dışarda yağan kara baktı, bir sonraki sorusunu kararlaştırmaya çalıştı. «Bu motelde yüzme havuzu olmadığını söylemiştin. Tarif ettiğin odalar da pek lüks değil. Uzun kalınacak tür motel

— 324 —

değil orası. Dört gün o ıssız yerde ne yaptın, Ginger?»

«Dedim ya, dinlendim. Yalnızca dinlendim. Uyku uyudum. Birkaç kitap okudum. Biraz televizyon seyrettim. Yaylaların ortasında bile televizyon -yayınları çok iyi, çünkü motelin damında uydu anteni var.»

Konuşma biçimi artık tümüyle değişmişti. Sanki yazılı bir senaryoyu okuyordu. «Stanford'da öylesine yoğun iki yıl geçirdikten sonra, birkaç gün hiçbir şey yapmadan dinlenmeye ihtiyacım vardı.»

«Hangi kitapları okudun moteldeyken?»

«Pek... hatırlamıyorum.» Elleri hâlâ yumruk, vücudu hâlâ katıydı. Alnında ince ter damlacıkları belirmişti.

«Ginger, şimdi oradasın. Moteldeki odanda. Okuyorsun.

Anladın mı? O sıra ne okuduysan şimdi de onu okuyorsun. Elindeki kitabın adına bak ve bana söyle.»

«Ben., yok... adı yok.»

«Her kitabın bir adı vardır.»

«Adı yok.»

«Çünkü aslında kitap yok., öyle değil mi?»

«Evet. Yalnızca dinlendim. Uyku uyudum. Birkaç, kitap okudum. Televizyon seyrettim.» Yumuşak, duygudan yoksun bir sesle konuşuyordu.. «Yaylanın ortasında

olmalarına rağmen televizyonları iyi. Çünkü dama uydu anteni takmışlar.»

«Televizyonda neler seyrettin?» diye sordu Pablo.

«Haberler. Filmler.»

«Hangi filmler?», -

Ginger kıpırdandı. «Ha... hatırlamıyorum.»

Yaşlı adam onun hatırlamayışrının, bu saydığı işleri hiç yapmayıışından olduğunu biliyordu. O motelde kaldığı doğruydı. Moteli, en ince ayrıntısına kadar tarif edebiliyordu. Ama kitapları, televizyon programlarını hatırlamıyordu. Çünkü orada kaldığı süreyi kitap, ve televizyonla doldurmamıştı. Ustaca bir hipnotik telkin sonucu, böyle söylemeye programlanmıştı. Biraz hatırlıyor gibiydi ama bunlar sahte anılardı. Motelde, olup/bitenerleri örtmek için yerleştirilmişlerdi beynine. Beyin yıkama, uzmanları kişinin belleğine böyle sahte anılar ekebiliyorlardı. Ama ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar, o anıları gerçek anılar kadar canlı ve ayrıntılı kılamiyorlardı.

«Dün gece nerede yemek yedin?» diye sordu Pablo.

Ginger kararsızdı. «Ha-hatırlamıyorum.», . «Ama yemek iyiydi dedin. Ne yediğini hatırlamıyorsan, nasıl böyle bir yargıya varabiliyorsun?»

«lhhh... orası küçük bir yer. Yemekleri çeşitli değil.»

Pablo ayrıntı öğrenmek için bastırdıkça kız daha gerginleşiyordu- Sesi hep duygusuzluğunu sürdürüyor, programlanmış cevapları peşpeşe sıralıyordu. Ama yüzü kaygıdan gerilmişti.

— 209— F. : 14

Pablo ora Sükûnet Moteline geçirdiği dört güne ait anıların sahte olduğunu söyleyebilirdi. Eski bir kitabın üzerinde birikmiş tozları üflercesine o anıları üfleyip dağıtmasını emredebilirdi ona. Ginger de yapardı. Sonra

Pablo ona gerçek anıların Azrail Engeli altında kaldığını söyler, o engeli kırıp toz etmesini emrederdi. Ama bunu yaparsa kız programlandığı şekilde yine komaya girecekti. Belki daha beterine. Pablo o engeldeki çatlakları aramak için günler, belki haftalar boyunca sabretmek zorundaydı. \ - Bugünlük, kızın hayatından ajınan sürenin tam kaç saat olduğunu anlamakla yetinmeye karar verdi. Onu tekrar cuma gününe götürdü. 6 temmuz cuma. Motelin kayıt defterini saat kaçta imzaladığını sordu.

«Sekizden biraz önce.» Ginger'in sesi artık kof ve donuk değildi. Bunlar gerçek anılardı çünkü. «Güneşin batmasına daha bir saat vardı. Ama ben çok yorgundum. Tek istediğim, yemek yemekti. Sonra da duş yapıp yatmak.» Resepsiyondaki kadınla erkeği ayrıntılı biçimde tarif etti. Adlarını bile hatırladı, faye'le Ernie.

Pablo konuştu. «Kaydını yaptırdıktan sonra motelin yanındaki Sükûnet Izgara Evinde yemek yedin... Orayı tarif et bana.»

Ginger tarif etti. inandırıcı ayrıntılar verdi. Ama sıra lokantadan çıktığı ana gelince hatırladıkları yine bulutlandı, renksizleşti. Demek cuma akşam! izgara evine girdikten sonra anıları değıştirilmeye başlamış, salı sabahı motelden ayrılıp Utah'a doğru yola koyuluncaya kadar olup bitenler belleğinden ■silinmişti.

Pablo tekrar geri. gitti, kızı bir daha küçük lokantaya götürdü. Gerçek anıların bitip sahtelerinin başladığı o anı yakalamaya çalışıyordu. «Cuma akşamı Sükûnet Izgara Evinde nasıl yednek yediğini anlat. Dakikası dakikasına anlat.»

Ginger koltuğunda doğruldu. Gözleri hâlâ kapalıydı. Ama göz kapakları hafif hafif kıpırdıyor, gözlerin altta

oynadığı belli oluyordu. Kız lokantaya girdikten sonra sağa sola bakıyordu besbelli. Yumrukları, gevşedi, Ginger ayağa kalktı. Pablo buna çok şaşırdı. Ginger koltuktan uzaklaştı, odanın ortasına ilerledi. Eşyalara çarpmasın diye Pablo da onun yanında yürüyordu. Ginger bu evde olduğunun farkında değildi. Lokantanın masaları arasından yol bulup geçmeye uğraşıyordu. Gerilimi kalmamıştı. Artık tümüyle o zamana geçmişti. Sorunlardan önceki zamana. Korkacak, gerginleşecek bir şey yoktu ortada.

Sakin, kaygısız bir sesle, «Kendime çekidüzen verip oraya gitmem, epey sürdü, neredeyse ortalık kararıyor,» diye anlattı. «Dışarda yaylalar gurup altında turuncu. Lokantanın içine de aynı ışık dolmuş. Şu pencerenin önündeki girintiye oturayım bari.»

Pablo da onunla yürüdü, Picasso'nun yanından geçip iterdeki renkli yas" tikli kanepeye vardılar.

Ginger, «Immm, güzel kokuyor,» dedi. «Soğan... baharat... patates kızartması...»

«Lokantada kaç kişi var, Ginger?»

Kız susup başını çevirdi, kapalı gözleriyle odayı süzdü. «Tezgâhın gerisinde bir aşçı, ortada da bir garson kadın. Üç erkek... kamyon şoförü bunlar herhalde. Tezgâhın taburelerine oturmuşlar... şu masada da bir adam...»

Ginger parmağıyla göstererek saymayı sürdürdü. «On bir kişi, bir de ben.»

«Pekâlâ, »dedi Pablo. «Pencere önündeki.girintiye gidelim.»

Ginger yine yürümeye başladı. Birine belli belirsiz gülümsedi, yalnız kendisinin görebildiği bir engelin yanından dolaştı, sonra birden şaşkınlıkla ir-kildi, eli yüzüne doğru uçtu. «Ah!» Olduğu yerde durmuştu. «İSle oldu?» diye sordu Pablo. «Ne oldu, söyle.»

Ginger bir an hızla gözlerini kırptırdı, gülümsedi, 6 temmuz günü Sükûnet Izgara Evinde yemek.yiyen biriyle konuşmaya başladı. «Yo, hayır, bir şeyim yok. Ziyanı yok. Silkeledim gitti bite.» Tek eliyle yüzünü sildi. «Bakın, geçti işte.» Aşağıya doğru bakıyordu. Konuştuğu kişi oturuyor olmalıydı. O ayağa kalkarken Ginger de gözlerini kaldırdı.

Pablo onun konuşmayı sürdürmesini bekledi.

Ginger, «Madem ki tuz döküldü, biraz da omzunuzun' üstünden arkaya atmak şart tabii,» dedi. «Yoksa ne uğursuzluk geleceğini Tanrı bilir. Babam arkaya üç kere tuz serperdi. Siz babam olsaydınız, şimdi tuzlar içine gö-mülmüş olurum.»

Terkar yürümeye başladı. Pablo, «Dur,» dedi ona. «Dur, Ginger. Omzundan geriye tuz atan adam... nasıl biri... anlat bana.»

«Genç. Otuz iki ya da otuz üç yaşlarında. Boyu bir seksen gibi. ince. Esmer. Koyu renk saçlı. Kara gözlü. Bir bakıma yakışıklı. Biraz utangaç gibi. Tatlı biri.» Dominick Corvaisis'ti bu. Kuşku yoktu.

Ginger yine yürümeye başladı. Pablo hep yanındaydı.

Lokantanın sandalyesine oturmaya niyetlendiğini anlayınca onu hemen kanepenin yakınına yöneltti.

Ginger kanepeye oturdu, hayalî bir pencereden dışarıya baktı. Nevada yaylalarının manzarasına gülümsüyor, gurubun renklerini seyrediyordu.

Pablo, Ginger'in garson kadınla şakalaşmasını dinledi.

Kız bir bira ısmarlıyordu. Bira geldi, Ginger güneşin soluşuna bakarak yudumlama hareketi yaptı. Saniyeler geçiyordu. Ama Pablo ona hiç acele ettirmedi. Anıların yerini sahtelerine bırakacağı ana yaklaştıklarını biliyordu çünkü. Olay... yani Ginger'in görmemesi gerektiği halde gördüğü olay şu sıralarda yer almış olmalıydı. Pablo o

noktaya kadar geçecek dakikalarla ilgili her şey!
öğrenmek istiyordu.

Geçmişteki o günün akşamında karanlık basıyordu.

Garson kadın dönünce Ginger sebze çorbası ve
cheeseburger ısmarladı. Yanında garnitürleriyle..

Nevada'da gece oldu.

Yemeği gelmeden hemen önce Ginger birden kaşlarını
çattı, «Ne oluyor?»

— 210 —

— 329 —

dedi, yine hayali pencereden dışarıya hakti. Kaslarındaki
çatıklık biraz daha arttı. ' '

«Ne görüyorsun?» diye sordu Pablo. Kendisi ne yazık ki
Boston'daki bugüne saplanmış durumda olduğundan,
onun gördüklerini göremiyordu.

Ginger'in yüzüne kaygılı bir ifade gelmişti. Yerinden
kalktı. «Bu gürültü de neyin nesi?» Şaşkın bir yüzle
lokantadaki öbür insanlara baktı, onlarla konuştu.

«Bilmiyorum. Ne olduğunu anlayamadım.» Birden yana
doğru sendeledi, düşmesine ramak kaldı. «Aman!»

Masaya ya da duvara tutunmak üzere elini uzattı.

«Sallanıyor! Neden sallanıyor her şey?» Şaşkınlıkla
sıçradı. «Bira «ardağım devrildi. Deprem mi bu? Ne
oluyor? Nedir o ses?» Bir daha sendeledi. Bu sefer iyice
korkuyordu. «Kapıya!» Salonun ortasından koşmaya
başladı. Akli sıra lokantanın kapısına gidiyordu. «Kapı!»
diye bağırdı tekrar. Sonra birden durdu. Hızlı hızlı
soluyor, titriyordu.

Pablo ona yetiştiğinde Ginger dizüstü yere yıkıldı, başını
eğdi. «Ne oluyor, Ginger?»

«Hiçbir şey.» Bir anda değişmişti.

«Neydi o gürültü?»

«Hangi gürültü?» Yine aynı robot sesiyle konuşuyordu. «Ginger, Allah kahretsin, neler oluyor Sükûnet İzgara Evinde?» Yüzünde dehşet vardı. Ama kof bir sesle, «Yemek yiyorum,» dedi. «O sahte bir anı.» «Yemek yiyo...»

Pablo ona, yaklaşan korkunç olayla ilgili soru sormaya uğraştı ama sonunda Azraii Engelinin o andan itibaren uygulandığını, kızın kapıya koşar-kenki anılarından başladığını kabullenmek zorunda kaldı. Salt sabahı arabasına binip Salt Lake Clty'ye hareket edişine kadar da devam ediyordu. Zamanla Pablo belki o engeli küçük zaman dilimlerine bölmeyi başarabilirdi. Ama bir günlük bu kadarı yeterdi.

Sonunda' gerçek anlamda bir aşama yapmışlardı. 6 temmuz cuma akşamı Ginger'in görmemesi gereken bir şey gördüğünü öğrenmişlerdi. Onu gördü diye, Sükûnet Motelinin bir odasına kapatılmış, en ileri beyin yıkama teknikleri uygulanarak olayın anıları baskı altına alınmış, kimseye bir şey söylememesi sağlanmıştı. Üç gün uğraşmışlardı bunu yapabilmek için. Cumartesi, pazar ve pazartesi. Sonra salı sabahı onu temiz anılarla salıvermişlerdi.

Ama... kimdi bu çok güçlü yabancılar? Ginger ne görmüştü?

Portlcmd, Oregon

5 ocak pazar günü Dominick Corvaisis uçakla Portland'a gitti, bir zamanlar oturduğu apartmana yakın bir otelde oda futtu. Şakır şakır yağmur yağıyordu. Hava da çok soğuktu.

— 212 — .

Otelin lokantasında yemek yemenin dışında, öğleden sonrayı ve akşamı hep odasında, pencere önündeki masanın başında geçirdi. Kâh yağmuru seyrediyor, kâh

önündeki karayolları haritalarını inceliyordu. Önceki yaz yaptığı yolculuğu tekrar tekrar aklından geçirdi. Aynı yolculuğa yarın yine başlıyordu.

Noel gecesi Parker Faine'e -söylediği gibi, yolda tehlikeli bir olaya rastlamış olduğundan emindi. Kulağa paranoyak bir düşünce gibi geliyorsa da, belleği o yüzden, birileridarafından isteyerek silinmişti.

Tanımadığı kişiden ge-' len mektuplar, başka bir sonuca varmaya olanak bırakmıyordu.

İki gün önce üçüncü bir zarf daha çıkagelmişti New York'dan. Yine gönderen adresi yoktu üzerinde. Dom haritalara bakıp arasına yağmuru seyreder-' ken elini o zarfa uzattı, içindekiler masanın üzerine döküp inceledi. Bu sefer-yazı çıkmamıştı zarftan. Yalnızca Polaroid fotoğraflar çıkmıştı.

Birinci resim onu en az etkileyeniydi. Yalnızca gerginleşmesine yol açıyordu. Tanımadığı bir insanın resmi olduğuna göre, böyle gerginleşmesi,garfptivvGenç,.tombul bir papaz. Kızıl saçlı, çilli, yeşil gözlü. Kameraya yüzü dönüktü. Küçük bir yazı masasının başına oturmuştu. Yanında bir ufak bavul duruyordu. Dimdik oturmuş, başını doğrultmuş, omuzlarını germişti. Elleri kucağında hareketsiz duruyordu. Dizleri bitişikti. Bu resmin Dom'u bu kadar rahatsız etmesinin nedeni, papazın yüzündeki ifadenin cesetten bir adım uzak sayılacak kadar cansız olmasıydı. Sağdı adam. O kadarı gepgergin pozundan belliydi. Ama gözleri insanı donduracak kadar boştu.

İkinci resim Dom'u birincisinden çok daha fazla sarstı, güçlü etkisi o insanı biraz tanıyor olmaktan ötürü de azalmadı. Bu seferki genç bir kadındı. Yabancı biri değildi. Dom onunla nerede karşılaştığını, nerede tanıştığını hatırlayamıyordu, ama onu görmek yüreğinin

atışlarını hızlandırıyor. Tıpkı uykusunda gezdiği gecelerin sabahındaki gibi. Kadın yirmili yaşlarının sonların-daydı. Mavi gözlü, gümüş sarısı saçlı, yüz hatları birbirine uygun biriydi, ifadesi deminki papaz gibi bomboş ve ölü olmasa, çok güzel kadındı. Belden yukarısı görünüyordu fotoğrafta. Dar bir yatakta yatıyordu. Çarşaf boynuna kadar çekilmişti. Kayışlarla bağlıydı kadın yatağa. Tek kolu açılmış, oradan damar içine ilaç verilmekteydi. Bileğindeki bir damara. Kadın ufacık, çaresiz, baskı altında gibiydi.

■ Dom bu resme baktığı anda, kendi gördüğü kâbusu hatırladı. Tanımadığı adamlar ona bağılıyor, başını bir musluğun içine doğru itiyorlardı rüyasında. Birkaç keresinde de rüya musluk başında başlamamış, yabancı bir odada, san sisler içinde başlamıştı. Dom genç kadının resmine bakarken, aynı pozda kendisini gösteren bir resmin de bir yerlerde kesinlikle var olduğunu hissetti. Yatağa kayışlarla bağlanmış, kolunda serumla, yüzü her türlü ifadeden yoksun durumda. Cuma günü resimler geldiğinde onları Parker Faine'e gösterdiği zaman, ressam da aynı sonuca varmıştı. «Yanlış düşünüyorsam Tanrı beni cehennemde yakıp etlerimden zebanilere sandviç yapsın ama bence bu kadın ilada

— 213trans haline sokulmuş, beyni yıkanıyor. Tıpkı sana yapıldığı gibi. Tanrım, dorum günden güne garipleşiyor, daha ilginçleşiyor! insan böyle bir durum karşısında polise bile başvurabilir... ama yapamazsın, çünkü polisin kimden yana çıkacağını bilemezsin. Belki o yolculukta karşına dikilenler hükümetin bir koludur. Ner neyse, başı derde giren bir tek sen değilmişsiip, dostum. Bu papazla bu kadın da rastlamışlar aynı.duruma.

Bunca zahmeti göze ulanlar »es-. belli çok büyük bir şey saklıyorlar. Daha önce sandığımdan çok daha büyük.»

Dom otel odasında, pencerenin önünde otururken resimleri iki elinde tutuyor, bir papaza, bir kadına bakıyordu. «Kimsiniz siz?» diye sordu yüksek sesle. «Adlarınız ne? Bize ne oldu oralarda?»

Dışarda Portland üzerinde bir şimşek çaktı, sanki kozmik bir güç yağmura, daha'da Hızlı yağmasını-emretti. Bin atın nal.sesleri otel binası üzerinde yankılandı, pencerelerden aşağıya koşturdu.

Daha sonra Dom yine kendini bileğinden iple yatağa bağladı. Bu işte Noel'den bu yana pek ustalaşmıştı. Önce sağ bileğini gazlı bezlerle sarıp yapışkan bantla yapıştırdı, ip sürtünüp yaralamasın diye. Artık normal ip kullanmıyor, naylon ip kullanıyordu. Yarım santim çapında, ama'kopma ağırlığı bir tonun üzerinde.

Dağcılar için yapılmış özel iplerden.

Sağlam iplere yönelmesinin nedeni, 28 aralık gecesi uykusunda ipi dişleriyle kemire kemire koparmış olduğu içindi. Naylon ip kemirilmeye karşıda sağlamdı. Bakır tel kadar güçlüydü. ■ -

Portland'da o gece üç kere uyandı, kendini iple güreşir durumda, ter içinde, soluk soluğa buldu. Yüreği davullar gibi atıyor, derin bir korku içinde acı çekiyordu. «Aydede! Aydede!»

Las Vegas, Nevada

Noel'in ertesi günü Jorja Monatella, Marcie'yi Doktor Louis Besancourt'a götürdü, muayene doktor için zor, Jorja için korkutucu. oldu, her ikisini de utandırdı. Küçük kız daha annesi onu doktorun bekleme odasına sokarken bağırmaya, ağlamaya, çığlıklar atmaya başlamıştı. «Doktor istemem! Canımı yakacaklar!»

Marcie'nin yaramazlık yaptığı ender durumlarda (gerçekten de pek ender yaramazlık yapardı) onu kendine getirmek, doğru yola döndürmek için genellikle bir tek tokat yeterdi. Ama Jorja bu sefer bunu denediğinde, çocukta ters etki yaptı, Marcie daha yüksek sesle haykırmaya, daha beter ağlamaya başladı. Ağlayan çocuğu bekleme salonundan muayene odasına alabilmek için anlayışlı bir hemşirenin yardımı gerekli oldu. Jorja artık Marcie'nin" bu mantıksız davranışı karşısında büyük kaygılara gömülmüş durumdaydı. Doktor Besancourt'un neşeli tutumu da yetmedi kızı sakinleştirmeye. Tersine, doktor ortaya çıktığı anda kız,daha da çok korkmaya, daha şiddetli tepkiler göstermeye başladı. Doktor ona dokunmak için elini uzattığında Marcie kaçmaya çalıştı, haykırdı, doktora vurdu, tekmeler attı, sonunda Jorja'yla hemşirenin onu sımsıkı tutmaları gerekti. Doktor oftalmoskopa küçük kızın gözlerine bakarken, Marcie'korkudan çışını yaptı. Noel günündeki fiyasko yine tekrarlanıyordu. ıKontrol dışı işemesi Marcie'nin davranışını hemen değıştirdi. Kız suratını astı, sessizleştı. Noel'de de böyle olmuştu. Yüzü şaşılacak kadar beyazdı. Sürekli titriyordu. Jorja'ya otizmi düşündüren o herkesten uzak davranışa gömülmüştü yine. Louis Besancourt'un Jorja'yı rahatlatacak hızlı bir teşhiste bulunması beklenemezdi. Durmadan nörolojik bozukluklardan, beyin arızalarından, psikolojik hastalıklardan söz ediyordu adam. Marcie'nin Sunrise Hastanesine yatıp birkaç gün boyunca testlerden geçmesini istiyordu. Besancourt'un muayenehanesindeki tatsız sahneler Marcie'nin hastanede koparacağı kıyametin yalnızca öncüleriydi. Doktorlarla hemşireleri görmek bile onu

paniğe sürüklemeye yetiyor, panik hemen isteriye dönüşüyor, giderek artıyor, bitkin düşen çocuk sonunda yarı katatonik bir transa geçiyor, bu durumu saatler sürüyordu. • . .• >

Pazartesi sabahı Marcie'nin mantıksız korkuları mucize sayılacak biçimde yok oldu. Gerçi hastanede yatmaktan hâlâ hoşlanmıyor, durmadan eve dönmek için yalvarıyordu ama artık duvarların üstüne yürüyüp kendisini ezeceğinden korkmuyor gibiydi. Doktorlarla hemşireler yakınındayken hâlâ te-dirginse de, artık onlar ellerini uzatınca dehşet içinde büzülmüyor, tekmeler, tokatlar atmıyordu. Hâlâ solgun, sinirli, güvensizdi. Ama günlerdir ilk kez iştahı normale dönmüştü. Kahvaltı tepsisinde ne var ne yoksa yedi.

Günün daha ileri saatlerinde, Marcie öğle yemeğini yemiş, yatağında Otururken, Doktor Besancourt koridorda Jorja'yla konuştu. Tazı suratlı, ampul burunlu, nemli gözlerinden iyi insan bakışları yansıyan bir adamdı. «Negatif, Jorja. Her testin sonucu negatif. Beyin tümörü de yok, beyinde arıza da yok, nörolojik işlev bozukluğu da yok.»

Jorja neredeyse gözyaşlarına gömülecekti. «Tanrıya şükür.»

«Marcie'yi bir başka doktora göndereceğim,» dedi Besancourt. «Doktor Ted Coverly'ye. Çocuk psikologudur. Çok iyi bir doktordur. Eminim bu durumun nedenini ortaya çıkaracaktır, işin komik yanı... belki de farkında olmadan Marcie'yi iyileştirdik biz.»

Jorja gözlerini kırptırdı. «İyileştirdik mi? Ne demek istiyorsunuz?»

«Şimdi geriye bakınca kızın davranışlarının fobi davranışına çok benzediğini görüyorum. Mantıksız korku, panik durumu... galiba doktorlukla ilgili her şeye

karşı bir fobi geliştirmiş. 'Sel bastırma' diye bir tedavi tekniği vardır. Hastayı .acımasızca o korktuğu şeyle yüzyüze getirirler. Saatlerce. O zaman fobinin gücü kırılır. Biz de bilmeden Marcie'ye bunu yapmış olabiliriz. Hastaneye getirmekle yani.»

«Neden geliştirsin böyle bir fobiyi?» diye sordu Jorja. «Böyle bir şey nereden gelebilir? Doktorlarla, hastanelerle hiçbir kötü tecrübesi olmadı. Hiçbir zaman ciddi bir hastalık geçirmedi.»

■ Besancourt omuzlarını kaldırdı, sedye geçirmekte olan birkaç hemşireye yol verdi. «Fobilerin neden oluştuğunu bilmiyoruz. Uçuş korkusuna uğramak için insanın mutlaka bir yolculukta uçağının.düşmesi gerekmez. Fobiler. Öyle... çıkı verir ortaya. Onu rastlantı sonucu tedavi etmiş olsak bile, kalan korkular Ted Coverly'ye yeterince ipucu verecektir. Fobi kaygılarının geride kalan izlerinden doktor çok şeyler okuyabilir. Kaygılanma, Jorja.» ...

O gün, yani 30 aralık pazartesi akşamı, Marcie hastaneden taburcu oldu. Arabadan eve. dönerlerken hemen hemen eski kişiliğini bulmuştu. Bulutların nasıl hayvan biçimlerine benzediğini gösterip duruyordu. Eve girdiği anda dosdoğru salona koştu, henüz doğru dürüst oynamaya vakit bulamadığı yeni. Noel oyuncaklarının arasına yerleşti. Doktor takımıyla da hâlâ oynuyordu ama yalnız, onunla oynamıyordu artık. Oynarken Noel günündeki kadar tutku da göstermiyordu.

Jorja'nın annesiyle babası hemen koşup geldiler. Jorja onları bilerek hastaneden uzak tutmuş, Marcie'nin kritik durumunu kötü etkileyeceklerinden korkmuştu. Akşam yemeğinde Marcie'nin keyfi yerindeydi. Tatlılığı üstünde, şakacılığı çok şekerdi. Büyükannesiyle büyükbabasını bir kere daha kendine hayran bıraktı.

Bundan sonra üç gece boyunca Marcie hep Jorja'nın koynunda yattı. Belki bir kaygı krizi daha olur diye korkuyordu Jorja. Ama olmadı. Kâbuslar gi^ derek seyrekleşiyor, güçleri de azalıyordu. Üç gece içinde Marcie'nin uykuda konuşması Jorja'yı yalnızca iki kere uyandırdı. «Aydede, aydede, aydede!» Ama bu seferkiler haykırma değil, sakın mırıldanmaydı. Sabah kahvaltısında annesi Marcie'ye ne rüya gördüğünü sorduğunda küçük kız hatırlayamadı. «Aydede mi?» diyerek kaşlarını çatıp tabağına baktı. «Rü yamda ayı görmedim, atlan gördüm. Bir gün bana at alır mısın, anne?» «Belki de. Apartmanda yaşamaktan kurtulduğumuz zaman.»

Marcie kıkır kıkır güldü. «Biliyorum. Apartmanda at beslenmez. Komşular şikâyet eder sonra.»

= 0 =.

Perşembe günü Marcie ilk kez Doktor Coverly'yi gördü. Hoşlandı doktordan. Eğer hâlâ doktorlara karşı anormal bir korku besliyorsa, onu iyi sak-iadi " ■ ■ '/. ■•

■ ' ' ' ■

O gece Marcie kendi yatağında yattı, koynuna Murphy adlı oyuncak ayısını aldı. Jorja geceyarısından sabaha kadar üç kere kalkıp kızına baktı. Bîr keresinde yine o çok. iyi tanıdığı, «Aydede, aydede, aydede,» seslerini dinledi. Fısıltı halinde. O fısıltıda garip bir korku ve sevinç karışımı vardı, insanın saçları diken diken oluyordu.-

Cuma günü, Marcie'nin üç günlük okultatili kaldığında, Jorja onu bir kere daha Kara Persaghian'a bırakıp işine döndü. Gazinonun gürültüsüne ve dumanına geri dönmek âdeta bir rahatlık vermişti ona bu sefer. Sigara

kokusu, bayat bira kokusu bite hastanenin o antiseptik kokusundan daha iyiydi.

Dönerken Marcie'yi Kara'nın evinden aldı. Kız yolda ona kasabın paket kâğıdına çizdiği resimleri gösterdi.

Sayısız ay resmi... her biçimde! ı

r, ■ = O = İ

5 ocak pazar sabahı Jorja yatağından kalkıp kahve yapmaya giderken Marcie'yi yemek odasındaki masanın başında meşgul buldu. Küçük kızın üzerinde pijamaları vardı. Resim albümlerinden tüm fotoğrafları çıkarıyor, desteler halinde topluyordu.

«Resimleri bir ayakkabı kutusuna yerleştireceğim çünkü albüm bana lâzım,» dedi işinin arasında, «Ay koleksiyonum için kullanacağım onu.» Bir dergiden kestiği ay resmini kaldırıp gösterdi. «Çok büyük bir koleksiyonum olacak.» .

«Neden? Bebeğim, neden bu kadar ilgi duyuyorsun aya?»

«Güzel de ondan,» dedi Marcie., Resimlerden bir tanesini albümün boş sayfasına koyup hayranlıkla baktı: O sabit bakışları, resme gösterdiği o tutku, tıpkı doktor takımıyla oynarkenki halini hatırlıyordu.

Jorja bir korku ürpertisiyle düşündü. O lanet olası doktor fobisi de böyle başlamıştı. Yavaşça, sessizce, masum biçimde. Yoksa bir fobinin yerine bir yenisini mi geliştiriyordu Marcie?

İçinden hemen telefona koşup Doktor Coverly'yi aramak geldi. O gün pazar olduğu, doktorun tatil günü olduğu halde.

Ama masanın yanında durup kızını incelerken, kendisinin bu işe aşın tepki göstermekte olduğuna karar verdi. Marcie bir fobinin yerine bir başkasını geliştirmiş

değildi. Kız aydededen korkmuyordu ki! Yalnızca... ona garip bir hayranlık duyuyordu. Geçici bir heves. Yedi yaşındaki zeki bir çocu" ğu olan herkes tanırdı bu geçici -merakları.

Ama Jorja yine de salı. günü Marcie'yi ikinci muayeneye götürdüğünde doktora bu konuyu açmaya karar verdi.

= o =

Pazartesi gecesi on ikiyi, yirmi geçe yatağına giderken Marcie'nin odasına uğradı. Jorja. Kızın derin derin uyuyor olması gerekirdi. Ama yatağında yoktu Marcie. Karanlık odada sandalyeyi pencerenin önüne çekip oturmuştu, dışarıya bakıyordu.

— 21.7 —

— 339 —

«Tatlım? Neyin var?» ■ . - -

«Hiçbir şeyim yok. Gel de bak,» dedi Marcie hülyalı bir sesle. Jorja oraya doğru yürürken, «Nedir o, güzelim?» diye soruyordu. «Aydede,» dedi Marcie. Gözleri gümüş rengi hilâle takılıydı. «Aydede.»

Boston, Massachusetts

6 ocak pazartesi günü Atlas Okyanusundan esen rüzgâr buz gibi soğuk ve amansızdı. Tüm Boston'u etkiliyordu. Sokaklarda sımsıkı giyinmiş, başlarına atkılarını dolamış insanlar hızlı hızlı gidecekleri yere giderken başlarını eğmişlerdi. Sert, gri kış ışığında cam cepheli modern iş hanları buzdan yapılmış gibi görünüyordu. Boston'un tipik eski binalarıysa birbirine sarılmakta, başka, günlerdeki çekiciliklerine hiç benzemeyen sefil bir görünüm yansıtmaktaydı. Dün gece kar yağmıştı. Ağaçların çıplak dalları pırıl pırıl buzlar içindeydi. Kar yastıklarından .dışarı uzanan siyah dal uçları, kırık kemiklerin içindeki iliği hatırlatıyordu.

Hannaby'lerin evindeki düzeni hiç aksatmayan Herbert, Ginger Weis'i yedinci Noel sonrası randevusu için Pablo Jackson'un evine kadar arabayla götürdü. Geçtikleri kavşakların hemen hemen yarısında gece fırtınadan elektrik kabloları kopmuş, trafik ışıkları sönmüştü. Sonunda Newport Sokağına vardıklarında saat on Diribekş geçiyordu. Ginger on birdeki randevusuna beş dakika geç kalmıştı. . . .

Cumartesi yaptıkları o büyük aşamadan sonra Ginger hemen Nevada'da-ki Sükûnet Motelinini arayıp oradaki insanlarla konuşmak, 6 temmuzda orada yer alan unutulmuş olayı sormak istemişti. Motelin sahipleri, ya Ginger'in zihniyle oynayan kimselerle suç ortağıydı ya da onlar da Ginger gibi aynı uygulamanın kurbanı durumundaydı. Eğer onların da beyni yıkanmışsa, belki onlar da şu veya bu türlü kaygılarla boğuşmaktaydılar. Pablo ise onlarla hemen temas etmeye kesinlikle karşı çıkmıştı. Tehlikenin çok büyük olduğuna inanıyordu. Motelin sahipleri kurban değil de suç orta-ğıysa, Ginger kendini büyük tehlikelerle yüzyüze bulabilirdi. «Sabırlı olman gerek. Onlarla temas etmeden önce edinebildiğin kadar bilgi edinmen şart.»

- Ginger polise başvurmayı, korunma ve soruşturma istemeyi önerdiğinde Pablo polisin bu işe ilgi göstermeyeceğinden emindi. Ginger'in elinde zihin saldırısına uğradığı konusunda hiçbir kanıt yoktu. Hem mahalli bir karakol, eyalet sınırları dışındaki suçlarla ilgilenmezdi. Ginger'in ya federal yetkililere başvurması ya da Nevada polisiyle ilişki kurması gerekirdi. Her iki durumda da, bilmeden bu işin suçlularından yardım isteme tehlikesi vardı. . . .

Ginger, Pablo'nun mantığında bir gedik bulamayınca çaresizlik içinde tedavi programına devam etmeye razı

olmuştı. Pablo pazar.gününü kendine ayırmak istiyordu. Cumartesi seansının o önemli kaydını dinleyecekti. Pazartesi sabahı da seans yapamayacaklarını, hastanede bir arkadaşını yoklamaya gideceğini söylemişti. «Ama istersen saat birde gel, bellek engelinin kenarlarını yontmaya çalışalım yavaşça,» demişti sonunda.

Bu sabah, gittiği hastaneden Ginger'e telefon açmış, arkadaşının sandığından erken taburcu, olacağını, kendisinin de hemen eve döneceğini haber vermiş, isterse on birde onu kabul edebileceğini söylemişti. «Öğle yemeği hazırlamama yardım edersin,» demişti. Ginger asansörden inip kısa koridordan hızla Pablo'nun kapısına yürüdü. Sabırsızlığını yenmek için her çabayı göstermek, sihirbazın o engeli «yavaşça» yoklamasını, törpülemesini beklemek konusunda kesin kararlar veriyordu.

ön kapı ardına kadar açıktı. Pablo benim için açık bırakmış olmalı diye düşünerek hole adımını attı,'kapıyı ardından kapattı, «Pablo?» diye seslendi. iç odadan bir ses duyuldu. Homurtu gibi. Bir şey takırdadı. Bir şey yere düştü.

«Pablo?» Cevap gelmedi. Ginger şatona girip daha yüksek sesle seslendi. «Pablo?» Sessizlik.

Kütüphanenin çift kanatlı kapısı açıktı, içerde ışık yanıyordu. Ginger girdi... Pablo'yu çalışma masasının yanında yüzüstü yerde yatar durumda gördü.

Hastanedeki dostunu ziyaretten yeni dönmüş olmalıydı. Paltosu hâlâ üzerinde, lastikleri ayağındaydı.

Ginger koşup onun yanına çömelirken aklından kötü ihtimaller geçiyordu... beyin kanaması, tromboz ya da amboli; ciddi bir kalp krizi... Ama onu sırtüstü çevirdiğinde gördüğü şeye hiç hazır değildi. Pablo

göğsünden kurşun yemişti. Merminin deliğinden parlak kırmızı atar damar kanları fışkırıyordu.

Yaşlı adamın göz kapakları titreyip açıldı. Bakışı net değildi ama Ginger' in kim olduğunu biliyormuş gibiydi. Alt dudağında kan baloncukları oluşuyordu. Tek heceli bir kelime fısıldayabildi. «Kaç!» Sesinde telaş vardı.

Onu yerde yatar durumda gördüğü anda Ginger'in gösterdiği tepki, bir dos tun ve bir doktorun tipik tepkisiydi. Telaşlanarak hemen yardıma koşmuştu.

Pablo ona 'kaç' diyene kadar kendi hayatının da tehlikede olduğu aklına gelmemişti. Birden anladı. Silah sesi duymamıştı. Demek susturuculu tabanca taşıyordu . suçlu. Sıradan bir hırsız değildi. Çok daha tehlikeli biriydi. Bütün bu düşünceler kafasından bir anda geçti. Yüreği çarparak ayağa kalktı, kapıya döndü. Silahlı adam uzun boylu, geniş omuzlu biriydi. Deri mont giymiş olarak bir anda kapının kanadı ardından ortaya çıktı. Elinde susturuculu tabancası vardı, iri olmasına iriydi ama, görünüşü Ginger'in beklediği kadar da korkunç değildi. Yaşı aşağı yukarı Ginger kadar, temiz traşlı, masum mavi gözlü, kötülük yansıtmayan yüze sahip biriydi.

— 342 —

Konuştığında, sıradan görünüşüyle uyguladığı şiddet eylemleri arasın-, daki tutarsızlık daha da belirgin hale geldi. Adamın ilk sözleri bir tür-özür' dileme sayılabilirdi. «Olmamalıydı. Olmayabilirdi, Tanrı da biliyor ya! Ben yalnızca... şu kasetleri hızlı kayıt makinesine takıyordum. Tek istediğim oydu. Kayıtların kopyası.» Parmağıyla masayı gösteriyordu. Ginger orada açık duran evrak çantası, içindeki elektronik teçhizatı ilk kez gördü. Ses" kayıt bantları masanın üzerine

saçılmıştı. Ginger o bantlarda neyin kayıtlı olduğunu hemen anladı.

«Bir cankurtaran çağıralım,» deyip telefona yöneldi. Ama adam onu durdurdu. Tabancasıyla kesin bir işaret yaparak durdurdu.

Öfkeyle üzüntü karışımı yansıtan bir sesle, «Yüksek devirli kopya çıkarma,» dedi. «Seanslarınızın altı bantından da kopya alıp buradan çıkarabilirdim. Daha en azından bir saat eve dönmemesi gerekiyordu.»

Ginger koltuğun birinden bir yastık kaptı, Pablo'nun başının altına yerleştirdi, boğazındaki kanlardan boğulmaması için önlem aldı.

Silahlı adam besbelli olup bitenden şaşkıındı. «Öyle sessiz girdi ki içeriye,» diye söyleniyordu. «Hayalet gibi süzüldü bu odaya.» . ,

Ginger sihirbazın ne kadar zarif hareket ettiğini hatırladı. Sanki her kı-pırdanışı bir gösterinin giriş bölümünü oluşturuyormuş gibi.

■ -Pablo öksürdü, gözlerini kapadı. Ginger ona daha çok yardım etmek' istiyordu ama ancak gözüpek bir ameliyat girişimi yardımcı olabilirdi ona. Şu anda tek yapabileceği ihtiyarın omzunu tutmak, ona güvence vermeye çalışmaktı.

Ginger yalvaran bakışlarını silahlı adama dikti ama o yalnızca, «Hem ne diye silah taşıyor ki?» diye homurdandı. «Seksenlik bir adam, elinde tabanca. Sanki kullanmasını bilirmiş gibi.»

Ginger halının üzerinde yatan tabancayı o zamana kadar farketmemişti. Pablo'nun uzanmış duran elinin biraz ilerisindeydi silah. Onu gördüğü anda Gînger'in içinden müthiş bir dehşet duygusu kabardı. Pablo kendisine yardım etmenin tehlikeli bir şey olduğunu- baştan beri biliyordu demek. Ginger o bellek engelini

yoklamaya çalışmanın bu deri ceketli tipleri üstlerine çekeceğini sanmamıştı. izleniyor demekti çünkü böyle bir şey. Belki sürekli olarak değil ama- onu kontrol altında tutuyorlardı. Pablo'yu aradığı anda onun da hayatını tehlikeye sokmuştu. Pablo da bilmiştibunu. Tabanca taşımasından belliydi. Ginger içinde korkunç bir suçluluk duygusu hissetti.

Silahlı adam sefil bir sesle söylenmeyi sürdürdü. «.22'liği çıkarmasa, polis çağıracağım diye tutturmasa, ona elimi sürmeden çıkar giderdim. Zarar vermek ' istememiştim zavallıya. Allah kahretsin.»

«Tanrı aşkına, izin ver de cankurtaran çağırayım,» diye yalvardı Ginger. «Ona zarar vermek istemedinse, yardım etmeye çalışalım.»

Adam başını iki yana salladı, bakışları yine sihirbaza-döndü. «ok geç zaten.. ld.»

Bu son kelime 'Gınger'in soluğunu boğazına tıkadı, gölgeli bilinçsizlik perdesini görüş alanının sınırlarına kadar çekip kapattı, ihtiyarın cam gibi gözlerine bir bakması, silahlı adamın doğru söylediğini anlamasına yetmişti. Ama gerçeği yine de kabullenmek istemiyordu. Pablo'nun nabzını aradı, bulamadı. Boynundaki damarı yokladı, sıcaklık henüz yok olmadığı halde, damar hareketsizdi. «Yoo,» dedi. «Yo, olamaz.» Pablunun esmer alnına elini -dayadı. Hastaya uzanan doktor gibi değil de, şefkatle, sevgiyle dokundu. Yüreği yle bir elemle dolmuştu ki, sihirbazı tanıyalı iki hafta olduğuna inanmak gt. Tıpkı babası gibi, Ginger ae kolayca veriyordu kalbini. Pablo da Pablo olduğu için, bu iş daha da kolaylaşmıştı.

«zgnm,» dedi katil titrek bir sesle. «Gerçekten zgnm. Beni durdurmaya alışmasaydı buradan

çıkılmış, gitmiş olurdum. Şimdi adam öldürdüm artık, öyle değil mi? Ve;., sen de yüzümü gördün.»

Ginger gözlerini kırptırıp gözyaşlarını yok etmeye çalıştı. Şu sıra yas tutmaya vakit olmadığını anlayabilmişti.

Silahlı adam yüksek sesle düşünüyormuş gibi: konuştu.

«Şimdi seni de halletmek gerek. Burayı altüst etmek, çekmeceleri boşaltmak, değerli bir iki şey alıp işe hırsızlık süs vermek zorundayım. Hırsız içerdeyken ikiniz kapıdan girmişsiniz gibi.» Alt dudağını düşünceli düşünceli çiğniyordu. «Evet, yutulur. Bantların kopyasını çıkaracağım yerde, asıllarını alır giderim. Kimse bulup kuşkulamaz.» Ginger'e bakıp yüzünü buruşturdu.

«Üzgünüm... Tanrım, ne kadar üzgünüm... ama öyle olmak zorunda. Keşke olmasaydı. Biraz da benim kendi suçum. Moruğun içeri girişini duymam gerekirdi. Gelip beni şaşırtmasına izin vermemeliydim.» Ginger'e yaklaştı. «Acaba tecavüz de mi etmem gerekir? Hırsız olsa, senin gibi güzel bir kızı hemen vurur muydu? Önce ırzına geçmez miydi? Yaparsam olay daha gerçek gözükmez mi?» Yaklaşıyor, Ginger de geri geri gidiyordu. «Tanrım, yapabiliir miyim, onu da bilemiyorum. Sonradan seni öldüreceğimi bile bile nasıl uyarılma beklerim ki!» Hâlâ yaklaşıyordu. Ginger kitap raflarına doğru gerilemekteydi. «Hoşlanmadım bu işten. İnan ki hiç hoşlanmadım. Olmamalıydı. Gerçekten nefret ediyorum bu durumdan.» , ,

Bu içten acınmaları, tekrar tekrar özür dilemeleri, kendine durmadan sitem etmesi Gînger'in sinirine dokunuyordu. Acımasız, kana susamış biri olsa belki daha az korkunç olacaktı. Durumdan utandığı halde duygularını bir kenara bırakıp bir tecavüz ve iki cinayet

işleyebilmesi onu daha beter bir canavar, olarak gösteriyordu.

Ginger'den bir buçuk metre ötede durdu. «Lütfen mantonu çıkar.»

Yalvarıp yakarmak boşunaydı. Ginger sırf onun kendine güvenini arttırmak istediği için konuştu. «Seni doğru tarif etmem. Yemin ediyorum. Lütfen bırak da gideyim.»

— 221 —

— 346 —

«Keşke yapabilseydim.» Yüzünden üzüntü okunuyordu.

«Çıkar mantonu.»

Ginger ne yapacağına karar verinceye kadar zaman kazanmak amacıyla mantosunun düğmelerini açtı. Elleri titriyordu. Ama o yalandan, bu titremeleri biraz daha abartıp düğmelerle uzun süre uğraştı. Sonunda mantoyu çıkardı, yere yığılmasına İZİN verdi.

Adam yaklaştı.' Tabanca artık Ginger'in göğsünden birkaç santim uzaktaydı. Adam hayli rahatlamıştı.

Tabancayı eskisi kadar sert tutmuyor, daha seyrek hareket ettiriyordu. Ama pek de gevşemiş sayılmazdı.

«Lütfen canımı acıtma,» dedi Ginger. Yalvarmayı sürdürmesi adamın onu korkuyor sanıp açık vermesini umduğu İçindi.

«Canını yakmak istemiyorum.» Sanki bu konuda kendisinin bir seçme şansı olduğuna inanılmasından gücenmişti. «Onun da canını yakmak istememiştim. Koca budala kendisi sorumlu bundan, ben değilim. Bak, elimden geldiği kadar acısız yapacağım. Söz verebilirim sana.»

Tabanca hâlâ sağ elinde olduğundan, sol elini uzatıp Ginger'in göğüslerini örten kazağa dokundu. Ginger buna izin verip dayandı. Adam heyecanlanırsa belki dikkatsizleşirdi. Üzüntüsünden uyarılma

sağlayamayacağını söylemesine rağmen, Ginger onun kolaylıkla kendisine tecavüz edebileceğinden emindi. Bu pişmanlık ve duygu gösterilerini adam biraz da kendini inandırmak için yapıyordu. Oysa bilinçaltında bu işlerden vahşi bir zevk aldığı ortadaydı. Yumuşak sesine rağmen her kelimesinde şiddet burcu burcu tüt-mekteydi.

Hâlâ konuşuyordu. «Çok güzel. Ufak tefek ama biçimli.» Elini kazağın altına kaydırды, sutyeni kavrayıp asıldı, arka lastiğini kopardı. Kopça Ginger'in sırtına battı. Adam sanki bu acıyı kendi de duymuş gibi yüzünü buruşturdu. «Özür dilerim. Acıdı mı? istemeyerek oldu. Daha dikkatli davranırım.» Kopuk sutyeni yana itti, soğuk, yapış yapış ellerini kızın çıplak göğüslerinde gezdirdi.

Ginger'in içi korku ve tiksintiyle dolmuştu. Arkasındaki kitap raflarına daha da çok yaslandı, rafların kenarları sırtını acıttı. Silahlı adam bir kol boyu uzaklıktaydı. Ama tabancayı ikisinin arasında tutuyordu. Namlu Ginger'in çıplak midesine dayalı olduğundan, kıpırdama fırsatı olmuyordu. Kurtulmaya çalışsa vururdu adam onu. Memelerini okşarken bir yandan yumuşak bir sesle konuşmayı sürdürüyor, ırzına geçip onu öldürmek zorunda kaldığına ne kadar üzüldüğünü anlatıyor, ondan durumu anlamasını rica ediyordu. Sanki Ginger onu, kendisini öldürdü diye tam anlamıyla bağışlamazsa, çok zalimlik edecekmiş gibi.

Ginger'in kaçabilme olanağı yoktu. Okşayan o ellere, ardı gelmeyen o sözlere dayanmak zorundaydı. Birden öyle bir klostrofobi duygusuna kapıldı ki, içinden adamı tırmalamak, tetiği çekmesi için kışkırtmak, bu işin sonunu getirmek geldi. Adamın pastil kokan soluğu, kendini nane şekeri kavanozuna hapsedilmiş gibi hissetmesine yol açıyordu. Sızlandı, sözsüz seslerle

yalvardı, başını bîr sağa bir sola-çevirdi, sanki bu saldırının gerçekliğini kabul edemi-

— 222 —

yormuş gibi davrandı. Bu manevi yıkılma rolünü günlerce prova etmiş olsa daha başarılı olmazdı.

Amayazık ki hesapları doğru; çıkmıyordu.

Adam onu zayıf durumda görünce okşama-hareketleri sertleşmeye başladı. «Galiba yapabileceğim, bebek.

Galiba başaracağım ırzına geçmeyi. Bak, dokun bana.

Bir dokun da gör.» Vücudunu onunkine dayadı. Bu acıklı durumda böyle yapması, Ginger'in çekiciliğine bir iltifat anlamı taşıyordu. Bundan gurur duymasını bekliyordu adam onun.

Ginger'in göstereceği tepki adamı ancak düş kırık,ığına uğratabilirdi.

Vücudunu yaslayıp ona sürtündüğünde tabancayı, aradan çekmek zorunda kalmıştı. Heyecanı, arasında, Ginger'in zayıflığına da iyice inandığı için, namluyu ona dönük bile tutmuyordu. Yere çevirmişti. Ginger'in içindeki nefret ve öfke, duyduğu korkuyu bile gölgede bırakmaktaydı. Tabanca namlusu başka yöne döndüğü anda bu. duyguları eylem haline çevirdi. Başını yana çevirip adama yaslandı. Sanki ihtirastan bayılacakmış gibi. Bu hareketin sonucunda, ağzı adamın boğazına değdi. Ginger onu çabucak boğazının ortasındaki gırtlak çıkıntısından ısırdı, dizini kaldırıp kasığına çarptırdı, silahlı koluna vurup namlunun kendisine dönmemesini sağladı.

Adam diz darbesini kısmen engellemiş, duyarlı organlarını korumayı başarmıştı. Ama gırtlığının ısırılmasına hiç hazırlıklı değildi. Şok içinde, dehşet içinde, acıyla geriledi, iki adım uzaklaştı.

Ginger derin ısırmıştı. Ağzında adamın kanlarını hissediyor, içi bulanı-yordu. Ama bu tiksintisinin kendi saldırısını " yavaşlatmasına izin vermedi. Adamın silahlı elini kaldırdı, ağzına götürdü, bileğini ısırdı.

Adamdan bir acı ve şaşkınlık çılgılığı yükseldi. Ginger ufacık ve narin olduğundan, onu ciddiye almamıştı bu delikanlı.

Ginger onu bir daha ısırınca tabanca elinden, düştü, o da öbür elini yumruk yapıp Ginger'in sırtına indirdi. Hızlı vurmuştu. Ginger dizüstü çöktü, omurgasının kırıldığından korktu. Sancı sırtından ensesine yükseldi, kafatasının içinde patladı.

Görüşü bir an için bulanıklaşan Ginger neredeyse adamın silahı almak üzere eğildiğini göremeyecekti.

Tam parmakları kabzaya degeceği sırada 'kendini onun bacaklarına doğru fırlattı. Adam Ginger'in bacaklarına çarpmasını engellemek için geriye doğru sıçradı. Yarım saniye sonra Ginger ona çarptığında, dengesini sağlamak için kollarını havada çevirmeye başladı.

Sırtüstü devrilirken kütüphane sandalyelerinden birine çarptı, bir sehpayı ve üzerindeki lambayı devirdi, yuvarlanıp Pablo Jacksonün .cesedine çarptı.

İkisi de soluk soluğa, birbirine bezgin bakışlarla baktılar. Bir an ikisi de şaşkıındı. Döşemenin iki ucunda, duydukları acıdan doğmamış bebek gibi kıvrılmış, soluk almaya çalışıyorlardı.

Ginger adamın gözlerinin saat kadranları kadar kocaman açılmış olduğunu gördü. Demek ölümün yaklaştığından korkuyordu. Isıraktan ölmezdi. Önemli damarları koparacak kadar derin ıstrmamıştı Ginger.

Yalnızca tiroit kıkırdağı

— 223— delmiş, birkaç İnce damarı yırtmıştı. Ama adamın bunu ölümcül bir yara sanması doğaldı. Acısı

çok. fazla olmalıydı. Sağlam elini boğazına götürdü, sonra çekti, parmaklarından jdamlayan kanlara baktı. Ölmekte olduğuna inanıyordu katli, Böyle olması onu ya daha az ya da daha çok tehlikeli bir hale getirirdi. Boğuşma sırasında tabancanın odanın ortasına fırladığını ikisi aynı anda gördüler. Ginger'den çok, adama yakındı. Boğazından ve bileğinden kanlar akıtarak, gargara gibi garip sesler çjkararak yerde silaha doğru emekledi, Ginger'in kalkıp kaçıktan başka çaresi kalmadı.

Kütüphaneden salona kaçarken koşmaktan çok sendeliyordu. Sırtındaki ağrı yavaşlatmaktaydı, onu. Giderek şiddeti azalan, ama hâlâ hatırı sayılan dalgalar halinde yayılıyordu vücuduna. Niyeti ön kapıdan fırlayıp kaçıktı ama o yoldan giderse kurtulamayacağını anladı. Dışarıya çıkınca ya merdivenlere, ya asansöre güvenmek zorundaydı. Asansörü bekleyemezdi. Merdivenlerde de kolay avlanırdı.

Ağrıyan sırtını kamburlaştırarak salonda yengeç gibi ilerledi, koridora çıktı, mutfığa kadar yürüyüp girdi, iki yana sallanan kapılar arkasından sessizce kapandı. Ginger dosdoğru duvara yürüyüp çividen kasap' bıçağını aldı.

' Ağzından tiz iniltilerin çıkmakta olduğunu farkettil. Soluğunu tuttu, sesini kesti, kendine hakim oldu. Silahlı adam onun beklediğı gibi çabucak mutfığa dalmadı. Birkaç saniye geçtiğinde, Ginger onun hemen gelmemesini kendi şansına yorumladı. Uç metre uzaktan, tabancaya karşı kasap bıçağıyla ne yapabilirdi? Tehlikeli bir hata yaptığı için kendine sessiz küfürler yağdırarak usulca kapıya yanaştı, bir yanında durup vaziyet aldı. Sırtı hâlâ ağrıyordu ama acının eski şiddeti geçmişti. Artık dik durabiliyor, duvara yaslanabiliyordu.

Yüreği öyle hızla çarpıyordu ki, sanki dayandığı duvar bir davuldu da'o vuruşlara cevap veriyor, sesi alıp büyütüyor, tüm evin içine yayıyordu.

Bıçağını aşağıda tutuyor, kapıdan girdiğinde tehlikeli bir yay çizerek ona saplamak üzere hazır bekliyordu. Ama bu umutsuz senaryo, adamın öfkeden deliye dönmüş durumda, tedbirsizce kapıyı itip içeriye dalması halinde geçerliydi. Eğer yavaş gelir, kapıyı, santim santim iterek açar, bu işi de namlunun ucuyla, 'yaparsa, Ginger'in başı yine dertte demekti. Geçen her saniye, Gînger'in a'ak umduğu davranışının başarılı olması ihtimalini azaltıyordu.

Boğazdaki yara Ginger'in sandığından daha ciddi değilse tabii. Eğer öyleyse, adam hâlâ kütüphanede kan kaybediyor, yerde yatıyor olabilirdi. İnşallah öyledir diye dua etti.

Ama olmadığını biliyordu. Yaşıyordu adam. Geliyordu. Sağırsa belki komşulardan biri duyar, polisi arardı. Ama silahlı adam Ginger'in işini bitirmeden kaçmazdı.

Bağırmak enerji kaybıydı. .

Duvara daha da yaslandı, sanki görünmez olmaya çalıştı. Yüzünün birkaç santim uzağındaki kapı kanadına gözünü ayırmadan bakıyordu. Gepgergindî.

— 351 —

En ufak bir hareket belirtisine tepki göstermeye hazırdı. Kapı hareketsiz duru-' yordu. İnsanı deli edecek kadar hareketsiz.

Ne cehennemdeydi adam?

Beş saniye geçti. On. Yirmi.

Ne yapıyordu?

Saniyeler geçerken ağızındaki kan tadının verdiği tiksinti azalacağına çoğalıyordu. İçi bulanmaya başlamıştı.

Vakit bulup kütüphanede ona neler yaptığını

düşündükçe, kendi hareketlerinin ne kadar hayvansı olduğunu farket-ti, kendi vahşetine şaştı. Adama hâlâ neler yapmak niyetinde olduğunu da düşünmeye vakit buldu. Kasap bıçağının nasıl yay çizerek onun vücuduna saplanacağını gözünün önüne getirdi, tiksintiyle ürperdi. Katil değildi'ki kendisi... tedaviciydi. Yalnız eğitimi açısından değil, yapı olarak da. Onu bıçaklamayı düşünmemeye çalıştı. Çok düşünmek tehlikeliydi. Tehlikeli, akıl karıştırıcı ve sinir bozucu.

Ama... neredeydi?

Ginger daha fazla bekleyemedi. Beklemekle belki de sağ kalmak için kendisine gerekli olan o hayvansı kurnazlığı, vahşi hırsı sulandırıyordu. Her geçen saniyenin adama avantaj tanıdığını sezmekteydi. Kapıya doğru kayıp elini kanadın kenarına uzattı. Tam açıp koridora bakacağı sırada, adamın orada, birkaç santim uzakta durup ilk hareketi ondan bekliyor olması ihtimali geldi aklına. Kanı donar gibi oldu.

Kararsızdı. Soluğunu tuttu, dinledi.

Sessizlik.

Kulağını kapının kanadına dayadı. Hâlâ bir şey duymuyordu. Bıçağın sapı terli elinde vıcık vıcıktı. Sonunda kanadın kenarını tuttu, yavaşça içeriye doğru çekti, bir santim kadar araladı. Silah falan patlamadı. Ginger gözünü aralığa dayadı. Silahlı adam karşısında duruyor değildi. Korkusu boşunaydı. Koridorun ucunda, holün başladığı yerdeydi. Apartman holünden daireye daha yeni giriyordu. Elinde tabancasıyla. Ginger'i bulamayınca dönmüştü. Kapıyı kapayıp kilitleyi-şi, zinciri yerine takısı, Ginger'in hâlâ burada olduğuna inandığının belirtileriydi.

Isırılmış elini ısırılmış boğazına dayamıştı. Isıklı solukları bu kadar uzaktan büe duyuluyordu. Ama panik

içinde değildi artık. Bu kadar yaşadığına göre, ölmeyeceğine güveni her saniye artıyordu.

Yaşayacağına inanıyordu artık.

Holde ilerleyip soldaki salona, sağdaki yatak odasına doğru baktı, sonra gözler karanlık koridora dikildi.

Ginger'in yüreği birkaç düzensiz vuruş yaptı. Bir an için adamın dosdoğru kendi gözlerine bakmakta olduğunu sanmıştı. Ama aradaki uzaklık fazla olduğundan, kapının aralık tutulduğunu görmesine imkân yoktu. Dosdoğru koridora dalacağı yerde yatak odasına girdi.

Hareketlerindeki sessiz amaçlılık cesaret kırıcıydı.

Ginger mutfak kapısını bırakıp kapanmasına izin verdi.

Planının artık

— 225 —

F. : 15

sonuç vermeyeceğini anlamıştı. Adam bir profesyoneldi. Şiddete alışkındı.. Ginger'in beklenmedik saldırısı başlangıçta onu sarsmışsa bile, dengesini hızla geri kazanıyordu. Yatak odasını, oradaki dolapları aradıktan sonra soğukkanlılığını, hesapçı yeteneklerini daha da kazanmış olacaktı. Mutfaka aptai gibi dalıp kendini açık hedef haline getirmezdi. Ginger'in bu evden çıkması şarttı. Hemen.

Ön kapıya ulaşma ihtimali yoktu. Adam yatak odalarını bitirmiş, hole çıkıyor olabilirdi şu anda.

Ginger bıçağı bıraktı, elini kazağının altına sokup yırtık sutyenini çekti, onu da yere attı. Sessizce mutfak masasının çevresinden dolaştı, penceredeki perdeleri çekip açtı, karşısına gelen yangın merdiveni sahanlığına baktı. Pencerenin sürgüsünü yavaşça çekti, alt camı yukarıya itti. Ne yazık ki cam o kadar sessiz kaymadı. Tahta doğrgma kışın rutubetinden şişmişti.

Gıcırdayarak, sürtünerek, ses çıkararak açıldı. Birden

yol bulup kolayca yukarı kaydı, bu sefer tepeye küt diye çarptı, cam zangırdadı. Ginger adama işaret vermiş olduğunu biliyordu. Koridorda koşarak yaklaşan ayak seslerini duydu.

Çabucak pencereye tırmanıp dışarı çıktı, demir yangın merdivenine bastı, aşağıya doğru koşmaya başladı. Buz gibi rüzgâr onu kırbaçlıyor, soğuk iliklerine işliyordu. Madeni basamaklar kar tutmuş, sonra da donmuştu. Parmaklığın demirinden buzlar sarkıyordu. Merdivenlerin tehlikeli durumuna rağmen Ginger'in hızla inmesi, kafasının arkasına kurşun yemekten kurtulması' gerekiyordu. Ayakları defalarca kaydı, ellerinde eldiven olmadığı için parmaklığı da iyi kavrayamadı. Elinin o buzlara değmesi daha bile korkunçtu. Yapışıyor, ancak derisini yüzerek ayrılıyordu demirden.

Bir aşağıdaki sahanlığa dört basamak kala yukardan birinin küfrettiğini duydu. Pablo Jackson'un katili onu izlemek üzere mutfak penceresinden çıkıyordu.

Ginger bir sonraki basamağı fazla hızlı indi, buz da yapacağını yaptı. Ayakları altından uçuverdi, üç basamağın üzerinden yuvarlanıp kendini sahanlıkta buldu. Yan düşmüş, sırtı yine ağrımaya başlamıştı. Çarpmanın etkisiyle kırılan buzlar aralıklardan daha aşağı katlara dökülüyordu.

Rüzgârın manyak uğultusu arasında susturuculu tabancanın sesi hiç duyulmaz olmuştu. Ginger kıvılcımların parmaklık demirine çarpıp sektiğini, suratının birkaç santim uzağından geçtiğini gördü. Zor ıskalamıştı doğrusu. Başını kaldırdığında adamın nişan aldığını gördü. Sonra onun da ayağı kaydı, birkaç basamak düştü, öne devrildi. Ginger onun kendi üzerine düşeceğinden korktu. Adam parmaklığa üç kere sarıldı, kontrolünü ancak bulabildi. Sırtüstü, birkaç basamak

boyunca, yukarı doğru serilmişti. Tek eliyle bir basamağa sarılmış, ayağı parmaklığın arasından boşluğa uzanıyordu. Öbür kolunu da parmaklığın demirlerinden birine dolamış, düşüşünü öyle durdurmuştu. Tabancalı, eliydi o. Bu yüzden hemen ateş edemiyordu Ginger'e.

— 226 —

Ginger ayağa fırladı. Elinden geldiği kadar hızlı inmekte kararlıydı. Ama silahlı adama doğru baktığı anda, adamın ceketinin düğmelerine takıldı gözü. Bu kış karanlığında tek ışıklı şey o düğmelerdi. Parlak pirinç düğmeler. Her birinin üzerinde kabartma bir arslan. İngiliz hanedanından bu yana şaşmaz bir arma. Tanıdık bir arma. Ginger daha önce bu düğmelerde hiçbir gariplik bulmamıştı. Nice spor cekte, kazakta, paltoda vardı bunlardan. Ama şu sıra gözleri o düğmelere takılınca başka her şey solmaya başladı. Bir tek o düğmeler çekiyordu dikkatini. İçinde silahlı adama karşı duyduğu korkudan çok daha güçlü bir korku uyandırıyordu.

«Yo,» diye bir ses çıktı ağzından. Düğmeler. «Yo, hayır.» Düğmeîer. Kontrolünü kaybedecek bundan kötü bir yer ve zaman bulamazdı. Düğmeler. Krizi önleyemiyordu. Üç haftadır ilk kez o mantıksız korkunun saldırısına uğruyordu. Felâketi yaklaşmaktaydı. O garip, ışısız, hayalî manzaraya dalıyordu yine. Kör gibi koşup duracaktı o karanlığın içinde. Düğmelere arkasını dönüp yangın merdiveninden aşağıya koşarken benliğini salt bir karanlık kaplamaya başladı. Bu tedbirsiz koşunun ya ayağını, ya omurgasını kırmasıyla son bulacağını biliyordu.. O felç olmuş durumda yatarken katil de yanına gelecek, silahı kafasına dayayacak, beynini patlatacaktı.

Karanlık.

Soğuk.

Dünya Ginger'e geri döndüğünde... ya da o dünyaya döndüğünde... büyük bir evin bodrumuna inen dış merdivenlerin dibinde, gölgeler, karlar, ölü yapraklar arasında titremekteydi. Newberry Sokağından ve Pablo'nun oturduğu apartmandan ne kadar uzakta olduğunu bilmek mümkün değildi. Sirtında boydan boya bir ağrı zonkluyor, sağ tarafı da çok ağrıyordu. Sol elinin derisi yüzülen avucu yanmaktaydı. Ama en büyük rahatsızlığı soğuktan ileri geliyordu. Arasında oturduğu kar ve buzlardan gelen soğuk tüm vücuduna yayılmaktaydı. Sirtını dayadığı beton duvardan da osmoz yoluyla işliyordu soğuk. Dondurucu rüzgâr on basamaklık merdivenden aşağı saldırıyor, canlı bir yaratık gibi soluyor, homurdanıyordu.

Burada ne kadar oturmuş olduğunu bilmiyordu Ginger. Ama ya bir an önce kalkması, ya da zatürree tehlikesini göze alması gerekiyordu. Silahlı adam yakınlarda, onu arıyor olabilirdi. Kendini gösterirse kovalamaca yeniden başlardı. Birkaç dakika daha beklemeye karar verdi. Buz kaplı yangın merdiveninden inebilmiş olmasına, düşüp boynunu kırmadan bu sığınma yerine kadar kaçabilmiş olmasına şaşıyordu. Herhalde füğ-ler sırasında, korku içinde akılsız bir hayvan düzeyine indiği için, hayvanların hızına ve dengesine sahip oluyordu.

Rüzgârla soğuk kararlı biçimde vücudundaki tüm sıcaklığı yok etme yarışını sürdürmekteydi. Zaten sığındığı bu beton merdiven aralığı da kapak-

— 356 —

sız bir lahite çok benziyordu. Ginger artık girme zamanının geldiğine karar verdi, yavaşça ayağa kalktı. Küçük arka bahçede kimseler yoktu, iki yandaki diğer

evlerin bahçelerinde de yoktu. Buzlaşmış kar, o kadar. Birkaç ıplak ağaç. Tehlikeli değil gibiydi. Titreyerek, burnunu çekerek, gözlerini kırıştırıp gözyaşlarını gidermeye çalışarak merdivenleri çıktı, taş döşenmiş ince yoldan bahçe kapısına doğru yürüdü.

Newberry Sokağına dönmek, bir telefon bulup polisi aramak istiyordu. Ama bahçe kapısına vardığında bu planı hemen unuttu. Kapının iki yanındaki direklere eski araba lambalarına benzeyen demir kafesli, sarı camlı lambalar asılmıştı. Ya yanık unutulmuşlar ya da kışın karanlık gününü gece sanarak kendiliklerinden yanmaya başlamışlardı. Elektrik lambalarıydı bunlar. Ama ampulleri yağ kandili biçimindeydi. Titrek bîr sarı ışık yayılıyordu camlarından dışarı. Ginger'in soluğu bir kere daha boğazına tılandı, mantıksız korkuya doğru bir kere daha kaydı.

Hayır! Bir daha olamaz.

Ama evet. Evet. Yine o sis. Hiçlik. Boşluk...

Daha soğuk.

Elleri, ayakları uyuşuyordu.

Galiba yine: Newberry Sokağındaydı. Parketmiş bir kamyonun altına girmişti. Yağ deposunun altında yatarken başını kaldırıp baktı, karşı kaldırımında parketmiş arabaları lastiklerinin bitimi hizasına kadar görebildi.

Saklanıyordu. Ne zaman bir füğ sonunda kendine gelse, anlatılamayacak kadar korkunç bir şeyden saklanıyordu. Bugün tabii ki Pablo'nun katilinden saklanmaktaydı. Ama ya öteki günler? O zamanlar neden saklanmıştı?, Şimdi bile, yalnız silahlı adamdan değil, hatırlamanın sınırlarında dolaşan bir başka tehlikeden saklanıyordu. Nevada'da gördüğü bîr şeyden. Bir şeyden.

«Bayan? Hey, bayan?»

Ginger gözlerini kırptırdı, hafifçe sese doğru döndü. Birisi kamyonun arka ■ tarafından sesleniyordu. Emekler pozda bir adam gördü orada. Kamyonun altına bakıyordu. Bir an için, onu silahlı adam sandı.

«Bayan? Ne oldu size?»

Hayır, silahlı adam değildi. Katil besbelli Ginger'i çabucak bulamayınca vazgeçip kaçmıştı. Bu seferki daha önce hiç görmediği biriydi. Yabancı bir yüz ilk kez sevindirdi onu.

«Orada ne işiniz var?» dedi adam.

Ginger birden kendine çok acıdığını hissetti. Mahallenin ortasından deliler gibi koşarken nasıl görüldüğü geldi gözünün önüne. Tüm gururu alınmıştı elinden.

Kendisiyle konuşan adama doğru emekledi, uzatılan eldivenli eli tuttu, adamın kendisini çekip oradan çıkarmasına izin verdi. Mayflower Taşımacılık Şirketinin bir kamyonetiye altına saklandığı. Kamyonetin arka kapıları açıldı, içeriye göz attığında koli kutuları ve birkaç parça mobilya gördü. Demin kendisini çekip çıkaran adam genç biriydi. Giydiği kalın ceketin göğsüne aynı nakliye şirketinin amblemi işlenmişti.

«Neler oluyor?» diye sordu. «Kimden saklanıyorsunuz, bayan?»

Adam konuşurken Ginger yarım blok ilerdeki köşede bir polisin durmakta olduğunu gördü. Trafiği yönetiyordu. Trafik ışığı bozulmuştu o köşede de. Hemen polise doğru koştu.

Nakliye şirketinin adamı arkasından seslendi.

Ginger koşabildiğine şaşıyordu. Kendini sırf ağırlardan ve sızılardan oluşmuş bir yaratık gibi hissetmekteydi. Ama yine de çığlıklar atan rüzgâra doğru hayal gibi bir rahatlıkla koştu. Sokağın çukurlarına dolan sular donmuştu.

Diğer tarafları kuruydu ama. Ginger gelip geçen birkaç arabanın yolu üzerinden kaçarak polise yaklaştı ve seslendi. «Bir adam öldürüldü! Cinayet! Gelmeniz gerek! Cinayet!» Polis yüzünde bir kaygı ifadesiyle ona doğru yaklaşıırken Ginger onun kalın kabanındaki pirinç düğmeleri gördü ve her şey tekrar silindi gözünden. Katilin montundaki düğmelere lam benzemiyordu bunlar. Üzerinde aslan da yoktu. Başka bir kabartma vardı..Ama o düğmelere bir bakmak Ginger'e eskiden, Sükûnet Moteline gördüğü pirinç düğmeleri hatırlatmaya yetiyordu. Yasak bir anı bilince doğru yükselmeye başladı ve Azrail Engelinin tetiğini çekti. Kontrolünü kaybedip kendine özgü karanlığa doğru koşarken kulağına en son gelen ses kendi umutsuz çılgınlığıydı.

En soğuk.

Ö sabah Boston dünyanın en soğuk yeri idi. En azından, Ginger Weiss için öyleydi. Acı, kutupsu, delici, ilik dondurucu ocak günü, insanın etini dondurduğu kadar ruhunu da donduruyordu. Füg sona erdiğinde kendini yerde, karlar ve buzlar arasında oturur buldu. Elleri ve ayakları uyuşmuştu. Kaskatıydı. Dudakları çatlamış, yarılmıştı. Bu sefer bir binanın duvarıyla, duvar önündeki bakımlı çalıların arasına saklanmıştı. Binanın bahçeye doğru çıkıntı yaptığı yerde oluşan köşeye sinmişti.

Agassiz Oteli. Yani Pablo'nun oturduğu bina.

Öldürüldüğü yer. Kent turu yapmış, yine buraya dönmüştü Ginger,

Birinin yaklaştığını duydu. Çalıların arasından, birinin bahçeyi sokaktan ayıran çite tırmanıp içeriye geçtiğini gördü. Kim olduğunu göremiyor, yalnızca çizmelerini görebiliyordu. Lacivert pantolonu vardı. Lacivert kabanın

etekleri de görünüyordu. Adam yaklaşırken Ginger onun kim olduğunu anladı- Korkup kaçığı trafik polisi.

Düğmelere bakınca yine kendini kaybetmekten korktuğu için gözlerini yumdu.

'Belki de kendisine uygulanan beyin yıkama tekniğinin bir yan etkisi, hiç

360 —■

düzelmeyecek psikolojik bozukluklar bırakmasıydı. Zorla bastırılan anıların yükselmeye çalışırken neden olduğu kaçınılmaz bir durum. Eğer gerçekten böyleyse, durum gittikçe daha kötüleşecek demektir. Pablo'nun yaptığını yapacak bir hipnotizmacı daha bulsa bile, belki de engelin kırılması, baskının hafifletilmesi mümkün olmazdı. Bir sabahta üç füğ birbirini izleyebiliyorsa, bir saate kadar üç tanesinin daha gelmeyeceğini kim nereden bilebilirdi?

Polisin çizmeleri buzları çatır çatır ezerek yaklaştı.

Ginger'in hizasına gelince durdu. Ginger onun çalı dallarını aralayıp arkayı görmeye çalıştığını duydu.

«Bayan? Hey, ne oldu? Hangi cinayetten söz ediyordunuz? Bayan?»

Belki bir füğ daha olur, bu seferki hiç geçmezdi.

«Hey, neden bağırıyordunuz öyle,» dedi polis anlayışlı bir sesle. «Hayatım, ne olduğunu söylemezseniz size yardımcı olamam.»

Başkaları anlayış gösterdiği zaman kendisi sıcak ve hevesli tepki göstermezse Jacob VVeiss'in kızı sayılmazdı Ginger. Polisin ilgisi ona çok dokundu.

Gözlerini açıp adamın en üst düğmesine baktı. Düğme onda deminki karanlığı uyandırmadı. Bunda da şaşılacak bir şey yoktu. Oftalmoskop, siyah el--divenler, diğer füğ yaratan eşyalar da sonradan etkilememişti onu.

Buzlar yine çatırdadı, polis çalıların arasına girdi. Ginger, «Pablo öldürüldü,» dedi. «Pablo'yu öldürdüler.» Bu sözler ağzından çıkarken, duyduğu suçluluk üzüntüsünü daha da arttırdı. 6 ocak Ginger için hayatının en kara günü sayılacaktı artık. Pablo ölmüştü. Gnger'e yardım etmeye çalıştığı için. Ne kadar soğuk bir gündü!

Yolda

6 ocak pazartesi sabahı Dom Corvaisis kiraladığı Chevrolet'ye binip Port-land'da eskiden oturduğu mahalleye doğru sürdü, Oregan'dan Mountainvi-evv'ya doğru ilk yola çıkışındaki ruhsal durumuna tekrar dönmeye çalıştı. Sağ-nak yağmur şafak sökmeden biraz önce dinmişti. Gökyüzü hâlâ gri bulutlarla örtülü olmasına rağmen, pudramsı, kuru bir gri renk almıştı. Yanık bir tarla gibi. Sapki bulutların gerisinde bir ateş yanıyormuş da, bunca yağmura o neden olmuş gibi. Üniversite bahçesinin içinden geçti, sık sık durup eskiden tanıdığı yerleri seyretti. Oturduğu binanın önüne parketti, pencerelere doğru baktı, o zamanlar nasıl bir insan olduğunu hatırlamaya çalıştı. Öteki Dom Corvaisis'in hayata nasıl çekingen bakışlarla baktığını hatırlamak bile zor geliyordu. Gerçi nasıl biri olduğunu hatırlıyordu ama içinde hissedemiyordu o anıları artık. Demek bir daha eski Dom olmasına olanak kalmamıştı. Bundan ne kadar korkarsa korksun, bir daha olmayacaktı.

Önceki yaz yolda korkunç bir şey gördüğüne inanıyordu. Kendisine körkunç bir şey yapıldığına da inanıyordu. Ama bu inanç hem bir esrarengizlik, hem de bir çelişki oluşturmaktaydı. Esrarengizliğin nedeni, olayın kendisinde son derece iyi bir değışikliğe yol açmış olmasıydı. Bu kadar acı ve korku yaratan bir tecrübe,

hayata bakışında nasıl iyi bir değişiklik yaratabilirdi? Çelişkiye gelince, hayatındaki yararlı etkiye rağmen, o olay rüyalarını korku ve dehşetle dolduruyordu. Bir olay nasıl hem korkunç, hem de olumlu ve yapıcı olabilirdi? Bunun cevabı bulunabilecekse bile, herhalde Portland'da değil, otoyolda bulunacaktı. Motoru çalıştırdı, Chevolet.'yi vites taktı, eskiden oturduğu b'ının önünden ayrılıp belâsını bulmak üzere-yola koyuldu.

Portland'dan Mountainviewv'ya en kısa yoldan gitmek için 80 numaralı otoyolu kullanmak gerekiyordu. Ama Dom on sekiz ay önceki dolambaçlı yolu seçti, 5 numaralı otoyoldan güneye indi. iki yaz önceki programı, önce Reno' ya gidip birkaç gün kalmayı içeriyordu. Orada biraz araştırma yapacak, kumarla ilgili kısa hikâyeler için malzeme toplayacaktı.

Bu sefer de kiraladığı Chevrolet'yle eskiden bildiği otoyolda ilerlemeye başladı. Niyeti geçen yolculuğun esrarengiz olaylarıyla ilgili anılarını canlandırmaktı, içinden geçtiği köy ve kasabalara Çakıyor, kendisini tedirgin eden hiçbir şey göremiyordu. Grants geçidine kadar kötü hiçbir şey olmadı. Oraya tıpkı planladığı gibi, akşam altıya birkaç dakika kala vardı.

On sekiz ay önce kaldığı motele indi. Oda numarasını hatırlıyordu. 10 numarada kalmıştı o sefer. Oda meşrubat makinelerinin." bitişiğinde olduğu için gürültüden uzun süre uyanık kaldığını iyi biliyordu. Aynı oda yine boştu. Orayı istedi. Resepsiyondaki adama, o odanın kendisinde güzel anıları olduğunu anlattı. Aynı lokantada yemek yedi. Motelin tam karşısında. , Satori arıyordu Dom. Zen dilinde «ani aydınlanma» anlamına geliyordu bu sözcük. Ama bir türlü aydınlanamıyordu.

Saat dokuzda, odasından telefon etmektense yakındaki benzinciye kadar yürüdü, oradaki paralı telefonu kullandı. Laguna Plajında Parker Faine, önceden kararlaştırdıkları gibi, bir başka sokak telefonunun başında bekliyordu. Sabah Dom'a gelen mektupları almış, bilgi vermeye hazırdı. Aslında ev telefonlarının dinlenmesi zayıf bir ihtimaldi. Ama o iki Polaroid fotoğraf gelince, Dom bu olayda tedbirle paranoyanın aynı anlama geldiği kanısına varmış, Parker de ona katılmıştı.

«Faturalar,» dedi Parker. «Reklamlar. Garip mesaj falan yok. Fotoğraf da yok. Senin tarafta durum nasıl?»

«Şimdilik bir şey yok.» Dom telefon kabininin alüminyum duvarına yaslandı. «Dün gece pek iyi uyumadım.»

— 231 —

—363—

«Arria. gezintiye çıktın mı?» •

«Bir tek düğüm bile çözememişim. Ama kâbus gördüm. Yine aydede. O paralı telefona gelirken seni izleyen oldu mu?»

«Kamuflaj ustası biri değilse, olmadı.. Demek beni yarın da aynı telefondan arayabilirsin. Dinlenmiyor.»

«iki kaçık gibi konuşuyoruz,» dedi Dom.

Parker, «Ben biraz eğleniyorum ama,» diye karşılık verdi. «Hırsız polis oyunu. Saklambaç oyunu.

Casusculuk oyunu. Bunları çocukken hep severdim. Sen devam et, dostum. Eğer'yardıma ihtiyacın olursa şıp diye yanıdayım.»

«Biliyorum.»

Dom ıslak, soğuk rüzgâr altında motele döndü. Tıpkı Portland'daki otelde olduğu gibi burada da şafak sökene kadar üç kere uyandı. Her seferinde, hatırlayamadığı bir kâbustan uyanıyor, «Aydede!» diye bağıırıyordu.

7 ocak salı günü Dom erken kalkıp Sacramento'ya doğru yola çıktı. Oraya varınca 80 numaralı otoyola sapıp Reno'ya yöneldi. Yağmur aralıksız yağıyordu. Sierra'ların eteklerine vardığında yağış kara dönüştü. Arco'da durup lastiklerine zincir aldı, dağlara vurmadan **önce** onları taktı.

iki yaz önce, Grants geçidinden ,-Reno'ya on saatte varmıştı. Bu sefer daha bile uzun sürdü. Geçen sefer kaldığı Harrah Oteline kaydolduğunda, yine bir sokak telefonundan Parker Faine'i aradı, bir kahveye girip hafif bir şeyler yedi. Hiçbir şey yapamayacak kadar yorgundu. Bir Reno gazetesi alıp odasına döndü. Saat sekiz buçukta, iç çamaşırıyla yatağına uzanmış gazete okurken, Zebediah Lomack'la ilgili haberi gördü.

AYDEDE ADAMIN MALVARLIĞI YARIM MİLYON EDİYOR

RENO — Noel günü intihar etmesi üzerine aya olan garip tutkusu ortaya çıkan 50 yaşındaki Zebediah Harold Lomack'ın miras bıraktığı servetin 500.000 dolar değeri olduğu tahmin edilmektedir.

Müfeveffa'nın kızkardeşi Eleanor VVolsey tarafından veraset mahkemesine sunulan belgelere göre, paraların büyük kısmı çeşitli tasarruf hesaplarında, bir miktarı da hazine bonusu halindedir. Lomack'ın oturduğu, Wass Valley Caddesi, 1420 numaralı mütevazi evin 35.000 dolar değeri olduğu tahmin edilmektedir.

Profesyonel bir kumarbaz olan Lomack'ın bu serveti daha çok pokerden kazandığı söylentisi dolaşmaktadır. Reno'lu Sidney (Sierra Sis) Garfolk, onun için, «Gördüğüm en iyi oyuncuydu,» demiştir. Geçen yıl Las Vegas'ın Binion Horseshoe gazinosunda dünya poker şampiyonasını da Lomack

kazanmıştır. «Bazı insanların nasıl beyzbola, matematiğe, fiziğe yeteneği varsa, Lomack'in de kâğıtlara doğal bir yeteneği vardı,» diyen Garfolk'a göre, eğer zar oyunlanna zaafı olmasa Lomack'in serveti daha da büyük olabilirdi. Garfolk, «Kazandıklarının yarıdan fazlasını barbut masalarında kaybetti. Maliye de payını alınca, geriye ancak bu kadar kaldı,» demektedir.

Noel gecesi bir komşunun silah sesi duyduğunu bildirmesi üzerine eve giren Reno polisi, Lomack'in cesedini çöp dolu mutfağın ortasında bulmuştur. İnceleme sırasında evin duvarlarını, tavanlarını süsleyen bini aşkın ay resmi bulunduğu görülmüştür. Hikâye bitmek bilmiyor, uzuyor da uzuyordu. Besbelli iki haftadan beri bu bölgenin çok ilgilendiği bir olaydı. Dom, şaşkınlığı ve tedirginliği artarak okumayı sürdürdü. Zebediah'ın aya olan tutkusu büyük ihtimalle Dom'un sorunlarıyla hiç ilgili değildi. Bir rastlantı. Ama... tıpkı kâbuslardan uyandığında hissettiği korku, dehşet ve hayranlık karışımını hissediyordu yine. Uykusunda gezerken pencereleri çivilemeye kalktığında da yine aynı duygu vardı mutlaka içinde.

Yazıyı baştan sona birkaç kere okudu, saat dokuzu çeyrek geçe, tüm yorgunluğuna rağmen, gidip Lomack'in evine bir bakması gerektiğine karar verdi. Giyindi, otelin otoparkından arabayı aldı, görevliden VVass Valley'e nasıl gidileceğini öğrendi. Reno'nun yüksekliği kar çizgisinin altında olduğundan, yollar kuru ve temizdi. Dom bütün gece açık olan bir dükkâna uğrayıp kendine bir el feneri aldı. Aradığı eve vardığında saat onu pek az geçiyordu. Arabayı karşı kaldırıma parkedip indi. Ev aslında üç yana balkonu olan bir bungalovdu. Gerçekten de gazetenin anlattığı kadar mütevazi bir

görünüŖü vardı, iki dönümlük bir bahçenin ortasındaydı. Damında, bahçesinde, önceki fırtınalardan kar kalmıŖtı. Pencereleler karanlıktı.

Gazetedeeki yazıya göre Eleanor VVolsey, Zebediah'ın hem kızkardeŖi, hem de avukatıydı. Ağabeyinin ölümünden üç gün sonra uçakla Florida'dan gelmiŖ, 28 aralıkta Reno'ya varmıŖtı. Cenaze töreni ayın on üçünde yapılmıŖtı. Eleanor miras işlemlerinin sonuna kadar Reno'da kalacaktı. Ama ağabeyinin evinde değil, otelde kalıyordu. Bungalovu çok iç karartıcı buluyordu çünkü. Dom yasalara saygılı bir vatandaŖtı. Birinin evine izinsiz girmekten zevk almıyordu. Ama böyle yapmak zorundaydı, çünkü evi baŖka türlü görmesine olanak yoktu. Eleanor VVolsey'den izin alıp evi yarın görmek olacak Ŗey değildi. Kadın gazeteye, meraklılardan bıkip usandığını, yabancıların sapık ilgisinden içinin bulandığını söylemiŖti.

BeŖ dakika sonra Lomack'in evinin arka kapısına vardığında, kilide ek olarak bir de sürgü takılmıŖ olduğunu gördü. Pencereleleri denedi. Mutfak musluğunun üzerindeki sürgülü değildi. Onu açıp eve girdi. Fenerin ışığına öbür eliyle gölge yaparak ilerlemeye baŖladı. Konu komşunun ilgisini çekmek istemiyordu. Önce mutfağın duvarlarında dolaŖtırdı fenerin ışığına. Mutfak temizlenmiŖti. Cesedin bulunduğu günkü durumunda değildi. Gazeteye göre Eleanor evi iki gün önce temizletmeye baŖlamıŖ, satıŖa

— 366 —

hazırlıyordu. Besbelli mutfaktan, baŖlamıŖtı. Yerlerde çöp yoktu artık. Tezgâhların üstü temiz, yer karoları pırıl pırıldı. Her taraf taze boya ve dezenfaktan kokuyordu. Bir "tek Ŗaşkın hamamböceği hızla geçti, süpürgelik boyunca ilerledi, buzdolabının arkasında gözden

kayboldu. Artık böcekler de azalmıştı demek. Hiçbir yerde ay resmi de yoktu.

Dom, acaba Eleanor VVolsey'le tuttuğu adamlar çok mu hızlı çalışıyor, diye kaygılandı. Belki de Zebediah Lomack'ın tutku izleri tümüyle temizlenmiş, derlenip toplanıp atılmıştı.

Ama salona girdiği anda bu kaygılarının boşuna olduğunu anladı. Burada duvarlar da, tavan da, hatta pencereler de ay resimleriyle, posterleriyle kâğıtlanmıştı. Dom kendini uzay boşluğunda hissetti.

Çevresinde gezegenler birbirine fazla yakın dönüyorlarmış gibi. İnsanın dengesini bozan bir manzaraydı. Başı döndü, ağzı kurudu Dom'un.

Salondan yavaşça hole çıktı. Burada da yüzlerce ay resmi vardı. Kimi renkli, kimi siyah beyaz. Bazıları üstüste yapıştırılmıştı. Duvarlarda hiç boş yer yoktu. Selloteyp, raptiye, toplu iğne... her şey kullanılmıştı resimleri tutturmak için. İki yatak odasına da aynı dekorasyon uygulanmıştı. Aylar sanki bir mantar hastalığıydı, sporlanıp tüm evi sarmıştı.

Gazeteye göre bu eve son bir yıldır Lomack'den başka giren olmamıştı. Dom inanıyordu buna. Eğer bu kes-yapıştır Mikelanj'ının neler yaptığını bir gören olsa, hemen akıl hastanesine telefon ederdi. Komşular kumarbazın eskiden çok dışa dönük biriyken sonradan münzevi olduğunu söylemişlerdi. Besbelli aya olan tutkusu önceki yaz başlamıştı.

Önceki yaz... Bu tarih Dom'un hayatındaki değişikliklere paralel düşüyordu.

Dom'un tedirginliği her geçen saniyeyle biraz daha artmaktaydı. Bu garip sergiyi yaratan çılgın davranışı anlayamıyor, kendini Lomack'ın yerine koyamıyor, ama adamın duyduğu korkuyu ve dehşeti paylaşabiliyordu.

Fenerini o ay resimleri üzerinden kaydırarak bu evde dolaşmak bile ensesindeki tüylerin diken diken olmasına yol açıyordu. Gerçi aydedeler onu hipnotize etmiyordu. Besbelli Lomack'e o etkiyi yapmışlardı. Ama onlara bakarken, Lo-mack'i bu resimleri buraya yapıştırmaya iten etkenin, kendisine de o rüyaları gördüren etken olduğunu seziyordu.

Lomack'le kendisi, ayın güçlü simge rolü oynadığı bir yaşantıyı paylaşmış olmalıydılar, iki yaz önce/aynı zamanda, aynı yerde bulunmuş olmalıydılar. Yanlış- bir zamanda, yanlış bir yerde.

Lomack bastırılmış anıların gerilimi yüzünden delirmişti. Ben de mi delireceğim, diye düşündü Dom. Bütün yatak odasının ortasında durmuş, döne döne duvarlara bakmaktaydı.

Aklına çok kötü bir düşünce geldi. Belki de Lomack kendini öldürmemişti. Önceki yaz olanları hatırladı diye, namluyu ağzına almaya zorlanmış olabilirdi. Belki de hatırlamak, hatırlamamaktan daha kötüydü. Belki gerçek ortaya

— 368 —

çıkarsa, uykuda gezmeler, kâbus görmeler hafif kalacak, daha büyük korkular doğacaktı.

Aydedeler... Yuvarlak cisimlerin yarattığı baskı giderek artıyordu. Soluk almak bile güçleşiyordu artık. Dom burada kendisini kötü bir yazgının beklemekte olduğu sanısına kapıldı. Odadan çıkarken bu aydedelerden kaçmaya çalışıyor, sendeliyordu.

Fenerinin ışığı duvarda zıplıyor, Dom koridoru koşarak geçiyordu. Tekrar salona daldı, yerdeki kitap yığınının takılıp düştü. Bir an sersemlemiş durumda yattı, sonra aklı çabucak başına geldi. Birden, birbirinin eşi posterlerden birinde, ayın üzerinde «Dominick»

kelimesine bakmakta olduğunu farkederek sarsıldı. Keçe kalemle yazılmıştı o kelime oraya. Mutfaktan salona ilk geçtiğinde görememişti Dom onu. Ama şimdi yere düşünce, fenerin ışığı tam o noktayı aydınlatmıştı. Vücudunda bir ürperme dolaştı. Gazetede bu konuda bir şey yoktu ama el yazısı kesinlikle Lomack'ın olmalıydı. Dominick bildiği kadarıyla bu kumarbazla hiç tanışmamıştı. Ama bu yazının başka bir Dominick'den söz ettiğine inanmak, rastlantıyı fazla zorlamak olurdu. Yerden kalktı, kendi adının yazılı olduğu postere doğru birkaç adım attı. Fener ışığı ona bitişik posterde de yazı bulunduğunu gösterdi. Kendi adı, Lomack'ın dört postere yazdığı dört isimden yalnızca biriydi: DOMINICK, GINGER, FAYE, ERNIE. Eğer kendi adı, unuttukları bir anıyı paylaştıkları için buraya yazılmışsa, diğer üçünün de aynı anının kurbanları olması gerekirdi. Ama Dom bu insanların hiçbirini hatırlamıyordu. •

Polaroid resimdeki papazı düşündü. Ernie o muydu? Yatağa kayışlarla bağlanmış sarışın... Ginger miydi yoksa Faye mi? Fenerin ışığını bir isimden ötekine tekrar tekrar kaydırırken içinde gerçekten de karanlık ve korkunç bir anı uyandı. Ama bilinçaltının diplerindeydi o anı. Yüzeyin altında yüzen bir okyanus yarattığı gibi, koca bir karaltıdan ibaretti. Varlığı ancak yüzeydeki kırılganlıklardan ve gölgesinin ışıkları değiştirmesinden belli oluyordu. Dom o anıya uzanıp yakalamaya çalıştı, anı derinlere dalıp kayboldu.

Lomack'ın evine girdiği andan beri korkunun pençesindeydi Dom. Ama şimdi çaresizlik duygusu daha ağır basıyordu. Boş evin içinde bir çığlık attı, sesi ay resimli duvarlarda yankılandı. «Neden hatırlayamıyorum?» Nedenini biliyordu elbette. Birisi onun zihniyle oynamış, bazı anıları temizlemişti. Ama

yine de bağırdı Dom. Korkuyla, öfkeyle bağırdı. «Neden hatırlayamıyorum? Hatırlamak zorundayım!» Üzerinde kendi adının yazılı olduğu resme doğru elini uzattı. Sanki o adı oraya yazarken Lomack'in aklından neler geçtiğini anlamaya çalıştı. Yüreği çarpıyordu. Öfkeyle kükredi. «Allah kahretsin! Kimseniz, hepinizi Allah kahretsin! Hatırlayacağım. Hepsini hatırlayacağım, itoğul-ları! Mutlaka!»

Birdenbire olmayacak bir şey oldu. Postere dokunmadığı halde, elleri on-

— 370 —

dan bir metre kadar uzakta olduğu halde, duvardaki poster yırtılıp yerinden kurtulmaya başladı. Köşelerinden dört bantla yapıştırılmıştı. Bantlar çatırda-yarak açıldı, poster duvardan ayrıldı, uçmasını biliyormuş gibi Dominick'e yaklaştı. Dominick şaşırarak geriledi. Neredeyse kitaplara takılıp tekrar düşecekti. Fenerin ışığı ona, posterin yarım metre uzakta, havada durduğunu gösterdi. Göz hizasında. Hiçbir desteği olmadığı halde, hafif hafif dalgalanarak duruyordu öylece. Orta yeri şişiyor, sona şişlik dalga halinde yukarıya kayıyor, başka tarafı şişkinleşiyordu. Kendi adı rüzgâr altında bir bayrağa yazılmış gibi kıpırdamaktaydı..

Hayal bu, dedi umutsuzca.

Ama gerçek olduğunu biliyordu.

Soluk alamadı. Sanki evin içindeki soğuk hava aşırı yoğunlaşmış, solu-namayacak kadar koyulmuştu. Poster biraz daha yaklaştı.

Dominick'in elleri titriyordu. Fener ışığı kıpırdadı, parlak kâğıdın üzerinde dansetti.

Süresi belli olmayan bir zaman boyunca, duyulabilen tek ses o posterin hışırtısı oldu. Derken odanın her

yanından benzer sesler gelmeye başladı. Fermuar sesi gibi bant açılma sesleri, ardından hareketlenen posterlerin kıpırtıları. Tavandan, duvarlardan, pencerelerden posterler hışıır hışıır havalanıyordu. Elli kadar aydede her yandan Dom'a doğru geldi, Dom korku ve şaşkınlıkla bağırdı.

Çığılığı soluk borusundaki bir tıkanıklığı açmış oldu. Birden soluk alabilmeye başladı.

Son posterin bantları da açılıyordu. En az elli poster birden havadaydı çevresinde. Hışırdamıyorlardı da artık. Sanki yok olan bir şeye sağlamca yapıştırılmışlardı. Ölen kumarbazın evinde, boş bir tapınağın sessizliği hüküm sürüyordu. Buz gibi, içe işleyen bir sessizlik. Derken elli poster aynı anda, sanki bir düğme çevrilmiş gibi titrediler, dalgalandılar, kanat çırpır gibi oldular. Ortalıkta onları itecek rüzgâr bulunmadığı halde, bir atlıkarıncanın atları gibi düzenli biçimde odanın çevresinde dönmeye başladılar. Dom orta yerde duruyor, aylar onun çevresinde dönüyordu. Posterler kıvrılıyor, açılıyor, kimi hilâl, kimi dolunay, birbirini kovalıyorlardı odanın içinde. Masaldaki sihirbazın çırağı o süpürgelere nasıl can verdiyse, aynı şey oluyor gibiydi. Dom'un korkuları azalıyor, yerini şaşkınlığa bırakıyordu. Şu an için, bir tehlike yoktu görünüşe göre. Hatta içinde vahşi bir sevinç doğdu, coşkuya dönüşmeye çalıştı. Bu gördüğüne bir açıklama bulamıyor, şaşkın durumda seyrederiyordu. Genelde en korkunç şey bilinmeyen şeydi. Ama Dom belki de şu anda iyi niyetli bir gücün harekete geçmiş olduğuna inanıyordu. Hayranlıkla olduğu yerde dönüyor, ayların çevresinde geçit töreni yapışını seyrederiyordu. Sonunda ağzından keyifli bir gülme sesi çıktı.

O anda odadaki genel hava birden değişti. Posterler kanat seslerini taklit edencesine gürültüler çıkararak Dom'a doğru öfkeli yarasalar gibi uçtular. Pike yapıp başına konuyor, suratına tokat atıyor, sırtına çarpıyorlardı. Canlı olmadıkları halde, Dom onların saldırısında kötü niyetli bir anlam sezer gibi oldu. Tek kolunu yüzüne siper etti, feneri tufan eliyle ayları kovalamaya çalıştı ama onlar hiç gerilemedi. Kâğıtlar birbirine çarptıkça sesler de daha artıyordu.

Dom deminki sevincini unuttu, panik içinde sendeleyerek ilerledi, kapıyı bulmaya çalıştı. Ama dönüp duran posterler yüzünden hiçbir şey göremiyor-du. Kapıyı da, pencereyi de. Önce o yana, sonra bu yana sendeledi. Yönünü iyice kaybetmişti.

Gürültüler daha da beter hale geldi. Koridorda ve diğer odalarda bine yakın poster duvarlardan ayrılmaktaydı. Raptiyeler fırlıyor, bantlar açılıyor, zamlar birden yapıştırma özelliğini kaybediveriyordu. Bine yakın yüzeyi kra-' terli aydede... sonra belki bir bin tane daha, büyük gürültülerle havalandı, döndü, salona doğru uçtu, Dom'un çevresindeki geçit törenine katıldı. Dergilerden kesilmiş parlak resimler fenerin ışığını yansıtıp parıldıyorlardı. Yangın gibi. Siyah beyazlar ise termal hava akımlarına kapılmış küllere benziyordu.

Dom soluk almaya çalışırken ağzına ay resimleri giriyor, onları tükürmek zorunda kalıyordu. Binbir zorlukla karşısındaki ilk posterler perdesini yarınca, 'ardında bir yenisini buluyordu.

Bu inanılmaz gösterinin kendisine hatırlayamadığı kâbusları hatırlatmak için yer aldığını sezmekteydi. Bú işin nasıl olabildiğini bilmese de, amacını; anlıyordu. Kendini bırakır, bu ay fırtınasında sürüklenirse, rüyalarını anlayacak, onların gerisindeki korkunç nedeni

anlayacak, on sekiz ay önce kendisine neler olduğunu öğrenecekti. Ama bu yassı küpelere kendini bırakamayacak kadar korkuyordu. Hem işin aslını anlamak istiyor, hem de anlamaktan ürküyordu. «Yo, hayır,» dedi. Ellerini kulaklarına kapattı, gözlerini sımsıkı yumdu. «Kesin artık! Kesin artık!» Yüreği her çığlığa karşı iki kere çarptı. «Kesin!» Boğazı acıyor, sesi çatlıyordu. **«Kesin!»**

Gürültü apansız sona erince şaşırdı. Orkestra bir anda susmuştu. Dom bu emrinin yerine getirilmesini hiç beklemiyordu. Hâlâ da bu sessizliğin, kendisi öyle dedi diye olduğuna inanmış değildi.

Ellerini kulaklarından çekti, gözlerini açtı.

Aydedeler galaksisi çevresinde hareketsiz durmaktaydı. Posterlerden birini havanın içinden çekip aldı, elinde evirip çevirdi, iki parmağı arasında muayene edip kâğıdın maddesini anlamaya çalıştı. Posterde bir özellik yoktu. Ama karşısında sihirliymiş gibi durmuştu. Havada. Diğer binlercesi gibi.

«Nasıl?» dedi titreyen bir sesle. Sanki aylar konuşmasını da biliyorlarmış gibi onlara soru soruyordu.

«Nasıl? Niçin?»

— 237 —

Aylar hep birlikte, bir anda düştüler. Büyü sona ermiş gibi, binlerce ay yere yığıldı, düzensiz kümeler halinde kalakaldı. Deminki esrarengiz güçlerinden eser kalmamıştı.

Dom şaşkın ve şok içinde ilerledi, holün kapısını buldu. Aylar ayaklarının altında kuru sonbahar yaprakları gibi çatırdıyordu. Kapıda durdu, fenerini kısa koridora doğru tuttu. Duvarlarda tek bir ay resmi bile kalmamıştı. Ev artık çırılçıplaktı.

Dönüp yatak odalarından birinin kapısına geldi, tekrar salona girdi, kâğıt yığınının ortasına çömeldi. Feneri çevirip kâğıtları titreyen elleriyle yokladı, demin gördüğü şeyi anlamaya .çalıştı.

içinde korku ve o şaşkın sevinç birbiriyle boğuşuyordu. Ne hissetmesi gerektiğine karar veremiyordu. Böyle bir olayın hiç benzeri olmuş değildi ki dünyada! Bir an, içinden bir gülme isteği kabarıyor, ardından korkunun buz gibi soluğu o sevinci donduruyordu. Kendini kötü bir gücün pençesinde hissediyor, hemen sonra, iyi ve temiz bir gücün elinde hissediyordu. Kötü. iyi. Belki ikisi birden... ya da hiçbiri. Yalnızca... **bir** şey işte.

Kelimelerin tarif gücünün ötesinde bir şey.

Kesinlikle bildiği, iki yaz önce kendisine olanın bundan daha garip olduğuydu.

Hâlâ parmaklarıyla kâğıt ayları yoklarken ellerinde bir gariplik hissetti. Avuçlarını açıp sırayla fenerin ışığına yaklaştırdı, iki avucurıda da deri kızarmış, halka halinde şişmişti. İltihaplı gibi. Halka çok düzgündü. Pergelle çizilmişçesine düzgün.

Dom bakarken ellerindeki halkalar silindi, yok oldu.

O gün salıydı. Ocağın yedisi.

Chicago, ilinois

Kilise lojmanının ikinci katındaki odasında Peder Stefan VVycazik bir davul sesiyle uyandı. Kocaman bir davulun sesiydi bu. Vuruyor, sonra hafif yankılanıyordu. Dev bir kalbin atışları gibiydi. Her kalp gibi iki kere atıyor, ■sonra ekstradan bir vuruş daha geliyordu: LUB-DUB-dub...

LUB-DUB-dub... LUB-DUB-dub...

Şaşkın ve hâlâ uykulu, lambayı yaktı, gözlerini kısıp saatin kaç olduğunu görmeye çalıştı, ikiyi yedi geçiyordu. Perşembeye girmişlerdi. Geçit törenine uygun bir saat sayılmazdı bu saat.

LUB-DUB-dub... LUB-DUB-dub...

Her üçlemeli vuruşun ardında üç saniyelik bir duraklama geliyor, sonra yeni vuruşlar başlıyordu. O kadar tekdüze ve aksamasızdı ki, davulcu değil de, bir makinenin sesi olmalıydı.

— 238 —

Peder VVycazik yorgani üzerinden attı, yalınayak pencereye yürüdü, lojman binasıyla kilise binası arasındaki bahçeye baktı. Yalnızca kar, çıplak dallar, kapıda da bir araba feneri, o kadar.

Vuruşlar daha şiddetlendi, aradaki duraklamalar iki saniyeye indi. Stefan robdöşambrını sandalyenin üzerinden aldı, pijamalarının üstüne giydi. Ses öyle yükselmişti ki, şaşırtıcı veya can sıkıcı olmanın ötesine geçmişti. Korku veriyordu. Her vuruşla pencere pervazları zangırdıyor, kapılar sarsılıyordu.

Aceleyle üst kat koridoruna çıktı, karanlıkta elektrik düğmesini bulmaya uğraştı.

Sağda bir başka kapı açıldı, Stefan'ın öbür yardımcısı Peder Michael Ger-rano dışarıya fırladı. O da robdöşambrını giymeye çalışıyordu. «Nedir o?» «Bilmem,» dedi Stefan.

Bir sonraki üçlü vuruş öncekilerden daha şiddetliydi. Bina sanki üzerine dev bir çekiçe vurulmuş gibi sarsıldı. Ses keskin değildi. Şiddetli, ama boğuktu. Çekiçlere bezler bağlanmış, ama yine de hızla vuruluyormuş gibi. Ampuller göz kırpıyordu arasıra. Artık vuruşların arasındaki duraklama bir saniyeye inmişti. Birincinin yankısı bitmeden ikinci üçlü vuruş başlıyordu. Her vuruşta ışıklar göz kırpıyor, yerler titriyordu.

Peder Gerrano'yla Peder VVycazik gürültünün kaynağını aynı anda farket-tiler: Brendan Cronin'in odası. Hızla o

kapıya ilerlediler. Cronin'in kapısı, Ger-rano'nunkinin tam karşısındaydı.

İçeriye girdiklerinde Brendan'ı derin uykuda buldular. Peder Wycazik'e Vietnam'daki bombardımanları hatırlatan o korkunç gürültülere rağmen, rüya görüyordu Brendan. Hatta dudaklarında bir gülümseme bile vardı. Pencereleler zangırdadı, perde halkaları kornişlerde sakırdadı, masanın üzerinde bir saç fırçası yerinde sıçradı, birkaç bozuk para birbirine çarptı, Bren-dan'ın çivideki cüppesi önce sola, sonra sağa savruldu. Yatağın başucundaki, duvarda asılı duran haç da sallanmaya başladı.

Peder Gerrano bağırdı ama Stefan onun ne dediğini duyamadı. Artık boğuk vuruşların arasında hiç duraklama kalmamıştı. Peder Wycazik de sesleri davul sesine benzetmekten vazgeçmişti. Bu ancak dev bir makine olabilirdi. Ama ses her taraftan geliyor gibiydi. Makine evin tüm duvarlarına gömülüymüş gibi. Esrarengiz bir amaçla çalışıyormuş gibi.

Derken masanın üzerindeki bozuk paralar ve eşyalar yerlere dökülmeye başladı. Peder Gerrano gözlerini iri iri açmış, kapıya doğru geriliyordu. Kaçacaktı sanki. Ama Stefan yatağa yaklaştı, uyuyan papazın üzerine eğildi, ona adıyla seslendi. Bunun bir etkisi olmayınca Brendan'ı omuzlarından yakalayıp sarstı. Kızıl saçlı papaz gözlerini kırptırıp açtı. Çekiç darbeleri bir anda kesildi.

Gümbürtünün böyle susması, Peder Wycazik'i başlaması kadar rahatsız etmişti. Brendan'ı bıraktı, odanın çevresine inanmaz bakışlarla baktı.

«Öyle yaklaştım ki,» dedi Brendan uykulu bir sesle.
«Keşke beni uyan-dırmasaydınız. Öyle yaklaştım ki!»

Stefan yorganı çekti, papazın ellerini tuttu, avuçlarını yukarıya çevirdi. Avuçlarda kıpkırmızı şiş halkalar vardı. Stefan onlara hayranlıkla baktı, ilk kez görüyordu bu işaretleri.

Nedir bütün bunlar acaba, diye merak etti.

Peder Gerrano soluk soluğa yaklaştı, halkalara baktı.

«Onlar nereden oldu?»

Peder VVyczak bu soruya aldırmaksızın Brendan'a döndü. «Neydi o ses? Nereden geliyordu?»

«Çağrı.» Brendan'ın sesi hâlâ mahmurdu. Yumuşak, tatlı bir heyecan karışıyordu içine. «Benî geri çağırıyor.»

«Nedir seni çağıran?» diye sordu Stefan.

Brendan gözlerini kırptırdı, doğruldu, sırtını yatağın başucu tahtasına yasladı. Gözleri hâlâ net bakmıyordu.

Yavaş yavaş bakışlar durulaştı, Peder VVyczak'e ilk kez doğru dürüst baktı. «Ne, oldu? Siz de mi duydunuz?»

«Her nasılsa duyduk,» dedi Stefan. «Bütün evi sarstı.

Şaşılabilecek şey. Neydi o, Brendan?»

«Bir çağrı.. Beni çağırıyordu, ben de çağırıcı izliyordum.»

«Ama... neydi seni çağıran?»

«Şey... bilmiyorum. Bir şey. Beni geri çağırıyordu...»

«Geri nereye?»

Brendan kaşlarını çatı. «Işığa. Size anlattığım rüyanın altın ışığına.» «Ne demek bütün bunlar,» diye sordu

Peder Gerrano. Sesi titriyordu. Stefan'la Brendan gibi mucizelere aışkın değildi o. «Birisi bana da anlatır mı lütfen?»

iki papaz ona yine de aldırmadılar.,,

Stefan, Brendan'a, «Altın ışık... nedir?» diye sordu.

«Tanrı seni yine inanca çağırıyor olabilir mi?»

«Hayır. Yalnızca..., bir şey işte. Beni geri çağırıyor. Gelecek sefere belki onu daha iyi görürüm.»

Peder VVycazik yatağın kenarına, oturdu. «Bu bir daha mı olacak sence? Hep seni çağırmayı sürdüreceksin mi?»

«Evet,» dedi Brendan. «Evet. Sürdüreceksin.»

Günlerden perşembeydi. ,Ocağın dokuzu.

Las Vegas, Nevada

Cuma günü öğleden sonra Jorja Monatella gazinoda çalışırken, eski kocası Alan Rykoff'un kendini öldürdüğünü öğrendi.

Haber telefonla gelmişti. Arayan Aian'ın birlikte yaşamakta olduğu sevgilisi Pepper Carafeld'di. Jorja onunla 21 masalarından birinin yanındaki telefonda konuştu. Eliyle ağızlığı siperliyor, kulaklığı kulağına bastırıyor, duya-bilmeye savaşıyordu. Aian'ın öldüğünü öğrenince şoka kapılmış, içi bulanmış, ama üzülmemişti. Alan kendi bencil ve zalim davranışları yüzünden, hak etmişti Jorja'nın üzülmemesini. Genç kadının duyabildiği tek şey acıma oldu.

Pepper anlatıyordu. «İki saat önce kendini vurdu.

Polisler burada. Gelmen gerek.»

«Polis beni mi görmek istiyor?» diye sordu Jorja.

«Neden?»

«Yo, yo, polis öyle bir şey istemiyor. Gelip Aian'ın eşyalarını almalısın. O eşyaların buradan mümkün olduğu kadar çabuk çıkarılmasını istiyorum.»

«Ama ben istemiyorum onun eşyalarını,» dedi Jorja.

«Yine de sana düşer, istesen de istemesen de.»

«Bayan Carafeld, biz kötü bir boşanma atlattık. Şimdi ben asla...»

«Geçen hafta vasiyetnamesini yazdı. Seni uygulayıcı olarak atadı. Bu yüzden gelmen gerek. Eşyalarının buradan hemen çıkarılmasını istiyorum. Senin işin.»

Alan'la Pepper yüksek bir apartmanda oturuyorlardı. Flamingo Yolu üzerinde lüks bir binada. Daire telekızındı. On beş katlı beton bir bina, çevresinde boş çöl arazisi. Bu yüzden olduğundan da yüksek görünüyordu. Tek başına durduğu için anıta benziyor, bahçesindeki çiçek yataklarının, çimenlerin arasına çölden rüzgârla gelen tohumların garip tomurcukları da yayılıyordu.

Kapıda iki polis arabasıyla bir morg kamyoneti durmaktaydı. Giriş holünde polis falan yoktu. Asansörlerin yanındaki kanepede genç bir kadın oturuyordu. Öndeki yazıhane masasında da gri pantolon, lacivert ceket giymiş apartman görevlisi iş başındaydı. Yerler mermer döşeme, favanda kristal avizeler, sağda solda kanepeler ve koltuklar, asansör kapılarının pirinç tokmakları... bunların hepsi kibarlık özentisi yansıtıyor, lüks olmaktan öteye gidemiyordu. '

Jorja görevliye kendini tanıtip geldiğinin yukarıya bildirilmesini söylerken kanepedeki kadın ayağa kalktı, «Bayan Rykoff, Pepper Carafield benim,» dedi. «Şey... sanırım öteki soyadınızı kullanmam gerekirdi.» «Monatella,» dedi Jorja.

Tıpkı içinde yaşadığı bina gibi Pepper de kibarlık iddiasındaydı. Ama onun çabaları o kadar başarılı olamamıştı. Sarı saçları fahişelerin çok, hoşlandığı biçimde kesilmiş, kıvrırcık bırakılmıştı. Permalı. Gün boyu zamanını hep yataklarda geçiren biri için böylesi daha uygundu. Pahalı markalı mor bir bluz giymişti ama yakasındaki düğmelerin gereğinden fazlasını açık bırakmış, çok fazla et gösteriyordu. Gri pantolonu iyi dikilmiş, ama aşırı dardı. Kolunda pırlantalı bir Cartier saat vardı. Onun da etkisini sayısız pırlantalı

yüzükler zayıflatıyordu. Dört yüzük birden takmıştı. «Yukarda durmaya dayanamadım,» dedi Pepper. Eliyle Jorja'ya kanepeyi gösterdi, oraya oturmasını istedi. «Ceset alınmadan yukarı çıkmayacağım.» Ür-perdi. «Burada konuşabiliriz. Yeter ki sesimizi alçak tutalım.» Başını apartman görevlisine doğru salladı. «Ama kavga edeceksek hemen kalkar giderim. Anlıyor musunuz?Buranın halkı benim neyle geçindiğimi bilmez. Öğrenmelerini de istemem. Eve hiç iş getirmem. Hep dışarda çalışırım.» Yeşilimsi elâ gözlerinde hiç derinlik yoktu.

Jorja ona soğuk soğuk baktı. «Beni acı çeken, terkedilmiş bir kadın sanıyorsanız, rahatlayabilirsiniz, Bayan Carafeld. Alan için ne hissetmiş, olursam olayım, geçti artık. Ölümü bile bir şey hissetmemi sağlayamadı. Bundan gurur duymuyorum. Bir zamanlar ona âşıktım. İkimiz birlikte güzel bir çocuk yaratmıştık. Bir şeyler hissetmem gerekirdi... hissetmediğim için utanıyorum. Ama herhalde burada sahne yapacak değilim.»

«Harika,» dedi Pepper. Gerçekten memnun olmuştu. Kendi dertleriyle öylesine meşguldü ki, Jorja'nın demin tarif ettiği aile faciasının farkına bile varamamıştı.

«Burada oturanlar erkek arkadaşımın kendini öldürdüğünü duyunca bir süre soğukluk edecekler zaten. Bu tür pislikten hoşlanmayan insanlar onlar. Bir de neyle geçindiğimi öğrenirlerse... bir daha aralarında barınamam artık. Anlıyorsunuzdur. Taşınmak zorunda kalırım. Onu da hiç istemiyorum. Hem de hiç. Burayı çok seviyorum.»

Jorja, Pepper'in süslü ellerine, açık yakasına, ifadesiz gözlerine baktı,

«Seni ne sanıyorlar dersin?» dedi. «Mirasyedi mi?»

Pepper bu sözdeki alayı anlamadı. «Evet,» dedi. «Nereden bildin? Daireyi alırken şıkır şıkır yüzlükler saydım. Kredi gerekmedi. Ailemin parası olduğunu söyledim onlara.»

Jorja ona, zengin kızların satın aldıkları dairelere nakit para ödemediğini anlatmaya kalkışmadı. «Alan'dan söz edelim mi?» dedi. «Ne oldu? Bir fers-*i'ik* mi oldu?

Alan'ın... kendini öldürecek tip olduğunu sanmazdım.»

Pepper göz ucuyla apartman görevlisine baktı, onun yeterince uzakta olduğundan emin olmaya çalıştı, sonra konuştu. «'Ben de öyle, hayatım. Hiç aklıma gelmezdi. Öyle... sert erkek tipiymi ki! Güçlü, sağlam. Tabii birkaç ay önce biraz garip davranmaya başladığı bir gerçek. Hele son zamanlarda enikonu sapıklaştı. Hatta acaba bir başkasını mı bulsam diye düşünmeye başladım. Ama kendini öldürüp her şeyi berbat edeceği aklıma gelmedi. Tanrım! İnsan hiç anlayamıyor, değil mi?»

«Bazı kimseler hiç başkalarını düşünmüyorlar,» dedi Jorja. Kadının gözleminin kısıldığını gördü, o bir şey söyleyemeden ekledi. «Yani Alan sana pezevenklik mi yapıyordu?»

Pepper kaşlarını çattı. «Bak, benim öyle aracıya ihtiyacım yok. Pezevenk-!er, fahişelere gereklidir. Ben fahişe değilim. Fahişeler elli dolara ağız seksi yapar, günde sekiz on kişiyle düşüp kalkar. Kaç paraya bulurlarsa. Ömürlerinin çoğunu frengili geçirir, sonunda da meteliksiz kalırlar. Ben öyle değilim, arkadaş. Ben varlıklı erkeklerin arkadaşımı. En iyi otellerin onayladığı, uygun gördüğü kişilerin listesinde adım var. Geçeri yıl iki yüz bin dolar para kazandım. Ne diyorsun buna? Yatırımlarım var. Fahişelerin yatırımı olmaz, şekerim. Alan benim pezevenğim değildi. Menajerimdi. Bir iki kız arkadaşıma da menajerlik yapıyordu. Onu

onlara ben tanıttım, çünkü böyle manyaklaşmaya başlamadan önce ortalıktaki en iyi menajer oydu.» Jorja kadının kendini nasıl bu kadar kandırabildiğine pek şaşmıştı. «Alan senin ve arkadaşlarının kazancından menajerlik payı mı alıyordu?» diye sordu.

Pepper'in kaslarındaki çatıklık açıldı. Jorja'nın temiz kelimeler kullanmaya başlaması onu rahatlatmıştı.

«Hayır. Onunla anlaşmamızın en iyi yanı da buydu. O hâlâ krupiyelik yapıyordu. Parayı oradan kazanıyordu. Bize menajerlik edecek çevresi vardı ama zahmetlerine karşılık tek istediği bedava işti. Sevişmeye bu kadar çok ihtiyaç duyan bir erkek daha tanımadım. Bir türlü doymak bilmiyordu. Hatta son birkaç aydan beri tutku haline getirmişti sevişmeyi. Seninle de öyle miydi, tatlım?» Jorja bu ani samimiyetten tiksiniş, kadını susturmaya çalışıyordu ama Pepper susmak bilmiyordu. «Son birkaç haftadır her an kudurmuş gibiydi. Onu bıraksam mı, diye düşünmeye başladım. Bu işte bir çılgınlık vardı. Yatağa atlıyor, sevişiyor, sevişiyor, sonunda canı kalmıyor, o zaman da porno filmler seyretmek istiyordu.»

Jorja birden Alan'ın kendisini vasiyetname uygulayıcısı olarak görevlendirmesine çok kızdı. Hayatının son bir yılını nasıl geçirdiğine onu neden zorla tanık ediyordu? Kızmasının . bir nedeni de, babasının ölümünü Marcie'ye anlatmanın bir yolunu bulmak zorunluluğuydu. Marcie psikolojik bakımdan zaten bıçak sırtındaydı. Ama Pepper Carafeld'e pek kızmıyordu Jorja. Kızmıyor, ama çok şaşıyordu. Evet.. Çünkü Alan'ın bile birlikte yaşadığı insandan biraz yas beklemeye hakkı vardı. Bu yamyam kadının verebileceğinden fazlasını. Hoş, yamyamı yamyam diye suçlamak da yersizdi.

Asansörlerden birinin kapısı açıldı, içinden üniformalı polisler, morg görevlileri, bir sedye, üzerinde de içi görünmez torbaya sokulmuş ceset çıktı.

Jorja'yla Pepper kaneden kalktılar.

Daha sedye ilk asansörden çıkarılırken İkincisinin de kapısı açıldı, iki üniformalı, iki de sivil polis çıktı.

Sivillerden biri Pepper Carafeld'e yaklaşıp birkaç sıradan soru sordu.

Jorja'ya bir şey soran' olmadı. Jorja kazık gibi duruyor, eski kocasının sokulduğu torbaya bakıyordu.

.Sedyeyi itmeye başladılar. Tekerlekleri gıcırdadı.

Jorja onun uzaklaşışına baktı.

İki polis kapıları açık tuttular, morgcular sedyeyi dışarı çıkardı. Sonra sedye pencerelerin dışından geçti. Jorja dönüp bakışlarıyla onu izledi. Hâlâ acı

— 243 —

duymuyordu. Ama içine güçlü bir meic.nK.oli dalgası dolmuştu. Oysa neler olabilirdi, diye düşünmekten kendini alamıyordu.

Pepper yakındaki asansör kapısını açık tutmuş, sesleniyordu. «Benim eve çıkalım.»

Dışarda adli tıp arabasının kapıları kapandı.

Asansörde çıkarlarken fısıldayarak konuştular, bunu on dördüncü kat koridorunda da sürdürdüler, sonra eve

girince normal ses tonunda devam ettiler. T-'epper,

Alan'ın o garip seks tutkusunu tarif etmekte direniyordu.

Gerçi Alan seksten her zaman hoşlanmıştı. Ama besbelli son zamanlarda bu İş hasta bir tutku haline dönüşmüştü.

Jorja bunları dinlemek İstemiyordu. Ama kadını susturmak, bu sözlere dayanmaktan daha zordu.

Son haftalarda Alan'ın günleri hep seksle geçmişti. Ama zevk olan seks yerine, umutsuz, hasta bir seksle, işinden hastalık izni alıp vaktini Pepper')e, öteki kızlarla

yatakta geçirmişti. Hiçbir çeşitlemeyi, hiçbir sapıklığı denemeden bırakmamıştı. Pepper hâlâ anlatıyordu. Alan çeşitli merhem, araç, alet, fakı ve kılıklara da merak sarmıştı. Takma penisler, penis yüzükleri, sivri topuklu pabuçlar, vibratörler, kokain yağlan, kelepçeler... Ceset torbasını gördüğünden beri zaten dizlerinin bağı' çözülen Jorja sonunda dayanamadı. «Lütfen sus. Ne yararı var? Öldü artık, Tanrı aşkına!»

Pepper omuzlarını kaldırdı. «Bilmek istersin sandım. Çok para ziyan etli bu işe... yani seks işine.

Vasiyetname senin sorumluluğun olduğuna göre, bilmek istersin dedim.»

Alan Arthur Rykoff'un Pepper'e emanet edip bıraktığı son vasiyetnamesi tek sayfalık bîr yazıdan ibaretti.

Jorja lake masanın önündeki süet koltuğa oturdu, masa lambasının ışığında yazıya hızla göz gezdirdi. İşin garip yanı, Alan'ın Jorja'yı vasiyetname sorumlusu olarak atamasına rağmen, nesi varsa Marcie'ye bırakmış olmasıydı. Oysa onun babası ölçlüğüne bile inkâr etmeye kalkışmıştı bir ara.

Pepper de pencerenin önündeki siyah lake sandalyeye oturmuştu. «Herhalde fazla bir şey bırakmamıştır,», dedi. «Parayı pek rahat harcardı. Ama arabası var, biraz ziyneti var.»

Jorja, Alan'ın vasiyetnameyi dört gün önce notere onaylattığına dikkat etti. «Herhalde bunu notere götürürken de intihar etmeyi düşünüyormuş,» dedi. «Yoksa ihtiyaç duymazdı.»

Pepper omuzlarını kaldırdı. «Herhalde.»

«Ama sen tehlikeyi göremedin mi? Sıkıntı içinde olduğunu anlayamadın

«rıı?»

«Dedim ya, tatlım, birkaç aydır biraz garipti.»

«Evet ama son birkaç günde gözle görülür bir değişiklik olmuş olmalı.

— 385 —

Öteki garipliklerinden farklı bir şey. Vasiyetname hazırlayacağını, sana vereceğini söylediğinde kuşkulanmadın mı?'Görünüşünde, davranışında seni kaygılandıran bir şey yok muydu?» \

Pepper sabırsız bir hareketle ayağa kalktı. «Ben psikolog değilim, tatlım. Eşyaları yatak odasında. Elbiseleri hayır derneğine vermek istersen, ben onlara telefon ederim. Ama ötekileri, mücevherleri, özel eşyalarını hemen al, götür buradan. Sana her şeyin yerini göstereyim.»

Alan'ın içine yuvarlandığı bu ahlâk çöküklüğü Jorja'nın midesini bulan-dırıyordu. Ama onun ölümünden bir nebze suçluluk da duymuyor değildi. A-caba Alan'ı kurtarmak için bir şey yapabilir miydi? Vasiyetnameyi Jorja'ya, mallarını Marcie'ye bırakmakla, son günlerinde onlara doğru uzanmış sayılırdı Alan. Bu jest acıklıydı, yetersizdi... ama Jorja'ya yine de dokundu. Noel' den önce telefonda Alan'ın sesinin nasıl geldiğini hatırlamaya çalıştı. Son konuştuklarında. O sesteki soğukluğu, küstahlığı, bencilliği... ama. belki de o zalim sesin altında, kendisinin sezmesi gereken başka şeyler de vardı. Umutsuzluk, karmaşa, yalnızlık, korku. . Bunu düşünerek Pepper'in peşi sıra yatak odasına yürüdü. Alan'ın eşyalarını karıştırma fikrinden nefret ediyordu ama bu da yapılmak zorundaydı.

Koridorda Pepper. durdu, kapıyı itip açtı. «Allah kahretsin! Lanet olası polislerin burayı böyle bırakacaklarını sanmamıştım.»

Jorja açık 'kapıdan içeri baktı, Alan'ın kendini banyoda öldürmüş olduğunu anladı. Bej fayanslar kan içindeydi.

Duşun cam kapısı da öyle, musluk da öyle, havlular, çöp sepeti, tuvalet de öyle. Tuvaletin arkasındaki duvarda kanlar leke leke, Rorschach testi resimleri gibi kurumuştu. Görenler Alan'ın intihar nedenlerini, anlayabilirlerse bu şifrelerden anlasınlar diye.

«iki el ateş etmiş,» dedi Pepper. Yine Jorja'nın duymak istemediği ayrıntıları anlatıyordu. «Önce kasiğına. Bu sapıklık mı, yoksa değil mi sence? Sonra namluyu ağzına sokup tetiği çekmiş.»

Jorja bakırsı kan kokusunu duyuyordu.

«Pis polisler hiç değilse kabasını temizleselerdi,» diyordu Pepper. Sanki polisler yalnız tabanca değil, fırça ve sabun da taşımalıymışlar gibi. «Benim kadın pazartesiye kadar gelmez. Gelse de bunu temizlemek istemez.»

Jorja kanlı banyonun hipnotize edici etkisinden kurtuldu, sendeleyerek hole geçti.

«Hey,» dedi Pepper. «İyi misin?»

Jorja boğulur gibi oldu, dişlerini sıktı, holde hızla ilerledi, bir başka kapiya yaslandı.

«Hey, tatlım, sen ona hâlâ aşıktın, değil mi?» «Hayır,» dedi Jorja yavaşça.

Pepper biraz daha yanaştı, iyice yaklaştı. Elini avutmak ister gibi onun omzuna dayadı. «Âşıktın. Tanrım, çok üzgünüm.» Pepper pek içlenmiş gibiydi. Jorja içinden, bu kadın kendi çıkartıyla ilgisi olmayan duygular da hissedebiliyor mu acaba, diye merak etti. «Onu artık sevmediğini söylemiştin ama anlamalıydım.»

Jorja'nın içinden, budala şıllık, ben ona âşık değilim, ama o yine de insandı, diye bağırmak geldi. Nasıl bu kadar duygusuz olabilirsin? Neyin var senin? Bir eksiğin mi var?

Ama konuştuğu zaman, «İyiyim, iyiyim,» dedi. «Eşyaları nerede? Bir an önce ayırıp buradan gitmek istiyorum.» Pepper onu yaslandığı kapıdan içeriye soktu. Orası yatak odasıydı. «Şurada, alttaki çekmeceler onundu. Dolabın da sol tarafı. Şu gömme dolabın da yarısı. Yardım edeyim.» En alt çekmeceyi çekip açtı.

Jorja'nın gözüne oda birden rüya gibi esrarengiz görünmeye başladı. Yüreği çarparak, içine korku veren üç şeye yaklaştı, ilki kitaplardı, içini korkuyla dolduran bunlardı. Yarım düzine kitap başucu masasının üzerinde durmaktaydı. İki tanesinin sırtında «Ay» kelimesini okuyabilmişti. Elleri titreyerek hepsini aldı, baktı, diğerlerinin de aynı konuda olduğunu gördü.

«Bir şey mi var?» diye sordu Pepper.

Jorja çekmeceye yürüdü. Üzerinde basket topu büyüklüğünde bir küre duruyor, ucundan bir kablo çıkıyordu. Jorja kablodaki düğmeye bastı, kürenin içinde ışık yandı. Dünya değil, aydın bu küre. Jeolojik çizgileri belliydi. Kraterleri, dağları, ovaları... üzerinde adları da yazıyordu. Jorja eliyle vurup küreyi çevirdi.

Onu korkutan üçüncü şey de, üçlü ayak üstünde duran teleskoptu. Pencerenin önündeki. Bu teleskop da diğer amatör teleskoplardan farklı değildi. Ama Jorja'ya çok kötü, hatta tehlikeli göründü. Karanlık sırlar gizliyormuş gibi.

«Alan'ın eşyaları bunlar,» dedi Pepper.

«Astronomiye mi ilgi duyuyordu? Ne zamandan beri?»

«Son iki aydır falan,» dedi Pepper.

Alan'la Marcie'nin durumları arasındaki benzerlik Jorja'yı tedirgin ediyordu. Marcie'nin doktorlardan mantıksızca korkması... Alan'ın seks tutkusu.... Bunlar farklı psikolojik sorunlardı. Biri tutku raddesinde korku, diğeri tutku raddesinde ilgi. Ama ikisinde de tutku ortaktı.

Besbelli Marcie'nin fobisi geçmişti. Alan o kadar şanslı çıkmamıştı. Ona yardım edecek kimse olmadığından, film kopmuştu. Kendini egemenliği altına alan cinsel organlarına ateş etmişti. Sonra da beynine. Jorja rperdi. Babayla kızın aynı anda psikolojik sorunlarla karşılaşması aşırı bir rastlantıydı. Ama rastlantıyı daha da inanılmaz kılan, paylaştıkları bir başka gariplikti. Aydede. Alan, Marcie'yi altı aydır görmemişti. Eylülden sonra telefonda bile konuşmamışlardı. Yani aya ilgi duymaya başlamalarından haftalar önce. Temas etmediklerine göre, birinin duyduğu hayranlığı diğerlerine aşılamış olmasına imkn yoktu. Bu merak ikisinde ayrı ayrı başlamıştı.

Marcie'nin ay ryalarıyla dolu rahatsız uykusunu hatırlayan Jorja, «Garip rüyalar görüyor muydu, farkında mısın?» diye sordu. «Ayla ilgili?»

«Evet. Nereden bildin? Gryordun ama uyandığında ayrıntılarını hatırlamıyordun. Rüyalar... dur bakayım, ne zaman... ekim sonlarında başladı galiba. Neden? Ne oldu?»

«Bu rüyalar... kbus muydu?»

Pepper başını iki yana salladı. «Pek sayılmaz.

Rüyasında konuştuğunu duyuyordum. Bazen sesi korkuyor gibiydi. Ama çoğu zaman da gülümsüyor-du.»

4_

Jorja iliklerinin buz kesildiğini hissetti.

Işıklı ay küreye baktı.

Neler oluyor, diye merak etti. Ortak bir rüya! Bu mümkün mü? Nasıl? Niçin?

Arkasından Pepper, «İyi misin?» diye sordu. Alan'ı bir şey intihara zorlamıştı. Marcie'ye ne olacaktı?

11 OCAK, CUMARTESİ Boston, Massachusetts

Pablo Jackson'un cenaze töreni cumartesi sabahı on birde yapıldı. Gömüleceği mezarlığın içindeki bir kilisede. Adli tıbbın cesetlerle işi perşembeye kadar bitmemişti. Cinayetle cenaze arasında beş gün geçmesi bundandı.

Son dua okunduktan sonra yaşlılar mezarın başına ilerlediler. Tabut orada bekliyordu. Açılan mezarın çevresindeki karlar temizlenmişti. Ama yer yetmiyordu. Bir yığın insan, hazırlanmış alanın dışında durmak zorunda kaldı. Bazıları çizmelerinin tepesine kadar kar içine gömülmüşlerdi. Kimisi mezarlığı çevreleyen kaldırımın üzerinde duruyor, uzaktan seyrediyordu. Üç yüz kişi gelmişti sihirbaza son saygılarını sunmaya. Zengininin, yoksulunun soluğunda buhar tütüyor, çevre ünlülerle, ünsüzlerle, Boston kibarlarıyla, sihirbazlarla dolup taşıyordu.

Ginger VVeiss'la Rita Hannaby mezarın başındaki ilk çemberde durmaktaydılar. Ginger pazartesi den beri pek bir şey yemiyor, az uyuyordu. Yüzü solgun, kendisi sinirli ve yorgundu.

Rita da, George da istememişlerdi Ginger'in cenazeye gelmesini. Bu duygusal törenin yeni bir füge neden olmasından korkuyorlardı. Ama polis, Gin-ger'i gelmeye teşvik etmiş, törende belki katili görür de tanır diye ummuştu. Ginger ise kendini savunmak amacıyla gerçeği polislerden saklamış, katilin sıradan bir hırsız olduğunu söylemişti. Hırsızlar bazen böyle manyakça davanırlardı. Ama Ginger içinden o adamın sıradan bir hırsız olmadığını bi-

— 389 —

— 247 —

liyordu. Bu törene gelmeyeceğini, böyle bir tehlikeyi göze almayacağını da biliyordu. •

Tören sırasında ağıladı Ginger. Mezara doğru yürürken üzüntüden yüreğı sıkışuyordu. Ama kontrolünü kaybetmedi. Bu hazine töreni, bir sirke çevirme`mekte kararlıydı. Saygılarını onurlu biçimde sunacaktı. Zaten gelişinin ikinci bir amacı daha vardı. Kendini kaybeder, fğlere ka-pılırsa ya da duygusal olarak yıkılırsa, o amacı gerçekleştiremezdi. Eski ingiltere Büyükelçisi ve CIA'in eski başkanı Alexander Christophson'un törene geleceğinden emindi. Pablo'nun eski dostuydu o. Ginger onunla konuşmak istiyordu. Pablo Noel günü Ginger'in sorunlarını ona danışmıştı. Azrail Engelinden Pablo'ya o söz etmişti. Ginger'in o adama soracağı önemli bir soru vardı. Ama alacağı cevaptan korkuyordu.

Kilisede görmüşü onu. Eskiden gazetelerde çıkan resimlerinden, televizyon ekranından tanımıştı. Çarpıcı biriydi. İnce uzun, beyaz saçlı, kimseye benzemeyen biri. Şimdi de> mezarın karşı tarafında duruyordu. Tabut aralarında-ydı. Adam bir iki kere Ginger'e bakmış... ama tanımadan bakmıştı.

Papaz kısa .duayı bitirdi, ardından törene katılanlardan bazılarıyla selam-laştı, küçük gruplar oluşturup konuşmaya başladılar. Diğerleri, bu arada da Christophson, mezar taşlarının arasından otoparka doğru yola koyuldu.

Ginger, Rita'ya, «Şu adamla konuşmam gerek,» dedi. «Hemen dönerim.»

Rita şaşırmıştı. Onun ardından seslendi. Ama Ginger ne durdu, ne de başka bir açıklama yaptı. Christophson'-a çıplak dalları hayalet gibi gölgeler oluşturan koca bir meşe ağacının dibinde yetişti. Ona adıyla seslendi, adam döndü. Delici bakışlı elâ gözleri vardı. Ginger kendini tanıtınca o gözler daha iri iri açıldı.

«Size yardım edemem,» deyip arkasını dönmeye çalıştı adam.

«Lütfen.» Ginger elini onun koluna koymuştu. «Eğer Pablo'nun başına gelenden beni sorumlu tutuyorsanız...»

«Benim ne düşündüğüm sizi ne diye. ilgilendirsin, doktor?» . Ginger onun kolunu daha sıkı tuttu. «Durun, lütfen, Tanrı aşkına.»

Christophson mezarlıktan yavaşça dağılan kalabalığa baktı, Ginger durumu anladı. Christophson tehlikeli kişilerin kendisini bu kadına yardım ediyor sanmasından korkuyordu. Pablo'nun yardım ettiği gibi. Adamın yüzünde bir seğirme oldu. Ginger onun sinirli olduğuna hükmetti, ama sonra bu belli belirsiz titremenin Parkinson hastalığından geldiğini anladı. Adam konuştu. «Doktor Weiss, eğer aradığınız bağışlanmaksa, onu size verebilirim. Pablo tehlikeleri biliyordu. Bile bile kabul etti. Kendi kaderinin mimarıydı.»

«Tehlikeleri gerçekten anlıyor muydu? Bilmem gereken bu.» ■ Christophson şaşırılmış göründü. «Onu ben kendim uyardım.»

«Kime karşı uyardınız? Neye karşı?»

«Kime ya da neye karşı olduğunu bilmiyorum. Ama belleğinizle uğraşmak için ne kadar çaba harcanmış olduğunu düşünürseniz, belli ki çok önemli bir şey görmüşsünüz. Pablo'ya söyledim. Beyninizi yıkayan her kimse hiç de amatör değilmiş, ikinizin bir olup Azrail Engelini parçalamaya kalktığınızı arırlarsa, yalnız sizin peşinize değil, onun da peşine düşerlerdi.» Christophson'un elâ gözleri bir an Ginger'in gözlerini aradı, sonra içini çekti. «Size benimle konuşmasından söz etti mi?»

«Her şeyi söyledi, bir tek kendisini uyardığınızı söylemedi.» Ginger'in gözleri tekrar yaşlarla doldu.

«Onu hiç ağzına almadı.»

Adam zarif elini cebinden çıkarıp güven verircesine Ginger'in kolunu tuttu. «Doktor, bana bunu söylediğinize göre artık sizi hiç suçlayamam.»

«Ama ben suçluyorum kendimi.» Ginger'in sesi acı dolu ve güçsüzdü.

«Hayır. Hiçbiri sizin suçunuz değil.» Tekrar çevresine baktı, kimsenin kendileriyle ilgilenmediğinden emin olmaya çalıştı, sonra paltosunun üst iki düğmesini açtı, elini iç cebine uzatıp bir mendil çekti, Ginger'e verdi.

«Lütfen kendinizi cezalandırmaktan vazgeçin. Dostumuz dopdolu ve şanslı bir hayat yaşadı, doktor. Ölümü belki şiddet sonucu oldu ama yine de oldukça çabuk bir ölümdü. Acısız. Bu da İyi bir şey.»

Ginger onun verdiği açık mavi ipek mendille gözlerini kurularken, «Çok başka bir insandı,» dedi.

«Öyleydi. Sizin uğrunuza neden o tehlikeleri göze aldığını da anlamaya başlıyorum. O da sizi çok başka buluyordu. Bakıyorum vardığı yargı yine her zamanki gibi doğru ve sağlam.»

Ginger gözlerini kurulamayı bitirdi. Yüreği hâlâ burkuluyordu. Ama üzüntüyle suçluluk karışımı duygularının zamanla yerini yalnızca üzüntüye bırakacağına inanmaya başlamıştı. «Teşekkür ederim.» Ona olduğu kadar kendine sordu. «Ya şimdi? Bundan sonra ne yapacağım?»

«Ben size yardım edebilecek durumda değilim,» dedi adam hemen, «istihbarat dünyasından çekileli hemen hemen on yıl oluyor. Artık kimseyle ilişimim kalmadı. Bellek engeliniz kimin işi, neden yapıldı, hiçbir fikrim yok.»

«Sizden yardım etmenizi istemezdim zaten. Başka masum hayatları da tehlikeye atacak değilim. Belki kendi kendime nasıl yardım edebileceğim konusunda bir fikriniz olabilir demiştim.»

«Polise gidin. Yardım etmek onların işi.»

Ginger başını iki yana salladı. «Olmaz. Polis yavaş çalışır. Çok yavaş. Çoğunun işi başından aşkındır, geri kalanları da üniforma giymiş bürokratlardır. Benim sorunum, onların çözmesini bekleyemeyecek kadar acil. Hem onlara güvenmiyorum. Her türlü yetkili mercîye olan güvenim birdenbire kayboldu. Pablo'nun seanslarımızda doldurduğu teypler, ben polisi oraya götürdüğümde kaybolmuştu. Ben de polise söylemedim. Hile yaptım. Onlara fügleri-mi de, Pablo'nun bana nasıl yardım etmeye çalıştığını da anlatmadım. Dosttuk Pablo'yla, dedim. Öğle yemeğine geldiğimi, katili içerdeyken bastırdığımı söyledim. Olayın normal bir hırsızlık olduğuna inanmalarını sağladım. Para-

"■ —393— "

— 249 —

noya bu. Güvenemedim onlara. Hâlâ güvenmiyorum. O yüzden de... polise gitmem.» .

«O halde işi sürdürecektir yeni bir hipnotizmâci bulun.»

«Hayır. Başka masum hayatları da tehlikeye atamam,» diye tekrarladı Ginger.

«Anlıyorum. Ama benim başka önerim yok.» iki elini paltosunun ceplerine soktu. «Üzgünüm.» «Gereği yok.» Adam dönecek ordu, bir an kararsızlık geçirdi, içini çekti.

«Doktor, beni anlamanızı istiyorum. Ben savaşta bulundum. Büyük savaşta. Değerli hizmetler verdim. Daha sonra... iyi bir büyükelçi oldum. CIA başkanıyken de, senatörken de, çok zor kararlar verdim. Bunlardan bazıları kendimi kişisel tehlikeye atmamı gerektirdi.

Tehlikeden hiçbir zaman kaçmadım. Ama artık yaşlı bir insanım. Yetmiş altı yaşındayım, üstelik kendimi daha da yaşlı hissediyorum. Parkinson'um var. Kalbim berbat. Tansiyonum yüksek. Çok sevdiğim bir karım var. Bana bir şey olursa o yalnız kalır. Yalnız kalmaya dayanabilir mi, bilemiyorum, Doktor Weiss.»

«Lütfen! Haklı olduğunuzu kanıtlamanıza gerek yok,» dedi Ginger. Rollerini nasıl değiştiklerine şaşıyordu. Başlangıçta güvence veren, bağışlayan oyken, şimdi Ginger aynı görevi üstlenmişti. Jacob Sık sık, merhamet insanlığın en üstün niteliğidir, derdi. Karşılıklı merhamet, çözülmez bir bağ yaratır, derdi. Ginger şu anda Jacob'un sözlerini hatırlıyordu, çünkü Alex Christophson'un kendi suçluluğunu gidermesine izin verir, sonra kendisi onun suçluluğunu giderirken, o bağın varlığını hissetmekteydi.

Besbelli adam da hissediyordu aynı şeyi. Gerçi açıklamalarını kesmemişti ama şimdi sözleri daha samimi olmuş, savunma ağırlıklı olmaktan çıkıp sır paylaşmaya dönüşmüştü. «Açık konuşmak gerekirse, doktor, bulaşmaktan kaçınmamın nedeni hayatı çok değerli bulduğumdan değil, ölümden giderek daha çok korktuğum için.» Konuşurken elini yine koynuna daldırdı, bir kalemle bir bloknot çıkardı. «Hayatım boyunca, pek gurur duymadığım bazı şeyler de yaptım.» Kalemi sağ eline alıp yazmaya başladı. «Aslında o günahların çoğu görev adına işlenmişti. Hükümet de, casusluk da gerekli şeylerdir. Ama ikisi de temiz iş değildi. O sıralar Tanrı'ya da, öbür dünyaya da inanmıyordum. Şimdi... kararsızım. Kararsız olunca da, bazen korkuyorum.» Bloknotun üst sayfasını yırttı. «Ölümden sonra beni neyin beklediğinden korkuyorum, anlıyor musunuz? Bu yüzden hayata sarılabildiğim kadar sarılmak istiyorum,

doktor. Nedeni bu... Tanrı yardımcım olsun... bu yaşımda korkak oldum çıktım.»

Christophson kâğıdı katlayıp ona uzatırken Ginger onun daha kalemle kâğıdı çıkardığı sırada... cenazeye katılan herkese arkasını dönmeyi başarmış olduğunu, farkettiler. Kimse görmüş olamazdı yaşlı adamın bu yaptığını.

«Size Greenwich, Connecticut'da bir antikacı dükkânının telefonunu verdim,» dedi adam. «Dükkân kardeşim Philip'in. Beni evimden arayamazsınız,

— 250— / çünkü tehlikeli kimseler şu anda sizinle konuştuğumu görmüş olabilir, telefonumu dinlemeye kalkabilirler. Sizinle ilişki kurma tehlikesine giremem. Doktor Weiss. Sorununuzu araştırarak da değilim. Ama bu konularda uzun yılların tecrübesine sahibim. Belki o tecrübenin size yararlı olabileceği bir zaman gelir. Anlamadığınız bir şeyle karşılaşırsanız, nasıl başa çıkacağınızı bilmediğiniz bir durumla yüzyüze gelerseniz, size fikir verebilirim. Philip'i arayıp ona numaranızı bırakın. Beni hemen evimden arayacak, aramızdaki şifreyi verecektir. Ben çıkıp bir sokak telefonundan onu arar, bıraktığınız numarayı ondan alırım. Elden geldiği kadar çabuk sizi ararım. Size tek verebileceğim tecrübe... yani benim sahip olduğum kötü tecrübeler, Doktor Weiss.»

«Bu bol bol yeterli. Bana hiç yardım etmek zorunda değilsiniz.»

«İyi şanslar.» Hemen arkasını dönüp uzaklaştı. Çizmeleri karları çıtırdatıyordu.

Ginger mezarın başına döndü. Orada yalnızca Rita, cenazeci, iki de işçi kalmıştı. Mezarın başındaki kadife perdeyi çıkarmışlardı yerinden. Kenara yığılı toprağın üzerindeki brandayı da çekmişlerdi.

«Ne oldu öyle?» diye sordu Rita.

«Sonra anlatırım.» Ginger eğilip Pablo Jackson'un mezarı yanındaki çiçek sepetinden bir gül aldı, onu çukura, tabutun üzerine attı. «Selam sana. inşallah bu uyku, bu dünyayla daha iyisinin arasında küçük bir rüya olur. Baruh-**ha-Şem.**»

Rita'yla uzaklaşırlarken Ginger işçilerin çukura toprak atmaya başladıklarını duyuyordu.

Elko Bölgesi, Nevada

Perşembe günü Doktor Fontelaine artık Ernie'nin karanlık korkusu konusunda tedavi edilmiş ve iyileşmiş olduğuna inanıyordu. «Ömrümde gördüğüm en hızlı iyileşme,» dedi. «Galiba siz deniz piyadeleri, sıradan fanilerden çok daha sağlamsınız.»

11 ocak cumartesi, Milvwaukee'de yalnızca dört hafta kalmış olan Faye'le Ernie evlerine döndüler. Önce United Havayollarının uçağıyla Reno'ya uçtular, sonra on kişilik küçük bir uçakla Elko'ya, sabah on biri yirmi yedi gece indiler.

Onları Elko Havaalanında Sandy Sarver karşıladı. Ama Ernie onu ilk bakışta tanıyamadı. Sandy terminal binasının yanında, kristal kış ışığı altında durmuş, onlar uçaktan inerken el sallıyordu. O solgun suratlı fare gitmişti. Kambur omuzlu kızın yerinde yeller esiyordu. Ernie onu tanıdığından beri ilk kez olarak biraz makyaj yapmıştı Sandy. Göz fan ve dudak ruju. Tırnakları artık yenmiş değildi. Her zaman tutam tutam sarkan saçları gür ve parlak duruyor-

— 396 —

du. Beş kilo almış gibiydi. Eskiden hep olduğundan yaşlı dururken şimdi çok genç gösteriyordu.

Ernie'yle Faye ondaki değişikliği övmeye başlayınca hafif kızardı, bunların önemli olmadrğı yolunda bir şeyler

geveledi. Ama onların tepkisi, onayı, sevinci onu da memnun etmişti. Belliydi.

Başka bakımlardan da değişmişti Sandy. Genellikle içine kapanık ve utangaçtı. Ama otoparka doğru yürürlerken, bavulları kırmızı pikabın arkasına yerleştirirlerken onlara Lucy, Frank ve çocuklarla ilgili bir sürü soru soruyordu. Ernie'nin fobisini sormadı, çünkü ondan haberi yoktu. O konuyu sır gibi saklamışlar, VVİsconsin'e erken gidişlerini, torunlarıyla daha uzun zaman geçirmek istiyormuş gibi göstermişlerdi. Kamyoneti sürerken Sandy gevezelik ediyor, onlara Noel'in nasıl geçtiğini, Sükûnet Izgara Evinde işlerin durumunu . anlatıyordu. Ernie'yi asıl şaşırtan, Sandy'nin direksiyon kullanışıydı. Ernie onun kara yolculuklarından nefret ettiğini bilirdi. Ama Sandy. şimdi arabayı hızlı ve rahat kullanıyordu. Direksiyon hakimiyeti, daha önce Ernie'nin onda hiç görmediği düzeydeydi.

Faye ikisinin arasında oturmaktaydı. Değişikliği o da farketmişti. Sandy kamyoneti ustaca sürerken Faye kocasına anlamlı bakışlarla bakıp duruyordu. O sırada kötü bir şey oldu.

Motele bir milden az yolları kaldığı sırada, Ernie'nin Sandy'ye duyduğu ilgi söndü, 10 aralıktan beri hissetmediği garip bir duygu yeniden canlandı. Elektrik malzemesini getirirken, motele yaklaştığında duyduğu his. Belli bir arazi parçasının kendisini **çağırdığı** yolunda bir his. O yerde kendisine garip bir şey olmuş olduğu duygusu. Tıpkı geçen sefer olduğu gibi, hem saçma, hem de insanı egemenliği altına alan bir duyguydu bu. insanın rüyasında gördüğü tılsımlı bir yere duyulan garip ilgi gibi.

Bu hoş değildi işte. Çünkü Ernie o yere duyduğu ilginin her nasılsa karanlık korkusuyla ilintili olduğu

kanısındaaydı. Karanlık korkusu geçtiğine göre, diğer psikolojik dengesizliklerinin de otomatik olarak geçeceğine inanmıştı. Bu nedenle içinde uyanan duygular ona çok kötüye işaret gibi göründü. Tedavinin kalıcılığı açısından bunun ne anlama geldiğini düşünmek istemedi.

Faye, Sandy'ye Noel sabahını torunlarıyla nasıl geçirdiklerini anlatmaktaydı. Sandy gülüyordu. Ama Ernie sözleri de, gülmeleri de duyamaz oldu. O yere yaklaşırlarken gözlerini kısıp n camdan baktı, içinde çok garip duygular uyandı. Çok önemli bir şey olmak üzereymiş gibi. İçi bir huşu duygusuyla doluydu. Tam oradan geçerlerken Ernie arabanın hızının azaldığını farketdi. Sandy saatte kırk milin altına inmişti. Yani deminden beri tercih ettiği hızın yarısından aşağıya. Ernie kamyonetin yavaşladığını farkettiği anda araba tekrar hızlandı. Ernie, Sandy'ye biraz geç baktı, bu yüzden o toprak parçasının onu da etkilendiğinden pek emin olamadı. Ernie baktığı sırada Sandy yine Faye'i din-

— 252 —

liyordu. Gözleri yoldaydı. Hızı artıyordu çünkü. Ama Ernie'ye kızın yüzünde garip bir ifade varmış gibi geldi. Sandy'ye şaşkın bakışlarla baktı, sıradan bir toprak parçası için kendi duyduğu esrarengiz ve mantıksız hayranlığı onun nasıl olup da paylaşabileceğine inanamadı.

Sandy sağa dönme işaretini yakarken Faye, «Eve dönmek ne hoş,» dedi. Ana yoldan saptılar. Ernie hl Sandy'ye bakıyor, kamyoneti yavaşlatmasının kendi duyduğu esrarengiz çağrıya cevap olduğuna dair bir işaret görmeye çalışıyordu. Ama Ernie'nin duyduğu korkular Sandy'nin yüzünde yoktu. Gülümsüyordu

Sandy. Ernie içinden, yanılmış olmalıyım, diye düşündü. Belki de kız kamyoneti başka bir nedenle yavaşlatmıştı. Kemiklerinde bir ürperti dolaştı. Dar yoldan motele doğru tırmanırlarken başında, avuçlarında soğuk terler hissetti. Kolundaki saate baktı. Zamanı merak ettiğinden değil... güneşin batmasına ne kadar kaldığını öğrenmek istediği için. Beş saat kadar.

Ya korktuğu şey genelde karanlık değilse? Ya belli bir karanlıksa? Belki Milvvaukee'de bu kadar çabuk iyileşmesi, aslında daha çok buranın karanlığından korktuğu içindi. Nevada yaylalarının karanlığından. Acaba fobiler bu kadar dar alanlara odaklanabilir miydi? Yerel bir şey olabilir miydi?

Olamazdı herhalde. Ama saatine bakmıştı.

Sandy motelin önüne park etti. İnip bagaja yürürlerken Faye'i de, Ernie' yi de kucakladı. «Döndüğünüze sevindim. İkinizi de çok özlemiştim. Artık gidip Ned'e yardım edeyim. Öğle yemeği zamanı geldi bile.»

Ernie'yle Faye, Sandy'nin hızlı adımlarla uzaklaşışını seyrettiler. Faye, «Ona ne oldu dersin?» diye sordu.

Ernie, «Biliyorsam Allah belâmı versin,» dedi.

Faye soğuk havada her soluğuyla dumanlar üfleyerek, «Önce hamile olduğunu öğrendi sandım,» diye anlattı. «Ama sanmıyorum. Hamile olsa, ona seviniyor olsa, söylerdi bize. Çatlar da saklayamazdı. Bence nedeni... başka.»

Ernie dört bavulun ikisini bagajdan aldı, yere koydu, koyarken saatine yine göz attı. Gün batımı beş dakika daha yaklaşmıştı.

Faye içini çekti. «Eh, nedeni ne olursa olsun, onun adına memnunum.»

«Ben de,» dedi Ernie. Öbür iki bavulu da çıkardı.

Faye bavulların hafif olanlarını alırken, «Ben de,» diye onun sesini taklit etti. «Bana sertlik numarası yapma, yufka yürek, sen de! Lucy için kaygılandığın kadar da Sandy için kaygılandığını bilmiyor değilim. Alanda ondaki değişikliği ilk gördüğünde sana bakıyordum. Yüreğin eriyecek sandım.»

Ernie ağır bavullarla onu izledi. «Yürek erimesinin de bir tıbbi adı var mı?»¹

«Tabii var. Kardio-İlkidasyon.»

Ernie midesindeki yumruya rağmen güldü. Faye hep başarırdı onu güldürmeyi. İçeriye girdiklerinde Ernie ona sarılacak, onu öpecek, dosdoğru yu-

— 253 —

kariya, yatak odasına çıkaracaktı. İçinde yeni baştan uyanan korkuyu yok etmenin en iyi yolu buydu. Faye'le geçirilen zaman en iyi ilaçtı. Hep öyleydi.

Faye bavulları ofisin kapısına bırakıp çantasında anahtarını aradı.

Ernie'nin çabuk iyileşeceği, Milvvaukee'de aylarca kalmayacakları kesin-leşince, Faye buraya gelip otele müdür aramaktan vazgeçmişti. Kilitleyip gitmişlerdi moteli. Şimdi anahtarla açmak gerekiyordu. Kaloriferi yakmak, biriken tozları temizlemek gerekiyordu.

Yapılacak dünya kadar iş vardı... ama yine de önce sevişmeye vakit vardı. Ernie bunu düşününce sıırttı.

Faye anahtarı kilide sokarken o da arkasında duruyordu.

Günün parlaklığı birden gölgelenip kararınca Ernie'nin nasıl yerinde sıçradığını Faye bu yüzden göremedi.

Gerçi karanlık olmuş sayılmazdı, ama iri bir bulut güneşi örtüvermişti. Yüzde yirmi kadar azalmıştı ışık. Bu kadarı bile Ernie'yi şaşırtmaya, sinirlerini bozmaya yetmişti.

Saatine baktı.

Doğuya, gecenin geleceği tarafa baktı.

Bir şeyim yok, diye düşündü. Tedavi edilip iyileştim ben.
Yolda: Reno'dan Elko Bölgesine

Salı günü Lomack'in evinde o olağandışı olayı yaşadıktan sonra, sayısız kâğıttan mehtabın çevresinde yörünge çizdiğini seyrettikten sonra, Do-minick Corvaisis birkaç gün Reno'da kaldı. İki yıl önceki yolculuğunda da, kumar hikâyeleri için araştırma yapmak amacıyla birkaç gün kalmıştı orada. Çarşamba, perşembe ve cumayı «Dünyanın En Küçük Büyük Kentbnde geçirdi.

Gazinodan gazinoya dolaştı, kumar oynayanları seyretti. Genç çiftler, emekliler, güzel kadınlar, meşin suratlı kovboylar, kibar zengin erkekler, sekreterler, kamyon şoförleri, şirket müdürleri, doktorlar, eski dolandırıcılar, izindeki polisler, pezevenkler, hayalciler, kaçaklar, topluma uyumsuzlar, hep örgütlü oyunun verdiği umuda ve heyecana kapılarak gelmişlerdi buraya. Kumar dünyanın en demokrat sanayisiydi.

Tıpkı önceki ziyaretinde olduğu gibi Dom ancak kendini bu topluluğun parçası sayabilecek kadar oyun oynadı. Asıl amacı gözlemdi onun. Kâğıt ayde-delerin geçidinden sonra, hayatının değiştiği yerin Reno olduğuna, yasak anılarının anahtarını burada bulacağına inanmaya başlamıştı. Çevresindekiler gülüyor, çene çalıyor, kartların kalleşliğinden yakınıyor, yuvarlanan zarlara sesleniyor, ama Dom soğukkanlılığını koruyordu. Onlardan uzak tutuyordu kendini. Geçmişte kalan o unutulmuş olaylara ilişkin bir işaret arıyordu her an.. Ama hiçbir ipucu gelmedi.

254

Her gece Parker Faine'e telefon açıyor, bilinmeyen kişinin yeni bir mektup yollamış olduğunu umuyordu. • Ama mesaj geldiği yoktu.

Geceleri uyumadan önce aydedelerin o anlaşılmaz dansını düşünüyor, bir açıklama bulmaya çalışıyordu. Avuçlarındaki o şiş kızarıklıklara da bir açıklama arıyordu. Lomack'ın salonunda, o bakarken solup yok olmuştu kızarıklıklar. Bunların hepsini düşünüyor, hiçbirini antayamıyordu.

Günler geçtikçe Valium'la Dalmane'e duyduğu istek azaldıysa da, hatırlayamadığı kâbuslar... o aydede kâbusları..., daha arttı. Kolunu yatağa bağlayan iple her gece daha hırslı biçimde boğuşuyordu.

Cumartesi gelip çattığında Dom hâlâ korkularının ve uyurgezerliğinin cevabını Reno'da bulacağına inanmaktaydı. Ama planlarını değiştirmek doğru olmazdı. Mountainviewv'ya kadar gidecekti. Eğer satori'yi bulmadan yolculuğu tamamlarsa, Reno'ya dönerdi yine. Önceki yaz Harrah Otelinden sabah on buçukta ayrılmıştı. 6 temmuz cuma günü. Bu yüzden 11 ocak cumartesi günü de aynı programı uyguladı, onu kırk geçe 80 numaralı otoyola çıktı, kuzeydoğuya yönelip Nevada yaylalarına doğru vurdu. Bir başka çağda Butch Cassidy ile Sundance Kid'in banka soydukları VVinnemucca'ya doğru gitmekteydi.

Bu koca ıssız alanlar bile bin yıl önceki durumlarından farklıydı. Otoyolda enerji hatları çekiliydi. Çoğu yerde uygarlığın tek izi o kablolardı. Dom adaçayı kaplı boş düzlüklerin arasından geçti, kuru gölleri, alkali çukurları, katılaşmış lav yataklarını, uzaktaki dağları seyrederek ilerledi. Çevrede boraks, kükürt ve diğer hammadde yatakları vardı. Humboldt Çukuru denilen yerde, Humboldt Nehri birden susamış toprağa girip ortadan kayboluyor, başka akarsular yüzeye çıkıyordu. 'Biraz-ilerisi yemyeşil bir alandı. Ağaçlar bile vardı dere

boylarında. Çoğu sğüttü. Ama yerleşme yerleri yine de seyrek ve tenhaydı. Uygırlığın etkisi güçlü sayılmazdı. Batının genişliği Dom'u yine her zamanki gibi şaşırtıyordu. Ama bu sefer çevre onda yeni duygular da uyandırmaktaydı. Bir esrarengizlik, olmayacak şeylerin olma ihtimali. Bu yapayalnız diyardan geçerken, başına buralarda korkunç bir şeyin geldiğine inanmak çok kolaydı.

İkiyi kırk beş geçe durup benzin aldı, VVİnnemucca'da bir sandviç yedi. 80 numaralı otoyol bundan sonra dpğuya kıvrılıyor, yaylaya doğru tırmanan bir yokuş oluyordu. Yaylaya vardığında, orayı bir çanak gibi gördü. Her ufukta dağlar vardı. Yamaçları karlıydı. Yer yer otlaklar, meralar göze çarpıyordu. Bir de adaçayı. Ama çölü pek de geride bırakmış sayılmazlardı.

Güneş batarken Dom otoyoldan Sükûnet Moteline doğru saptı, arabayı ofisin kapısına park etti, indiği anda da rüzgârın soğukluğuna şaştı. Çöllerin arasından geçerek geldiği için psikolojik olarak sıcağa hazırlamıştı kendini. Oysa yüksek yaylalarda kışın gelmiş olacağını biliyordu. Arabanın içine uzan

— 403 —

di, içi koyun postu süet ceketini alıp giydi, motele doğru yürümeye başladı ve... birden durdu. İçinde tuhaf bir duygu vardı.

Burasıydı işte.

Nereden bildiğini bilmiyordu. Ama emindi. Burada garip bir şey olmuştu.

Önceki yaz, 6 temmuz cuma akşamı burada konaklamıştı. Motelin yapa'*, yalnız konumu ve çevredeki görkemli manzara ona çok çekici ve ilham verici gelmişti. Romanları için buranın zengin malzeme sunabileceğine inanmıştı. Birkaç gün kalıp burayı

tanımak, buraya uyan hikâyeler için fikirler bulmak istemişti, öyle yapmaya da karar vermişti. 10 temmuz salı gününe kadar kakmış, Mountainviewv yoluna ancak o zaman çıkmıştı.

Olduğu yerde döndü, hızla yok olan ışıktaki çevreyi seyretti, belleğini canlandırmaya çalıştı. O anda, burada başına gelmiş olan şeyin, ömrü boyunca, herhangi bir yerde başına gelebileceklerin hepsinden daha önemli olduğunu hissetti.

Yan taraftaki lokanta büyük pencereli bir yerdi. Üzerinde mavi neon ışıkları yanıyordu. Motelin batısında, ayrı bir binaydı. Geniş otoparkı vardı. Tır lar durabilsin diye. Üç tanesi durmuştu zaten. Motelin ön cephesi üzerinde alüminyum çardak vardı. Binanın duvarları beyazdı.

Çevresinde bakımlı yeşil bitkiler göze çarpıyordu. Batı kanadında on odanın pırıl pırıl yeşil, kapılan görünüyordu. O kanadı doğu kanadından ayıran, iki katlı ofis bölümüydü. Herhalde alt katı lobi, üst katı da motel sahibinin özel dairesiydi. Doğu kanadj-nın batı kanadına benzemeyen tarafı, 'L' biçiminde oluşuydu. İç kjsımda altı-oda, kıvrık kısa uçta da dört oda vardı. Dom dönerken doğu ufkundaki karanlığı, sonra güneydeki göz alabildiğine uzanan alanın manzarasını gördü.

Ovalar, dağlar... batı gökleri henüz kızıldı. Saniyeler geçtikçe Dom'un heyecanı artıyordu. Olduğu yerde 360 derecelik dönüşünü tamamlayıp tekrar Sükûnet Izgara Evine baktı. Rüyadaymış gibi oraya doğru yürümeye başladı. Lokantanın, kapısına vardığında kalbi davul gibi çarpıyordu. Kaçmak geliyordu içinden..

Kendini çelikleşfirdi, kapıyı açıp içeriye girdi.

Temiz, iyi aydınlatılmış bir yerdi. Sıcak ve hoş. Ortalığı çekici kokular dolduruyordu. Kızarmış patates, soğan, taptaze hamburgerin ızgara kokusu.

Rüya gibi bir korkuyla boş bir masaya ilerledi. Bir ketçap şişesi, bir hardal şişesi, şeker kâsesi, tuzluk, biberlik ve bir de tabla. Tuzluğu eline aldı.

Neden eline aldığını bilemiyordu. Birden, önceki yaz da yine aynı masada oturduğunu hatırladı. Sükûnet Moteline kaldığı ilk gece. Masaya tuz dökmüş, sonra uğursuzluk gelmesin diye, bir refleks hareketiyle bir tutam tuz alıp omzundan geriye atmıştı. Ama arkadan yaklaşan genç bir kadının yüzüne çarpmıştı attığı tuzlar. Bu olayın önemli olduğunu seziyor, nedenini bilemiyordu. Kadın yüzünden mi? Kimdi o kadın? Bir yabancı. Nasıl biriydi? Onu hatırlamaya çalıştı, başaramadı.

Yüreği hiç sebepsiz çarpıyordu. Büyük bir açıklama, anlama, bilinçlenme bekler gibiydi.

Başka ayrıntıları da hatırlamaya uğraştı. «Size yardımcı olabilir miyim?»

Sarı kazaklı garson kadın yanibaşında durmuş, onunla konuşuyordu. Ama Dom korkunç bir anının beklentisinden kendini kurtaramadı. Anı henüz ortaya çıkmış değildi. Ama yükseliyor, yükseliyordu. Yüzünü hatırlayamadığı o kadın şu ilerdeki masada oturmuştu. Gurubun turuncu ışığında çok güzeldi.

«Bayım? Bir şey mi var?»

Genç kadın yemek ısıtma işlemi yapıyordu. Dom da kendi yemeğine devam etmişti. Derken gurubun ışıkları solmuş, gece bastırmış ve... Yoo!

Anı derinlerden yukarı doğru yüzdü, yüzeyi yarıp ışığa çıkmasına ramak kaldı... ama son anda Dom panik içinde ondan kaçtı. Ürkütücü bir canavarın yüzü kendisine yaklaşıyormuş gibi kaçtı. Hatırlamayı istemedi birden... reddetti. Ağzından sözsüz bir çığlık kurtuldu, geriye doğru sendeledi, şaşkın şaşkın bakan garson

kadına arkasını dönüp koştu, insanların kendisine baktığının farkındaydı. Sahne yarattığını biliyor, ama aldırmıyordu. Tek istediği kendini dışarı atmaktı. Kapiya çarptı, kanadı açtı, gurup sonrasının morlu, siyahlı, kırmızılı gökleri altına çıktı.

Korkuyordu. Geçmişten korkuyordu. Gelecekte korkuyordu. Ama asıl, neden ..korktuğunu bilmediği için korkuyordu.

Chicago, Illinois

Brendan Cronin söyleyeceği şeyi yemekten sonra söylemeyi planlıyor, Peder VVyczik'in karnı tokken, eline konyağını almışken daha keyifli olacağını hesaplıyordu. Bu arada Peder VVyczik ve Peder Gerrano'yla birlikte yemeğini iştahla yedi, pateteslerden, fasulyeden, etten ikişer kere aldı, ekmeğin de üçte birini o bitirdi.

İştahını yeniden kazanmış ama inancını kazanamamıştı. Tanrı'ya olan inancı yıkıldığında önce içini bomboş bir karanlık ve umutsuzluk kaplamıştı. Şimdi umutsuzluk yok olmuş, boşluk da, yok olmamakla birlikte, küçülmeye başlamıştı. Günün birinde anlamlı bir hayat sürebileceğini, belki bu hayatın kiliseyle hiç ilişkisi olmayabileceğini yavaş yavaş anlamaya başlıyordu. Hiçbir şeyi kilise ayinlerinden daha zevkli bulmayan Brendan için, laik bir hayatı düşünmek bile devrim sayılırdı.

Belki umutsuzluğun geçmesinin nedeni, Noel'den bu yana yaşadığı olayların onu tanrıtanımazlıktan uzaklaştırıp bilinemezciğe götürmesiydi. Belki ger

— 406 —

— 257— F. : 17

çekten bir güç vardı. Doğanın üzerinde bir güç. Ama adı mutlaka Tanrı olmayabilirdi.

Yemekten sonra Peder Gerrano odasına çıktı, James Baylock'un romanını okumaya daldı. Bu fantezi yazarını Brendan da çok beğenirdi. Ama yazarın yarattığı hayali hayvanlar ve insanlar, Peder Wycazik gibi gerçekçi birine fazla geliyordu. «Yazılarını okumak benim de hoşuma gidiyor,» diyordu Stefan. «Ama kitabı bitirdiğimde, hiçbir şeyin görüldüğü gibi olmadığı yolunda bir duyguya kapılıyorum, o duygu da hoşuma gitmiyor.»

Brendan, «Belki gerçekten hiçbir şey görüldüğü gibi değil,» dedi.

Stefan başını iki yana salladığında saçları ışığı yansıtıp çelik gibi parıl-dadı. «Hayır. Zevk için okuyorsam, iri, katı, ağır bloklarla uğraşmayı severim, insanı hayatın gerçekleriyle yüzyüze getiren şeyleri.»

Brendan sırttı. «Peder, eğer bir cennet varsa, ben de sizinle birlikte oraya girmeyi başarırısam, umarım sizi Walt Disney'le görüştürebilme fırsatı bulurum. Miki Maus yerine Dostoyevski'nin eserlerini resimlemeye onu nasıl ikna edeceğinizi seyretmek hoş olacak.»

Stefan kendi durumuna gülerek içkileri doldurdu, koltuklara yerleştiler, inançtan ayrılmış papazın elinde schnapps, amirinin elinde konyak vardı.

Brendan haberi vermek için bundan iyi zaman bulamayacağını biliyordu. Konuştu. «Eğer sizce bir sakıncası yoksa ben bir süre için gitmek istiyorum, peder. Mümkünse pazartesi yola çıkmak istiyorum.

Nevada'ya gitmem gerek.»

«Nevada mı?» Peder Wycazik'in sesini duyan, genç papazın Bangkok ya da Timbuktu'ya gitmeye niyetlendiğini sanırdı. «Niye Nevada?»

Schnapps'ın tadı dilini buran Brendan, «Oraya çağırılıyorum,» diye karşılık verdi. «Dün gece rüyamda

gerçi yine o parlak ışıktan başka bir şey görmedim, ama birden nerede olduğunu anladım. Elko bölgesi, Nevada. Emmy'nin iyileşmesini, Winton'un dirilmesini çözmek istiyorsam oraya dönmem gerektiğini biliyorum.»

«Dönmek mi? Daha önce orada bulundun mu?»

«Önceki yaz, St. Bernadette'e gelmeden-hemen önce.»

Roma'da Monsenyör Orbella'ya veda ettikten sonra Brendan dosdoğru San Fransisco'ya uçmuş, Vatikan'daki amirinin verdiği son görevi yerine getirmeye gitmişti. Piskopos John Santefiore'nin yanında iki hafta kalmıştı. Piskopos, Monsenyör Orbellanın eski bir dostuydu. Papa seçimleriyle ilgili tarihi bir kitap yazıyordu. Brendan ona Monsenyör'ün Romadan yolladığı bazı yazı malzemesi getirmişti. Bu belgelerle ilgili çıkabilecek soruları cevaplamak da Brendan'ın görevi oluyordu. John Santefiore zeki, hoş, esprili bir adamdı. Günler yıldırım hızıyla geçmişti.

Görevi bitince Brendan'ın iki hafta zamanı artmıştı. Chicago'daki amirlerine başvurmadan önce bir tatil yapabilirdi. Monterey yarımadasındaki Carmel'de birkaç gün kalmış, sonra ülkeyi biraz tanımak istemiş, bir araba kiralayıp doğuya karayolundan dönmek istemişti.;

Peder Wyczazik öne doğru eğildi. Konyak kadehini iki eliyle avuçlayarak tutmaktaydı., «Piskopos Santefiore olayını hatırlıyorum. Ama oradan buraya arabayla geldiğini unutmuşum. Demek Nevada'nın Elko bölgesinden geçtin, öyle mi?»

«Orada biraz kaldım. Issız bir yerde, bir motelde. Sükûnet Moteli. Bir gece için konaklamıştım ama öyle sakin, öyle güzel manzaralı bir yerdi ki, birkaç gün ayrılamadım. Şimdi de geri dönmem gerek oraya.»

«Neden? Ne oldu sana orada?»

Brendan omuzlarını kaldırdı. «Hiçbir şey. Yalnızca dinlendim. Uyku uyudum. Birkaç kitap okudum. Televizyon seyrettim. Televizyonu iyi alıyorlardı, çünkü çatıya kendf uydu antenlerini kurmuşlardı.»

Peder Wyczazik başını hafifçe yana eğdi. «Neyin var? Bir ah için sesin... garip çıktı. Robot gibi... sanki ezberlediğin bir şeyi söylüyormuşsun gibi.»

«Size zamanı nasıl geçirdiğimi anlatıyordum.» s

«Eh, eğer orada hiçbir şey olmadıysa, o yer neden böyle özellik kazanıyor? Geri döndüğünde ne olacak?»

«Emin değilim. Ama... inanılmaz bir şey olacak.»

Peder Wyczazik sonunda genç papazın inatçılığına dayanamayıp soruyu açıkça, sordu. «Seni çağıran Tanrı mı?»

«Sanmıyorum. Arna olabilir. Zayıf bir ihtimal. Peder, gitmek için izninizi istiyorum. Ama bu gidişi kutsamasanız bile... yine de gideceğim.»

Peder Wyczazik bu sefer konyağından büyük bir yudum aldı. «Bence de gitmelisin. Ama yalnız gitmemelisin.»

Brendan şaşırmıştı. «Benimle gelmek mi istiyorsunuz?»

«Ben gelemem. St. Bernadette'i yönetmem gerek. Ama senin yanında inanılır bir tanık bulunmalı. Böyle şeylere alışkın bir papaz. Bir mucize olursa, bunu onaylayacak birb»

«Yani ağlayan heykeller, kanayan haçlar falan gibi haberler, geldiğinde Kardinal'in yolladığı adamlar gibi mi?»

Peder Wyczazik başını evet anlamında salladı. «Öyle. Gerçeği tanımasını bilen biri. Ben Piskoposluğun yayın bölümündeki, Monsenyör Janney'i düşünüyorum. Onun çok tecrübesi var.»

Brendan amirini düş kırıklığına uğratmak istemiyordu, ama kendi bildiği gibi hareket etmekte de kararlıydı. Bu

yüzden onun sözünü kesti. «Burada mucize faian söz konusu değil, o yüzden de Monsenyör Janney'e gerek yok. Bu konunun hiçbir yanının Hristiyanlıkla ilgisi yok.» «Peki, ama Tanrı'nın dolaylı işler yapması yasak diye kim dedi sana?» Peder Wycazik'in soruyu sorarken suratında beliren gülümseme, bu tartışmayı kazanmakta kararlı olduğunu gösteriyordu.

«Ama bu iş baştan sonra psişik bir fenomen olabilir.»

«Lâf! Saçma. Psişik fenomenler, ilâhi olguları - anlamayan inançsızların yorumundan başka bir şey değildir. Olayları dikkatle incele, Brendan. Yüreğini

— 410 —

— 258 —

onlara aç, anlamlarını düşün. O zaman gerçeği görürsün. Tanrı seni bağrına çağırıyor. Bence bunun sonucunda ilâhi bir ziyaret yer alacak.»

«Ama eğer sonuç ilâhi mucizeyse neden burada olmuyor? Neden Neva-da'ya gitmem gerekiyor?»

«Belki Tanrı'nın emrine boyun eğiyor musun diye bir sınavdır' o. Altta yatan inanma isteğin sınavdan geçiyordur. Bu uzun yolculuğu yapmak rahatsız bir şey. Ödül olarak da, yeniden inanmanı sağlayacak bir şey gösterilecek sana.»

«Ama neden Nevada? Neden Florida, Teksas ya da İstanbul değil?» «Onu ancak Tanrı bilir.»

«Hem Tanrı inancını yitirmiş bir tek papazın kalbini yeniden kazanmak için neden bu kadar zahmete girsin?»

«Dünyayı ve yıldızları yaratan için bu hiç zahmet değil. Bir kalp de onun, için bir milyon kalp kadar önemlidir.»

«O zaman niye bana başlangıçta inancımı kaybettirdi?»

«Belki de kaybedip tekrar kazanmak güçlendirici bir süreçtir. Belki Tanrı, seni daha güçlü istediği için uyguladı bunu sana.»

Brendan gülümsedi. Başını sallarken yüzünde bir hayranlık ifadesi vardı. «Her şeye cevabınız hazır, değil mi, peder?»

Stefan VVycazik kendinden memnun bir ifadeyle arkasına yaslandı. «Tanrı benim de dilimi güçlü yaratmış.»

Brenden, Peder VVycazik'in sorunlu papazları kurtarma ününü biliyordu. Çabuk vazgeçecek bir adam olmadığını da biliyordu., Hafta hiç vazgeçmezdi: o. Ama Brendan da Nevada'ya giderken peşinde Monsenyör Janney'i sürüklemek niyetinde değildi.

Peder Wycazik koltuğunda otururken kadehini üzerinden Brendan'a belirgin bir, sevgiyle, ama aynı zamanda demir bir kararlılıkla bakıyordu. Kolayca yenebileceği bir itiraz daha bekliyordu genç papazdan.

Brendan içini çekti. Uzun bir gece olacaktı bu gece.

Eiko Bölgesi, Nevada

Sükûnet Izgara Evinden korku ve karmaşa içinde kendini-günün son kızıl ve mor ışıkları altına atan Dom Corvaisis, dosdoğru motelin ofisine yürüdü. Orada da, ilk bakışta aile kavgası gibi görünen bir durumla karşı karşıya buldu kendini. Ama çok geçmeden bunun aile kavgasından çok daha garip bir şey olduğunu anladı. Bej pantolon, kahverengi kazak giymiş çam yarması gibi bir adam salonun orta yerinde, kontuarın dışında duruyordu. Boyu Dom'dan ancak beş santim uzundu ama diğer boyutları daha fazlaydı. Sanki bir meşe gövdesinden

yontulup yapılmıştı. Fırça traşlı kır saçları, yüzünün çizgileri, yaşının ellilerde olduğunu gösteriyorsa da, boğa gibi vücudunun daha güçlü olduğu kesindi. Koca adam öfkelenmiş gibi titriyordu. Yanında bir kadın duruyor, yüzünde garip ve telâşlı bir ifadeyle ona bakıyordu. Parlak mavi gözlü bir sarışındı. Yaşını kestirmek kolay değildi. Adamın, solgun yüzü terden sırılsıklamdı. Dom eşikten içeri adımını atarken ilk izleniminin yanlış olduğunu anladı. Bu adam öfkeli değildi. Korku içindeydi.

«Rahat .bırak kendini,» dedi kadın. «Solumanı kontrol et.»

iri adam soluk soluğaydı. Sırtını bükmüş, başını eğmişti. Yere bakıyor, tempolu soluklar alıp veriyor, böylece korkusunu açığa vuruyordu.

«Derin ve yavaş soluklar al,» dedi kadın. «Doktor Fontelaine'in öğrettiklerini hatırla. Sakinleştiğin zaman bir yürüyüşe çıkarız.»

«Hayır!» Koca adam başını iki yana hırsla sallıyordu.

«Ever, çıkacağız,» dedi kadın. Elini onun koluna, cesaret vermek istermişçesine dayadı. «Çıkıp biraz yürüyüş yaparız, Ernie. Buradaki karanlığın da Milwaukee'deki karanlıktan farklı olmadığını görürsün.»

Ernie. Bu isim Dom'u bir anda dondurdu. Zeb Lomack'in ay posterlerin-deki isimlerden birinin Ernie olduğunu hatırlamıştı.

Kadın Dom'a baktı. Dom, «Bir oda istiyorum,» dedi. «Doluyuz.»

«Boş oda ışığını söndürmemişsiniz.»

«Pekâlâ,» dedi kadın. «Pekâlâ. Ama şimdi olmaz. Lütfen. Şimdi olmaz. Lokantaya falan gidin. Bir saat sonra gelin. **Lütfen.**»

O zamana kadar Ernie, Dom'un içeriye girdiğini görmemiş gibiydi. O anda başını kaldırdı, ağzından bir korku ve umutsuzluk iniltisi çıktı. «Kapı. Karanlık içeri girmeden kapıyı kapatın!»

«Yo, yo, yo,» diye atıldı kadın. Sesi kesin, ama merhamet doluydu. «İçeriye girmiyor karanlık. Zaten sana bir zarar veremez, Ernie.»

«Giriyor,» dedi adam açması bir sesle.

Dom salonun çok fazla ışıklı olduğunu farketti. Masa lambaları, bir ayaklı lamba, kontuar lambası... üstelik tavan ışıkları da yanıyordu.

Kadın yine Dom'a döndü. «Ne olur, kapayın kapıyı.»

Dom dışarıya çıkacağı yerde içeri girdi, kapıyı da çekip kapattı.

Kadın sivri bir sesle, «Çıkarken kapatın demek istemiştım,» dedi.

Ernie'nin yüzündeki ifadenin yarısı korku, yarısı utanç yansıtıyordu. Gözleri Dom'dan pencerenin camına döndü, «işte, camın ardında. Bütün karanlık... bastırıyor, bastırıyor.» Utanarak Dom'a baktı, sonra başını tekrar eğdi, gözlerini sımsıkı yumdu. ;

Dom kalakalmıştı. Ernie'nin mantıksız korkusu, Dom'u uykuda gezdiren, dolaplara saklandırıan korkuya çok fazla benziyordu. . .

Kadın gözyaşlarını engellemek için öfkeyi araç olarak kullanıp Dom'a döndü. «Neden gitmiyorsunuz?

Kocamda niktofobi var. Bazen karanlıkta kor-

I' ~- 961 —

kuyor. Böyle bir kriz geldiğinde ikimiz onu geçirmek zorundayız.»

Dom, Lomack'in evinde, öteki posterlerde gördüğü isimleri hatırladı... Ginger, Faye... içgüdüyle seçti.

«Zıyanı yok, Faye. Galiba bu ektiklerinizi ben de biraz anlıyorum.» ,

Kadın gözlerini şaşkınlıkla kırptırdı. «Sizi tanıyor muyum?»

«Bilmem! Adım Dominick Corvaisis.»

«Hatırlayamadım,» dedi kadın. Koca adamın yanından ayrılmıyordu. Adam döndü, hâlâ gözleri kapalı durumda, iç büroya doğru ilerledi.,

Kontuardaki kapağın oraya kör gibi gidiyordu Ernie.

«Yukarıya çıkmalıyım. Orada perdeleri kapayabilirim.

Karanlık dışarda kalır.»

Faye, «Hayır, Ernie,» diye seslendi. «Dur. Kaçma ondan.»

Dom, Ernie'nin önüne geçti, onu durdurmak için elini göğsüne uzattı ve konuştu. «Kâbuslar görüyorsun, Uyandığında onları hatırlamıyorsun'. Yalnızca ayla ilgili, olduklarını hatırlıyorsun.»

Faye'in soluğu boğazına tılandı.

Ernie gözlerini şaşkınlıkla açtı. «Bunu nereden bildin?»

«Ben de bir ayı aşkın zamandır kâbus görüyorum,» dedi

Dom. «Her gece. Başka biri daha vardı. Bir adam.

Bundan o kadar ıstırap çekti ki kendini öldürdü.» y

Karı koca ona şaşkın bakışlarla bakakaldılar.

«Ekim ayında uykumda dolaşmaya başladım,» dedi

Dom. «Yatağımdan kalkıyor, dolaplara saklanıyordum.

Ya da kendimi korumak için silahlar toplu-yordum. Bir

keresinde, dışardan girecek bir şeyi engellemek için

pencereleri çivilemeye kalkmışım. Anlamıyor musun,

Ernie, ben de karanlıkta, bir şeyden korkuyorum.

Eminim senin de korktuğun aynı şeydir. Karanlığın

kendisi değil de... başka bir şey. Başından geçmiş olan

belli bir şey.» Elini pencerelere doğru salladı, «iki yaz

önce orada, karanlıkta olmuş bir şey.»

Ernie olayların bu gelişmesinden hâlâ şaşkın, pencerenin dışına doğru baktı, hemen gözlerini kaçırdı. «Anlayamıyorum.»

«Yukarı çıkalım da perdeleri kapatabil,» dedi Dom. «Size bildiklerimi anlatayım. Önemli olan, artık bu işte yalnız olmayışınız. Tanrıya şükür, ben de yalnız değilim artık.»

New Haven Bölgesi, Connecticut

Saat gibi. Jack Twist'in soygunları her zaman saat gibi tıkır tıkır giderdi. Zırhlı araba soygunu da buna istisna oluşturmadı.

O gece gökyüzü bulutlarla örtülüydü. Ne yıldız vardı, ne de ay. Kar yağmıyordu. Ama güneybatıdan doğru çok soğuk bir rüzgâr esmekteydi.

Kamyon boş tarlalar arasından kuzeydoğuya, Jack'in Noel gecesi yerleşip dürbünle baktığı höyüğe doğru geliyordu. Farları zift gibi bir kış sisini delmekteydi. Karlı tarlalar arasından geçen asfalt yol siyah saten bir kurdeleye benziyordu.

Kapışonlu beyaz kayak tulumu giymiş olan Jack, karlara yarı gömülmüş, yatıyordu. Yolun güney tarafında, höyüğün karşısındaydı. Höyüğün dibindey-se, soygun ekibinin ikinci kişisi Chad Zepp, yine beyazlar **giymiş** olarak beklemekteydi.

Üçüncü arkadaşları Branch Pollard yamacın ortalarında, bir Heckler ve bir Koch HK91 saldırı tüfeğiyle , bekliyordu.

Kamyon iki yüz metre uzaktaydı. Far ışıklarının önünde sis dalgaları oynaşıyordu.

Birden yamaçta HK91'in namlusu doğruldu, kamyonun motor sesini bastıran silah sesi duyuldu.

HK91 belki savaş tüfeklerinin en iyisiydi. Sıkışma yapmadan peşpeşe yüzlerce mermi atabilirdi. Çok

hassas, bin metreden etkili bir tüfek olan HK91, 7.62 NATO kurununun bir ağacın gövdesinden ya da bir beton duvardan geçirebilir, arkasında duranı da öldürecek gücü kalırdı.

Ama bu gece kimseyi öldürmeye niyetleri yoktu. Pollard kızılötesi telesko-pik merceğin yardımıyla ilk kurunu tam istediği yere isabet ettirdi, kamyonun sağ n lastiğini patlattı.

Kamyon olduğu yerde döner gibi oldu, yerler buzlu olduğu için kaymaya baladı.

Daha o kayarken, ne olacağı belli değilken, Jack ayağa fırlamış, komaya balamı!ı bile. Hendeğin üzerinden atladı, yola fırladı, asfaltta tank gibi gözüken kamyona doğru atıldı. Kamyon tam hendeğe yuvarlanacakken sürücü direksiyona hakim oldu, onu Jack'den otuz metre ötede durdurmayı başardı.

Jack kamyonun içinden birinin telsize heyecanla bir şeyler söylediğini görüyordu. Ama yardım çağrısı bounaydı. Pollard yamaçtan ateş ettiği anda, Chad Zepp akülü vericiyi alıtırmı, kamyonun telsiz frekansına tiz bir parazit sokmutu.

Hızlanan rzgr, sisten hayaletleri Jack'in yanibaında geriye kaydırırken Jack yolun ortasında durdu. Farların karşısında kendini çıplak hissediyordu. Acele etmeden gözyaşı tüfeğini doğrultup kamyona nişan aldı. Hedefi burundaki kalorifer ızgarasıydı. Jack'in tüfeği İngiliz yapımı, antiterrist birlikler için hazırlanmış bir silahtı.

Başka gözyaşı silahları bir tür bomba atarlardı. arp-mayla patlardı o bombalar. Acı dumanlar yayarlardı.

Ama onların ie yaraması için atanın keskin niancı olması, örneğin tam pencerenin camına isabet ettirmesi gerekiyordu. Yeni İngiliz tüfeği ise çok farklıydı. Jack onu Mi-ami'de birinden karaborsa almıştı.. Be santim

apında namlusu vardı. Mermisi çok hızlıydı. elik gmlekleli gözyaşı kurşunu atıyordu. Kurşun tahta kapılardan, kapatılmış, çakılı pencerelerden bile geebiliyordu.. Jack ateş ettiğinde kurşun burundaki ızgaradan motor bölümüne girdi. Havalandırma sisteminden

— 417 —

sür-ücü kabinine sarı dumanlar hemen yayılmaya başladı.

Muhafızlar kriz durumunda yerlerini terketmemeli, kapalı ve zırlı kamyonun içinde beklemeliydiler. Camlar da kurşun geçirmezdi çünkü. Ama kaloriferi kapayıp havalandırmayı durdurmaya geç kalınca, kendilerini gaz dolu kabin içinde boğulur durumda buldular. Kilitli kapıları açıp dışarıya, soğuk kış havasına döküldüler. Öksürüyor, kıvranıyorlardı.

Kör edici, boğucu gazın etkisine rağmen sürücü tabancasını çekmeyi de başarmıştı. Dizüstü çöktü, öğürdü, sulanan gözlerini kısıp karşısında hedef aradı. Ama Jack bir tekmede silahı onun elinden fırlattı, adamrcekeiinden yakaladı, kamyonun önüne sürükledi, ellerine kelepçe takıp kamyonun tamponuna bağladı. Muhafızların ikisi de gözlerini hızlı hızlı kırpiştırıyor, görüşlerini netleştirip saldırganların yüzünü tanımaya uğraşıyorlardı. Ama bu çabalar da bo-şunaydı. Jack, Pollard ve Zepp yüzlerine kayak maskeleri takmışlardı. Üç adamı kelepeleyip sağlama aldıktan sonra Jack'la Pollard çabucak kamyonun arkasına koştular. Telâşları başka arabaların geçip kendilerini göreeğinden değildi. Bu ıssız yoldan kimse geçmiyordu nasılsa. Geemezdi de. Zırlı kamyon bölgeye girdiği anda, soygun ekibinin son iki üyesi olan Hart' la Dodd yolun iki başını çalınmış kamyonetlerle tıkamışlardı. Kamyonetler yeni baştan boyanmış, üzerine- «Karayolları» amblemi yapılmıştı.

Tepelerinde uyan ışıkları yanıp sönüyor, önlerine reflektörler dizilmiş, onlar da parıldıyor-du. Dodd'la Hart geçmek isteyen herkesi geri çevirecekler, onlara lanker kazası oldu diye bir masal anlatacaklardı.

Saat gibi.

Jack'le Pollard kamyonun arkasına vardıklarında Chad Zepp'i orada buldular. Mıknatısla kamyona tutturduğu pilli fenerin ışığında, kilit mekanizmasının dışındaki kapağın vidalarını açmaya uğraşıyordu.

Yanlarında patlayıcı da getirmişlerdi. Ama bu kadar sağlam yapılı, bir kamyonu soyarken, patlayıcının bazı tehlikeleri vardı. Kilit pimlerini etkileyip mekanizmayı daha fazla sıkıştırabilirdi. Önce kilidi açmayı denemeli, patlayıcıları son çare olarak kullanmalıydılar.

Daha eski model zırhlı kamyonların kilidi tek ya da iki' anahtarla açılan türdendi. Bazılarının da şifresi vardı.

Ama bu yeni bir kamyondu. Teçhizatı sanatsaldı. On rakamlı bir klavyeye şifreli bir sayı yazınca açılıyordu.

Yeni telefonların tuşları gibi. Kilitlemek için muhafız önce kapıları kapıyor, sonra şifre sayısının ortasındaki rakamı basıyordu. Açmak içinse üç rakamı doğru sırayla basması şarttı. Şifre her sabah değiştiriliyordu.

Kamyondakîlerden yalnızca sürücü biliyordu şifrenin ne olduğunu.

Karşılarında on tuş olduğuna göre, üç rakamı doğru sırayla basabilmek için bin ihtimal vardı. Her birini deneyip sonucunu beklemek de dört beş saniye alacağına göre, bu iş bir saat ön beş dakika sürerdi.

Risk çok fazlaydı.

■ • — 264"—" ■"" : r ""

, Chad Zepp kilidin önündeki kapağı çıkardı. On tuş yine yerinde kaldı. Ama kapak çıkınca. içteki mekanizmanın da birazını görebiliyorlardı artık.

Zepp'in omzuna kayışla asılı çantada pilli, evrak çantası boyunda bir bilgisayar vardı. Elektronik kilitlerin ve alarm sistemlerinin devrelerini kontrol edip değerlendirebiliyordu. Adına SLICKS diyorlardı bu bilgisayarın. Güvenlik Kilit Müdahale Devre Bilgi Sistemi kelimelerinin ingilizce karşılıklarının baş harflerinden oluşuyordu bu ad. Yalnızca askeri veya istihbarat kadrolarının, güvenlik belgesi olan kimselerin kullanmasına izin veriliyordu. Halka verilemezdi. Bu bilgisayar yetkisiz kullanmak. Savunma Güvenliği yasasına karşıydı. Jack bir SLICKS bulabilmek için Mexico Cîty'ye gitmiş, aleti yapan şirkette tanıdığı olan bir karaborsacıya yirmi beş bin dolar para vermek zorunda kalmıştı.

Zepp bilgisayarı omzundan indirdi, eline alıp havada tuttu. Böylece Jack' le Pollard da video ekranını görebiliyorlardı. Ekran karanlıktı. Altında üç kol vardı. Jack bunlardan birincisini çekip yuvasından çıkardı. Bakır uçlu çelik bir termometreye benziyordu. Altmış santimlik kablosu göbekbağı gibi sarkmaktaydı. Jack kilidin görünen içine dikkatle baktı, elindeki çubuğu ilk iki düğmenin arasına özenle soktu, üzerinde. 1 yazan düğmenin dibine değdirdi. Ekran karanlık kaldı. Jack ucu bu sefer 2 yazan tuşun dibine değdirdi, sonra 3'ü denedi, cevap alamadı. Ama 4 numaraya dokunduğunda, ekranda açık yeşil bir DEVRE yazısı belirdi, ardından temastaki elektriği ölçen rakamlar' onu izledi. ' ' . ■ .

Anlaşıldığına göre şifrenin orta rakamı 4'dü. Önce parayı ve çekleri kamyonu yükledikten sonra şoför kapıyı kilitlemek için 4 rakamına basmıştı. Ama tüm şifreye basılınca kadar, kilit kapalı kalacaktı.

Üç rakamın üçü de bilinmezken, ihtimaller bin taneydi. Ama şimdi yalnızca baş ve son rakamları bulmaya kalmıştı iş. İhtimaller böylece yüze inmişti.

Jack uğuldayan rüzgâra aldırmadan SLICKS'den bir çubuk daha çekti. Bunun da altmış santimlik bir kablosu vardı, ama daha çok suluboya fırçasına benziyordu. Tek telli bir fırçaya. Tel ışıktaki parıldıyordu. Olta misinasından kalın, sert - ama esnekti. Jack onu 1 yazılı tuşun dibindeki bir yarıktan içeriye soktu, yine ekrana baktı, ödülünü bulamadı. Teli tüm rakamlarda clolaştırma-rhâya başladı. Ekran göz kırptı, bir devre şemasının kısmî diyagramını gösterdi.

Yarığa sokulan fırça teli aslında bir optik lazerin uç filamenfiydi. Supermarket kasalarında malların üzerindeki çizgi demeti fiyat işaretlerini okuyan aletin biraz daha kibar bir kuzeni yani. SLICKS'in programı, çizgi şifreli fiyatları okuyamazdı. Ama devre şemalarını tanıyabilir, ekranında gösterebilirdi. Lazeri tam yerine temas ettirmedikçe karanlık kalırdı ekran. Ama değdîrince, gördüğü gibi şemayı sadık biçimde ortaya sererdi.

Jack o ucu üç kere geri çekip kilit mekanizmasının başka taraflarına sokmak zorunda kaldı, sonunda ekran tüm devreyi birleştirip göstermeyi başardı. Yeşil çizgiler, işaretler belirdi minik ekranda. Üç saniye sonra bilgisayar,'

— **420** — şemanın iki noktasını çerçeveleyerek gösterdi. Oralardan devreye müdahale mümkündü. On tuşlu klavyenin şemasını bunun, üstüne yansıtınca, o çerçeve yerlerin hangi rakamlara rastladığını gördüler. Jack, «4 rakamının altındaki yer uygun,» dedi. Pollard, «Deneyeyim mi?» diye sordu. «Gereği yok.»

Jack optik lazeri yerine soktu, üçüncü ince çubuğu çekti. Bunun ucunda sünger gibi bir filtre uç vardı. Hangi maddeden yapıldığını Jack anlayamamıştı. Onu klavyede 4 tuşunun altındaki minik boşluğa soktu, yavaşça yukarı aşağı oynattı, sonra sağa sola kaydırıldı. Derken bilgisayar 'bip' diye ses verdi, ekranda MÜDAHALE yazısı belirdi.

Jack çubuğu yerinde tutarken Chad Zepp de SLICKS'i havada tutuyordu. Pollard bilgisayarın küçük programlama panelini kullanarak hemen talimatı yazdı. MÜDAHALE kelimesi ekrandan kayboldu, onun yerine SİSTEM KONTROLÜ SAĞLANDI yazısı belirdi. Artık bilgisayar doğrudan doğruya kilidin devresine emir verebilir, kapağı istediği zaman açıp istediği zaman kapatabilirdi.

Pollard iki tuşa daha bastı, SLICKS gerekli şifrenin üç rakamını çeşitli sıralamalarla mikroçip'lere yollamaya başladı. Her şifrenin denenmesi, saniyenin altı yüzde biri kadar sürüyordu. Hepsinin de orta rakamı 4'tü... Birkaç saniye geçmöden SLICKS gerekli şifrenin 545 olduğunu buldu.

Aynı anda dört takırtı duyuldu, kilidin sürgüleri açılıverdi. Jack son çubuğu da yuvasına kaldırdı, bilgisayarı kapattı. Tüfeğin patlayıp ön lastiği delmesinden bu yana yalnızca dört dakika geçmişti.

Saat gibi.

Zepp SLICKS'i tekrar omzuna takarken Pollard zırhlı arabanın arka kapısını açtı. Para artık onlarındı.

Zepp sevinçle güldü. Pollard coşkun bir çığlıkla kamyonu sığradı, tıka basa dolu çuvaları dışarı itmeye koyuldu.

Ama Jack kendini hâlâ bomboş ve buz gibi hissediyordu. Işığın altında birkaç kar tanesi belirdi.

Jack'de haftalar önce başlayan o anlaşılmaz değişiklik sonunda tamamlanmıştı.. Artık toplumu altetmek vız geliyordu ona. Kendini amaçsız hissediyordu. Tıpkı rüzgârda uçuşan kar gibi.

Elko Bölgesi, Nevada

Faye Block kimsenin kendilerini rahatsız etmemesi için BOŞ YER YOK ışığını yakmıştı.

Üst kattaki özel dairede, şirin mutfaktaki masanın başında oturmaktaydılar üçü. Pancurlar sıkı sıkı kapatılmıştı. Block'lar bir yandan kahvelerini yu-

—dolarken bir yandan da Dom'un anlattıklarını hipnotize olmuş gibi dinliyorlardı.

İnanmakta zorluk çektikleri tek şey, Zebediah Lomack'in evinde kâğıttan ayların dansıydı. Ama Dom o şaşılacak olayı öyle ayrıntılı tarif ediyordu ki! Konuşurken kollarında tüylerinin havaya dikilmesi karşısındaki karı kocayı da etkiliyordu. .

Bilinmeyen kişinin yolladığı zarftan çıkan iki Polaroid fotoğraf onları çok sarsmıştı. İfade­siz suratlı papazın resmini incelediklerinde, bu motelin odalarından birinde çekilmiş olduğundan emindiler. Kolunda serumla yatağa bağlanmış sarışının resmi yakından çekildiği için odayı göstermiyordu. Ama uç tarafta çarşafın desenini tanıdılar. On ay öncesine kadar kullandıkları çarşaf-lardandı.

Dom onlara da bir fotoğraf postalanmış olduğunu duyunca şaşırdı. Ernie o .zarfın 19 aralıkta geldiğini hatırlıyordu. Milvvaukee'ye gidişlerinden beş gün önce. Faye aşağıya inip bürodaki çekmecedен resmi getirdi, birlikte mutfak masasının üzerine eğilip incelediler. Üç kişi vardı resimde. Erkek, kadın, çocuk. 9 numaralı odanın önünde, güneşte' duruyorlardı. Üçü de, şortlar, tişörtler, sandaletler giymişlerdi.

«Onları tanıyor musunuz?» diye sordu Dom. ¹ Faye, «Hayır,» dedi.

Ernie, «Ama bana hatırlamam gerekirmiş gibi geliyor,» diye ekledi.

Dom yüksek sesle düşünüyordu., «Güneş... yazlık kıyafetler... demek önceki yaz çekildiğini varsayabiliriz.

Yine o hafta sonunda. 6 temmuz cumayla 11 temmuz'salı arasında. Bu üç kişi de olup bitenin bir parçası. Belki onlar da bizim gibi masum kurban.

Bilinmeyen yardımcımız onları düşünmemizi, hatırlamamızı istiyor.»

«Resimleri yollayan, belleklerimizi silenlerden biri olmak zorunda,» dedi Ernie. «Unutturmak için bunca çaba harcadıklarına göre, şimdi neden kafamızı kurcalamaya çalışıyor?»

Dom omuzlarını kaldırdı. «Belki bu işi hiçbir, zaman doğru bulmamıştır. Yani bize yapılanı. Belki mecbur olduğu için ötekilere ayak uydurmuştur. Belki o günden beri vicdanı rahatsızdır. Bu insan her kimse, ortaya çıkıp bildiklerini söylemeye korkuyor. Bunu dolaylı yoldan yapmak zorunda kalıyor.»

Faye birden sandalyesini arkaya itti. «Biz yokken beş haftalık posta gelip yığıldı,» dedi. «Belki içinde ilginç şeyler vardır.»

Faye'in merdivenden inen ayak sesleri yankılanırken Ernie, «Sandy...» dedi birden. «Izgara evindeki garsonumuz. Biz yokken postayı o alır, faturaları o öder. Ama diğer zarfları bir torbaya doldurup bekletir: Biz bu sabah döndük. Moteli hazırlayıp açmakla o kadar meşguldük ki, postacının ne getirdiğine bakamadık bile.» '

Faye elinde iki beyaz zarfla döndü. Birincisini heyecanla açtılar. İçinden yine bîr Polaroid fotoğraf çıktı. Sırtüstü

ilgilenir buldu. Kapiya yaklaşıp onu seyretti. Kız kendini o kadar kaptırmıştı ki, kendisine bakıldığını farketmedi. Ay resimlerinin doldurduğu albümün yanında boya kalemleri durmaktaydı. Marcie eğilmiş, aylardan birini dikkatle boyuyordu. Bu da yeni bir gelişmeydi. Jorja bunun ne anlama geldiğini merak etti.

Marcie bir hafta önce dergilerden ay resimlerini kesmeye başlamış, albümü hemen doldurmuştu. Doldurabilmek için sayısız ay resmini de kendisi çizmek zorunda kalmıştı. Paralan, kavanoz kapaklarını, vazo diplerini, su bardaklarını,, konserve kutularını kullanarak her boyda ay çizmişti. Her cins kâğıda. Gerçi her dakikasını albümün başında geçirmiyordu, ama bu işe ayırdığı süre her gün biraz artmaktaydı.

Doktor Ted Coverly, Marcie'nin doktorlardan korkusunu yaratan mantıksız kaygının henüz geçmediği kanısındaydı. Çocuk şimdi de aynı kaygıyı ay tutkusuyla ifade etmekteydi. Jorja çocuğun aydan pek de korkmadığını anlatınca, Coverly, «Kaygısını ille bir başka fobi biçiminde ifade etmesi gerekmez,» dedi. «Değişik biçimlerde de gösterebilir... örneğin tutku.» Jorja kızının bu olağanüstü kaygılarının nereden kaynaklandığını anlayamıyordu. Coverly. «1e,-davinin anlamı bu,» dedi. «Anlamaya çalışmak. Üzülmeyin, Bayan Monatella.» Ama Jorja çok üzülüyordu.

Alan kendini daha dün öldürdüğü için de üzülüyordu. Marcie'ye henüz babasının ölümünden söz etmemişti. Pepper Carafeld'in evinden çıkar çıkmaz Coverly'ye telefon edip ondan öğüt istemişti. Alan'ın da ay rüyaları görmesi, kendine bir ay tutkusu geliştirmiş olması doktoru çok şaşırttı. Bu noktayı uzun uzun düşünmek gerekiyordu. Bu arada,'babasının ölüm haberini Marcie'

den pazartesiye kadar gizlemeyi önerdi. «Randevuya onunla, birlikte gelin,»-dedi Jorja'ya. «Haberini birlikte verelim.» Jorja ise, Alan'ın tüm ilgisizliğine rağmen Marcie'nin bu habere çok fazla üzülmelerinden korkuyordu.

Kapıda durmuş kızın ay resimlerinden birini boyayışını seyrederken Jorja. birden Marcie'nin ne kadar narin, zayıf ve kırtabilecek durumda olduğunu hissetti. Yedi yaşında, ikinci sınıfta olmasına rağmen sandalye çok büyük geliyordu ona. Yere pabuçlarının ancak burnu değiyordu. Hayat' iri kıyım adamlar için bile zorken, her yeni gün bir boğuşmayken, Marcie gibi ufacık, bir kızın yaşamayı sürdürmesi' insana mucize gibi geliyordu. Kızının ne kadar kolaylıkla elinden alınabileceğini farkedince yüreği kabardı, sevgiyle sızladı.

Sonunda Jorja, «Tatlım, artık pijamalarını giysen de dişlerini fırçalasan,» 'derken sesindeki titremeyi engelleyemedi.

Kız şaşırılmış görünüyordu. Sanki nerede olduğunu, Jorja'nın kim olduğunu birden hatırlayamamış gibi bir hali vardı. Sonra bakışları netleşti,, annesine yürek eriten bir gülümsemeyle baktı. «Merhaba, anne. Ayları öyuyordum.»

«Eh, yatmaya hazırlanma zamanı geldi,» dedi Jorja. «Birazdan, olur mu?» Kız rahat gibiydi. Ama boya kalemini öyle sıkı tutuyordu .ki, parmak eklemleri bembeyaz kesilmişti. «Birkaç ay daha boyamak, istiyorum.»

Jorja'nın içinden o iğrenç albgmü parçalamak geldi. Ama Doktor Coverly onu çocukla ay konusunda tartışmamak üzere uyarmıştı. Ay resimleri toplamayı yasak etmek, ancak kızın tutkusunu daha yoğunlaştırmaya yarardı.

Jorja doktorun haklı olduğundan pek emin olmamakla birlikte, albümü parçalama isteğini gemledi.

«Yarın onları boyamak için dünya kadar vaktin olacak, hayatım.»

Marcie albümü istemeyerek kapattı, kalemleri kaldırdı, dişlerini fırçalamak üzere banyoya gitti.

Çocuğun masasının yanında durmakta olan Jorja içinde bir bezginlik, bir yorgunluk duydu. Tam vardiya çalışıyor, bu yetmiyormuş gibi Alan için ce,-nazecî tutuyor, çiçekler ısmarlıyor, mezarlıkla anlaşıyor, dünya kadar iş yapıyordu. Alan'ın çoktan küstüğü babasını Miami'den. telefonla aramış, kötü haberi ona da vermişti. Canı çıkmıştı Jorja'nın. Bıkkın bîr hareketle albümü açtı. Kırmızı. Kız resimlerin hepsini kırmızıya boyuyordu. Kendi çizdiklerini de, gazete ve dergilerden kestiklerini de. Elli tanesini boyamıştı bile. Bu işi nasıl:

— 427 —

— 2,63 —

tutkuyla yaptığı, boyayı hiç taşırmamasından belliydi. Giderek daha fazla bastıra bastıra boyuyordu. Mum boyları kat kat sürmekten, ayların yüzeyi parlak, ıslak bir görünüm kazanmıştı.

Kırmızı, yalnızca kırmızı kullanması Jorja'yı çok rahatsız etti. Sanki Mar-cie yaklaşan bir felâketi, kanlı bir olayı seziyormuş gibi.

Eiko Bölgesi, Nevada

Faye Block aşağıya, dosya çekmecelerine inmiş, önceki yazın motel ka-. yit defterini çıkarmıştı. Döndüğünde defteri mutfak masasının üzerine. Dom' un önüne açtılar, 6-7 temmuz cuma ve cumartesi günleri motelde kalan kişilerin adlarına baktılar.

«Tamam işte. Tam Ernie'nin hatırladığı gibi. O cuma akşamı asit döküldüğü için otoyolu kapamışlardı.

Shenkfield'e tehlikeli kimyasal madde taşıyan bir kamyon neden olmuş. Shenkfield buradan on sekiz mil kadar güney batıda bir askeri tesistir. Moteli salıya kadar kapatmak zorunda kaldık. Onlar durumu kontrol altına alıncaya kadar.»

Ernie, «Shenkfield aslında kimyasal ve biyolojik silahları denedikleri, tecrit edilmiş bir yerdir,» diye açıklama yaptı. «Yani o kamyondaki mallar berbat şeylermiş.»

Faye devam ederken sesine yepyeni, tekdüze bir ton gelmişti. Ezberlediği bir şeyi okur gibi konuşuyordu.

«Otoyolu barikat kurarak kapadılar, bize de moteli boşaltmamızı söylediler. Tehlikeli bölgeden çıkmamızı istediler. Motel konukları kendi arabalarına binip gitti.»

Yüzü hâlâ ifadesizdi. ,«Ned'le Sandy Sarver'ın

Beauavve'deki karavanlarına gitmelerine izin verildi, çünkü orası karantina alanının dışındaydı.

Dom şaşırmıştı. Kafası karışıyordu. «İmkânsız,» dedi.

«Ben bölgeden çıkarıldığımız: falan hatırlamıyorum. Ben buradaydım. Kitap okuduğumu, kısa hikâyelerim için coğrafya araştırmaları yaptığımı hatırlıyorum... ama bu anılar o kadar yüzelsel ki... belki gerçek anı değildir.

Bir yoğunlukları yok. Ama yine de... buradaydım, başka bir yerde değildim. Ve bana garip bir şey yapıldı.»

Masada yatan Polaroid resmi gösterdi. «Kanıtı da burada.»

Faye konuşurken sesi eskisinden bile donuktu. Dom onun gözlerinde bir gariplik gördü. Bakışları üzerine cila çekilmiş gibiydi. «Tehlikenin bittiği açıklanana kadar Ernie'yle ben arkadaşlarımızda kaldık. Buranın on mil kuzeydoğusunda bir çiftlikte. Elroy ve Nancy Jamison'un çiftliği. Dökülen zehirli maddenin temizlenmesi zormuş. Ordunun işi bitirmesi için, üç günden fazla zaman

gerekiyormuş. Salı sabahına kadar buraya dönmemize izin vermediler.»

«Neyin var senin, Faye?» diye sordu Dom.

Faye gözlerini kırptırdı. «Hu? Nasıl yani?»

«Sanki bu sözleri söylemek üzere... programlanmışsın gibi konuşuyorsun.»

Faye gerçekten şaşmıştı. «Neden söz ediyorsun?»

Ernie kaşlarını çatı. «Faye, sesin birden... tekdüze oldu.»

«Eh, ben yalnızca olup biteni anlatıyordum.» Masaya eğildi, parmağını, kayıt defterinin cuma sayfasına dayadı. «Bakın, o akşam otoyol kapatılınca-ya taşınmak niyetinde olduğu için o adresi vermişti. Motele kaydolduğunu ha-kü kimse burada yatmamış. Bölgeden çıkarıldık hepimiz.»

Ernie, «işte senin adın,» dedi Dom'a. «Listede yedinci.» Dom kendi imzasına, Mountainview-Utah'daki adresine baktı. O sıra oraya taşınmak niyetinde olduğu için o adresi vermişti. Motele kaydolduğunu hatırlıyordu, ama tekrar arabasına binip bölgeyi terkettiğini hiç hatırlamıyordu. «Siz bu tanker kazasını gözünüzle gördünüz mü?» diye sordu.

Ernie başını iki yana salladı. «Hayır. Tanker buradan iki mil kadar uzakta devrilmiş.» Şu anda o da Faye'in demin kullandığı ses tonuyla konuşuyordu. «Ordunun Shenkfield'de çalışan uzmanları rüzgârın kimyasal maddeyi dağıtacağından korkuyorlardı. Bu yüzden karantina alanını geniş tuttular.»

Dom, Ernie'nin sesindeki o bilinçsiz yapaylıktan ürperdi, dönüp Faye'e-baktı, durumu onun da farkettiğini gördü.

«Demin sen de bu ses tonuyla konuşuyordun, Faye,» dedi. Bakışlarını Emie'ye çevirdi, «ikinize aynı sözler ezberletilmiş. Programlanmışsınız.»

Faye kaşlarını ça*tı. «Yani asit falan dökülmedi mi diyorsun?»

«Oldu bal gibi,» dedi Ernie, Dom'a. «Elko'da çıkan Sentine! gazetesinin, kupürlerini bir 'süre sakladık. Ama sanırım sonradan attık hepsini. Burada, yaşayan herkes hatırlıyor. O günlerde azgın rüzgârlar çıkıp mikrobi dağıtsay-dı, bölgeyi boşaltma emri çıkmadan önce hastalık hepimize bulaşsaydı, neler olurdu diye hep düşünür herkes. Yo, bu iş Faye'le benim kafamızdan uydurduğumuz bir şey değil.»

Faye, «Elroy ve Nancy Jamison'a da sorabilirsin,» dedi. «O gece onlar da buraya, ziyarete gelmişlerdi. Boşaltma emri çıkınca, bizi yanlarına alıp çiftliğe götürmeyi teklif ettiler.»

Dom ekşi ekşi gülümsedi. «Onların olayı nasıl hatırladıklarına da pek güvenilmez doğrusu,» dedi. «Eğer o gece buradalarsa, bizim gördüğümüz şeyr onlar da görmüşlerdir. Onlarında belleği silinmiştir. Sizi kendi evlerine götürdüklerini hatırlayabilirler, çünkü onlara bunu hatırlayın denmiş. Herhalde-onlar da burada bizimle birlikteydiler... onların da beyni yıkandı.»

«Başım dönmeye başladı,» dedi Faye. «Bu iş entrika dolu.»

Ernie, «Ama asit dökülmesiyle bölgenin boşaltılması gerçekten de yer aldı,» diye direndi. «Gazeteler yazdı.» Dom buna bir .açıklama düşünürken aklına gelen fikir saçlarının dimdile olmasna yol açtı. «Ya Shenkfiel'e götürülen o madde bu motelde kalan herkese gerçekten bulaştıysa? Ya hükümetle ordu, milyonlarca dolarlık tazminat

— 430 —'

davaları açılmasın diye olayı örtbas etmeye karar vermişse? Belki de devlet sırlarını korumak için

istemmişlerdir örtbas etmeyi. Belki otoyolu kesip herkesi boşaltma emri çıkarmışlardır ama biz vaktinde bölgeden çıkarılamamışadır. O zaman moteli klinik olarak kullanmış, bizi ellerinden geldiği kadar mikroptan temizlemiş, oiaı da belleklerimizden silmişlerdir. Tabii yerine sahte anılar ekmişlerdir zihnimize. Başımıza geleni hiçbir zaman anlamayalım diye.»

Bir an şok dolu bir sessizlik içinde birbirlerine baktılar. Bu senaryo kulağa gerçek gibi geldiğinden değil. Gerçek gibi gelmiyordu aslında. Ama psikolojik sorunlarına bir anlam verebilecek, Polaroid 'resimleri de açıklayabilecek ilk bulabildikleri senaryo bu olduğu için.

Az sonra Ernie'yle Faye birtakım itirazlar buldular, ilkin Ernie dile getirdi. «Öyle olsa, sahte anılarımızı kendi uydurdukları bölge boşaltma hikayesiyle tutarlı biçimde ayarlarlardı. Faye'le bana, Jainison'lara .böyle yapmışlar. Ned'le Sandy Sarver'e de. O halde neden size de aynısını yapmamışlar? Bölgenin boşaltılmasıyla hiç ilgisi olmayan, bambaşka anılar vermişler size... neden? Bu hem mantıksız, hem de tehlikeli. Anılarımızın arasındaki bu büyük fark, sonunda ya sizin, ya bizim, ya da hepimizin beyninin yıkandığını ortaya çıkarır.» -.. " «Bilmiyorum,» dedi Dom. «Bu da çözülmesi gereken bilmecelerden biri.»

«Senaryonun bir kusuru daha var,» dedi Ernie. «Eğer bize bir mikrop bulaşmış olsa, üç günde sal (vermezlerdi. Başkalarına bulaşır, salgın çıkarır diye korkarlardı.»

Dom, «Pekâlâ,» dedi. «Demek virüs '.aya bakteri değilmiş de bir kimyasal maddeymiş. Bünyemizden yıkayıp temizleyebilecekleri bir şey.»

«O da tutmuyor,» dedi Faye. «Çünkü Shenkfield'de denedikleri maddeler öldürücü. Zehirli gaz. Sinir gazı.

iğrenç şeyler. Bizi öyle bir bulut sarmış olsa, ya hemen ölür ya da sakat kalırdık.»

«Belki etkisini yavaş gösteren bir maddeydi,» dedi ,Dom.

«Belki tümör oluşturan, kan kanserine yol açan bir şey. Belki mikrobi aldıktan üç beş yıl sonra"belli oluyordur.»

Bu düşünce hepsini şoka sokup susturdu. Mutfak saatinin tiktakını dinlediler, pencerelerde rüzgârın nasıl uğuldadığını duydular, şu anda içlerini sarmakta olan bir hastalıktan kaygılandılar.

Sonunda Ernie, «Belki mikrop almışsızdır, yavaş yavaş, için için çürüyoruz-dur, ama ben sanmıyorum,» dedi.

«Alt tarafı, Shenkfield'de denedikleri şeyler potansiyel silah olabilecek şeyler. Düşmanı yıllar yılı öldüremeyen bir silah kimin ne işine yarar?»

«Hiç kimsenin,» diye kabullendi Dom.

Ernie devam etti, «Hem kimyasal madde zehirlenmesi olsa, Lomack'in Re no' daki evinde başından geçen o garip olayı açıklayabilir mi?»

«Bilmem,» dedi Dom. «Ama gerçekten asit dökülmüş olsun veya olmasın, o bahaneyi ileri sürerek bu bölgeyi kordon altına aldıklarına göre, beynimizi

— 272 —

yıkamış oldukları yolundaki kuramım daha bir ağırlık kazanıyor. Çünkü bu durum ortaya çıkıncaya kadar, bizi nasıl birarada tutabildiklerini, olayı unut-turuncaya kadar salıvermediklerini anlayamıyordum. Ama karantina özürü onlara istedikleri zamanı veriyor. Meraklı gözleri de uzak tutuyor. Demek ki... şimdi en azından karşımızda kimlerin bulunduğu yolunda iyi kötü bir fikrimiz var. ABD ordusu. Belki hükümetle işbirliği halinde, belki tek başına. Ordu burada yer almış bir olayı saklamaya çalışmış. Kendi yaptığı... yapmaması gereken bir şeyi. Sizi bilmem ama ben şahsen bu kadar

büyük, güçlü ve acımasız bir düşmanla karşı karşıya kalmaktan çok korkuyorum.»

"Ernie-, «Benim gibi eski bir savaşçının herhalde orduya karşı bazı küskünlükleri olmasından kaçınılamaz,» dedi. «Ama inanın bana, şeytan değil onlar. Kötü bir sağcı komplonun kurbanı olduğumuza hemen karar veremeyiz,. Bu kaçık fikirler gerçi paranoyak romancılara ve Hollywood'a her yıl milyonlar kazandırıyor, ama gerçek dünyada kötülük daha sinsidir, daha az belirgindir. Eğer bize olanlardan orduyla hükümet yetkilileri sorumluysa, mutlaka ahlâksız ve kötü amaçlarla yapmış olmaları şart değil. Belki o durumda mümkün, olan en akıllıca hareketi yaptıklarına inanıyorlardır.»

Faye, «Akıllıca olsun olmasın, durumu araştırmamız şart,» dedi. «Araştır-mazsak Ernie'nin karanlık korkusu kesinlikle daha beter duruma gelecek. Senin uyurgezerliğin de öyle, Dom. O zaman ne olacak?» Ne olacağını hepsi biliyorlardı. Ağızlarına bir namlu sokup Zeb Lomack' in seçtiği yolu seçeceklerdi, o kadar. Dom masanın üzerindeki motel kayıt defterine baktı. Kendi adından dört sıra üstte gördüğü bir isim vücudundan elektrik geçmesine neden oldu. Doktor Ginger Weiss. Adresi Boston'daydı.

«Ginger,» dedi. «Ay posterlerindeki dördüncü isim.» Doktor Weiss'dan hemen önce de Cal Sharkle, yani Chlcago'lu tır şoföre kaydolmuştu motele. Polaroid resimdeki ölü bakışlı adam. İlk gelen konuklar, Bay ve Bayan Alan Rykoff'la kızlarıydı. Las Vegas'dan gelmişlerdi. Dom onların 9 numaralı odanın önünde poz veren aile olduğuna bahse girmeye hazırdı. Zebediah Lomack'in adı defterde yoktu. Demek ki o bir şanssızlık sonucu, yemek yemek için ızgara evine uğramış bir

müşteriydi. Elko'ya ya da Reno'ya giderken. İsimlerden biri de öbür resimdeki genç papaza ait olmalıydı. Ama besbelli defteri imzalarken mesleğini belirtmemişti. «Bu insanların hepsiyle konuşmamız gerek,» dedi Dom heyecanla. «Sabah ilk iş onları aramaya başlayabiliriz. Bakalım onlar ne hatırlıyor o temmuz ayıyla ilgili olarak.»

■ i

— 273 —

F.: 18

Chicago, Illinois

Brendan kararlılığında kıl payı kadar açık vermeden Peder Wyczazik'in İznini almayı başardı. Pazartesi günü yanında Monsenyör Janney olmaksızın, tek başına Nevada yoluna koyulacak, omzunun üzerinden uzanıp mucize arayacak kimselerden kurtulmuş olacaktı.

' Onu on geçte yatağındaydı. Işıkları söndürmüştü.

Karanlıkta yan yatıyor, pencereye bakıyordu. Dışarda buzlardan yansıyan solgun ışıklar belli belirsizdi.

Pencere bahçeye bakıyordu. Bahçede bu saatte ışık yanmazdı. Brendan buzlardan yansıyan ışığın aydan geldiğini anladı. Yansıma olması da şarttı, çünkü ayın geçiş .güzergâhı daha erken saatte, çalışma odasının penceresinden görünürdü. Şu anda ay bahçenin tepesinde olamazdı. Uykuya dalmayı beklerken bu dolaylı gelen ışıkları düşünüp duruyordu. Kristale çarpıp yansımış gibi dağılan ışıkları. Yüzlerce ışına ayrılan, her biri yine yüzlercesine ayrılan ışıkları.

«Aydede,» diye fısıldadı, kendi sesi kendini de şaşırttı.

«Aydede.»

Yavaş yavaş garip bir şeyin yer almakta olduğunu farkettiler Brendan.

Başlangıçta yalnızca buzla ay ışığının karşılıklı etkileşimine hayranlık duymuştu. Ama az sonra bu

hayranlık daha yoğun bir cazibe haline dönüştü. İnci gibi pencereden gözünü alamıyordu. Pencere ona sanki tarif edilmez bir vaatte bulunuyor, gemicileri kendine çeken deniz kızlarının şarkıları gibi etki yapıyordu. Ne yaptığını farkedemeden elini battaniyenin altından çıkarıp pençe-ye doğru uzattı. Oysa pencere üç metre ilerdeydi. Yattığı yerden oraya dokunma sına olanak yoktu. Işığa karşı kendi beş parmağının siyah silueti, kendi sonuçsuz uzanışı, özlemi"... Brendan o ışığa varmak istiyordu. Buzdaki dolaylı ışığa değil... rüyalarındaki o altın ışığa. «Aydede,» diye fısıldadı yine. Konuşuyor olması kendisini bir daha şaşırttı.

Yüreğinin çarpıntısı hızlandı. Titremeye başladı. Birden camdaki şekere benzeyen ışık yansıması biçim değiştirdi. Bren-clan'ın bakışları altında, buzlar pervaz kenarlarında eriyip camın ortasına doğru akti. Birkaç saniye sonra erime durduğunda, camın tam orta yerinde kusursuz bir halka oluşmuştu. Yaklaşık yirmi beş santim çapında, karanlık camın ortasında parıldayan bir ışık halkası.

Aydede.

Brendan bunun bir işaret olduğunu biliyor, ama kimden, nereden geldiğini bilmiyor, ne anlama geldiğini anlayamıyordu.

Noel gecesi Bridgeport'da, annesiyle babasının evinde kalırken besbelli Brendan ayla ilgili bir rüya görmüştü. Uykusunda telâşla bağırması, annesiyle babasını uyandırmıştı. Ama rüyayı hiç hatırlayamamıştı. Bildiği kadarıyla, daha sonra gördüğü rüyalar ayla ilgili değildi. Yalnızca o esrarengiz altın ışıkla ilgiliydi. Kendisini inanılmaz bir bilinçlenmeye doğru çağıran altın ışıkla. Şimdi tek eliyle camdaki pırıltılı buzlara uzanırken, fosforlu parlaklık daha da arttı. Sanki kristallerin içinde

garip bir kimyasal olay yer alıyormuş gibi. Ay biçimindeki halka, sütlü rengini kaybedip güneş altında kalmış kar gibi parıldadı, sonra daha da parlaklaştı, camın üzerinde sanki bir gümüş halkass oldu.

Yüreği gümbür gümbür atan Brendan, bir bilinçlenmenin eşiğinde bulunduğundan emin, elini hâlâ pencereye doğru uzatıyordu. Ay biçimli buzdan bir ışık demeti fışkırıp yatağa doğru uzanınca şaşırarak bağırdı. Spot ışığı gibi parlaktı yatağa vuran ışık. Gözlerini kırıştırıp bakar, buzdan ne kadar ışık çıkabileceğini düşünürken, ışığın rengi solgun kırmızıya, daha koyu kırmızıya, derken al renge dönüştü. Çevresinde kırışık battaniyeler erimiş çelik gibi parıldıyordu. Uzanmış eli kan içindeymiş gibiydi.

Bir deja vu duygusuna kapıldı. Böyle bir kızıl ayın altında gerçekten durmuş olduğunu, bu ışığın kendi üzerine düşmüş olduğunu hissetti.

Bu kızıl. Işığın rüyalarındaki altın ışıkla ne bakımdan ilişkili olduğunu anlamayı çok İstiyordu, ama hâlâ çağrıldığını sezmesine rağmen, içi birden korkuyla doldu. Kızıl ışıklar koyulurken odası, sıcaklığı olmayan kıpkırmızı bir ışıkla yıkanıyormuş gibi göründü, korkusu daha da arttı, titremesi, terlemesi daha belirginleşti.

Elini geri çekti, kızıl ışık hemen solup gümüş rengine döndü, sonra daha soldu, camdaki halka yalnızca ocak mehtabının dolaylı ışığını yansıtır hale geldi.

Odayı yeni baştan karanlık sarmıştı. Brendan doğrulup oturdu, çabucak lambayı yaktı. Cinlerden korkmuş çocuklar gibi ter içinde, kalkıp pencereye yürüdü.

Buzdan halka hâlâ oradaydı. Başka tarafları donmamış bir camın orta yerinde duruyordu.

Deminki ışığın bir rüya ya da hayal olup olmadığını düşündü. Bir bakıma, keşke o kadarla kalsa, diye dua.

ediyordu. Ama buzdan ay hâlâ oradaydı. Demek demin gördükleri de düş değil, gerçektir.

Kararsızlık içinde uzanıp cama dokundu. Şir'gariplik hissetmedi. Yalnızca camın dışından bastıran soğuşu hissetti.

Birden^avuçlarının yine kabarmış olduğunu farkedip şaşırdı. Ellerini çevirip baktı, o bakarken işaretler soldu. Brendan yatağına döndü. Uzun süre yaslanıp oturdu. Gözleri açık, ışığı yanıktı. Onu söndürüp yatabilmek için gerekli cesareti bekliyordu.

—437 —

— 437 —

Elk Bölgesi, Nevada

Em i e banyo küvetinin yanında durmuş, 14 aralık cumartesi orada neler hissettiğini hatırlamaya çalışıyordu. Anlaşılmaz bir içgüdüyle camı neden açmış, neden o korkunç hayali görmüştü acaba? Yazar Dominick Corvaisis musluğun yanından, Faye de kapıdan ona bakmaktaydı.

Tavandaki ve aynanın üzerindeki ışıklar seramik kaplı yerlere bir sıcaklık veriyor, krom muslukları, duşu parıltatıyor, duş perdesini buzlu gösteriyordu. Yavaş yavaş Ernie'nin aradığı anılar da aydınlandı.

«Işık. Buraya ışık için geldim. Karanlığa karşı duyduğum korku çok yoğunlaşmıştı o anda. Durumu Faye'den saklamaya çalışıyordum. Uyuyamadım. Yataktan kalkıp buraya geldim, kapıyı kapadım ve... ışığın tadını çıkardım.» Gözünün nasıl küvetin üzerindeki pencereye iliştiğini, kaçıp kurtulmak için nasıl mantıksız bir korku duyduğunu anlattı. «Açıklaması zor. Ama birden delice düşünceler kafamın içinde fırlanmaya başladı. Neden bilmem, paniğe kapıldım. Kurtulmak için pek şansım bu, bari onu kullanayım, diye düşündüm. •Pencereden çıkıp

tepelere yollanayım.... bir çiftliğe varayım, yardım getireyim.»

«Neye karşı yardım?» diye'sordu Corvaisis. «Yardıma neden ihtiyaç duydun? Kendi evinden kaçma gereğini neden duydun?»

Ernie kaşlarını çattı. «Zerre kadar fikrim yok.» O gece neler hissettiğini hatırlıyordu. O esrarengiz, acil tehlike duygularının nasıl rüyalarla karıştığını da. Parmağını pencereye uzattı. «Gerçekten de sürgüyü açtım, camı ittim. Belki tırmanıp çıkardım da. Ama dışarda birini gördüm. Alet deposunun damına basmış, pencerenin dışındaydı.»

«Kim?» diye sordu Corvaisis.

«Saçma geliyor. Motosiklet kılığı gibi bir şey giymişti. Beyaz miğferli. Yüzünde koyu renk cam siperlik vardı. Siyah eldivenler de giymişti. Beni yakalamak ister gibi elini pencereden, içeri uzattı. Ben geri çekildim, banyonun kenarına takılıp düştüm.»

«O sırada ben koşarak geldim,» dedi Faye.

Ernie, «Yerden kalktım,» diye anlattı. «Tekrar pencereye gidip dışarı baktım. Damda kimse yoktu. Ben yalnızca... hayal görmüştüm.»

Faye, «Fobinin aşırı durumlarında, kaygı sürekli hale gelince, bazen düş görme durumuna da rastlanıyor,» dedi.

, Yazar küvetin üzerindeki buzlu cama baktı, sanki camın renginden bir gizli açıklama bekledi. Sonunda konuştu. «Aslında tam da düş sayılmaz. Bana kalırsa senin gördüğün şey bir... bir anı parlaması. Önceki yazdan kalma. O kaybolan günlerden. Aralığın 14'ünde bir an için baskı altına alınan anıların yüze doğru çıkış yaptı. Kendi evinde tutuklu olduğun günlerden bir anı. Gerçekten kaçmaya çalıştığın zamanın anısı. '

«Bana alet-deposunun damındaki bir adam mı engel oldu? Ama motosiklet kılığını neden giymişti? Garip, değil mi?»

Dom, «Mikrop ihtimaline karşı giyilen çevreden yalıtılmış tulum,» dedi birden. «Dökülen kimyasal maddeyle ya da biyolojik zehirlerle uğraşmak için gelmiş. O zaman elbette ki hava geçirmez başlık giymesi gerekir.»

«Çevreden yalıtılmış,» diye mırıldandı Ernie. «Ama buraya o kılıkta geldilerse, gerçekten zehirli bir. şey dökülmüş olmalı.»

«Belki,» dedi Dom. «Henüz kesin karar verebilecek kadar çok şey bilmiyoruz.»

Faye, «Ama, dinlesenize,» diye atıldı. «Eğer hepimiz böyle bir olay, ya-şadıysak, o zaman niçin sorunları yalnız Ernie, sen ve Lomack çekiyor? Neden ben kötü rüyalar görmüyorum, psikolojik sorunlarla karşılaşmıyorum?»

Yazarın.gözü tekrar pencereye doğru kaydı.

«Bilmiyorum. Ama eğer (bu olayın üzerimizde bıraktığı bilinçaltı kaygılarından kurtulmak istiyorsak, soruların cevabını, bulmak zorundayız. Normal bir hayat sürebilmek için bunu yapmamız şart.» ;

Connecticut'dan New York'o

Paralar zırlı arabadan boşaltıldıktan sonra Jack'le adamları arabalarına atlayıp yalnızca dokuz mil gittiler, sahte boyalı kamyonetleri dört arabalık bir garaja bıraktılar. Garajdaki yeri de sahte kimliklerle kiralamışlardı. Kendi arabaları oradaydı. Garaj çöp dolu bir dar yol üzerinde, upuzun, iki yandan kapılıydı. Yoksul bir mahalledeydi. Binaların bir kısmı işyeri, bir kısmı ev olarak kullanılıyordu buralarda. Çoğunun boyaları dökülüyordu. Sokak lambaları genellikle kırık,

dükkânların önü ışıksızdı. Sokakta başıboş köpekler dolanıyordu.

Çuvalları garajın beton tabanına boşaltıp paralar! hızla saydılar, çabucak beşe bölüp paylaştılar, Her birine üç yüz elli bin dolardan fazla düşüyordu. Hepsi kullanılmış, küçük paralardı. Kolay izlenmez türdendi.

Jack hiçbir zafer duygusu, hiçbir heyecan duymuyordu. Boştu içi yine.

Beş dakika sonra çete, rüzgâra kapılmış soluk çiçek gibi dağıldı.

Saat gibi.

'Jack Manhaftan'a, evine dönerken kar yağıyor, ama otoyolda seyretmeyi güçleştirecek kadar da yağmıyordu.

.. , .

Connectifcut'dan dönerken ruhsal durumu pek garipti.

Bu arada hiç beklemediği bir değişiklik oldu Jack'de.

Kilometreleri aldıkça içindeki grilik sonunda bir tür heyecanla renklenmeye başladı. Sıkıntısı yerini, onu da şaşırtan duygulara bıraktı. Duyduğu şey yas veya yalnızlık olsa, buna şaşmazdı. Jenny

: — 276 —

. —440 —

öleli on yedi gün olmuştu çünkü henüz. Ama onu egemenliği altına alan duygu suçluluktü. Arabanın bagajında yatmakta olan çalıntı para vicdanına ağırlık veriyordu. Sanki ilk kez eline çalıntı para geçiyormuş gibi.

Sekiz yılını, dikkatle planlayıp başarıyla sonuçlandığı soygunlara vermişti. Bunların çoğu zırhlı araba soygunundan daha büyük girişimlerdi. Ama hiçbirinde suçluluğun zerresini duymuş değildi. Şu ana kadar. Kendini hep intikam meleği gibi görmüştü. Yine şu ana kadar.

Ama soğuk kış gecesinde Manhattan'ın içinden geçerken basit bir hırsız gibi görmeye başlamıştı kendini. Suçluluk onu giderek sarıyordu. Silkinip bu duygudan kurtulmaya çalıştı, beceremedi. Gerçi ani gibi gözüküyordu ama bu suçluluk duygusu aslında uzun zamandan beri geliyordu içinde. Aylardır duyduğu doyumsuzluk bundan kaynaklanıyordu. Ekim ayında kuyumcu dükkânı olayının sonunda ilk kez dik-kati çekecek bir düş kırıklığı hissetmişti. Değişikliğin o sıra başladığını sanması doğaldı. Ama şimdi, kendini tahlil etmeye çalıştığında, işinden zevk almayışının daha önce başladığını görüyordu. Belleğini zorladı, kendisini sevindiren son işin hangisi olduğunu bulmaya çalıştı. McAllister soygunuydu. San Fransisco'nun kuzeyinde. Önceki yaz.

Genellikle yalnızca doğu bölgelerinde çalışırdı Jack. Jenny'ye yakın yerlerde. Ama bir de Pollard Branch vardı. Deminki zırhlı araba işine de katılmış olan Pollard yani. Pollard bir süre California'ya yerleşmiş, o süre içinde Avril . McAllister'i gözüne kestirmişti. Yolunmayı bekleyen bir kazdı McAllister. İki yüz milyonluk serveti olan bu sanayici, Marin bölgesinde koca bir evde.oturuyordu. Evin çevresi yüksek taş duvarlarla korunmaktaydı. Elektronik alarm sistemleri, bekçi köpekleri vardı. Yarım düzine kaynaktan derlenen bilgilere göre, adam nadide pul ve para koleksiyonu yapıyordu. Pollard bunu kolaylıkla saptamıştı. Ayrıca sanayici pek kumarbazdı. Yılda en az üç kere Las Vegas'a gidiyor, her seferinde çeyrek milyon kaybediyor, ama bazen de büyük para kazandığı oluyordu. Maliyeyi kandırabümek İçin kazandığı parayı nakit olarak alırdı. Evde de birazını sakladığına kuşku yoktu. Pollard bu işi görebilmek için Jack'in strateji yeteneklerine, elektronik

bilgilerine ihtiyaç duyuyordu. Jack'in de biraz hava değişimine ihtiyacı vardı. Bu yüzden, yanlarına bir üçüncü adam bulmuş, bu işi birlikte gerçekleştirmişlerdi. Epey planlamadan sonra, eve giriş kolayca başarıldı. Yanlarında kasa kilidinin şifresinden gelecek o çok hafif çıt çıt seslerini dinleyecek elektronik aygıtlar vardı. Şifreler o sayede çocuk oyuncağı olacaktı. Onlar yine de, bir sigorta olarak yanlarına patlayıcı da almışlardı tabii. Ne var ki Avrıl McAllis-ter'in kasası normal bir kasa değildi. Bir kasa **odası** yapmıştı adam kendine. Kapısının açılmayacağından emin olduğu için onu bir paravan ya da kapak altına gizlemeye gerek görmemişti. Bütün duvarı kaplayan, banka kasası gibi bir şeydi. Jack'in getirdiğı elektronik dinleme aygıtı, elli santim kalınlığında çeliğın ardındaki çıt sesini duymaya yetmiyordu. Patlayıcı gerçi her kasayı hal

— 442 —

lederdi ama bu seferki kasa patlamaya dayanıklı biçimde yapılmıştı. Diğer kilit açma araç gereci ise âdeta bir şakaydı.

Evden ayrılırlarken yanlarında pul ya da eski para yoktu ama onun yerine gümüşler, Raymond Chandler ve Dashiell Hammett kitaplarının ilk baskı koleksiyonları, McAllister'in dalgınlık sonucu kasanın dışında bıraktığı birkaç mücevher ve birkaç parça da başka eşya vardı. Az değildi ganimet. Ama bekledikleri kadar da çok değildi. Yaptıkları masrafa, harcadıkları zamana, onca planlamaya, tehlikelere değiniyordu.

Buna rağmen Jack bu işten büyük zevk almıştı. McAllister'in evinden sağ-salim kaçınca, Pollard'la ikisi olayın komik yanını görebilmiş, birlikte gülebilmişlerdi. İki gün boyunca California güneşinin tadını çıkarmışlar, sonra Jack yirmi bin doları alıp Reno'ya gitmiş, şansını

kumar masalarında denemişti. Harrah Otelinde yirmi dört saat kalıp çıkmış, ama bu arada getirdiği yirmi bin dolar çoktan yüz yedi bin dört yüz elli beş dolara yükselmişti. Kötü paranın iyi para getirmesi fikri öyle eğlenceliydi ki! Jack tatilini biraz daha uzatmaya karar vermiş, bir araba kiralayıp New York'a karayoluyla dönmüştü. Ülkeyi baştan başa, tekrar Jenny'ye kavuşma umuduyla geçmişti.

Şimdi, on sekiz ay sonra Manhattan'a girerken Jack o McAllister fiyaskosunun son doyum verici işi olduğunu farketti. Tam o sıralarda ahlâk dışı zevkler noktasından geriye doğru bir yolculuğa koyulmuş, o yolculuğun sonu şimdi onu suçluluk duyma noktasına kadar getirmişti.

Ama **neden?** içindeki bu değişikliği başlatan neydi? Ona sürekli güç veren neydi? Buna cevap bulamıyordu.

Tek bildiği, artık kendini melankolik ve romantik bir haydut olarak göremediği, karısına ve kendisine yapılan haksızlıkların öcünü alan bir kahraman olarak düşünemediğiydi. Bir hırs^sızdı işte. Sekiz yıldır kendini kandırmıştı. Şimdi gerçeği olduğu gibi görebiliyor, fena halde yıkılıyordu.

Yalnız amaçsız kalması değildi sorun. Ondan beteri, farkına varmadan sekiz yılını amaçsız geçirmiş olmasıydı.

Manhattan sokaklarında arabayı nereye gittiğini bilmeden sürdü. Hemen evine dönmeyi canı istemiyordu.

Çok geçmeden kendini Beşinci Caddede buldu. St. Patrick Kilisesine yaklaşıyordu. Birden arabayı kaldırıma yanaştırıp durdu, katedralin dev kapılarının tam önüne, yasak yere parketti. Arabadan indi, arkaya yürüyüp bagaj kapağını açtı, bantlanmış yirmi dolarlar destesinden yarım düzine kadarını aldı.

Bagajında üçte bir milyon dolar çalıntı para bulunan bir arabayı yasak yere park edip bırakmak çılgınlıktı. Üstelik SLICKS de, silâhlar da o bagajın içindeydi. Polis birine ona ceza kesmek için yanaşır da kuşkulandır, arabayı aramaya kalkarsa Jack'in işi bitikti. Ama vız geliyordu artık ona. Bir bakıma yaşayan bir ölüydü. Tıpkı Jenny'nin soluk alıp veren bir ölü olarak yaşadığı gibi. Jack Katolik değildi. Ama katedralin tunç kapısını itip içeriye girerken

— 279 —

hiç kararsızlık hissetmedi. Kilisede bir avuç insan-ön sıralara oturmuş dua ediyor, teşbih çekiyorlardı. Yaşlı bir adam kenarda adak mumu yakmaktaydı. Jack bir an durup mihraptaki isa heykelini seyretti, sonra yoksul sandıklarını, gördü. Oraya yürüyüp yirmi dolarlıkların destelerini cebinden çıkardı, kâğıt bantları yırtıp açtı, paraları kutulara çöp tıkiyormuş gibi tıka basa doldurdu. Tekrar dışarı çıkıp granit basamaklardan inerken birden durdu, kentin genel görünümüne baktı'. Beşinci Caddeye bir değişiklik gelmişti. Kar tanecikleri tembel tembel dökülürken Jack kentin parıldamakta olduğunu farketti. Orta Amerika'ya gitmeden önce bu caddenin bu parıltısını çok iyi hissedirdi. Ama son zamanlarda öyle bir şey görememişti. Şimdi cadde ona çoktan görmediği kadar temiz görünüyordu. Hava daha hoştu. Daha az kirliydi.

Şaşkınlıkla çevresine bakarken, kentin bu değişiminin son birkaç dakika içinde yer almadığını anladı. Bir saat önce de böyleydi burası. Dün de. Ama kendisi Orta Amerika'dan döndüğünde farklı bir insan olmuştu. İçinde yaşadığı toplumun hiçbir iyi yanını göremiyordu. Nefret ediyordu o toplumdaki. Gözlemlediği kasvetin büyük kısmı kendi içindeki duyguların yansımasıydı.

Arabaya döndü. Altıncı Caddeye sürdü. Central Park'ın kuzeyinde sağa döndü, sonra tekrar sağa dönüp bir kere daha Beşinci Caddeye vardh Bu sefer Presbiteryen kilisesine. Arabayı yine yasak yere parketti, bagajdan para aldı, kiliseye girdi.

Burada da katedraldeki gibi yoksul kutusu vardı. Ama görevli genç papaz kiliseyi gece için kapama hazırlıklarındaydı. Jack ceplerinden onlukların, yirmiliklerin destelerini çıkardı, hepsini papaza verdi, bunları kumarda kazandığını söyledi. Atlantic City'de. Bir çırpıda otuz bin doları aşkın parayı saçmıştı. Ama bu gece kazandığının onda biri bile değildi bu dağıttıkları. Suçluluğu geçmedi, hatta daha art- . tı. Arabanın bagajındaki para, Poe'nun hikâyesinde yer döşemelerinin altına gömülen o yürek gibi görünüyordu ona. Nabız gibi atan bir suç alarmı. Ondan kurtulmakta kararlıydı.

Geriye üç yüz otuz bin dolar para kalmıştı. Bazı New York'lılar için-Noel iki buçuk hafta geç gelmişti o yıl.

Elko Bölgesi, Nevada

Önceki yaz Dom 20 numaralı odada kalmıştı. 'V biçimindeki kanadın en son odası olduğu için hatırlıyordu bunu.

Ernie Block'un merakı, karanlık korkusuna baskın çıkmaktaydı. Faye ve Dom'la birlikte 20 numaralı odaya kadar yürümeye karar verdi. Dom'un odaya girince bir şeyler hatırlayacağını umuyorlardı. Ernie ikisinin arasında yürüyordu. Faye'le Dom onun kollarına girmişlerdi. Rüzgâr altında ilerlerken buz gibi gece öyle dondurucuydu ki. Dom koyun postu ceketini giydiğine memnun oldu. Ernie ise soğuğu değil., karanlığı düşünüyor olduğundan, yol boyu. gözlerini hiç açmadı.

Odaya önce Faye girdi, ışıkları açtı, perdeleri kapadı. Ardından Dom'la Ernie girdiler. Ernie gözlerini ancak kapı da kapandıktan sonra açtı.

Dom odaya girdiği anda içi garip duygularla dolmuştu. Geniş yatağa yürüdü, yanında durup baktı. İlaçlı ve çaresiz durumda o yatakta yatışını hatırlamaya çalıştı. Faye, «Yatak örtüsü aynı değil tabii,» dedi.

Polaroid resimde örtü çiçekliydi. Şimdi ise kahverengi mavi çizgiliydi.

Ernie, «Yatağın kendisi aynı, mobilyalar da değişmedi,» dedi.

Başucu, kahverengi kaba bir kumaşla kaplanmıştı.

Eskimekteydi kumaş. Başucu masaları ikişer çekmeceli,-ceviz masalardı. Lambaları kaideleri siyah metalden, çift ışıklı olanlardandı. Abajur güçlü ışık veriyor, siyah kafesli kaidenin İçinden de mum ışığı gibi bir süs ışığı yayılıyordu.

Dom burayı görünce eşyaların her ayrıntısını hatırlamıştı. Sanki odada oinierce hayalet dolaşıyor, o bakarken yok oluyorlardı. Kötü anılardan başka bir şey değildi o hayaletler aslında. Odada değil, Dom'un zihninde dolaşıyorlardı.

«Bir şey hatırladın mı?» diye sordu Ernie. «Olaylar geri geliyor mu?» Dom, «Tuvalete bakmak istiyorum,» dedi. Küçük, işlevsel bir yerdi. Banyo yerine duş vardı. Benekli mozaik yer taşları, formika tezgâhlar.

Dom asıl lavaboyla ilgileniyordu. Kâbusuna giren oydu. Ama baktığında orada mekanik delik tıkacı görünce şaşırdı. Taşmayı önlemek için fayansta üç delik vardı. Rüyalarındaki lavaboda olduğu gibi altı yarık yoktu.

«Bu aynı değil,» dedi. «Lavabo eskiydi. Lastik tıpası vardı. Zincirle bağlı. Soğuk su musluğuna tutturulmuştu.»

Ernie kapının oradan, «Tamir sırasında onu değiştirdik,» dedi.

Faye, «Sekiz dokuz ay oluyor değiştîreli,» diye atıldı.

«Formikaları da o zaman koydurduk. Ama rengi eskisinin aynı.»

Dom buna üzülmüştü. Lavaboya, elini dokundurduğu anda eski anıların pek çoğunu hatırlayacağını ummuştu o. Kâbuslardaki korkunun düzeyine bakılırsa^ o musluğun başında özellikle ürkütücü bîr şey olmuş olmalıydı ona. Musluk ona bunu hatırlatabilirdi. Elini yeni lavaboya dayadı, yalnızca soğuk porseleni hissedebildi. «Bir şey var mı?» diye sordu Ernie. -

«Hayır,» dedi Dom. «Anı yok... kötü titreşimler var. Zamanla sanıyorum bu oda engelleri yıkmama yardımcı olur.¹ Bu gece burada yatacağım. Bana yapacağı etkiyi yapsın... bir sakıncası yoksa tabii.»

«Dert değil,» dedi Faye. «Oda senin.»

Dom, «İçimde bir duygu/ bu geceki kâbus hepsinden beter olacak diyor,» deyiverdi. J

— 447 —

— 281 —

Lağıma Plajı, California

Parker Faine yaşayan Amerikalı sanatçılar arasında en saygı görenlerden biri olduğu, tabloları bellibaşlı müzelerde sergilendiği, Başkanın ve diğer önemli kimselerin siparişleri üzerinde çalıştığı halde, Dominick Corvaisis uğruna bulaştığı entrikadan ve heyecandan zevk alma yaşını hiç de geçmiş sayılmazdı. Başarılı bir sanatçı olmak için insanın bir olgunluğa, yetişkinlere özgü bir özlem ve duyarlılığa, adanmışlığa ihtiyacı vardı. Ama bunun yanısıra bir çocuğun merakına, masumiyetine, eğlence duygusuna ve coşkusuna da ihtiyacı vardı. Parker bu niteliklere başka sanatçılardan

daha sıkı, sarılan biriydi. Bu nedenle Dom'un planlarındaki rolünü bir serüven duygusuyla yerine getiriyordu.

Her gün Dom'un mektuplarını alırken, izlenebileceğinin hiç farkında değilmiş gibi davranıyor, ama hep kendini gözleyenleri kolluyordu... casusları, polisleri ya da her kim olabilirse onları. Kendisine bakan kimseyi görmemişti bugüne kadar. İzlendiğini de farketmiş değildi.

Geceleri hep değişik telefonlara gidip Dom'un aramasını beklerken yo-junu bilerek uzatıyor, kilometrelerce ileri gidip sonra dönüyor, apansız sağa ya da sola sapıp peşine takılanları şaşırtma numaraları yapıyor, izlenmediğinden kesinlikle emin olana kadar bu işi sürdürüyordu.

Cumartesi gecesini dokuzda birkaç dakika kala, 26'ncı Sokaktaki bir telefonun başına ulaştı. Yağmur şakır şakır yağıyor, telefon kabininin camlarından aşağı boşalıyor, Parker'e dış dünyayı çok başka türlü gösteriyordu.

Parker trençkot ve haki yağmur şapkası giymişti. Kendini bir John le Carre romanının kahramanı gibi hissediyor, bu işe bayılıyordu.

Saat tam dokuzda telefon çaldı. Arayan Dom'du.

«Programa göre geldim. Sükûnet Motelindeyim.

Aradığım yer burası, Parker.»

Dom'un anlatacağı çok şey vardı. Izgara evindeki o tatsız olay, Ernie Block'un karanlıktan korkusu...

dolambaçlı sözlerle Block'lara da garip Polaroid resimler gelmekte olduğunu bile anlatmayı başardı.

Tedbirli davranmak şarttı. Sükûnet Moteli gerçekten de önceki yazın hatır-îanamayah olaylarının merkeziydi.

Block'ların telefonu dinleniyor olabilirdi. Dinleyenler fotoğrafları duyarlarsa, aralarında bir hain olduğunu

anlarlar, kesinlikle de bulurlardı. Ondan sonra resimlerin, mektupların arkası kesilirdi artık.

«Benim de haberlerim var,» dedi Parker. «Bayan Wycombe, yani yayıncın senin telesekreterine mesaj bırakmış, Kabil'de Akşamı ikinci baskıya giriyormuş. Şu anda dükkânlara yüz bin kopya dağılmış durumda.»

«Ulu Tanrım, o kitabı unutmuştum! Dört gün önce Lomack'ın evine git tiğimden beri, o çılgın olaydan başka hiçbir şey düşünemez oldum.»

«Bayan Wycombe'un daha başka iyi haberleri de varmış. İlk fırsatta kendisini aramanı istiyor.»

«Ararım. Bu arada... hiç ilginç resimler çarptı mı gözüne?» diye sordu Dom. Elbette ki tablolardan değil, Polaroid fotoğraflardan söz ediyordu.

«Hayır, ilginç yazılar da yok.» Geçen arabaların farları telefon kabininin camlarına vurdukça yağmur damlaları ışıltı ışıltı parlıyor, **göz** alıyordu. Parker, «Ama postada öyle bir şey geldi ki, gülmekten bayılacaksın, dostum,» dedi. «Lomack'ın posterlerindeki isimlerden' üçünü tanıdın. Dördüncüsünün kim olduğunu öğrenmeye ne dersin?»

«Ginger mi? Sana söylemeyi unuttum. Onun da adı motelin kayıt defterinde. Bostonlu Doktor Ginger Weiss Yarın ona telefon açmak niyetindeyim.»

«Lâfımın yarı cakasını elimden aldın. Ama bu sabah sana Doktor Weiss' dan mektup geldiğini duyunca yine de şaşıracaksın sanırım. Random Yayınevine yollamış, 26 aralıkta postalamış. Ama mektup yayınevinin bürokrasisine takılmış. Her neyse, o da aynı ipin öbür ucunda sallanıyor, anlarsın ya. Eline senin kitabın geçmiş, arka kapaktaki resme baktığı anda, seni daha önceden tanıyormuş gibi bir duyguya kapılmış. Başına gelenleri senin de paylaştığın yolunda bir duygu.»

«Mektup yanında mı?» diye sordu Dom heyecanla. Parker mektubu zaten elinde tutuyordu. Hazırdı. Arasına telefon kabinin dışına göz atarak baştan sona okudu. «Onu hemen aramam gerek,» dedi Dom, «Artık sabahı bekleyemem. Yarın gece seninle yine konuşuruz. Dokuzda.»

«Motelden arayacaksan, telefonlar herhalde dinleniyordur. Benim de sokağa çıkıp paralı telefonlar aramama gerek yok.»

«Haklısın. Yarın evinden ararım. Kendine iyi bak,» dedi Dom.

«Sen de.» Parker karmaşık duygular içinde telefonu kapadı, gece vakti telefon uğruna sokaklara çıkmaktan kurtulduğu için sevindi, ama işin yarı heyecanının bu yüzden kaybolacağına kaygılandı.

Telefon kabininden yağmurun altına çıktığında kimse kendisine ateş etmeyince düş kırıklığına uğradı desek yeriydi.

Boston, Masspchusett

Pablo Jackson o sabah gömülmüştü ama yine de öğleden sonra ve akşamüstü hep Ginger Weiss'in yanında gibiydi. Ruhu bir hayalet gibi, hiç ayrılmıyordu genç kadının yanından. Zihninin adacıklarında, sürekli gülümseyen bir varlık.

Ginger, Bayvatch'e döndüklerinde odasına kapandı.

Okumaya çalıştı, ak-

■ 450 —

— 282 bi-

lını îoplayamadı. Yaşlı sihirbazın anılarıyla uğraşmadığı zamanlar kaygıdan boğuluyor, kendisine ne olacağını merak ediyordu.

Gece on ikiyi çeyrek geçe yatağına girdi. Tam ışığı söndürmek üzere uzanırken Rita Hannaby geldi,

Dominick Corvaisis'irv telefonda beklediğini, isterse George'un 'çalışma odasından konuşabileceğini söyledi. Ginger heyecan ve ürpertiler içinde sabahlığını pijamalarının üzerine geçirdi.

Alt katta, büyük yatak odasına bitişik çalışma odası sıcacık, koyu renk lambrili bir yerdi. Yerdeki Çin halısı bejli yeşilliydi. Masadaki lamba gerçek Tiffany ya da en azından nefis bir taklitti.

George'un şiş gözleri, telefonun ziliyle uyandığını belli ediyordu. Ameliyatlar sabah erken saatlerde başladılar. Bu yüzden George her gece dokuz buçukta yatmayı âdet edinmişti.

«Özür dilerim,» dedi Ginger ona. *

«Ziyarı yok. Beklediğimiz bu değil miydi?»

«Belki.» Ginger fazla umutlanmaya korkuyordu.

Rita, «Seni yalnız bırakalım,» dedi.

«Hayır. Kalın. Lütfen.» Ginger masaya yürüyüp oturdu, açığa duran kulaklığı kaldırıp kulağına tuttu. «Alo? Bay Corvaisis?»

«Doktor Weiss?» Sesi gür ama ahenkliydi. «Bana mektup yazmakla dünyanın en iyi şeyini yaptınız. Dell olduğunuzu falan hiç de sanmıyorum. Çünkü yalnız değilsiniz, doktor. Garip sorunları olan bizler aslında epey bir grubuz.»

Ginger cevap vermeye çalıştığında sesi çatlar gibi oldu.

Öksürüp boğazını temizledi. «Ben... üzgünüm...

genelde... yani... sık sık ağlamam.»

Corvaisis, «Hazır olmadan konuşmayın,» dedi. «Size kendi sorunumu anlatayım. Uykumda dolaşıyorum.

Rüyalarım da... ayla ilgili.»

Ginger'in içinden yarı sevinç, yarı buz gibi korku, yarı coşku, garip bir duygu karışımı kabardı. «Aydede,» dedi.

«Düşleri hiç hatırlamıyorum ama ben de ayı görüyorum

olmalıyım, çünkü uyandığımda kendimi aydede diye bağırır buluyorum.»

Dom ona Reno'da oturan Lomack adlı bir adamdan söz etti. Kendini öldürmüştü o adam. Onu bu harekete ay tutkusu itmişti.

Ginger ayağının altında derin bir boşluk varmış gibi hissetti. Korkunç bir bilinmeyen.

«Beynimizi yıkamışlar,» diye patladı. «Bütün bu sorunlar, baskı altına alınmış anıların yüze çıkmaya çalışmasından.»

Hatta bir an şaşkın bir sessizlik oldu, sonra yazarın sesi duyuldu. «Benim kuramım da bu. Ama siz emin görünüyorsunuz.»

«Eminim. Hipnotizmayla geriye gitme deneyleri yaptım. Size o mektubu yazdıktan sonra. Sistematik bellek silinmesi kanıtları bulduk.»

«Bize önceki yaz bir şey oldu,» dedi Dom.

«Evet! Geçen yaz değil, önceki yaz. Nevada'daki Sükûnet Moteline.»

—452—

«Ben oradan telefon ediyorum.»

Ginger şaşırmişti. «**Şimdi** orada mısınız?» ,

«Evet. İmkân varsa siz de gelmelisiniz. Telefonda anlatma tehlikesini göze alamayacağım çok şey oldu.»

«Kim onlar?» diye sordu Ginger çaresizlik içinde. «Ne saklıyorlar?»

«Birlikte çalışırsak daha kolay öğreniriz.»

«Gelirim. Yarın. Uçakta yer varsa.»¹ Rita itiraz etmeye çalıştı. Ginger seyahat edecek durumda değildi. Tiffany lambasının ışığında George'un da kaşlarını çatdığı görülüyordu.

Ginger telefona, «Geleceğim saati bildiririm,» dedi.

O telefonu kapattığında George, «Bu durumunda onca yolu dünyada gidemezsin,» diye patladı.

Rita, «Ya uçakta kendinden geçer, şiddete kalkışırsan?» dedi.

«Bir şey olmaz.»

«Hayatım, daha pazartesi günü peşpeşe üç kriz geçirdin.»

Ginger içini çekti, koltuğun arkasına yaslandı. «Rita, George... bana harika davrandınız. Bunun karşılığını asla ödeyemem. Sizi seviyorum. Gerçekten, çok seviyorum. Ama beş haftadır yanınızda, çaresiz bir çocuk gibi yaşıyorum. Büyükten çok çocuk gibi. Böyle devam etmeye benim yapım uygun değil. Ne-vada'ya gitmek zorundayım. Başka çarem yok. Gitmeye mecburum.»

New York, New York

Rresbiteryen kilisesinin beş blok ilerisinde Jack bir daha durdu. Bu seferki St. Thomas Episkopal Küisesiydi. Girip mihraba yine şaşkın bakışlarla baktı. Duvarlar boyunca çeşitli azizlerin heykelleri sıralanmıştı. Havariler, Bakire Meryem, İsa... birden anladı. Dinin asıl amacı, insanların suçluluk duygusun^a dan kurtulmasıydı. Olmaları gerektiği gibi olamadıklarında, onları bağışlamaktı. İnsanoğlu potansiyelini tümüyle değerlendiremezdi çünkü. Bazıları Tanrıya inanamayınca suçluluk duygusundan deli olabiliyorlardı. Herhangi bir tanrıya. Yahudi olsun, Müslüman olsun, İsterse Marx olsun. O tanrının, kendilerindeki birtakım eksikliklere ve küçüklüklere rağmen, yüzlerine sevgi ve anlayışla bakmasına ihtiyaç duyuyorlardı. Ama Jack bu kilisede kendini rahatlatacak bir şey bulamadı. Günah duygusundan kurtulamadı. Paralan yardım kutularına yerleştirdiği halde, yine de bulamadı.

Camaro arabasına tekrar bindiğinde, bagajdaki, paraları dağıtmaya devam etti. Dağıtmak onu suçluluk duygusundan kurtaracağı için değil... kurtaramazdı nasılsa. Başkalarına dağıtmak, sahibine vermekten farklıydı. Zaten Jaçk'in günahları bir gecede temizlenemeyecek kadar çoktu. Ama... artık o parayı istemiyor, ona ihtiyaç duymuyordu. Çöpe atamayacağına göre, böyle dağıtmak tek yoldu.

-- 285 -

Başka kiliselere, tapınaklara da uğradı. Kimisi kapalı, kimisi de kilitliydi. Girebildiklerine para bıraktı. Bowery'ye doğru indi, misyonerlerin yerine uğrayıp nöbetçiye kırk bin. dolar bırakarak adamı şaşırttı. Çin mahallesinin yakınındaki Bayard Sokağında, bir evin ikinci katında bir tabela gördü. Hem Latin, hem Çin alfabesiyle ÇİNLİ AZINLIĞIN HAKLARINI KORUMA DERNEĞİ diye yazılıydı. Bitkisel ilaçlar satan bir eczanenin üst ka-tındaydı. Dükkân kapalıydı. Ama dernek penceresinde ışık yanıyordu. Jack kapının zilini çaldı, çaldı, sonunda yaşlı, sıska bir Çinli merdivenlerden inip parmaklıklılı bir delikten baktı. Jack derneğin amacının Vietnam'da eziyet gören Çinlileri kurtarmak, Amerika'ya getirmek olduğunu öğrenince adama delikten yirmi bin dolar uzattı. Çinli şaşkınlıktan hemen kendi ana dilinde konuşmaya başladı, buz kibi karın altına çıktı, ille Jack'le el sıkışmak istedi. «Dostum,» dedi Jack'e. «Bu armağanın ne acılar dindireceğini bilemezsin.» Jack de ona «Dostum,» dedi. O tek kelimeyi söyleyişıyla, o nasırlı eli sıkışıyla, ebediyen kaybettiğini sandığı bir şeyi yeniden bulur gibi oldu. Bir ait olma duygusu. Bir toplum, bir kardeşlik duygusu.

Arabasına binip Moft Sokağına girdi, sağa saptı, kaldırıma yanaşmak zorunda kaldı. Gözlerinden seller gibi yaşlar boşalıyor, görüşünü engelliyordu. Ömründe kafasının bu kadar karışık olduğunu hatırlamıyordu. Ağlaması bir bakıma suçluluk duygusunun izlerinin silinemeyeceğini bilmesindend'u Ama gözyaşlarının birazı da sevinçten kaynaklanıyordu, içi kardeşlik coşkusuyla dolmuştu çünkü. On yıla yakın zamandır toplumun dışındaydı. Zihnen ve ruhen insanlardan uzaktı... vücutça olmasa bile. Ama şimdi, Orta Amerika olayından bu yana ilk kez olarak çevresindeki topluma uzanma ihtiyacını, isteğini ve yeteneğini kendinde buluyordu Jack Twist. Dostlar ediniyordu.

Acı duygular bir çıkmaz sokaktı. Nefret, en büyük zararı sahibine verirdi. Yabancılaşmanın sonu yalnızlıktı. Geçen sekiz yıl boyunca Jenny için sık sık ağlamış, arasıra da kendine acıyarak ağlamıştı. Ama bu seferki yaşlar eski döktüklerinden farklıydı. Temizleyen yaşlardı çünkü bunlar. Arındıran, yıkayan yaşlardı. İçindeki öfkeyi ve gücenikliğı süpürüp götürüyordu.

İçinde yer alan bu köklü ve hızlı değişmelerin nedenini hâlâ anlayamı-yordu. Ama geçirdiği evrimin... toplum dışı bir suçlu olmaktan yasaya saygılı bir vatandaş olmaya doğru ' ilerleyişinin henüz sona ermediğini, daha birkaç sürprize gebe olduğunu hissediyordu. Nereye gitmekte olduğunu, oraya hangi yolla varacağını merak etti birden.

Çin mahallesinde o gece, dünyasına yeni baştan umut girdi. Yazın esen tatlı bir rüzgâr gibi.

■455

Elko Bölgesi, Nevada'

Ned'le Sandy Sarver'in Izgara Evini tek başlarına yönetebilmelerinin nedeni, hem yapı olarak çalışkan insanlar olmalarından, hem de Ned'in ordudayken yemek pişirmeyi, servis yapmayı iyi öğrenmiş olmasındandı. Sükûnet Izgara Evini az çabayla kusursuz çalıştırabilmek için binbir kolaylık ve kurnazlık uygulanırdı.

Ama yine de iş saati bittiğinde Ned, Faye'le Ernie'nin motel konuklarına odalarında bedava kahvaltı veriyor olmasına şükrederdi. Bu sayede lokantayı öğleden önce açmasına gerek kalmıyordu.

Cumartesi gecesi hamburgerleri pişirir, patatesleri kızartır, sosisleri salçalarken Ned sık sık Sandy'ye göz atıyor, onun çalışmasını izliyordu. Ondaki değişikliğe, tomurcuklanmaya hâlâ alışamamıştı. Beş kilo almıştı Sandy. Vücuduna hoş bir dişisel yuvarlaklık gelmişti. Oysa eskiden öyle değildi. Artık ■masalara servis yaparken sırtını kamburlaştırıp lön lön yürümüyor, zarif hareketlerle, neşe içinde geziyordu ortada. Ned bundan çok hoşlanıyordu.

Yeni Sandy'ye bakan bir tek o değildi. Kamyon şoförlerinin bazıları da ■onun kalçalarının kıvrılışını izlemekteydiler.

Son zamana kadar Sandy müşterilere hep terbiyeli davranmıştı. Onlarla pek çene çalmazdı. Şimdi bu da değişmişti. Gerçi hâlâ biraz utangaçtı ama kamyoncuların takılmalarına cevap veriyor, hatta o da onlara takılıyordu artık. Hern enikonu iyi espriler çıkarıyordu.

Sekiz yıllık evliliklerinde ilk kez olarak Ned Sarver, Sandy'yi kaybedebileceğinden korkuyordu. Karısının kendisini sevdiğini biliyor, ondaki fiziksel değişikliklerin

aralarındaki ilişkiyi değiştirmeyeceğini tekrarlayıp duruyordu... ama aslında korktuğu da buydu. Bu sabah Sandy, Elko'ya Ernie'yle Faye'i karşılamaya gittiğinde, Ned ya geri dönmezse diye kaygılanmıştı. Belki direksiyona geğmişken yoluna devam eder, Nevada'dan daha çok sevebileceği bir yer bulana kadar giderdi. Ned' den daha yakışıklı, daha zengin, daha zeki bîr erkek buluncaya kadar. Bu kuşkularıyla Sandy'ye haksızlık ettiğini biliyordu. Karısı sadakatsizlik edebilecek, zalim davranabilecek biri değildi. Belki de korkusunun asıl nedeni, Sandy'nin kendisinden iyisine lâıyk olduğunu her zaman hissetmiş olmasıydı. Saat dokuz buçukta, lokanta tenhalaşıp müşterilerin sayısı yediye indiğinde, Faye'le Ernie ıkageldiler. Yanlarında esmer, yakışıklı bir adam vardı. Demin burada sahne yaratan, içeriye rüyadaymış gibi girip sonra da deliler gibi kaçan adamın ta kendisi. Ned, kim olabilir bu adam, diye merak etti. Faye'le Ernie'yi nereden tanıyordu? Acaba onlar bu dostlarının biraz garip biri olduğunun farkında mıydılar? ,

— 287 —

Ernie solgun ve ürkek gibiydi. Nede sanki patronu camlara arkasını dönmeye dikkat ediyormuş gibi geldi. Ned'i selamlamak için elini havaya kaldırdığında, elinin belirgin biçimde titrediği de ortadaydı. Faye'le yabancı masada karşı karşıya oturdular. Ernie'ye bakışlarından,, onun için kaygılandıkları belli oluyordu. Kendileri de pek parlak durumda, değillerdi. Garip bir şeyler oluyordu. Ernie'yi pek merak eden Ned, bir süre için Sandy'nin kendisini terketmesiyle ilgili korkularını unuttu.

Ama Sandy onların masasına uğradığında siparişi alması öyle uzun sürdü ki, Ned yeni baştan

kaygılanmaya başladı. Ocağın başında, cızırdayan hamburgerlerin yanında olduğu için masada konuşulanları duyamıyordu. Ama, o yabancının Sandy'ye aşırı ilgi gösterdiği, Sandy'nin de buna karşılık verdiği içine doğuyordu. Kıskançlık zırvalarıydı bunlar elbette. Ama adam yakışıklıydı.. Ned'den genç, Sandy'nin yaşına daha yakındı. Belli ki başarılı biriydi. Sandy" nin birlikte kaçmasına uygun biriydi yani... çünkü o zaman Ned'in yanınday-ken olduğundan çok daha rahat bir hayat sürerdi.

Ned Sarver kendi gözünde pek aman aman bir şey sayılmazdı. Çirkin değildi ama yakışıklı olmadığı da kesindi. Kumral saçları alnında gerileşmişti.. İnsan eğer Jack Nicholson değilse, bu tür saç hiç de seksi sayılmazdı. Açık renk elâ gözleri belki gençliğinde şaşırtıcı, mıknatıslı bir etki yapabilirdi ama, yıllar geçince ona yorgun bir ifade veriyordu. Zengin olmadığı gibi, olacağı da yoktu. Yaşı kırk ikiydi. Sandy'den on yaş büyüktü. Birdenbire adam olmak, bir şeyler olmak hevesine kapılmayacağı ortadaydı.

Bütün bu karamsar öz-eleştiriler kafasından bir kere daha geçti, gözleri. Sandy'nin o masadan sonunda ayrılıp tezgâha yürüyüşüne takıldı. Sandy yüzünde garip ve sıkıntılı bir ifadeyle sipariş kâğıdını Ned'e uzattı, «Ne zaman, kapatıyoruz?» diye sordu. «Onda mı, on buçukta mı?»

«Onda.» Ned masalardaki müşterilerin azlığına bakıp, «Bu gece oyalanmaktan kâr gelmez,» diye ekledi.

Sandy başını salladı, tekrar Faye, Ernie ve yabancı adamın oturdukları masaya döndü.

Kısa konuşup çabucak oraya geri dönmesi Ned'in kaygılarını daha da artırdı. Görebildiği kadarıyla kendisi Sandy'ye ancak üç şey sunabilirdi. Birincisi, iyi aşçı

olduğu için hayatını her zaman kazanırdı Ned. İkincisi, tamir yetenekleri çok üstündü. Bozulan aletleri onarabildiği gibi, canlı yaratıkları bile iyileştirirdi. Ekmek kızartacağı, mikser, radyo bozulsa, Ned hemen alet çantasını alıp gelir, onu tekrar çalıştırırdı. Kanadı kırık bir kuş bulsa, onu sa-kinleşinceye kadar okşar, alıp eve götürür, sağlığına kavuşturuncaya kadar bakar, sonra serbest bırakırdı. Bu onarma yeteneği Ned'e önemli gözüküyor, bundan büyük gurur duyuyordu. Üçüncüsü... Sandy'yi tüm vücudu, zihni ve-ruhuyla seviyordu. Faye, Ernie ve yabancı için siparişi hazırlarken Ned ikide bir Sandy'ye

— 459 —

bakıyordu. Bir ara Faye kalkıp dolaşmaya, pencerelerin jaiuzilerini indirmeye başlayınca pek şaşıtı. Olmadık bir şeyler oluyordu. Sandy bir başka masada işi bitince tekrar o masaya döndü, eğildi, yakışıklı yabancıyla sonu gelmez bir sohbete daldı. Sandy'yi kaybetmekten korkması garipti, çünkü onun çirkin ördekken güzel kuğu oimasını Ned'in bu onarma yeteneği sağlamıştı. Tuscon'da bir lokantada birlikte çalışırken tanışmışlardı. Sandy o zamanlar utangaç, pısırik, korkular içinde bir kızdı. Çok çalışkandı, diğer garson kızlara hep yardım ederdi ama kimseyle kişisel düzeyde ilişki kuramazdı. Solgun, silik bir kız. Yaşı yirmi üç olmasına rağmen, ona kadın denmez, kız denirdi. Arkadaşlığa kapı açmaktan korkar, kimseye güvenip sonra incinmekten korkardı. Fare gibi, dikkati çekmeyen, hep yenilen bir tipti. Ned onu gördüğü anda, onarma isteği kabarmıştı içinden. Korkunç bir sabırla Sandy üzerinde çalışmaya başlamıştı. Bunu hiç belli etmeden yaptığı için, kız başlangıçta onun kendisiyle ilgilendiğini anlayamamıştı.

Dokuz ay sonra evlenmişlerdi. Ama Ned'in Sandy üzerindeki onarım işi daha bitmiş değildi. Ömründe rastladığı tüm yaratıklardan daha kırıkty Sandy. Zaman zaman, üstün yeteneğine rağmen onu onarmayı başaramayacağını hissetmiş, ömrünü bu sonuçsuz çaba içinde sona erdireceğinden korkmuştu.

Evliliklerinin ilk altı yılında, insanı çileden çıkaracak kadar yavaş bile olsa, iyiye doğru bir gidiş gözlemlemişti ama. Sandy kesinlikle zeki bir kızdı. Duygusal açıdan geriydi yalnızca. Sevgi verip almayı büyük çabalardan sonra öğrenebilmişti. **Geri zekâlı bir çocuk ona kadar saymayı nasıl öğrenirse** öyle.

Ned'in ondaki **büyük** değişikliği ilk farketmesi, Sandy'nin cinsel isteğindeki ani artışla başlamıştı. Önceki yıl, ağustos ayında.

Sevişmede kararsızlık gösteren biri değildi Sandy. Bu işleri iyi biliyordu. Ama kadın gibi değil de, makine gibi sevişiyordu. Neşesiz bir ustalıkla. Yatakta Sandy kadar sessiz kalan bir kadın görmemişti Ned. Herhalde çocukluğundan kalma bir anı kısıtlıyor onu, diye karar vermişti. Ruhunu kıran da aynı şeydi. Onu bu konuda konuşturmaya çalışmış, ama Sandy sırrını saklamakta kararlı davranmıştı. Belki Ned direndi diye bırakırdı onu Sandy. Bu yüzden Ned ona o konuda soru sormayı kesmişti. Ama insan kırılan yere ulaşamadığı zaman onarmak daha zordu.

Derken önceki yazın ağustos ayında Sandy yatakta çok farklı bir davranış b«"imsemeye başlamıştı. Önceleri dikkati çekmiyordu. Birdenbire patlayıp içindeki ihtirasları boşaltmış değildi. Sevişirken rahat davranmakla başlamıştı. Bazen gülümsüyor, Ned'in adını mırıldanıyordu.

, , : Yavaş yavaş tomurcuklanmıştı. Noel geldiğinde, yani dört ay sonra, artık yatakta heykel gibi yatmıyordu.

Ned'in temposuna uymaya çalışıyor, hiç ulaşamadığı doyumunu arıyordu.^f

Yavaş yavaş, içinde kapalı olan erotik güç serbest kaldı. Nisanın 7'sinde.

— 289 —

P. : 19

Ned unutamayacağı bir gece yaşadı onunla. Sattidy ömründe ilk kez orgazma ulaşmıştı. Öyle güçlü bir doruğa varıştı ki Ned korkuya kapıldı. Daha sonra Sandy mutluluktan ağladı, kocasına minnet, sevgi ve güvenle sarıldı.....o zaman

Ned de ağladı.

Örgazmik patlamadan sonra herhalde o eski acıdan da söz eder diye ummuştu Ned. Ama suya sabuna dokunmaksızın sorduğunda Sandy onu tersledi, «Geçmiş geçmiştir, Ned. Durmadan hatırlamak yarar sağlamaz. O konuda konuşursam... belki üzerimdeki gücünü yeniden kazanır.»

Geçen bahar, yaz ve sonbahar boyunca Sandy yavaş yavaş doyumlarını sıklaştırdı. Eylül ayından bu yana, sevişmek her seferinde ona doyum getirir oldu. Üç hafta önceki Noel'de, cinsel değişimin tek başına gelmediğini, Sandy* ye yeni bir gurur ve özsaygı getirdiğini görmek mümkündü.

Sandy sevişmeyi öğrenişine paralel olarak araba kullanmaktan zevk almayı da öğrendi. Bu işi bir zamanlar seksten bile zevksiz bulurdu. Başlangıçta, işe gidip gelirken kamyoneti kerti kullanmayı önerdi. Zamanla tek başına gezmelere çıkar oldu. Bazen Ned pencerede durup onun hızla yola koyulusuna bakıyor,

hem seviniyor, hem de içine açıklayamadığı kaygılar doluyordu.

Yılbaşı günü, yani birkaç gün önce, tedirginliği korkuya dönüştü, yirmi dört saat yakasını bırakmaz oldu.

Sonunda kendi de anlamıştı. Sandy'nin elinden kaçacağını düşünüp korkuyordu.

Belki de Faye ve Ernie'yle gelen yabancıya kaçardı.

Herhalde aşırı tepki gösteriyorum, diye geçirdi içinden.

Üç hamburgerirr ekmeklerini saçın üzerine yerleştirdi.

Aslında biliyorum da aşırı tepki gösterdiğimi.

Ama kaygılanıyordu.

Ned sonunda Block'larla dostları için üç **cheeseburger**'i tüm katkı ve gar-nitürleriyle. hazırlayınca kadar dtğer müşterilerin hepsi gitmişti. Sandy dolu tabakları onların önüne koyarken . Faye kalkıp kapıyı kilitledi, otoyoldan, gözüken KAPALI ışığını yaktı. Oysa saat daha on bile değildi.

Ned yabancıyı daha yakından görebilmek için onlara katıldı. Amacı Sandy' yle bu adamın arasına girmektir.

Masaya vardığında, Sandy'nin önünde bir bira görüp şaşırıldı. Bir i.tane de Ned için açmıştı Sandy. Ned fazla içmezdi. Sandy ondan da az içerdi.

«Bize anlatacaklarını duyunca buna ihtiyacın olacak,» dedi Sandy kocasına. «Hatta iki şişe daha içersin belki.»

Adamın adı Dominick Corvaisisdi. Anlattığı hikâye öylesine şaşırtıcıydı! ki, Ned'in kafasında sadakatsizlikle ilgili ne kadar düşünce varsa silip götürdü. Corvaisis sözlerini bitirince Ernie'yle Faye kendi inanılmaz hikâyelerine başladılar. Ned eski. deniz piyadesinin karanlıktan korkusunu ilk o zaman öğrendi.

«Ama bölgeyi terkettiğimizi ben hatırlıyorum,» dedi.

«Üç gün burada,»

motelde kalmış olamayız. Evde kısa bir tatil geçirdiğimizi hatırlıyorum. Televizyon seyrettik, Louis L'Amour okuduk.»

Corvaisis, «Bence size bunları hatırlamanız söylenmiş,» dedi. «O günler içinde kimse sizi karavanınızda ziyaret etti mi? Komşular hiç uğradı mı? Gerçekten orada olduğunuzu kanıtlayacak kimse var mı?»

«Karavanımız Beovvavve'in dışındadır. Komşumuz falan pek yok. Hatırladığım kadarıyla, orada olduğumuza yemin edebilecek kimseyi görmedik.»

Sandy,, «.Ned,» dedi. «İkimize ya da birimize garip bir şeyler olup olmadığını merak ediyorlar.»

Ned'le karışı gözgöze geldiler. Geçirdiği değişiklikleri onlara anlatıp anlatmama kararının Sandy'ye ait olduğunu Ned ona sözsüz olarak anlattı.

Corvaisis,, «Olayın olduğu gece ikiniz buradaydınız,» dedi. «Her ne olduysa, ben yemek yerken başladı. Siz de bir kısmını görmüş olmalısınız. Ama o anı sizden çalındı.»

Yabancıların kendi beyniyle oynaması fikri Ned'i kahrediyordu. Faye' in masaya yelpaze gibi yaydığı Polaroid resimleri inceledi. Özellikle de Cor-vaiss'in boş gözlerle bakıp durduğu resmi.

Faye, Sandy'ye döndü. «Hayatım, son zamanlarda sende yer alan değişiklikleri farketmemek için Emie'nin de, benim de kör olmamız gerekirdi. Seni utandırmak istemem, özel hayatına burnumu sokmak da istemem. Ama eğer o değişiklikler bize olanlarla ilişkiliyse, bilmemiz gerekir.»

Sandy uzanıp Ned'in elini tuttu. Ona olan sevgisi öyle açıkça görünüyordu ki, Ned biraz önceki düşüncelerinden utandı.

Sandy gözlerini birasına dikip konuştu. «Hayatımın büyük kısmı boyunca kendim hakkındaki düşüncelerim pek de yüksek şeyler olmadı. Nedenini de söyleyeceğim... çünkü çocukluğumun ne kadar kötü geçtiğini bilmeniz gerekir ki, şimdi özsaygımı kazanmanın ne büyük bir mucize olduğunu anlayabilesiniz. Beni ilk tutup yukarı çeken Ned oldu. Bana inandı, birisi olma fırsatını tanıdı.» Eli .Ned'inkini sımsıkı tutuyordu. «Bana kur yapmaya hemen hemen dokuz yıl önce başladı. İlk kez ondan hanımefendi muamelesi gördüm. Ruhumun düğüm, düğüm olduğunu bile bile benimle evlendi, sekiz yıl boyunca o düğümleri açmak için elinden geleni yaptı. Bana yardım etmek için ne 'kadar uğraştığını bilmiyorum sanıyordu. Ama ben pekâlâ biliyorum.»

Sesi duygu yükünden çatlıyordu. Bir an susup birasından bir yudum içti.

Ned konuşamayacak haldeydi.

Sandy devam etti. «Mesele şu... hepinizin bilmesini istiyorum. Önceki yaz bize olan o hepimizin unuttuğu şey, belki benim değişmem üzerinde güçlü bir *rol* oynamış olabilir. Ama Ned beni kanadının altına almamış olsaydı, hiç şancım olmazdı.» . . .

Sevgi duygusu lMed'i demir kıskaç gibi sardı, boğazını tıkadı, göğsünü sıktı, kalbine tatlı bir basınç yükledi.

Sandy ona baktı, sonra, gözlerini tekrar birasına çevirdi, onlara çocukluğunurt cehennemini anlattı. Babasının vahşetinin ayrıntılarına girmede. Ve-gas'lı pezevengin yönetiminde belli aralıklarla çocuk fahişe olarak sömürülmesini ciddi, hemen hemen kibirli bir tavırla anlattı.

Anlatışı gösterişsiz olduğu için bu canavarca isömürü herkese daha çok dokundu. Masadakilerin hepsi sessizlik içinde dinliyordu. Şok duyduklarından değil,

onun acısına saygı duyduklarından, son zaferini de coşkuyla alkışladıklarından yapıyorlardı bunu. j
Sandy sözlerini bitirince Ned onu kucakladı, bağrına bastı, sımsıkı tuttu. Sandy'nin güçlülüğü şaşırtmıştı onu. Karısının özel bir insan olduğunu biliyordu zaten. Bu gece anlattıkları Ned'in sevgisini güçlendirmiş, hayranlığını artırmıştı.

Sandy'ye yapılanlar ona derin bir hüznün vermekle birlikte, sonunda bunu anlatabilmiş olmasına çok seviniyordu. Bu da ancak, geçmişin artık onun üzerindeki gücünü kaybettiğini gösterirdi.

Faye'le Ernie yardım etmek isteyen, ama lâftan ileri gidemeyeceklerini bilen dostların tutukluğu içinde Sandy'yi kutladılar.

Herkesin biraya ihtiyacı vardı. Ned kalkıp beş şişe Dos Equis getirdi.

Corvaisis artık Ned'in gözüne düşman gibi gözükmüyordu. Sandy'nin hikâyesi onu dehşet içinde bırakmış gibi başını iki yana sallıyordu. «Bu durum işi tepetakla ediyor,» dedi. «Yani... hatırlanmayan olayın üzerimizde bir tek ortak etkisi varsa, o da korkuydu. Gerçi ben de yararlandım. Bu sayede kabuğumdan çıktım. Sandy'yle o ortak yanım var. Ama Ernie, Dr. Weiss, Lomack ve ben... içimizde bir korku tortusuyla yaşamaya başladık. Şimdi Sandy bize, kendi üzerindeki etkinin yalnızca iyi olduğunu söylüyor, hiç korkutucu olmadığını açıklıyor. Hepimizi nasıl böyle farklı etkilemiş olabilir? Senin hiç korkun yok mu, Sandy?»

«Hiç yok,» dedi Sandy.

Ernie masaya oturduğundan beri sırtını kamburlaştırmış, başı eğik duruyor, sanki ensesini bir, Saldırıdan korumaya uğraşıyordu. Ancak şimdi, eliyle Dos Equis şişesini kavrayıp arkasına yaslandı, biraz rahatlamış

göründü. Yine de fazla rahat sayılmazdı. «Evet, çekirdeğinde korku var,» dedi. «Ama size sözünü ettiğim yer, otoyol üzerindeki o yeri düşünün. Buraya uzaklığı çeyrek mil falan. Hatırladınız mı? Orada garip bir şey olduğundan eminim. Bu beyin yıkamayla ilgili bir şey. Orada durduğum zaman içimde korkudan daha başka şeyler de var. Kalbim çarpmaya başlıyor... heyecanlanıyorum... sırf kötü bir heyecan değil. Korku da onun bir parçası, evet... belki en büyük parçası... ama aslında başka duyguların bir karışımı da var.» Sandy, «Sanırım, Ernie'nin sözünü ettiği yer, kamyonetle dolaşmaya çıktığımda farkında olmadan hep gittiğim yer,» dedi. «Sanki oraya doğru çekiliyorum.» Ernie heyecanla öne eğildi. «Biliyordum! Bu sabah havaalanından gelirken

— 292 —

oradan geçiyorduk, sen kamyoneti çok yavaşlattın. Ben kendi kendime, Sandy de aynı şeyi hissediyor, dedim.» Faye, Sandy'ye döndü. «Sandy, o toprak parçasına doğru çekildiğin zaman tam ne hissediyorsun?» Sandy, Ned'in yüreğini ısıtan sıcacık bir gülümsemeyle, «Huzur,» dedi. «Orada huzur duyuyorum. Anlatması zor... ama sanki kayalar, toprak, ağaçlar hep bir uyum yayıyor, huzur yayıyor.» Ernie, «Ben huzur falan hissetmiyorum,» diye atıldı. «Korku, evet. Garip bir heyecan. Müthiş bir şey olacakmış gibi bir duygu. Hem istediğim, hem de korktuğum bir şey.» Ned, «Oraya gitmeliyiz,» diye görüşünü açıkladı. «Bakalım geri kalanımıza ne etki yapıyor.» Corvaisis, «Sabaha,» dedi. «Ortalık aydınlık olduğu zaman.»

Faye, «Her birimize farklı etki yapabileceğini kabul ediyorum, diye söze karıştı. «Ama neden Dom'un, Sandy'nin, Ernie'nin hayatlarını değiştiriyor da, Ned'le bana bir şey yapmıyor? Neden bizim de sorunlarımız olmuyor?»

Dom, «Belki beyin yıkayanlar sende ve Ned'de daha başarılı olmuşlardır,» dedi.

Bu düşünce de Ned'i rahatsız etti.

Bir süre durumlarını tartıştılar, sonra Ned, Corvaisis'in 6 temmuz cuma günkü olayları, belleğinin silindiği ana kadar yeniden canlandırmasını önerdi. «Akşamın başlangıcını bizden daha iyi hatırlıyorsun. Bu gece buraya ilk girişinde önemli bir şey hatırlamanın eşiğine gelmiştin»

«Gelmiştim,» diye kabullendi Corvaisis. «Ama son anda, tam anıyı yakalayacağım sırada ödüm koptu... kendime geldiğimde kapıya doğru koşuyordum. Kendimi rezil ettim. Manyak gibi davrandım. Öyle içgüdüsel, öyle kontrolüm dışında bir şey ki, o anıları yine zorlasam aynı şeyin bir daha olacağını sanıyorum.»

«Yine de değer,» dedi Ned.

Faye, «Bu sefer biz sana manevi destek oluruz,» diye ekledi.

Corvaisis'in yüreklendirilmeye ihtiyacı vardı. Ned bundan, akşamki olayın sözcüklerle ifade edilemeyecek kadar berbat bir şey olduğu anlamını çıkardı. Ama sonunda yazar ayağa kalktı, birası elinde, lokantanın kapışma dönüp durdu, biradan koca bir yudum aldı, odanın çevresine bakındı, bir buçuk yıl önce orada oturmakta olan İnsanları görmeye çalışır gibi davrandı. «Bankta oturan üç dört erkek vardı,» dedi. «Tüm müşteriler belki bir düzine kadardı. Yüzlerini hatırlamıyorum.» Kapıdan uzaklaştı, Ned'le diğerleri-

nin,yanından geçti, bir sonraki masanın başında durdu, sandalyeyi çekti, onlara arkası yarı dönük durumda oturdu. «Buraya oturmıştım. Sandy servis yaptı.. Yemek listesine bakarken bir şişe Coors birası içtim. Jambonlu yumurtalı sandviç ısmarladım. Patates kızartması, salata. Patateslere tuz serperken tuzluk.elimden kaydı, masaya tuzlar döküldü. Bir tutam alıp omzundan ge- ,

— 468 —

riye attım. Saçma bir batıl inanç. Fazla hızlı atmışım. Doktor Weiss! Ginger Weiss'a çarpmış tuzlar. Daha önce hatırlayamamıştım ama şimdi onu kar-şımdaymış gibi görebiliyorum. Resimdeki sarışın.»

Faye masadaki resimlerden Ginger'i bulup parmağıyla Ned'e gösterdi.

Corvaisis hl öteki masada tek başına oturuyordu.

«ok güzel bir kadın,» dedi. «şipşirin, ama aynı zamanda da kibar görünüşlü, ilginç bir karışım. Gözlerimi ondan alamıyordum.»

Ned, Ginger'in resmine daha dikkatle baktı. Yüzü bu kadar solgun ve ifadesiz değilken, gözleri bu kadar boş ve l değilken, gerçekten de güzel bir kadın olabilirdi herhalde.

Corvaisis sanki onlara gerçekten geçmiş zamandan sesleniyormuş gibi garip bir sesle konuşuyordu.

«Pencere yanındaki köşe masaya oturdu. Güneşin batması yakındı. Güneş ufuk çizgisi üzerinde, dengelenmiş kocaman, kırmızı bir topa benziyordu. Lokantanın içi eğik gelen turuncu ışıklarla dolmuştu. Yangın gibi bir ışık. Ginger Weiss o ışıkta özellikle güzeldi. Gözümü ay ıramadan ona bakıyordum. Derken alacakaranlık bastırdı. İkinci bir bira söyledim.»

nndeki Dos Equis'den bir yudum aldı. Konuştuğunda

sesi daha yumuşaktı. «Ovalar mor... sonra siyah... gece...»

Yazarın hatırlama çabası tıpkı Ernie, Faye ve Sandy gibi Ned'i de tutsak etmişti. Çünkü sonunda onun da içinde belli belirsiz, net biçimleri olmayan birtakım anılar canlanıyordu. Bu lokantada geçirdiği niCe gecenin arasından o geceyi hatırlamaya başlamıştı. Genç papaz şuradaydı. Polaroid resimdeki. Çocuklu genç çift de şu masada.

«Gecenin, bastırmasından az sonra... ikinci biramı sırf Ginger Weiss'a biraz daha bakabilmek, için uzatıyordum.» Corvaisis sağa sola baktı, sağ elini kulağına götürdü. «Garip bir ses. O kadarını hatırlıyorum. Uzaktan gelen bir uğultu... giderek yükseliyordu.» Bir süre sustu Dom. «Ondan sonra ne olduğunu hatırlamıyorum. Bir şey., bir şey... ama gelmiyor aklıma.»

Yazar uğultudan söz ederken Ned Sarver'in belleğinde de o korkutucu, giderek artan ses canlanır gibi oldu, ama o da tam hatırlayamadı. Sanki Corvaisis.onu derin bir uçurumun kenarına getirmişti. Aşağıya bakm.aya. korkuyor, ama bakması gerektiğini de. biliyordu, işte şimdi de o karanlıklara fenerlerini tutamadan geri dönmekteydiler. Yüreği çarparak, «O sesi hatırlamaya çalış,» dedi. «Tam hatırlamaya çalış. Hatırlarsan belki gerisini de hatırlarsın.»

Corvaisis sandalyesini geri itip masadan kalktı..

«Uğultu... gök gürültüsü gibi, ama çok uzaktan gelen bir uğultu... giderek yaklaşıyordu.» Masanın yanında durdu, sesin nereden geldiğini arıyormuş gibi sağa sola, yukarıya, yere.*, baktı. ■■ ' > ■ '

Birden Ned de sesi duydu. Anısında değil... gerçekte: Geçmiş zamanda değil, **şimdi**. Bir gök gürültüsünün

uzaktan gelen sesi. Ama sürekli ve tekdüzeydi. Dalgalar halinde yükselip alçalmıyordu. Giderek de yaklaşıyordu...

— 470 —

Ned ötekilere baktı. Onlar da duymuşlardı.

Daha yüksek. Daha yüksek. Titreşimini kemiklerinde hissetmeye başlamıştı.

O eski gecede ne olduğunu hatırlamıyor, ama şaşırtıcı olayların bu sesle başladığını biliyordu.

Sandalyesini geri itip ayağa kalktı, içinden yükselen korkunun etkisine kapılmıştı. Kaçma isteğiyle. mücadele etmek zorunda kalıyordu.

Sandy de kalktı. Onun da yüzünde korku vardı.

Bilinmeyen olaylar gerçi onda tümüyle olumlu etkiler yaratmıştı, ama şu anda korkuyordu. Güven duyabilmek için elini Ned'in koluna dayadı.

Emie'yle Faye kaşlarını çatmış, bakmıyor, gürültünün kaynağını arıyorlardı. Onlar henüz korku belirtisi göstermiyorlardı. Gürültüyle ilgili anıları belli ki daha kökten silinmişti. Önceki yılın temmuz ayı olaylarıyla bağlantı ku-ramıyorlardı arada.

Bir başka ses daha başladı. Gök gürültüsüne benzeyen uğultunun altından başladı. Garip bir ıslık. Bu da Ned'e fena halde tanıdık geldi.

Yine oluyordu. On sekiz ay önce ne olduysa, yine tekrarlanıyordu. Tanrım... baştan, sona tekrarlanacaktı hepsi. Ned kendi sesinin, «Hayır, hayır, Hayır!» dediğini duydu.

Corvaisis masasından birkaç adım geriledi, Ned'le ötekilere baktı. Yüzü bembeyazdı.

Artan uğultu pencere camlarında titreşim yapmaya başladı. Paneurların. gerisine saklanmış, görünmeyen camlarda. Gevşek bir doğrama zangırdamaya koyuldu.

Jaluziler de titriyor, sese katkıda bulunuyordu. Sandy'nin eli Ned'in kolunda iyice sıkıldı.

Ernie'yle Faye ayağa kalkmışlardı. Artık şaşkın değil, diğerleri kadar korku içindeydiler.

Yankılı ıslık sesi de' gürültüyle birlikte artıyordu, iyice tizleşmiş, kulak delen- elektronik bir düdüğe dönüşmüştü.

«Ne bu?» diye bağırdı Sandy. Sürekli titreşimler öyle bir çapa ulaştı'k-l, lokantanın duvarları da sarsılmaya başladı..

Corvaisis'In demin oturduğu masada bira bardağı yan devrildi, çatladı, Dos Equis döküldü.

Ned yanındaki masaya baktı, üzerindeki gördü: ketçap şişesi, hardal şişesi, tuzluk, biberlik, tabla, bardaklar, tabaklar, çatal bıçak... hepsi sıcıyor, birbirine çarpıyor, masanın üzerinde sağa sola kayıyordu. Bira bardaklarından biri devrildi, sonra ikincisi, ardından da ketçap şişesi. • • <

Ned'e ötekiler gözlerini iri iri açmış, sağa sola bakmıyorlardı.' Sanki şeytansı bir varlığın ortaya çıkıvermesini beklemekteydiler.

Odanın her yanında eşyalar masalardan yuvarlandı, saat duvardaki çividen çıkıp düştü, yere çarpıp sıçradı.

— 295 —

6 temmuz akşamı da yine aynı şeyler olmuştu. Ned bu kadarını hatırlıyordu. Ama ondan sonra ne olduğunu hatırlayamıyordu,

«Yeteri» diye bağırdı Erme. Sesinde emrine uyulmasına alışmış bir denizcinin gücü vardı. Ama etkisi olmadı.

Deprem mi, diye düşündü Ned. Ama depremde uğultunun yanında bir de ıslık sesi olmazdı.

Sandalyeler sağa sola kayıyor, birbirine çarpıyordu. Biri Corvaisis'e çarptı, yazar şaşırarak yerinde sıçradı.

Ned yerlerin titrediğini duyuyordu.

Gök gürültüsünü andıran uğultuyla ona eşlik eden ısıklık kulak zarlarını delecek düzeye ulaşmıştı. Öndeki büyük pencere bomba gibi patladı. Faye bir çığlık atıp elleriyle yüzünü korumaya çalıştı, Ernie geriye doğru sendeledi, bir sandalyeye yıkılmasına ramak kaldı. Sandy yüzünü Ned'in göğsüne gömmüştü.

Kapalı pancurlar arada engel oluşturmuşsa, camın kırılmasından fena ya-ralanabilirlerdi. Şimdi bile, patlamanın etkisi jaluzileri perde savurur gibi savurdu, cam parçaları saçıldı, Ned'in çevresine döküldü.

Sessizlik. Camın patlamasını derin bir sessizlik izledi. Yalnızca son birkaç cam kırığının düşme sesi duyuldu.

On sekiz ay önceki 6 temmuz gecesinde bundan çok daha fazlası olmuştu... ama Ned neler olduğunu hatırlayamıyordu. Bu gece ise... esrarengiz olay bu kadarda kalacaktı besbelli. Bitmişti artık çünkü.

Dom Corvaisis'in yanağı hafif kanıyordu. Traş olurken kesmiş gibi. Ernie' nin alnı, bir de sağ elinin üstü kesilmişti camlardan.

Ned, Sandy'nin yara almadığından emin olunca onu istemeyerek bıraktı, ön kapıya koştu. Dışarıya fırlayıp o garip sesin, hatta bütün bu 'olayların nedenini anlamaya çalıştı. Ama karşısında yalnızca ovaların derin, karanlık sessizliğini buldu. Patlamanın yerini belli edecek bir ışık ya da duman birikimi yoktu. Motelin durduğu tepenin dibinde arabalar, kamyonlar, 80 numaralı otoyol üzerinde yollarına devam ediyorlardı. Motelin bazı müşterileri gürültüyü duymuş, gecelikleriyle odalarının önüne fırlamışlardı. Gökyüzü ytttdz doluydu. Hava insanı uyuşturacak kadar soğuktu ama rüzgâr hafifti. Ölümün donduran soluğu gibi. Görünürlerde gök gürültüsüne,

titreşimlere, pencere patla malarına yol açacak hiçbir şey yoktu.

Dom Corvaisis lokantadan çıktı. Şaşkındı. «Ne haltetmeye?»

Ned, «Belki sen biliyorsundur diye umuyordum,» dedi. «O gün de böyle olmuştu.»

«Bitiyorum.»

«Ama bu daha başlangıcıydı. Lanet olsun... o gece pencere patladıktan sonra ne olduğunu hatırlayamıyorum.» «Sen de,» dedi Ned.

Corvaisis ellerini açtı, kaldırıp avuçlarını gösterdi. Lokanta tabelasmtr» mavi neon ışığı altında Ned o avuçlardaki şiş ve kızarık halkaları gördü. Işık mavi olduğu için halkaların rengini pek anlayamıyordu. Ama Corvaisis' in daha önce anlattıklarına bakılırsa, kıpkırmızı olmalıydılar. «Neler oluyor?» dedi Corvaisis tekrar.

Sandy lokantanın açık duran kapısı önüne çıkmıştı. Arkasından içerinin ışığı vuruyordu. Ned ona doğru yürüdü, karısını kucaklayıp öptü. Sandy'nin durmadan ürperdiğini hissediyordu. Ama Sandy ona, «Yaprak gibi titriyorsun,» diyene kadar kendisinin de titremekte olduğunu anlayamamıştı.

Ned Sarver çok büyük korkular içindeydi, inanılmayacak kadar önemli, hayal edilemeyecek kadar tehlikeli bir şeye bulaşmış olduklarını, sonunda ya içlerinden birkaçının ya da hepsinin ölebileceğim falcılar gibi tâ içinde hissediyordu. Ned doğuştan, cansız ve canlıların onancısıydı. Becerikli bir tamirciydi. Ama bu sefer nasıl savaşılabileceğini bilmediği bir güçle karşı karşıya kalmıştı. Ya Sandy ölürse? Kendi yeteneklerinden gurur duyardı Ned. Ama dünyanın en iyi onarıcısı bile **Ölüm**'ün yıktığını onaramazdı.

Tuscon'da Sandy'yi ilk gördüğü günden bu yana, ilk kez olarak onu koruyacak gücü kendinde bulamıyordu. Ufukta ay yükselmeye başlamıştı.

— 474 -

BEŞ

12 OCAK - 14 OCAK

12 Ocak, Pazar

Hava erimiş demir gibi yoğundu.

Dom gördüğü bu kâbusta içine soluk çekerniyordu.

Üzerinde inanılmaz bir basınç vardı. Boğulmak üzereydi. Ölüyordu.

Fazla bir şey görebildiği yoktu. Bakışları bulanıktı.

Derken iki adam yaklaştılar. İkisi de yalıtılmış beyaz vinil tulum giymiş, astronotlarınkine benzer, cam siperlikli miğferler takmışlardı. Biri sağa geçmiş, serumun iğnesini telâşla- Dom'un kolundan çıkarıyor, soldaki ise elektrokardiogram, makinesinin ekranında gösterilen verilere küfür üstüne küfür yağıdırıyordu. Biri kayışları koparırcasına çıkardı, Dom'u o makineye bağlayan elektrotları söküp attı, öteki onu yatakta doğrultup oturttu. Ağzına bir bardak dayadılar. Ama Dom içemiyordu. Başını zorla arkaya eğdiler, o berbat sıvının birazını boğazına boşalttılar.

iki adam birbiriyle konuşabilmek için miğferlerinin içindeki telsizden yararlanıyorlardı. Ama Dom'a doğru eğilmiş oldukları için Dom onların sesini: duyabiliyordu. Biraz boğuk geliyordu ses. Bunun da nedeni, plexiglass yüz-siperliği idi. Adamlardan biri, «Kaçı zehirlendi bunların?» diye soruyordu. Öteki, «Henüz kimse emin değil,» dedi. «Bir düzine falan galiba.» Birinci adam, «Ama kim isler bunları zehirlemeyi?» diye sordu bu sefer, ikincisi, «Tek soruda bil,» dedi. Birincisi hemen «Albay Falkirk,» diye bir lâf attı ortaya. «Lanet olası

Albay Falkirk.» ikinci adam, «Asla kanıtlayanlayız, serseriye hiçbir şey yapamayız,» diye karşılık verdi. Film koptu, motelin banyosunda tekrar başladı. Adamlar Dom'u zorla ayakta tutuyor, suratını musluğa doğru eğiyorlardı. Bu sefer kendisine söylediklerini anladı Dom. Israrla kusmasını söylüyorlardı ona. **Janet** olası Albay Falkirk her nasılsa onu zehirletmişti. Bu adamlar Dom'a berbat bir kusturucu-içirmişlerdi. Şimdi, kendisini öldürmekte olan zehiri içinden çıkarması gerekiyordu. Oysa Dom içi çok bulanmasına rağmen kusamıyordu. Geçirdi, öğürdü, midesi altüst oldu, vücudundan eriyen yağ gibi terler boşaldı, ama zehiri

— 298 —

içinden çıkaramadı. Birinci adam, «Mide pompası gerek,» dedi. ikincisi, «Pompamız yok,» diye cevapladı bunu. Dom'un suratını porselen lavaboya doğru daha da ittiler. Ezici basınç daha arttı. Dom artık hiç soluk alamıyordu, içi dalga dalga bulandı, ter tekrar boşaldı, ama kusamadı... kusamadı... derken birden kustu, Film yine koptu. Tekrar yataktaydı. Zayıftı. Kedi yavrusu kadar zayıftı. Ama soluk alabiliyordu. Tanrı'ya şükür. Beyaz tulumlu ve miğferli adamlar onu temizlemiş, tekrar kayışlarla şilteye bağlamışlardı. Sağdaki, bir hipo-dermik enjektörü hazırladı, herhalde zehirin. kalan etkilerini silecek bir iğne yaptı. Soldaki serumu tekrar koluna taktı. Verdikleri ilaç her neyse, onu. Besin değildi bu verilen. Dom sarhoş gibiydi. Bilincini kaybetmemek için çaba harcıyordu. Onu elektro makinesine tekrar bağladılar. Çalışırken bir yandan da konuşuyorlardı. «Falkirk sersemin biri. Bize biraz şans tanınsa bu işi gizli tutabiliriz.» «O da bellek engeli aşınır diye korkuyor, içlerinden bazıları zamanla ne gördüklerini hatırlarlar diye kaygılanıyor.» «Eh, haklı olabilir. Ama hepsini

öldürmeye kalkarsa cesetleri nasıl açıklayacak?
Gazeteciler ete koşan çakallar gibi koşar buraya. O zaman olayı hiç saklayamayız. Temiz bir bellek silme... en iyi çare bu.» «Beni inandırmaya uğraşma boşuna. Git, Falkirk'e anlat.»

Rüyadaki adamlar soldu, sesleri de duyulmaz oldu. Dom kendini bir başka kâbusun içinde buldu. Artık zayıf değildi. Hasta da değildi. Ama korkusu bir bomba gibi patlıyordu. Kâbuslara özgü, o çileden çıkaran yavaşlatılmış tempoyla koşmaya başladı. Neden kaçtığını bilmiyor, ama bir şeyin kendisini kovaladığından emin bulunuyordu. Korku veren, insan olmayan bir ■şey. Onu arkasında hissedebiliyordu. Giderek yaklaştığını seziyordu. Dom'a doğru uzanıyordu o şey... Dom ondan kaçamayacağını anladı. Yüzleşmesi gerektiğini kabul etti. Durdu, döndü, başını kaldırıp baktı, şaşkınlıkla, «**Aydede!**» diye bağırdı

Kendi sesiyle uyandı Dom. 20 numaralı odadaydı. Yatağın yanında, yerde tekmeler atıyor, kollarını sağa sola savuruyordu. Kalkıp yatağın kenarına oturdu. Başucu masasına koyduğu seyahat saatine baktı. Üçü yedi geçiyordu. Ürpererek terli avuçlarını çarşafıya sildi. 20 numaralı oda ona tam beklediği etkiyi yapıyordu. Buranın titreşimleri Dom'un belleğini hareketlendiriyor, kâbuslarını daha canlı, daha ayrıntılı hale getiriyordu. Bu rüyalar eskilerinden çok farklıydı. Bunlar hayal değil, geçmiş gerçeklerin garip bir mercekten görünen halleriydi. Hayalden çok anıydı bunlar. Yasak anılardı. Bilinçaltının kapkara sularına birer taş gibi gömülen, ayağına kaya bağlanmış ceset gibi atılan anılar. Tâ derinlerde, işte anıların ayağı o taştan kurtulmuştu. Yüze, doğru yükseliyorlardı artık.

Gerçekten buraya, kapatmışlardı onu. ilaç vermiş, beynini yıkamışlardı.

— 477 —

Bu keşmekeşin arasında, Albay Falkirk diye biri de gerçekten onu zehirlemiş, gördüğü şey her neyse, onu başkalarına açıklamasını önlemeye çalışmıştı.

Falkirk'in hakkı var, diye düşündü Dom. Sonunda beyin yıkamasını yenip gerçeği hatırlayacağız. Bizi gerçekten öldürmeliydi.

Pazar günü Ernie, Elko'da dükkânı olan bir arkadaşından kontrplak levhaları aldı. Testereyle onları kesti, ızgara evinin patlayan penceresine çakıp^K orayı iyice kapattı. Ned'le Dom da yardım ettiler, öğlende o iş bitmişti.

Ernie'nin camcıyı çağırıp oraya cam taktırmak istemeyişi, dün akşamki odaya yine tekrarlanır diye korkmasındandı. Cam taktırmak çılgınlık olurdu. Zaten bu arada ızgara evi açılacak değildi.

Motel de kapalı olacaktı. Ernie buraya müşterilerin gelip kafasını yormasını, Dom'la diğerlerine hatırlama konusunda yardım etmekten kendisini alıkoymasını istemiyordu. Dün gece gelen müşterilerin sonuncusu da çıkıp gidince, motelde yalnızca Ernie, Faye, Dom, bir de temas kurulduğu zaman gelmeye karar verecek diğer olay kurbanları bulunacaktı. Bu acı ortakları için kaç odaya ihtiyaç olacağını bilmiyordu. Bu yüzden yirmi odanın hepsini rezerve tutmaya karar vermişti. Şimdilik Sükûnet Moteli daha çok bir kışlaydı. Bu savaş bitene kadar askerler burada kalacaktı. Bilinmeyen düşman altedllip işler bir sonuca bağlanana kadar.

= o =

Izgara evi tahtayla kapatılınca motelin Dodge kamyonetine bindiler, Faye onları **80** numaralı otoyola,

Ernie'yle Sandy üzerinde özel etkiler bırakan o. yere götürdü. Beşi birlikte otoyolun korkuluğuna dizilip durdular, güneye baktılar, geçmişî aydınlatacak bir işaret, bir iletişim beklediler. En kısa gün. üç hafta kadar gerilerinde kalmıştı. Güneş tıpkı floresan ışığı gibi soğuk ve ölgündü. Ocak ayının otluk düzlükleri üç renkli görünüyordu. Kahverengi, gri ve koyu kırmızı. Arada yer yer beyaz kumlar da göze çarpıyor, kar birikintilerine bile rastlanıyordu. Çıplak, kasvetli bir manzaraydı. Gökyüzü her geçen saat biraz daha grileşiyor, ama görkeminden bir şey kaybetmiyordu.

Faye bu yerle ilgili özel bir şeyler hissetmeyi çok istiyordu. Eğer hisse-demezse, beynini yıkayanlar onu tümüyle kontrol altına almış, benliğini ihlâl etmiş sayılırlardı. Faye kendi kişiliğinde teslimiyet gibi bir nitelik bulamıyordu. Gururlu, yetenekli bir kadındı. Ama işte kış rüzgârından başka hiçbir şey hisse demiyordu. Ned'le Dom, Faye'den daha heyecanlı gibiydiler. Ama Ernie'yle Sandy" ye bambaşka bir mesaj geliyordu bu alandan. Sandy'nin yüzünde çok güzef bir gülümseme vardı. Ernie ise, karanlık bastığında ne hale geliyorsa yine

.— 478 —

o haldeydi Solgun, çökük gözlerde aynı hayalet bakışlar. «Daha yaklaşalım,» dedi Sandy. «Şuraya inelim.» Beşi birden korkuluğu aşip banketin yamacından düzlüğe indiler, ilerlemeye başladılar. Elli metre... yüz... az sonra dikenler bitti, kendilerini ada-çaylarının, otların arasında buldular. Kayalık ve kumluk yerler de vardı, çayır benzeri otluklar da. Burası çölün bitip dağ yeşilliklerinin başladığı yer sayılıyordu çünkü. Otoyoldan iki yüz metre kadar uzaklaştıklarında durdular. Durdukları yer de diğer taraflardan pek farklı değildi.

«Burası,» dedi Ernie. Örperdi, ellerini post astarlı ceketinin ceplerine sokmadan önce fermuarı yakasına kadar çekti.

Sandy gülümsedi, «Evet, burası,» dedi.

Yayıldılar, sağa sola dolaştılar. Yer yer çukurlara kar dolmuş, buzlaşmış, eriyememişti. Burayı iki yaz önceki halinden tek ayıran, kışın bu belirtileriyle otların mevsime özgü rengiydi. Bir iki dakika sonra Ned, gerçekten bu arazi parçasına bir yakınlık hissettiğini söyledi. Ama karısı gibi huzur duymuyordu bundan. Korkusu öyle artmıştı ki, dönüp uzaklaşmaya başladı, bu tepkisine kendi de şaşıtı. Sandy hızla onun peşinden giderken, Dom Corvaisis de bu yerin kendisini bir garip etkilediğini açıkladı. Ama o Ned gibi yalnız korkmakla kalmıyordu. Daha çok Ernie'ye benziyordu tepkisi. Korkuya bir de gerçek dışı dehşet duygusu karışıyordu. Bir beklenti duygusu. Tek etkilenmeyen Faye'ydı. Dom o toprak parçasının orta yerinde, olduğu yerde döndü. «Neydi peki? Ne oldu burada?»

Gökyüzü koyu gri bir renk almıştı. Rüzgâr hızını artırıyordu. Faye titredi.

Ernie'yle ötekilerin hissettiklerini paylaşamıyordu. Böyle olması, benliğinin ihlâl edildiği duygusunu güçlendiriyordu, inşallah günün birinde zihnime el uzatanlarla karşılaşırım, diye ummaktaydı. Onların gözlerinin içine bakmak, bir insanın kişisel bütünlüğüne nasıl bu kadar az saygı duyabileceklerini sormak istiyordu. Artık emindi kendisine müdahale edildiğinden. Bir daha .asla eski güven duygusunu bulamayacaktı. Adaçayları rüzgârın etkisiyle sallanırken hışırtılı sesler çıkarıyorlardı. Buz tutmuş yaprakları birbirine değip çıtırdıyor, Faye'in aklına çoktan ölmüş minik hayvanların iskeletlerini getiriyordu.

Block'ların moteldeki dairesine dönünce Ernie, Sandy ve Ned mutfak masasının başına oturdular, Faye kahveyi ve kakaoyu hazırladı.

Dom duvar telefonunun yanındaki tabureye tünemişti, önündeki tezgâha motelin eski kayıt defterini açmış, hatırlanamayan anıları kendileriyle paylaşmış olabilecek kimseleri birer birer arıyordu.

— 480 —

Kendi adının ve Ginger Weiss'in adının dışında sekiz kişi daha vardı. listede. Bir tanesi Monterey-California'da oturan Gerald Salcoe'ydu. Kendisi, karısı ve iki kızı için iki oda tutmuştu. Kayıt defterine adres yazmış, telefon yaz?»" mamıştı. Dom numarayı istihbarattan öğrenmeye çalıştığında-, yeni. numaranın gizli olduğu cevabını aldı. Düş kırıklığına uğramıştı, ikinci isim olan Cai Sharkle'a geçti. Faye'le Ernie'nin tanıdığı o kamyon şoförü müşteriye. Sharkle, Evanston-Illinois'de oturuyordu. Orası Chicago'nun banliyösü sayılırdı. Sharkle telefon numarasını da yazmıştı kayıt defterine. Dom çevirdi, p telefonun kaldırıldığını, yeni bir numara bulunmadığını öğrendi.

Ernie, «Dahö sonraki kayıt defterlerine bakabiliriz,» dedi. «Belki başka bir kente taşınmıştır. Belki yeni bir adresi vardır.»

Faye tezgâhın üzerine, Dom'un önüne bir fincan kahve bıraktı, sonra, masaya, ötekilerin yanına gelip oturdu. ... Dom üçüncü girişiminde daha şanslı çıktı. Las Vegas'da, Alan Rykoff'un numarasını çevirmişti. Bir kadın açtı.

«Bayan Rykoff?» dedi Dom.

- Kadın kararsızdı. «O eski adım,» dedi sonunda.

«Boşandıktan sonra adım Monatella oldu.»

«Anlıyorum.. Ben Dominick Corvaisis. Sizi Elko

Bölgesindeki Sükûnet Motelinden arıyorum. Kocanız ve

kızınızla önceki-yıl temmuz ayında burada kalmış mıydınız?»

«Şey... evet, kaldık.»

«Bayan Monatella, sizin, kızınızın ya da eski kocanızın bazı sorunları oluyor mu... korku verici, alışılmadık sorunlar?»

Bu sefer kadının sessizliğinde anlamlı, bir ifade vardı.

«Bu bir tür şaka mı? Besbelli Alan'ın başına geleni biliyorsunuz.»..

«Lütfen, Bayan Monatella, inanın bana... eski kocanıza ne olduğunu bilmiyorum. Ama üçünüzden birinin ya da hepinizin, açıklanmaz psikolojik sorunları olabileceğini tahmin ediyorum. Belki tekrar tekrar aynı korkunç rüyayı görebilirsiniz... o rüyalardan bazılarıyla ilgili olabilir.»

Dom konuşurken kadın iki kere şaşkınlıkla solumuştu. Cevap vermeye kalkıştığında, konuşmakta zorluk çekiyordu.

Ağlamak üzere olduğunu anlayınca Dom onun sözünü kesti. «Bayan Mo-natela, size ve ailenize neler olduğunu bilmiyorum, ama işin kötü kısmı geride kaldı artık. En kötü kısmını aştık. Çünkü bundan sonra ne olursa olsun... en azından yalnız değilsiniz bu işte.»

Elko Bölgesinin iki bin beş yüz mil doğusunda. Jack Twist pazar gününün öğleden sonrasını da yine para dağıtarak geçiriyordu..

Gece zırhlı kamyon soygunundan döndüğünde arabasıyla kentte dolaşıp

— 481 —

durmuş, paraya ihtiyacı olan ve onu hak eden birilerini aramıştı. Bagajdaki **paranın** tümünden kurtulabilmesi sabahın beşini bulmuştu. Fiziksel ve duygusal yorgunluk içinde Beşinci Caddedeki evine dönünce hemen yatağına yatıp uyumuştı.

Rüyasında yine mehtap altında, boş araziden geçen o yolu gördü. Yüzü cam siperlikli yabancı kendisini yarıya olarak izliyordu. Ay ışığı birden kan kırmızısına dönüştü, Jack uykusunda panik içinde, öğlende saat birde uyandı.. Günlerden pazardı. Yastığıyla boğuşur buldu kendini yatağında. Kan kırmızısı bir mehtap! Acaba bu ne anlama geliyor, diye merak etti. Bir anlamı varsa tabii.

Duş yaptı, traş oldu, giyindi, hafif bir kahvaltı etti. Bir bardak portakal suyu, bayatlamış yarım ay çöreği. Yatak odasındaki koca dolaptan, özenle saklanmış gizli bölmeden yine bir şeyler çıkardı. Ekim soygunundan kalma mücevherler gitmişti artık, neyse. Becerikli biçimde satılmıştı. Antrepo soygunundan gelen paranın da çoğu Jack'in İsviçre'deki hesabına yollanmıştı. Buraya yalnızca yüz yirmi beş bin dolar vardı. Tehlike anında kaçma fonu.

Paranın çoğunu bir evrak çantasına doldurdu. Yüz dolarlıklardan yüzerlik dokuz deste, yirmiliklerden de beş deste. Bu durumda geriye yirmi beş bin dolar kalıyordu. Artık soygun falan planlamayacağına, çabucak kaçmak, ülke^ yi terketmek zorunda da kalmayacağına göre, bol bol yeter gibi görünüyordu-bu **para.** , ...

Jack bu haram servetin büyük kısmını dağıtmak niyetindeydi ama elbette ki hepsini dağıtıp kendini meteliksiz bırakmayı da planlamıyordu. Belki ruhuna iyi gelebilirdi... ama Jack'in geleceği açısından iyi olmazdı. Hem budalalıktı bu kadarı. Ama kentin on bir bankasında on bir kasası vardı. Eve Uğramadan kaçmak zorunda kalırsa diye. Kasalardaki toplam para çeyrek milyon kadardı. İsviçre hesapları ise dört milyonun üzerindeydi. Yeter de artardı bile. Gelecek bir iki hafta içinde bu servetin yarısından kurtulmak niyetin-

deydi. Ondan sonra da oturur, geleceğini planlardı. Ne yapmak istediğine karar verirdi. Belki birazını daha dağıtırdı paranın.

Pazar günü öğleden sonra üç buçukta, para dolu çantayı alıp kente indi. Sekiz yıldan beri her taşı düşman gibi görünen kent şimdi vaatlerle, göz kamaştırıcı seçeneklerle dolu görünmeye- başlamıştı gözüne.'

= o =

" Block'ların mutfağı kahve ve kakao kokuyordu. Faye buzdan çıkardığı kahvaltılık ekmeklerini fırına sürünce/araya mis gibi tarçın ve hamur kokulan-da karışmaya başladı.

Ötekiler masanın çevresine yerleşmiş dinlerlerken Dom hâlâ kayıt defterine bakıp bakıp telefon açıyordu.

Jim Gestron'u buldu. Gestron, Los Angeles'li bir fotoğrafçıydı. O yaz

— 303 —

arabayla batı bölgesinde dolaşmış, **Sunset** ve diğer dergiler için resim çekmişti. Başlangıçta sesi dostça geliyordu. Ama Dom'un anlattıklarını duyduğu anda soğuklaştı. Eğer Gestron'un beyni yıkanmışsa, tıpkı Faye Block'da olduğu gibi iyi başarılmıştı bu iş.

Fotoğrafçının sorunları yoktu. Dom'un uyurgezerlikten, karanlık korkusundan, ay tutkusundan, intiharlardan, doğaüstü olaylardan söz etmesi Gestron'a bir delinin zırvaları gibi geliyordu. Bunu açıkça söylemekten kaçınmadı, daha Dom konuşurken telefonu yüzüne kapadı.

Dom bundan sonra Harriet Bellot'u aradı.

Sacramento'dan. O da Gestron gibi, sorunsuz bir hayat sürmektaydı. Elli yaşında, hiç evlenmemiş bir öğretmendi. Gençliğinde Arizona'ya, kampa gittiğinde, eski batıya büyük ilgi duymuştu. Her yaz, başka bir

çağın mirası olan kızılderili yerleşim yerlerini dolaşıyordu. Bu yolculuklarında genellikle çadır kuruyor, ama bazen de hovardalığı tutuyor, bir motelde kalıyordu. Sevimli, ciddi, kül yutmaz bir öğretmen gibi konuşuyordu kadın. Dom'a da inanmadı. Dom hayale pek benzeyen olaylardan söz ettiği anda telefonu hemen kapadı. Ernie, «Kendini daha iyi hissetmeye başladın mı, . Faye?» diye sordu. «Anıları tümüyle silinen bir tek sen değilsin.»

«Hiç de daha iyi hissetmiyorum,» dedi Faye. «Böyle olacağıma, sen ve Dom gibi sorunlarım olsun isterdim. Sanki bir parçam kesilip atılmış gibiyim şimdi.» Belki de hakkı var, diye düşündü Dom. Belki fobiler, kâbuslar, korkular geiçekten de o iç boşluğundan daha iyiydi. Soğuk ve karanlık olmalıydı o boşluk. Sanki içinde ölümü taşıyormuş, sonuna kadar da tajiyecekmiş gibi.

= o =

Pazar öğleden sonra dördü yirmi altı geçe Dom Chicago'daki St. Bernadette kilisesine telefon açıp Brendan Cronin'le konuşmak istediğinde, Peder VVycazik bir toplantıda, kilisenin bahar karnavalının planlanmasını tartışıyordu.

Dört buçukta Peder Michael Gerrano içeriye **grip** haberi verince toplantı yarıda kesilmiş oldu. Gerrano mutfaktaki telefonda Peder VVycazik'in Etko-Nevada'daki **kuzeninin** aradığını söylüyordu. Peder Brendan Cronin birkaç saat önce, yani planladığından bir gün önce uçağa atlamış, Reno'ya uçmuştu bile. Pazartesiye Reno'dan Elko'ya geçecekti. Hesaba göre şu sıra uçakta olacağından, kimseyi arayamazdı. Bu yüzden Gerrano'nun getirdiği mesaj Peder Wyczik'i pek ilgilendirdi. Toplantıdan kendini sessizce kurtarıp çıktı, mutfağa koştu.

Hemen duvardaki telefona atıldı, Brendan'ı arayanla konuşmaya çalıştı. Yazar olarak **fantastik** şeylere ilgi duyan Dominicik Corvaisis'le, papaz olarak esrarengizliğe mistisizme ilgi duyan Stefan, birbirleriyle konuştukça heyecanlanmaya başladılar. Stefan bildiği kadarıyla Brendan'ın sorunlarını ve serüvenlerini anlattı... inanç kaybını, mucizevî tedavileri, garip rüyaları... sonra da Corvaisis'in uyurgezerlik, doğaüstü olaylar, karanlık korkusu, ay tutkuları ve İntiharlarla ilgili açıklamalarını dinledi.

Sonunda Stefan sormadan edemedi. «Bay Corvaisis, benim gibi yaşlı bir dindarın Brendan'da doğaüstülük bulunduğunu umması, bu umudunu kaybetmemesi saçma mı sizce»?

«Doğrusu, peder, o polisin ve küçük kızın muzice sayılacak biçimde iyileşmesine sevindim, ama ben burada Tanrı'nın elini pek göremiyorum. Bu işe sizin istediğiniz yorumu tutmayan çok başka şeyler, insanla ilgili eylemler de bulaşmış durumda.»

Stefan içini çekti. «Herhalde haklısınız. Ama ben yine de Brendan'ın Ne-vada'ya çağrılış nedenini, onu isa'ya döndürmekle ilgili olarak yorumlamakta direniyorum. Bu ihtimali bir kenara atamam.»

Yazar hafifçe güldü. «Peder, şu konuşmamız sırasında sizi tanıdığım kadarıyla, herhalde kaybolmuş bir ruhu kurtarma fırsatını asla kaçırmazsınız. Sanırım ruhları kurtarıyorsunuz pek öteki papazların yaklaşımında da olmuyor. Yani, incelikli, dolambaçlı, yüreklendirmen yoldan değil. Siz örse çekiç indiren bir demirci gibi, alnınızın teriyle, kasınızın gücüyle sağlıyorsunuz selameti insanlarda. Lütfen yanlış anlamayın... iltifat olarak söylüyorum bunu.»

Stefan da güldü. «Başka ne anlam verebilirdim ki? Zaten bence yapılmaya değecek hiçbir şey, kolay değildir. Örsün üzerine eğilmiş bir demirci, ha! Evet, hoşuma gitti bu yorum.»

«Yarın Peder Cronin'in gelmesini hevesle bekleyeceğiz. Eğer o da size benziyorsa, bizden yana olmasından mutluluk duyacağız, peder.»

«Ben de sizden yanayım,» dedi Peder Wycazik.

«Araştırmanıza herhangi bir yardımım olabilirse lütfen beni arayın. By işin Tanrı'yla ilgili olma ihtimali doğarsa, bu kadar uzakta kalıp olayları kaçırmak da istemem.»

= o =

Kayıt defterinde bundan sonra Philadelphia'lı Bruce ve Janet Cable vardı. Dom, Ernie ve diğerlerinin sorunları onlarda da yoktu. Gerçi onlar Dom" un anlattıklarını dinlemeye, Jlm Gestron'la Harriet Bellot'tan daha hevesliydi, ama sonunda yine de pek inanmadılar. Kayıt defterindeki en son isim, Thornton Wainwright'di. New York'da bir adres ve bir telefon numarası vermişti. Dom çevirdiğinde karşısına Bayan Neil Karpoly diye biri çıktı, bu numaranın on dört yıldır kendisine ait olduğunu, Wainwright diye birini de hiç duymadığını söyledi. Dom ona kayıt defterindeki Lexington Caddesi adresini okuduğunda kadın ondan tekrarlamasını rica etti, Dom tekrar okuyunca güldü. «Hayır, ben orada oturmuyorum. Bu Wainwright da size o adresi vermişse, demek pek sağlam ayakkabı değil. Orada kimse oturmaz. Nice kişinin pek hoşuna giderdi ama, yine de kimse oturamaz. Ben de orada çalıştığım zamanlar çok zevk alırdım. O adres Blo-omingsdale mağazasının adresi.» Dom bu öğrendiklerini anlatınca Sandy pek şaşırdı.

«Sahte adres, sahte

F. : 20

telefon numarası, ha? Ne demek oluyor bu? Adam o gece burada gerçekten kaldı mı acaba? Yoksa biri onun adını deftere sırf bizim kafamızı karıştırmak için mi ekledi? Ya da... neler oluyor?»

Jack Twisf'de çeşit çeşit sahte kimlikler vardı. Sürücü ehliyetleri, doğum sertifikaları, sosyal sigorta kartları, kredi kartları, pasaportlar... hatta kütüphane kartları bile. Bunlar sekiz ayrı isme çıkarılmıştı. Aralarında «Thorn-ton Bains Wainwrigth» adı da vardı. Bir soygun planlarken takma ad kullanmaya bayılırdı. Ama o pazar günü öğleden sonra isimsiz çalıştı. Yüz bin doları daha Manhattan'ın çeşitli insanlarına dağıtıp onları şaşırttı. En büyük dilimi, genç bir denizciyle yanındaki nişanlısına vermişti. Genç çiftin bindiği eski Plymouth araba, Central Park'ın güneyinde bozulmuş, yolda kalmıştı. Simon Bolivar heykelinin orada. Jack parayı onların eline tutuştururken, «Yeni bir araba alın kendinize,» dedi, kâğıt paralardan bir tanesini de şakacı bir tavırla denizcinin kasketinin arasına sıkıştırdı. «Aklınız varsa kimseye bu olaydan söz etmezsiniz. Hele de gazetelere. Yoksa maliye peşinize düşer. Yo, adımı bilmenize, bana teşekkür etmenize gerek yok. Yalnızca birbirinize iyi davranın, tamam mı? Her zaman iyi davranın birbirinize. Çünkü bu dünyada ne kadar zamanımız kaldığını hiçbirimiz bilemeyiz.»

Bir saat dolmadan Jack yüz bin doların tamamını dağıtmıştı. Bol vakti olduğundan, bir demet kırmızı gül aldı, kent dışındaki parka, parkın arkasındaki mezarlığa sürdü arabayı. Jenny oraya gömüleli iki hafta olmuştu. Jack onu kent içindeki kalabalık, boğucu mezarlıklardan birine gömdürmek istememişti. Fazla duygusal

davrandığının farkındaydı, ama sevgili Jenny' sine kırılık bir yerin uygun olacağını hissediyordu.

Ortalık kararmadan hemen önce mezarlığa vardı.

Taşların hepsi birbirine benziyordu. Mezarların hepsi kar tutmuştu. Ama o hiç şaşırmadan Jenny'nin-kini buldu.

Yeri yüreğine kazınmıştı.

Kasvetli gün kararır kasvetli bir • akşama dönüşürken

Jack bu renksiz dünyaya elindeki renkli gülleri sundu, karlara oturdu, soğuğa ve ıslaklığa aldırmadan

Jenny'yle, komadaki günlerde olduğu gibi konuştu. Ona

bir gün önceki zırhlı araba soygununu anlattı, paraları

nasıl dağıttığını anlattı. Son ışıklar da kaybolup gece

inerken park bekçisinin arabası tur atmaya başladı, geç

kalan ziyaretçileri, kapıların yakında kapanacağı

konusunda uyardı. Sonunda Jack ayağa kalktı, taş

bronz harflerle yazılmış isme, Jenny'nin ismine bir kere

daha göz attı. Madeni harfler sokak ışıklarını yansıtıp

parıldıyordu. «Değişiyorum ben, Jenny,» dedi Jack.

«Nedeninden hâlâ emin değilim, iyi bir duygu, doğru bir

duygu... ama biraz da garip.» Bundan sonra söylediği

söz kendini de şaşırttı. «Bir şeyler olacak, Jenny. Ne

olduğunu bilmiyorum, ama büyük bir şey olacak bana.»

Yeni gelen suçluluk duygusunun, toplumla barışmasının,

kendisini kimbilir nerelere götürecek olan bir yolculuğun

yalnız

— 488 —

ca başlangıcı olduğunu hissetti birden. «Büyük bir şey

olacak,» diye tekrarladı. «Keşke sen de burada, benimle

olabilseydin, Jenny.»

Ernie, Ned ve Dom lokantanın penceresine tahtaları

çakmaya başladıklarından bu yana, mavi Nevada gökleri

kapkara fırtına bulutlarının saldırısı altındaydı. Saatler

sonra Dom kiralık arabasına binip Ginger Vveiss'ı karşı-

lamak üzere Elko Havaalanına giderken dünya da savaş alanlarına yakışır bir gri renge büründü. Dom küçük terminal binasının içinde bekleyemeyecek kadar sabırsızdı. Kalın kışlık ceketine sarınıp pistte, rüzgâr altında durdu. Bu yüzden uçağın motor sesini daha bulutların arasındayken duydu. Bu ses de genel savaş havasına katkıda bulunuyordu. Dom tedirgin bir duyguyla, biz de ordumuzu topluyoruz bir bakıma, diye düşündü. Günden güne yaklaşan o bilinmeyen düşmana karşı.

Uçak piste inip döndü, terminalin yirmi beş metre uzağına kadar geldi, inen yolcuların dördüncüsü Doktor Weiss'dı. Kapkalın, biçimsiz kabanı içinde bile ufak tefek ve güzeldi. Rüzgâr o gümüş sarısı ipek saçlarını bayrak gibi uçuruyordu.

Dom hızla ona doğru yürüdü. Ginger durdu, çantalarını yere koydu. Bir an kararsızlık geçirdiler, birbirlerini sessizce süzdüler. Şaşkınlık, heyecan, sevinç ve tedirginlik içindeydiler. Sonra ikisini de şaşırtan bir içgüdüyle birbirlerinin kollarına atıldılar, uzun zaman ayrı kalmış eski dostlar gibi kucaklaştılar. Birbirlerini bağlırlarına bastıklarında Dom onun yüreğinin de kendininki kadar hızlı çarpmakta olduğunu duydu. Neler oluyor böyle, diye merak etti.

Ama durumun analizini yapamayacak kadar heyecanlıydı. Bir an için, ancak hissedebiliyor, hiç düşünemiyordu.

Birbirinden ayrılmayı ikisi de istemiyordu. Sonunda ayrıldıkları zaman ikisi de konuşamadı. Ginger bir şey söylemeye çalıştı, sesi çatlar gibi oldu. Dom ise anlamsız kelimeler geveliyordu. Ginger eğilip çantayı aldı, Dom da bavula yapıştı, otoparka yürüdüler.

Arabada motor çalışır, havalandırma suratlarına sıcak hava üflerken Ginger, «Neydi o öyle?» dedi.

Dom sarsılmış durumundan hâlâ kurtulmuş değildi, ama onu nasıl karşıladığı aklına gelince utanıyordu. Hafifçe öksürüp boğazını temizledi. «Aslında bilmiyorum. Ama sanırım... belki birlikte öyle yıkıcı bir tecrübeden geçtik ki, aramızda güçlü bir bağ oluştu. Birbirimizi görene kadar o bağın varlığını da hissetmedik.»

«Resmini kitabın arkasında gördüğüm anda çok garip bir etki altına girdim. Ama yine de böyle değildi. Uçaktan indiğimde seni orada görünce... sanki ömrümüz boyunca tanışıyor muyuz gibi hissettim. Yo, pek öyle değil. Daha doğrusu... birbirimizi başka kimseyi tanımadığımız kadar yakın tanıyor muyuz.

— 307 —

gibi, tüm dünyanın bilmek isteyeceğı, ama ancak bizim bildiğimiz bir sırrı pay-laşıyor muyuz gibi.. Delilik mi bu?»' Dom başını iki yana salladı. «Hayır. Hiç değil. Benim duygularımı dile getirdin... kelimeler ne kadar ifade edebilirse.»

«Ötekilerin bazılarını da gördün,» dedi Ginger. «ilk karşılaştığınızda böyle mi oldu?»

«Hayır. Onlara karşı... hemen bir sıcaklık hissettim. Bir yakınlık. Ama sen uçaktan indiğin anda hissettiğim o güçlü duyguyu hissetmedim. Hepimiz ortak bir tecrübeden geçtik. O tecrübe bizim hayatlarımızı, geleceklerimizi birbirine bağladı. Ama belli ki sen ve ben daha da garip, daha da etkileyici bir başka şeyi paylaşmışız. Allah kahretsin. Soğan gibi kat kat. Bir garipliğin altında bir başka gariplik yatıyor.»

Bir saat kadar arabada, 'havaalanının, otoparkında oturdular, konuştular. Dışarda arabalar, kamyonetler çevrelerinde dolaşıp duruyor, giriyor, çıkıyordu. Ocak

rüzgârı Chevrolet'nin camlarında uğuldamaktaydı. Ama onlar birbirlerinden başka pek bir şeyin farkında değildiler.

Ginger ona fûgleri anlattı, hipnotizmayla zamanın içinde geriye gidişini, Pablo Jackson'u, Azrail Engeli diye bilinen zihin kontrol tekniğini saydı döktü. Pablo'nun nasıl öldürüldüğünü, kendisinin nasıl kıl payı kurtulduğunu da anlattı.

Ginger besbelli kendine acınmasını bekliyor değildi. Böyle bir durumda ne kadar mantıklı davrandığı konusunda iltifat da bekliyor değildi. Ama Dom'un ona olan saygı ve hayranlığı her dakika biraz daha artmaktaydı. Boyu bir altmış, kilosunu elli, ufacık bir kızdı. Ama kendisinin iki katı kadar olan nice erkeğine taş çıkaracak fiziksel bir güce sahipti.

Dom son yirmi dört saatin olaylarını anlattı ona. Ginger onun gece gördüğü rüyayı, Canlanan anılarını duyduğu anda birden rahatlar gibi oldu. Dom' un rüyası, Pablo Jackson'un kuramını doğruluyordu. Fûglerin nedeni zihinsel aşınma değildi. Hepsi de önceki yazki olay sırasında iz bırakan şeyleri gördüğü anda başlıyordu. Siyah eldivenlerle koyu renk cam siperliğin onu korkutması, beyni yıkanırken çevresindeki insanların yalıtılmış tulum giymiş olmasındandı. Hastanedeki musluğun deliğinden korkması, Ginger'in de Albay Falkirk tarafından zehirlenenler arasında bulunmasından kaynaklanıyordu... o albay da her kimse! Ginger'i de kusturmaya çalışmışlardı Dom gibi. Motelin yatağında, bağlı durumda yatarken gözlerini oftalmoskopa kimbilir kaç kere muayene etmişlerdi. Ne kadar derin bir transa girdiğini saptamak için. Dom da farketmişti Ginger'in rahatladığını. Fûglerin bir delilik belirtisi olmadığına

inanmıştı kız artık. Kanıtları ortadaydı. Yasak anıların su yüzüne çıkmaya çalışmasından kaynaklanıyordu.

«Ama ya piriç düğmeler?» diye sordu. «Pablo'nun katilinde de, polisın üniformasında da aynı şey oldu. Neden korktum onlardan?»

«Bu işe ordunun bulaşmış olduğunu biliyoruz,» diye karşılık verdi Dom.

— 492 —

•Kaloriferi biraz daha yükseltti. «Subay üniformalarında o tür düğmeler vardır. Kabartması aslan değildir tabii. Herhalde kartal falandır. Katilin ceketin-deki düğmeler, belki bizi. motele kapatanların üniformalarındakilere benziyordu.»

«Tamam • ama o adamlar yalıtılmış tulum giymişlerdi diyorsun. Üniformalı değillerdi ki!»

«Belki üç buçuk gün hep o tulumları giymemişlerdir. Bir noktada, mikrop tehlikesi kalmadığına karar verip onları çıkarmışlardır.»

Ginger başını salladı. «Öyie olmalı. Geriye bir tek şey kalıyor. INlewbury Sokağındaki o eski araba lambalarına benzeyen sokak ışıkları. Pablo öldüğü gün onlardan da korkmuştum. Siyah demir kafes içinde, renkli camii, ampulleri gaz ışığı gibi titreyen lambalar. Hiç tehlikeli değiller. Ama beni yine korkuttular.»

«Sükûnet Motelinin başucu lambalarında, kaide içinde yanan ışık o tip,» dedi Dom. «Kafes içinde, renkli camlı. Işığı hafif ve titrete.»

«Vay canına! Demek her fügen başlatan, o günlerden kalma bir anı.»

Dom kararsızdı. Elini kazağının içine daldırıp gömlek cebinden bir Polaroid fotoğraf çıkardı, Ginger'e uzattı.

Kız kendini boş gözlerle fotoğraf makinesine bakarken görünce rengi •soldu, vücudu ürperdi. «Gevalt!» dedi, gözlerini resimden hemen kaçırdı.

Dom onun kendine gelmesi için vakit tanıdı.

Dışarda gün ışığı soluyor, otoparktaki arabalar sessiz, karanlık gölgelere dönüşüyordu. Rüzgâr yerdeki çöpleri, ölü yaprakları uçurmakta, sağa sola çarptırmaktaydı.

«Çılgınlık,» dedi Ginger. Gözleri tekrar resme dönmüştü. «Bize ne olmuş olabilir ki bu kadar karmaşık, rizikolu bir komplo uygulasınlar? O kadar önemli ne görmüş olabiliriz?»

«Öğreneceğiz,» diye söz verdi Dom.

«Öğrenecek miyiz? izin verecekler mi? Pablo'yu öldürdüler. Bizim gerçeği öğrenmemizi engellemek için ne gerekiyorsa yapmayacaklar mı?»

Dom kaloriferi tekrar ayarladı. «Bence komplocular arasında iki hizip var,» dedi. «Bir yanda Albay Falkirk'in temsil ettiği sert tipler, bir yanda da daha iyi adamlar var. Onlara tam da iyi denemez tabii. Onların temsilcisi, bu resimleri yollayan adam. Beni kusturmaya çalışan iki adam da öyle. Sert tipler daha baştan hepimizi öldürmek istiyorlardı. O zaman konuyu gizli tutabilirler, korkuları kalmazdı. Ama daha iyi adamlar dediklerim, belleklerimiz bazı teknikler kullanarak silmeyi, şiddet kullanmaya tercih ettiler. Bu sayede hâlâ yaşıyoruz. Bu ikinci grup daha kalabalık ve güçlü olmalı ki, karar onların dediği gibi çıkmış.»

«Pablo'yu öldüren silahlı adam herhalde sert tiplerden.»

«Evet. Falkirk hesabına çalışıyor. Albay besbelli gizliliği bozabilecek herkesi hâlâ öldürmek istiyor. Yani hiçbirimiz güvende sayılmayız. Diğer grup

da Falkirk'in bu kesin önlem yöntemini tutmuyor, hâlâ bizi korumaya çalışıyor sanıyorum. Yani bir şansımız var. Hem zaten buradan çekip gidemeyiz. Düşman zorlu diye geri çekilip bu biçim yaşamayı sürdüremeyiz.»

«Yo, yapamayız,» diye ona katıldı Ginger. «Neler olup bittiğini öğrenene, kadar, yaşayabilecek bir hayatımız bile yok zaten.» Rüzgâr kuru yaprakları ön cama savurdu. Ginger otoparkı süzdü. «Motelde toplanmaya başladığımızı biliyorlardır. Önlemlerinin açık vermeye başladığını anlamışlardır. Bizi de gözlüyorlar mıdır dersin şu anda?»

«Herhalde moteli gözaltında tutuyorlardır,» dedi Dom. «Ama ben alana gelirken kimse beni izlemedi. Hep bakındım.»

Ginger suratını astı. «Seni buraya kadar izlemek zorunda değiller. Nereye, gittiğini biliyorlar. Kimi karşılayacağını da.»

«Biz özgür irade kullandığımız konusunda kendimizi mi kandırıyoruz? Bir devin avucundaki böcekler gibi miyiz? O dev bizi canı isteyince ezebilir mi?»

«Belki,» dedi Ginger Weiss. «Ama o bizi ezmeden önce en azından ısırır, canını yakarız onun.»

' Hırslı bir kararlılık vardı sesinde, inandırıcı, ama aynı zamanda eğlendirici. Zaten bu benzetme baştan komikti. Dom onun kararlılığına hayranlık duymakla birlikte, yine de güldü.

Ginger şaşkınlıkla gözlerini kırıştırtarak ona baktı, sonra o da güldü. «Hey, ben aptal mıyım neyim? Dev bizi ezecekken, onu ısıracağız diye seviniyorum. Kendimiz bir benek haline gelmek üzereyken!»

Dom daha da güldü. «Senin göbek adın 'atak' olmalıymış,» dedi.

Ginger'in kendine gülüşünü seyrederken, kızın güzelliğini bir kere daha farkettili. Uçaktan indiğinde ona gösterdiği tepki, paylaştıkları ortak tecrübelerden ötürüydü. Ama yedi kat yabancı bile olsalar, Dom onu görünce her güzel kadına olduğundan farklı şeyler hissederci. Baş çevirtecek bir kızdı. Özelliği vardı. içine derin bir soluk çekti. «Seni götürüp ötekilerle tanıştırayım mı?» dedi. «Evet,» diye atıldı Ginger. Parmak uçlarıyla gözlerinin köşelerini kuruluyordu. «Evet, onları tanımayı çok istiyorum. Devin elindeki öteki böcekler.»

= o =

Gecenin bastırmasına bir saatten az kaldığında, yaylalarda gölgeler iyice uzamıştı. Karanlık gökyüzünün altında adaçayı dalları, kaya biçimleri, otlar pek bir esrarengiz görünüyordu.

Dom Corvaisis, Ginger'i ötekilerle tanışmaya götürmeden önce o özel yere götürmüştü. 80 numaralı otoyolun İki yüz metre dışındaki o toprak parçasına. Rüzgâr orada da göze gözükmeyen bitkileri hışırdatıp duruyordu. Adaçayı yapraklarındaki buzlar zift gibi parlak bir renk almıştı. Parıldadıkları zaman siyah pırıltılar saçıyorlardı.

— 310 —

Ginger orada yavaşça dolaştı, kendini budala gibi hissetti. Sanki beceriksiz bir psişik deney yapıyordu. Doğüstü titreşimler bekliyordu. Ama o titreşimler onu gerçekten sarsmaya başlayınca, kendini budala gibi hissetmesi geçti, içinde garip bir tedirginlik başgösterdi. Gölgelelerin yoğun olduğu yerlerden uzak durmaya çalışıyordu. Oralarda tehlikeli bir şey varmış gibi. Derken tedirginlik korkuya dönüştü, kız kendi soluğunun değişen temposunu dinledi.

«İçimde artık. İçimde.»

Ginger bu sese doğru döndü. Dom'un sesiydi... ama Dom'dan gelmiyor, Ginger'in arkasından geliyordu. Arkasında kimse yoktu. Yalnızca kuru adaçay-Jarı, bir küme kar.

Dom, «Ne oldu?» diye sorarak ona yaklaştı.

Ginger yanılmıştı. Dom'un öbür sesi, hayalete benzeyen sesi, arkadan gelmiş değildi. Ginger'in kendi içinden yükselmişti. O sesi tekrar duydu, bir anı parçası olduğunu anladı. Geçmişten bir yankı. On sekiz ay önceki cuma gecesi Dom'un kendisine söylediği bir şey. Belki o gece de ikisi burada durmuşlardı. Bu anıda şekil yoktu. Şekil ve koku, Azrail Engeli altında gizliydi.

Yalnızca o telâşlı kelimeler... iki kere tekrarlanan sözler: «İçimde artık! İçimde!»

Sinsi korkuları birden patlayıverdi. Çevresindeki alan isimsiz, canavarca bir tehdit gibi göründü Ginger'e. Hızlı adımlarla otoyola doğru ilerledi. Dom ne olduğunu sorunca adımlarının hızını daha da artırdı. Korkudan cevap da veremiyordu. Ağzı, boğazı yapışmış gibiydi. Dom ona seslendi, Ginger koşmaya başladı. Gördüğü her cismin doğuya bakan yanı yaralı gibiydi. Gölgeleleri o tarafa düşüyordu çünkü.

Arabaya bininceye kadar konuşamadı. Kapıları kapayıp kilitlediler, motoru çalıştırdılar, havalandırma yine sıcak hava üflemeye başladı. Ginger ürpe-rerek ona o isimsiz korkuyu anlatmaya çalıştı, Dom'un sesinin tekrarladığı kelimeleri söyledi.

«İçimde, öyle mi?» Dom'un sesi düşünceliydi. «Bunun o gece sana söylediğim bir şey olduğundan emin misin?»

«Evet.» Ginger bir daha ürperdi. «İçimde. Ne demek istemiş olabilirim acaba?» «Bilmiyorum. Ama beni çok

korkuttu.» Dom bir an sessiz kaldı, sonra, «Beni de,» dedi.

O gece motelde Ginger Weiss kendini bir bayram için ailesiyle biraraya gelmiş gibi hissetti. Zor koşullara rağmen keyifleri yerindeydi. Gerçek bir aile gibi birbirlerinden kuvvet alıyorlardı. Altısı birlikte mutfak masasının başına geçtiler, hep birden yemek hazırladılar. Bu arada Ginger ötekileri daha iyi tanıma fırsatını buldu, kendisini onlara bağlayan bağların güçlendiğini hissetti.

Ned Sarver profesyonel aşçı olduğu için baş yemeği o hazırladı. Özel

— 497 —

sosta pişmiş piliç göğüsleri. Ginger başlangıçta yanıltmış, Ned'in asik suratlı, düşman tavırlı olduğunu sanmıştı. Ama bu izlenimini çabucak değiştirdi. Ciddi durmak bazen sağlıklı bir özsaygının belirtisi de olabiliyordu. Ned'de de öyleydi. Hem Ginger karısını bu kadar çok seven bir erkeği sevmeden edemezdi. Ned'in Sandy'ye her sözünde, her bakışında, sevgi burcu burcu tü-tüyordu.

Sandy geçirdikleri esrarengiz serüvenden yalnızca olumlu etkilenen tek kişiydi aralarında. Öyle tatlı huylu bir kızdı, geçirdiği son değişikliklere öyle çok seviniyordu ki, onunla birarada olmak zevk veriyordu insana. Ginger'le ikisi yemeğin salatasını ve sebzelerini hazırladılar. Çalışırlarken aralarında, kardeşçe bir sevgi geliştirdi.

Faye Block tatlıyı yaptı. Buzdolabında dondurularak hazırlanan çikolatalı bir turta. Ginger, Faye'den hoşlanmıştı. Ona Rita Hannaby'yi hatırlatıyordu. Elbette ki, kültürlü sosyete kadınının Faye'den birçok bakımdan farkı büyüktü. Ama temel noktalarda aynıydılar ikisi.

Elinden iş gelen, sorumluluk üstlenmekten kaçmayan kişiler. Kafası sağlam, ruhu ince.

Ernie Block'la Dom Corvaisis, masayı açıp ara tahtasını koyarak genişlettiler, sofrayı kurdular. Ernie başlangıçta katı, çekingenlik yaratan biri gibi görünmüştü. Ama Ginger onun da pek tatlı bir insan olduğunu şimdi anlıyordu. Karanlıktan korkması nedeniyle sevgi çekiyordu üzerine. Boyuna ve yaşına rağmen bu olay onu çocuksu gösteriyordu çünkü.

Ginger'in kendini aralarında bulduğu beş kişiden bir tek Dom Corvaisis genç kızın içinde anlayamadığı duygular uyandırıyor. Ona da diğerlerine karşı hissettiği dostluğu hissediyor, ama ek olarak yalnızca ikisinin paylaştıkları o yaşantının yarattığı özel bağı da hissediyordu. Bu yetmiyormuş gibi, cinsel olarak çekici buluyordu onu. Bu Ginger'i şaşırtıyordu. Çünkü genellikle bir erkeğe bu duyguları en az birkaç hafta boyunca tanımadan hissetmezdi. Romantik konulara karşı bir bezginlik duyduğundan, duygularını sıkıca gemliyordu. Dom'un kendisine karşı böyle bir şey duymadığını söylüyordu durmadan kendi kendine. Ama onun da duyduğu öyle belliydi ki!

Yemek sırasında altısı birlikte garip olayları bir kere daha tartıştılar, gözden kaçırdıkları ipuçlarını aradılar. Dom gibi Ginger de asit dökülmesini hiç hatırlamıyordu. Oysa Block'larla Sarver'ler çok iyi hatırlıyorlardı. 80 numaralı otoyol gerçekten kapatılmış, bölgede olağanüstü hal ilân edilmişti. Bu kadarı kesindi. Ama dün gece Dom, Block'ları birkaç günlüğüne dostlarının evine gitme anısının sahte olduğuna inandırmıştı.

Jamison'ların da motelde tutulmuş olması gerekir demişti. Ernie' yle Faye'in bildiği kadarıyla, Elroy ve Nancy Jamison son zamanlarda kâbus gördüklerinden,

garip sorunlarla karşılaştıklarından söz etmemişlerdi. Demek onlarda beyin yıkama başarılıydı. Ama yine de vakit kaybetmeden onlarla bir konuşmak gerekiyordu. Ned'le Sandy de karavandaki anılarının gerçek olmayacak kadar yüzeysel olduğu sonucuna varmışlardı. Onlar da motel yatak

— 312 —

farına kayışlarla bağlanıp ilaçlandıkları, beyinlerinin yıkandığı kanısındaydı-lar. Polaroid'lerde gözüken herkes gibi.

Faye bir ara, «Ama neden hepimize aynı sahte anıları vermediler?» diye sordu.

Ginger, «Betki buralarda oturanların hepsine asit dökülmesi ve otoyol kapanması anılarını verdiler,» dedi. «Bu şart, çünkü sonradan herkes size olay sırasında nerede olduğunuzu soracaktı. Neden söz ettiklerini biliyor olmalıydınız. Ama Dom ve ben uzaklardan geliyoruz. Buraya bir daha dönme ihtimalimiz az. Karantina bölgesinde kaldığımızı bilen birine rastlama ihtimalimiz de zayıf. Bu nedenle o parçacığın bizim sahte anılarımız arasına katma zahmetine kalkışmadılar.»

Sandy çatalında bir tavuk lokmasıyla durakladı. «Ama sizin anılarınızı da asit dökülmesi olayıyla tutarlı hale getirmek daha güvenli ve daha kolay olmaz mıydı?» «Pablo Jackson'un yardımıyla zihnime müdahale edildiğini öğrendiğim andan itibaren beyin yıkama konusunda bir şeyler okuyorum. Öğrendiğime göre büsbütün uydurma şeyleri zihne yerleştirmek, araya gerçek parçaları katmaktan çok daha kolay oluyor. Herhalde sahte anıları gerçeğe benzer hale getirmek uzun zaman alıyor. Belki hepimize bunu yapmaya

vakitleri yoktu. Bu yüzden, süper-lüks beyin yıkama ancak buralarda oturan sizlere uygulandı.»

Ernie, «Bu akla yakın,» dedi, herkes de ona katıldı.

Faye, «Ama asit dökülmesi gerçekten doğru mu, yoksa yolu kapayıp bizi buraya kıstırmak için, cuma akşamı gördüğümüz olaydan kimseye söz etmememiz için kullandıkları bir bahane mi?»

Ginger, «Bana bir tür mikrop olayı vardı gibi geliyor,» dedi. «Dom'un kâbusunda adamlar yalıtılmış tulum giyiyorlarmış. Bunun aslında düş değil, anı canlanması olduğunu da artık biliyoruz. Belki karantina bölgesine girerken gören olur diye o kılıkta gelmeleri doğal. Ama bir kere buraya vardıktan sonra, kimse onları göremeyeceğine göre, gerekli olmasa çıkarırlardı tulumları.»

Ernie en yakındaki pencereye göz atıp karanlığın aralardan girmediğinden emin olduktan sonra öksürüp boğazını temizledi. «Evet, şey... hangisiydi dersiniz? Doktor sizsiniz. Kimyasal tehlike mi, yoksa biyolojik mi? Kamuoyuna yaptıkları açıklamada, Shenkfield'deki deney tesisine gitmekte olan kimyasal madde, demişlerdi.»

Ginger bu sorunun cevabını epeydir düşünüyordu. Ernie sormadan çok önceden beri. Kimyasal mı, yoksa biyolojik mi? Vardığı sonuç kendisini pek rahatsız ediyordu. «Genelde kimyasal buluşmaya karşı giyilen tulumların hava geçirmez olması gerekmez. Kişiyi tepeden tırnağa örten, asidin derisine değmesini engelleyen şeyler yeterlidir. Dalgınların kullandığına benzer bir de soluma aygıtı eklerler ki öldürücü dumanları solumasın. Giysi çoğunlukla hafif, gözeneksiz bir kumaştan olur. Başlık da kumaştandır, bir plas

tik yüz siperliğı vardır. Ama Dom bize ağır tulumlar tarif ediyor. Dışı vinil, elde giysinin koluna bitişik, yekpare eldivenler, sert miğfer, boyunda yakayla birleşmiş, hava geçirmiyor. Bu kesinlikle tehlikeli biyolojik maddelere, mikroplara karşı kullanılan giysi.»

Bir süre kimse konuşmadı, herkes bu tedirgin edici haberi düşündü.

Sonunda Ned birasından büyük bir yudum aldı, '«Demek bize bir şey bulaştı,» dedi.

Faye, «Biyolojik savaş için geliştirilmiş bir virüs,» diye akıl yürüttü. «Eğer Shenkfield'e gidiyorsa, o böcek kesinlikle berbat bir şey olmalı.» Bu katkı da Ernie'dendi.

Sandy, «Ama ölmedik,» dedi.

Ginger, «Çünkü hemen bizi karantinaya alıp tedavi edebildiler,» diye karşılık verdi. «Herhalde yeni ve öldürücü bir virüsü, biyolojik silah olarak kullanacakları korkunç bir organizmayı, önceden çaresini hazırlamadan deneyecek değiller. Demek bir kazaya karşı ellerinde antibiyotik ya da serum hazırды. Bize bulaştırdıylarsa... sonra da iyileştirdiler.»

Ernie, «Kulağa doğru gibi geliyor, değil mi?» dedi. «Belki de parça parça yerine oturacak artık.»

Dom aynı görüşte değildi. «Ama cuma günü ne olduğunu açıklamıyor. Görmememizi istedikleri bir şey gördük. Lokantanın neden öyle sallandığını, pencere camının neden patladığını da açıklamıyor. Ne o ilk geceğini, ne de dün geceğini.»

Faye, «Öteki garip olayları da açıklamıyor,» dedi.

«Lomack'in evinde, Dom'un çevresinde dönen o ayları, Peder Wycazik'in anlattığı o tedavi mucizelerini genç papazın nasıl başardığını.»

Birbirlerine baktılar, içlerinden birinin biyolojik buluşmayı doğaüstü olaylara bağlayacak bir fikri ortaya atmasını beklediler, hiç kimse yapamadı.

Sükûnet Motelinin yalnızca üç yüz mil batısında, Reno'daki bir başka motelde, Brendan Cronin yatağına girmiş, ışığı söndürmüştü. Saat dokuzu ancak birkaç dakika geçiyordu ama Brendan hâlâ Chicago saatine göre yaşadığından, ona göre on biri geçiyordu. Yine de uykusu bir türlü gelmiyordu. Motele yerleşip yakındaki hatnbur-gercide yemek yedikten sonra St. Bernadette'e telefon edip Peder VVyczazik' le konuşmuş, o da ona Dominick Corvaisis'le yaptığı konuşmayı anlatmıştı. Brendan bu esrara bulaşan tek kişinin, kendisi olmadığını öğrenince birden elektriklenmişti. Sükûnet Moteline telefon açmayı da düşünmüştü ama oradakiler kendisinin yola çıktığını, geliyor olduğunu nasılsa biliyorlardı. Telefonda konuşacakları her şeyi yarın yüzyüze daha iyi konuşabilirlerdi. Belki de yarını düşünmekten gelmiyordu uykusu.

— 502 —

Yatağında uyanık yatışı bir saat bile sürmemişken,, geçen gece yatak odasını dolduran o garip ışık geldi aklına. Geldiği anda ışık yeniden belirdi. Bu sefer ışığın görünen bir kaynağı da yoktu. Camda bir buz halkası bile yoktu. Bu sefer ışık Brendan'ın tepesinde belirmiş, ayrıca her taraftan da geliyordu. Sanki hava molekülleri birdenbire ışık yayma yeteneği edinmişlerdi. Mehtap gibi solgun, süt gibi bir ışıkken her saniye parlaklaşıyordu. Derken kendini açık havada, ay ışığında yatıyor hissetti. Rüyasında sık sık gördüğü altın ışıktan farklıydı bu. Daha iki gün önce görmüştü o rüyayı yine. İçine çelişkili duygular doluyordu her seferinde... dehşet ve huşu, korku ve coşku.

T'pkı geçenlerde olduėu gibi bu sefer de ıřık renk deėiřtirdi, koyulup kır-, mızı oldu. Brendan bu sefer kendini bir kan baloncuėunun içinde asılı gibi hissetti. **İçimde**, diye dūřındı. Birden korkudan buz kesildi. Gūmbūrdeyen yūreėi patlamak ūzereydi. Kazık gibi yatıyordu, Elleriinde halkalar yine belirdi. Onlar da nabız gibi atmaya bařladı.

13 Ocak, Pazartesi

Ertesi sabah Faye'le Ernie'nin mutfaėında kahvaltı için buluřtuklarında Dom gecenin çoėu kiři için pek maceralı geçtiėini ōėrenince heyecanlandı, «Tam umduėum gibi geliřiyor,» dedi. «Burada toplanmakla, **o gece** birlikte olan grubu yeniden yaratıyoruz. Gerçeėe ulařmak için uėrařırken, bize yūklenen bellek engellerine sūrekli baskı yapıyoruz. řimdi o engel daha çabuk zayıflıyor.» Gece Dom, Ginger, Ernie ve Ned olaėanūstū canlı kâbuslar gōrmūřlerdi. Birbirine çok benzeyen kâbuslar. Herhalde yasak anıların parçalarıydı bunlar yine. Hepsi kendilerini motel yataklarına kayıřlarla baėlanmış, yalıtılmış tulum giyen adamların bakımında gōrmūřlerdi; Sandy ise gūzel bir rūya gōrmūřtū o gece. Ama diėerlerinin kâbuslarındaki nettik ve ayrıntı zenginliėi onunkinde yoktu. İlerinde hiç dūř gōrmeyen bir tek Faye vardı.

Ned kâbustan ōylesine rahatsız olmuştu ki, pazartesi sabahı Sandy'yle birlikte Beowaweden kahvaltıya geldiklerinde, motelin bir odasına taşınmak istediklerini açıkladı. «Gece rūyadan uyandığımda tekrar uyuyamadım. Yatağımda yatarken karavanın çok yalnız bir yerde olduğu geldi aklıma. Çevremiz bomboş ovalarla dolu... Belki de Albay Falkirk bizi baştan beri istediği biçimde ōldūrmeye kalkar. Harekete geçerse

Sandy'yle ikimizin tâ orada tek başımıza kalmamızı istemiyorum.»

Dom bunu iyi anlıyordu. Bu karışık ve canlı rüyalar pek yeni bir tecrübeydi Ned için. Dom, Ginger ve Ernie son haftalarda korkunç ve yoğun kâ-

— 315—

buslar konusunda tecrübe kazanmışlardı. Ama Ned henüz kendine bir zırh geliştirmiş değildi. Bu yüzden fena sasılmıştı.

Ayrıca Albay Falkirk'den korkmakta da haklıydı.

Komployu ortaya çıkarıp gerçeği öğrenmeye ne kadar yaklaşıflftrsa, bir saldırıya hedef olmaları ihtimali de o kadar artıyordu. Dom gerçi Falkirk'in Brendan Cronin ve Jorja Mo-natella gelmeden harekete geçeceğini pek sanmıyordu. Belki öteki kurbanları da beklerdi. Ama hepsi biraraya toplanınca, başlarına gelecek belâya hazırlıklı olmalıydılar.

Block'ların mutfağında Ned, bir yandan rüyasını anlatırken kahvaltısına iştahsızca şöyle bir dokunmakla yetindi. Başlangıçta yalıtılmış tulum giymiş adamların tutsağı olarak görmüştü kendini. Ama daha sonra adamlar ya laboratuvar gömleği ya da askeri üniforma giymeye başlamışlardı. Üniformalılardan biri de Albay Falkirk'di. Ned onu ayrıntılı biçimde tarif etti. Elli yaşlarında, siyah saçları şakakları ağarmış, cilalı çelik halkalara benzer gri gözlü, gagamsı burunlu," ince dudaklı biri.

Ernie de bu tarifi onaylıyordu. Falkirk onun da rüyasına girmişti, iki tarifi birbirine uyan bu adamın hem Ned'in, hem de Ernie'nin rüyasına girmesi, o yüzün hayal değil, anı olduğunun kanıtıydı. Ernie'nin de, Ned'in de iki yaz önce gördüğü gerçek bir kişi.

Ernie, «Benim rüyamda bir subay ondan ilk adıyla söz etti,» dedi. «Le-land. Albay Leland Falkirk.»

Ginger, «Herhalde Shenkfield'de çalışıyordur,» diye fikir yürüttü.

Dom, «Sonra öğrenmeye çalışırız,» dedi.

Bellek engelleri kesinlikle zayıflıyordu. Dom'un keyfi aylardır olmadığı kadar yerindeydi.

Ginger de rüyasını anlattı. 5 numaralı odada beyni yıkanan bir tek o değildi, iki yaz önce de, şimdi de o odada kalıyordu Ginger. «Bir köşeye tekerlekli bir kamp yatağı çekmişlerdi,» diye ahlattı. «İçinde daha önce hiç görmediğim kızıl saçlı bir kadın yatıyordu. Kırk yaşlarındaydı. Damarına ilaç veriyorlardı. EKG makinesine de bağlamışlardı. Bakışları... boştu.»

Ernie'yle Ned nasıl düşlerinde bir yeniliği paylaşmış, Albay Falkirk'i gör-müşlerse, Ginger'le Dom da bir başka yeniliği paylaşıyorlardı. Dom'un rüyasında da odasında bir kamp yatağı vardı. İçindeki adama ilaç veriliyor, EKG kontrolü yapılıyordu. Genç bir adamdı. Solgun suratlı, fırça bıyıklı, boş gözlü.

«Ne demek bu?» diye sordu Faye Block. «Beyni yıkanacak müşteri o kadar çok muydu da yirmi oda birden doldu?»

Sandy, «Kayıt defteri yalnız on bir odayı dolu gösteriyor,» diye atıldı.

Ginger, «Otoyoldan geçmekte olan bazı kimseler de bizim gördüğümüz şeyi görmüşlerdi,» dedi. «Ordu onları durdurup buraya getirmişti. Adları tabii kayıt defterinde gözükmez.»

«Kaç kişi?» diye merak etti Faye.

Dom, «Herhalde hiçbir zaman tam bilemeyiz,» dedi.

«Onlarla hiç karşı-

(aşmadık. Yalnızca ilaçlıyken aynı odalarda kaldık. Gördüklerimizin yüzlerini hatırlayabilsek bile adlarını, adreslerini asla bilemeyiz... çünkü hiçbir zaman bilmiyorduk.»

Ama en azından programlanmış anılar, o yalan anılar çözülüyordu. Aralardan gerçek kendini göstermeye başlamıştı. Dom buna da şükrediyordu. Zamanla tüm hikâyeyi ortaya çıkaracaklardı... eğer Albay Falkirk daha önce ağır cephanesini alıp kapıya dayanmazsa. ¹

';'= o =

Pazartesi sabahı Sükûnet Motelindekiler sabah kahvaltısı ederken Jack Twist de Beşinci Caddedeki' Citibank şubesinin kasa dairesine indirilmekteydi. Ona yol gösteren banka görevlisi genç bir kadındı. Jack'le, «Bay Farnham» diye hitap ediyordu. Kasayı o kimlikle kiralamıştı çünkü Jack.

İkisi anahtarlarıyla duvardaki çekmeceyi yerinden çıkardılar. Sonunda Jack bir hücreye girip yalnız kaldı. Kutunun kapağını açıp içindekilere bir şok ifadesiyle baktı. Dikdörtgen metal kutuda kendi koymadığı bir şey vardı. Bu imkânsızdı. Kasayı bir tek kendisi biliyordu. Anahtarı bir tek kendisinde vardı

Beş tane beyaz zarf olmalıydı kutuda. Her birinde beş bindolar olmalıydı. Yüzlükler ve yirmilikler halinde. Para gerçekten de oradaydı. Ona dokunulmamıştı. Kentin on bir bankasında sakladığı acil durum fonlarından biriydi o para. Bu sabah her bankadan on beş bin dolar toplamaya çıkmıştı. Yani toplam 165.000 dolar. Niyeti onu da dağıtmaktı. Zarfları birer birer açtı, içindeki paraları titreyen elleriyle saydı. Bir tek dolar bile eksilmiş değildi.

Jack rahatlamamıştı ama. Para yerinde olsa bile, diğer nesnenin de orada oluşu, sahte kimliğinin öğrenildiğine

işaretti, özel hayatı ihlâl edilmişti. Özgürlüğü tehlikeyeydi. Birisi, Gregory Farnham'ın aslında kim olduğunu öğrenmişti. Kutuya bırakılan o şey, dikkatle hazırladığı paravan kimliğin yerinde yeller estiğine işaretti.

Bir kartpostaldı kutudaki. Arkasında yazı yoktu. Kartın orada olması yeterince açık seçik bir mesajdı zaten. Kartpostalda Sükûnet Motelinin bir resmi vardı.

Önceki yaz, Pollard Branch ve bir başka arkadaşıyla birlikte Avril McAllister soygununu gerçekleştirdikten sonra. San Fransisco'nun kuzeyindeki Marin bölgesinden ayrılan Jack, Reno'da kârlı bir tatil yapmış, araba kiralayıp doğuya doğru yola koyulmuş, ilk geceyi 80 numaralı otoyol üzerinde bulunan Sükûnet Motelinde geçirmişti. O yeri daha sonra hiç düşünmüş değildi, ama resmi görür görmez hemen tanıdı.

O motelde kaldığını kim bilebilirdi? Pollard değil herhalde. Ona Reno'yu da, New York'a arabayla dönmek istediğini de hiç söylememişti. O soyguna katılan üçüncü adam Sal Finrow'du. Los Angeles'li bir arkadaş. O da bilemezdi. Ganimeti paylaşıp ayrıldıktan sonra bir daha görmemişti onu Jack.

Birden, sahte kimliklerinden **üç tanesinin** öğrenilmiş olması gerektiğini

— 507 —

farkefti. Bu kasayı «Farnham» adıyla kiralamıştı ama, Sükûnet Motelinde «Thornion Wainwright» adıyla kalmıştı. O iki isim artık kesinlikle biliniyor demektir.

Onları öğrenen kişi, oturduğu apartman dairesinde kullandığı «Philip Delon» adını biliyorsa ulaşabilirdi o bilgiye. Demek o isim de uçmuştu artık. **Tanrım.**

Bankanın hücresinde, şaşkınlık içinde oturuyor, kafasını deli gibi zorlayarak düşünüyordu. Polis ya da FBI

olamayacağı gibi, yasal kuruluşların da hiçbiri olamazdı. Onlar olsa, bu bilgileri elde eder etmez tutuklardı kendisini. Oyun oynamaya kalkmazlardı. Birlikte soygun yaptığı insanlar da olamazdı. Suç ortaklarını Beşinci Caddedeki hayatından uzak tutmak için sağlam önlemler almıştı Jack. Nerede oturduğunu kimse bilmezdi. Onu bulmak için beili yerlere mesajlar bırakmaları gerekirdi. Jack bu önlemlerin yeterli olduğundan emindi. Hem kasaya girmeyi başaran kimse eğer o soygunculardan biri olsa, zarflardaki paraları almadan gitmezdi. Her kuruşunu alırdı.

O halde kim öğrendi beni, diye düşündü Jack.

3 aralıkta Mort ve Tommy Sung'la yaptıkları Mafya antreposu soygununu hatırladı. Mafya mıydı peşine düşen Birini bulmayı kafasına takarsa, Mafya* nın kolu FBI'dan bile uzundu. Kasadaki parayı da almazdı Mafya. Paradan çok Jack'in kendisini istediklerinin işareti olarak bırakırdı. Kartpostal bırakmak da Mafya taktiklerine uyuyordu. Kurbanlarını, avlamadan önce iyice terletmekten hoşlanırdı onlar.

Ama buna karşılık, Mafya onu izlemiş, meslek hayatını incelemiş, başka kimleri soyduğunu öğrenmişse bile, sırf Jack'in yüreğine Tanrı korkusu sokmak için Sükûnet Motelinin resmini bulmaları biraz ihtimal dışıydı. Niyetleri işaret bırakmaksa, New Jersey'de soyulan antreponun resmini bırakırlardı.

Demek Mafya da değildi. Kimdi o halde? Allah kahretsin, kimdi?

içinde bulunduğu hücre gözüne olduğundan daha dar görünmeye başladı; Jack bir klostrofobi duygusuna kapıldı, kendini zayıf hissetti. Banka binasında bulunduğu sürece, kaçabileceği, saklanabileceği hiçbir yer yoktu. Yirmi beş bin doları paltosunun ceplerine tıktı.

Bir kuruşunu bile dağıtmayacaktı. Kaçış parasıydı bu onun. Kartpostalı cüzdanına koydu, kasayı kapattı, görevliyi çağırmak için zili çaldı.

İki dakika sonra sokaktaydı. Buz gibi havayı ciğerlerine çekiyor, kendini izleyebilecek kimseleri görmeye çalışıyordu. Beşinci Cadde kalabalığı arasında kuşku verecek kimseyi göremedi.

Çevresinden ırmak gibi akan insanların ortasında bir an kaya gibi durdu. Son hızla bu kentten, bu eyaletten uzaklaşmak istiyor, olmayacak bir yere kaçmak istiyordu. Kendisini bulamayacakları bir yere. Ama o kaçışın da gerekli olduğundan emin değildi. Rangers eğitiminde ona, bir hareketi neden yaptığını iyice anlamadan harekete geçmemek öğretilmişti. Sonucunda ne beklediğini bilmeliydi önce. Hem zaten bu isimsiz düşmana karşı duyduğu merak, korku duygusunu aşmaktaydı. Karşısında kimlerin olduğunu, kendisini nasıl bulduklarını, ne istediklerini öğrenmek zorundaydı. Citibank binasının önünde bir taksi durdurdu, Wall Street'le William Sokağının köşesine kadar gitti. Orası malî işler dünyasının merkeziydi. Altı bankada altı kasası vardı Jack'in orada. Bunlardan beşine uğradı, her birinden yirmi beşer bin dolarla Sükûnet Motelinin yeni bir kartpostalını alıp cebine yerleştirdi.

Beşinci bankadan sonra... durakladı. Cepleri 125.000 doların ağırlığıyla şişkin ve sarkık*! Bu parayı taşımak zaten yeterince tehlikeliydi. Allinei kasa için kullandığı kimliğin de öğrenilmiş olduğundan emindi zaten.

Üzerinde yolculuğa yetecek para vardı. Diğer bankalardaki 150.000 doları yerinde bı•raksa da olurdu. İsviçre bankalarındaki dört milyon da duruyordu.

Kasalara kartpostal bırakanın niyeti paraları almak olsa, şimdiye kadar alırdı zaten.

Bu arada Nevada'daki o moteli de düşünmeye vakit bulmuş, orada kaldığı süreye ilişkin bazı gariplikleri hissetmeye başlamıştı. Üç gün kalmış, biraz dinlenmiş, manzaranın sessiz görkeminin tadını çıkarmıştı. Şu anda ilk kez olarak, böyle bir şey yapmanın kendine hiç uymadığını farkediyordu. Kiraladığı arabanın bagajında onca para varken hele. New York'tan ve Jenny'den iki hafta uzak kalmışken hem de. Normal olarak, Reno'dan dosdoğru eve dönerdi Jack. Şimdi düşününce, Sükûnet Moteline üç gün kalmak hiç de mantığa sığmıyordu. İkinci bir taksiye atlayıp Beşinci Caddedeki evine döndü. Saat on bire geliyordu. Küçük jet uçakları kiralayan havayolu şirketine telefon açtı, el altında hazır bir Lear uçağı bulunduğunu öğrenip rahatladı.

Yatak odasındaki dolabın dibinden son yirmi beş bin doları çıkardı. Kasalardan derlediklerine ekleyince, üzerinde toplam 150.000 dolar para var demekti, işletme sermayesi olarak. Karşısına çıkabilecek her durumla savaşmaya yeterdi bu para.

Bavullarını çabucak hazırladı. Her bavula pek az giyecek koyup, geri kalan yeri başka eşyalara ayırdı, iki tabanca, bir Smith Wesson Model 19 •Magnum... bu silah gerçi .357 Magnum fişeklerine ayarlıydı ama, ,38'lik normal kurşunları da atabiliyordu. Ayrıca bir .32'lik Beretta Model 70 aldı. Susturucu takılıyordu buna. Jack bavula iki de susturucu attı. Uzi hafif makineli tüfeğini de aldı. Bu tüfeği otomatik atışa göre değiştirtmişti. Bol bol cephaneye almayı da ihmal etmedi.

Yeni kapıldığı suçluluk duygusu onu son kırk sekiz saat içinde hayli değiştirmişti. Ama kendisine şiddet gösterenlere şiddet göstermekten alıkoyacak kadar da değiştirmiş değildi. Yasaya saygılı, dürüst bir vatandaş olma kararı, kendini koruma içgüdüsünü yıkacak kadar

manyakça değildi. Jack Twist'in geçmişine bakılırsa, kimse kendini korumak konusunda onun kadar hazırlıklı olamazdı.

Ayrıca sekiz yıllık yalnızlıktan ve topluma uzaklıktan sonra, yeni yeni

— 511 —

— 511 —

katılmaya oaşıyordu yaşama. Normal bir hayat sürme umutları vardı içinde. Eline geçen bu son mutluluk fırsatını kimseye kaptırmamakta kararlıydı.

SLICKS bilgisayarını da koydu bavula. Polis Kilit Cihazını da almaya karar verdi. Çok işe yarayan, tabanca biçiminde bir araçtı. Mekanizmayı bozmadan açıyordu kilidi. Ancak yasa görevlilerine veriliyordu. Star Tron MK 202A'yı da aldı. Ufacık, elle taşınabilen bir gece dürbünü. Tüfeklere takıla-biliyordu. Bu tür birkaç şey daha koydu bavullara.

Ağır malzemeyi üç bavula eşit olarak dağıtmıştı ama kapaklarını kapayınca bavullardan hiçbirinin hafif olmadığını gördü. Alandaki taşıyıcılar, içinde ne var diye merak edeceklerdi. Ama hiçbiri garip sorular sormayacak, durumu açık etmeyecekti. Lear jeti kiralamanın avantajı buydu işte. Alandaki güvenlik kontrolünden geçmek zorunda kalmayacak, kimse bu bavulları açıp bakmayacaktı.

Evinden taksiyle La Guardia Havaalanına gitti,

Lear uçağı onu Salt Lake City, Utah'a götürecekti.

Elko'ya en yakın büyük havaalanı orasıydı. Reno'dan biraz daha yakındı. Hem uçak şirketi ona Reno'da tipi beklendiğini söylemişti. Alan kapatılabilirdi yakında. Lear gibi büyük .bir uçağın inebileceğı Güney Idaho alanları için de aynı şey geçerliydi. Salt Lake City'nin hava tahminleri ise gün boyu olumlu kalmıştı. Jack şirketten,

Elko'ya uçacak küçük uçağı da hazır etmesini istemişti. Elko gerçi Neva-da'nın doğusundaydı ama yine de Pasifik kıyısının saat dilimi içindeydi. Jack yolda üç saat kazanacaktı. Bununla birlikte oraya vardığında karanlık olacağını tahmin ediyordu.

Zıyanı yoktu tabii. Planlarını yaparken karanlığa ihtiyaı olacaktı Jack'in.

Kasalarda bulduğu kartpostallar Jack'e, Nevada'da birilerinin kendi meslek hayatıyla ilgili her şeyi öğrendiğini ima ediyordu. Kartlar sanki ona, o kimseleri Sknet Motelinde bulabileceğini fısıldıyor ya da o motel kanalıyla onlara ulaşabileceğini söylüyordu. Bir kışkırtmaydı o kartpostallar. Bir çağrıydı belki de. Hangisi olursa olsun, aldırırş etmemek kendi zararına olacaktı.

La Guardia'ya giderken izlenip izlenmediğini bilmiyordu. Evinin telefonu dinleniyorsa, uçak şirketini aradığı anda Jack'in yola çıkacağını öğrenmiş olmalıydılar. Gelişini açıkça görebilmelerini istiyordu. Elko'da birdenbire onların gözleminden kurtulup yeraltına girdiğinde, çok şaşırmalarını istiyordu.

= o =.

Pazartesi sabahı kahvaltıdan sonra Dom'la Ginger/Elko'ya inip Sentinel gazetesinin binasına uğradılar. Bölgenin tek yöresel gaze.tesiydi. Sentinel. Elko da bölgenin en büyük kentiydi ama nüfusu on bine bile varmıyordu. Bu nedenle gazete binası öyle elik ve cam karışımı gkdelenlerden olmayıp, sessiz bir sokakta, tek katlı, beton bir binaydı.

Pek çok gazete gibi Sentinel de araştırma yapmak isteyenlere gazeteriın eski kopyalarını sunuyor, yalnız gerekli iznin yasal biçimde verilmesini isliyordu.

Birinci romanının başarısına rağmen Dom hâlâ kendini yazar olarak tanıtmakta zorluk çeken biriydi. Yazarım dediğinde sesi kulağına kasıntı, sahte, tedirgin geliyor, eski kişiliğinin izlerini taşıyordu.

Resepsiyoncu Brenda Hennerling, Dom'un adını tanıyamamıştı. Dom ona Random Yayınevinin bu ay piyasaya çıkardığı kitabın adını verdiği kadını, «Kitap Kulübünün bu ayki seçimi o!» diye şaşmıştı. «Siz mi yazdınız? Sahi mi?» Kitabı bir ay önce ismarladığını, postadan yeni geldiğini söylemişti. Kitap okumaya çok meraklı olduğunu anlatmıştı Dom'a. Haftada iki kitap bitirdiğini söylüyordu. Gerçek bir roman yazarıyla tanışmaktan heyecan duymuştu. Onun bu tepkisi Dom'un daha da fazla utanmasına yol açtı. Robert Louis Stevenson' la aynı görüşteydi Dom: «Önemli olan hikâyedir, iyi anlatılmış bir hikâyedir. Onu kimin anlattığı önemli değildir.»

Sentinel'in eski sayıları dar, penceresiz bir odada saklanıyordu. Üstlerinde daktilo makineleri bulunan iki uzun masa, bir mikrofilm okuyucusu, mikrofilm dosyaları, henüz filme geçirilmemiş yeni sayıların saklandığı altı tane de çek-meceli dolap vardı. Duvarlar griye boyanmış, ses emen karolarla kaplı tavana soğuk ışıklı floresanlar yerleştirilmişti. Dom kendini denizaltıda, suyun dibinde hissetti.

Brenda Hennerling dosya sistemini anlatıp onları yalnız bırakınca Ginger, «Sorunlarımıza kendimi öyle kaptırıyorum ki, senin ünlü bir yazar olduğunu unutuyorum,» dedi.

«Ben de,» diye ona katıldı Dom. Gözleri çekmecelerin etiketlerindeydi. «Ama aslında ünlü değilim.»

«Yakında olacaksın. Çok yazık. Bu başımıza gelenler yüzünden ilk romanının tadına varamayacaksın.»

Dom omuzlarını kaldırdı. «Durum hiçbirimiz için eğlenceli değil. Sen de koskoca bir doktorluk kariyerine ara vermek zorunda kaldın.»

«Evet ama bu işin kökünü ortaya çıkardığımızda yeniden mesleğime döneceğimi biliyorum artık.» Sanki düşmanlarını yenecekleri konusunda hiç kuşku yokmuş gibi konuşuyordu. Dom bu kararlılığın, tıpkı gözlerinin mavi rengi gibi Ginger'in bir parçası olduğunu öğrenmişti artık. Ginger devam ediyordu. «Ama bu kitap senin ilk kitabın.»

Kütüphanesi kadının kendisine ünlü biri muamelesi etmesi yüzünden duyduğu utançtan hâlâ kurtulamamış olan Dom, Ginger'in sözleri üzerine kızardı. Hoş bu kızarıklık utançtan çok zevktendi. Ginger'in ilgi göstermesi memnun ediyordu onu. Daha önce hiçbir kadın Dom'u böyle etkilememişti.

Birlikte çekmeceleri karıştırıp istedikleri günlere ait gazeteleri çıkardılar. Mikrofilm okuyucusuna ihtiyaçları olmayacaktı. Eski sayılar filme ancak iki yıl sonra alınıyordu. 7 temmuzdan başlayan bir haftalık gazeteleri alıp masanın başına geçtiler.¹

— 321 —

F. : 21

— 514 —

Hatırlayamadıkları olay, muhtemel mikrop yayılması, 80 numaralı otoyolun kapatılması, hep 6 temmuz cuma gününün olaylarıydı. Ama 7 temmuz gazetesinde hiçbirisiyle ilgili haber yoktu. Asit dökülmesinden falan söz edilmiyordu. **Sentinel** daha çok yöresel haberler veren, ulusal ve uluslararası o-laylara nisbeten az ilgi gösteren bir gazeteydi. Son anda gelen bomba haberlere de fazla meraklı değildi. Bu binanın koridorlarında, «Baskıyı durdurun!» çığlıkları pek duyulmaz, birinci sayfa aceleyle

yeni baştan düzenlenmezdi herhalde. Elko tipik taşra kentlerinin o yavaş, rahat, sakin temposunda yaşıyordu. Kimse olayları anında öğrenme telâşında değildi.

Sentine! akşamdan baskıya girmiş, sabah erken dağıtılmıştı. Pazar günleri de gazete çıkmadığından, asit dökülmesi ve otoyolun kapatılmasıyla ilgili yazı 9 temmuz pazartesiye kadar yayınlanmamıştı.

Ama pazartesinin ve salının gazetelerinde koca koca manşetler göze çarpıyordu: «ASİT DÖKÜLMESİ YÜZÜNDEN 80 NUMARALI OTOYOL KAPATILDI, ORDU KARANTİNA BÖLGESİ İLÂN ETTİ.» «KAZAYA UĞRAYAN KAMYON- , DAN SİNİR GAZİ Mİ SIZIYOR?» «ORDU HERKESİN TEHLİKE BÖLGESİNDEN ÇIKARILDIĞINI AÇIKLIYOR! ÇIKARILANLAR NEREDE?» «SHENKFIELD ORDU DENEY İSTASYONUNDA NELER OLUYOR?» «OTOYOL DÖRT GÜNDÜR KAPALI, TEMİZLİK İŞLEMLERİ BİTMEK ÜZERE. YOL BUGÜN ÖĞLENDE AÇILIYOR.»

Dom'la Ginger, Sükûnet Moteline dinlendiklerine inandıkları o süre içinde bu olayların geçmiş olduğunu okurken garip bir duyguya kapılmaktaydılar. Dom gazetelere baktıkça Ginger'in kuramının doğru olduğuna giderek daha çok inanıyordu. Besbelli zihin kontrol uzmanları bu anıları hem bölge sakinlerinin, hem oradan geçenlerin belleklerine yerleştirmek için fazladan bir hafta daha zaman gerektiğini görmüşlerdi. Oysa otoyolu kadar uzun süre kapalı tutmalarına olanak yoktu.

11 temmuz perşembe gününün gazetesinde iri manşetler hâlâ sürmekteydi: «OTOYOL 80 AÇILDI!» «KARANTİNA KALDIRILDI. UZUN SÜRELİ BULAŞMA YOK. BÖLGEDEN ÇIKARILANLAR DÖNMEYE BAŞLADI. HİÇBİRİ BİR ŞEY GÖRMEMİŞ.»

Sentinel taşra gazetesi olduğundan, sayfa sayısı on altıyla otuz iki arasında değişiyordu. O günlerde yazıların çoğu asit kriziyle ilgili haberlere ayrılmıştı. Olay ülkenin başka taraflarında da muhabirleri buraya çektiğinden, küçük **Sentine!** kendini büyük bir olayın merkezinde bulmuştu. Tüm yazıları okuyan Ginger'le Dom, kendilerine bilgi verecek, planlarına yardımcı olacak pek çok malzeme elde ettiler.

Bir kere ABD ordusunun uyguladığı güvenlik önlemleri, olayı gizli tutmak için neleri göze alacakları konusunda oldukça eğiticiydi. Ordu görevlileri hiç üstlerine vazife olmadığı halde yollara barikatlar kurmuş, otoyolun on millik bölümünü kazadan hemen sonra kapatmışlardı. Karantinayı ilan edinceye ka

— 516 —

dar olayı Elko Şerifine, Nevada Eyalet Polisine haber verme gereğini bile duymamışlardı. Standart uygulamaya uymuyordu bu tutum. Olayın sürdüğü günlerde şerif de, eyalet polisi de, ordunun kendilerini uzakta tuttuğundan yakınmış, askerlerin sivil hayata müdahale ettiğini ileri sürmüşlerdi. Şerife ve eyalet polisine bilgi verilmemiş, karantina bölgesinin korunması için onlardan yardım istenmemiş, sınır gazının bölge dışına taşma ihtimalleri konusunda onlara danışılmamıştı. Besbelli ordu, karantina bölgesindeki olayı gizli tutma konusunda ancak kendi adamlarına güveniyordu.

Krizin ilk iki günü geçtiğinde, Elko Şerifi Foster Hanks, **Sentinel** muhabirine şöyle yakınmıştı: «Burası benim görev bölgem. Bu halk beni bu göreve güvenliği koruyayım diye seçti. Burası askeri diktatörlük değil. Eğer ordu çabucak işbirliği yapmazsa, yarın sabah ilk iş yargıçla görüşüp, onları yasaya saygıya davet eden

mahkeme emri çıkarttıracağım.» Salı gününün gzetesindeki habere göre, Hanks gerçekten yargıcı görmeye gitmiş, ama harekete ge-çilinceye kadar krizin sonu yaklaşmış, mahkeme kararına gerek kalmamıştı.

Ginger, Dom'la kafa kafaya vermiş, bu yazıları okurken, «Demek bu o-layda tüm yetkililerin birleşip bize cephe aldığını sanmamız için bir neden yok,» dedi. «Eyalet polisiyle mahalli polis hiç karışmamış. Karşımızdaki tek düşman...»

Dom gülerek, «Amerika Birleşik Devletleri Ordusu,» diye onun sözlerini tamamladı. Bu kara mizah karşısında gülmekten başka ne yapılabilirdi ki?

Ginger de ekşi ekşi güldü. «Orduyla karşı karşıya gelmek, polisler hiç ka-rışmasa bile, pek adil bir maç sayılmaz, değil mi?»

Gazeteye göre, otoyol barikatlarının kontrolünü ordu tek başına üstlenmişti. Yasak bölgeden geçen tek önemli yol, batıdan doğuya giden 80 numaralı otoyoldu. Ayrıca kuzey güney doğrultusundaki kasaba yolunun da sekiz millik kesimini kapatmışlardı. Sivil hava trafiğinin bulaşma alanı üzerinden uçması yasaklanmış, uçaklar dolambaçlı yola sevkedilmiş, ordu sürekli helikopter uçuşlarıyla hava sahasının güvenliğini korumuştur.

Seksen milkarelik alanı kontrol altında tutabilmek için çok adama ihtiyaç olduğu ortadaydı. Ama masraflara ve zorluklara hiç önem vermemişler, kimsenin tehlike bölgesine ne yaya, ne at sırtında ne de kara taşıtlarıyla girmemesini sağlamışlardı. Helikopterler geceli gündüzlü uçmuş, gökleri projektörlerle taramıştı. Askeri ekiplerin ellerinde kızılötesi tarama araçlarıyla alan sınırlarında geceleri dolaştığı, kaçak giren olmamasını sağladığı söylenmekteydi.

Dom sayfayı çevirirken Ginger, «Sinir gazları insanoğlunun bildiği en öldürücü maddeler arasında yer alır,» dedi. «Ama öyle bile olsa, bu kadar güvenlik önlemi biraz fazla görünüyor. Ayrıca, gerçi ben kimyasal savaş konusunda uzman değilsem de, bir tek noktadan sızan bir sinir gazının o kadar uzak yerleri etkileyeceğine de inanamıyorum. Ordunun açıklamasına göre, bir tüp gazmış alt tarafı. Çok fazla sayılmaz. Ernie'yle Faye'in hatırladığı gibi bir tanker dolusu değilmiş. Gazlar dökülünce yayılır, seyrelir. Bir iki mil

— 323 —

uzaklığa vardığında, havadaki zerrecik sayısı milyarda birkaç zerreye iner. Üç milde... milyarda bir zerre bile kalmamış olur. Kimseye bir zarar veremez.»

«Bu da senin biyolojik bulaşma görüşüne kuvvet kazandırıyor.»

«Herhalde,» dedi Ginger. «Henüz bir karara varabilmek için çok erken.. Ama durum kesinlikle onların bu sinir gazı açıklamasından daha ciddiydi herhalde.»

7 temuz cuma günü, yani otoyolun kapanmasının ertesi günü, açıkgöz: bir muhabir gözlemlerini açıklarken bir noktayı vurgulamıştı. Karantina bölgesinde çalışan askerlerin üniformalarında, normal rütbe ve yıldızlara ek olarak bir rozet daha vardı. Siyah bir daire içinde zümrüt yeşili bir yıldız. Bu amblem, Shenkfield'de çalışanların üniformasındakilerden farklıydı. Yeşil yıldızı taşıyanlar arasında subay sayısı, er sayısından çoktu, Ordu temsilcilerine-soru sorulduğunda, yeşil yıldızlıların az bilinen bir özel kuvvet birliği olduğunu söylemişlerdi. «Biz onlara DBRO diyoruz, demişlerdi. Yani Domestic. Emergency Response Organization (Yurt İçi Acil Durumlara Müdahale Kuruluşu.)» Daha sonra askeri sözcü şöyle devam etmişti: «DERO'da görev alanlar

üstün eğitimden geçmiş, büyük tecrübeye sahip kimselerdir, hepsinin güvenlik incelemesi yapılmıştır. Bu da gereklidir, çünkü genellikle çok gizli görevlerde çalışır, duyarlı olaylara tanık olurlar.»

Doin'un yorumuna göre DERO'daki adamlar çenelerini kapalı tutma yeteneklerine göre seçilmiş kimseler oluyordu. ,

Gazete sözcünün yorumlarına şöyle devam etmekteydi: «Genç askerlerimizin kaymak tabakasıdır onlar. Bu nedenle, DERO'ya kabul edilinceye kadar en azmdan çavuş rütbesine yükselmiş olurlar. Amacımız olağanüstü kriz durumlarıyla başa çıkabilecek iyi eğitilmiş bir kuvvet yaratmak. Yurt içi askeri tesislerine terörist saldırısı, nükleer santral krizleri ya da benzer durumlar İçin. Gerçi bu olayın terörizmle ilgisi yok, nükleer kazayla da ilgisi yok, çünkü burada söz konusu olan yalnızca bir sinir gazı... ama DERO birliklerinin-zaten şu sıra buraya yakın bir yerde bulunması nedeniyle, kamu güvenliğini . sağlamak için içimizdeki en iyilerden yararlanmak mantıklı bir seçimdi.» Sözcü gazetecilere DERO üssünün nerede olduğunu açıklamayı reddetmiş, buraya ne kadar uzaktan geldiklerini de söylememiştir. «O konular gizlidir,» demekle yetinmişti yalnızca. DERO mensuplarından da hiçbir gazetecilerle ko-nuşmamıştı. Ginger, «Kurusıkı!» dedi.

Dom gözlerini kırptırdı. «Ha?»

Ginger arkasına yaslandı, boynundaki tutukluğu gidermek için başını sağa sola çevirirken, «Bütün bu anlattıkları hikâyeler palavra,» diye görüşünü açıkladı. «Demek bu DERO birliği tam o kriz sırasında, rastlantı sonucu böyle önemsiz bir yerde bulunuyormuş, ha? Amma iş!»

Dom kaşlarını çattı. «Ama Ginger, gazeteye göre yol barikatlarını Shenk-field'dekiler kurmuş, bir saat geçmeden DERO hepsini devralmış. Yakında

— 520 —

olmasalar, kaza olmadan önce uçakla yola çıkmış olmaları gerekirdi.» «Üstüne bastın.»

«Yani asitin döküleceğini önceden mi biliyorlardı?»

Ginger içini çekti. «DERO birliği en iyi ihtimalle, yakındaki askeri üslerin birinde olabilir. Ya Batı Utah'da ya da Güney Idaho'da. Ama o zaman bile bu anlatılanlara uymuyor. Her işlerini bırakıp, asit döküldüğü anda uçakla buraya gelmeye kalksalar, yine bir saatte yol barikatlarını devralmaya yetişemezlerdi. İmkânsız bir şey. Bana öyle geliyor ki, Elko bölgesinin batısında neler olacağı konusunda biraz ön uyarı geldi onlara. Fazla hazırlık süresi tanıyan bir uyarı değil, orasını kabul ediyorum. Günler geçmiş değil aradan. Ama belki iki saat öncesinden öğrendiler olayı.»

«O zaman demek ki asit dökülmesi kaza olamaz. Hatta belki hiç asit dökülmemiştir. Ne kimyasal, ne de biyolojik. O halde neden bizi tedavi ederken çevreden yalıtılmış tulum giyiyorlardı?» Dom olayların esrarengizliği karşısında çaresizlik hissediyor, mantık yollarının durmadan kıvrılıp durması, ortaya hep yeni bilmeceler çıkarması sinirlerini bozuyordu. İçinden masadaki gazeteleri yırtıp parçalamak geliyor, sanki gazeteler yırtılırsa ordunun yalanları silinecek, gerçek de yırtık kâğıtlar arasında kendini gösterecekmiş gibi bir duyguya kapılıyordu.

Ginger'in de sesine çaresizlik gölgesi sinmişti. «Ordunun karantina bölgesine DERO'yu çağırmasının tek nedeni, bölgede dolaşanların çok gizli bir şeyi göreceğinden korkmasıydı. Sıradan askerlere güvenemeyeceklerdi.

Güvenlik incelemesinden geçmiş adamlara ihtiyaçları vardı. DERO'yu bu yüzden çağırdılar.»

«Ağızlarını kapalı tutacaklarından emin oldukları için.»

«Evet. Eğer sorun yalnızca otoyola asit dökülmesi olsa, DERO'ya ihtiyaç duymazlardı. Devrilmiş bir tankerle akan gaz ya da sıvıdan başka görülecek bir şey olmazdı çünkü ortada.»

Dikkatlerini bir kere daha önlerinde yay ılı gazetelere çevirdiler ve ordunun o sıcak temmuz gününde Elko'nun batısında bir olay olacağına ilişkin ön uyarı aldığının yeni bir kanıtını daha buldular. Sükûnet Izgara Evinin ortalık karardıktan yarım saat sonra gelip gürültülerle dolduğunu, depreme tutulmuş gibi titrediğini Dom da,- Ginger de hatırlıyorlardı. Bölge 41 derece kuzey enlemi üzerinde olup, yazın güneş daha geç battığına göre, olay sekizi on geçte falan başlamış olmalıydı. Kendi bellek engeli de o zamandan ötesine uygulanmıştı. Ama Dom gazetede otoyol barikatlarının saat sekizde dikilmiş olduğuna dair bir satır görmekteydi.

Ginger, «Yani ordu bu yolları, kaza olup asit dökülmeden beş on dakika önce mi kesmiş?» diye sordu.

«Öyle. Meğer ki güneşin kaçta battığı konusunda yanılıyor olalım.»

Cuma gününün gazetesinde meteoroloji köşesine baktılar. Kader gününün portresi biraz daha kesin belirlendi. Günün en yüksek sıcaklığı kırk derece, gecenin en düşük sıcaklığı yirmi sekiz derecedi. Nem oranı yüzde yirmiyle yirmi **beş** arasında, gökyüzü açık, rüzgâr hafif ve değişkendi. Güneş saat yediyi otuz bir **gece** batıyordu.

«Alacakaranlık burada kısa sürüyor,» dedi Dom. «En çok on beş dakika. Demek karanlık saat sekize çeyrek

kala bastırır. Olayın karanlık bastıktan yarım saat sonra yer aldığını düşünürken yanılıyor olsak bile, sarsıntılar karanlıktan on beş dakika sonra başlamış olsa bile, ordunun yol barikatlarını dikmesi yine de daha önce.» «O halde neyin gelmekte olduğunu biliyorlardı,» dedi Ginger.

«Ama engel olamıyorlardı.»

«O halde söz konusu olan öyle bir süreç, öyle bir olaylar dizisi ki, kendileri başlattığı halde durduramadılar, kontrol edemediler.»

«Belki,» dedi Dom. «Ama öyle olmayabilir de. Belki onların hiç suçu yoktu. Daha fazla bilgi edinene kadar, yalnızca tahmin bunlar. Yararı yok.»

Ginger çarşamba günkü gazetenin sayfasını çevirdi. 11 temmuz. Dom'un ağzından bir sesli soluk kurtuldu, o sayfada resmi basılı subayın suratına çarptı. Albay Leland Falkirk, Dom'un da, Ginger'in de rüyasına girmemiş olduğu halde onu ikisi de hemen tanıdılar. Ernie'yle Ned'in tariflerinden tanımış olmalıydılar. Koyu renk, şakakları ağarmaya başlamış saçlar, garip bir parlaklık yansıtan gözler, gaga burun, ince dudaklar... sert çizgilerle dolu bir surat.

Dom resmin altındaki yazıyı okudu: **Karantina bölgesinde görev yapan DERO birliklerinin komutanı Albay Leland Falkirk basın temsilcilerinin tüm çabasına rağmen onlardan uzak kalmayı bildi. Albayın yukardaki ilk fotoğrafı. Sentine! foto muhabiri Greg Lunde'nin becerisi sayesinde ele geçmiş bulunuyor. Falkirk resim çekildiğinde şaşırmış ve öfkelenmiş, kendisine sorulan sorulara «Yorum Yok»dan bile daha kısa cevaplar vermiştir.**

Dom bu son cümlelerin sessiz mizahına neredeyse gülümseyecekti. Ama Falkirk'in taş gibi suratı

donduruyordu onu. Bu yüzü Ned'le Ernie tarif ettiği için değil, daha önce görmüş olduğu için hatırlamıştı birden. Ayrıca bu gaga burundaki kibirde, bu amansız gözlerde insanı sindiren bir şey vardı. Bu adam her istediğini elde etmeye alışmış biriydi. Onun insafına kalmak... korkunç bir durumdu.

Ginger, Falkirk'in resmine bakarken yumuşak bir sesle, «Kaysı aynhore,» diye mırıldandı. Dom'un yüzündeki şaşkın ifadeyi görünce, «Yidiş dilinden,» dedi.

«Uğursuzluk gelmesin diye söylenen bir sözcük.

Nedense..., yerinde gibi gözüktü.»

Dom resmi inceledi. Yarı yarıya hipnotize olmuş gibiydi. Albay Falkirk'in o taştan yontma suratıyla soğuk, açık renk gözleri öyle çar pıcıydı ki, sanki canlıydı resim. Sanki o da onları süzüyor, inceliyordu.

523

Dom'la Ginger gazetenin eski sayılarını gözden geçirirken Ernie ve Faye Block da Sükûnet Motelinin ofisinde çalışıyor, 6 temmuz günü otelde kalmış olanlardan şimdiye kadar ilişki kuramadıklarını bulmaya uğraşıyorlardı. Resepsiyon kontuarının gerisinde, bir masanın başında karşı karşıya oturmaktaydılar. Ortalarında, elektrik ocağının üzerinde bir ibrik kahve duruyordu.

Ernie o gün otelde ailesi için iki oda tutmuş olan Gerald Salcoe'ya bir telgraf hazırlamıştı. Adamın Monterey-California'daki telefonu rehberde bulunmadığından, konuşmak mümkün olamıyordu. Faye bir yandan arada geçen yılın kayıt defterini sayfa sayfa taramakta, kamyoncu Cal Sharkle'in yeni bir kaydını aramaktaydı. Dom ilk kayıttaki numarayı aradığında, telefonun iptal edildiğini öğrenmişti. Yeni bir kayıt bulunursa, belki yeni bir adresle telefon numarası geçerdi ele.

Her biri kendi işine gömülmüş çalışırken, Ernie evli oldukları otuz bir yıl boyunca nice kere masa başında çalıştıklarını hatırlıyordu. Genellikle mutfak masaları başında çalışırlardı böyle. Taşındıkları evlerden herhangi birinde. Dünyanın herhangi bir kentinde. Belki Quantico'da, belki Pendleton'da, belki Singapur'da... donanma onu nereye gönderirse orada. Nice geceleri mutfak masalarının başında, birlikte hayal kurarak, kaygı duyarak, mutlu planlar yaparak geçirmişlerdi. Ernie o binlerce gecenin yankılarını kafasının içinde duyar gibiydi. Faye'i bulup evlenmekle ne kadar şanslıydı! Hayatları birbirine öyle bağlıydı ki, tek bir canlı gibiydiler. Eğer Albay Falkirk bu işi bitirmek için cinayete falan kalkışır da Faye'e bir şey olursa, inşallah ben de aynı anda ölürüm, diye umuyordu Ernie.

Gerald Salcoe'nun telgrafını hazırlamıştı. Santrale telefon açıp metni okudu, derhal çekilip teslim edilmesini söyledi. Bunları yaparken İçi hep bu tehlikeli durumu daha dayanılır gösteren o büyük sevgiyle doluydu. Faye de defterden Cal Sharkle'in beş kere daha gelip motelde kaldığını saptamıştı. Adam her seferinde Evanston-Illinois'daki aynı adresi vermişti. Demek başka yere taşınmış değildi. Telefonu tekrar çevirdiklerinde, dün Dom' un dinlediği bant kaydını dinlediler. Bu telefon artık bağlı değildi. Aynı isme başka bir telefon kaydı da yoktu.

Belki Cal, Evanston'dan Rüzgârlı Kentin içine taşınmıştır diye düşünüp Chicago istihbaratını aradılar. Chicago santralında* Cal Sharkle adına telefon yoktu. Ernie, Illinois haritasını önüne açtı, küçük kentlerin hepsinin istihbara-' tını aradı: Whiting, Hammond, Calumet City, Markhamh, Downer's Grove, Oak Park, Oakbrook, Elmhurst, Des Plaines, Rolling Meadows, Arlington

Heights, Skokie, Wilmette, Glencoe... hiçbirisi olmadı. Cal Sharkle ya Chicago bölgesinden taşınmıştı ya da dünya yüzünden sırta kadem basmıştı.

Faye'le Ernie motelin giriş katında çalışırken Ned'le Sandy de üst katta, mutfaktaydılar. Akşam yemeğini hazırlamakla uğraşıyorlardı. Brendan Cronin

— 327 —

Chicago'dan, Jorja Monatella'yla küçük kızı da Vegas'dan gelince, bu akşam sofrada dokuz kişi olacaklardı. Ned hazırlıkları son dakikaya bırakmak istemiyordu. **Dün** akşam **altısı birden yemek** hazırlarken, Ginger Weiss'a sanki bir aile **tatil için biraraya gelmiş** gibi geliyordu. Gerçekten de, birbirlerini pek **az** tanıdıkları **halde**, inanılmaz **bir** yakınlık **duygusu** içindeydiler. Ned bu özel sevgi ve kardeşlik duygusunun onları gelecekte **yer** alacak olaylara karşı güçlendireceğini sezdiği için, karısıyla **birlikte bu** akşamki yemeğin Şükran Günü sofrasına taş çıkaracak bir şey olmasına karar vermişti. Sekiz kiloluk bir hindi **hazırlıyorlardı**. İçini dolduracak, **yanına** patates, mısır, havuç, birer kabak turtası ve evde pişmiş **ekmek** de yapacaklardı.

Kerevizleri, soğanları, ekmekleri kıyar, lahanayı rendelerken Ned arasına, acaba bu pişirdiğimiz aile yemeği değil de, mahkûmlar yemeği mi, diye merak ediyordu. Son yemek! Bu düşünce kafasına ne zaman takılsa hemen onu kovalıyor, Sandy'yi seyrediyordu. Sandy sürekli gülümsemekteydi. Arasıra hafif bir ezgi de mırıldanıyordu. Herhalde Sandy'yi bu kadar iyi etkileyen bir olay, sonunda hepsinin ölümüne yol açamazdı. Besbelli kaygılanacak bir şey yoktu. Olamazdı. Gazetede üç saat kadar kaldıktan sonra Ginger'le Dom hafif bir öğle yemeği yediler, **saat iki buçukta Sükûnet**

Moteline döndüler. **Faye'le** Ernie **hâlâ** ofisteydi. Üst **kattan** gelen **güzel yemek kokulan** doldurmuştu giriş katını. Tarçın, kimyon, kızarmış **soğan ve** pişmekte **olan** ekmek kokuları.

«Hindinin **kokusu** da daha gelmedi üstelik;» dedi Faye. «Ned onu fırına daha yarım^ saat önce koydu.»

Ernie, «Yemek sekizdeymiş,» diye açıkladı. «Ama herhalde kokular bizi iyice delirtir, sekizden çok önce saldırırız mutfağa.»

Faye, «**Sentinel**'de bir şey öğrenebildiniz mi?» diye sordu.

Ginger'in onlara Dom'la ikisinin neler öğrendiğini anlatmasına vakit kalmadan, motelin ön kapısı açıldı, içeriye dolan rüzgârla birlikte tombulca bir **adam** girdi. Arabadan pardesüsünü giyme zahmetine katlanmadan inmişti. Gri pantolon, lacivert bleyzer, içine mavi kazak, beyaz gömlek giymişti. Papaz kılığı giymemiş olmasına rağmen, kim olduğu konusunda hiçbir kuşku yoktu. Kızıl saçlı, yeşil gözlüydü. Polaroid resimdeki adamdı işte.

«Peder Cronin,» dedi Ginger.

Bu adama doğru güçlü biçimde çekildiğini hissediyordu. Tıpkı Dominick Corvaisis'e olduğu **gibi**. **Dom**'la ve papazla paylaştığı o özellikle sarsıcı yaşantı her neyse, Block'ların ve Sarver'lerin onu paylaşmadığı belliydi.

Cuma akşamı tanık oldukları olayın içinde ikinci bir olay daha vardı. Onu yalnızca üçü yaşamışlardı. Gerçi yabancı bir erkeği, hele de bir papazı böyle karşılamak uygun düşmezdi ama Ginger elinde olmadan Peder Cronin'e doğru koştu, kollarını .onun boynuna doladı. Özür dilemeye de gerek kalmadı. Belli ki Peder Cronin de aynı şeyleri hissetmekteydi. Hiç kararsızlık göstermeden o da Ginger'i kucakladı, bir an sarılıp

kaldılar. Sanki yabancı değil de kardeştiler. Uzun bir ayrılıktan sonra yeni kavuşmuşlardı birbirlerine.

Ginger geri çekilirken Dom, «Peder Cronin,» dedi, o da yaklaşıp papazı kucakladı.

«Beni 'Peder' diye çağırmanıza gerek yok. Şu anda papaz muamelesi görmeyi ne istiyorum, ne de hak ediyorum. Lütfen bana Brendan deyin.»

Ernie yukarıya, Ned'le Sandy'ye seslendi, sonra Faye'in peşi sıra koniu-arın arkasından çıkıp yaklaştı. Brendan, Ernie'yle el sıkıştı, Faye'in yanağını öptü. Onlara sevgi duyduğu belliydi. Ama Dom'la Ginger'e karşı duyduğu yakınlık kadar derin bir duygusal mıknatıs yoktu aralarında. Ned'le Sandy indiklerinde, onları da Faye'i ve Ernie'yi selamladığı gibi selamladı.'

Tıpkı Ginger'in dün akşam söylediği sözleri söyledi.

«Kendimi... aile arasında hissediyorum. Hepiniz de aynı şeyi hissediyorsunuz, değil mi? Sanki hayatımızın en önemli anlarını paylaşmışız gibi... bizi başka herkesten ayıran bir olayı birlikte yaşamışız gibi.»

«Peder diye çağrılmayı hak etmiyorum,» demesine rağmen Brendan Cro-nin'in son derece ruhanî bir havası vardı. Tombulca suratı, parlak gözleri, geniş, sıcak gülümsemesi neşe yansıtıyordu. Onların arasında hareket edişi, onlara dokunuşu, konuşma biçimi hep bu neşeyi yayıyordu. Ginger birden kendi ruhsal durumunun da iyiye döndüğünü hissetti.

Brendan, «Bu odada hissettiklerim, gelmekle iyi yaptığımı kanıtlıyor,» dedi. «Sizinle birlikte olmam gerek. Burada bizi değiştiren bir şeyler olacak. Değiştirmeye başladı bile. Hissediyor musunuz? Siz de hissediyor musunuz?»

Papazın yumuşak sesi Ginger'in omurgasında tatlı bir ürpertinin dolaşmamasına yol açtı, içini büyük bir

heyecan dalgası doldurdu. Tıp öğrencisiyken ilk kez bir ameliyat masası başında durduğu zaman hissettiğine benzer bir heyecan. Hastanın göğsü açılıp kalp ortaya çıktığında, insanoğlunun o kızıl ihtişamı gözler önüne serildiğinde duyduğu duygu.

«Çağrı,» dedi Brendan. Sesi giriş salonunda esrarlı biçimde yankılandı. «Hepimiz. Buraya geri dönelim diye çağrıldık.»

«Bakini» Dom bu iki heceye sanki bir paragraf dolusu şaşkınlık yüklemişti.' Kollarını kaldırdı, avuçlarını onlara gösterdi. Kızarık halkalar yine şişmişti avuçlarında. Brendan da şaşırarak kendi ellerini kaldırdı. Onda da aynı garip işaretler vardı. İkisi karşılıklı durduklarında, hava bilinmeyen bir güçle yoğunlaştı. Dün telefonda Peder VVyczak, Dom'a açıkça söylemişti. Brendan'ın bu olayda dinsel bir ilişki, mucizevi bir iz bulamadığını anlatmıştı. Ama Ginger'e sanki motelin içi... doğaüstü değilse bile... insandan doğması mümkün olmayan bir güçle dolmuş gibi geliyordu.

«Çağrıldık,» dedi Brendan tekrar.

' . > • ■ — 3 2 8 — ' . '

Ginger soluksuz bir beklenti içine girdi. Ernie'ye baktı. Faye'in arkasında, ellerini karısının omuzlarına atmış, duruyordu Ernie. ikisinin de yüzlerinde titreşimli bir gerilim vardı. Kartpostal sehpasının yanında durmakta olan Ned'le Sandy eleleydiler. Gözleri iri iri açılmıştı. Ginger ensesinde teninin ürperdiğini hissetti. Bir şey olacak, dedi içinden bir ses. Daha bu düşünce kafasında biçimlenirken, gerçekten bir şey oldu.

Salondaki her lambanın ışığı güçlendi, sanki Ernie'nin gölgelerden korkusunu selamladı. Ortalık her zamankinden daha aydınlık oldu. Odayı dolduran süt rengi bir ışık vardı. Esrarengiz biçimde, havanın

moleküllerinden fış-kırıyordu o ışık. Her yanda parıldıyor, ama en çok tepeden dökülüyordu. Gümüş gibi bir ışık. Ginger hatırlayamadığı ay rüyalarında da aynı ışığı gördüğünü anladı. Olduğu yerde döndü, çevresine bakındı, başını kaldırıp parlak ışığın yukarlarına da baktı. Kaynağını aramak için bakmıyor, rüyalarını hatırlamak, iki yaz önceki olayı anlayabilmek için bakıyordu.

Sandy'nin parlak ışığa doğru tek eliyle uzandığını gördü. Sanki o mucize ışıktan bir avuç yakalamak istiyordu.

Ned'in dudaklarında kuşkulu bir gülümseme oynamaktaydı. Faye de gülümsüyordu. Ernie'nin çocuksu coşkusunu bastırmaya çalışması, o sert suratında öyle komik bir ifade yaratmaktaydı ki!

«Aydede,» dedi Ernie.

«Aydede,» diye yankıladı Dom. Ellerindeki halkalar kıpkırmızıydı.

Ginger Weiss bir an için kendini tüm bir bilinçlenmenin eşiğinde buldu. Bellek engelinin kara perdesi titredi, arka tarafındaki anılar baskı yaptı... perde dokusu neredeyse yarılacak, o barajın arkasında ne var ne yoksa ortaya dökülecekti.

O sırada ışık beyazdan kırmızıya dönüştü. Kan kırmızısına. Ruhsal hava da şaşkınlıktan ve sevinçten uzaklaşıp korkuya dönüştü. Ginger artık hatırlamak istemiyor, korkuyordu hatırlamaktan. Dehşet ve ürküntüyle kaçıyordu olup biteni anlamaktan.

Kan rengi ışıpta geriye doğru sendeledi, sırtı ön kapıya çarptı. Salonun karşı tarafında, Dom'la Brendan'ın gerisinde duran Sandy artık elini uzatıp ışık kapmaya çalışmıyordu. Ned'e sıkı sıkı tutunmuştu. Ned'in gülümsemesi de bir tiksinti ifadesine dönüşmüştü artık. Faye'le Ernie kontuara iyice yaslanmışlardı.

Kızıl ışık odanın içinde sıvı gibi şişer, yayılırken içeriyi duvardan duvara dolduruyor, şaşırtıcı görsel hayaller sestten etkilenip belirginleşiyordu. Havanın içinde üç çatırtı peşpeşe duyulunca Ginger şaşkınlıkla yerinden sıçradı, aynı ses tekrarlanınca yine sıçradı, üçüncüsünde sıçramayıp büzüldü. Kalp atışına benzeyen bir sestti. Yalnız bir fazla vuruşu vardı: LUB-DUB-dub, LUB-DUB-dub, LUB-DUB-dub... Peder Wycazik'in telefonda Dom'a anlattığı sesin bu ses olduğunu hemen anlamıştı Ginger. Gece Brendan Cronin'in odasından yayılıp St. Bernadetten sarsan, sallayan ses.

Ama kendisinin bu sesi daha önce duymuş olduğunu da biliyordu. Tüm

— 330 —

gösteriyi tanıyordu. Ay ışığına benzer ışığı, kan kırmızısı aydınlığı, gürültüyü... hepsi de önceki yaz olan şeyin birer parçasıydı. LUB-DUB-dub... LUB-DUB-dub... Pencere pervazları zangırdadı. Duvarlar sarsıldı. Kanlı ışıkla lambaların «sığı vuruşların temposuyla nabız gibi yükselip alçalmaya başladılar. LUB-DUB-dub... LUB-DUB-dub...

Ginger yine şok yaratıcı bir bilinçlenmeye yaklaşıyordu. Her vuruşla, ışığın her parlayışıyla, çoktan beri gömülü kalmış anılar biraz daha yüzeye yakın duruma geliyordu. Ama o ürküten korku da arttı. Korkunç bir dehşet dalgası çöktü üzerine. Azrail Engeli görevini yapıyordu. Hatırlamaktansa yeni bir füge kapılacaktı. Psblo Jackson'un öldürüldüğü günden beri olmamıştı öyle bir şey. Yani bir haftadır. Kendinden geçmenin ön belirtileri başlamıştı. Soluk almakta güçlük çekiyor, ölüm korkusuyla titriyordu. Çevresindeki dünya solmaya

başladı, görüş alanının kenarlarından yağ!; bir karanlık içeriye sızmaya başladı.

Kaçmazsan ölürsün.

Ginger salonda yer almakta olan olağanüstü olaylara arkasını döndü, ön kapının çerçevesine sarıldı. Sanki bilince demir atmak istiyor, o kara dalganın kendisini sürüklemesini engellemek istiyordu. Çaresizlik içinde kapının ca- • mından Nevada manzarasına baktı.

Kasvetli kış göklerine. İçinde yer alanları önlemeye uğraşıyordu. O imkânsız ışık ve ses... onlar itiyordu onu yeni bir karanlık füge. Korku ve mantıksız panik öyle dayanılmaz bir düzeye vardı ki, füğ bile daha iyi kaldı.

Ama Ginger nasılsa o kapıya sarılmayı, ayrılmamayı başardı. Titreyerek, soluyarak dayandı. Korkusu, arkasında yer alan olaylara değil, önceki yazın olaylarına dönüktü. Şu anda olanlar o eski olayların silik bir yankısından başka bir şey değildi. Tutundu, dayandı... derken üçlü vuruşlar azaldı, kızıl ışık soldu, oda sessizleşti... artık yalnızca pencerelerden giren gün ışığıyla lambaların ışığı kalmıştı.

Ginger de iyiydi artık. Füge falan kapılmayacaktı.

Krizi ilk kez başarıyla atlatıyordu. Belki son birkaç ayın tecrübeleri katı-laştırmıştı onu. Belki de burada olmak, esrarın cevaplarına yakın olmak cesaret vermişti dayanması için. Ya da belki yeni «aile»sinden güç alıyordu. Nedeni ne olursa olsun, füğü bir kere yendiğine göre, gelecekteki krizleri de atlatabileceğini hissediyordu. Bellek engeli zayıflamış, yıkılmaktaydı. Önceki yıl temmuzun 6'sında neler olduğunu bilmek ve gerçekte yüzleşmek, hiç bilmemenin korkusundan ağır¹ basıyordu.

Ginger titreyerek ötekilere döndü.

Brendan Cronin kanepeye yürüyüp oturdu. Gözle görülür biçimde titriyordu. Halkalar onun ellerinde de, Dom'unkilerde de, solmuş, belirsizleşmişti. Ernie papaza, «Seni doğru anladım mı?» diye sordu. «Aynı ışık bazen geceleri odanı mı dolduruyor?» «Evet. İki kere oldu.»

— 532 —

Faye, «Ama bize onun çok güzel bir ışık olduğunu söylemiştin,» dedi.

«Güzel. Kısmen güzel. Ama kızarınca... o zaman beni çok korkutuyor, ilk başladığında... içimi bir sevinç ve coşku kaplıyor, neşeyle doluyorum.»

Korkunç kızıl ışıkla üçlü vuruşlar Ginger'in içinde öyle bir korku yaratmıştı ki, başlangıçtaki mehtap beyazı ışığı bir an için unutmuştu, içini hayranlıkla dolduran o ilk ışığı.

Dom deminki halkalar elinde tortu bırakmış gibi avuçlarını gömleğine silerek, «O gecenin olaylarının hem iyi, hem kötü yanları var,» dedi. «Bize olanları tekrar yaşatmak istiyor, ama aynı zamanda da bizi korkutuyor... korkutuyor...»

«Altımıza ettiriyor,» dedi Ernie.

Ginger esrarengiz olayların yalnız iyi yanını gören Sandy Sarver'ın bile kaşlarının çatı ı d ı n ı görüyordu.

= o =

Jorja Monatella eski kocası Alan Rykoff'u gömdükten sonra Las Vegas güneşi bulutların arasından yüzünü gösterdi. Pazartesi saat on birdi. Yüz kadar altın rengi ışın demeti uzandı göklerden. Kimi yarım mil çapında, kimi birkaç metre çapındaydı. Birer kozmik spot ışığı gibi, bazı binaları karanlıkta bırakıp bazılarını ışıltı ışıltı aydınlattılar. Birkaçı da mezarlığın üzerinden kaydı, bulutlar onları kovaladı, doğuya, çöle doğru uzaklaştılar. Papaz son duayı tamamlayıp tabut mezara indirilirken

özellikle parlak bir ışın demeti oraya da düştü, çiçeklerden renk fışkırdı birdenbire.

Alan'ın babası Paul Rykoff Florida'dan uçakla cenaze için gelmişti. Jorja'yla ikisinden başka, beş kişi daha vardı cenazede. Jorja'nın annesiyle babası bile gelmemişlerdi. Alan bencilliği yüzünden, hayattan ayrılırken arkasında pek az gözyaşı bırakmıştı. Oğluna birçok bakımdan pek benzeyen Paul Rykoff herşey için Jorja'yı suçluyordu. Dün kente geldiğinde, uygarca davranmayı ancak başarmıştı. Şimdi tek çocuğu da gömülünce, taş gibi bir suratla Jorja'ya arkasını döndü. Jorja onu bir daha ancak, adamın torununa duyduğu özlem inatçılığını yenerse görebilecekti. Bunu anlıyordu. Arabasına bindi, mezarlıktan çıkıp bir mil kadar ilerledi, yolun kenarına yanaşıp durdu. Ve sonunda başını direksiyona dayayıp ağlayabildi. Ağlaması Alan'ın çektiği acılar için olmadığı gibi, onu kaybettiği içinde değildi. İlişkilerinin başlangıcında var olan umutların tümüyle öldüğüne ağlıyordu. Aşk, aile, dostluk, ortak amaçlar, paylaşılan hayatlar. Alan'ın ölmesini istememişti. Ama şimdi öldüğüne göre, yeni bir başlangıç yapmak daha kolay olacaktı. Planları, çalışmaları daha bir hız kazanacaktı. Bunu düşünmek ona suçluluk vermediği gibi kendini zalim hissetmesine de yol açmadı. Yalnızca üzdü.

Dün gece Jorja, Marcie'ye babasının öldüğünü söylemiş, ama intihar ettiğini söylememişti.. Aslında bugün öğleden sonra, Doktor Coverly'nin yanında söylemek istiyordu. Ama doktorla olan randevuyu ertelemek zorunda kal

— 533 —

mışlardı. Çünkü öğleden sonra Jorja'yla Marcie uçağa binip Elko'ya doğru yola çıkacaklardı. Dominick.

Corvaisis'i, Ginger Weiss'ı ve diğerlerini bulmak üzere. Marcie, Alan'ın ölüm haberine şaşılacak kadar iyi dayandı. Ağladı ama hıçkırıkları pek uzun sürmedi. Yedi yaşında olduğuna göre, ölümü anla-yabiliyordu artık. Ama ölümün o zalim kesinliğini pek anlayamıyordu. Hem Alan, Marcie'yi terketmekle kıza farkında olmadan bir iyilik yapmıştı. Çünkü Marcie'nin gözünde bir yıl önce ölmüştü o. Yası da çoktan bitmişti.

Küçük kızın üzüntüsünü yenmesine yardımcı olan bir şey daha vardı... ay resimleri koleksiyonuna olan tutkusu. Alan'ın ölüm haberini aldıktan bir saat sonra Marcie salondaki masanın başında, kupkuru gözlerle oturuyor, pembe dili dişlerinin arasında, elindeki mum boyayla ayları dikkatle boyuyordu. Boya projesine cuma akşamı başlamış, hafta sonu boyunca da sürdürmüştü. Bu sabahki kahvaltıda, fotoğrafların hepsi, elle çizilen yüzlerce resimden de çoğu boyanmış, geriye yalnız elli tanesi kalmıştı.

Jorja tutkuyu başkalarının da paylaştığını bilmese, içlerinden ikisinin kendini öldürdüğünü duymamış olsa bile Marcie'nin durumu yine korkuturdu onu. Aydede henüz kızın tüm dakikalarını esir almış değildi. Ama bu iş biraz uzarsa küçük kızın kolayca delirebileceği de belliydi.

Jorja'nın Marcie için duyduğu kaygılar öyle yoğundu ki, gözyaşlarını kısa zamanda gemleyip arabayı tekrar çalıştırdı, annesiyle babasının evine sürdü. Marcie orada bekliyordu annesini.

Küçük kızı mutfak masasında yine resim boyarken buldu. Jorja geldiğinde Marcie başını kaldırıp gülümsedi, sonra tekrar işine döndü.

Jorja'nın babası Pete de masadaydı. Kaşlarını çatarak bakıyordu Marcie* ye Arasıra torununu başka bir konuyla oyalamaya çalışıyor, hiç de başara-mıyordu. Jorja annesiyle babasının yatak odasına girip kıyafetini değiştirdi. Elbisesini çıkarıp blucinini, kazağını giydi. Yolculuğu bu kılıkta yapacaktı. Mary Monatella da bir yandan kafasını şişiriyordu. «O albümü kızın elinden ne zaman alacaksın? Ya da benim almama izin ver bari.» «Anne, sana daha önce de söyledim. Doktor Coverly albümü alırsak tutkusu artar diyor.»

«Bence akıllıca bir şey değil,» dedi Mary.

«Doktor Coverly diyor ki, bu erken aşamada ay koleksiyonunu mesele edersek önemini daha fazla vurgulamış olurmuşuz ve...» «Saçma. Bu Coverly'nin kendi çocukları var mı?» «Bilmiyorum, anne.»

«Eminim yoktur. Olsa sana bu kadar budalaca bir öğüt vermezdi.»

Jorja elbiseyi askıya astı. Gençliğinde gezmeye çıkmak için giyinirken annesinin kendisini nasıl bakışlarıyla izlediğini hatırlamıştı. Birlikte çıktığı çocukların hiçbirini beğenmezdi Mary. Hatta Jorja'nın Alan'la evlenmesinin bir nedeni de annesinin onu hiç istememesiydi. İsyan evliliği. Budalaca bir şeydi bu... ama Jorja yapmış, bedelini de ödemişti. Mary zorlamıştı onu böyle yapmaya. Mary'nin o boğucu otoriter sevgisi zorlamıştı. Mary, «Bu koleksiyonu neden yaptığını bile söylemiyor,» dedi.

«Bilmiyor da ondan. Bir tutku bu. Mantıksız bir tutku. Bir nedeni varsa bile, kızın bilinçaltına, derinlere gömülü. Kendisi göz atamıyor oraya.»

Mary, «O albümü onun elinden almalı,» diye directti.

«ilerde,» dedi Jorja. «Adım adım, anne.»

«Bana kalsa hemen yapardım.»

Jorja iki büyük bavul hazırlamış, önceden buraya getirip bırakmıştı. Havaalanına gitme zamanı gelince arabayı Pete kullandı, Mary onun yanına oturdu, direksiyonu kullanımına her fırsatta karıştı.

Jorja'yla Marcie arka kanepedeydiler. Yol boyu küçük kız durmadan albümünün sayfalarını çevirip resimlere baktı.

Mary'yle Jorja arasındaki tartışmanın konusu değişmiş, önceleri Marcie'yi tutkusundan kurtarma yöntemleriyle ilgiliyken şimdi Elko yolculuğuna kaymıştı. Mary'nin bu yolculukla ilgili kuşkuları vardı. Onları ifade etmekten de geri durmuyordu. Uçak on iki kişilik miydi? Böyle küçük şirketlerin bakımsız uçaklarıyla uçmak akıl kârı mıydı? Zaten ne diye gidiliyordu bu yolculuğa? Başka kimseler Marcie'nin sorunlarını paylaşıyorsa bile, hepsinin aynı motelde kalmasının ne gibi bir yararı olabilirdi ki?

Pete bir kırmızı ışıkta fren yaparken, «Bu Corvaisis denilen adam rahatsız ediyor beni,» dedi. «O tiplere bulaşmanı doğru bulmuyorum.» «Ne demek istiyorsun? Onu tanı mıyorsun bile.»

«Yeterince tanıyorum,» dedi Pete. «Adam yazar. Yazarlar nasıl olur, bilmez miyiz? Norman Maller'in karısını ayak bileklerinden bağlayıp üst kat penceresinden sarkıttığını okumuştum bir yerde. Habire yumruk kavgalarına karışan da Hemingway değil miydi?»

Jorja, «Baba, Hemingway öldü,» dedi.

«Gördün mü işte? Habire kavga etti, sarhoş oldu, ilaç kullandı, sonunda da öldü. Yazarlar kaçık insanlardır. Yazarlarla içli dışlı olmanı istemiyorum.» Mary kesin bir sesle, «Bu yolculuk baştan sona büyük hata,» dedi. Sonu gelmek bilmiyordu tartışmaların.

Alanda Jorja onları öpüp veda ederken ikisi de onu ne kadar sevdiklerini söylediler, o da onlara aynı şeyi söyledi, işin garip yanı, hepsi de gerçeği söylüyorlardı. Annesiyle babası durmadan ona çatsalar da, o çok gücense de, birbirlerini sevdikleri doğrudu. Sevgi olmasa, çoktan küserlerdi birbirlerine. Ana babayla evlâdın ilişkisi bazen öyle şaşırtıcı olur ki, iki yaz önce Sükûnet Motelinde olanları bile solda sıfır bırakır. Küçük bakımsız uçak Mary'nin umamayacağı kadar rahattı. Orta yolun iki yanında altışar pufla koltuğu vardı. Kulaklıklardan sakinleştirici bir müzik dinlenebiliyordu. Pilot da işinin ustasıydı. Yeni evlât sahibi olmuş bir annenin yavrusunu taşıyışı gibi götürüyordu uçağı.

— 537 —

Las Vegas'dan havalandıktan otuz dakika sonra Marcie albümü kapadı, pencerelerden içeri dolan ışığa rağmen uykuya daldı. Motor uğultuları ninni gibi gelmişti kıza. Jorja yol boyu hep kendi geleceğini düşündü. İşletme ekonomisini nasıl bitireceğini, nasıl butik açacağını, ne çabalar göstermesi gerektiğini... ve yalnızlığını. Yalnızlık şimdiden sorun olmaya başlamıştı. Bir erkeğe ihtiyacı vardı. Cinsel açıdan değil. Hoş o da fena olmazdı tabii! Boşandıktan sonra birkaç kişiyle çıkmış, ama kimseyle yatmamıştı. Soğuk bir kadın değildi. Seks önemliydi onun için. Oysa şimdi yoktu. Özlüyordu onu. Ama bir erkek istemesinin asıl nedeni seks değildi. Bir erkek, çok özel bir erkek, bir hayat ortağı istiyordu o. Hayallerini, zaferlerini, başarısızlıklarını paylaşacağı birine ihtiyacı vardı. Marcie de vardı tabii hayatında... ama o aynı şey değildi. İnsanoğlu genetik olarak hayat yolculuğunu ikiye ikiye yapmak üzere yaratılmıştı. Jor-ja'da bu ihtiyaç özellikle güçlüydü.

Uçak kuzey-kuzeydoğuya doğru kayarken Jorja kulaklıklardan Mantovani müziği dinliyor, çoktan yapmadığı şekilde, gencecik kızlar gibi hayaller kuruyordu. Belki de Sükûnet Moteline, yeni bir başlangıcı paylaşabileceği bir erkek bulurdu. Dominick Corvaisis'in kibar ama güvenli sesini hatırlıyordu. Hayallerine onu da kattı. Eğer Corvaisis kendisine uygunsa... babası onu ayağından pencerelere asacak bir kaçıkla evleniyor diye suçlayacak, neler neler-söyleyecekti kimbilir!

Uçak iner inmez Jorja bu hayali bir kenara bıraktı, çünkü Corvaisis'in kalbinin çoktan çalınmış olduğunu görmek hiç de zor olmadı.

Elko'ya indiklerinde saat dört buçuktu. Güneşin batmasına yarım saat kalmıştı. Gökyüzü kara bulutlarla kaplıydı. Ufukta dağlar mor bir renk almıştı. İnsanın içine işleyen soğuk bir rüzgâr vardı. Las Vegas'dan yüz mil uzakta, bulunduklarının kanıtı da o rüzgârdı.

Corvaisis'le Ginger Weiss pistte bekliyorlardı. Jorja onları gördüğü anda, içinde uyanan bir duygu, kendini ailesi arasında hissetmesine yol açtı. Bu duygudan Corvaisis telefonda da söz etmişti. Ama Jorja kendi de hissedene kadar anlayamamıştı ne demek olduğunu. Ginger'e olan eski hayranlığından, farklıydı bu duygu. Paltosuna, atkısına sarınmış, gözleri uykudan mahmur, albümünü göğsüne yaslamış olarak uçaktan inen Marcie bile, yazarla doktoru görür görmez o dalgın keyifsizliğinden sıyrılıvermişti. Gülümsedi, sorularına hevesle cevap, verdi, onlara albümünü göstermeyi önerdi, Corvaisis eğilip onu kucağına aldığı anda kıkırdayarak teslim oldu.

Gelmekle iyi ettik, diye düşündü Jorja. Tanrıya şükür ki geldik.

Corvaisis kucağında Marcie'yle öne düşmüş, park yerindeki arabaya gidiyordu. Jorja'yla Ginger arkadan, ellerinde bavullarla onları izlemekteydiler. Jorja bir ara, «Belki siz hatırlamıyorsunuzdur ama temmuz ayındaki o cuma.

gecesi Marcie'ye ilk yardım uygulamıştınız,» dedi.

«Daha Sükûnet Moteline gelmeden önce.»

Doktor gözlerini kırptır. «Gerçekten de hatırlayamamıştım. Siz miydiniz o? Siz ve müteveffa kocanız... çocuk da Marcie miydi? Elbette oydu!»

«80 numaralı otoyolda, motele beş mil kala durmuştuk,» diye hatırlattı Jorja. «Güneye doğru manzara çok güzeldi. Birkaç poz resim çekmek istiyorduk»

Ginger başını salladı. «Ben de sizin arkanızdayım. ilerde, bankette durduğunuzu gördüm. Fotoğraf makinesini ayarlamaya çalışıyordunuz. Kocanızla Marcie korkuluğun üzerinden aştılar, biraz ilerde durdular. Meyilli yerde, hâlâ fotoğraf makinesine poz vermeye uğraşıyorlardı.»

«Ben o kadar kenarda durmalarını istememiştim. Ama Alan resmin en iyi oradan çekileceğini söylüyordu.

Onunla tartışmaktan bir yarar gelmezdi.»

Daha resim çekilemeden Marcie'nin ayağı kaymış, kız on on beş metrelik yamaçtan aşağı yuvarlanmıştı. Jorja, «Marcie!» diye bir çığlık atıp makineyi elinden fırlatmış, kızının yanına inmeye çabalamıştı. Gerçi hızlı gidiyordu ama Marcie'nin yanına varmadan önce birinin kendisine seslendiğini duymuştu. «Kıpırdatmayın onu! Ben doktorum!» Seslenen Ginger'di. Yamacı o kadar hızlı inmişti ki, küçük kızın yanına Alanla aynı anda varmıştı. Oysa Alan ondan önce yola koyulmuştu. Marcie hareketsiz ve sessizdi. Ama baygın değildi. Yalnızca sersemlemişti. Ginger kızın beyninde sarsıntı olmadığını

abucak saptamış, Marcie de bu arada ağlamaya başlamıştı. Bacağı altına doğru garip bir ■açıyla kıvrık durduğundan, Jorja kemiğin kırıldığından emindi. Ginger o kor-ıkuyu da dindirmişti çabucak. Yamata kayalar bulunmadığı, yumuşacık otlar olduğu için Marcie sonunda ufak tefek yara berelerle kurtulmuştu. Birkaç sıyrık, birkaç çürük, o kadar.

«Beni çok etkilemiştiniz,» dedi Jorja.

«Ben mi?» Ginger şaşırmış gibiydi. Tek motorlu bir uçağın tepeden geçmesini bekledi, sonra konuştu. «Pek önemli bir şey yapmış değildim. Yalnızca Marcie'ye bir baktım. Kahramanlığa gerek yoktu, birkaç yara bandına gerek vardı.»

Bavulları Dom'un arabasının bagajına yerleştirirlerken, Jorja, «Ama ben etkilendim,» dedi. «Gençtiniz, güzeldiniz, çekici bir kadın ve doktordunuz... hem zeki, hem eli çabuk, hem becerikliydiniz. Ben hep kendimi kokteyl garsonu olmak için doğmuş sanır, başka bir şey yapamayacağıma inanırdım. Ama sizinle karşılaşmak, içimde bir ateşin tutuşmasına yol açtı. Daha sonra, Alan bizi terkedince hayatım yıkılmadı. Sizi hatırladım. Kendimi daha iyi değerlendirmeye karar verdim. Bir bakıma hayatımı değıştirdiniz.»

Bagajı kapayıp kilitlediler, anahtarları Dom'a uzattılar. Dom, Marcie'yi arabaya yerleştirmişti bile. Ginger, «Jorja, bunu iltifat olarak alıyorum,» dedi. «Ama bana yönelttiğin alkış, benim hak ettiğimden fazla. Hayatını değıştiren sensin.»

«O gün yaptıklarınız için değil... nasıl biri olduğunuz için. Tam bana gerekli olan modeldiniz.»

Genç doktor utanmıştı. «Ulu Tanrım!» dedi. «Daha önce kimse bana model dememişti! Tatlım, sen kesinlikle delisin!» .

Dom, Jorja'ya, «Aldırma ona,» dedi. «Gördüğüm en iyi modeldir. Bu alçakgönüllü sözleri kurusıkı.»

Ginger gülerek ona döndü. «Kurusıkı, ha?»

Dom sırtıttı. «Ben yazarım, dinleyip unutmamak işim benim, iyi bir ifade duyunca onu kullanırım, işimi yapıyorum diye bana kusur bulacak değilsin ya!»

Ginger hâlâ, «Kurusıkı, ha?» diyordu. Numaradan, kızmış rolü yapmaktaydı.

Yazar sırtarak, «Kelime uyarsa, kullanmalı,» dedi.

İşte Jorja, DominiCk Corvaisis'in kalbinin sahipli olduğunu, düşlerinden onu çıkarması gerektiğini o anda anladı. Ginger VVeiss'a baktığında genç adamın gözlerinde derin bir sevgi parıldıyordu. Aynı bakışlar güzel doktorun da ifadesini ısıtmaktaydı. İşin garibi, duygularının ne kadar güçlü olduğunu Dom da, Ginger de farketmemiş gibiydiler. Ama yakında ederlerdi.

Elko'dan uzaklaşıp Sükûnet'e doğru yola koyuldular.

Batıya doğru otuz mil kadar gideceklerdi. Alacakaranlık geceye dönüşürken Dom'la Ginger, Jorja'ya motelde olup bitenleri anlattılar. Jorja bu söylenenleri duyunca, uçaktan indiğinden beri koruduğu keyfinin kaçmakta olduğunu farketti. Karanlık arazide ilerlerken Jorja içinden, acaba burası gerçekten yeni bir başlangıcın eşiği mi... yoksa mezara giden kapı mı, diye merak etti.

Lear jeti Utah'ın Salt Lake City kentine varınca Jack Twist hemen ondan inip kiraladığı küçük Cessna Turba Skylane RG uçağına bindi. Uçağın pilotu terbiyeli, ama ağzı sımsıkı bir adamdı. Kocaman pala bıyıkları vardı. Nevada' nın Elko Havaalanına dördü elli üç geçe, günün son ışıkları yok olurken indiler.

Bu havaalanı Avls gibi. Hertz gibi kiralık araba şirketlerinin şube açmak istemeyeceği kadar küçük bir yerdi. Ama burada da mahalli bir taksi şirketi vardı. Jack

bir taksi tutup üç bavulunu yükledi, kendi de bindi, kentteki Jeep acentesine gitti. Oraya vardığında dükkân kapanmak üzereydi. Satıcıya dört tekeri kumandalı bir Cherokee kamyonet için nakit para ödeyip adamı iyice şaşırttı.

O ana kadar Jack, peşinde kimse varsa onu atlatmak için hiçbir önlem almadığı gibi, öyle biri var mı, yok mu diye bakmak zahmetine bile kalkış-mamıştı. Hasımları besbelli büyük güce ve kaynaklara sahip kimselerdi. Onlardan kaçmaya ne kadar çalışırsa çalışsın, tek başına bir hedefi ister yaya, ister taşıtta, gözden kaçırmamayı başaracak kadar adamları nasılsa olurdu.

■ 337-

F. : 22

— 542— '

Cherokee'yi alır almaz binip yola koyuldu, ve ilk kez izlenip izlenmediğini kontrol etti. ikide bir dikiz aynasına, yan aynalara bakıyordu. Kuşku verecek taşıtlar görmedi. Alandan gelirken dikkatini çeken bir süpermarkette durdu, park yerinin tâ ucuna, karanlık tarafa parketti. Kamyonetten inip gölgeli sokağı kontrol etli, izleyen var mı diye baktı.

Kimseyi görmedi.

Ama kimse yok demek değildi tabii.

Marketin içi aşırı parlak floresanlarla, aydınlatılmıştı.

Oraya girince, eski .günlerde, mahalle köşelerinde, ülkeye yeni göçmüş karı kocaların işlettiği küçük bakkal dükkânlarını özlediğini hissetti. Hani içerisi fırından yeni çıkmış .ekmek kokan, sipariş üzerine yapılmış sandviç kokan dükkânları. Buradaki kokular, hafif dezenfektanla, buzdolaplarının yağından gelen kokuydu. Jack ışıktaki gözlerini kırptırarak bir bölge haritası, bir el. feneri, bir kutu süt, iki paket kurutulmuş et, bir küçük kutu üstü

ikolatalı örek aldı, son anda içinden geldi, bir de özel sandviç aldı. Adı Hamviç'di bu sandviin. Kat kat değil, tek parçaydı. Jambon macunu, ekmek ufağı, baharat karıştırılmış, pölverize edilip öyle pişirilmışti., Kampılar, yürüyüşçüler ve sporcular için ideal, diye reklam ediliyordu. Jambon macunu, ha? Eline aldığı plastik kutunun dibinde özel bir yazı daha vardı: GERÇEK ET. Jack güldü. Gerçek et olduğunu söylemeleri şarttı tabii. Gerçi plastik kutu saydamdı, içi görünüyordu, ama insan bir mala bakmakla ne olduğunu anlayamazdı ki bugünlerde. Elbette, efendim, elbette... jambon macunu ve .gerçek et. Demek Orta Amerika'ya, vatani için çarpışmaya bunlar için gitmişti.

Keşke Jenny sağ olup yanımda olsaydı, diye düşündü. Gerçek et! Tersi ,.de herhalde polyester et olacaktı. Jenny duysa bayılırdı buna.

Marketten çıkınca bir kere daha durup sokağı kolaçan etti, yine kuşkulu kimseyi göremedi.

Otoparkın ucundaki Cherokee'ye döndü, kasanın arka kapağını İndirdi. .Bavullardan birini açıp içi boş naylon bir torba çıkardı, sonra Beretfa'yı, dolu bir fişekliği/ bir kutu .32 mermiyi, boru tipi susturucuyu da çıkardı.

Soluğundan dumanlar tüterken, elindeki kesekâğıdında bulunan yiyecekleri, bavuldan çıkardığı naylon torbaya aktardı. Susturucuyu tabancanın ucuna takıp vidaladı, kabzaya fişekliği soktu. Yedek cephaneyi kalın deri ceketinin çeşitli ceplerine dağıttıktan sonra kamyonun kapağını kapattı.

Direksiyona geçtiğinde Beretta'yı yanındaki yolcu koltuğuna koydu, üzerine naylon torbayı yatırıp gizledi. Yine el fenerini kullanarak birkaç dakika boyunca Elko haritasını inceledi. Sonra feneri söndürdü, haritayı kaldırdı. Düşmanla yüzleşmeye hazırđı.

Beş dakika süresince Elko'nun içinden ilerledi, izleyen olup olmadığını anlamak için bildiği her numarayı denedi. Tek katlı evlerin bulunduğu تنها .sokaklarda dolaşıyordu. Buralarda trafik seyrek olduğundan, izleme ekibi göze çarpardı. Ne kadar usta olurlarsa olsunlar, belli ederlerdi kendilerini. Ama kimse yoktu.

Bir çıkmazın dibinde durdu, bavuldan bir anti-sürveyans tarayıcısı çıkardı, iki sigara paketi boyundaki bu aletin tepesinde bir de anteni vardı. 30'dan 120'ye kadar bütün radyo ve telsizleri, bu arada 88'den 108'e kadar FM'leri alıyordu. Eğer kendisi marketteyken biri cipe bir verici takmış da uzaktan izlemeye çalışıyorsa, bu tarayıcı sinyalleri alacak, feedback anteni sayesinde alıcıdan kulak delen bir çığlık sesi çıkacaktı. Jack anteni cipe doğru tuttu, yavaşça taşıtın çevresinde döndü.

Cherokee'ye kimse izleme aygıtı takmamıştı.

Tarayıcıyı yerine kaldırdı, tekrar direksiyona geçti, bir dakika oturup düşündü. Kendisini ne gözlüyorlar ne de elektronik araçlarla izliyorlardı. Mantığa uyuyor muydu bu? Hasımları o motel kartpostalını kasalara koyarken. Jack' in Nevada'ya geleceğini biliyor olmalıydılar.

Herhalde tehlikeli bir adam olduğunu da biliyorlardı.

Kendi bölgelerinde kendilerine karşı gizlice planlar kurmasına izin vermezlerdi. Oysa yaptıkları buydu. »

Jack kaşlarını çatıp kontak anahtarını çevirdi, motor kükredi.

Lear uçağında New York'dan gelirken durumu enine boyuna düşünmüş birtakım kuramlar geliştirilmişti: Şu anda, aklına gelenlerden hiçbirinin bu durum kadar garip olmadığına karar verdi.

Kimse gözlemiyordu onu. Jack buna bozuluyordu.

Açıklanamayan şeyler hep bozulmasına yol açardı.

İnsan bir durumu anlayamıyorsa, çok önemli bir şeyi gözden geçiriyor demektir. Önemli bir şeyi gözden kaçırmak demek, insanın bir kör yanı var demektir. Kör yanı varsa, beklemediği zamanda kışına kurşunu yiyebilirdi.

Jack Twist dikkatli, tedbirli hareket ederek Elko'dan 51 numaralı eyalet yoluna çıktı. Bir süre sonra batıya saptı, birtakım toprak ve çakıl yollardan geçti, Sükûnet Moteline arkasından yaklaştı. 80 numaralı otoyoldan apaçık gelmek istememişti. Zaman zaman tehlikeli tepelerden, uçurum kenarlarından ilerlemek zorunda kalıyordu. Bulutlar aralanıp üç çeyreklik bir ay göründüğünde farları kapatıp mehtap ışığında gidiyordu. Gözleri kısa zamanda geceye alıştı.

Jack bir tepeyi daha aşınca Sükûnet Motelini görebildi. Koca bir karanlığın ortasında bir ışık grubu. Bulunduğu yerin bir buçuk mil güneybatısında ve daha aşağıda. Otoyolun bu yanındaydı motel. Işıkları pek de fazla değildi. Ya müşteri yoktu ya da açık değildi. Jack geldiğini belli etmek istemediğine göre, yolun bundan sonrasını yaya almat zorundaydı.

Beretta'yı cipte bırakıp Uzi hafif makineliyi aldı. Aslında çatışma beklemiyordu. Henüz. Hasımları her kimse, onu buraya sırf öldürmek için çağırmış olamazlardı.

İstedikleri buysa New York'da da öldürebilirlerdi onu. Ama Jack yine de kendini şiddete hazırladı.

Uzi'ye ve yedek kurşunlara ek olarak, yiyecek torbasını, pilli bir yön

— 545 —

— 338 —

mikrofonu, Star-Tron gece görüş alev.n: de aldı. Eline eldivenlerini, kafasına kepinin geçirdi.

Yürüyüş insanı zindeleştiriyordu. Soğuk bir geceydi. Rüzgâr ısıyor, ama pek de rahatsız etmiyordu. Nevada'ya varır varmaz yeraltına girmeyi planladığından, New York'dan ayrılırken ona göre giyinmişti. Altı lastikli, kalın yürüyüş pabuçları, uzun çamaşır üzerine blucin, içi kalın kapitone deri ceket. Lear'in mürettebatı onun İbu kılığına pek şaşmışlardı. Ama yine de, üzerinde smokin ve silindir şapka varmış gibi davranmışlardı bu garip müşteriye, insan yolcu uçağına binmeyip -kendine jet kiralayabiliyorsa, yüzü çirkin, gözü şaşı, kılığı amele gibi de olsa, yine saygı uyandırmayı başarıyordu.

Yürüdü Jack. Yırtık bulut parçaları ayı soydu, çevredeki birkaç kar kümesi pırıl pırıl parladı. Sanki karanlık kambur tepelerin üzerinde kemik parçalarıydı o karlar. Çıplak toprak, kaya oluşumları, adaçayları, bol bol kurumuş ot, mehtabın okşamasını kabullendiler, sütlü mavi bir tona büründüler. Ama ay bulutların arkasına kayınca derin, zengin bir karanlık sardı dünyayı -yeni baştan.

Bîr tepenin güney yamacına geçip uygun bir gözlem yeri bulduğunda, Sükûnet Motelinin çeyrek mil arkasındaydı. Olduğu yere oturdu, Uzi'yle yiyecek torbasını yana bıraktı.

Star-Tron gece görüş aygıtı, var olan ışıktan, yani yıldız, ay, kar, bazı ■bitkilerden gelen zayıf ışıklar, varsa elektrik gibi kaynaklardan yararlanıp, o ışığı seksen beş bin kat büyütüyordu. Tek mercekten bakınca Jack gecenin karanlığını gri bir gün ışığına çevirebiliyor, oldukça net görüyordu.

Dirseklerini dizlerine dayadı, Star-Tron'u iki eliyle tutup Sükûnet'e çevirdi. Binanın arka cephesi netleşince, gölgeli kovuklara gözcü falan konmamış olduğu belli oldu. Kiralık odaların arkaya penceresi olmadığından,

oralardan bakan gözcüler de olamazdı. Binanın orta kısmı iki katlıydı. Herhalde motel sahibinin evi. O katın hemen hemen tüm pencerelerinde ışık vardı. Ama pancurlar, perdeler kapalı olduğundan, Jack içerisini göremedi.

Star-Tron'u yiyecek torbasına soktu, pilli yön mikrofonunu çıkardı. Geleceğin tabancaları gibi bir biçimi vardı bunun da. Daha birkaç yıl öncesine kadar kullanılan «tüfek mikrofon»lar ancak iki yüz metreye kadar menzilliydi. Ama bugünlerde iyi bir amplifikatörle çeyrek mil ötedeki konuşmaları bile din. temek mümkündü, ideal şartlarda daha bile uzaktan dinlenebiliyordu. Bu aletin kulaklığı da vardı. Jack onu kulaklarına taktı, mikrofonu perdeli pencerelere doğru tuttu, kulağına hemen heyecanlı sesler gelmeye başladı. Ama bölük pörçük geliyordu konuşmalar. Bunun birinci nedeni, kapalı bir odayı dinlemeye çalıştığı için, ikinci nedeni de, rüzgâra karşı çeyrek milden dinlediği içindi. Uzi'yi ve diğer eşyaları dikkatle topladı, biraz daha yaklaştı, binaya.uzaklığı yüz metre bile olmayan ikinci bir gözlem yeri seçti kendine. Mikrofonu pencereye doğru tuttuğunda, bu sefer cama ve perdelerle rağmen konuşulan her kelimeyi dinleyebildiğini gördü. Altı ses vardı... belki daha fazla. Yemek yiyor, aşçıya iltifatlarda bulunuyordu. Aşçı Ned adında biriydi. Yardımcısı da Sandy'ydi. Ona da teşekkür ettiler. Hindiydi sofradaki yemek, içi doldurulmuş hindi. Başka yiyecekler de vardı. Jack imrenerek, bunları yemek değil şölen, diye düşündü.

Lear uçağında hafif bir öğle yemeği yemiş, ondan beri bir şey yememişti. Doğu kıyısındaki saate göre yaşamakta olduğundan, Jack için saat on bire yaklaşmış sayılırdı. Belki saatlerce dinlemek zorunda kalacak, bu

insanların kim olduğunu öğrenip, kendisine düşman olup olmadıklarını anlayacaktı. O zamana kadar yemek yemezse dayanamazdı. Birkaç taş toplayıp mikrofona sehpa kurdu, pencereye ayarlayıp oraya yerleştirdi, Hamviç'in kutusunu açıp «pülverize, yekpare» ziyafeti ısırdı. Domuz yağıyla yoğurulmuş talaşa benziyordu. Lokmayı hemen ağzından tükürdü, kuru etlerle çöreklerle yöneldi. Bununla da doyardı ama... moteldekilerin şölenini dinlemek zorunda kalmasa...

Çok geçmeden Jack dinlediklerinden bazı bilgiler edinmeyi başardı. Bu insanlar onun düşmanları değildi. Garip biçimde buraya sanki çekilmiş, çağrılmışlardı hepsi. Tıpkı kendisi gibi. Dinlerken seslerini tanıdık bulmaya başladı. Kendi yerinin de onların arası olduğunu hissetti. Aileye katılan bir kardeş gibi. Ginger adlı bir kadınla Don ya da Dom adlı bir erkek, ötekilere **Sentinel** gazetesinin arşivinde neler öğrendiklerini anlatmaya başladılar. Asit dökülmelerinden, yol barikatlarından, süper eğitilmiş DERO birliklerinden söz edildiğini dinlerken Jack iştahının kaçtığını farketti. DERO! Allah kahretsin, duymuştu DERO birliklerini Jack. Kendisi askerlikten ayrıldıktan sonra kurulmuştu o birlikler... ama yine de duymuştu. Elleri silah olarak bir tek kıyma makinesiyle kuyuya inip vahşi ayılarla boğuşmaya bile hayır demeyen tipte askerlerden kuruluydu DERO. **Ve** kuyunun dibinde o ayıdan sucuk yapabilecek kadar da sert adamlardı. Sıradan bir kişiye, ister intihar et, ister bir DERO askeriyle kapış dense, hemen kendi beynine bir kurşun sıkıp canını **cefadan** kurtarması akıllılık olurdu. Jack bu sefer Mafya'nın intikamından da, yolda tasarlayıp tahminlerde bulunduğu başka her şeyden de daha büyük ve önemli bir olaya bulaşmış olduğunu anladı.

Dinlerken edindiği bilgilerde çok eksik vardı ama yine de bu insanların önceki yaz başlarına geleni anlamak için buraya toplandıklarını anlamıştı. Söz ettikleri hafta sonu Jack de bu motelde kalmıştı. Doğrusu araştırmalarında epey aşama yapmışlardı. Jack onların yeni edindikleri bilgileri açık açık tartıştıklarını duyunca yüzünü buruşturdu-. Öyle saf insanlardı ki, pencereler kapalı olunca sözlerini kimse duymaz sanıyorlardı. Jack'in içinden onlara, «**Hey!**» diye seslenmek geldi. «**Tanrı aşkına, susun artık! Eğer sizi ben duyabiliyorsam, onlar da duyabilir demektir!**»

DERO. Bu haber Jack'in midesini Hamviç'den beter bulandırıyor. Moteldekiler hâlâ konuşuyor, stratejilerini daha oluştururken düşmana

— 549 —

açıklıyorlardı. Jack sonunda kulaklıkları kulağından çekti, silahlarını aceleyle topladı, karanlıkta hızlı adımlarla Sükûnet Moteline doğru ilerlemeye başladı.

= o =

Block'ların dairesinin yemek odası yoktu. Mutfaktaki bir girintide yerlerdi yemeklerini. Ama oraya da dokuz kişi sığmazdı. Bu yüzden salondaki eşyaları çekmişler, mutfaktaki masayı oraya taşıyıp açarak tahtalarla genişletmişlerdi. Dom'a bu hazırlıklar daha bir aile duygusu vermekte, bayram havasını güçlendirmekteydi. Dom'la Ginger öğrendiklerini iki kere anlatmaktansa, sofraya oturuncaya kadar beklemiş, herkese birden anlatmak istemişlerdi. Şimdi çatal bıçak sesleri arasında, ordunun 80 numaralı otoyolu asit dökülmeden önce kapadığını anlattılar. Bunun bir tek anlamı vardı. İçi asker dolu helikopterler Shenkfield' den en az bir saat daha önce havalanmış olmalıydı. Demek ki ordu «kaza»nın olacağını önceden biliyordu.

Dom küçük ekmeklerden birini koparıırken, «Eğer Falkirk'le DERO birliği kriz başladıktan bu kadar az zaman sonra güvenliği ve karantinayı devral-mışsa... ordunun erken uyarı almış olması gerektiği ortada,» dedi.

Jorja Monatella kızının tabağındaki hindiye lokma lokma kesiyordu. «Ama o halde neden olmasını önlemediler?» diye sordu.

Dom, «Besbelli önleyemediler,» diye karşılık verdi. Ernie, «Belki kamyonu teröristler saldırdı, belki ordunun istihbaratı olayı ancak biraz önce haber aldı,» diye akıl yürüttü.

«Belki.» Dom'un sesinde kuşku vardı. «Ama öyle bir olay olsaydı kamuoyuna açıklarlardı. Başka bir şey olmalı. Birinci sınıf devlet sırrı sayılacak konularla ilgili... bu sırrı saklamak konusunda ancak DERO askerlerine güvenebiliyorlardı.»

Brendan Cronin'in iştahı masadakilerin hepsinden fazlaydı. Ama lokmaları böyle iştahla yemesi bile o ruhanî havasını bozamıyordu. Bir kaşık mısır attı ağzına. «Olay olduğunda otoyolda neden yüzlerce insan bulunmadığını da açıklıyor bu,» dedi. «O saatte yolun çok kalabalık olması gerekirdi. Eğer ordu yolu önceden kesebilmişse, trafiğin çoğunu daha olay olmadan tehlike bölgesinden uzaklaştırmışlardır.»

Dom, «Bazıları çıkarılmadı,» diye eklemeye bulundu. «Çok fazla şey gördüler. Bu yüzden tutulup bizim yanımıza getirildiler. Moteldekiyle birlikte onların da beyni yıkandı.»

Bir süre herkes fikrini söyledi, sonunda Dom'la Ginger'in vardığı cevapsız sorulara takılıp kaldılar.

Dom o zaman onlara, Ginger'le ikisinin sonradan akıllarına gelen buluşu anlattı. Gazetenin daha sonraki

nüshalarını da taramışlardı. Birkaç hafta boyunca çıkan her nüshayı. Olay haftasının gazetelerini bitirdiklerinde Ginger, belki işin aslının başka haberlerde gizil olabileceğini akıl etmişti çünkü. Krizle i1

— 342 —

gili değilmiş gibi gözüken, ama ilgili olan başka yazılarda. Bu sefer ileriki tarihli gazeteleri de alıp paranoyak bir gözle taramaya başlamışlar, çok geçmeden de aradıklarını bulmuşlardı. Haberin özellikle bir yeri öyle ilginçti ki, 80 nu-fnaralı otoyolun kapatılmasıyla bir bağlantısı var gibiydi.

«Thunder (*) Tepesi,» dedi Dom. «Başımıza bu dertlerin oradan geldiğini •sanıyoruz. Shenkfield bir paravan. Krizin gerçek merkezinden dikkatleri uzak-jaştırmak için ortaya atılmış akıllıca bir hile. Thunder Tepesi! Orası asıl!»

Faye'le Ernie başlarını tabaklarından kaldırıp şaşkınlıkla baktılar. Faye, «Thunder Tepesi buraya on on iki mil,» dedi. «Kuzey kuzeydoğuda, dağlarda. •Ordunun orada da bir tesisi var. Thunder Tepesi Deposu diyorlar. O tepelerde doğal kireçtaşı mağaraları var. Hizmet sicillerinin ve daha bir yığın önemli dosyanın kopyalarını orada saklıyorlar. Ülkenin başka tarafındaki askeri üslerde bir âfet olur ya da... nükleer savaş falan olur da, kayıtlar kaybolur diye.»

Ernie, «O depo burada Faye'le benden eski,» diye katkıda bulundu. «Yirmi yıllık, hatta belki daha bile eski. Söylentilere göre orada sakladıkları yalnızca dosyaların, kayıtların kopyaları değil. Bazılarına göre o depoda çok bol miktarda yiyecek stoku, ilaç, silah ve cephane de bulunduruyorlar. Akla da uygun. Savaş çıkarsa ordu bütün silah ve erzakının normal askeri üstlerde bulunmasını istemez, çünkü en önce oralara nükleer roket

atılır. Mutlaka yedek depoları olmalı. Sanırım Thunder Tepesi de bunlardan biri.»'

Jorja Monatella, «O halde orada her şey bulunabilir,» dedi. Sesi tedirgindi.

Ned Sarver, «Evet her şey,» diye ona katıldı.

Sandy, «Oranın yalnızca koca bir deposu olmaması mümkün mü?» diye sordu. «Birtakım deneyler de yapıyor olabilirler mi o mağaralarda?»

Brendan, «Ne tür deneyler?» dedi. Yanında oturan Ned'in öte tarafındaki Sandy'yi görebilmek için öne eğilmişti.

Sandy omuzlarını kaldırdı. «Her türlü.»

Dom, «Mümkündür,» diye görüşünü belirtti. Aynı şey onun da aklına gelmişti.

Ginger, «Ama eğer konu asit dökülmesi değil de, Thunder Tepesinde ters giden bir deneyse, bizi nasıl etkilemiş olabilir?» dedi. «On mil güneydeyiz.» Buna kimse bir cevap bulamadı.

Akşamı ay koleksiyonuyla geçirmiş, sofrada da hiç konuşmamış olan Marcie birden canlandı, çatalını tabağına bırakıp bir soru da o sordu. «Neden Thunder Tepesi diyorlar?»

«Hayatım,» dedi Faye. «O soruya ben cevap verebilirim. Thunder Tepesi, bîr dizi tepenin arasında bir tane. Daha doğrusu, dorukları birleştiren birkaç

-•(*) Thunder: Gök gürültüsü.

— 552 —

yayladan biri. Çevresi doruklarla dolu. Fırtına çıktığında ses bakımından bir huni görevi yapıyor. Yüzyıllar önce kızılderililer o adı vermiş oraya. Çünkü gök gürültüsü doruklarda yankılanıp yamaçlardan aşağı geliyor, özellikle o yaylanın üzerine garip bir biçimde

boşalıyormuş. Ses sanki gökten değil de, yerin altından yükseliyor gibi oluyormuş.»

«Vay!» dedi Marcie. «Ben olsam herhalde altıma işerdim.»

«Marcie!» Jorja sitem dolu sesiyle patlarken herkes gülmeye başlamıştı.

«Ama... valla herhalde yapardım,» dedi çocuk. «Hani büyükannemle dedem bize yemeğe gelmişlerdi, hatırlıyor musun? Büyük bir fırtına çıkmıştı. Korkunçtu. Bahçedeki ağaca yıldırım düşmüş, BUM! diye ses çıkmıştı. Ben altıma işemiştim.» Masanın' çevresine, yeni, geniş ailesine baktı. «**Öyyyle** utanmıştım ki!» Herkes yine güldü. Jorja, «O iki yıl önceydi. Artık büyüdün,» dedi.

Ernie, Dom'a döndü. «Aradığımız yerin neden Shenkfield değil de Thun-der Tepesi olduğunu söylemedin henüz,» dedi. «Gazetede ne buldunuz?» 13 temmuz cuma gününün Sentinel'inde, yani asit dökülmesi olayından bir hafta, otoyolun tekrar açılışından üç gün sonra, yörenin iki çiftçisinin Norvil - Brust'la Jake Dirkson'un Federal Toprak Yönetimi Bürosuyla kapışmaları arılatıl! yordu. Çiftçilerle Toprak Bürosunun anlaşmazlığı olağan şeylerdendi. Nevada'nın yarısı devlete aitti. Yalnız çöl olan kısımlar değil, otlak ve meraların en iyileri de. Bunların bir kısmı sığır yetiştiricilerine hayvanlarını otlatsınlar diye kiralanıyordu. Çiftçiler durmadan hükümetin en iyi alanları boş tuttuğundan yakınıyor, bunların bir bölümünü özel kişilere satmasını istiyor, kiralara da a-şırı yüksek olduğunu öne sürüyorlardı. Ama Brust'la Dirkson'un yeni ve değişik bir şikâyeti vardı. Toprak Bürosuna ait bir alanı yıllardan beri kiralamaktaydılar. Arazi, iki üç yüz dönümlük bir askeri tesisin, Thunder Tepesi Deposunun

evresindeki alandı. Oranın batısında ve güneyinde bulunan topraklar Brust'a kiralanmıştı. Dirkson'un toprağı da Thunder Tepesinin doğusundaydı. 7 temmuz cumartesi sabahı, kira kontratının bitmesine daha dört yıllık zaman olduğu halde, Toprak Bürosu birdenbire Brust'un yüz dönüm, Dirkson'un yetmiş dönüm arazisini alıvermiş, ordunun isteği üzerine kamulaştırılan bu alanlar Thunder Tepesi sınırları içine katılmıştı. Faye, «O da asit dökülmesinin ve otoyol kapanmasının tam ertesı günü,» dedi.

Dom anlattı. «Brust'la Dirksin cumartesi sabahı sürülerini teftiş etmek ze-ıkagelmişler, hayvanların kiralanmış arazinin büyük bölümünden çıkarıldığını görmüşler. Thunder Tepesinin yeni sınırları dikenli telle evriliyormuş.»

Ginger yemeğini bitirerek tabağını kenara itti. «Toprak Bürosu Brust'la Dirkson'a kira anlaşmasını tek taraflı olarak feshettiğini bildirmiş, tazminat ödemeyi de reddetmiş. Ama ertesı haftanın arşamba gününe kadar adamlara bir tebligat gelmemiş. Bu garip bir durum. Kontrat feshi genellikle altmış gün öncesinden ihbar edilirmiş.»

— 344 —

Brendan Cronin, «Bu tür davranmak yasal mı?» diye sordu. Ernie papaza, «işte hükümetle iş görmenin zorluğu da bu,» dedi. «Neyin yasal olup neyin olmadığına karar veren insanlarla karşı karşıyasın.

Tanrı'yla poker oynamak gibi bir şey.»

Faye, «Toprak Bürosundan buralarda herkes nefret eder,» diyordu. «Bunlardan kibirli memur yoktur.»

Dom, «Biz de Sentnel'den aynı izlenimi edindik,» dedi. «Ginger'le ben belki de, Thunder Tepesi işinin rastlantı

olduğuna, Toprak Bürosunun araziyi o sırada isteyiverdiğine, otoyol kapanması olayıyla ilgisi olmadığına karar verebilirdik. Ama hükümetin o toprağı aldıktan sonra Brust'la Dirkson'a davranışı o kadar garip ki, kuşkalandık. Çiftçiler avukat tutup da kontrat feshi olayı gazetede çıkmaya başlayınca, Toprak Bürosu hemen t k rd ğ n  yalamış, onlara tazminat ödemeyi teklif etmiş. 

Ernie,   Bu davranış Toprak Bürosuna hiç uymuyor,  dedi.   Her işi mahkemeye sürükler onlar. Davayı uzatır, insanı bezdirmeye çalışırlar.  Faye,   Brust'la Dirkson'a kaç para teklif etmişler?  diye sordu. Ginger,   Para açıklanmamıştı,  dedi.   Ama çok yüksek olmalı, çünkü çiftçiler hemen kabul etmişler. 

Jorja,   Yeni büro onlardan sessizlik satın almış,  diye yorum yaptı. Ernie,   Bence bu işi Toprak Bürosu'nun paravanı arkasında aslında ordu yaptı,  dedi.   Olay ne kadar uzar, basındaki yankılar ne kadar sürerse, birileri nin kamulaştırma olayıyla bir gün önceki otoyol "olayı arasında ilişki kurması ihtimali de o kadar artar diye. Arada on mil uzaklık olsa bile. Eğer Ginger'le sen bunca zaman sonra farke tinizse, başkalarının o sıra niye farketmediğine kimsenin bu ilişkiden niye kuşkulanmadığına şaşıyorum. 

Ginger,   Bir kere Dom'la ben bazı şeyleri bilerek geriye doğru bakıyorduk,  diye açıkladı.   Kriz günlerinde herkesin sandığından daha çok ve değişik olayların yer aldığını biliyorduk. O ilişkileri özellikle arıyorduk. Ama o remmuz ayında, asit dökülmesi olayı, dikkatleri Thunder Tepesinden uzaklaş-tırmıştı. Zaten  ift ilerin Toprak Bürosuyla kapışması da yeni bir şey değil. Bu yüzden olayı otoyolla ve karantinayla bağdaştırmak kimsenin aklına gelmedi. Hatta Büro kalkıp Brust'le Dirkson'a para

önerince Sentinel alkış tutmuş, hükümetin bu davranışını övmüş, yeni bir mantık çağı başlıyor diye kehanette bulunmuş.»

Dom devam etti. «Ama Faye'le Ernie'nin dedelerine, bizim de okuduklarımıza bakılırsa. Büronun çiftçilere karşı mantıklı davrandığı tek olay da bu. Yani yeni bir politika değilmiş. Kriz nedeniyle, tek seferlik bir tepkiymiş. Bu nedenle de otoyol olayıyla ilişkili olması ihtimali artıyor.»

Ginger, «Hem bir kere kuşkulanınca gerisini de düşündük,» dedi. «Eğer o geceki olay Shenkfield'le ilgili olsa, ordunun DERO ekiplerini getirip güvenlik önlemleri almasına gerek kalmazdı. Shenkfield'de görevli olan askerler, o üsle ilgili her konuda güvenli sayılırdı. Shenkfield'i ilgilendiren hiçbir kriz.

— 556 —

onların göremeyeceği kadar duyarlı sayılamazdı. DBRO'nun çağrılmasının tek nedeni, olayın Shenkfield'le ilgisiz oluşu. Olay Shenkfield'deki askerlerin güven izni dışında bir şeyle ilgili.»

Brendan, «Demek sorunlarımızın eğer bir cevabı varsa, onu herhalde Thun-der Tepesi Deposunda bulacağız,» diye yorum yaptı.

Dom, «Asit dökülmesi hikâyesinin uydurma olduğundan zaten kuşkulanıyorduk,» dedi. «En azından bir bölümünün. Ama belki tümü yalandı. Belki krizin Shenkfield'le hiçbir ilgisi yoktu. Eğer gerçek yeri Thunder Tepesiye, gerisi halkın gözünü boyamak için uydurulmuş olabilir.»

Ernie, «Kulağa doğru gibi geliyor,» dedi. O da yemeğini bitirmişti. Çata-lıyla bıçağını tabağa düzgün biçimde bırakmıştı bile. Tabağı da pırıl pırıl, tertemizdi. Askeri disiplinden sıyrılamamış olduğunun göstergeleriydi

bunlar. «Biliyorsunuz, askerlik hayatımın bir kısmı Deniz Piyadeleri istihbaratında geçti. Bu Shenkfield hikâyesi paravana çok benziyor dediğim zaman, tecrübemden yararlanarak konuşuyorum.»

Ned'in çatık kaşları, gerilemiş alın çizgisi ve tepesindeki dik saçlar yüzünden daha bir vurgulanmaktaydı. «Benim anlamadığım birkaç şey var. Karantina Thunder Tepesinden başlayıp buraya kadar uzanmış değildi. Arada bir yığın arazi karantina dışıydı. Orada olan bir olay, nasıl kurbağa gibi buraya, bizim üzerimize sıçrar da aradaki insanlara bir zarar vermez?»

«Kendini aptallıkla suçlama,» dedi Dom. «O soruya ben de cevap bulamadım.»

Ned'in kaşları hâlâ çatıktı. «Bir şey daha var. Deponun arazisi çok fazla değil, tamam mı? Duyduğum kadarıyla depo yeraltında. Tepenin yamacında kocaman, patlamaya dayanıklı kapılar ve o kapılara tırmanan, bir yol var, yolun başında bir nöbetçi kulübesi... hepsi o kadar. Sizin sözünü ettiğiniz iki yüz dönümlük alan, kapıların çevresindeki alan. Güvenlik bölgesi olarak yeter de artar bile. Neden yeni toprak kamulaştırıyorlar?»

Dom omuzlarını kaldırdı. «Bilemem. Ama 6 temmuz akşamı orada her ne olduysa, ordunun iki türlü acil önlem almasını gerektirdi. Birincisi, burada geçici bir karantina bölgesi, on on iki mil güneyde. Biz tanıklar halledilene kadar. İkincisi de depo çevresindeki güvenlik bölgesinin derhal genişletilmesi. Tepelerde ikinci derece bir karantina hâlâ yürürlükte, içimden bir ses, bize ne olduğunu, hâlâ ne olmakta olduğunu anlamak için Thunder Tepesinde ne gibi faaliyetlerin yer aldığını bilmek zorunda olduğumuzu söylüyor.»

Hepsi sessizleştiler. Herkesin yemeği bitmişti ama kimse tatlıya hazır değildi. Marcie kaşığıyla tabağındaki hindi sosu içinde daireler çiziyordu. Orada sıvı aylar yaratmakta, bozup tekrar yaratmaktaydı. Kirli tabakları kaldırmak için kimse harekete geçmedi. Konuşmaların burasında kimse tek kelime kaçırarak istemiyordu. İkilemin en kritik noktasına gelmişlerdi. ABD hükümeti ve ordusu gibi güçlü bir düşmana karşı nasıl hareket edeceklerdi? Ulusal güvenlik kisvesi ardına gizlenen o demirden sır duvarını nasıl aşacaklardı?

Jorja Monatella, «Kamuoyuna açıklama yapacak kadar bilgi edindik,» dedi. «Zebediah Lomack'la Alan'ın ölümü var, Pablo Jacksön cinayeti var. Çoğunuzun paylaştığı birbirine benzer kâbuslar var. Polaroid fotoğraflar var. Basın böyle şeylere bayılır. Neler olduğunu sandığımızı halka açıklarsak, hem basın, hem kamuoyu bizden yana olur. Yalnız kalmayız.»

«İşe yaramaz,» dedi Ernie. «O tür baskı, orduyu büsbütün taşa çevirir. Daha da karmaşık,, daha da akıl karıştırıcı bir paravan hikâye geliştirirler. Onlar politikacılar gibi baskıyla yıkılmaz. Buna karşılık, eğer bizi kendi başımıza sendeleyip bocalar durumda görürlerse güvenlik artar. Bizde zayıf noktalarını yoklamaya fırsat bulabiliriz.»

Ginger, «Hem unutmayın,» diye uyardı.

«Anlayabildiğimiz kadarıyla Albay Falkirk bizim beynimizi yıkamaktansa öldürölmemizi istemiş. O günden bugüne adamın yumuşadığını varsaymamız için de hiçbir neden yok. Belli ki diğerleri daha kalabalıkmış, onun fikrine katılmamışlar. Ama biz kamuoyuna açılmaya kalkarsak, Falkirk amirlerini ikna edebilir, kesin önlemin gerekli olduğuna onları inandırabilir.»

Sandy, «Ama tehlikeli bir şeyse, belki kamuoyuna açılmamız şart olacak,» diye söze karıştı. «Belki de Jorja'nın hakkı var. Yani... herhalde Thunder Tepesi Deposuna girip de orada neler olduğuna bakamayacağız. Oralarda güvenlik çok sağlam. Patlamaya dayanıklı kapılar nükleer roketlere bile dayanır.»

Dom, «Durum Ernie'nin dediği gibi,» dedi. «Gevşek davranıp onların zaaflarını arayacağız. Belki buluruz.»

Sandy, «Ama zayıf bir yanlan yok gibi,» dedi.

Ginger görüşünü açıkladı. «Paravanları bizim beynimizi yıkayıp salıverdiklerinden beri çöküyor. Birimiz yeni bir ayrıntı hatırladığımız anda, bir delik daha açılıyor o paravanda.»

Ned, «Evet,» dedi. «Ama bana öyle geliyor ki onların delik yamama hızı, bizim delik açma hızımızdan fazla.» Ernie aksilendi. «Bu olumsuz fikirleri bir kenara bırakalım bir kere.»

Brendan Cronin'in yüzünde ışıklı bir gülümseme belirdi «Hakkı var. Kötümser olmayalım. Olmamız da gerekmez, çünkü zafer bizim olacak.» Sesinde yine o garip dinginlik ve güven vardı. Sanki zaferleri kaçınılmazmış gibi konuşuyordu. Ama böyle anlarda papazın ses fonu ve güvenli davranışı Dom'u rahatlatmaya yetmiyordu. Tersine genç yazarın içindeki korku tortularını havalandırıyor, duygularına kaygı katıyordu nedense.

Jorja, «Thunder Tepesinde kaç asker var?» diye sordu. Dom'la Ginger gazeteden edindikleri bilgilerle bu soruyu cevaplayama-dan önce, merdiven başındaki kapıda bir yabancı belirdi. Yaşı kırka yakın, ince ve sağlam yapılı, sert görünümlü, siyah saçlı, esmer tenli, sol gözü sağına göre biraz kayan biriydi. Alt kattaki giriş kapısı kilitli,

merdivenler ayak sesini yankılatan türden olmakla
birlikte, yabancı kapıda sihirbaz gibi belir

— 560 —

— 346 —

misti. Sanki gerçek bir insan değil de, ektoplazmik 'bir
hayaldi.

«Tanrı aşkına susun,» dediğinde sesi odadaki herkes
gibi gerçektir ama. «Burada konuşurken kimse sizi
duyamıyor sanıyorsanız fena halde yanılıyorsunuz.»

Sükûnet Motelinin on sekiz mil güneybatısında,
Shenfield Ordu Deney Alanında tüm laboratuvarlar,
yönetim büroları, güvenlik komutası, kafeterya, dinlenme
salonu ve lojmanlar yeraltındaydı. Çöle bitişik bu yerde,
yaz sıcaklığında olsun, kış mevsiminin zaman zaman pek
sert soğuklarında olsun, yeraltındaki bir tesisi ısıtıp
nemlendirmek hem daha kolay, hem de daha ekono-
miktir. Nevada düzlükleri üzerine kurulan binalar için her
şey daha zor olurdu. Konuksever bir iklimi yoktu
buranın. Ama asıl önemli olan, kimyasal (bazen de
biyolojik) silahların sık sık açık havada denenmesi
gereğiydi. Güneş ışığının, rüzgârın, diğer doğal güçlerin
bu ölümcül gazlar, tozlar, sisler üzerindeki dağıtma
etkilerini denemek şarttı. Binalar yeryüzünde olsa,
rüzgâr apansız değişince gazlar içeriye yayılır, çalışan
personel de istemeyerek kobay durumuna düşerdi.
Shenfield kadrosu işe ne kadar dalmış, dinlenme
saatlerinde eğlenceye kendini ne kadar kaptırmış olursa
olsun, yeraltında bulunduklarını asla unutmazlardı. İki
şey bunu sürekli hatırlatırdı çünkü. Birincisi pencerelerin
yokluğu, ikincisi de duvarlardan ılık hava üfleyen sistemin
uğultusuydu.

Albay Leland Falkirk kendisine geçici olarak verilmiş
çalışma odasında, madenî masanın başına oturmuş,

telefonun çalmasını beklerken içinden, Tanrım, nasıl da nefret ediyorum bu yerden, diye düşündü.

Havalandırma sisteminin o sonu gelmez uğuldaması ve tıslamaları başını ağrıtıyordu. Cumartesi günü buraya geldiğinden beri şeker yer gibi habire aspirin yiyordu Falkirk. Yine önündeki şişeye uzandı, iki tane daha aldı. Madeni sürahidен bardağa su doldurdu. Ama o suyu hapları yutmak için kullar -miadı. Aspirinleri kuru kuru ağzına atıp çiğnedi.

Tadı acı, iğrenç bir tattı. Öğürecekti neredeyse.

Ama suya yine de uzanmadı.

Direndi.

Güvensizliklerle, acılarla dolu sefil bir çocukluk dönemi, sonra da onu izleyen daha beter bir yeniyetmelik dönemi, Leland Falkirk'e hayatın zor, zalim ve adaletsiz olduğunu, selâmeti yalnız budalaların umabileceğim, ancak sağlam olanların sağ kalabileceğini öğretmişti. Erken yaşlarından beri kendini duygusal, zihinsel ve fiziksel acılar veren şeyleri yapmaya zorlardı. Çünkü kendine acı vermenin onu sertleştireceğine, daha sağlam bir insan haline getireceğine karar vermişti, iradesinin çeliğini, böyle kuru aspirin çiğnemekten, «umutsuz sağ kalma gezileri» dediği uygulamalara kadar her yöntemi uygulayarak tavında tutardı. O gezilere çıktığında iki hafta ya da daha uzun kalır,

— 561 —

.sık sık ölümle karşı karşıya gelirdi. Paraşütle ıssız bir yerdeki balta girmemiş ormana atlar, yanına erzak almaz, yedek giysi almaz, pusula ya da kibrit bile almazdı. Silah olarak yalnızca iki eli ve bir de o ellerle yapabilecekleri olurdu. Amacı sağ olarak uygarlığa dönebilmektir. Nice tatilini böyle acılar içinde geçirir,

bunların onu daha sağlam, daha özgüven sahibi biri haline getirdiğime inanırdı..

Kuru aspirinleri çiğneyip duruyordu. Tabletler toz haline dönuştü, tükürükle karışıp asitli bir macun oldu.

«Çal, lanet olasıca,» dedi masadaki telefona. Kendisini bu yeraltı mahzeninden çıkaracak haberi bekliyordu.

DERO'da bir albay ordunun başka her bölümündeki albaylardan daha az masa adamı, daha çok arazi adamı sayılırdı. Falkirk'in asıl görev yeri Shenkfield değil, Colorado'daki Grand Junction'du. Ama oradayken bile çalışma o-dasında pek fazla vakit geçirmezdi. İşinin fiziksel ağırlığını daha çok seviyordu. Bü yüzden Shenkfield'in alçak tavanlı, penceresiz odalarında, çok bölmeli bir tabutun içindeymiş gibi hissediyordu kendini. Bu görevle değil'de başka bir görevle uğraşıyor olsa, karargâhını Thunder Tepesi Deposunda kurardı. Orası da yerin altındaydı, ama mağaraları kocaman, yüksek tavanlıydı. Böyle mezar gibi değildi.

Oysa adamlarını Thunder Tepesinden uzak tutmak zorundaydı. Bunun iki nedeni vardı. Bir kere, dikkati oraya çekmek istemiyordu. Orada bulunan sır nedeniyle.

Thunder Tepesi yolu üzerinde pek çok çiftlik vardı.

Çiftçiler oralarda yaşıyordu. Komple bir DERO birliğinin Thunder Tepesine girdiğini görürlerse bu konu dikkatlerini çeker, onları düşündürürdü. Yöre halkı Thunder Tepesini merak etmeye başlamamalıydı.

Önceki yaz Shenkfield'i paravan olarak kullanıp dikkatleri Thunder Tepesinden uzaklaştırmayı başarmıştı. Şimdi yeni bir kriz gelişmeye başladığına göre, yine Shenkfield'de kalmalıydı. Basına ve kamuoyuna buradan birtakım yanlış bilgiler yaymalıydı. Geçen seferki gibi. Karargâhı burada kurmasının ikinci nedeni de, Thunder Tepesi kadrosuna hiç

.güvenmemesiydi. Bir tekine bile. Kendini'güvende hissetmiyordu onların arasında. Belki o adamlar... değişmiş olabilirlerdi.

Aspirinlerin kalıntıları o kadar uzun süreden beri ağzındaydı ki, artık alışmıştı o acı tada. İçi bulanmaz olmuştu. Öğürmüyordu. Şimdi su içmekten bir zarar gelmezdi. Koca bardağı dört yudumda bitirdi.

Leland Falkirk birden, acaba acıyı yapıcı olarak kullanmakla ondan zevk almak arasındaki sınırı mı geçtim ben, diye merak etti. Daha soruyu sorarken cevabını da biliyordu. Evet, bir dereceye kadar geçmişti o sınırı. Mazohist olmuştu. Yıllar önce. Çok disiplinli bir mazohistti. Kendine verdiği acıdan yarar sağlayan, acıyı kontrol eden, onun kendisini kontrol altına almasına izin vermeyen bir mazohistti. Ama mazohistti yine de.

Başlangıçta kendine o acıları sırf sertleşmek, sağlamlaşmak için veriyordu. Ama zamanla bundan zevk al

— 349 —

maya da başlamıştı. Bunu farketmek onu şaşırttı.

Gözlerini kırpıştırarak su bardağına bakıyordu.

Zihninde olmayacak bir düş biçimlendi. On yıl sonra, altmışlık bir sapık olacaktı belki de. Her sabah

tırnaklarının altına bambu kıymıkları sokacak, bundan zevk alacak, yüreğinin çarpıntısı hızlanacaktı, iğrenç bir düştü bu. Ama komikti de. Güldü.

Bir yıl öncesine kadar Leland bu tür özeleştirileri asla yapamazdı. Sık gülen biri de hiç değildi. Hiçbir zaman olmamıştı. Oysa son zamanlarda bazı niteliklerini farkedip onlara gülmekle kalmıyor, birtakım alışkanlıklarını değiştirmesi gerektiğini de görebiliyordu. Değer verdiği sertliği kaybetmeksizin, daha doyum duyan bir insan haline gelebileceğini anlıyordu. Falkirk

için garipti böyle düşünmek. Ama nedenini biliyordu. nceki yaz olanlardan ötürüydü. Gördüğü şeylerden ötürü. Thunder Tepesinde şu sıra olup bitenleri düşündükçe, hayatını eskiden olduğu gibi, hiç değişmeksizin sürdüremeyeceğini de anlıyordu.

Telefon çalınca hemen kaptı. Chicago'daki durumla ilgili haberdir, diye umuyordu. Ama arayanın Monterey, California'daki Henderson olduğunu öğrendi.

Salcoe'ların evindeki operasyonun yolunda gitmekte olduğunu söylüyordu.

nceki yaz Gerald Salcoe, karısı ve iki kızıyla birlikte Sknet Moteline iki oda tutmuştu. Son zamanlarda Salcoe'ların bellek engeli dikkate değer derecede zayıflamıştı.

CIA'in beyin yıkama uzmanları aslında genellikle gizli dış operasyonlarda çalışan kimseler oldukları halde, o temmuz ayında dn alınmışlar, tanıkların belleğini kusursuz biçimde baskı altına alacaklarına da söz vermişlerdi. şimdi bu kadar çok sayıda tanığın koşullandırılması çökünce, onlar da mahcup olmuşlardı. Bu tanıkların başlarından geçen olay, öyle kolayca baskı altına alınamayacak kadar derin ve sarsıcıydı. Yasak anılar bilince baskı yapıyor, bellek engelleri üzerine çok ağırlık yüklüyordu. Zihin kontrol uzmanları şimdi, bu tanıklara ikinci kere  günlük bir seans uygulamanın sonsuzluğa kadar sessizliklerini garanti edeceğini ileri sürmekteydiler.

FBI ile CIA birlikte çalışarak, Salcoe ailesini Monterey'de yasa dışı biçimde ele almış, onları ikinci bir bellek silme ve değiştirme programından geirmekteydiler. Demin telefon eden FBI ajanı Henderson, durumun iyi gittiğini söylüyordu. Ama Leland'a göre boşunaydı o nlem. Saklanamayacak bir sır varsa o da bu sırdı.

Hem işe çok sayıda örgüt karışmıştı: FBI, CIA, koskoca bir DERO birliği, ötekiler. Ortada çok fazla reis vardı, ama emredilecek kızılderili azdı.

Yine de Leland iyi bir askerdi. Operasyonun askeri cephesinin sorumlusu olarak, verilen görevi umutsuz da olsa yerine getirecekti.

Henderson, Monterey'den, «Moteldeki tanıkların üzerine ne zaman gideceksiniz?» diye sordu.

— 350 —

O temmuz ayında beyni yıkanan herkes için bu kelimeyi kullanıyorlardı... »anık. Leland da bunun uygun olduğu kanısındaydı. Çünkü bu kelimedede, ilk başta göze çarpan anlama ek olarak, mistik ve dinsel bir yankı da sezilirdi genellikle. Çocukluğunda çadırlarda gösteriler yapan uydurma peygamberler de, bilet alıp gelen halka, «Mucizeye tanık olun, Tanrı'nın varlığına inanmış bir tanık olun!» diye 'haykırırlardı. Eh, Sükûnet Motelindeki tanıkların gördüğü de, "Tanrı'nın yüzünü, görmek kadar felç edici, şaşırtıcı, insana kendini küçük hissettirici bir şeydi.

Leland, Henderson'a, «Henüz bekliyoruz,» dedi.

«İstediğimiz zaman yarım saatlik bir hazırlıkla motele yürüyebiliriz. Ama Chicago'da Calvin Sharkle meselesini birileri düzeltmeden harekete geçmem. Illinois'de ne olup bittiğini kesin olarak bilmeden hiçbir şey yapmam.»

«Amma aksilik! Sharkle olayının bu kadar kabarıp bu hale gelmesine nasıl izin verilmiş? Herif günler önce yakalanıp yeni bellek silme programından geçirilmeliydi. Bizim burada Salcoe'lara yaptığımız gibi.»

«Benim suçum değil,» dedi Leland. «Tanıkların kontrol altında tutulmasından sizin Büro sorumlu. Ben ancak arkanızdan, ortalığı silip temizlemeye geliyorum.»

Henderson içini çekti. «Suçu sizin adamlarınızın üzerine atmak için söylemedim, albayım. Ama... lanet olsun... siz de bizi suçlayamazsınız. Bu tanıkları yalnızca ayda dört gün gözle kontrol edip, telefon konuşmalarından doldurulan bantların da yalnızca yarısını dinlediğimiz halde, yirmi beş ajana ihtiyaç var. Oysa elimizdekiler yirmi kişi. Üstelik iş de öyle gizli ki, bu tanıkların niçin gözlenmesi gerektiğini bilen de bu yirmi kişinin yalnızca üç tanesi, iyi bir ajan böyle karanlıkta bırakılmaktan hoşlanmaz.

Kendisine yeterince güvenilmediğini hisseder.

Dikkatsizleşir. O zaman karşımıza böyle Sharkle'inki gibi bir olay çıkarsa... tanık bellek engelini aşp hatırlamaya başlarsa, durum kriz düzeyine gelene kadar kimse farkına varmaz. Bu kandırmayı sınırsız bir zaman boyunca sürdürebileceğimize de nasıl inanmışız, bilmem ki! Çılgınlık bu. Sorun nerede, söyleyeyim size. CIA'in beyin yıkama uzmanlarına inandık biz. Dediklerini gerçekte yapacaklarına güvendik o itlerin. Hatamız buydu işte, albayım.»

«Ben her zaman bu işin daha kolay bir yolu da olduğunu söylemiştim,» diye hatırlattı Leland.

«Hepsini öldürmek mi? Otuz bir vatandaşımızı, sırf yanlış zamanda, yanlış yerde bulundular diye öldürmek, ha?»

«Ben bunu ciddi bir öneri olarak söylemedim. Aslında anlatmak istediğim, barbarlığa kalkışmadıkça sır saklayamayız, boşuna uğraşmıyalım demekti.»

Henderson'un sessizliği, Leland'ın bu sözüne hiç inanmadığını gösteriyordu. Sonunda, «Bu gece motele yürüyecek misiniz?» diye sordu.

«Chicago durumu bir sonuca bağlanırsa... orada neler olup bittiğini öğren-?mişsek, bu gece yürürüz. Ama cevap bulmamız gereken bazı sorular var. Bu garip...

psişik olaylar. Nedir bunların anlamı? Bu konuda ikimizin de biraz fikri var, değil mi? Korkudan da ödümüz bokumuza karışıyor. Yo, durumu, anlayana kadar o motele yürüyüp de adamlarımı zor duruma düşürmem.» Leland telefonu kapattı.

Thunder Tepesi. Dağlarda yapılmakta olan şeylerin insanlara hak ettiklerinden daha iyi bir gelecek sağlayacağına inanmak istiyordu. Ama yüreğinin, içinde, bu olayların dünyanın sonunu getireceğine dair bir korku vardı.

Jack yemek odası hâline çevrilmiş salona girip konuştuğu anda herkesin, şaşkınlıktan soluğu boğazına tıkanı, ayağa kalkmaya çabaladılar, telaşlarından masaya çarptılar, tabaklar, çatallar havalara sıçradı, içlerinden bazıları da Jack'in onları öldürmesinden korkar gibi sandalyelerine büzülmüşlerdi.. Jack böyle bir paniğe yol açmamak için Uzi'yi aşağı katta bırakmıştı aslında,. Ama eli boş gelmesi bile yeterince korkutmuştu onları, içlerinden yalnızca,, tabağındaki sosa kaşıkla resimler çizmekte olan küçük kız tepki göstermemişti Jack'in gelişine.

«Tamam, pekâlâ, sakın olun. Oturun yerinize, oturun.»

Jack eliyle sabırsız bir işaret yaptı. «Ben de sizden biriyim. O gece motele Thornton Wain-vwright adıyla kaydolmuştum. Beni herhalde öyle arıyordunuz. Ama o benim, asıl adım değildi. O konulara sonra gireriz.

Şimdi...»

Birden herkes ona heyecanla sorular sormaya başladı.

«Buraya nereden...»

«... ödümüzü kopa...»

«Nasıl gire...»

«... söyleyin bize ner...»

Jack sesini onları susturacak kadar yükseltip, «Burası bunları konuşacak, yer değil,» dedi. «Burada konuştuklarınız duyulur, Tanrı aşkına anlayın. Ben, bir saatten beri sizi dinliyordum. Eğer her dediğinizi ben duyabiliyorsam, korktuğunuz insanlar da duyuyordur.»

• Ona aptal aptal baktılar. Yalnız olduklarına inanmanın bir hayal olduğunu duymak şaşırtmıştı hepsini. Derken kır fırça saçlı, çam yarması gibi bir adam, «Yani bu odalara mikrofon mu yerleştirilmiş?» diye sordu. «Buna inanmak bana zor geliyor. Çünkü aradım buraları ben. Aradım ve hiçbir şey bulamadım. Üstelik bu konularda biraz tecrübem de vardır.»

«Sen Ernie olmalısın,» dedi Jack. Sert, soğuk bir sesle konuşuyor, ne demek istediğini anlatana kadar onları istem üstünde tutmak istiyordu. Konuşmalarının çok daha iyi korunması gerektiğini derhal ve kesinlikle anlamaları şarttı. Üstelik bu dersi yer edecek biçimde vermek, bîr daha unutmamalarını sağlamak gerekiyordu. «Deniz Piyadelerinin istihbaratında çalıştığın yıllardan söz ediyordun... duydum, Ernie. Ne kadar önceydi o? On yıla yakın herhalde. O günden bu yana köprülerin altından çok sular aktı, arkadaş. Yüksek teknoloji devrimini duymadın mı sen? Yahu, buraya girip sağa sola dinleme cihazı takmalarına gerek yok kî! Tüfek mikrofonlar eskiden olduğundan çok daha iyi. Ya da kendi telefonlarına bîr sonsuz menzilli verici takar, sizin numaranızı çevirirler.» Jack, Ernîe'yi kaba bîr hareketle itti, salondaki paralel telefona yürüdü. Kanepenin yanındaki sehpadaydı telefon. Elini kulaklığa dayadı. «Sonsuz menziili verici nedir, biliyor musun, Ernie? Buranın numarasını çevirdikleri anda, hemen bir elektrik ton osilatörü zil sesini öldürüyor, ağızlıktaki mikrofonu da otomatik olarak açıyor. Zil sesi olmadığından, sen

duyamıyorsun. Sana telefon edildiğini anlama şansın yok. Oysa hattın apaçık. Hangi odaya paralel çektiymişsen, hepsinde dinleyebilirler seni.» Telefonun kulaklığını eline aldı, onlara doğru uzattı. Suratında hesaplı bir tiksinti ifadesi vardı. «İşte aradığın mikrofon. Kendin koydurmuşsun.» Kulaklığı çarparak yerine koydu. «Bahse girerim kî son zamanlarda çok arıyorlardı bu numarayı. Herhalde yemek boyunca her dediğinizi dinlemişlerdir. Böyle devam ederseniz, kendi gırtlığınızı kendiniz kesip herkesi de zahmetten kurtarırsınız.» Jack'in bu acı gösterisi çok etkili olmuştu. Hepsi afallayıp kalmışlardı. Bu sefer Jack, «Penceresi olmayan bir oda var mı burada?» diye sordu. «Ama savaş konseyi toplayabilecek kadar büyük olmalı. Telefonu olsa da zararı yok. Fişten çekeriz, olur biter.» Orta yaşlı, güzel bîr kadın (herhalde Ernîe'nîn karısı olmalıydı. Jack onu önceki yaz motele kaydolurken görmüş, şöyle böyle hatırlıyordu) biraz düşündükten sonra konuştu. «Lokanta var. Izgara evi. Bitişikte.» «Lokantanızın penceresi yok mu?» diye sordu Jack. «Camlar... kırıldı,» dedi Ernie. «Tahta çakıp kapattık.» «O halde gidelim. Stratejimizi gizlilik içinde kararlaştıralım. Sonra dönüp o kadar sözünü ettiğiniz balkabağı turtasını yeriz. Ben çok az bir şeyler yedim. Siz tıkınırken ağzımın suyu aktı durdu.» Jack öne düşüp hızla merdivenlerden indi. Peşinden geleceklerinden emindi.

= o =

Ernie birkaç dakika boyunca bu şaşı gözlü îtten nefret etmiş, ama sonra yavaş yavaş o nefret, hiç istemediği halde, saygıya dönüşmeye başlamıştı. •

Bir kere, Sükûnet Moteline gelme çağrısına adamın nasıl tedbirli ve ustalıkla biçimde cevap verdiğine

hayranlık duyuyordu. Ötekiler gibi kör kör yürüyüp gelmemiştir. Hafif makineli silahı bile yanında getirmişti. Ama, «Thornton Wainwright»in Uzi kayışını omzuna takıp kapıya yönelişini seyrederken Ernie deminki eleştirilerin acısıyla hâlâ için için yanıyordu. O kadar hınçlanmıştı ki, paltosunu almak için diğerleri gibi duraklamadı. Yabancıнын peşî sıra kapıdan fırladı, ızgara evine giden taşlı yola atıldı. Ona yetişmeye, ağzının payını vermeye heves ediyordu. «Dinle bîr dakika... ukalâlı-

— 353 — F. : 23

— 352 —

ğın ne yaran var? Demek istediğini bu kadar küstahlaşmadan da söyleyebilirdin.»

Yabancı, «Öyle tabii,» dedi. «Ama bu kadar çabuk anlamazdınız.»

Ernie tam cevap vereceği sırada, binanın dışında olduğunu farketti. Gecenin içinde, karanlıkta, tehlikede. Motel ofisiyle lokantanın orta yerine varmıştı. Gecenin içinde, karanlıkta, tehlikede. Motel "ofisiyle lokantanın orta yerine varmıştı. Ciğerleri söner gibi oldu, bir zerre bile soluk alamadı. Miyavlama gibi acılı bir ses çıkardı. Yabancı o sırada Ernie'yi çok şaşırtan bir şey yaptı. Onu kolundan yakaladı, destek oldu. Davranışında deminki küçümsemelerden eser kalmamıştı. «Gel, Ernie. Yarı yolu aldın bile. Dayan bana, yürüyelim.»

Bu bıçkının kendisini çocuksu korkular içinde, zayıf durumda görmesine izin verdiği için kendine çok kızarken, adama da daha çok kızılıyordu Ernie. Küçük düşmüştü. Kolunu çekip kurtardı.

«Dinle beni,» dedi yabancı, adam. «Size kulak misafiri olurken sorununu duydum, Ernie. Sana acıyor değilim. Durumunu gülünç de bulmuyorum, tamam mı? Eğer

karanlıktan korkman, hepimizin sorunlarını yaratan olaylarla ilgiliyse, senin suçun değil demektir. O melunlar oynadı bizimle. Bu işin sonuna varabilmeyi umuyorsak birbirimize dayanmak zorundayız. Dayan bana. Lokantaya kadar yardım edeyim. Orada ışıkları yakarız. Dayan bana.»

Yabancı konuşmaya başladığında Ernie hiç soluk alamıyordu. Ama adam. sözlerini bitirirken Ernie'nin sorunu tersine dönmüştü. Hızlı hızlı soluyordu artık. Sanki manyetik bir güçle çekiliyormuş gibi lokantaya arkasını döndü, güneşdoğuya, boş yayalaların korkunç karanlığına baktı. Birden, asıl korktuğunun karanlığın kendisi olmadığını anladı. Önceki yazın 6 temmuz günü orada olan, karanlığın içinde olan bir şeyden korkuyordu. Otoyolun yanındaki o özel yere bakmaktaydı gözleri. Dün ziyaret edip ipucu aradıkları yere. O garip yere.

Faye onlara yetişmişti. Ernie'nin kolunu tuttu, Ernie silkinip ondan sıyrılmadı. Şaşı gözlü adam yine yardım etmek istediğinde, bâlâ kızgın olduğundan o yardımı reddetti.

«Pekâlâ, pekâlâ,» dedi adam. «Sen inatçı kabadayının birisin. Yaralanan gururunun onarılması zaman alacak. Katır gibi inat etmek istiyorsan, öyle yap, bana kızgın kal. Yarı yola kadar gelebilmeyi o kör öfkene borçlu değil misin zaten? Sırf kör öfkene! Bana kızgın kalırsan belki lokantaya varmayı da. başarırsın.»

Ernie şaşı gözlü adamın kurnazca kendisini lokantaya kadar yürütmeye çalıştığını, aslında niyetinin zalimlik etmek olmadığını anlıyordu. Benden yeterince nefret edersen, karanlıktan daha az korkarsın, demek istiyordu adam. Dikkatini bana yönelt, Ernie... ve bir yandan adım atmayı sürdür, demek istiyordu. Bu da adamın uzattığı

kolu. kabul edip yaslanmaktan farklı değildi. Ernie çevresini saran karanlıktan bu kadar korkuyor olmasa, böyle çocuk gibi; teşvik edildiği için gülerdi. Ama öfkesine sarıldı, o öfkenin alevlerini püskürttü, alevlerin aydınlığıyla lokantaya varmayı başardı. Yabancıнын ardından, lokantanın kapısından girdi, ışıklar yanınca rahatlayarak içini çekti.

«Burası buz gibi,» dedi Faye. Dosdoğru termostata yürüyüp mazotlu kaloriferi yaktı. \

Ernie odanın ortasındaki bir sandalyeye oturmuş, kapıya arkasını dönmüştü. Ötekiler birer ikişer girerken o da kendini toplamaya çalışıyordu. Şaşı gözlü yabancıнын pencereleri dolaşışına baktı. Çakılı tahtaları muayene ediyordu. Ernie ö anda, bu adamdan artık nefret etmediğini farkedip şaşırdı. Yalnızca... hoşlanmıyordu, o kadar.

Yabancı kapının yanındaki paralı telefonu da kontrol etti. Telefon fişli değildi. Bu yüzden kulaklığı çekti, kablosunu koparıp onu duvardaki makineden ayırdı, sonra da işe yaramaz kulaklığı fırlatıp bir kenara attı.

Ned, «Tezgâhın arkasında da özel telefonumuz var, dedi.

Yabancı Ned'e onu fişten çekmesini söyledi, Ned denileni yaptı.

Sonra Jack, Brendan'la Ginger'den üç masayı birleştirip çevresine herkes için sandalye dizmelerini istedi, onlar da yaptılar.

Ernie bu şaşı gözlü yabancıyı büyük bir ilgiyle seyrediyordu.

Adam lokantanın kapısını incelemekteydi. Cumartesi gecesi yer alan o-layda giriş kapısının kırılmaması, çok daha kalın camdan olduğu içindi. Tahta falan

çakılmamıştı oraya. Demek üstlerine bir yön mikrofonu çeviren olursa, kapı açık verecekti. Jack pencereler çakıldıktan sonra hiç tahta artıp artmadığını sordu, Dom arttığını söyledi. Jack, Ned'le Dom'u motelin arkasındaki ardiyeden tahta getirmeye yolladı. Çok geçmeden, ellerinde kapıdan iri kontrplakla döndüler. Yabancı kapının önüne geçti, tahtayı dayadı, sonra oraya bir masa çekip sıkıştırdı. «Kusursuz sayılmaz, dedi. «Ama tüfek mikrofonu engeller sanırım.» Lokantanın arka tarafına, depo odasına bakmaya gitti. Giderken Sandy'ye, plak makinesini çalıştırmasını, para atıp birkaç şarkıyı peş-peşe çaldırmasını söyledi. «Biraz gürültü olursa dinlemeyi güçleştirir,» dedi. Daha o kafasındaki nedeni açıklarken Sandy ayağa fırlamış, plak makinesine koşmuş, emri yerine getiriyordu bile. Ernie bu şaşı gözlü adama karşı içinden neden hayranlık uyandığını birden anladı. O hızlı düşünüş, o hesaplı hareketler, komut vermeye alışkınlık, bu adamın meslekten asker olduğunu, subay olduğunu açığa vuruyordu. Ya eskiden ya da hâlâ. Bir an sesine katı bir ton ve'iyor, bir an sonra karşısındakinin gönlünü almayı biliyordu.

Hay Allah, dîye düşündü trnie. Ona hayranlığımın nedeni, bana kendimi hatırlatması!

Zaten yabancının demin evde Ernie'yi bu kadar başarıyla iğneleyebilmesi-nin nedeni de buydu. Adam iğneyi bereye saplaması gerektiğini iyi biliyordu," çünkü Emie'yle ikisi, bir bakıma, aynı tip insanlardı.

Ernie hafifçe güldü. Bazen amma da eşekleşiyorum, diye geçirdi içinden.

— 355 —

— 354 —

Şaşı adam ardiyeden döndüğünde memnun memnun gülümsedi. Herkes Brendan'la Ginger'In hazırladığı masanın çevresine yerleşmişti. Emie'ye yaklaştı. «Gücenmedin ya?» dedi.

«Yok canım,» dedi Ernie. «Ayrıca... teşekkür ederim... çok teşekkür ederim.»

Yabancı masanın başına, kendisi için konmuş boş sandalyeye yürüdü. Plak makinesinden Kenny Rogers'in bir şarkısı yükselirken, «Benim adım Jack Twist,» dedi. «Neler olduğu konusunda sizden fazla bilgim yok, hatta belki sizden daha az biliyorum. Bu iş beni çok tedirgin ediyor. Ama size söylemem gereken bir şey daha var. Sekiz yıldır ilk kez kendimi haklı tarafta hissediyorum, hikâyenin iyi kahramanları arasında görüyorum... ve Tanrı şahidim olsun, buna. ne kadar ihtiyacım vardı, bilemezsiniz!»

Albay Falkirk'in yaveri Teğmen Tom Horner'in elleri pek kocamandı. Komutanının penceresiz odasına girdiğinde, avucundaki küçük kayıt aleti hiç görünmüyordu. Parmakları öyle iriydi ki, makinenin minik kontrol düğmelerine nasıl basabildiğine şaşıyordu insan. Oysa adam bu işlerde çok becerikliydi..' Makineyi masanın üzerine koydu, çalıştırdı, dinlemeye koyuldular.

Bu bant, telefon konuşmalarının kaydedildiği bantın kopyasıydı. Birkaç dakika önce Sükûnet Motelindekiler aralarında ne konuştularsa onları yansıtıyordu. Önce dertlerinin kaynağının Shenkfield değil, Thunder Tepesi olduğunu keşfetmişlerdi. Leland bunu sıkıntıyla dinledi. Tanıkların doğru yolu bu kadar çabuk bulacağını beklemiyordu. Zeki

oluşları onu hem kaygılandırıyor, hem de kızdırıyordu.

Makineden, «Tanrı aşkına susun. Burada konuştuklarınızı kimse duymuyor sanıyorsanız fena halde yanılıyorsunuz,» diye bir ses duyuldu.

«Bu Twist,» dedi Teğmen Horner. Sesi çok kalındı.

Ama onu da koca elleri gibi ustalıkla idare edebiliyordu. Yumuşak bir gürlemeyi andırıyordu konuşması. Bantı durdurdu. «Buraya gelmek üzere yola çıktığını biliyorduk. Tehlikeli biri olduğunu da zaten biliyoruz. Ötekilerden daha tedbirli davranacağını tahmin etmiştik... ama daha baştan savaştaymış gibi davranacağını bilemedik.»

Anladıkları kadarıyla, Jack Twist'in bellek engeli pek zayıflamış değildi. Füglere kapılmıyor, fobiler geliştirmiyor, tutkulara saplanmıyor, uykusunda da gezmiyordu. Demek ki apansız uçak kiralayıp Elko'ya doğru yola çıkmasına bir tek şey yol açmış olabilirdi: Polaroid'leri Corvaisis'le Block'lara yollayan hainden gelmiş bir mesaj.

İşi örtbas etmekle görevli birinin, herhalde Thunder Tepesindeki birinin, tüm operasyonu böyle sabote etmesi Leland Falkirk'i çileden çıkarıyordu. Bunu daha geçen cumartesi öğrenmişti. Dominick Corvaisis'le Block'lar mutfak masası başında oturup postayla gelen fotoğrafları tartışmaya başladıklarında. Le

-- 356 --

land hemen Thunder Tepesinde görevli herkes hakkında soruşturma açılmasını, herkesin ince elekten geçirilmesini emretmişti. Ama o iş sandığından çok yavaş gidiyordu.

«Daha beteri geliyor,» dedi Horner. Makineyi tekrar çalıştırdı.

Leland, Twist'in ötekilere tüfek mikrofonları, sonsuz menzilli vericileri anlatışını dinledi. Grup şoka kapılıp lokantaya geçmişti. Stratejilerini orada, kimse duymadan tartışacaklardı..

Horner makineyi sustururken, «Şu anda lokantadalar,» dedi. «Otoyola koyduğumuz gözcüleri ielsizle aradım. Tanıkların izgara evine geçtiğini görmüşler ama tüfek mikrofonu ayarlayamıyorlarmış.»

«Yapamazlar,» dedi Leland. «Twist işini biliyor.»

«Artık Thunder Tepesini öğrendiklerine göre, vakit kaybetmeden üstlerine gitmek zorundayız.»

«Chicago'dan haber bekliyorum.» «Sharkle hâlâ evinde kapalı mı?»

«Son duyduğumda öyleydi,» dedi Leland. «Bellek engeli tümüyle yıkıldı mı, bilmek istiyorum.

Yıkıldıysa, o yaz neler gördüğünü birilerine söyleme fırsatı bulursa, operasyon zaten yattı demektir. O zaman moteldeki tanıkların üstüne yürümek büyük bir hata olur. Başka bir plan kurmamız gerek demektir.»

Lokantanın parlak ışıkları altında Marcie, ana kucağının güveni içinde, daha Jack Twist kendini tanıtırken uyuklamaya başlamıştı. Uçakta uyumuş olmasına rağmen küçük kızın göz çevrelerinde yorgunluk halkaları göze çarpıyor, porselen teni altında damarlarının maviliği belli oluyordu.

Jorja da yorgundu. Ama Twist'in o gösterişli girişi, yemeğin verdiği miskinliği silip götürmüştü. Jorja artık ayıktı. Jack'in anlatacaklarını hevesle dinlemeye hazırды.

Jack kendini tanıtırken söze Orta Amerika'daki tutsaklık dönemine kısaca değinerek başladı, askeri hizmetinin o olayla sona erdiğini söyledi. Tutsaklık döneminini korkunç göstermiyor, daha çok sıkıcı ve bezdirici gösteriyordu anlatırken. Ama Jorja bu adamın orada çok ağır şartlarla boğuşmuş olduğunu sezdi. Jack'in tekdüze, sakın ses tonu, kendine çok güvenen, duygusal, fiziksel ve zihinsel güçlerinden çok emin olan, övünmeye ya da başkasından övgü dinlemeye ihtiyaç duymayan bir insan izlenimi yaratıyordu.

Yeni ölen karısı Jehny'yi anlatırken o kaygısız havayı sürdürmesi daha zor Oldu. Jorja o seste bu sefer bir kederin tonlarını duydu. Yine tekdüze bir anlatım, ama altta bir sevgi ve özlem ırmağı. Jack Twist'le Jenny arasındaki zihin ve ruh beraberliği kuşkusuz az rastlanır bir şeydi. Koma başlayana kadar. Çünkü Jenny'nin o uzun, ölüm benzeri uykusu sırasında, sihiri daha az bir ilişki mutlaka yıkılırdı. Jorja içinden, acaba böyle bir evlilik nasıl bir şeydir, diye merak etti, birden farkına vardı. Evlilik ne kadar sihirli olmuş olursa olsun, eğer Jack bu Jack olmasaydı, kendini uyuyan karısına bu biçimde adayamazdı. İlişkileri pek özel bir şeydi, tamam... ama bu adam daha da özel bir şeydi. Bunu anlamak, Jorja'nın Twist'e ve anlattığı hikâyeye karşı zaten büyük olan ilgisini daha da arttırdı.

Jack sanatoryumda Jenny'ye baktırabilmesini sağlayan girişimlerini pek açık anlatmadı. Yalnızca yaptığı işlerin yasadışı olduğunu, o işlerden gurur duymadığını, ama toplum dışı günlerin artık geride kaldığını söyledi. «Neyse ki masum insan öldürmedim hiç, Tanrı'ya

şükür,» dedi. «Sizde suç ortaklığı duygusu yaratacak ayrıntıları bilmeseniz daha iyi olur sanıyorum.»

Bu grupla birlikte başlarından geçen önemli olay Jack Twist'i de etkilemişti. Ama tıpkı Sandy'de olduğu gibi, önceki temmuzun olayları onda da yalnızca iyi etkiler yaratmıştı.

Ernie Block, «Galiba bize dolambaçlı olarak anlatmak istediğin şey, profesyonel bir hırsız olduğun,» dedi. Jack Twist cevap vermeyince Ernie devam etti. «Şimdi düşünüyorum da, suç, hayatını farkında olmadan beynimizi yıkayan kimselere açıklamış olmalısın. Bize anlattıklarından anladığıma göre kartpostalları bulduğun o kiralık kasaları, soygun yaparken kullandığın isimlerle tutmuş olmalısın. Demek ki önceki temmuzdan bu yana ordu da, hükümet de senin yasadışı faaliyetlerini biliyor olmalı.»

Jack'in sessizliği, gerçekten hırsız olduğunu onaylıyordu.

Ernie, «Ama beynini yıkayıp burada gördüğün olayı sana unutturduktan sonra seni serbest bırakmışlar, yaptığın işe devam etmene izin vermişler,» dedi. «Bunu neden yaptılar peki? Eğer Thunder Tepesinde olan olay ulusal güvenlikle ilgiliyse, orduyla hükümetin onu gizli tutmak için yasaları bile esnetip kıvracağını zaten anlamak mümkün. Ama onun dışında, yasadan yana çıkmaları beklenirdi. Sence de öyle değil mi?0 halde neden New York polisine imzasız bir tiyo vermediler, seni yeni bir suç işlerken suçüstü yakalatmadılar?» , Jorja, «Çünkü bize uyguladıkları bellek engellerinin sağlam olup olmadığı konusunda baştan beri kuşku duyuyorlardı,» dedi. «Bizi kontrol ediyorlardı. En azından arada bir bakıyor, ek bir unutturma seansı gerekip gerekmediğinden emin olmak istiyorlardı. Ginger'le

Pablo Jackson'a olanlar, kontrol altında olduğumuzu göstermeye yetiyor. Eğer Jack'i yakalamak gerektiğine, hatta herhangi birimizi yakalayıp zihin kontrol uzmanlarına tekrar teslim etmek gerektiğine inandıkları an, hepimizi el altında, aradıkları yerde bulabilmek istiyorlardı. Kolayca. Jack'i oturduğu apartman dairesinden ya da arabasından kaçırmak, herhalde bir cezaevinden kaçırmaktan daha kolay.»

Jack ona gülümsedi. «Hay Allah,» dedi. «Galiba üstüne bastın. Kesin öyle.» Jorja onun gülümsemesini ilk gördüğünde kanı donar gibi olmuştu ama bu sefer o etki değişmişti artık. Gülümseme birinci seferkinden çok daha sıcak görünüyordu gözüne.

Marcie uykusunda kelimeye benzeyen bîr ses çıkardı.

Jorja birden Jack

— 358 —

Twist'le gözgöze gelmekten çekindi, kızının mırıltılarını özür olarak kullanıp bakışlarını ona eğdi.

Jack, «Saklamak istedikleri sır öylesine önemli ki, beni serbest bırakıp istediğim suçu işlememe izin verdiler,» dedi.

Ginger Weiss başını iki yana salladı. «Belki de öyle değil. Belki bu suçluluk duygusunu onlar yarattı.

Tohumunu zihnine ektiler, sen de değiştin, yasaya saygı duydun.»

Jack, «Hayır,» dedi. «Asit dökülmesini herkesin zihnine tutarlı biçimde ekmeye bile zaman bulamadı onlar.

Herhalde beni dürüstleştirmeye hiç zaman ayıramazlardı. Hem zaten... gerçi anlatması zor ama... bu gece buraya geldiğimden beri yeni bir şeyin farkına vardım. Benim suçluluk duygusunu yeni baştan öğrenip topluma tekrar katılışımın nedeni, iki yıl önce burada gördüğüm o önemli şeyin, bana çektiğim acıların gerçek

apını göstermesi. Bu yeni perspektif sayesinde kendi ektiklerimin, ne kadar kötü olursa olsun, tüm hayatımı berbat etmeye değmeyeceğini görebildim.»

«Evet!» diye atıldı Sandy. «Ben de aynı Şeyi hissediyorum. Çocukken geçirdiğim o cehennem hayatı... onun bile hiç önemi kalmadı temmuzda olanlardan sonra.»

Sessizdiler. Hayatın en hırpalayıcı, en acı olaylarını bile önemsiz gösteren Şeyin ne olabileceğini düşünüyorlardı. Ama hiçbir! bir cevap bulamadı.

Jack plak makinesinde yeni Őarkıların düğmelerine basıp geri geldi, diğerlerine pek çok sorular sordu, hikâyenin bilmediği noktalarını öğrendi, son buluşlardan haberdar oldu. ıBu iş bitince, onlarla strateji konuşmaya, yarın için plan yapmaya başladı.

Jorja, Jack'in liderlik yeteneklerinden bir kere daha etkilenmişti. Grup atılacak adımları kararlaştırıp zamanlarını saptadığında, Jack'in uygun gördüğü Şeyleri yapmayı kabul etmiş oluyordu. Oysa Jack'in komut verdiği ya da onları sinsice o noktaya getirdiği duygusu kimsede yoktu. Jack'in motelde ilk belirmesinden bu yana, durumu sırf kişiliğinin gücüyle nasıl kontrolü altına alabildiği, insanlara sözünü nasıl geçirebildiği çok ilginçti. Bu sefer de yn göstermemeyi seçiyor, herkesin onun istediği noktaya çabucak varması da bu taktiğin iyi olduğunu gösteriyordu.

Jorja bu adamın kendisini etkileme nedenleriyle Ginger Weiss'in kendisini etkileme nedenlerinin aşağı yukarı aynı olduğunu anladı. Kendisi boşanma olayından bu yana nasıl bir insan olmak için uğraşıyorsa, bu adam öyle bİR insandı işte. Âlan'ın asla olamayacağı tipte bir insandı.

Grubun son ele aldığı konu, Falkîrk'in adamlarının saldırmaları ihtimaliydi. Şu sıra bellek engellerinin zayıflaması ya da büsbütün yıkılması olasılığı arttığına göre, düşman için her zamandan fazla tehlike oluşturuyorlar demekti. Yarın birbirlerinden ayrı olmaları gerekiyordu. Herkes kendine düşen işi yapmak üzere gruplar halinde ayrılacaktı. Ama bu gece motelde kalırlarsa, hep birarada kolay hedef olurlardı. Bu nedenle, içlerinden bazıları uyurken geri kalanların arabayla Elko'ya gitmesine, kent sokaklarında dolaşarak hep hareket halinde kalmasına, gözünü de açık tutmasına karar verildi. Sükûnet Motelinin gözaltında olduğu varsayılırsa, düşman bir baskında hepsini kolayca ele geçiremeyeceğini anlayacaktı o zaman. Gecenin dördünde motelden ikinci bir ekip yola çıkacak, ilk çıkanlarla kentin belli bir yerinde buluşup nöbeti onlardan devralacak, ilk grup motele dönüp uyuyacaktı.

Jack, «Ben ilk ekibe gönüllüyüm,» dedi. «Arkadaki tepelere bıraktığım Cherokee cipi alıp geleyim. Kim geliyor benimle?»

«Ben gelirim,» dedi Jorja. Bu söz ağzından çıktığı anda, kucağında kızının ağırlığını hissetti. «Yani... biriniz Marcie'yi odasına alırsa.»

Faye, «Kolay,» diye karşılık verdi. «Ernie'yle ve benimle kalabilir.»

Jack grupların biraz daha kalabalık olabileceğine dikkat çekti. Bunun üzerine Brendan Cronin de onlarla birlikte ilk ekibe katılmaya gönüllü oldu. Papazın bu tepkisi Jorja'nın içinde garip bir duygu doğurdu. Bu duygunun düş kırıklığı olduğunu çok sonra anlayacaktı.

Diğerlerinin sabah erken saatte başka görevleri olduğundan, ikinci ekip Ned'le Sandy'den oluşacaktı. Ekiplerarası randevu saat dörtte, Arco süpermar-ketindeydi.

Jack, «Oraya bizden erke'n varırsanız sakın Hamviç almayın,» diye uyardı onları. «Tamam, galiba hepsi bu kadar. Harekete geçelim.»

«Daha değil,» diye atıldı Ginger. Ellerini kenetlemiş, parmaklarına bakıyor, düşüncelerini derlemeye çalışıyordu. «Öğleden sonra Brendan geldiğinden beri, Dom'la ikisinin ellerinde halkalar belirip motelin içi o garip ışıkla ve sesle dolduğundan beri... tüm öğrendiklerimizi düşünüyorum, o garip olayları bu bilgilerin bir yerine uydurmaya çalışıyorum. Bir kısmını açıklayabilecek bir kuram buldum. Hepsini değilse bile, bir kısmını.»

Herkes Ginger'in kuramını duymak için heves gösterdi. Henüz tam biçimlenmemiş bir kuram olsa bile.

Ginger anlattı. «Düşlerimiz birbirinden farklı olmakla birlikte, onları birbirine bağlayan bir şey var...

aydede. Tamam. Öteki düşlerimiz de... yalıtılmış tulumlar, damar içi iğneler, kayışlarla bağlandığımız yataklar gibi tecrübelerimizle ilgili, onu anladık.

Onlar düş bile değil, anıların canlanması. O halde ayın da bu yer alan olayda önemli bir rolü olduğunu varsaymak doğal geliyor. Aydede de geçmiş bir olayın canlanmaya çalışması. Kabul mü?»

Dom, «Kabul,» dedi, ötekiler de başlarını evet anlamında salladılar.

Ginger devam etti. «Marcie'nin ay tutkusunun nasıl kırmızı ay hayranlığına dönüştüğünü gördük. Jack de bize birkaç gece önce rüyasındaki ay ışığının kan

kırmızısına dönüştüğünü söyledi. Başka hiçbirimiz rüyada kırmızı ay görmedik henüz. Ama. Jack'le Marcie'nin görmüş olması, onun da bir anı olduğunun kanıtı bence. Yani başka türlü ifade etmek gerekirse, 6 temmuz gecesi biz ayı kırmızıya çeviren bir şey gördük. Arasına Brendan'ın odasını dolduran o hayal ışık, sonra o ışığın kırmızıya dönüşmesi, yani bugün motelin

— 360 —

holünde seyrettiğimiz olaydaki gibi renk değiştirmesi, o temmuz gecesi gerçek aya olanların eşi. Hayali ışık belleklerimizi canlandırmak amacıyla gelen bir mesaj.»

«Mesaj,» diye onu yankıladı Jack. «Pekâlâ. Ama kim yolluyor o mesajı? Işık nereden geliyor? Nasıl doğuyor?»

Ginger. «O konuda da bir fikrim var,» dedi. «Ama adım adım gidelim. Önce ayın o gece kırmızıya dönüşmesi için ne olmuş olabileceğini düşünelim.»

■ Jorja da ötekiler gibi önce ilgiyle, sonra tedirginlikle dinledi. Ginger san-. dalyesinden kalktı, dolaşa dolaşa, aklına gelen sinir bozucu açıklamayı onlara anlattı.

= o =.

Ginger Weiss bilimsel dünya görüşüne yürekten bağlı bir insandı. Ona göre evren her zaman mantık kurallarına göre yürürdü. Esrarengiz bir olaya mantıklı biçimde saldırdınız mı, o olay asla karşı duramazdı. Ama bilim topluluğunun (ve tıp dünyasının) birçok üyesinin tersine canlı bir düş gücünün mantığa köstek olduğu kanısında değildi Ginger. Öyle olsa, şimdi diğerlerine anlattığı bu kuramı geliştiremezdi.

Oldukça garip bir kuramdı doğrusu. Diğerlerinin bunu nasıl karşılayacağı konusunda biraz ürküyordu. Plak makinesine doğru yürüdü, oradan tezgâha doğruldu, masaya döndü... konuşurken sürekli hareket halindeydi.

«Tutukluluğumuzun ilk gününde bizimle ilgilenen adamlar, biyolojik tehlikeleri önlemek üzere hazırlanmış yalıtılmış tulum giyiyorlardı. Demek bize bir şey bulaşmış olabilir diye kaygılanıyorlardı. Demek ki gördüğümüz şeyin bir kısmı, kırmızı bulut halinde bir biyolojik kontaminant, yani mikrop olabilir. Tepemizden geçerken ayı da kırmızı yaptı.» Jorja, «Ve biz hepimiz garip bir hastalık kaptık,» dedi.

Ginger, «Belki de dün otoyol yanındaki o özel yere gittiğimizde Dom'un 'içimde artık,' diye bağırışını hatırlayışım o yüzdendi. Eğer o gece kırmızı mikrop bulutunun içinde kaldıysa, onu soluduğunu farkettiyse, böyle söylemesi çok doğal. Brendan da bize aynı kelimeleri söyledi, 'içimde' kelimesi, Reno'da kırmızı ışığı odasında gördüğü anda otomatik olarak dökülmüş dudaklarından.»

«Bakteri mi? Hastalık mı? O halde neden hastalanmadık?» diye sordu Brendan.

Dom, «Çünkü bizi hemen tedavi ettiler,» dedi. «O noktayı dün, sen gelmeden çözmüştük, Brendan. Ama, Ginger, dün odayı dolduran o ışık buluttan süzülen ay ışığı olamayacak kadar parlaktı.»

«Biliyorum,» dedi Ginger dolaşırken. «Kuramım bu tam gelişmemiş haliyle pek her şeyi açıklamıyor. Senin elindeki halkaları da açıklamıyor. Belki doğru bile değildir. Ama buna karşılık, bazı şeyleri açıklıyor. Belki üzerinde bir süre düşünersek, öteki

şaşırtıcı şeyleri de açıklayabiliriz. Kuram olarak, çok sağlam bir yanı var.»

«Nedir o?» diye sordu Ned.

«Brendan'ın Chicago'da nasıl mucize tedaviler yapabildiğini açıklıyor. Ze-bediah Lomack'ın evinde fır dönen kâğıt ayları açıklıyor. Cumartesi gecesi Dom bize önceki yaz neler olduğunu anlatırken bu lokantada yer alan olayları açıklıyor. Belki o hayalî ışığın kaynağını da açıklayabilir.»

Ginger tekrar konuşmaya başlarken plak makinesindeki son şarkı da sona ermekteydi. Ama kimse kalkıp yeniden müzik koymadı. Açıklanmazı açıklama vaadi hepsinin aklını başından almıştı.

«Kuramın buraya kadar olan kısmı oldukça sıradan,» dedi Ginger. «Kırmızı bir mikrop bulutu. Bunda kabul etmesi zor bir taraf yok. Ama şimdi... benimle birlikte büyük bir düş sıçraması yapmak zorundasınız. Biz hep mucize tedavilerin ve inanılmaz olguların esrarengiz bir dış kaynağı olduğunu varsaydık. Brendan'ın başpapazı Peder VVycazik, o dış kaynağın Tanrı olduğuna inanıyor. Geri kalanımız onun pek de ilâhi bir şey olduğu kanısında değiliz. Ne olduğunu bilmiyoruz, ama bir dış güç olduğunu, bize ulaşmaya, bir mesaj iletmeye ya da bizi tehdit etmeye çalışan uzaktaki bir şey olduğunu varsayıyoruz. Ama ya bu mucizelerin bir iç kaynağı varsa? Diyelim ki Brendan'la Dom'da gerçekten bir güç var. Diyelim ki bu güç onlara, kırmızı ay gecesinde yer alan bir olay yüzünden geçti. Telekinetik gibi bir şey. Yani nesneleri el sürmeden kıpırdatmak gibi. O zaman kâğıttan ayların dönmesi ve lokantadaki devrilmeler açıklanabilir.»

Herkes Dom'la Brendan'a şaşkın gözlerle baktı. Ama en çok şaşırان o ikisiydi. Şok içinde, ağızlarını bir karış açmış bakıyorlardı Gînger'e.

Dom, «Ama bu gülünç,» dedi. «Ben psişik de değilim, sihirbaz da.» «Ben de,» diye atıldı Brendan.

Ginger başını iki yana salladı. «Bilinçli olarak değil.

Benim dediğim, belki o güç sizin içinizdedir de farkında değilsiniz. Sabırlı olun. Bir düşünün. Brendan'ın ellerinde halkaların ilk beliriş, yani tedavi yeteneğini ilk uygulayışı, hastanede küçük kızın saçlarını tararkendi. İçinin o kıza karşı acıma duygularıyla dolu olduğunu, ona yardım edemediği için bir çaresizlik öfkesine kapıldığını söylemişti. Belki bu yoğun çaresizlik ve öfke, içindeki gücü serbest bıraktı. Kendisi farkında olmadan. Zaten farkında olamazdı, çünkü bu gücü elde ediş de ona unutturulan şeyler arasında. Pekâlâ, ikinci seferinde, yaralanan polis olayında, Brendan kendini bir krizin ortasında buldu. Öyle bir durum da içindeki güçlerin tetiğini çekebilir.» Ginger daha hızlı adımlarla dolaşmaya koyuldu. Sözleri bitinceye kadar tartışma başlamasını istemiyordu. «Şimdi de Dom'un başından geçenleri düşünün. Birincisi Reno' da, Lomack'in evinde. Senin bize anlattığına göre, Dom... evin, içinde gezinirken, olaydaki esrarengizlik seni çaresizliğe itmiş, içinden odadan odaya koşmak, o kâğıttan ayları duvarlardan yırtıp çıkarmak gelmiş. Bunu kendin söyledin. Ve tabii öyle de oldu. Ayları duvarlardan yırtıp çıkardın... ellerinle değil, bu gücün yardımıyla. Hem unutma ki resimler yere ancak sen bağırdığın zaman düştü. 'Durun! Yeteri' diye bağırdığın zaman. Ayların dönmesi durunca, sen verdiğin komutun dinlendiğini sandın. Aslında onları kendin durdurdun.»

Brendan, Dom ve diğerklerinden bazıları hâlâ kuşkulu görünüyordı.

Ama Ginger, Sandy Sarver'in düş gücünü etkilemeyi başarmıştı. «Akla uygun! Cumartesi gecesi bu lokantada olup biteni hatırlayınca daha da mantıklı geliyor. Dom o temmuz ayının cuma gecesi neler olduğunu hatırlamaya çalışıyor, bellek engelinin etkilerini yıkmaya uğraşıyordu. O hatırlamak için savaş verir, uğraşırken... birden o garip gürültü, o gök gürültüsü duyuldu, lokantanın içini kapladı, her şey sarsılmaya başladı. Bilmeden eski olayları yeniden yaratmak için o içindeki gücü kullanmıştı belki de.»

«Güzel!» Ginger onlara cesaret vermeye çalışıyordu. «Gördünüz mü? Ne kadar düşünürseniz hikâye birbirini o kadar tutuyor.»

«Ya o garip ışık?» diye sordu Dom. «Brendan'la ben onu da mı bilmeden yarattık?»

«Evet, olabilir.» Ginger masaya döndü, kendi boş sandalyesinin arkasına dayandı. «Pirokinetik. Yalnız zihin gücüyle sıcaklık ya da ateş yaratabilme yeteneği.» Dom, «Ama o ateş değil, ışıktı,» dedi.

«Eh, ona da fotokinetik de o zaman. Bence Brendan'la sen karşılaştığınızda, bilinçaltından birbirinizdeki gücü tanıdınız. Zihninizin derin katmanları altında bir yer, o temmuz gecesinde olanları hatırladı. Unutturulan şeyleri. İkiniz de o anıları ortaya çıkarmak istediniz. Bu yüzden, farkında olmadan o garip ışığı yarattınız. 6 temmuz gününde ayın gökte renk değiştirip kırmızıya dönüşmesinin tekrarıydı o ışık. Bilinçaltınız anıyı engelin üzerine itmeye çalışıyordu.»

Ginger hepsinin kafasında bu garip düşüncelerin fır dönmekte olduğunu görüyordu. Onların duyduğu heyecanı biraz daha uzatması şarttı. Heyecanlıyken

daha iyi anlayabilirlerdi bu anlattıklarını. Sessiz düşünmelerine zaman tanınırsa kuşkuları yeniden uyanırdı, Ginger'in garip fikirlerini geri teptirirdi. Ernie Block başını iki yana salladı. «Dur bir dakika. Ben pek anlayamadım. Sen konuya girerken ayın kırmızı gözükmesi, önünden kırmızı bir mikrop bulutu geçtiği içindi dedin. Sonra tâ uzağa sıçrama yaptın, bize olan şeyin Dom'da ve Brendan'da garip bir güç uyandırdığını söyledin. Bunların ilişkisi nerede? Biyolojik kontaminasyonun bu psişik konularla ne ilgisi olabilir?» Ginger derin bir soluk aldı. Kuramın çekirdeğine varmışlardı işte. Burası en çılgın bölümüydü. «Ya biz... hepimiz bir bakteri ya da virüs kaptıksa... o virüsün yan etkisi de insanda derin kimyasal ya da .genetik hormonal değişikliklere neden olmaksa? Belki de beyinde! Ya o değişiklikler kişide bîr-

— 363 —

— 362 —

takım psişik güçler oluşturuyorsa? Ya o değişiklikler enfeksiyon geçtikten sonra bile kalıcı oluyorsa?»

Yüzüne değişik ifadelerle bakıyorlardı. Ama onu deli sanmış gibi bakmıyorlardı. Fazla hayalci de bulmuyorlardı. Daha çok, yarattığı bu mantık zincirine hayranlık duyuyor, son halkanın kaçınılmazlığını da görebiliyor gibiydiler.

«Ulu Tanrım,» dedi Dom. «Gerçek bu mu, değil mi, emin olamam ama beklemediğim kadar güzel kurulu bir kuram. Tam roman olacak fikir! Genetik olarak yaratılmış bir virüs... şaşırtıcı bir yan etkisi var... insan beyninde zorlama bir evrim yaratıyor, psişik güçler doğuruyor. Haftalardır ilk kez daktilonun başına koşmak istiyor canım. Ginger, eğer bu işten

sağ kurtulursak, bu konuda yazacağım romanın telif hakkından sana da pay veririm.»

Jorj'a Monatella uyuyan kızını yavaşça kucağında sallarken, «Ama neden doğru cevap bu olmasın?» diye sordu. «Neden sırf roman fikri olsun?»

Jack Twist, «Bir kere eğer bu doğru olsa, bize böyle bir virüs bulaşmış olsa, hepimiz psişik güçler geliştirirdik, öyle değil mi?» dedi.

Ginger, «Belki de hepimize bulaşmamıştır,» diye mırıldandı. «Veya bulaşmıştır, da, virüs hepimizde yerleşememiştir.»

Faye, «Ya da bu garip yan etki, o mikrobu alan herkeste çıkmıyordur,» diye akıl yürüttü.

«iyi fikir,» dedi Ginger. Yine dolaşmaya koyuldu. Bu sefer korkusundan değil, heyecanından dolaşıyordu.

Ned Sarver tek elini dökülmekte olan saçlarının arasından geçirdi. «Yani ordu o mikrobun bu yan etkisini biliyor muydu diyorsun? Bazılarımızda bu değişikliklere yol açacağını biliyor muydu?»

Emle, «Sanmam,» dedi. «Kesinlikle hayır. Gazeteden öğrendiklerinize bakılırsa, otoyolu 'kaza'dan hemen önce kapatmışlar. Yani demek kaza değilmiş. O

halde... bir kere ordumuzun elindeki

mikroorganizmayı deneyebilmek için bize bilerek mikrop bulaştırdığına inanmayı zor buluyorum. Ama böyle bir canavarlık yapmış olsalar bile, Ginger'in dediği değişikliklere yol açan bir virüsü bize bulaştırmazlardı. Çünkü, dostlarım, büyük psişik güce sahip insan demek, yeni bir canlı türü demektir. Üstün bir insan ırkı demektir. Üstün psişik güç, hemen askeriye, ekonomiye, siyasal güce çevrilebilir. Demek hükümet bir virüste böyle güçler bulunduğunu bilse, onu bizim gibi sıradan bir grup

insana vermezdi. Bir milyon yıl bekleşeniz, vermezdi. Bu imtiyaz forslulara, seçkinlere ayrılırdı. Ben de Dom'a katılıyorum. Kırmızı mikrop bulutu kuramını çok güzel buluyorum... yine de doğru olamaz diyorum. Ama eğer bize böyle bir şey bulaşmışsa, demek ki hükümet yan etkileri bilmiyordu.»

Ernie'nin sözleri üzerine herkes Brendan'la Dom'a yepyeni bîr bakışla bakmaya başlamıştı. Bu bakışta dehşet, tedirginlik, merak, saygı ve korku vardı. Papazla yazar içlerinde insanüstü bir güç bulunması ihtimalinden, belki kendilerini diğer insanlardan tümüyle ayıracak bir güç bulunması fikrinden rahatsızdılar.

«Hayır,» dedi Dom. İtiraz etmek için ayağa kalkar gibi oldu, sonra tekrar yerine oturdu. Sanki bacakları onu taşııyordu. «Hayır, hayır. Bu doğru olamaz, Ginger. Ben ne insanüstüyüm, ne sihirbazım, ne de... hilkat garibesi-yim. Haklı olsan, bunu hissederdim. Bilirdim, Ginger.»

Brendan Cronin de aynı derecede sarsılmış durumda, «Emmy İle WintoıV un iyileşmesinde araç olduğuma inanıyordum,» dedi. «Bir gücün... belki Tanrı değil ama herhangi bir gücün benim kanalımla iş gördüğünü düşünüyordum. Tedavici olarak kendimi hiç düşünmedim. Bakın, daha demin asit dökülmesi hikâyesinin doğru olmadığına, paravan olduğuna karar vermemiş miydik? Bize olan kaza değildi. Ne kimyasal, ne de biyolojik kazaydı. Bambaşka bir şeydi.»

Jack, Jorja, Faye ve Ned bir ağızdan konuşmaya başladılar. Gürültü artınca küçük Marcie uykusunda kaşlarını çattı, Ginger, «Durun, durun bir dakika,»

dedi. «Tartışmaya gerek yok, çünkü virüsün var olduğunu da, yok olduğunu da kanıtlayabilecek durumda değiliz. Henüz tabii. Ama belki işin öbür yanını kanıtlayabiliriz.»

Sandy Sarver, «Ne demek istiyorsun?» diye sordu. Ginger anlattı. «Belki Dom'la Brendan'daki gücün varlığını kanıtlayabiliriz. Onu nasıl edindiklerini değil... ama onlarda o gücün var olduğunu.»

Dom afallamıştı. «Nasıl?»

«Bir deneme yaparız,» dedi Ginger.

Dom bunun olamayacağından kesinlikle emindi.

Boşa zaman harcadıklarından, bu fikrin budalalıktan başka bir şey olmadığından yüzde yüz emindi.

Ama bir yandan da, ya doğru çıkarsa diye korkuyordu. Gücünün kanıtlanması onu sonsuza dek hilkat garibesi olarak damgalar, tüm insan ilişkilerinden yoksun bırakırdı. Eğer kendisinde tanrısal bir güç varsa, artık kimse ona merak ve korku duymadan bakamazdı. Dostlarla, sevgililerle geçen en yakın anlarda bile bu olağanüstü güçler bir engel oluşturur, ya gizli ya da açık bir duvar örüverirdi araya. İnsanların çoğu ona ya İmrenir ya da ondan nefret ederdi.

Durumun haksızlığı sinirine dokunuyordu. Otuz beş yıllık hayatının uzurt bölümü boyunca utangaç ve pısırik biri olmuş, çekingenliği onu silik bir hayata gömmüştü. Sonra birden değişmişti Dom. On beş ay boyunca, yani uyurgezerlik olayı başlayana kadar, dışa dönük biri olmuştu. Şimdi o harika 'normallik' döneminin sonu gelecekti. Eğer Ginger'in önerdiği deney Dom'da psişik güçler olduğunu kanıtlarsa, yine yalnız kalacaktı. Bu sefer eskiden olduğu gibi

**aşğılık duygusundan değil ama... herkes onun
üstünlüğüne inan-cağı için.**

•364 —

— 365 -

Test. Dom içinden, inşallah başarısız olur, diye dua ediyordu.

Brendan'la ikisi uzun masanın iki başında yalnız oturmaktaydılar. Jorja Monaîella uyuyan kızını lokantanın bir köşesindeki kerevete yatırmış, küçük kızı uyanmamıştı. Büyüklerin yedisi birlikte, masanın çevresinde yarım daire olmuş, durmaktaydılar, iki adım geriye çekilmiş, Dom'la Brendan'a konsantrasyon alanı tanıyorlardı.

Masada, Dom'un önünde bir tuzluk duruyordu. Ginger'in testine göre. Dom eliyle dokunmaksızın, konsantrasyon gücüyle o tuzluğu hareket ettirmeye çalışacaktı. «Bir santim yeter,» demişti Ginger. «O tuzlukta en ufacak bir kıpırtı yaratabiürsen, sende güç olduğunu anlarız.»

Birleştirilmiş masaların öbür ucunda, Brendan Cronin'in önünde de biberlik durmaktaydı. Dom tuzluğuna nasıl büyük bir dikkatle bakıyorsa, papaz da biberliğine öyle bakıyor, yuvarlak, çilli suratı Dom'unkine denk kaygılar yansıtıyordu. Gerçi Brendan mucize tedavilerde Tanrı'nın eline inanmadığını söylemişti, ama Dom'un kanısına göre papaz, için için ilâhi bir varlığın bu işe karıştığını ummaktaydı. İnancına geri dönmeyi çok istiyordu. Kilisesinin kucağına. Eğer mucizelerin kendisinden kaynaklandığı ortaya çıkarsa, şimdiye kadar bilinmeyen psişik güçlerden doğduğu kanıtlanırsa, hele de o güçlerin basit bir mikrobun işi olduğu anlaşılırsa, Brendan'ın ruhsal yücelme ve kutsal İnanç umutları yarım kalacaktı.

Tuzluk.

Dom gözlerini ona dikti, başka her şeyi zihninden çıkarıp tuzluğu kıpırdatmaya konsantre oldu. Bu garip yeteneklere sahip olduğunun kanıtlanmasını istemese de, o yetenekleri kullanma konusunda içten bir çaba göstermek zorunda hissediyordu kendini. Bunun doğru olup olmadığını bilmek zorundaydı.

Eğer güç varsa, onun nasıl kullanılacağı konusunda ne Ginger, ne de diğerleri hiçbir öneri getirememişlerdi.

«Ama,» diyordu Ginger. «Madem ki stres durumlarında kendiliğinden patlayabiliyor, onu istediğiniz zaman kullanmanın da yolunu öğrenmeniz gerekir... tıpkı bir müzisyenin müzik yeteneklerini canı isteyince kullanması gibi. Ya da senin boş bir sayfa kâğıda yeteneklerini dökmen gibi, Dom.»

Tuzluk hareketsiz duruyor, etkilenmiyordu.

Dom dikkatini zorladı, cam silindir, tepesindeki madeni kapak, içindeki beyaz zerrecikler evrendeki tek varlıkmiş gibi baktı ona. Tüm zihnini oraya yönlendirdi, iradesini zorladı, tuzluğu masanın üzerinde öteye doğru itmek için çaba gösterdi. O kadar zorlandı ki, sonunda dişlerini gıcırdatıp yumruklarını sıkmakta olduğunu farkettiler.

Hiçbir şey olmuyordu.

Taktik değiştirdi. Tuzluğa zihnen saldırıp onu topa tutuyormuş gibi davranacağı yerde, onunla bütünleşmeye çalıştı, hacmini, biçimini, dokusunu içinde hissetmek istedi. Belki de işin hilesi o tuzlukla bütünleşmektir. Bütünleş

— 366 —

me kelimesi uygun gibi geliyordu ona. Karşısındaki cansız bir cisim olduğu halde, onunla savaşmak yerine bütünleşmek daha doğru olabilirdi. Onu kısa bir teleknetik yolculuk için işbirliği göstermeye razı etmeliydi. Biraz öne eğilip tuzluğun o işlevsel basitliğini,

kolay tutulsun diye. oyulmuş parmak yerlerini, denge sağlamak için genişletilmiş tabanını, parlak madeni kapağını daha yakından inceledi...

Hiçbir şey olmadı. Tuzluk onun karşısında etkilenmeden duruyor, sabit mitolojik bir cisme benziyordu.

Ağırlığından daha ağır, zaman ve mekân içinde bu yere çakılmıştı sanki.

Ama evrendeki tüm maddeler gibi bu da. her an hareket halinde olmalıydı. Hiçbir zaman hareketsiz değildi.

Milyarlarca durmak bilmez atomdan oluşmamış mıydı bu tuzluk? O atomların elektronları habire çekirdeğin çevresinde yörünge çizmiyor muydu? Atom altı bir düzeyde, kesintisiz hareket halindeydi bu cisim de.

Kendi yapısı içinde habire kıpırdıyordu. Demek ek bir hareket yapması, insan gözleminin makrokozmlık düzeyinde şöyle bir sıçraması o kadar da zor olamazdı.

Bir sıçrama, bir tek...

Dom içinde ani bir hafifleme hissetti. Sanki bir güç kendisini kıpırdatmak üzereydi. Ama onun yerine... sonunda... tuzluk kıpırdadı. Dom o çirkin cisme öyle kendini kaptırmıştı ki, Ginger'le ötekileri gerçekten unutmuştu. Hepsi bir ağızdan hafif çığlıklar atıp soluklarını tutunca hatırladı onları. Tuzluk masanın üzerinde bir santim kaymakla yetinmedi, iki santim de kaymadı, yirmi santim de. Yukarıya doğru yükselip havaya kalktı. Sanki yerçekimi artık onu istemiyormuş gibi. Ufacık cam bir balonu tuzluk âdeta. Yukarıya doğru otuz santim, elli santim, bir metre yükseldi, bir yirmi dolaylarında durdu. Ayaktakllerin göz hizasındaydı aşağı yukarı. Hepsi ona dehşet dolu bakışlarla bakıyorlardı.

Masanın karşı ucunda Brendan'ın biberliği de yükseldi. Brendan ağzı açık, gözleri fincan gibi, kendi cam silindirine bakıyordu. Biberlik tam tuzluğun hizasında

durunca Brendan gözlerini ondan ayırmaya cesaret etti. Dom'a baktı, ürkek bakışları bîr kere daha biberliğe döndü. Gözlerini ayırdığı anda biberliğin düşeceğinden eminmiş gibiydi. Biberliğin göz teması kesildiğinde düşmeyeceğini anlayınca tekrar Dom'a baktı. Papazın gözlerinde birkaç duygu birden vardı. Şaşkınlık, hayranlık, korku... ve olağanüstü güç yüzünden Dom'la arasında bir kardeşlik.

Dom tuzluğu havada tutmak İçin zorlanması gerekmediğine şaşıyordu. Bu sihirli gösteriden kendinin sorumlu olduğuna İnanmak zordu. Tuzluğu kont-roluna aldığıının farkında değildi. İçinde bir güç falan hissetmiyordu. Besbelli telekinetik yeteneği otomatik olarak harekete geçmekteydi. Soluma gibi, kalbin çarpması gibi.

Brendan ellerini kaldırdı. Kırmızı halkalar yine belirmişti avuçlarında.

Dom da kendi ellerine baktı, avuçlarındaki halkaların kıpkırmızı olduğunu gördü.

Neydi bu halkaların anlam!?

Havada duran tuzlukla biberlik Dom'un içinde, deneyin başlangıcında duyduğundan daha yoğun bir beklenti duygusu yaratmaktaydı. Belli ki diğerleri de hissediyorlardı aynı şeyi. Brendan'la Dom'u başka marifetler de göstermek üzere cesaretlendiriyorlardı. «inanılmaz,» dedi Ginger soluk soluğa. «Bize düşey hareketi, havalanmayı gösterdiniz. Yatak olarak da kıpırdatabilir misiniz onları?»

Sandy Sarver, «Daha ağır bir şeyi de kaldırabilir misiniz?» diye sordu.

«Işık,» dedi Ernie. «Kırmızı ışığı yaratabilir misiniz?» Dom onların önerdiklerinden daha basit bir hareketle başlamayı doğru buldu, tuzluğu olduğu yerde hafifçe

döndürmeye çalıştı. Tuzluk bir anda havada dönmeye başladı, seyredenlerden bir soluk daha kurtuldu. Hemen ardından Brendan'ın biberliği de dönmeye başladı. Tavan ışığı ikisinin kapaklarından yansıyor, birbirini buluyor, onları danseden Noel ağacı süsleri gibi ışıltatıyordu.

Aynı anda iki minik cisim birbirine doğru yöneldiler. Ginger'in istediği yatay hareket başlamıştı. Ama Dom tuzluğu kendisinin yönlendirmediğini sanıyordu.

Herhalde Ginger'in önerisini Dom'un bilinçaltı kabul etmiş, şimdi psişik enerjiyi kullanarak işi görüyor, Dom'dan zihinsel bir çaba beklemiyordu.

Birleştirilmiş üç masadan ortadakinin üzerine gelince tuzlukla biberlik birbirine yirmi beş santim kala yatay hareketi kestiler. Yanyana, eskisinden daha hızlı dönmeye koyuldular. Yine ışık yansıtıyorlardı. Birbirinin çevresinde, senkronize daire yörüngeler çizerek dönüyorlardı.. Bu yalnızca birkaç saniye sürdü. Birden tuzlukla biberlik daha hızlı hareket etmeye başladı, hem kendi çevrelerinde, hem birbirinin çevresinde, daha karmaşık, parabolik yörüngeler çizerek hızla döndüler. Seyredenler sevinç içinde gülüp alkışlamaya başlamıştı.

Dom, Ginger'e baktı. Ginger'in ışıltı ışıltı suratında saf, huzurlu bir mutluluk vardı. Her zamandan güzel görünüyordu. Genç kadın bakışlarını tuzluktan ayırdı, Dom'a baktı, vahşi bir heyecanla sırtıttı, ona başparmağıyla zafer işareti yaptı. Ernie Block'la Jack Twist bu aerobik gösterisini ağızları açık seyrederken eski askerlerden çok, ilk kez havai fişeklerle oynayan çocuklara benzliyorlardı. Faye ellerini tuzlukla biberliğe doğru kaldırmıştı. Sanki onları havada tutan gücü hissetmeye çalışıyordu. Ned Sarver de gülmekteydi. Ama Sandy ağlıyordu. Bu Dom'u sarstı... ama hemen

.sonra, Sandy'nin aynı zamanda gülümsemekte olduğunu, yanaklarındaki yaşların sevinç gözyaşları olduğunu anladı.

. Sandy, Dom'un kendisine baktığını hissetmiş gibi ona döndü. «Ah, ne güzel, değil mi? Anlamı ne olursa olsun, harika bir şey değil mi bu? Özgürlük... bundaki özgürlük... tüm bağlardan kurtulma... yukarı yükselip uzağa uçma...» ,.

Dom onun ne hissettiğini, ne söylemeye çalıştığını anlıyor, çünkü kendi de aynı şeyi hissediyordu. Bu güce sahip olmanın kendisini İnsanlardan ebe

— 597

diyen ayıracağını bir an için unuttu, onun da içi sevinçe doldu. Evrim merdiveninde koca bir basamak atlamasının, insanı sınırlayan etkenlerden kurtulmanın ne alama geleceğini anlar gibi oldu. Bu gece Sükûnet Izgara Evinde tarih yazılıyordu. Dünyada artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağı seziliyordu. Ginger, «Başka bir şey daha yap,» dedi.

«Evet!» diye bağırdı Sandy. «Bir şeyler daha göster! Bir şeyler daha!»

Salonun diğer taraflarından başka tuzluklar da masalardan havalanmaya başladı. Altı, sekiz, sonra on tane. Bir an havada hareketsiz durdular, sonra ilk tuzluk gibi dönmeye başladılar. Biberlikler de birden onları izledi.

Dom bütün bunları kimin yaptığını hâlâ bilmiyordu. Her yeni numarayı gerçekleştirmek için, hiçbir çaba gösteriyor değildi. Aklından'geçen düşünce, gerçekleşiveriyordu. Brendan'ın 'vda bir o kadar şaşırmış olduğundan emindi.

Deminden beri sessiz olan plak makinesi birden çalmaya başladı. Bir Dolly Parton müziği, çalıyordu. Oysa kimse düğmesine basmamıştı.

Dom, acaba bunu ben mi yaptım yoksa Brendan mı, diye düşündü.

Ginger, «Tanrım, öyle heyecanlıyım ki neredeyse plotz edeceğim,» dedi.

Dom gülerek, «Plotz mu?» diye sordu. «O da ne demek?»

«Patlamak. Öyle heyecanlıyım ki patlayabilirim.»

Her tuzlukla biberlik havada dönüyor, İkişer ikişer birbirinin çevresinde dansediyordu. Derken on bir çift birden odanın çevresinde tren gibi sırayla döner oldu. Hızlı, daha hızlı... havayı yararken hışırtılar çıkarıyor, yansıyan, ışık kıvılcımları saçıyordu.

Bir anda bir düzine sandalye yerden kalktı. Öyle tuzluklarla biberlikler gibi kontrollü, şakacı bir tavırla da kalkmadı. Öylesine bir şiddet ve hırsla kalktılar, tavana öyle hızla uçtular ki, çarpıp kulakları sağır eden çatırtılar çıkardılar. Üzerine ampuller takılmış araba tekeri gibi avizelerden birine iki sandalye birden çarptı, ampuller patladı, odadaki ışık dörtte üçe indi. Avizenin telleri ve zinciri koptu, teker teker yere, Dom'un arkasına düştü. Sandalyeler" hâlâ tavanda, yarasarlar gibi titriyorlardı.

Tuzluklarla biberliklerin çoğu hâlâ baş hizasının yukarısında deli gibi dönmekteydi. Birkaçını sandalyeler kırmıştı yükselirken. Derken birkaç tuzlukla biberlik yörüngelerinden çıktılar, saçma sapan doğrultularda uçtular, durup titrediler, yere düştüler. Bir tanesi Ernle'nin omzuna çarpınca Ernle acıyla bağırdı. Dom'la Brendan kontrolü kaybetmişlerdi. Başlangıçta kontrolü nasıl sağladıklarını bilmediklerinden, onu nasıl tekrar ele geçirebileceklerini de bilemiyorlardı.

Salondaki kutlama havası bir anda paniğe dönüştü. Seyirciler masaların altına saklanmaya çalıştılar. Tavanda titreyen sandalyeler korkutuyordu onları. Sandalyeler tuzlukla biberliğe benzemez, ağır roket sayılırdı. Gürültü Marcie' yi de uyandırdı. Kız uyumakta olduğu kerevetin üzerinde doğrulup oturdu. Ağlıyor, annesini çağırıyordu. Jorja onu yanına çekti, masanın altına sokulurken sımsıkı kucakladı. Brendan'la Dom dışında herkes ateş hattından kaçmıştı.

— 369 —

F. : 24-

Dom o psişik gücü telle avucuna bağlanmış bir el bombası gibi hissediyordu.

Tepede üç dörf tuzlukla biberlik dengesini kaybedip roket gibi iniş yaptı. Bir düzine sandalye tavana daha sert çarpmaya başladı, kopan parçaları döküldü.

Dom saklansın mı, kontrolü sağlamaya mı çalışsın, bilemiyordu. Brendan'a baktı. O da felç olmuş gibiydi. Çarpıp duran sandalyeler tavandan sıva parçaları dökmeye başladılar.

Araba tekeri avizelerden sağlam kalan üçü zincirlerinin ucunda deli gibi sallanıyordu. Odanın her yanında garip gölgeler birbirini kovalamaya başlamıştı bu yüzden.

Bir tuzluk Dom'un tam önüne düştü, minik bir meteorit gibi çarptı masanın tahtasına. Tuzluğun camı parçalanmayacak kadar kalındı. Yine de çatladı, tuzlar döküldü, püskürdü, Dom yüzünü buruşturdu.

Altı gün önce Lomack'ın evinde fır dönen kâğıttan ayları hatırlayan Dom iki elini zangırdayan sandalyelere doğru kaldırdı, yumruklarını sıktı, kızıl halkaları örttü, «Kesin. Kesin artık. Kesin!» diye bağırdı.

Tepede sandalyeler titremeyi kesti. Tuzluklarla biberlikler dönerken durup havada hareketsiz kaldılar.

Bir iki saniye boyunca lokantanın içi doğaldışı bir sessizliğe gömüldü.

Sonra bir düzine sandalyeyle son tuzluklar küt diye düştü, masalara, diğer sandalyelere çarptılar. Her şey yığılıp kalınca Dorn'la Brendan'ın da masa altlarına saklananlar kadar yarasız beresiz kurtulduğu anlaşıldı. Dom gözlerini kırıştırarak papaza baktı. Çevreleri mezar sessizliğine bürünmüştü. Bu seferki sessizlik geçen seferkinden de uzun sürdü. Sanki zaman durmuştu. Derken Mar-cie'nin sızlanmalarıyla annesinin onu avutan sesi zamanın motorunu yeniden çalıştırdı, gerçek geri döndü, ötekiler de saklandıkları yerlerden çıktılar.

Ernie hâlâ omzunu ovalıyordu. Tuzluk çarpmıştı omzuna. Ama ciddi bir yara değildi. Başka yaralanan da yoktu. Ne var ki hepsi fena sarsılmışlardı.

Dom onların kendisine ve Brendan'a nasıl baktığını gördü. Kuşkuyla. Gücün varlığı kanıtlanırsa böyle bakarlar diye korkmuştu o da zaten. Bundan korkmuştu hep. Allah kahretsin!

Dom'un yeni durumundan etkilenmemiş gibi görünen bir tek Ginger vardı. Onu içtenlikle kucakladı, «Önemli olan gücün sende bulunması,» dedi. «Sende var. Sonunda onu kullanmasını da öğrenirsin. Harika bir şey bu.»

«Pek emin değilim,» diye mırıldandı Dom. Kırık sandalyelere, düşmüş avizelere bakıyordu. Jack Twist giysilerinden tuzları ve tozları silkelemekteydi. Jorja hâlâ, korkan çocuğu avutmakla uğraşıyordu. Faye'le Sandy saçlarındaki kıymıkları, başka pislikleri ayıklamaktaydılar. Ned ise tavanda kopan kabloların yaratabileceği tehlikeyi merak ediyordu. Dom, «Ginger, ben o gücü kullanırken bile nasıl yaptığımı

bilemiyordum,» dedi. «İş çığrından çıktığında... nasıl durduracağımı da bilemedim.»

«Ama durdurdun.» Ginger kolunu onun belinden çekmiyordu. Sanki onun da avutulmaya ihtiyacı olduğunu seziyordu. «Durdurdun işte, Dom.»

«Ama belki gelecek sefere durduramam.» Titremekte olduğunu farkettil. «Şu yıkıntıya bak. Ulu Tanrım! Ginger, birimiz fena halde yaralanablirdik.»

«Hiçbirimiz yaralanmadık.»

«Biri ölebllirdi bile. Belki gelecek sef...»

«Daha iyi olacak,» dedi genç kadın.

Brendan masanın çevresini dolaşıp yaklaştı. «Fikrini değiştirecektir, Ginger. Biraz zaman tanı ona. Ben bir daha deneyeceğim... bundan eminim. Gelecek sefere yalnızken deneyeceğim. Bir iki güne kadar. Bu işi iyi bir düşünmeye vakit bulduktan sonra, dışarıya, açık araziye çıkacağım, insanlardan uzakta bir yere gideceğim. Kendimden başka kimseye zarar veremeyeceğim bir yere. Orada bir daha deneyeceğim. Sanırım... enerjiyi kontrol etmek zor olacak. Uzun zaman alacak, çok uğraşmak gerekecek. Belki yıllarca. Ama çalışacağım. Egzersiz yapacağım. Dom da yapacak. Bir iki dakika düşününce o da anlayacak zaten.»

Dom başını iki yana salladı, «İstemiyorum ben bunu. Başka insanlardan bu kadar farklı olmak İstemiyorum.» «Ama artık farklısın,» dedi Brendan. «İkimiz de öyleyiz.» «Bu çok kaderci bir yaklaşım.»

Brendan gülümsedi. «Gerçi ben bir inanç krizi içindeyim ama. yine de papazım. Bu yüzden alın yazısına, kadere inanırım. İnancın gereklerindendir. Ama biz papazlar zeki insanlarızdır. Bir yandan kaderci olup bir yandan da özgür iradeye inanmayı başarırız. Her ikisi de inancın gereğidir.» Papazın açısından bu olayların psikolojik

etkileri, Dom'un duyduğu korkudan çok farklıydı. Cronin konuşurken durmadan parmak uçlarına yükseliyor, sanki uçmaya hazırmış gibi görünüyordu.

Dom onun bu iyimserliğini hiç anlayamadığı için konuyu değiştirdi. «Eh, Ginger, bir yandan senin bu çılgın kuramının yarısını kanıtlarken, bir yandan, da öbür yarısının geçersiz olduğunu kanıtladık.»

Ginger kaşlarını çatı. «Ne demek İstiyorsun?»

Dom eliyle lokantanın İçindeki eşya kargaşalığını göstererek konuştu. «Bu patırtının arasında, halkaların avuçlarımda belirmediğini gördüğüm zaman, psişik gücün garip bir virüs enfeksiyonundan kaynaklanmadığına karar verdim. Kaynağının başka bir şey olduğunu biliyorum. Daha da garip bir şey... ama ne olduğunu bilmiyorum.»

«Ya?» dedi Ginger. «Hangisi doğru? Yalnızca karar mı verdin, yoksa gerçekten biliyor musun?»

«Biliyorum,» dedi Dom. «Tâ içimden... biliyorum.»

Brendan mutlu mutlu, «Ben de,» diye atıldı. Ernie, Faye ve diğerleri de bu arada onların çevresine toplanmaktaydı. «Haklı çıktın, Ginger. Güç Dorn'la Brendan'da derken haklıydın. Dediğin gibi, o temmuz gecesinden beri bizde

— 371 —

— 370 --

bu güç. Ama bunu nasıl elde ettiğimiz konusunda yanlışın var. Dom'un" da dediği gibi, o patırtının ortasında, biyolojik kontaminasyonun gerçek kaynak olmadığını hissettim. Asıl cevap nedir, hiç bilmiyorum... ama bence de kuramının o yanını safdışı bırakmak gerek.»

Brendan'ın demin sergiledikleri o korkunç olaya rağmen neden bu kadar neşeli olduğunu Dom yeni yeni

anıyordu. Bu olaylarda dinsel bir yan görmediğini söylemesine rağmen, papaz aslında mucizevi tedavilerin, hayali ışıkların ilâhi bir kaynağı olduğu umudundan vazgeçmiş değildi. Gücün kendisine Tanrı tarafından değil de, garip bir mikrobun yan etkisi olarak gelebilmesi ihtimali onu kırıyordu. Akılsız bir mikrobun farkında olmadan yarattığı bir etki. Hem de insan yapısı bir virüsün. O ihtimalden kurtulduğuna seviniyordu her şeyden önce. Belki açıklama yine ilâhi bir nedene dayanır diye umut etmeye başlamıştı yeni baştan. Dom içinden, keşke ben de bu işin ilâhi olduğunu düşünüp avunabil--sem, dedi. Ama şu anda ancak tehlikeye ve ölüme inanabiliyordu. Üzerine gelen iki tehdit bunlardı. Portland'dan Mountainview'ya giderken geçirdiği kişilik değişiklikleri, bu geceki değişikliklerin yanında gülünç kalırdı. Neredeyse mikrobun kendisini kemirip bitirmesini, vücudunu esir almasını, Domi-nick Corvaisis görünümünde dünyada volta atmasını bekliyordu.

Çılgınlık.

Ama yine de kaygılanıyor, korkuyordu.

Çevresinde toplananların hepsine bir bir baktı. Bazıları bir an onunla gözgöze gelip sonra hemen bakışlarını kaçırdılar. Tehlikeli biriyle gözgöze gelmekten kaçınır gibi. Diğerleri... özellikle Jack Twist ve Ernie, onunla çekinmeden gözgöze geldiler, ama duydukları tedirginliği saklayamadılar. Davranışı değişmeyen bir tek Ginger'le Brendan'dı görünüşe göre.

Jack o etkiyi kırmaya çalışarak, «Eh, bugünü bitirelim artık bence,» dedi. «Sabaha işimiz çok.»

Ginger, «Sabaha bu esrarların daha çoğunu aydınlatacağız,» dedi. «Her gün aşama yapıyoruz.»

Brendan mutlu bir sesle, «Yarın büyük bilinçlenme günü olacak. Hissediyorum,» diye mırıldandı.

Dom ise, yarın hepimiz öleceğiz, diye düşündü. Ya da... keşke ölseydik diyeceğiz.

==: ○ =

Albay Leland Falkir'k'In başı hâlâ çatlarcasına ağrıyordu. Önceki yazın hem duygusal, hem zihinsel olarak sarsıcı olaylarından beri edindiği iç görüş yeteneği sayesinde, bir yerde aspirinin etki yapmamasına sevindiğini görüyordu. Başka acılardan zevk aldığı gibi başağrısından da zevk almaktaydı. O zonklamalardan sapık bir güç ve enerji sağlıyordu.

Teğmen Horner gitmişti. Leland penceresiz odada bir kere daha yalnızdı.

Ama artık Chicago'dan telefon beklemiyordu. Horner ayrıldıktan az sonra gelmişti o telefon. Haberlerin "hepsi de kötüydü. ,

Calvin Sharkle'ın Evanston'da bugün erken saatlerde kuşatılmış olan evi hâlâ kuşatma altındaydı. Belki on iki saat daha sürecekti bu durum. Sharkle' ın boşboğazlık edip Chicago polisine ya da basına bir şeyler anlatmayacağından emin olmazsa, Albay Leland'ın bir kere daha otoyolu kapatıp bölgede karantina uygulamasına olanak yoktu. Gecikme onu sinirlendiriyordu. Hele de moteldeki tanıkların dikkati artık Thunder Tepesine çevrilmiş olunca. Üstelik planlarını artık tüfek mikrofonların ulaşamayacağı yerlerde yapıyorlardı. Leland en çok bir gün daha bekleyebileceğini hesaplamaktaydı. Ama Illinois'daki olay yarın güneş batarken hâlâ durulmamışsa, Sükûnet Moteline doğru harekete geçecek, tüm rizikoları da göze alacaktı.

Chicago'dan gelen ikinci habere göre, ajanlar gizlice Emmeline Halbourg'la Winton Tolk'un durumunu incelemiş, gözlemlenen iyileşmelerin bilinen tıpla açıklanamayacağını öğrenmişlerdi. Peder Stefan VVycazik'in Noel günü yaptıkları, Halbourg'la Tolk'u ziyaret etmesi, polis laboratuvarına uğraması, balistik uzmanlarıyla konuşması, onun da bu tedavilerde Brendan Cronin'in parmağı bulunduğuna inandığını ortaya koyuyordu.

Leland, Cronin'in tedavi güçlerini ilk olarak dün öğrenmişti. Dominick'in motelden Chicago'ya telefon edip Peder VVycazik'le yaptığı konuşmayı dinlerken. Eğer cumartesi gecesinin olayları onu biraz hazırlamamış olsa, bunu öğrenmek gerçekten şok yaratırdı.

Cumartesi gecesi Corvaisis motele geldiğinde, Leland Falklrk'le gözlem ekibi konuğun Block'larla yaptığı ilk konuşmaları inanamayarak dinlemişlerdi. Lomack'in Reno'daki evinde kâğıttan ayların yaptığı dans, çılgın bir beyinde gerçekte hayalin birbirine karışması izlenimi yaratıyordu.

Ama daha sonra, Corvaisis'le Block'lar lokantada yemeklerini yedikten sonra, yazar 6 temmuz akşamı olayların başlamasından hemen önceki dakikaları yeniden canlandırmaya çalışmıştı. Şaşırtıcı bir şey olmuştu o zaman. Olayı hem lokantanın telefonundan geien sesler, hem de gözlem ekibinin raporları onaylıyordu. Lokantada ne var ne yoksa titremeye başlamış, içeriği garip bir uğultu doldurmuş, esrarengiz elektronik düdük sesleri duyulmuş, sonunda pencere camları patlamıştı.

Bu durum Leland'a da, olayı örtbas etmekle görevli tüm elemanlara ye özellikle bilim adamlarına da pek tatsız

gelmişti. Ertesi gün Cronin'in tedavi gücünün öğrenilmesi havayı daha da elektrikleştirmişti. Başlangıçta bu gelişmeler, açıklanmaz gibi görünmekle birlikte, Leland biraz düşününce kanını donduran bir açıklama hulmayı başarmıştı. Bilim adamları da aynı sonuçlara varmışlardı. Bazıları Leland kadar korkuyordu. Kimse ne beklemek gerektiğini bilemez olmuştu. Her şey olabilirdi artık.

O temmuz gecesinde, kontrol bizde sanıyorduk, diye düşündü Leland. Ama belki daha biz olay yerine varmadan elimizden kaçırmıştık o kontrolü.

— 372 —

Tek avuntu... içlerinden yalnızca Corvaisis'le papazın... bunu kapmış ol-maşıydı... görünüşe göre. Belki «kapmak» kelimesi de uygun değildi. Belki esir olmuşlardı o güce. Belki de onlara olan şey için uygun bir sözcük yoktu. Daha önce kimseye olmamıştı ki öyle bir şey! Neden bir kelimesi olsundu!

Sharkle'ın evindeki olay yarın bastırılrsa bile, basına haber sızmaması sağlansa bile, Leland moteldekilere tokatı istediği gibi güvenle indiremeyecekti artık.

Corvaisis'le Cronin... hatta belki ötekiler de... iki yaz öncesine göre daha güçlü olabilirlerdi. Belki Corvaisis'le Cronin artık aynı insanlar değillerdi. Belki başka birileri ya da başka bir şey olmuşlardı. Belki onlarla başa çıkmak imkansızlaşmıştı.

Leland'ın başağısı daha da azdı.

Masadan kalkarken kendi kendine, ye o başağrısını, dedi. Beslen onunla. Acıyla beslen. Yıllardır yaptığın şey bu, budala. Bir iki gün daha beslen acıyla. Bu işin üstesinden gelinceye kadar... ya da geberlp gidinceye kadar. Hangisi önce gelirse.

Penceresiz odadan çıktı, penceresiz dış odadan geçti, penceresiz koridorda ilerledi, penceresiz haberleşme merkezine girdi. Teğmen Horner'le Çavuş Flxx köşedeki masada oturuyorlardı. «Adamlara söyleyin, yatsınlar,» dedi Leland. «Bu gece tamam. Bir gün daha bekleyip Sharkle'ın evindeki duruma bakacağım.»

Horner, «Ben de size geliyordum,» dedi. «Motelde bir gelişme var. Sonunda lokantadan çıktılar. Twist gidip motelin arkasındaki tepelerden bir Cherokee cip getirdi. Kendisi, Jorja Monatella ve papaz binip Elko'ya doğru gittiler.»

Leland, «Gecenin bu saatinde nereye gidiyorlar?» diye sordu. Bu gece motele yürüyüş emri verse, o üçünü elinden kaçıracağını anlamıştı. O kadar emindi ki tanıkların sabaha kadar yataklarına çekileceğinden.

Horner parmağıyla Flxx'i gösterdi. Flxx kulaklıkları takmış, moteli dinliyordu. «Duyduğumuz kadarıyla Twist, Monatella ve papaz... bir sigorta önlemi olarak gidiyorlar. Hepsini bir çırpıda kolayca yakalayamayalım diye. Bu Twist'in fikri olmalı.»

«Allah kahretsin!» Leland ağrıyan şakaklarını parmaklarıyla ovarak içini, çekti. «Pekâlâ. Bu gece basmayacağız onları nasılsa.»

«Ama yarın ne olacak? Ya yarın da gruplara ayrılırlarsa?»

«Sabahleyin adam takarız peşlerine,» dedi Leland. Şu ana kadar kimseyi izletmeye gerek görmemişti. Sonunda hepsinin motelde toplanacağını nasılsa biliyordu. Ama eğer onları yakalayacağı sırada ayrılmaya kalkarlarsa, her birinin her an nerede olduğunu bilmek, zorundaydı. Horner, «Yarın nereye gittiklerine göre, belki izlendiklerini anlarlar,» dedi. «Bu apaçık arazide gizli iş yapmak zor.»

«Biliyorum,» dedi Leland. «Bırak görsünler. Görülmemeyi istemiştin, ama: o bitti artık. Belki bizi görmek dengelerini bozar, kendilerini toplayana kadar da iş işten geçmiş olur. Belki korkarlarsa, korunmak için biraraya gelirler.»

Horner kaygılı bir sesle, «Onları motel dışında, Elko'da falan yakalamak zorunda kalırsak kolay olmaz,» dedi. «Yakalayamazsak, öldüreceğiz demektir.» Leland bir sandalye çekip oturdu. «Şimdi izleme planını yapalım, şafakta adamlar işbaşında olsun.»

14 Ocak, Salı

Sah sabahı.yedi buçukta Peder Stefan VVycazik, gece geç saatte Brendan' dan gelen bir mesaj üzerine, Evenston'a doğru yola çıkmaya hazırlanıyordu. Sükûnet Moteli müşterilerinden Calvin Sharkle'ın bilinen adresine gidip bir bakacak, telefonun neden çıkarılmış olduğunu öğrenmeye çalışacaktı. Nevada'da geceki olayların önemi anlaşıldığında, İzini bulamadıkları tanıklarla da ilişki kurmak için her çabanın gösterilmesine karar vermişlerdi. Stefan mutfakta paltosunu ilikledi, şapkasını giydi.

Peder Michael Gerrano kahvaltıya oturmak üzereydi.

«Belki de Brendan olayıyla ilgili daha çok şey bilmem gerekir,» dedi. «Size... belki bir şey olursa diye.»

VVycazik ciddi ve kesin bir sesle, «Bana bir şey olmaz,» dedi. «Tanrı bana elli yıl dünyayı öğretme zahmetini göze aldıktan sonra, tam kiliseye en iyi hizmeti sunacağım sırada öldürür mü beni?»

Michael başını iki yana salladı. «Siz her zaman o kadar...»

«Kesin inançlıyım, öyle mi? Elbette öyleyim. Tanrıya güvenirsen seni hiç yarı yolda bırakmaz, Michael.»

Michael gülümsedi. «Ama ben... öyle inatçısınız ki... diyecektim.»

«Genç bir papazdan bu ne saygısız bir söz!» Stefan bir yandari kalın atkısını boynuna doluyordu. «Genç papazlardan alçakgönüllülük beklenir, peder. Çok iş beklenir. Yük beygiri gibi çalışmaları beklenir. Amirlerine de tapmaları beklenir.»

Michael sırttı. «Ya, öyle. Eğer amir cemaatin yağ çekmesinden şımarmış biriye...»

Telefon çaldı.

Stefan, «Beni arıyorlarsa çıktı de,» dedi.

Eldivenleri eline geçirirken kapıya doğru ilerliyordu. Ama Michael kulaklığı ona uzattı. «VVİnton Tolk arıyor,» dedi. «Brendan'ın kurtardığı polis. Çok telâşlı. Sanki isteriye tutulmuş. Brendan'la konuşmak istiyor.»

Stefan telefonu alıp kendini tanıttı.

Polisin sesi gerçekten çok kaygılıydı. «Peder, hemen Brendan Cronin'le konuşmam gerek. Çok önemli.»

— 375 —

«Korkarım o burada yok,» dedi Stefan. «Ülkenin öbür ucunda. Ben yardımcı olabilir miyim?»

«Cronin...,» Tolk'un sesi titriyordu. «Bir şey...i bir şey oldu ama ben anlayamıyorum. Çok garip. Tanrım, en garip, en çılgın türden bir şey... ama Brendan'la ilgili olduğunu hemen anladım.»

«Eminim ki yardımcı olabiliriz. Neredesin, VVİnton?»

«Görev başında. Vardiya sonu. Kentin kuzeyinde. Bir bıçaklama ve silahlı saldırı oldu. Korkunç! Sonra da... Bakın, Cronin'in buraya gelmesini istiyorum. Bunu açıklaması gerek. Şart bu. Hemen.»

Peder VVycazik, Tolk'dan bir adres almayı başardı, kiliseden koşarak çıktı, yolda arabayı hız sınırlamalarına aldırmaksızın sürdü. Yarım saat geçmeden kentin kuzey

kesimindeki birörnek binalarla dolu mahalleye gelmişti. Altı katlı, tuğla apartmanlar... yoksul bir mahalle. Aradığı apartmanın önünde park edecek yer olmadığından arabayı köşe başında bıraktı. Her yerde polis arabaları göze çarpıyordu. Resmi ve sivil polis arabaları, bir de kamyonet. Kamyonetten gelen telsiz sesleri ortalığı doldurmaktaydı. İki polis arabaların başında nöbet bekliyordu. Stefan'ın sorularına karşılık, olayın üçüncü katta, 3-D dairesinde, Mendoza'ların evinde olduğunu söylediler.

Kapının camı çatlaktı. Yapışkan bantla tutturulmuştu cam. Değiştirileceğe de benzemiyordu. Giriş holü iç kapayan bir yerdi. Yer karolarından birkaçı kayıp, diğerleri çok kirliydi. Duvarların boyası soyuluyordu. Merdivenleri çıkarken Stefan iki güzel çocuk gördü. Biri paçavra bebekle, biri ayakkabı kutusuyla oynuyorlardı. Mendoza'ların açık kapısından girdiğinde, bej bir kanepenin kırmızı kanlarla vıcık vıcık olduğunu gördü. Öyle çok kan vardı ki kanepede! Yüzlerce damla, da arkadaki duvara sıçramıştı. Birinin İri bir kurşun yediğini, kurşunun önünden girip arkasından çıktığını düşündü. Duvarın sıvasını dört kurşun delmişti. Abajur, sehpa, kitap rafı, halının bir kısmı hep kan içindeydi. Bunun bu kadar iğrenç görünmesinin bir nedeni de, evin aslında temiz ve bakımlı olmasındandı. Mendoza'lar bu yoksul mahallede oturmak zorundaydılar, ama dar gelirlilerin pek çoğu gibi yoksulluğun tüm koşullarına uymayı kendilerine yediremiyorlardı. Sokaklardaki, merdivenlerdeki pislik, onların kapısında duruyor, İçeriye giremiyordu. Pırıl pırıldı evin içi.

Stefan şapkasını çıkarıp salona doğru iki adım attı, oradan yemek odasına, yemek odasından da mutfığa geçildiğini gördü. Küçük mutfak dedektifler, üniformalı

polisler, laboratuvar teknisyenleriyle doluydu. Belki bir düzine adam. Çoğu pek polis gibi davranmıyordu. Tavırları Stefan'ı şaşırttı. Laboratuvar görevlilerinden bir kısmının işi bitmişti besbelli. Ama kimsenin gitmeye niyeti- yoktu. İkili üçlü gruplar halinde, alçak sesle konuşmaktaydılar.

İşle meşgul olan bir tek dedektif vardı. Mutfak masasının başında, karşısında Madonna suratlı bir Latin kadınıyla oturmaktaydı. Ona sorular soruyor, 'Bayan Mendoza diye hitap ediyor, cevapları teype kaydediyordu. Kadın yardımcı olmak istiyordu, ama gözleri sık sık, kucağında bir çocukla volta atıp duran bir adama dönmekteydi. Herhalde kocasıydı adam. Çocuk altı yaşlarında, şirin bir şeydi. Erkekti. Bay Mendoza onu koluna oturtmuş, durmadan bir şeyler söylüyor, okşuyor, gür saçlarını karıştırıyordu. Besbelli demin burada yer alan şiddet olayları sırasında bu adamın oğlunu kaybetmesine ramak kalmıştı. Çocuğun kurtulduğuna inanamıyor gibi bir hali vardı.

Polislerden biri Stefan'ı gördü, «Peder VVycazik,» diye seslendi. Pek bağırmamıştı. Ama Stefan'ın adı duyulunca herkes sustu. Stefan o yüzlerdeki 'ifadeyi ömrünce unutamayacağını anladı. Sanki ağzından çıkacak bir kelimeyle tüm olup bitenlere ışık tulmasını bekliyorlardı ondan. Ne olmuş burada acaba, diye~ merak etti. içi tedirgindi. «Bu taraftan, peder,» dedi üniformalı polis.

Stefan eldivenlerini çıkararak onun peşinden yürüdü. Hâlâ kimse konuşmuyordu. Papaza yol açtılar. Polisler papaz yatak odasına girince, VVinton Tolk' la bir başka polisi düzgün bir yatağın kenarına oturmuş buldular. «Peder VVycazik geldi,» dedi onu getiren polis. Sonra da dönüp odadan çıktı.

Tolk öne eğik oturmuş, dirseklerini dizlerine dayamış, yüzünü ellerine gömmüştü. Başını kaldırmadı. Öbür polis kalkıp kendini Paul Armes olarak tanıttı. VVinton'un ekip arkadaşıydı. «Bence... VVin'den dinleseniz daha iyi olur,» dedi. «Sizi yalnız" bırakayım.» Kapıyı arkasından kapayıp çıktı.

Yatak odası küçüktü. Yatak, başucu masası, çekmeceli dolap ve bir sandalye sığmıştı ancak. Peder VVyczak sandalyeyi çekip oturdu, VVinton'un yüzüne baktı. Diz dizeydiler.

Stefan atkısını çıkarırken, «VVinton, ne oldu?» diye sordu.

Tolk başını kaldırıp baktığında Stefan onun yüz ifadesinden şoka kapıldı. Olayın VVinton'u yıkıp mahvetmiş olacağını sanıyordu. Oysa adamın yüzünde bir coşku, bir sevinç, zaptedemediği bir heyecan vardı. «Peder, Brendan Cronin kim?» Koca adamın sesindeki titreşim cüssesine hiç uymuyor, içindeki sevinci de çok belli ediyordu. «Nedir Brendan Cronin?»

Stefan kararsızdı. Sonunda tam gerçeği söylemeye karar verdi. «O bir papaz.»

VVinton başını iki yana salladı. «Ama bize öyle söylemediler.»

Stefan içini çekti, başını salladı. Sonra Brendan'ın inancını nasıl kaybettiğini, kendisinin onu nasıl gelenek dışı yöntemlerle tedavi etmeye kalktığını, nasıl polis devriye arabalarıyla dolaşmasını sağladığını anlattı. «Sana ve arkadaşına onun papaz olduğu söylenmedi, çünkü o zaman, ona farklı davranırdınız. Hem onu utandırmak da istemedim.»

«Düşmüş bir papaz!» VVinton çok şaşırmıştı.

«Düşmüş değil,» dedi Peder VVycazik güvenli bir sesle. «Belki biraz sendeliyor. Ama zamanla inancını yeniden kazanacak.»

Odanın yetersiz ışığı başucu lambasıyla dar bîr pencereden geliyor, siyah

— 377 —

— 376 —

polisi gölgede bırakıyordu. Gözlerinin akı fener gibiydi.

■ «Vurulduğumda Brendan beni nasıl iyileştirdi? O... mucizeyi nasıl yaptı? Nasıl?» «Mucize olduğuna neden karar verdin?»

«Göğsümden iki kurşun yemiştım. Üç gün sonra hastaneden taburcu oldum. Üç gün! On günde, işe başlamaya hazırdım. Ama iki hafta zorla evde tuttular beni. Doktorlar durmadan sağlam yapımdan söz ediyorlardı. Böyle bir vücutta iyileşme de kolay olur, diyorlardı. Sanırım olayı bana değil, kendilerine açıklama sevdasındaaydılar. Ben şanslı olduğuma inanmıştım. Bir hafta'önce işe başladım. Ama sonra... başka bir şey oldu.» VVİnton gömleğinin düğmelerini açtı, fanilasını yukarı çekip göğsünü gösterdi. «Yara izleri.»

Peder VVycazik ürperdi. VVİnton'a çok yakın olduğu halde, daha da eğilip şaşkınlıkla baktı. Yara izi falan yoktu adamın göğsünde. Tam yok değilse bile... birer solgun lekeden ibaretti. Ameliyat izleri hiç görünmüyor gibiydi. Olaydan bu kadar kısa süre sonra kesinlikle şişlikler, iltihaplar olmalıydı. Oysa yoktu, izler kabarık bile değildi. Yalnızca adamın kahverengi teninde solgun pembemsi bir renkteydi.

«Kurşun yarası alan insanları bilirim,» dedi VVİnton. Heyecanının ucunda bir korku duygusunu da sürükleyip çekiyordu. «Çok gördüm. Çirkin, İğrenç izler. İnsan iki

tane .38'liği göğsüne yiyip de üç haftada **bu** hale gelemes... hiçbir zaman bu hale gelemes.»

«Doktora en son ne zaman gittin? Bunu gördü mü?»

VVinton gömleğini titreyen .elleriyle ilikledi. «Doktor Sonneford'**u** bir hafta önce gördüm. Dikişleri yeni almıştı. Göğsüm hâlâ berbat durumdaydı, izler eriyeli dört gün oluyor. Peder, size yemin ederim, aynanın karşısında **uzun** süre durursam silindiklerini gözümle görebiliyorum.»

Gömleğini iliklemeyi bitirmişti. Konuşmayı sürdürdü.

«Son günlerde, sizin Noel'de hastaneye gelişinizi düşündüm. Düşündükçe davranışınız bana garip geldi. Brendan'la ilgili sorduğunuz sorular... acaba dedim kendi kendime... bilmem gereken bir şey vardı... Brendan Cronin başka kimseyi de iyileştirdi mi?»

«Evet. Seninki kadar çarpıcı değil. Ama bir olay daha var. Kim olduğunu açıklamaya hakkım yok. Ama sen bana bunun için telefon etmiş olamazsın. Herhalde Brendan'a ne kadar çabuk iyileştiğini göstermek değildi niyetin. Sesin telâş ve kaygı doluydu. Hatta panik içindeydin. Bu evdeki bunca polis neyin nesi? Ne oldu burada, VVinton?»

Siyah polisin yüzünde hızlı bir gülümseme belirdi, hemen geçti, yerine bir korku ifadesi geldi. Sesinden de belliydi ruhsal durumundaki kararsızlık. «Devriye geziyorduk. Paul'le ben. Telsiz geldi- Bu adres. Hemen geldik. On altı yaşında bir delikanlı. Uyuşturucu çekmiş. Bilir misiniz ne yapar ilaç onları bazen? Deli eder.

Hayvan olurlar. Beyin hücrelerini yer lanet olası zehir onların. Sonradan adının Ernesto olduğunu öğrendik. Bayan Mendoza'nın kız-kardeşinin oğluymuş. Bir hafta önce gelip buraya yerleşmiş. Annesi artık onu kontrol

edemez olmuş çünkü. Mendoza'lar iyi insanlar. Evi nasıl temiz tutuyorlar, görmüşsünüzdür.»

Peder Wycazik başını salladı.

VVinton devam etti.«Yoldan çıkmış yeğeni yanlarına alacak tipten insanlar. Onu düzeltmeye uğraşacak tipler. Ama öyle bir çocuk düzelmez. İnsan kendini mahvetse düzeltemez öylesini, peder. Bu Ernesto'nun başı daha beşinci sınıftan beri dertteymiş. Çocuk suçlular cezaevinde yatmış. Altı suç. iki tanesi oldukça ciddi. Buraya geldiğimizde Ernesto çıplaktı. Avaz avaz bağı- rıyordu. Gözleri dışarı uğramıştı.»

VVinton'un bakışları bulanıklaştı. Sanki o dakikaları yeniden yaşıyor, o olaylara bakıyordu.

«Ernesto, Hector'u yakalamıştı. Girerken görmüşsünüzdür... küçük çocuk hani. Onu kanepeye yatırmış, gırtlığına yirmi santimlik bir bıçak dayamıştı. Bay Mendoza deli oluyor, Ernesto'ya saldırmak istiyor, ama Hector'u yaralar diye korkuyordu. İlaç etkisindeyken lâftan anlamaz bunlar. Tabancaları çektik. Gidip el sıkışacak değildik ya! Ama bıçağı Hector'un gırtlığına dayamış olduğu için onu vurmak istemedik. Hector ağlıyordu. Bir yanlış hareket yapsa, Ernesto öldürecekti onu. Konuşup sakinleştirmeye, Hector'dan uzaklaştırmaya çalıştık. Başarıyorduk da. Bıçağı biraz uzaklaştırmıştı çocuktan. Ama sonra birden kesiverdi. Çocuğun gırtlığı bir yandan bir yana açıldı. Derin hem de.» VVinton ürperdi. «Derin...! Sonra bıçağı havaya kaldırdı, biz de onu vurduk. Kaç el ateş ettik, hatırlamıyorum. Delik deşik ettik onu. ölüp Hector'un üzerine yıkıldı. Çekip ayırdık. Küçük Hector tek eliyle boğazındaki yarayı ka- pamaya uğraşıyordu. Parmaklarının arasından kanlar fışkırmakta, gözleri şimdiden donuklaşmaktaydı...»

Polis derin bir soluk alıp yine ürperdi. Bakışları netleşti. Geçmişteki iğrenç anıdan kaçmak istemişti. Pencereye doğru baktı. Dışarda kışa özgü gri gökyüzü vardı. Stefail'in yüreği gümbür gümbür atmaya başlamıştı. Anlatılanların korkunçluğundan değil... polisin sözü nereye vardıracağını anlamıştı artık. Mucizeyi dinlemek istiyordu.

VVinton gözünü pencereden ayırmadan devam etti. Sesi daha da fazla titriyordu. «O tür yara için ilk yardım yoktur, peder. Atar damarlar da, toplar damarlar da kesikti! Boyundaki kalın damarlar hem de. Kan hortumdan fışkırır gibi akıyordu. Boyuna turnike yapılmaz, üzerine bastırmakla da şah damarı durduramazsın. Kanepenin yanına diz çöktüm. Hector'un hızla ölmekte olduğunu gördüm. Öyle ufacıktı ki, peder, öyle ufacıktı ki! Bu tür yara birkaç dakikada öldürür, bazen o kadar bile sürmez. O da öyle ufacıktı ki! Yararı olmayacağını biliyordum ama ellerimi Hector'un boynuna dayadım. Sanki kanı içinde tutabilecekmîşim gibi. Kızmıştım, korkuyordum, iğrenmişîm... çocuğun böyle ölmesi yanlıştı. Ölmemeliydi. Derken... derken...» «Derken iyileşti,» dedi Peder VVyczak alçak sesle.

— 378 —

— 379 —

VVinton Tolk sonunda gözlerini pencer&den ayırıp Stefan'ın gözlerine baktı. «Evet, **peder**. Kendi kanından sıırılsıklamdı. Ölümüne birkaç saniye kalmıştı. Ama iyileşti. **Neler** olduğunu bilmiyordum, oluşunu hissetmedim, ellerimde de **bir** gariplik yoktu. Oysa **bir** gariplik hissetmem gerekmez miydi ellerimde? Kan fışkırması kesilince... inanılmaz bir şeylerin olduğunu ilk kez anladım. Çocuk o sırada gözlerini kapayınca, onu öldü sandım, bağırdım... 'Hayır, Tanrım, hayır!' diye

bağırdım. Elimi çocuğun boğazından çekip yaraya bakmak istedim. Yara... kapanmıştı. Hâlâ kırmızı, hâlâ çirkindi.ama etler birbirine yapışuyordu. İyileşmekte olan kırmızı bir yara...»

Koca adam sustuğunda gözlerinde yaşlar parıldıyordu. Heyecanına teslim olmuştu. Üzölüyor olsa, o duyguyu daha kolay yenerdi. Ama bu sevinçti. Saf, katıksız, inanmadığı bir sevinç. Birkaç hıçkırık patlamasını engelleyemedi.

Peder Wycazik de gözlerinde yaşlarla ona ellerini uzattı. Vinton papazın ellerini tutup sıktı, konuşmaya başladığında bırakmadı. «Arkadaşım Paul de olayı olurken gördü. Mendoza'lar da gördüler. Biz Ernes-to'yu vurduktan hemen sonra iki üniformalı polis daha gelmişti. Onlar da gördü. Çocuğun gırtlakındaki o kırmızı çizgiye bakınca... ne yapmam gerektiğini nasılsa anladım. Ellerimi tekrar dayadım oraya. Çocuğun sağ kalmasını diledim. Zihnim hızlı vitesle takılıydı. O zaman Brendan'la benim sandviç dükkanındaki durumumuzu hatırladım. Son birkaç günde göğsümdeki yaraların nasıl yok olduğı geldi aklıma, iki olayın ilişkili olduğunu kavradım o zaman. Ellerimi çocuğun boğazından çekmedim. Bir iki dakika, sonra gözlerini açtı, bana gülümsedi... görmeliydiniz nasıl gülümsediğini, peder. Ellerimi tekrar çektim. Yara izinin rengi açılmıştı. Çocuk doğrulup oturdu, annesini istedi, işte... işte o zaman dağıttım.» Vinton sustu, biraz hava yuttu. «Bayan Mendoza çocuğı banyoya götürdü, elbiselerini soydu, onu yıkadı. Emniyetten yeni yeni insanlar gelip duruyordu. Haber yayılmıştı. Tanrıya şükür, basın duymadı daha.»

İki adam bir süre karşılıklı, sessiz oturdular. Elele. Sonunda Stefan, «Er-nesto'yu da diriltmeye çalıştın mı?» diye sordu.

«Evet. Yaptığı şeye rağmen, ellerimi onun **da** yaralarının üzerine koydum. Ama onunkini başaramadım, **peder**. Belki ölmüş olduğundan. Hector daha yeni ölüyordu. Ama Ernesto ölmüştü.»

«Peki ellerinde, avuçlarında işaretler farkettiler **mi?** 'Kırmızı, şiş halkalar?»

«Öyle bir şey farketmedim. Ama... halkalar olsa ne demek olurdu?»

«Bilmiyorum,» dedi Peder VVycazik. «Ama Brendan'ın ellerinde beliriyor... bu tür işler olduğunda.»

Yine sessiz kaldılar. VVinton, «Brendan..*. yani Peder Cronin ermiş mi?» diye sordu.

Peder VVycazik gülümsedi. «İyi bir insan. Ama aziz değil.» «O halde beni nasıl iyileştirdi?»

«Tam bilemiyorum. Ama herhalde Tanrı'nın gücünün bir tezahürü. Her nasılsa... **her** nedense.»

«Ama Brendan bu İyileştirme gücünü nasıl geçirdi bana?»

«Bilmiyorum, VVinton. Eğer geçirdiyse tabii. Belki de güç senin değil. Belki Tanrı senin kanalınla iş görüyor. Önce Brendan kanalıyla, sonra da senin kanalınla.»

VVinton sonunda Peder VVycazik'in ellerini bıraktı.

Avuçlarını açıp içlerine baktı. «Hayır, güç hâlâ burada. Hâlâ benim içimde. Onu biliyorum. Nereden bildiğimden emin değilim ama hissediyorum. Hem yalnız...

iyileştirme •gücü de değil. Dahası var.»

Peder VVycazik kaşlarını kaldırdı. «Dahası mı? Başka ne var?»

VVinton kaşlarını çattı. «Henüz bilmiyorum. Her şey o kadar yeni ki! Çok garip. Ama dahası olduğunu...

hissediyorum. Gelişmesi zaman alacak.» Nasırlı siyah ellerinin solgun avuçlarına baktığında gözleri dehşet ve korku doluydu. «Peder Cronin nedir ve beni ne yaptı?» «VVinton, bunun kötü ya da tehlikeli bir yanı olduğu kuşkusundan vazgeç. Hector'u, kurtardığın çocuğu düşün. Onun küçük vücuduna yeniden hayat dolduğunu farkettiğinde neler hissettiğini düşün. Biz ilâhi bir oyunun oyuncularız, VVinton. Tanrı anlamamıza izin verene kadar anlayamayız an-'iamını.»

Sonra Peder VVycazik çocuğa bir bakmak istediğini söyledi. Hector Men-doza'ya. VVinton, «Henüz dışarı çıkıp o kalabalıkla yüzleşmeye hazır değilim,» ■ dedi.

«Hepsi dostlarım olduğu halde,... hazır değilim. Biraz daha kalacağım burada. Siz geri gelin, olmaz mı?»

«Bu sabah başka acil işlerim de var, VVinton. Çabucak bitirmem gerek. Ama seninle temas ederim. Bundan emin olabilirsin. Bana ihtiyaç duyarsan kiliseyi ara.»

Stefan yatak odasından çıktığında, dışardaki polislerle laboratuvar görevlileri yine sessizleştiler. Açılıp papaza yol verdiler. Stefan, masanın başında, annesinin kucağında oturmakta olan Hector'a doğru yürüdü. Çocuk bir bademli çikolata çubuğunu mutlu mutlu emip duruyordu.

Ufacık bir çocuktı. Altı yaş için fazla ufaktı. Yüz kemikleri ince ve narin, gözleri zekâ pırıltılarıyla doluydu. Beynine kan kaybından bir şey olmadığına kanıtıydı bu. Ama işin en şaşılacak yanı, kaybettiği kanın görünüşe göre geri gelmiş olmasıydı. Kan nakline gerek kalmadan. Bu durumda çocuğun iyileşmesi Tolk'unkinden bile daha mucizevi sayılırdı. VVinton'un ellerindeki güç Brendan'inkinden daha fazla gibi görünüyordu. ;

Peder VVycazik eğilip Hector'la gözgöze geldiğinde çocuk ona sıırttı. «Nasılsın, Hector?»

«İyiim,» dedi çocuk utangaç bir sesle.

«Sana neler olduğunu hatırlıyor musun, Hector?»

Çocuk çikolatasını yaladı, başını hayır anlamında iki yana salladı.

«O çikolata güzel mi?»

— 380 —

— 381 —

Çocuk bu sefer başını evet anlamında salladı, çikolatayı ısırırın diye Peder VVycazik'e uzattı.

Papaz gülümsedi. «Teşekkür ederim Hector. Ama onun hepsi senin.» «Annem belki size de bir tane verir. Ama haliya damlatmayın. Çok kızar.» Stefan, Bayan

Mendoza'ya baktı. «Gerçekten hatırlamıyor mu...?»

«Hayır,» dedi kadın. «Tanrı o anıyı ondan aldı, peder.»

«Katolik misiniz, Bayan Mendoza?»

«Evet, peder.» Kadın serbest eliyle hemen istavroz çıkardı. «Buradaki kiliseye gidiyorsunuz, değil mi? Orası Peder Nio'nun mahallesi. Onu aradınız mı?»

«Hayır, peder. Bilmem ki acaba...»

Peder VVycazik dönüp Bay Mendoza'ya baktı. Adam karısının sandalyesinin öbür tarafında durmaktaydı.

«Peder Nilo'yu arayın. Ona olup bitenleri anlatın, gelmesini söyleyin. O gelinceye kadar benim gitmiş olacağımı, ama sonra kendisiyle konuşacağımı da söyleyin. Ona anlatacağım çok şey olduğunu, burada gördüklerinin olayın tamamı olmadığını da ekleyin lütfen.»

Bay Mendoza çabucak telefona yürüdü.

Stefan yanlarına yaklaşan dedektiflerden birine bakarak, «Çocuğun gırt-lağındaki yaranın resimlerini çektiniz mi?» diye sordu.

«Evet. Standart uygulama böyle gerektirir.» Adam sinirli sinirli güldü. «Neler saçmıyorum ben? Bu 'işin standart hiçbir yanı yok ki!»

«Ama neler olup bittiğini kanıtlayacak fotoğraflarınız olması önemli. Çünkü sanırım yakında yara izi de kalmayacak.»

Çocuk çikolatayı indirdi.

Yaralı dokuya dokunduğunda Peder VVyczazik'in parmakları titredi. Elini izin üzerinden kaydırды. İnce boynun İki yanındaki şah damarları hızlı hızlı atıyordu. Stefan bu hayat belirtisini hissedince eli bir daha titredi. Ölüm yenilmişti bu olayda. Stefan kilisenin varlığının temelini oluşturan o vaadin gerçekleşmesine tanık olduğu için kendini çok şanslı sayıyordu. «Ölüm kalıcı değildir; size sonsuz hayat verilmiştir.» Papazın gözlerine yaşlar doldu.

Sonunda istemeyerek elini çocuğun boynundan çekti, doğruldu. Polislerden biri, «Bu ne anlama geliyor, peder?» diye sordu. «Bayan Mendoza'ya hikâyenin tümü bü kadar değil, dediğinizi duydum. Neler oluyor?» Stefan dönüp kalabalığa baktı. Yirmi kişi kadar olmuşlardı. Yüzlerinde inanma isteğini okudu. İlle Katolikliğe ya da Hristiyanlığa değil... hepsi Katolik olmadığı gibi, bir kısmı Hristiyan bile değildi. Ama hepsi de İnsanlıktan daha yüksek, daha büyük, daha iyi ve daha temiz bir şeyin varlığına inanmak, ruhsal yücelişe ulaşmak istiyorlardı.

«Ne anlama geliyor bunlar, peder?» diye sordu bir başkası.

Stefan, «Bir şeyler oluyor,» dedi. «Burada da, başka yerlerde de. Harikulade ve çok büyük bir şeyler. Çocuk da bunun bir parçası. Ne anlama geldiğini size kesin

olarak söyleyemeyeceğim gibi, bunun Tanrı'nın işi olduğunu da

■ 382 —

İddia edemem. Ama ben öyle olduğuna inanıyorum. Hector'a bakın. Annesinin kucağında şeker yiyor. Ona baktıkça Tanrı'nın vaadini hatırlayın. 'Artık ölüm olmayacak. Üzüntüler, ağlamalar olmayacak. Acılar da olmayacak. Çünkü eski şeyler artık geçti! Ben de yüreğimin içinde, eski şeylerin yakında geride kalacağına inanıyorum. Artık gitmeliyim. Acele işlerim var.» Bu açıklamaların karmaşıklığına rağmen adamlar açılıp yol verdiler. Onu oyalamaya çalışmamaları şaşırttı Stefan'ı. Belki de Hector Mendoza mucizesi çok açık seçik olduğu için. Ama Stefan aralarından geçerken adamlardan bazıları uzanıp ona dokunmak, elini ya da omuzunu sıkmak istediler. Dinsel bîr say gıyla değil de, daha çok duygusal bir kardeşlikle. Stefan'ın da içinden onlara dokunmak geliyordu. İnsanlığın ortak olduğu yolundaki o derin duygu doldurmuştu odadaklilerin yüreğini. Hep birlikte büyük bir kadere doğru sürüklenmekte oldukları inancını paylaşmak istiyorlardı. ABD'nin eski Londra Büyükelçisi, CIA'nın eski Başkanı Alexander Christsophson, saat onda Boston'da sabah gazetesini okurken kardeşi Philîp'den bîr telefon geldi. Greenwich-Connecticut'daki antikacı dükkânından arıyordu Philip. Birkaç dakika çene çaldılar. Önemli bir şey konuşmadılar, iki kardeş, haberleşmek istemişlerdi yalnızca. Ama bu konuşmanın gizil bir amacı da vardı. Sonunda Philip, «Ha, aklıma gelmişken, bu sabah Diana'yla konuştum,» dedi. «Onu hatırladın mı?» «Elbette hatırladım. Nasılmış?» «Eh, herkesin kendi dertleri var. Anlatmak can sıkar. Ama sana selam ■söyledi.» Philip bundan sonra konuyu

değiştirdi; son okuduğu iki romanı Alex'e tavsiye etti. Sanki Diana'nın hiç önemi yokmuş gibi.

Diana kelimesi, Ginger Weiss'in Alex'le konuşmak İstediğinin şifreslydi. Alex o kızı Pablo'nun cenazesinde gördüğü anda, ışık saçan gümüş saçları ■ona Diana'yı düşündürmüştü. Ay, tanrıçasını.

Philip'le vedalaşıp telefonu kapadıktan sonra Alex, karısı Elena'ya arabayla biraz dolaşmak istediğini söyledi.

«Kitapıya uğrayıp Philip'in tavsiye ettiği iki romanı alacağım,» dedi.

Gerçekten de alışveriş merkezine gitti. Ama kitapları almadan önce oradaki telefon kulübesine girip kredi kartıyla telefon açtı, Philip'İ aradı, Ginger Weiss'in bıraktığı telefon numarasını aldı.

Philip, «Nevada'da, bir paralı telefonun başında bekliyormuş,» dedi.

Alex Nevada'yı arayınca Ginger Weiss ancak beşinci zilde cevap verdi. «Özür dilerim,» dedi. «Kabinin dışında, arabadaydım. Burası çok soğuk da.»

Alex, «Nevada'da ne işiniz var?» diye sordu.

«Pablo'nun cenazesinde söylediklerinizi iyi anladımsa, bu tür sorulara cevap vermemi istemiyorsunuz.»

«Doğru. Ne kadar az şey bilsem o kadar. iyi. Bana ne sormak İstiyordunuz?»

— 383 —

Ginger kendisi gibi zihinsel engellerle boğuşan başka kimseleri de bulduğunu mümkün olduğu kadar az ayrıntıyla anlattı, bazılarında aynı zaman, dilimine ilişkin farklı anılar bulunduğunu söyledi. Alex beyin yıkama konusunda uzman olduğuna göre, Ginger ona, sahte anıların arasına gerçeklerini yerleştirmenin, sırf sahte anılar vermekten daha zor olup olmadığını sormak

istiyordu. Alex gerçekten de sahici anıları araya katmanın daha zor olduğunu söyledi.

«Biz de öyle tahmin etmiştik,» dedi Ginger. «Ama sizden duymak daha iyi. Demek doğru iz üstündeyiz. Şimdi bir şey daha var. Bizim için biraz bilgi edinmenizi istiyorum. Albay Leland Falkirk diye biriyle ilgili ne bulabilirseniz öğrenmek zorundayız. Ordunun seçkin DERO birliğinden. Bir ihtiyacınız da...»

«Durun, durun,» dedi Alex. Sinirli bakışlarla telefon kabininin dışında gelip geçenlere bakıyor, sanki gözlendiğinden, hatta avlanacağından korkuyordu.

«Mezarlıkta size zihin kontrol teknikleriyle ilgili açıklama yapabileceğimi söyledim. Ama bilgi araştırması yapamayacağımı kesinlikle belirtip sizi uyardım. Durumumu anlattım.»

«Gerçi yıllardır emeklisiniz ama hâlâ mevki sahibi kimselerden tanıdıklarınız vardır...»

«Ne dediğimi duymadınız mı, doktor? Sorunlarınıza aktif olarak bulaşmam. Bunu göze alamam. Kaybım çok fazla olur.»

«Çok gizli bir şey değil istediğimiz. Böyle bir şey bekleyemeyiz zaten.» Ginger onu duymamış gibi devam etti. «Yalnızca Falkirk'in hizmet sicilinin çıplak ayrıntıları. Onu tanıyabümüz, neler beklemek gerektiğini bilebilmemiz, için.»

«Lütfen, ben...»

Ginger'i durdurmak imkânsızdı. «Ayrıca Thunder Tepesi denilen depoyu, da bilmem gerek. Elko Bölgesinde bir askeri tesis.»

«Hayır.» ,

«Görünüşe göre bir yeraltı deposu. Belki uzun süre yalnız o amaçla kullanıldı gerçekten. Ama belki eskiden beri başka amaçlar için de kullanıldı. Benim bilmek

istediğim, bugünlerde yalnızca yeraltı deposu olup olmadığı.»

«Doktor, bunları yapamam sizin için.»

«Albay Leland Falkirk ve Thunder Tepesi Deposu. İsteddiğimiz çok fazla, bir şey değil. Derin ve gizli sırlar sayılmaz. Yalnızca öğrenebildiğiniz ayrıntılar. Hâlâ işbaşında olan eski dostlarınızla konuşun. Sonra, ya Boston'da Doktor George Hannaby'ye ya da Chicago'da Pedèr Stefan Wycazik'e haber bırakın.» Ginger telefon numaralarını da verdi. «Ben onlarla ilişki kurarım. Öğrendiklerinizi iletirken sizin adınızdan söz etmezler. O zaman sizin de beni doğrudan aramanıza gerek kalmaz, tehlikeye girmemiş olursunuz.»

Alex ellerindeki titremeyi durdurmaya çalıştı, yapamadı.

«Doktor, az bir yardım için bile gönüllü olduğuma pişman oldum. Ben ölmekten korkan bi? ihtiyarım.»

«Ama aynı zamanda görev adı altında işlediğiniz günahlar için de kaygılısınız.» Ginger mezarlıkta ondan duyduğu sözleri tekrarlıyordu ona. «Herhalde o günahları karşılayacak iyi bir şey yapmak istersiniz. Günahlar gerçek de olsa, hayali de olsa, yine de istersiniz, işte bu da bir tür kefaret olacak, Bay Christophson.» Sonra Ginger, Hannaby'lerle **Wyc3zik**'in telefon numaralarını tekrarladi.

«Hayır. Sizi sorguya çekerlerse, kesinlikle hayır dediğimi hatırlayın lütfen.»

Ginger insanı çileden çıkaran bir neşeyle, «Altı ya da sekiz saat içinde bir' haber gelirse çok işe yarar,» dedi.

«Bu kadarı fazla, farkındayım... ama yalnızca teme! bilgilerden fazlasını istemiyorum. Gizli olmayan dosyalarda ne varsa, o kadarı yeter.»

«Güle güle, doktor,» dedi Alex iğneleyici bir sesle.

«Sizden haber gelmesini hevesle bekleyeceğim.»

«Benden haber gelmeyecek.»

«Bay baay!» Ginger telefonu daha önce kapadı.

Alex, «Tanrım!» diye homurdanarak kulaklığı yerine çarptı.

Çekici bir kadındı. Kişilik sahibi, zeki, sevimliydi. Ama istediğini elde edeceği kon-usunda duyduğu o güven... bu nitelik erkeklerde bazen hayranlık uyandırır, kadınlarda asla uyandırmazdı. Eh, bu sefer düş kırıklığına uğrayacaktı. Bu sefer elde edemeyecekti istediğini. Lanet olsun... edemeyecekti.

Ama... Alex yine de genç kadının verdiği iki telefon numarasımCross kalemiyle yazmıştı bloknotuna.

;-!=■ -o ■,=..,

Dom'la Ernie salı sabahı erkenden, Thunder Tepesi sınırlarının hiç değilse bir bölümünü dolaşmak üzere yola koyuldular. Jack Twist'in yeni Cherokee cipine binmişlerdi. Jack motelde uyumaktaydı. Daha birkaç saat önce gelip yatmıştı. Gecenin yarısını Elko sokaklarında dolaşarak geçirmişlerdi çünkü. Bren-dan Cronin ve Jorja Monatella'ya birlikte. Cherokee de, motelin Dodge kamyoneti de, dört tekeri kumandalı araçlardı. Ama cip daha sağlam, manevra yeteneği daha iyi gibiydi. Yamaçlarda ve Thunder Tepesine çıkan yokuşta yer yer buzlar olabilirdi. Hem yeniden kar yağacağa benziyordu. En güvenli taşıtı tercih etmek doğru olurdu.

Dom gökyüzünün görünümünden pek .hoşlanmıyordu. Kara, kalın bulutlar pek alçaktaydı. Dağların yüksek kısımları görünmüyordu bile. Hava tahmin raporuna göre yılın ilk büyük fırtınası beklenmekteydi, Bu mevsime kadar gelmeydi şaşılacak şeydi zaten. Yüksek yerlerde kırk santime kadar kar yağıışı bekleniyordu ama henüz tek bir kar taneciği bile düşmemişti.

Kışın kasveti Dom'la Ernie'nin ruhunu karartmış değildi. Motelden yola çıktıklarında keyifleri yerindeydi. Bu sefer kendileri bir şey yapıyorlardı. Sırf başkalarının yaptığına tepki göstermek değildi bugünkü işleri. Ayrıca, birbirinden hoşlanan iki erkeğin birlikte bir serüven yoluna koyulurken hissettiği o

— 385-^-

F. • 25

— 384 —

hoş yoldaşlık duygusu vardı yüreklerinde. Hani balığa çıkarken, ava giderken paylaşılan o duygu. Ya da bir askeri tesisin sınır savunma önlemlerini teftişe giderken...

Keyiflerinin bir nedeni de, gecenin beklenmedik biçimde sakin geçmiş olmasıydı. Haftalardır ilk kez Dom-kâbuslarla, uykuda gezmelerle rahatsız edilmeksizin bir uyku uyuyabilmişti. Rüyasında yalnızca, o altın ışıkla dolu 6-dayı, pek ayrıntısız olarak görmüştü. Herhalde Brendan'ın da rüyasına giren odaydı orası. Emie'ye gelince, saatlerce lamba ışığının uzanmadığı yerlerdeki gölgelerden korkup uyanık yatacağı yerde, başını yastığa koyar koymaz uyumuştı bu gece. Diğerleri de, son zamanların en rahat gecesini geçirdiklerini söylemişlerdi. Ginger'in kahvaltı sırasında anlattığı yeni bir kurama göre, hepsinin en kötü anıları aslında 6 temmuz cuma akşamı gördükleri şeyle ilgili değil, daha sonraki beyin yıkama olayıyla ilgiliydi. Zihin kontrol uzmanlarının elinde neler çektiklerini artık aşağı, yukarı anlamış olduklarına göre, bilinçaltı üzerindeki o baskı kalkmış, dolayısıyla kötü rüyalardan kurtulmuş olabilirlerdi.

Dom'un o gün kendini iyi hissetmek için bir özel nedeni de vardı. Bu sabah kimse ona telekinetik gücünden

ötürü garip bakmamış, farklı davranmamıştı. Onların yeni durumuna bu kadar çabuk uyum göstermesi başlangıçta Dom'u şaşırtmıştı. Ama sonra, akıllarından geçeni tahmin etmeyi başarmıştı. Önceki yazın tecrübelerini onlar da paylaştıklarına göre, er geç bu. gücü .de paylaşacaklarını düşünmeleri çok mantıklıydı. Doğaüstü belirtilerin kendilerinde de ortaya çıkmasının biraz gecikmiş olduğuna inanıyorlardı yalnızca. Sonunda aynı şeyler onlarda ortaya çıkmazsa, o zaman Dom'un korktuğu tepkileri geliştirir, ona farklı davranırlardı elbette. Ama şimdilik; sanki aralarında uçurum falan yokmuş gibi davranıyorlardı.'Dom onlara minnet duydu bu yüzden.

Ernie bir ezgi mırıldanarak cipi iki şeritli kasaba yolunda sürdürdü, moteli ve otoyolu arkada bıraktı. Jack Twist'in gece karargâh kurduğu tepelere doğru ilerlediler. Ama Jack tabii onlar gibi yolu kullanmamış, bayırlardan inerek gelmişti motele. Dom çevresine ilgiyle bakıyordu.

Tepelere doğru çıktıkça arazi değişiyor, toprağı azalıp kayaları çoğalıyordu. Her taraf kireçtaşı kaya-larıyla doluydu. Arasıra'granite de rastlıyorlardı. Buraların daha soğuk olduğunu farketmiş gibi, toprak da kendini örtmeye çalışmış, daha çok ot fışkırtmıştı. Adaçayları, başka çalılar, daha sonra ağaçlar, daha sık ağaçlar, çamlar, sedirler, doğu yamacında da arasıra bir dişbudak.

Üç mil gitmeden kar çizgisine vardılar. Yolun yanlarında önce ince beyaz bir örtü belirdi, iki mil sonra yirmi beş santim kalınlığa vardı. Gerçi bu-yıl eylülünden beri pek yağış olmamış, hiçbir büyük fırtına patlamamıştı ama yine de birkaç hafif kar yağışı yetmişti bu alanı bembeyaz etmeye.

Kasaba yolunun pek az yeri buzluymdu. Üzerinde kolay yolculuk yapılabilirdi. Ernie, «Yolun Thunder Tepesine kadar olan kısmını hep temizlerler.» dedi. «Kara kışta bile. Ama deponun olduğu yeri geçince, karayollarının adamları işlerini pek iyi göremez oluyorlar.»

Kısa sürede ön millik yol almışlardı. Tırmanırken uçurum doğu tarafta kalıyor, batıda dağlar yükseliyordu. Sağa sapıp tek tek evlere ,çiftliklere giden birkaç toprak yolun ağzından geçtiler, on mili işaretleyen levhanın orada, Thunder Tepesi Deposunun giriş kapısını sağlarında gördüler.

Ernie cipi yavaşlattı, ama kapıya sapmadı. «Çoktandır buraya kadar gelmemiştim,» diye söylendi. «Son görüşümden bu yana epey değişiklik yapmışlar. Eskiden bu kadar korku verici değildi.»

Deponun bir levhası vardı. Onun yanından sapan bir yol, çamların arasından ilerliyor, beş metre ötede yerden. fıskırmış gibi uzun, beyaz, madeni kazıkların dizili olduğu gözüküyordu, "izinsiz geçecek arabaların lastiğini patlatacak biçimde dizilmişti, madeni kazıklar. Onların yedi metre kadar ilerisinde ağır çelik bir kapı vardı. Onun da üzerinde sivri çelik parmaklıklar göze çarpıyordu. Kırmızıya boyanmıştı parmaklıklar. Kapının yanında beton bir nöbetçi kulübesi gözükmekteydi. Üç metreye dört metre. Girişin iç tarafındaydı kulübe. Siyah madeni kapısı bazuka ateşine bile dayanacak türdendi.

Ernie cipi anayolun kenarına kaydıldı, Thunder Tepesinin girişinden geçerken duruyor sanılacak kadar yavaşladı. Giriş yolunun kenarında, lastik delme kazıklarının hemen berisinde bulunan bir metrekarelik boşluktaki direği ve üzerindeki aleti gösterdi. «Nöbetçi kulübesinde kapalı devre haberleşme var. Hem yalnız

ses veren tür değil. Bankalarda kullandıklarından. Videosu var. Yak (aşırken arabanın içinde seni bile görebiliyor. Kulübedeki nöbetçi gelen konuğa bakıp onu onaylarsa, yoldaki kazıkları İndiren mekanizmanın düğmesine basıyor, kapı da açılıyor. Ama nöbetçi eğer kapıyı açtıktan sonra yanıldığını anlarsa... eminim konuğu haklamak için makineler de otomatik ateşe hazırdır.»

Kapının her iki yanında, üç metre yüksekliğinde kafesli tel örgü vardı. Üzeri. dikenli telle bitiyordu. Dom tel örgüye takılmış beyaz üzerine kırmızı yazılı levhayı gördü; TEHLİKE - ELEKTRİKLİ ÇİT. Tel örgü ormana doğru giriş yapıyordu. Ama ağaçların dalları bu çitin tepesine hiç değiniyordu. Ana kapıya doğru, görebildiği kadarıyla, her iki yanda altı metre kadar boş alan vardı. Dom'un keyfi kaçmaya .başlıyordu. Tesisin çevresindeki güvenlik önlemlerinin bu kadar sıkı olacağını sanmamıştı. insan çevre çitini aşsa bile, Thunder Tepesine ancak patlamaya dayanıklı iki kapıdan geçerek girebilirdi çünkü. En az üç metre boyundaki dev kapılar, tepenin yamacına oyulan girişlere takılmıştı. Orayı aşmak öyle zordu ki, bir de dışarıya sıkı güvenlik önlemleri sıralamak gereksiz gibi görünüyordu. Ama yapmışlardı bunu da. Demek burada sakladıkları sır öylesine önemliydi ki, nükleer güce dayanan kapılar, ki-reçtaşından yeraltı mağaraları bile yetmiyordu kendilerini güvende hissetmelerine.

Ernie, «Yoldaki kazıklar yeni,» dedi. «Çit kapısı da birkaç yıl önce en-tipüftendi. Tel örgü hep vardı ama elektrikli değildi.»

— 386 —

— 387 —

«içeriye göz atma umudumuz hiç yok.»

Gerçi (gölünç düşmemek için) hiçbir yüksek sesle söylemiş değildi ama aslında o patlamaya dayanıklı kapılara kadar gidip onları görmeyi ummuşlardı. Brust'ia Dirkson adlı çiftçilerden alınıp kamulaştırılan, tesis alanına katılan yeni kesimleri de görmek istemişlerdi. Bu işleri yaparken şanslarının yaver gideceğini, yeni buluşlarla karşılaşacaklarını bile ummuşlardı. Dom aslında Thunder Tepesinin yeraltı odalarına falan girmeyi düşünmeye cesaret edememişti tabii. Olmayacak şeydi o. Ama Sükûnet Moteline rahat rahat oturup düşünürken o bile pek imkânsız görünmüyordu insana. Şu ana kadar.

Acaba yeni edindiğim telekinetik güçler bu deponun güvenlik önlemlerini altedebilir mi,, diye geçti aklından. Ama bu düşünceyi çabucak bir kenara bıraktı. Kendisine armağan edilen güçleri kontrol altına almayı öğrenene kadar bir yararı yoktu o işin. Dom'u korkutuyordu zaten, içindeki gücün, eğer çığrından çıkarsa büyük zararlara, hatta ölümlere yol açabileceğini hissediyordu. Bir daha o tehlikeyi göze almazdı. Ancak sıkı kontrollü koşullar altında denerdi.

Ernie, «Eh, zaten niyetimiz dış kapıdan rahatça girmek değildi,» dedi. «Tel örgünün dışından bir dolaşmak şöyle.» Ayağını gaz pedalına hafifçe değdirdi. Gözleri dikiz aynasına iliştiğinde, «Ha, bu arada söyleyeyim, izleniyoruz,» dedi.

Dom şaşırarak döndü, cipin arka penceresinden baktı. Araları yüz metre bile yoktu. Araziye dayanıklı bir pikap vardı peşlerinde. Lastikleri normal lastiğin iki katı kalınlığında ve iki katından daha büyük boydaydı.

Tepesinde şimdi sönük duran spot ışıkları, öhünde de şimdi havada duran kar kepçesi göze çarpıyordu Belki dağlarda yaşayan sivil vatandaşların da böyle taşıtları

olabilirdi. Ama Dom bu araçta askeri bir hava seziyordu. Ön camı renkli olduğundan, sürücüsü görünmüyordu. «Bizi izlediklerinden emin misin?» diye sordu. «Ne zaman çıktı bunlar ortaya?»

Ernie cipi sürerken, «Motelden ayrıldıktan yarım mil sonra görmüştüm ilk kez,» dedi. «Biz yavaşlayınca onlar da yavaşlıyor, biz hızlanınca onlar da hızlanıyor.» «Sorun çıkar mı sence?»

«Çıkarırlarsa çıkar. Ama herhalde salak kara piyadeleridir bunlar.» Ernie sırtıttı.. ■"

Dom güldü. «Bana bak, deniz piyadelerinin karacılardan daha yaman olduğunu kanıtlamak uğruna beni savaşa falan sokayım deme. Sen öyle diyorsan, inanırım zaten.»

Yokuş daha dikleşmişti. Bulutlar da daha beter kapanıyordu. Yolun iki yanında kapkara görünen ağaçlar çite daha yaklaşmıştı. Pikap da peşlerinden ayrılmıyordu.

— 632 —

Emmy'nin annesi Bayan Halbourg kapıyı açtı, evin. sıcak havasının Chicago soğuşuna doğru akmasına yol açtı.

Peder VVycazik, «Böyle habersiz geldiğim için özür dilerim,» diye söze başladı. «Ama çok garip bir şeyler oluyor. Öğrenmek istediğim, acaba Emmy...»

Bayan Halbourg'un korkunç kaygılar içinde olduğunu farkedince cümlesinin orta yerinde sustu. Kadının gözlerinde şok, hatta korku vardı. .

Papaz ona ne olduğunu soramadan kadın, «Tanrım, siz mi geldiniz; peder?» dedi. «Sizi hastaneden hatırlıyorum. Ama nereden bildiniz de geldiniz? Henüz kimseye söylemedik. Siz nereden bildiniz de geldiniz?» «Ne oldu?»

•Kadın cevap vereceği yerde onu kolundan tuttu, içeriye çekti, kapıyı çarparak kapattı, konuğu hızla üst kata çıkardı. «Şu taraftan. Çabuk olun.»

Mendoza'ların evinden dosdoğru buraya gelen VVycazik gerçi burada da bazı garipliklerle karşılaşacağını hissediyordu ama böyle bir kriz beklemiyordu, ikinci kat holüne vardıklarında Bay Halbourg'u Emmy'nin ablalarından biriyle orada buldular. , Holün orta yerinde durmuş, açık duran bir kapıdan içeriye bakıyorlardı. Sanki oradaki bir şey onları hem çekiyor, hem İtiyormuş gibi bir halleri vardı. Odadan çarpma, vurma, zangırdama sesleri geliyor, bu seslere çocuksu kıkırdaşmalar eşlik ediyordu.

Bay Halbourg döndüğünde, yüzündeki ifade bir felâketti. Stefan'a şaşkınlıkla bakıp gözlerini kırıştırdı. «Peder, Tanrıya şükür buradasınız. Ne yapacağımızı bilemedik. Yardım isteyip kendimizi gülünç duruma düşürmek de istemedik. Belki yardım geldiğinde... burada bir durum kalmamış olur çünkü... anlarsınız. Ama geldiğinize göre mesele yok. Çok rahatladım.»

Stefan kaygılı bakışlarla açık kapıdan odanın içine baktı, on on bir yaşındaki bir kızın tipik odasını gördü. Yarı çocuk odası, yarı genç kız odası. Yarım düzine oyuncak ayı, duvarlarda o sırada moda olan şarkıcıların koca post<°"ieri, şapka askılığında garip bir şapka koleksiyonu... herhalde bitpa-zarındân alınmıştı bunlar. Yerde tekerlekli patenler, bir kasetçalar, kutusunda duran bir flüt vardı. Emmy'nin öbür ablası, kareli etek ve beyaz kazak giymiş, dizine kadar gelen çoraplarıyla oda kapısının hemen içinde duruyordu. Yüzü solgun, duruşu felç olmuş gibiydi. Emmy yatağın üzerinde ayaktaydı. Pijamalarını giymişti. Noel gününe göre çok daha sağlıklı görünüyordu. Bir yastığı kucaklamış,

karşısındaki garip gösteriye sırtarak bakmaktaydı. Ablalarının da, annesiyle babasının da aklını¹ başından alan garip gösteriye.

Peder VVycazik odaya adımını atarken Emmy havada danseden iki oyuncak ayının hareketlerine güldü.

Ayıların hareketleri gerçek dansçılar kadar düzgündü.

Ama sihirli gücün harekete geçirdiği bir tek o ayılar değildi. Tekerlekli patenler de, köşede duracağı yerde rastgele gidip geliyorlardı. Biri yalağa, oradan dolaba giderken ikincisi yazı masasına, pencereye doğruluyor, önce hızlı gidiyor, sonra yavaşlıyordu. Askılıktaki şapkalar ha bire sallanmaktaydı.

— 389 —

Kitap rafının' tepesinde oturan oyuncak ayı da olduğu yerde zıplayıp duruyordu.

Stefan yatağın ayak ucuna doğru yürüdü, patenlere çarpmamaya çalıştı, Emmy'nin yüzüne baktı. Kız hâlâ yatağın üzerinde, ayaktaydı. «Emmy?»

Kız ona baktı. «Pudge'in arkadaşı! Merhaba, peder. Ne harika, değil mi? Nefis, değil mi?»

«Emmy, bunu gerçekten sen mi yapıyorsun?» Papaz uçar. nesneleri gösteriyordu.

«Ben mi?» Kız şaşırmıştı. «Hayır, ben yapmıyorum.»

Ama küçük kız dikkatini başka tarafa çevirdiği anda ayıların havada dengelerini bozdukları papazın gözünden kaçmadı. Gerçi oyuncaklar yere düşmüyordu, ama sarsılıyor, yollarından çıkıyor, birbirine çarpıyorlardı. Daha önceki zarif ve ölçülü dansları bozuluyordu.

Peder bu arada, gösterinin büsbütün de zararsız olmadığını farketti. Seramik bir lamba .yere devrilmiş, kırılmıştı. Duvardaki posterlerden biri yırtılmıştı. Tuvalet masasının aynası da çatıaktı,

Emmy onun nereye baktığını görünce, «Başlangıçta korkunçtu,» dedi. «Ama sakinleşti. Şimdi ise... eğlenceli oldu. Ne hoş, değil mi?»

Ö konuşurken flüt de kutusundan havalandı, yerden iki metre yükseldi, uçan ayıların hizasına vardı. Kız onu gözünün ucuyla gördü. Dönüp flüte baktığında, aletten tatlı bir ses yükselmeye başladı. Rasigele notalar değil, düzgün bir ezgi. Emmy yatağın üzerinde heyecanla sıçradı. «Bu Annie'nin şarkısı! Ben. de çalardım bunu!» «Şimdi de sen çalıyorsun,» dedi Stefan.

«Yo, hayır.» Gözleri hâlâ flütteydi. «Ellerimin eklemleri öyle şişince flütü bir yıl önce bırakmak zorunda kaldım. Şimdi iyileştim ama ellerim hâlâ flüt çalabilecek durumda değil.»

Stefan, «Ama bu sefer ellerinle çalmıyorsun, Emmy,» dedi.

Sonunda kız onun ne demek istediğini anlamıştı. «Ben mi?» diyerek papaza baktı.

Dikkati flütün üzerinden odaklaşmayınca, alet bir iki zayıf nota daha çıkardı, sonra sustu. Hâlâ havadaydı. Ama olduğu yerde sarsılıyordu. Emmy tekrar dönüp alete baktı. Flüt havada dengesini yeniden kazandı, çalmaya başladı.

«Ben,» dedi kız şaşkın bir sesle. Ablasına döndü. Abla hâlâ korku ve şaşkınlık içindeydi. «Ben,» dedi Emmy ona. Sonra annesiyle babasına baktı. «Ben m!?»

Stefan çocuğun duygularını anlayabiliyordu. Duygu yoğunluğundan kendisinin de boğazı sıkışıyor, yutkunamıyordu. Bu kız daha bir ay önce sakattı. Kendi kendine gılgınlamıyordu. Hayatta sağlığının daha da kötüye gitmesinden başka hiçbir şey bekleyemeyecek durumdaydı. Şimdi yalnız iyileşmekle kalmamış, bir de harika güç kazanmıştı.

Peder Wyczazik, bu armağanı ona bilmeyerek Brendan Cronin'in verdiğini söylemek istedi. Ama o zaman da Brendan'ın bu g¼c¼ nereden bulduğunu anlatmak zorunda kalacaktı. Bunu yapamazdı. Kendi bilmediği bir şeyi nasıl açıklayabilirdi? Saat dokuzu çeyrek geçiyordu. Aslında oktan Evanston'a varmış olmalıydı. Vakit nakitti. Akşam olmadan, Nevada'ya kalkan bir uçağa atlamak zorunda kalacağını sanıyordu. Elko Bölgesinde olup bitenler herhalde buralarda olanlardan daha bile inanılmaz şeylerdi. O olayların bir parçası olmak istiyordu Stefan.

Emmy havada uçan ayılara baktı, ayılar düzg¼n danslarına bir kere daha başladılar. Kız kıkır kıkır güld¼. Stefan, Winton Tolk'un dediklerini hatırlıyordu: «G¼ h¼l¼ burada, içimde, bitiyorum... hissediyorum. Hem yalnız... iyileştirme g¼c¼ de değil. Dahası Var.» Winton hen¼z öteki g¼lerin ne olduğunu bilmiyordu. Ama Stefan yakında polisin de bu ev halkı kadar şaşıracağından emindi.

«Peder, l¼tfen siz yapar mısınız?» diye seslendi Bay.Halbourg kapı eşiğinden., Karısıyla yanyana duruyordu. Sesinde derin kaygılar vardı.

Bayan Halbourg, «L¼tfen, çabucak yapılsın istiyoruz,» dedi. «Hemen. şimdi başlayamaz mısınız?»

"Stefan şaşalarınıştı. «Öz¼r dilerim... ama neyin yapılmasını istiyorsunuz?»

Bay Halbourg, «T¼ts¼ tabii,» dedi. ,

Stefan onlara inanmaz bakışlarla baktı, sonunda neden bu kadar kaygı içinde olduklarını anladı. Güld¼. «Ona gerek yok,» dedi. «Bu şeytanın işi değil.' Hay Allah... hiç ilgisi yok!»

Stefan o sıra gözünün ucuyla yerde bir hareket gördü. Başını eğince, bir başka oyuncak ayının emekleyerek ayağının yanından geçmekte olduğunu anladı. '

"Winton Tolk güçlerin ne olduğunu anlamak ,onları kontrol edebilmek için zaman' geçeceğini söylemişti. Ya yanılıyordu ya da bu iş Emmy'ye daha kolay geliyordu. Olabilirdi de. Çocuklar yetişkinlerden daha kolay uyum sağlardı.

Emmy'nin annesi, babası ve öbür ablası odaya girdiler. Bir yandan bu olup bitene hayranlık duyuyor, bir yandan da kuşkudan ölüyorlardı.

Stefan bu kuşkuların nedenini de anlıyordu. Görünüşte her şey iyi, gizli güç de zararsız gibiydi. Ama durum öyle dehşet verici, ilkel düzeyde öyle etkileyiciydi ki, Stefan Wycazik gibi iyimser biri bile yüreğinde korkunun kıpırdandığını hissetmekteydi.

Elko'daki Shell benzincisinden Boston'a, Alexander Chrlistophson'a telefon eden Ginger, oradan çıkınca Faye'le birlikte Lemoille Vadisine, Elroy ve Nancy Jamison'un çiftliğine gitti. Çiftlik Elko'dan yirmi mil kadar uzaktaydı. Jarnison'lar önceki yaz 6 temmuz gecesi Sükûnet Moteline, Block'ları ziyarete gelmişlerdi. Herhalde bilinmeyen olaylara onlar da yakalanmış, herkesle birli -■391

— 637 —

likle motelde beyinleri yıkanmış olmalıydı. Ama tabii onlar olayı başka türlü hatırlıyorlardı. Programlanan sahte anılara göre, tehlike bölgesinden çıkmalarına izin verilmiş, gelirken Faye'le Ernie'yi de yanlarına almışlardı, .Hep jbir. likte çiftliğe dönmüşler, Block'lar birkaç gün konuk kalmıştı. Faye'le Ern.ie de böyle hatırlıyorlardı zalen... son zamana.kadar.

Ginger'le Faye bugün Jamison'ları ziyaret edeceklerdi. Niyetleri onlara olup biteni dosdoğru anlatmak değil, dolaylı yoldan, Jamison'ların da birtakım garip sorunları olup olmadığını anlamaya çalışmaktı. Eğer onlarda da aynı şeyler varsa, motele, ortak destek bulmaya gelmeliydiler. Moeldeki artık kendilerini «Sükûnet Ailesi» olarak görmeye başlamışlardı çünkü.

Ama beyin yıkama onlarda etkili olmuşsa, Jamison'tara hiçbir şey anlatmayacaklardı. Anlatmak onları cıa tehlikeye sokmak elemek olurdu. Hem gece Jack Twvist'in çizdiği stratejiye göre, eğer Jamison'ların bir derdi yoksa, onları beyinlerinin yıkandığına inandırmak için zaman ziyan etmenin yeri değildi. Zaman çok değerliydi artık. Her geçen saat, Sükûnet Ailesini daha ciddi tehlikelere sürüklüyordu. Jack düşmanın çok geçmeden üstlerine saldıracağı kanısındaydı. Buna Ginger'i de inandırmıştı.

Motelden çiftliğe kadar olan yol sessiz ve güzel manzaralıydı. Iemoille Vadisi on beş mil boyunda, dört mil eninde bir vadiydi. Ruby dağlarının eteklerinden başlıyordu. Alçak yerlerde arpa ve patates çiftlikleri vardı... ama şimdi ekili değildi tarlalar. Yer yer kar örtüleri altında uykuya dalmış durumdaydı.

Vadinin tabanıyla dağlar arasında, nisbeten yüksek olan yerler otlaklarla kaplıydı. Jamison'ların çiftliği de öyle bir yerdeydi. Bir zamanlar yüz dönümü aşkın arazilerinde sığır yetiştirirlerdi. Ama sonradan toprağın büyük bölümünü satmak zorunda kalmışlardı. Değeri çok artmıştı buralarda arazinin. Jamison'lar bu yüzden sığır işini bırakmışlardı. Yaşları altmış' yeni aşmış, ikisi de kendilerini emekli etmişlerdi artık. Hâlâ epey toprakları vardı. Çiftliğe işçi tutmuyor, yalnızca birkaç afa birkaç, tavuk besliyorlardı.

Faye vadinin ana yolundan bir yokuşa sapıp arabayı yukarı doğru sürerken, «Galiba biri bizi izliyor,» dedi. Kamyonetin arka penceresi yoktu. Ginger yan aynaya baktı. Otuz metre kadar gerilerinde, hiçbir özelliği olmayan bir sedan vardı. «Nereden biliyorsun?» «Kentten beri aynı araba peşimizde.» «Belki de rastlantıdır,» dedi Ginger.

Yamacın yarısına kadar tırmanıp Jamison çiftliğinin toprak yolunun başına vardıklarında Faye sapar sapmaz yavaşladı, öteki arabanın ne yapacağına baktı. Öteki araba geçip gitmedi. Yavaşlayıp karşı şeritte durdu. Tam Jamison'ların yolunun karşısında.

Ginger yan aynadan arabanın yeni model Plymouth olduğunu görüyordu. Kirli yeşil bir rengi vardı.

392 —

«Herhalde resmi araba,,», dedi Faye, . .

«Oldukça cesurlar, değil, mi?»

«Eh, eğer Jack'in dediği gibi bizi dinlemişlerse, onları tanıdığımızı biliyorlar demektir. Artık saklanmaya gerek kalmadığını düşündüler belki.» Faye ayağını frenden çekti, toprak yolda ilerledi. •

Ginger hâlâ yan pencereden .Plymouth'u seyrediyordu.

«Belki de. bizi yakalamaya hazırlanıyorlardı^» dedi.

«Belki hepimizin peşine adam takmışlardır. Belki bütün tutuklamaları aynı anda yapmak için emir bekliyorlardır.» Dar toprak yol, ağaçların gölgesi altında gece gibi karanlıktı..

Geniş, kar kaplı alandan, patlamaya dayanıklı kapılara doğru ilerlerken Albay ..Falkirk öndeki yolcu koltuğunda oturuyor, Thunder Tepesinin sırrı açığa çıkarsa ne felâketler olacağını düşünüyordu.

Siyasal açıdan, VWatergate'i gülünç gösterecek bir skandal kopardı. Olayı örtbas etmeye. pek fazla devlet

kuruluşu bulaşmıştı. Normal zamanda birbirine rakip olan, birbirinin kuyusunu kazan kuruluşlardı bunlar. FBI, CIA, Ulusal Güvenlik Örgütü, ABD Ordusu, Hava Kuvvetleri, daha da niceleri. Bu kuruluşların, on sekiz eydir birbiriyle kuzu gibi geçinmesi, dışarıya hiçbir bilgi, sızdırmaması, olayın potansiyel tehlikelerinin ne kadar büyük olduğunu göstermeye yetiyordu zaten. Ama eğer gizleme sonuç vermezse, skandal hükümetin tüm kollarına öyle bir bulaşırdı ki, Amerikan halkı artık liderlerine olan inancını kaybeder, fena halde sarsılırdı. Elbette ki her kuruluşun içinde pek az insan biliyordu olup biteni. FBI'da altı kişi, CIA'de daha da az. Örtbas görevinde çatışan ajanların çoğu neyi örtbas, etliklerinden habersizdiler. Bilgi ■sızması bu yüzden olmamıştı. Ama her kuruluşun başı, örneğin FBI ile CIA' in başkanları, Kara Kuvvetleri Komutanı gibi kimseler, her şeyi bitiyorlardı. Silahlı Kuvvetler Genel Kurmay Başkanı da biliyordu tabii. Dışişleri Bakanı da. ABD Başkanı, Başkan yardımcısı ve onların en yakın yardımcıları da. iş açığa çıkarsa, çok, sayıda itibarlı kişi gözden düşerdi.

"Sırrın açığa çıkmasından doğacak'siyasal zararlar için yalnızca ufacık bir kısmıydı. Fizikçilerden, biyologlardan, antropologlardan, sosyologlardan, ilâhiyatçılardan, iktisatçılardan, eğitimcilerden ye diğer bilgili kişilerden oluşan CIGS, zaten böyle bir durumda neler yapılması gerektiğini yıllar önce, Neva-cla'daki olaydan çok. önce düşünüp taşınmış, 1220 sayfalık gizli bir raporda vardıği sonuçları özetlemişti. O raporu okumak insanı çok tedirgin ediyordu doğal olarak. Leland ezbere biliyordu raporu. Kendisi CIGS'e askeri temsilci olarak katılmıştı. Rapordaki bazı satırlar zaten onundu. Böyle bir olaydan sonra dünyanın asla eskisi gibi olamayacağı konusunda

CIGS'de herkes görüş bir-, Hği içindeydi. Tüm toplumlar, tüm kültürler topyekûn değışirdi. İlk iki yıl 'için tahmin edilen ölüm sayısı milyonlara varıyordu.

Wagoneer"i sürmekte olan Teğmen Horner, dev kapıların yedi metre öte

—641

sine varınca fren yaptı. Yamaca oyulmuş deliklere takılmış o ağır kapıların açılmasını beklemedi. Niyeti Thunder Tepesine arabayla girmek değildi. Hor-ner sağa döndü, otoparka girdi. Orada üç minibüs, dört cip, bir Land-Rover, birkaç da başka-araba durmaktaydı.

Patlamaya dayanıklı ikiz kapılar onar metre yüksekliğinde, yedişer metre enindeydi. Öyle de ağırdılar ki, ancak pek yavaş acıtabiliyorlardı. Açılırken çıkardıkları uğultu bir mil öteden duyulabilirdi.

Titreşimleri de o uzaklığın yarısına kadar hissedebilirdi insan. Silah, cephane ya da erzak yüklü bir kamyon geldiğinde kapıların açılması tam beş dakika, sürerdi. Tek başına bir konuğun her çıkagellşinde bu kapıları açmak çok saçma olurdu. Bu nedenle, ana girişin on metre kadar sağına adam boyunda bir kapı daha yapılmıştı.

6 temmuzun sırrını saklamak için Thunder Tepesinden daha sağlam bir kasa bulunamazdı. Gerçekten, girilmez bir kaleydi burası.

Leland'la Teğmen Horner hızlı adımlarla, soğuktan donarak, yaya kapısına yöneldiler. Küçük çelik kapı da patlamaya hemen hemen ötekiler kadar dayanıklıydı.

Elektronik kilidinin açılması için şifre klavyesine belli dört numarayı ardarda basmak gerekiyordu. Şifre iki haftada bir değışirdi. Bilenler onu ezberlemek zorundaydı.

Yazmak yasaktı. Leland' tuşlara bastı, otuz beş santim

kalınlığında kurşun kapı hışırtılı bir ses çıkararak yana doğru kayd:

Dört metre boyundaki beton tünele girdiler. Tünelin eni üç metreydi. İçi; pırı! pırıl aydınlıktı. Sola doğru gidiyordu. Sonunda birincisine çok benzeyen bir kapı daha vardı. Ama dış kapı kapanmadan bu açılmıyordu. Leland tünelin girişindeki isıya duyarlı düğmeye dokundu, dış kapı tıslayarak arkalarından kapandı, Tünelin karşı tarafında, tavanın iki köşesinde bulunan İki video kamerası bir anda harekete geçti'. İki adam iç kapıya doğru yürürken kameralar onları denetliyordu. içerde albayla teğmeni ekran başında seyreden insan falan yoktu. Bu Sistemi VİGİLANT kendi kendine, otomatik olarak kontrol ediyordu. VİGİTANT; bu tesisteki güvenlik bilgisayarının adıydı. Bu önlemin amacı, Thunder Tepesinde bulunan bir hainin düşmanlara kapıya açm&yacağından emin olmaktı. VİGİLANT ne tesisin ana bilgisayarına, ne de dışarda bir başka, bilgisayara bağlıydı. Bu yüzden,, modern veya elektronik teçhizat kullanarak kontrolü ele almak isteyen sabotajcılara karşı da sağlam demekti.

' Çevre çitindeki nöbetçi, VİGİLANT'a Albay Leland Falkirk'le Teğmen Tho-mas .Horner'in gelmekte olduğunu bildirmişti. Şimdi onlar Video kameralarının bakışları altında iç kapıya doğru yürürken bilgisayar onların görüntüsünü kendi belleğindeki holografik imajlarla karşılaştırdı, yüzdeki kırk iki benzerliği çabucak saptadı. VİGİLANT'ı makyajla ya da dublör kullanmakla kandırmaya olanak yoktu. Eğer Leland'la Horner sahtekâr olsalar ya da yetkisiz yabancılar olsalar, VİGİLANT hemen alarm zillerini" çaldırır, aynı anda da bu tüneli uyutucu gazla doldururdu.

iç kapının kilidinde tuşlar yoktu. Bu kapı şifreyle açılmıyordu. Onun yerine, kapının yanındaki duvara eni ve boyu otuzar santimetre olan bir cam pano yerleştirilmişti. Leland neredeyse o cama sağ avucunu bastırmak üzereyken bir kararsızlık geçirdi, sol avucunu bastırdı. Cam ışıklandı, hafif bir mırıltı sesi yükseldi, VİGİLANT eldeki ve parmaklardaki izleri okudu, onlatı kendi belleğindeki izlerle karşılaştırdı.

Teğmen Horner, «Buraya girmek cennete girmek kadar zor,» dedi.

Leland, «Daha zor,» diye karşılık verdi.

Cam panonun süt gibi ışığı söndü, Leland elini çekti, iç kapı açıldı.

Kendilerini insan eliyle düzeltilmiş dev bir doğal tünelde buldular. Tepele rindeki kubbe gibi kaya karanlıktı.

Duvar ışıkları gerçek tabanın on metre altında başka bir asma tavana takılıydı. Yirmi metre genişliği vardı bu geçi-, din. Dağın içine doğru kırk metre kadar giriyordu.

Duvarları yer yer doğaldı ama arasıra da dinamit ve çekiç kullanıldığı belli oluyordu. Dar yerleri genişletmeye çalışmışlardı besbelli. Giren kamyonlar beton zemin üzerinde ilerleyip kargo asansörlerinin yanında yüklerin! boşaltabilir, o yükler de dev asansörler tarafından tesisin derinliklerine indirilirdi.

Leland'la Horner'in girdiği kapının ötesinde bir nöbetçi, masa başında o-furuyordu. Thunder Tepesinin bunca güvenlik önlemlerini, hele de VİGİLANT'ı düşününce, tek başına bir nöbetçinin orada bulunması bile fazla göründü Le-îand'a.

Besbelli asker de aynı kanıdaydı. Sorun çıkmasına hiç hazırlıklı değildi. Tabancası kılıfında, elindeki çubuk şekeri yalıyordu. Okumakta olduğu Jack Fin-ney romanından başını isteksiz bir hareketle kaldırıp baktı.

Sırtında palto vardı. Deponun açık kesimleri hiç ısıtılmazdı çünkü. Yalnızca lojman ve işyeri olarak kullanılan kapalı kısımlar ısıtılırdı. Bir yeraltı nehrinden yararlanan mini hidroelektrik santralinden bol enerji alınıyordu buraya. Ayrıca yedek dizel jeneratörleri de vardı. Ama yine de bu dev mağaraları ısıtmaya yetmezdi. Yeraltında ısı on derece dolaylarında ve sabitti. Sıkı giyinince, uzun süre o kılıkta çalışmak mümkündü.

Nöbetçi kalkıp selam çaktı. «Albay Falkirk, Teğmen Horner, Doktor- Ben-nellTe görüşebilirsiniz. Onu nerede bulacağınızı biliyorsunuzdur elbette.»

«Elbette,» dedi Falkirk.

Uç metre sollarında dev giriş kapılarının yanık renkli çelik yüzeyleri flo-resan ışığında hafif hafif parlıyor, koca bir buzula benziyordu. Leland'la Teğmen Horner sağa döndüler, koca kapılardan uzaklaşıp asansörlere doğru ilerlediler.

Thunder Tepesinde üç ayrı boyda hidrolik asansörler vardı. En büyükleri, uçak gemilerindekilerin boyundaydı. Gemilerde o asansörler, ambardaki uçak-Sarı güverteye çıkarmak için kullanılıyordu. Thunder Tepesindekiler de yine uçak indirip çıkarmak içindi. Tabii başka şeyleri de indirip çıkarıyorlardı. Depoda. 2.4 milyar dolarlık malzeme, yani dondurulmuş besinler, ilaçlar, seyyar

— 394—

— 644 —

arazi hastaneleri, giyecekler, battaniyeler, çadırlar, el tabancaları, tüfekler,, mor-tarlar, toplar, cephane, cip gibi hafif askeri taşıtlar, zırhlı personel taşıttan, yirmi adet sırtta taşınan nükleer bomba, ayrıca birçok hava aracı vardı. Bir kere helikopterler vardı. Otuz tane Sikorsky S-67-Blackhawk tanksavar helikopter, yirmi tane Bell

Kingcobra, sekiz Anglo-French Westland Puma, *boî* sayıda genel amaçlı helikopter, üç de büyük Medevac. Normal uçaklar bu depoya getirilmemişti. Ama on İki tane, yere dik havalanan jet vardı, İngiltere' den Hawker Siddeley tarafından üretilen, adına Harrier denilen jetlere benzi-yörlardı ama bunlar ABD hizmetinde AV-8A diye adlandırılıyordu. Harrier'ler çok güçlü 'vektörlü-itici' motorlarla donatılmış olduğundan, düşey doğrultuda inip kalkabiliyor, piste gerek kalmıyordu. Kriz anında, örneğin bir sınırlı nükleer saldırıya ya da düşman işgaline cevap olarak, Thunder Tepesinin helikopterleri de, Harrier'leri de hernen üst kata çıkarılabilir, patlamaya dayanıklı koca kapılardan geçirilerek derhal havalanabilirdi.-

Ama şu sırada söz konusu olan,kriz için deponun uçaklarını ortaya çıkarmaya gerek yoktu. Bu nedenle Leland ve Teğmen İki koca asansöre yüz vermeyip önünden geçtiler. Orta boy iki kargo asansörünü de es geçtiler. Ayak sesleri taş duvarlar arasında, inim inim iniliyordu. Sonunda en küçük üç; asansörden birine bindiler. Bu asansör normal otel asansörleri kadardı. Hemen düğmeye' basıp■ Thunder Tepesinin bağına doğru inişe geçtiler.

ilaçlar, yiyecekler, silah ve cephane hep üçüncü katta, yani deponun en alt katında tutulmaktaydı. Oradaki odalar genişletilmiş, sonra hepsine ba-svnċ salan delikler açılmış, patlamaya dayanıklı kapılar takılmıştı. Orta kattaki koca mağaralarda taşıtlarla uçaklar dururdu. Depo kadrosunun yaşadığı, çalıştığı yer de orasıydı. LelandTa Teğmen Horner asansörden bu ikinci katta indiler. Yaklaşık yüz metre çapında, iyi aydınlatılmış, yuvarlak, kaya duvarlı bir salonda buldular kendilerini. Burası katın merkeziydi. Çevresinde dört mağara vardı. Onların gerisinde de, başka odalar bulunuyordu.

Bunların büyükçe olanlarına, başka araç gereç arasında, uçaklar, cipler ve zırhlı personel arabaları yerleştirilmişti. Doğrudan orta hole açılan dört mağaranın üçünde kapı yoktu. Zaten bu katta ciddi bir yangın ya da patlama tehlikesi söz konusu değildi. Ama dördüncü mağaranın kapısı vardı. Çünkü 6 temmuzun sırrı orada saklanıyordu., Leland'la nice başka kişinin gizlemeye çalıştığı şey oradaydı. Leland asansörden indikten birkaç adım sonra durdu, o kapının kanatlarını inceledi. Yükseklikleri sekiz buçuk metre, enleri yirmi bir metreydi. Çelikten değil, çapraz geçmiş, altmışa bir yirmi, kalın tahtalardan yapılmıştı. Nedeni de, bu kapının acil durum nedeniyle acele yapılmış olmasıydı. Mağarayı kapatmak için çelik kapı ısmarlamaya zaman yoktu. King Kong'un adasında korku içinde yaşayan yerlileri, adanın öle yanındaki canavardan koruyan o koca kapıların-işini görüyordu bu kapı. Ardında neyin bulunduğu düşünülürse, ortaya çıkan korku filmi imajı hiç de insana güven verecek gibi değildi. Leland ürperdi.ii. Teğmen Horner, «Sizi hâlâ sinir ediyordu, ha?» dedi. «Yani sen alıştın mı ona?» «Ne münasebet, efendim. Ne münasebet.» Koca ahşap kapının bir kanadına, çok daha küçük insan boyunda bir kapı daha monte edilmişti. Araştırmacılar iç odaya oradan girip çıkıyordu. O kapıya silahlı bir nöbetçi konmuş, ancak izin belgesi olanları bırakıyordu İçeriye. Yasak odadaki faaliyetlerin, depo genel işlevleriyle hiçbir ilgisi yoktu. Zaten depo kadrosunun yüzde doksanının o odaya girme izni olmadığı gibi içerde ne olduğundan da haberi yoktu. Orta holün çevresine, mağara ağızlarının arasında kalan duvarlar boyunca ayrı ayrı evler kurulup yere çakılmıştı. Deponun ilk yapıldığı tarihten kalmaydı bu evler de.

1960'ların başlarından kalma. O günlerde mühendislerin çalışma odası olarak kullanılmışlardı. Ama zamanla bu yeraltı ülkesi diğer mağaralara yerleşmiş, yatakhaneler, kafeterya, dinlenme salonu, laboratuvar-lar, makine atölyeleri, oto servis merkezi, bilgisayar odaları, hatta bir de PX oluşmuştu. Bu yapılarda şimdi hükümetin ve askeriyenin, Thunder Tepesinde bir veya iki yıllık geçici görev yapan elemanları çalışıyordu. Yapıların içi ısıtılmıştı. Aydınlatma oralarda daha İyiydi. İç ve dış telefon hatları, mutfakları, banyoları, genel bir ev konforu vardı. Madenî levhalardan yapılmış, üzerine mavi ya da beyaz emaye çekilmişti. Pencereleeri ufak, madenî kapıları dardı. Altlarında tekerlek yoktu ama yine de çember halinde parketmiş karavan evleri andırıyordı. Modern bir çingene kampı gibi.

Leland yasak odanın koca ahşap kapılarına arkasını döndü, orta holde, beyaz madenî bir eve yürüdü. Orası Doktor Miles Benneil'in çalışma odasıydı. Teğmen Horner de albaya adımını uydurdu.

Önceki yaz, Leland Falkirk'in pek nefret ettiğı Miles Bennell, Thunder Tepesine gelip yerleşmiş, 6 temmuz olayıyla ilgili tüm bilimsel çalışmaları yönetme görevini üstlenmişti. O günden bu yana depodan yalnızca üç kere çıkmış, hiçbirinde iki haftadan uzun kalmamıştı. Görevine adanmış, onu tutku haline getirmiş bir adamdı. Hatta belki tutkudan bile daha fazla bir şey haline getirmişti bu görevi.

Orta holde bir düzine kadar subay, asker ve sivil göze çarpıyordu. Kimi bir mağaradan diğerine geçmekte, kimi ortada durmuş, çene çalmaktaydı. Leland yanlarından geçerken onlara baktı. İnsanın yeraltında haftalarca, aylarca çalışmayı gerektirecek bir göreve gönüllü olmak için ne tip biri olması gerektiğini düşünüyordu. Bunlara

yüzde otuz mahrumiyet zammı ödenirdi. Ama Leland'a kalsa, bu tazminat yetersizdi. Depo gerçi Shenkfield kadar kapanık ve bunaltıcı değildi ama farkı o kadar da büyük sayılmazdı.

İçinden, herhalde bende biraz klostrofobi var, diye düşündü. Yeralhn-dayken kendini diri diri gömülmüş gibi hissediyordu. Mazo-histliğini kabul ettiğine göre, bu rahatsızlıktan da hoşlanması gerekirdi. Ama istemediği bir fek acı varsa o da buydu. ¹

■ 396 —

■ 648 ■

Doktor Miles Bennell hasta gibiydi. Uzun süre güneş görmemekten, Thun-der Tepesindeki herkes, gibi o da solgundu. Kıvırcık siyah saçlarıyla sakalı solgunluğunu daha da vurguluyordu. Odasının floresan ışığı altında hayalet gibiydi adam. Leland'la Teğmen Horner'i kısa bir selamla karşıladı, ikisiyle de . el sıkışmaya kalkışmadı. Bu albayın da işine geliyordu. Bennell'in dostu değildi o. El sıkışmak sahtekârlığın, ikiyüzlülüğün daniskası olurdu. Hem Leland'ın yarı yarıya korku duyduğu bir konu da, Bennell'in ele geçmiş olması ihtimaliydi. Belki adam artık görüldüğü gibi değildi... belki artık tam anlamıyla insan bile değildi. Bu çılgın, paranoyak korku gerçekse, Bennell'le fiziksel temas istemezdi Leland. Kısa bir el sıkışı bile.

«Doktor Bennell,» dedi donuk bir sesle. En soğuk sesini kullanıyor, karşısındakine itaat ilham etmeye çalışıyordu. «Bu güvenlik ihlâli olayını yönetim biçiminiz ya suç sayılacak kadar beceriksizce oldu ya da aradığımız hain sizsiniz. Şimdi beni iyice dinleyin. Polaroid resimleri, yollayan o itoğiuunu bu sefer bulacağız. Artık ne yalan makinesinin bozulması palavrasını yutarım, ne de sorgulara ara verdiririm. Jack Twist'in buraya gelmesine

Çanak tutan da o mu, ğreneceğiz. Kafasına yle bir darbe indireceğiz ki, keşke sinek olarak doğsaydım da ömrümü at dışkılarına kona kona geçirseydim diyecek.» Miles Bennell hiç sarsılmamış gibi gülümsedi. «Albay, bu ömrümde gördüğüm ne nefis Richard Jaceckel taklidi... ama yine de gereksiz. Sızma yerini bulup tıkamaya ben de sizin kadar hevesliyim.»

Leland'ın içinden bu sersemin burnuna bir yumruk kondurmak geldi, işte Miles BenneM'den bu kadar nefret etmesinin bir nedeni de buydu. Hiç çekingenlik yaralamıyordu herifte.

Calvin Sharkle, Evanston'un güzel bir orta sınıf mahallesinde, O'Bannon Sokağı diye bilinen bir sokakta oturuyordu. Peder Wycazik iki kere benzin istasyonlarına uğrayıp yol sormak zorunda kaldı.

O'Bannon Sokağıyla Scott Caddesinin kesişi iğı köşeye vardığında, Sharkle'ın evine İki blok uzaklık kalmıştı ki, polisin yolu kesmiş olduğunu gördü. Trafik başka tarafa yönlendiriliyordu. İki polis arabasıyla bir ambulans kesmişti sokağın ağzını. Ellerinde mini-kameralarla sağa sola koşuşan televizyon ekipleri de oradaydı.

Papaz bu arada, O'Bannon Sokağındaki patırtının bir rastlantı olmadığını da gördü. Sharkle'ın evinde bir şeyler oluyordu.

Buz gibi soğuşa ve o çılgın rüzgâra rağmen, polis barikatının gerisinde yüz kişiye yaklaşan bir kalabalık birikmişti. Kimi kaldırımlarda, kimi evlerin bahelerindeydi. Scott Caddesinden geçen trafik bu meraklılar yüzünden yavaşlıyordu. Stefan bir park yeri bulana kadar karınca'hızıyla İki blok yol gitmek zorunda kaldı. • .

İnip geri dönerek kalabalığın arasına karıştı, paltolarına sarılmış meraklılardsn biraz bilgi edinmeye çalıştı, bu

insanların dost davranışlı, garip bir heyecana kapılmış kimselerden oluştuğunu anladı. Pek de sapık tipler sayılmazlardı. Sıradan insanlardı. Bir tek, önlerinde yeralan trajediye karşı o duygusuz tepkileri farklı kılıyordu onları. Sanki futbol maçı seyretmekteydiler.

Olay gerçekten trajediydi çünkü. Hem de feci bir trajedi. Peder Wycazik durumu bir dakikada öğrendi. Renkli suratlı, bıyıklı, kareli ceketli biri ona, «Hiç mi televizyon seyretmezsin, yahu?» dedi. Karşısındakinin papaz olduğunu bilmediğinden, konuşma biçiminde hiçbir çekingenlik yoktu. Stefan'ın pal-tosuyla atkısı, içine giydiği kılığı tümüyle saklamaktaydı. «Be adam, Sharkle'ın evi nah şurada. Canavar Sharkle... öyle diyorlar ona. Tehlikeli bir deli. Dünden beri evinde kapalı. Daha şimdiden komşularından ikisiyle bir de polisi vurdu, iki kişiyi de rehin aldı. Bana kalırsa, Doberman'lar kongresinde bir kedinin şansı ne kadarsa, o iki rehinenin de şansı o kadar işte.»

. = o =

Salı sabahı Pasifik Güneybatı Havayollarının uçağına atlayan Parker Faine, Orange Bölgesinden San Fransisco'ya uçtu, oradan West Air uçağına aktarma yaptı, Monterey'e vardı, ilk uçak yolculuğu bir saat sürmüş, San Fransisco' da *bir saat öteki uçağı beklemiş, ikinci yolculuk da otuz beş dakikada bitmişti. Yol ona aslında olduğundan da kısa görünmüştü. Çünkü yolcular arasındaki genç, güzel bir kadın, ressamın adını tanımış, ona resimlerini çok beğendiğini söylemiş, cazibesine kapıldığını belli etmişti.

Monterey Havaalanından kusmuk yeşili bir Ford Tempo kiralayan Parker, bu rengin kendi gelişmiş renk zevkine bir hakaret olduğunu düşünerek yola koyuldu.

Tempo'nun temposu düz yollarda, allegro, ama yokuşlarda biraz adagîo' ydu. Bununla birlikte Dom'un telefonla ilettiği adrese, Gerald Salcoe'nun evine varması yarım saat bile sürmedi. Salcoe 6 temmuz gecesi karısı ve iki kır zıyla Sükûnet Moteline kalmış olan adamdı. Şu ana kadar onunla ilişki kurmak mümkün olmamıştı.

Salcoe'ların evi kocaman, Güney Kolonyel tarzda bir kâşaneydi. California kıyısına hiç mi hiç yakışmıyordu. Büyük bir bahçe içinde, çam ağaçlarının gölgesinde, bakımlı bitkiler arasındaydı. Bu bahçeye en az haftada bir kere bahçıvan geldiği belliydi. Ocak ayında bile çiçek doluydu bahçe. Kırmızı ve mor kış çiçekleri.

Parker, Tempo'yu geniş ve görkemli bahçe yoluna saptırdı, ön kapıya çıkan orta merdivenlerin dibine parketti. Bahçede, çamların gölgesinde öyle karanlıklar vardı ki, evden biraz ışık gelse fena olmazdı. Ama ön pencerelerde hayat yoktu. Perdeler sıkı sıkı kapatılmıştı. Evde kimse yokmuş gibi bir hava vardı.

Tempo'dan indi, merdivenleri hızla çıktı, geniş verandayı geçerken havanın soğuğuna elinde olmadan bir «Brrrr,» sesiyle itiraz etti. Bölgenin her

■399-

— 651 —

zamanki sabah sisi havaalanında açılmış, uçağın inmesi mümkün olmuştu, ama buralarda hâlâ sis vardı.

Çiçeklerin parlak rengi bile soluk görünüyordu o yüzden. Kuzey California'da kış, Laguna plajına göre daha yamandı. Bir de sis eklenince, Parker'in, zevkine hiç uymaz oluyordu. Ama bu durumu bilerek giyinmişti. Kalın, titilli kadife pantolon, yeşil karen yünü gömlek, yeşil Lacoste kazak, dizlere kadar İnen denizci kabanı, kollarında "da çavuş işareti. .Ayaklarındaki koşu

pabuçları bu kılığı daha b.ir vurguluyordu. Kapının zilini çalarken başını eğip kendi kıyafetini bir gözden geçirdi, arasıra ressam olarak bile biraz abartılı giyindiğine karar verdi.

O zili altı kere çaldı, aralarda yarımşar dakika bekledi, ama kapıyı açan olmadı.

Dün gece saat on birde Jack Twist diye bir adam onu, Elko'daki bir paralı telefondan aramış, Dom'dan mesaj vereceğini söylemiş, Laguna'daki belli bir sokak telefonuna gidip' yirmi dakika sonra aranmayı beklemesini istemişti. Parker öğleden sonra üçte başladığı bir resim üzerinde heyecanla çalışmaktaydı O sıra. Ama yine de işini bıraktı, denilen .telefona gitti.

Monterey yolculuğuna çıkmayı da hiç kararsızlık göstermeden kabul etti. Aslında kendini işe gömmesi, Doim'u ve Elko'da yeralan olayları çok fazla düşünmemek, oyalanmak içindi. Çünkü kendisi de orada, onlarla olmak istiyordu. Bu esrara gırtlığına kadar gömülmek istiyordu o da. Twist ona Dom'la papazın psişik gösterisini anlatıp uçan tuzluk ve biberliklerden, havalanan sandalyelerden söz ettiğinde, artık Parker'i Monterey'e gitmekten ancak Üçüncü Dünya Savaşı alıkoyabilirdi. Oysa şimdi boş bir eve yeniliyordu. Salcoe'lar her neredeyse bulacaktı onları.

En iyisi işe komşulardan başlamak.

Bahçeler büyük olduğundan, bitişik eve yürüyerek gitmek kolay değildi. Tempo'ya binip arabayı vitese takti, boş eve Son bir kere göz attı... bir an, alt' kat pencerelerinden birinde bir hareket, gördüğünü sandı. Hafif aralanmış bir perdenin tekrar eski yerine sarkması gibi bir şey. Kıpırdamadan oturup baktı, sonra sis ve gölgeler nedeniyle kendisine öyle geldiğine inandı. El frenini bıraktı, bahçe yolundan sokağa doğruldu.

Yeniden casus rolüne sıkabildiği için sevinçten uçuyordu.

Ernie-'yle Dom cipi kasaba yolunun sonunda durdurdular, peşlerindeki renkli camlı pikap da iki yüz metre geride durdu. Koca lastikleri üzerinde, tepesinde o spot ışıklarıyla, Dom'un gözüne kocaman bir böcek gibi görünüyordu. Elinde Raid'le yaklaşan birini görürse hemen en yakın deliğe girmeye hazır bir böcek. Şoför İnmedi. Yolcu da inmedi. Yolcu varsa tabii...

Dom cipten inip yol kenarında duran Ernie'nin yanına yürürken, «Sence mesele çıkacak mı burada?» diye sordu.

Ernie, «Mesele arasalar, çoktan çıkarırlardı,» dedi. Soluğundan dumanlar tütüyordu. «Bizi izleyip bakmak istiyorlarsa benim bir itirazım yok. Canları cehenneme.»

v

• — 4ÖÜ —

■401 —

F. : 26

İki av tüfeğini ortaya çıkardılar. Biri Winchester Model 94 karabina, öteki de .30/06 Springfield'di. Silahları cipin arkasından aldıktan sonra ellerinde u/un süre kontrol ettiler, arkadakiler görsün de, avın karşı koyabileceğini anlasın diye gösteriş yaptılar.

Dağ hâlâ yolun batı tarafındaydı. Yamaçlar yine ormanlarla kaplıydı. Ama doğuya doğru alçalan arazi ağaçsız, kel bir hale gelmişti. Kuzeye doğru uza-n.ın meralar buradan başlıyordu.

Kar henüz yağmaya başlamamıştı ama rüzgâr daha' da azıtiyordu. Dom Reno'dan satın aldığı kış giysilerine şükretti... ama keşke Ernie'ninki gibi ha-■ vd geçirmez bir şeyim olsaydı, diye düşündü. Çizmeleri de keşke daha yük-M'k, daha kalın olsaydı. Bugün Ginger'le Faye

dönerken Elko'daki spor ma-'Hizasına uğrayacak, geceki operasyon için hazırlanmış listeye göre alışveriş edeceklerdi. Ddm için de, başka herkes için de, gerekli kıyafetleri alacaklardı. Ama şu an için, başka çare yoktu. İnatçı rüzgâr Dom'un yakasından içeriye, kol ağızlarından kollarına doğru saldırıp duruyordu.

Cherokee'den inince Ernie'yle ikisi yolun kenarına doğru ilerleyip bayırdan aşağı, meralara doğru yola koyuldular. Thunder Tepesi çevre, denetimini biraz da yaya sürdürmek niyetindeydiler. Tepesi dikenli telle sınırlanmış elektrikli çit ilerdeki ağaçlar arasından yine, ortaya çıkıyordu. Artık kasaba yoluna paralel gitmiyor, doğuya kıvrılıp vadinin aşağısına doğru iniyordu. Otlakta karın kalınlığı yirmi beş santim vardı. Yine de çizmelerinin boyunu aşmıyordu, iki yüz metre kadar indiler, çitin belli bir noktasına varınca, vadi yamacındaki patlamaya dayanıklı iki dev kapıyı gördüler.

Dom ortalıkta insan ya da köpek nöbetçi göremiyordu. Telin iç tarafındaki karlarda ayak izi de yoktu. Demek bu sınırlarda devriye gezmiyordu.

Ernie, «Böyle bir yeri başıboş bırakmazlar,» dedi. «Yaya devriye yoksa, elektronik güvenlik sistemi çok güçlü demektir.»

Dom'un gözleri vadinin yukarısındaydı. Kamyonetteki adamların cipe bir şey yapacaklarından korkuyordu. Tepede koyu renk giyinmiş bir adamın silüetini karlara karşı kolayca gördü. Cpin yakınında değildi adam. ilgi bile göstermiyordu ona. Kasaba yolunun kenarına gelmiş, otlığa inmeye başlamış, bir iki adım sonra durmuştu. Dom'la Ernie'nin belki yüz seksen metre yukarısından onlara bakıyordu.

Ernie de gördü adamı. Winchester'! sağ kolunun altına kıstırdı, boynuna astığı dürbünü kaldırıp gözüne futtu.

«Kara Kuvvetleri,» dedi. «Ya da paltosu öyle. Yalnızca bakıyor bize.»

«Belli etmeden bakacaklar sanırdım.»

«Bu açık yerlerde görünmeden adam izlenmez. Bari dürüst davranıyorlar. Hem zaten, elinde ne taşıdığını görmemizi istiyor. Tüfeklerimizden korkmayacağını anlayalım dîye.»

«Ne demek istiyorsun?» diye .sordu Dom. «Ne taşıyor?»

«Belçika vapuru FN hafif makineli. Yaman silahtır.

Dakikada altı yüz mermiye kadar atabilir.»

Peder VVycazlk televizyonda haberleri izlemiş olsa, Calvin Sharkle'ı dün gecedен duyardı. Adam yirmi dört saattir günün haberiydi. Ama peder televizyon seyretmeyi yıllar önce bırakmış, her haberin siyah beyaz bir basitliğe indirgenmesini zihinsel açıdan zararlı bulmuş, şiddete, sekse, karamsarlığa ve umutsuzluğa olan genel ilginin de itici olduğuna karar vermişti. Aslında O'Bannon Sokağı olayını o sabahki Tribune'la Sun Times gazetelerinde de okuyabilirdi. Her iki gazetede de birinci sayfa haberiydi olay. Ama evinden çok acele çıktığı için gazeteye bakmaya vakit bulamamıştı. Şimdi çevresindeki kalabalıktan duyduklarını birleştirerek hikâyeyi kafasında yeni yeni oluşturuyordu.

Cal Sharkle aylardan beri biraz... garip davranmaya başlamıştı. Genelde neşeli, sevimli bir bekârdı. Yalnız yaşar, konu komşu onu pek severdi. Ama son zamanlarda asık suratlı, somurtkan olmuştu. Komşulara, «Olaylar hakkında kötü sezgileri» olduğunu söylemişti, «Önemli ve korkunç» bir şeyin olacağına inandığını açıklamıştı. Sürekli olarak kıyamet sonrasında sağ kalma konulu kitap ve dergileri okuyor, mahşerden söz ediyordu. Çok canlı kâbuslar gördüğü bilinmekteydi.

Aralığın başında kamyonla işe çıkmayı kesmiş, kamyonu satmış, komşulara artık 'son'un yaklaştığını söylemişti. Evini de satıp dağlarda bir yer almak istemişti kendine. Sağ kalma öğütleri veren dergilerin önerdiği gibi, bir kulübe yapmak niyetindeydi dağ başında. Kızkardeşi Nan Gilchrist'e, «Ama zaman yok,» demişti. «Bu yüzden, bu evi hazırlayacağım.» Cal aslında ne olacağını bilmiyor, kendi korkusunun kaynağını anlayamıyordu, ama nükleer savaştan, Rus istilâsından, ekonomik çöküşten ya da çoğu kişinin korktuğu benzer şeylerden yana bir korkusu olmadığını söylemişti. «Ne olduğunu bilmiyorum... ama garip ve korkunç bir şey olacak,» demişti kızkardeşine.

Bayan Gilchrist onu doktora götürmüştü, doktor Cal'i sağlam bulmuş, işinden ötürü stres altında bulunduğu yargısına varmıştı. Ama Noel'den sonra Calvin'in eski geveze huyu değişmiş, adam suskun bir kuşkucu kesilmişti. Ocak ayının ilk haftasında telefonunu söktürmüştü, «Geldiklerinde bize nasıl, saldıracaklarını ne bilelim?» diye açıklama yapmıştı. «Belki de telefon kanalıyla saldırırlar.» Bunları söylerken onlar' diye kimden söz ettiğini açıklayamamıştı.

Cal'in tehlikeli olabileceğine kimse inanmıyordu. Huzurlu, barışsever, iyi yürekli bir adamdı. Ömrünce hep öyle olmuştu. Bu yeni garip davranışlarına rağmen, şiddete başvuracağı sanılmıyordu.

Derken dün sabah sekiz buçukta Cal, Wilkerson'ları ziyarete gitmişti. Wilkerson'lar aynı sokakta, karşı kaldırımında oturan bir aileydi. Bir zamanlar on-

• — 402 — İarla pek samimi olan Cal son. günlerde, uzak duruyordu. Edward Wilkerson" un.basına açıkladığına, göre, Cal ona şöyle demişti: «Bakın, bu konuda bencil olmamaya karar verdim. Ben hazırım, siz

ise savunmasız durumdasınız; Geldikleri zaman istersen ailenle birlikte bizim evde saklanabilirsin, Ed.»-Wilkerson ona kimlerin geleceğini sorunca Cal, «Neye benzediklerini,, kendilerine ne ad taktıklarını bilmiyorum,» demişti. «Ama bize kötü bir şeyler yapacaklar. Belki bundan böyle, yaşayan ölüler olacağız.» Cal Sharkle evinde bol silah ve cephane olduğunu söyleyip Wilkerson'a güven vermeye çalışmış, o-turduğu yeri bir kale haline getirmek için her önlemi aldığını açıklamıştı.

Wilkerson silahların, cephanenin adını duyunca telâşa kapılmış, Cal'in suyuna gitmiş, ama o çıkar çıkmaz Nan Gilchrist'te telefon açmıştı. Nan Gilchrist saat on buçukta kocasıyla çıkagelmiş, Wilkerson'a bu işi halledeceğini söylemiş, Cal'i hastaneye gitmeye ikna edeceğinden emin olduğunu açıklamıştı. Bay ve Bayan Gilchrist karşı eve girince, Wilkerson belki yardıma ihtiyaçları olabileceğim düşünmüş, yanına komşulardan Frank Krelky'yi alarak Sharkle'ın evine gitmişti.

Kapıyı Bay ya da Bayan Gilchrist'in açacağını sanıyordu. Ama Cal açmıştı. Çok gergin, hemen hemen isteri halindeydi. Elinde .20 yarı otomatik tüfek vardı. Komşularını şimdiden yaşayan ölüler olmakla suçluyordu. «Değiştiniz,» diye bağırmıştı Wilkerson'la Krelky'ye. «Ah, Tanrım, bunu farketmeliydim, bilmeliydim. Ne zaman oldu bu? Ne zaman çıktınız insan olmaktan?» Sonra bir korku çığlığı atıp tüfekte ateş açmıştı. İlk salvoda kurşunlar Krelky' nin boğazına saplanmış, bu. kadar yakından atıldığı için de kafasını koparmıştı. Wilkerson kaçmış, kendini kaldırıma atarken bacaklarından vurulmuştu. Yere düşünce yuvarlanıp ölü taklidi yapmış, canını bu sayede kurtarabilmişti.

Şu anda Krelky morgda, Wilkerson da hastanedeydi. Durumu iyi olduğundan, gazetecilerle konuşabimişti. Peder Wycazik o sokağın ağzında beklerken .kalabalığın arasından genç bir adam son ayrıntıları vermişti ona. Adı Roger Hasterwick'ti. Geçici olarak boşta kalmış bir meşrubat yapımcısı, diyordu kendine. Stefan onun işsiz bir barmen olduğunu tahmin etti. Adamın gözlerindeki garip pırıltı ya alkolden, ya uyuşturucudan, ya ruh hastalığından olabilirdi. Ama verdiği ayrıntılar pek sağlıklıydı.

«Polisler engeli kapattı, İnsanları evlerinden çıkarıp burayı boşalttı, sonra Canavar Sharkle'la konuşmaya çalıştılar. Ama adamın telefonu yok, tamam mı? Megafonla bağırdıklarında cevap vermiyor. Polisler, kızkardeşiyle kocasının hâlâ sağ olduğunu, rehine olarak tutulduklarını sanıyorlar. Bu yüzden fazla atak bir şey yapmak istemiyorlar.»

«Akıllılık ediyorlar,» dedi Peder Wycazik. Bu kış gününe göre bile fazla üşüyordu...

«Akıllılık, akıllılık...» diye tekrarladı Roger Hasterwick. Sözüünün kesilmesinden hoşlanmadığı, sesindeki sabırsızlıktan belliydi. «Sonunda, güneşin

— 403 —

batmasına yarım saat kala, SWAT kuvvetlerini yollayıp onu evinden çıkarmaya» kızkardeşle enişteyi kurtarmaya karar verdiler, içeriye gözyaşı gazı sıktılar» tamam mı? SWAT kuvvetleri de eve girdi.¹ Ama başları da hemen derde.girdi. Sharkle bu evle günlerdir uğraşmış, tuzaklar hazırlamış olmalı. Polisler herifin her yana gerdiği ince tellere takılıp düşmeye başlamışlar. Biri kafasını vurmuş. Ölmemiş ama, durumu ciddi. Sonra... Tanrım.., Sharkle onlara ateş açmış. Çünkü o da onlar gibi gaz maskesi takmışmış. Kedi gibi pusuya

yatmış, bekliyormuş. Hazırlıklıymış herif. Bir polisi haklamış, ötekini yaralamış, sonra bodruma girip kapıyı arkasından kapatmış. Şimdi kimse bodruma giremiyor, çünkü kapısı normal bir kapı değil, Sharkle'ın özel olarak tak-trrttiği çelik bir kapıymış. Yalnız o kadarla kalmıyor, bodrumun bahçeye açılan dış kapısı da çellkmiş.

Bodrum pencerelerinin içlerine de ağır çelik ke-penkler taktırmış. Mezar gibi, tamam mı?»

Stefan'ın hesabına göre, iki ölü, üç yaralı vardı, Hasterwick devam etti. «Polisler seslerini kesmişler, gece boyunca onun bodrumdan çıkmasını beklemişler. Bu sabah Canavar Sharkle bodrum pencerelerinden birinin çelik kepengini biraz yana kaydırması, bir yığın lâf haykırmış. Çılgınca şeyler. Polisler yeni olay beklemişler ama herif kepengi tekrar ka^ patmış. O zamandan beri... bir şey yok. Umarım artık çabucak bir şeyler olur. Burası çok soğuk. Canım da sıkılmaya başladı.»

«Ne haykırmış?» diye sordu Stefan. •

«Ha?» '

«Bu sabah bodrumdan haykırdığı o çılgın sözler neymiş?»

«Ha, tamam... demiş ki...» Roger Hasterwick birden sustu. Yeni gelen bir haberin kalabalığı heyecanlandığını hissetmişti. İnsanlar barikattan geri ayrılıp uzaklaşıyor, kimisi Scott Caddesine doğru kaçıyordu. Hasterwick yeni bir kanlı olayı kaçıracağından korkarak kasketli bir adamı yakasından yakaladı. «Ne var? Ne oluyor?»

Adam kendini Hasterwick'ten kurtarmaya çalışırken, «Şu adamın kamyo-netindeki telsiz, polis .frekanslı,» diye anlattı. «SWAT ekibinin frekansına girmiş. Sharkle'ı dünyadan silmeye hazırlanıyorlar!» Yakasını

Hasterwick'den kurtarıp koşarak uzaklaştı, Hasterwick de koşmaya başladı.

Peder Wycazik bir an uzaklaşan kalabalığa baktı, sonra geride kalan on on iki kişiyi süzdü, gözleri barikattaki polisler'e döndü. Yeni ölümler. Cinayetler. Bunların da yaklaştığını seziyordu. Engel olmak için bir şeyler yapmalıydı. Şu ana kadar esrarengiz olayın yalnızca iyi etkilerini, olumlu etkilerini görmüş, görebilmişti. Mucize tedaviler ve diğer belirtiler insanın içinde bir neşe, yaklaşan ilâhî olaylara doğru bir beklenti yaratıyordu. Ama şimdi aynı esrarın karanlık yüzünü de görüyordu. Fena halde, sarsılmıştı.

Sonunda, kana susamış bir seyirci sanılmaktan ürker'ek Roger Hasterwick'! ve diğerlerini izledi. Hepsi O'Bannon Sokağının bîr blok güneyinde toplanmışlardı. Bir kamyonetin çevresinde. Sürücü iri yarı, koça sakallı biriydi. Direksiyonda oturuyordu, iki kapıyı da açmış, polis telsizinin sesini sonuna kadar yükseltmiş, herkesin duymasını sağlıyordu.

Bir iki dakika içinde, saldırı planının ana hatları "öğrenildi. SWAT ekibi şimdiden Sharkle'ın evine girmeye başlamıştı. Giriş -katına. Özel biçimlendirilmiş küçük bir plastik patlayıcı kullanarak bodrumun çelik kapısını menteşe'lerden attıracaklar, ama parçalamayacaklardı. Aynı anda ikinci ekip de bodrumun bahçe kapısını, yine benzer biçimde patlatacaktı/ . Daha dumanlar dağılmadan iki grup bodruma'dalacak, ani bir saldırıyla Cal Sharkle'ı yakalayacaklardı. Seçilen strateji polisler için de, rehineler için de çok tehlikeliydi. Ama • yetkililer eylemi daha ertelemekle tehlikenin artacağına karar vermişlerdi. " . . i'; - , .Peder Wycazik telsizin çatırtılı sesini dinlerken bu saldırıyı önlemesi gerektiğini biliyordu. Eyleme geçilirse, katliam herkesin

sandığından, da korkunç olacaktı. Barikatu geçmesine, eve girmesine, Cal Sharkle'la konuşmasına izin vermek zorundaydılar. Hemen. Vakit kaybetmeden. Şimdi. Kamyonete arkasını dönüp O'Bannon- Sokağının başına doğru koşmaya başladı. Sharkle'a ne söyleyip de adamın paranoyasını yenebileceğini bilmiyordu. Belki, «Yalnız değilsin, Calvin,» derdi. Bir şey bulurdu nasılsa. Onun apansız kamyonetin yanından ayrılması, oradakileri kuşkulandırdı. Barikatta bîr şeyler olduğunu, Stefan'ın bunu nasılsa duyduğunu sandılar. Ste-fan daha yolun yarısına varmıştı ki, daha genç ve zinde olanlar onu geçmeye, bağırarak kaldırımlardan sokağa dökülmeye, Scott Caddesinde zaten yavaş akan.trafiği büsbütün tıkamaya başladılar. Frenler acı, acı haykırdı, kornalar öttü, tamponların birbirine çarpma sesi duyuldu. Stefan koşanlar arasında itilip kakılırken yere düştü, kendini kaldırım üzerinde, emekler pozda buldu. Kimse ona yardım etmedi. Stefan ayağa kalkıp tekrar koşmaya başladı. Hava sanki bir hayvansal çılgınlıkla, bir kana susamışlıkla koyulmuştu. Stefan insanların bu davranışı karşısında korkuya kapılıyor, yüreği çarpıyordu. Cehennem de böyle herhalde, diye düşündü. Bilinçsiz bir kalabalığın arasında sonu gelmez bir koşu. Ste*an poüs barikatına vardığında, çılgın kalabalığın yarısını kendisinden önce oraya dönmüş buldu, itişip kakışıyor, barikatlara abanıyor, sokağı görmeye çalışıyorlardı. Onları iterek kendine yol açmaya çalıştı, öne geçip polisle konuşmaya uğraştı. Herkes onu ittikçe o da onları itiyor, kendisinin papaz oidüğünü söylüyor, ama kimse dinlemiyordu. Şapkasının başından uçtuğunu farkettiler, aldırmadan yoluna devam etti. Sonunda kalabalığın önüne geçmeyi başardı.

Polis g ruha geri çekilmelerini söylüyordu.  fkeliydi. Tutuklama tehditleri savuruyordu. Yanına başka polisler de geldi. Coplarını kaldırıp mi ferlerinin siperli ini yüzlerine çektiler. Peder Wycazik yalan söylemeye bile hazırdı. Polisin evi basmasın: erteletmek için ne olsa yapardı. Belki kendini Sharkle'ın kilisesinin papaz: ola-ak tanıtır, sorunu- 'bildiğini/ onu tesKm oJmaya

— 662 —

inandırabilece ini s yl rdi. Aslında Sharkle'a nasıl boyun erdirebilece ini bildiği yoktu., Ama zaman kazanır, Sharkle'la konuşana kadar bir şeyler bulurdu. Geri çekilmesini emreden polisle gözgöze gelmeyi başardı, kendini papaz olarak tanıttı. Polis dinlemiyordu bile. Stefan paltosunu açıp atkısını çıkardı, papaz yakalı ını gösterdi. «Ben papazım!» Ama kalabalık onu  ne doğru itiyor, barikata dayanmasına neden oluyordu. Barikat devrildi, polis herkesi öfkeyle geri itti. Dinleyecek durumda değildi.

Bir saniye sonra iki küçük patlama havayı sarstı. Pe ten , ama sert seslerdi. Yüz kişilik kalabalığın sesr kesildi, herkes olduğu yerde dondu. Duyduklarının ne olduğunu biliyorlardı. SWAT ekipleri bodrumun  elik kapılarını patlatmı tı. İki patlamayı bir         izledi. Bu seferki yamandı! Altlarında kaldırım sarsıldı, kulaklar acı duydu, d  ier, kemikler zangırdadı, Sharkle'ın evinin enkaz ve kıyrnıkları bir mlyar parça halinde havaya yükseldi. Kalabalık hep bir ağızdan bağırdı. Bu sefer ileri yüklenecekleri yerde korkuyla geri çekildiler. Ölümün yalnızca ilginç bir seyir olmayıp, katılma gerektiren bir eylem olduğunu o anda yeni anlamı lardı. Barikattaki polislerden biri, «Bombası da varmış,» dedi. «Tanrım, ah Tanrım, Sahrkle'da bomba da varmış!»

Hemen ambulansa doğru döndü, «Haydi! Haydi!» diye bağırdı.

Ambulansın tepesindeki kırmızı ışıklar harekete geçti, araba barikattan ayrılıp sokağın içine doğru fırladı gitti. Peder VVyczazik dehşetle titreyerek ambulansı yaya olarak izlemeye çalıştı. Polislerden biri onu omzundan yakaladı. «Hey, geç şuraya!» dedi.

«Ben papazım. Birinin avutulmaya rahatlatılmaya ihtiyacı olabilir. Son duaya»

«Peder, Papa'nın ta kendisi olsanız vız gelir bana. Sharkle'ın kesin olarak öldüğünü henüz bilmiyoruz.» Peder Wyczazik boyun eğdi. Ama patlamanın şiddeti, Cal Sharkle'ın öldüğünü belirtmeye yeterdi ona göre. Sharkle'ın da, kızkardeşinin de, eniştesinin de, SWAT ekibindeki polislerden çoğunun da. Kaç kişi ediyordu toplam? Belki beş. Yoksa altı mı? On mu?

Kalabalığın arasından amaçsızca geriye doğru ilerlerken dalgın bir hareketle atkısını yeniden boynuna doluyor, paltosunu ilikliyordu. Şök içindeydi. Bir dua mırıldanıp duruyordu. Birden Roger Hastervvick ilişti gözüne. İşsiz barmen. Elini Hastervvick'in omzuna koydu, «Bu sabah polise ne haykırmış?» diye sordu.

Hastervvick gözlerini kırptırdı. «Ha? Ne?»

«Demin ayrılmadan önce Calvin Sharkle'ın pencere kepengini açıp garip şeyler haykırdığını söyledin. Adam tam ne haykırmıştı?»

Hasterwick'in yüzü parladı. Hatırlamıştı. «Ha, evet, evet. Çok garip, tamam mı? Tam çılgınlık.» İfadesi gerginleşti. Deli adamın sözlerini tamı tamına hatırlamaya çalışıyordu. Hatırladığı anda sırtı, işin tadını çıkarıyormuş gibi

dudaklarını yaladı, Sharkle'ın zırvalarını Stefan da eğlensin diye tekrarladı.

Stefan eğlenmedi. Tersine, bir an için, Calvin Sharkle'ın hiç de deli olmadığına daha çok inandı. Kafası karışmıştı adamın, orası bir gerçektir. Korkuyordu da. Beyin yıkamadan ve bellek engelinin çökmesinden gelen korkunç stres altında şaşkındı... ama deli değildi. Roger Hastervvick de, başka herkes de, Sharkle'ın bodrum penceresinden haykırdığı sözlerin delice şeyler olduğuna inanmışlardı. Ama Peder VVycazik onlara göre avantajlıydı. Sharkle'ın sözlerini, Sükûnet Moteli olaylarının ışığı altında değerlendirebiliyor, mucize tedavilerle, telekinetik olgularla birleştirebiliyordu. Korku içindeki zavallı adamın o pencereden haykırdığı suçlamalarda gerçek payı olabilir mi, diye düşünmekteydi. Düşünürken ensesindeki tüyler diken diken oldu, vücudu ürperdi.

Hastervvick onun bu tepkisini görünce, «Hey, ciddiye almaya gerek yok, Tanrı aşkına!» dedi. «Herhalde bu sözleri doğru sanıyor olamazsın, ha? Yahu, deliydi herif. Bak, kendini havaya uçurdu işte, öyle.değil mi?» Peder VVycazik, Scott Caddesi boyunca, parkettiği arabaya doğru koştu.

Zaten Evanston'a gelip Calvin Sharkle trajedisini öğrenmeden önce bile, bu akşam Nevada'ya uçuşu gerekebileceğini düşünmüştü. Mendoza'ların, Halbourg'ların evindeki olaylar yüreğinde bir dehşet ve merak ateşi tutuşturmuştu. Elko'daki gruba katılmadıkça da dinmeyecek, sönmeyecekti o ateş.

Şimdi Hastervvick'den öğreneceğini öğrenince, Nevada'ya gitme isteği alev alev yanan bir ihtiyaç haline dönüşmüştü. Sharkle'ın o pencereden haykırdıklarının ancak yarısı doğru olsa bile, yine de gitmeliydi

Nevada'ya. Yalnızca bir mucizeye tanık olmak için değil, Sükûnet Moteiindeki gruba yardım etmek için, onları korumak için gitmeliydi. Ömrü boyunca, hep başı dertte papazların kurtarıcısı olmuş, kaybolan ruhları sürüye döndüren bir çoban gibi yaşamıştı. Ama bu sefer, zihinleri, hayatları da kurtarması gerekebilirdi. Calvin Sharkle'ın sözünü ettiği tehlike, ruhu tehlikeye soktuğu kadar bedeni ve zihni de tehlikeye sokan bir şeydi.

Arabayı vitese taktı, Evanston'dan ayrıldı.

Kilise lojmanına dönüp bavul falan hazırlamak niyetinde değildi. Zaman yoktu. Dosdoğru havaalanına gidecek, batıya kalkan uçaklardan hangisinde yer bulursa atlayacaktı.

Ulu Tanrım, diye düşündü. Ne yolladın bize? istediğimiz büyük armağan mı bu? Yoksa Kutsal Kitap sayfalarındakileri gölgede bırakan bir âfet mi?

Peder Stefan VVyczak gaz pedalını kökledı, önce güneye, sonra batıya doğru cehennemden kaçmış bîr yarasa gibi uçtu gitti...

Ginger'le Faye sabahın büyük bölümünü Elroy ve Nancy Jamison'ia geçirdiler, sözde Gînger bir dostlarının kızıymış, sağlık nedenleriyle batıya yer-leşecekmiş de, bölgeyi tanımak istiyormuş gibi numara yaptılar.

Jamison'lar yöre tarihini en iyi bilenlerdendi. Bundan söz etmeye de can atıyorlardı. Özel-

■665 —

İlkle de Lemoille Vadisinin güzelliğinden.

Aslında Ginger'le Faye, Jamison'ların çökmekte olan bellek engeli yüzünden soruları olup olmadığını dolaylı yoldan anlamaya çalışmaktaydılar. Ama öyle bir iz bulamadılar. Jamison'lar mutluydu. Sahte anıları sağlam ve köklüydü. Onları Sükûnet Ailesine katmak, boş yere tehlikeye sokmak olacak, pek bir işe de yaramayacaktı.

Ev sahipleri arkalarından el sallar, onlar arabayı evden uzağa doğru sürerken Ginger, «iyi insanlar,» dedi.

«Gerçekten pek hoş insanlar.»

«Evet. Güvenilir kimseler. Keşke bu işte onlar da bizimle olsaydı. Ama öte yandan ,dışında kaldıklarına da seviniyorum.»

Sessizleştiler. Ginger, Faye'in de düşüncelerinin kendininkilerle aynı olduğunu seziyordu. Bahçe yolunun kasaba yoluyla birleştiği yerde o resmi arabanın hâlâ bekleyip beklemediğini merak ediyorlardı, içindeki adamların sırf izlemekle yetinip yetinmeyeceğini merak ediyorlardı. Ernie'yle Dom, Thun-der Tepesi keşfine giderken silah almışlardı yanlarına. Ama Faye'le Ginger'in görevi pek tahrik edici olmadığından, onların da tehlikede olabileceği kimsenin aklına gelmemiştir. Ginger, büyük kentte yaşayan çoğu yalnız kadın gibi, tabanca kullanmasını biliyordu. Faye de eski bir asker karısı olduğundan, bu işlerde usta sayılırdı. Ama silahları olmayınca, bildikleri neye yarardı ki!

Bahçe yolunun sonuna varmadan, gölgelerin en koyu olduğu yerde Faye ağaçların dibine yanaşıp arabayı durdurdu. «Herhalde aşırı melodramatik davranıyorum,» deyip mantosunun düğmelerini açtı, elini kazağının altına soktu. «Gerçi silahı kafamıza çevirirlerse bunlar pek işe yaramaz,» deyip iki et bıçağı çıkardı, kanepeye, Ginger'le ikisinin arasına koydu. Ginger şaşırmıştı.

«Nereden aldın bunları?»

«Nancy bulaşık yıkarken ben kurulayayım diye tutturmam bu yüzden. Bıçakları yerine ben kaldırayım diye. Kaldırırken de bu ikisini aşırdım. Onlardan silah isteyemedim, ikisini de işe bulaştırmış olurdum o zaman. Daha sonra geri veririm. Her şey bitince.»

Bıçaklardan birini eline aldı. «Ucu sipsivri. Kenarı keskin

ve tırtıklı. Dedim ya, tabancayı kafamıza dayadıklarında işe yaramaz. Ama bizi yoldan çıkmaya zorlar, kendi arabalarına bindirmek isterlerse, bıçağı son ana kadar saklayıp fırsat çıkınca saplamak mümkün.»

«Anladım,» dedi Ginger. Sırıtip başını iki yana salladı.

«Günün birinde umarım Rita Hannaby ile tanışırsın.»

«Boston'daki arkadaşınla mı?»

«Evet. Rita'yla ikiniz çok benziyorsunuz bence.»

«Ben ve bir sosyete kadını, ha?» Faye'in sesinde kuşku vardı. «Ne ortak yanımız olabilir, bilemiyorum.»

«Eh, örneğin ikiniz de çok mantıklı, çok sakinsiniz... hem koşullar ne olursa olsun öylesiniz.»

Faye bıçağını tekrar kanepeye bırakırken, «İnsan asker karısı oldu mu, ya suyun akıntısına kendini bırakmalı ya da çıldırmayı göze almalı,» dedi.

— 408 —

«Hem Rita da, sen de, çok • dişi görünüşlüsünüz.

Yumuşak, dışta zayıf, hatla bağımlı, ama içten, her biriniz kendi tarzınızda, çivi gibi sağlamsınız.» Faye gülümsedi. «Tatlım, o sende de biraz var.»

Çeyrek mil kadar daha gittiler, yaklaşan fırtınanın kasvetli gökleri altına çıktılar.

Hâki araba hâlâ eski yerinde duruyordu, içinde iki adam vardı. Ginger'e ifadesiz bakışlarla baktılar. Ginger onlara sıradan bir tavırla el salladı. Onlar el. sallamadılar.

Faye arabayı sürüp Lemoille Vadisinden uzaklaştı. Hâki araba peşlerindeydi.

tmt= o =

Miles Bennell arasıra gri çelik masanın başında, kocaman koltuğuna yaslanıyor, pek sikkın görünüyordu. Miles Bennell çalışma odasında dolaşırken kendisine sorulan sorulara bazen kaygısız, bazen hiciv dolu bir sesle cevap veriyordu. Ama Miles Bennell asla sinirli

gözüküyor, tikler geliştirmiyor, korkuyormuş gibi ifadelere bürünmüyor... asla kızmıyordu. Oysa onun durumunda kim olsa, bu tepkileri göstermesi çok doğaldı.

Albay Leland Falkirk nefret ediyordu ondan.

Leland odanın köşesindeki büyük masanın başına yerleşmiş, personel dosyalarını ağır ağır, dikkatle incelemekteydi. Tahta kapılı mağarada, 6 temmuzun sırrı üzerinde bilimsel araştırmalar yapan sivil bilim adamlarının dosyalarıydı bunlar. Leland'ın niyeti, Polaroid resimlerle iki mektubun Dominick Corvaises'e postalandığı tarihte kimlerin New York'da olabileceğini saptayıp, kuşkuluların sayısını azaltmaktı. Thunder Tepesi güvenlik görevlilerine bu işi pazar günü yapmalarını emretmiş, onlar da dosyalara baktıklarını, ama bir şey öğrenemediklerini söylemişlerdi. Ama şimdiye kadarki soruştırmalarının başarısızlığına bakılırsa, hele iki yalan makinesinin nasıl sabotaja uğradığı düşünülürse, Leland'ın artık Bennell'e de, diğeri bilim adamlarına da, hatta

■ güvenlik görevlilerine de güvenmemesi doğaldı, işi kendi yapmak zorundaydı. Oysa karşısına hemen sorunlar çıktı. Bir kere, son on sekiz aydan bu yana, sırra çok fazla sivil ortak edilmişti. Otuz yedi kadın ve erkek. Hepsi çe-•■itli bilimsel alanların temsilcileriydi. Hepsi güvenlik kontrolünden geçmişti. Bennell'in çizdiği araştırma programına onların da-katkıda bulunması şarttı. Bennell'i de sayınca, otuz sekiz sivil ediyordu. Askeri disiplinden yoksun otuz '.ekiz entel'in sıradan bir sırrı bile bu kadar uzun süre saklamasına şaşmak gerekirdi, nerede kaldı bu sırrı!

işin daha beter yanı, bu İnsanların, Bennell dışında yalnızca yedi tanesi tam fjün bu araştırma üzerinde

alışıyor, Thunder Tepesinde yatıp kalkıyordu. Geri kalan otuz kişinin aileleri, üniversitelerde görevleri vardı. Onlardan uzun sü-

l re ayrı kalamıyorlardı. Bu yüzden arasıra gelip gidiyor, bazen birkaç gün kalıyor, bazen birkaç hafta kalıyor, ama birkaç ayı pek bulmuyorlardı. Han

— 669 —

gisinin ne zaman New York'a gittiğini saptamak -uzun ve zor bir iş olacaktı.

O kadarla da kalmıyordu. Tam gün çalışan sekiz kişilik ekipten üçü aralık ayında New York'a gitmişti. Bunların arasında Doktor Miles Bennell de vardı. Kısacası, .kuşkuluların sayısı, sırf sivil bilim ekibinde otuz üçten aşağıya düşmüyordu.

Leland depo güvenlik kadrosundaki herkesten de kuşkulanmaktaydı. Gizli mağarada neler olup bittiğini bilen yalnızca güvenlik başkanı Binbaşı Fu-gata'yla, yardımcısı Teğmen Helms olduğu halde, yine de hepsinden kuşkulanmayı sürdürüyordu. Pazar günü Fugata, tam gün ekibiyle o sıra depoda bulunan yarım gün çalışanları sorgulamaya başladıktan hemen sonra, poligrafın bozuk olduğu, güvenilir sonuçlar vermediği anlaşılmıştı. Dün Shenkfield'den yeni bir makine getirtilmiş, ama o da kusurlu çıkmıştı. Fugata'ya göre, yeni makine daha Shenkfield'den yola çıkarken bozuktı. Ama buna inanmak zordu biraz.

Projenin üzerinde çalışanlardan biri, tanıkların bellek engelinin çökmekte olduğuyla ilgili bir rapor görmüştü. Bu fırsattan yararlanmak istemiş, onlara imalı mesajlar, dosyalardan çalınmış Polaroid'ler yollayarak bazılarının hatırlamasına yardımcı olmaya kalkmıştı. Neredeyse yaptığı yanına kâr kalacaktı. Şimdi işler sıkışınca da, kalkıp yalan makinelerini bozmuştu.

Leland dosyaları okumaya ara verdi, küçük pencerenin önünde durmakta olan Miles Bennell'e baktı. «Doktor, beni bilimsel zekânızdan yararlandırın lütfen.»

Bennell ona döndü. «Tabii, albayım.»

«Sizin ekipteki herkes, yedi yıl önce hazırlanan gizli CIGS raporunu biliyor. Bulgularımızı açıklarsak doğacak korkunç sonuçları da biliyor. Bu durumda içlerinden biri neden proje güvenliğini sabote edecek bir sorumsuzluk gösterebilir?»

Doktor Bennell içtenlikle yardımcı olmaya çalıştığını belirtir bir ses tonuyla konuştu. Ama Leland o tonun altındaki ekşi tiksintiyi sezebiliyordu. «Ba- zıları CIGS'in verdiği sonuçlara katılmıyor. Bazılarına göre, bulguları kamuoyuna açıklamak hiç de felâketlere yol açmayacak. CIGS'in bu konuda yanılma eğilimine, yargılarında fazla seçkin davrandığına inanıyorlar.»

«Eh, ben CIGS'in hakın olduğuna inanıyorum. Ya siz, Teğmen Horner?»

Horner kapıya yakın yerde oturmaktaydı. «Ben de size katılıyorum, albayım. Eğer bu olay açıklanacaksa, halkı yavaş yavaş hazırlamak gerekecek. Belki on yıllık bir süre içinde. Hatta o zaman bile...»

Leland başını evet anlamında salladı, tekrar Bennell'e döndü, «insanoğlunu değerlendirirken düşük düzeyde, ama gerçekçi puanlar veririm, doktor. Bu bulguları izleyecek yepyeni dünyaya çoğunun uyum sağlayamayacağını da biliyorum. Siyasal ve sosyal kargaşa doğacaktır. CIGS raporunda denildiği gibi.»

Bennell omuzlarını kaldırdı. «Sizin de kendi görüşünüzü savunmaya hakkınız var.» Sesinin fonundan, asıl anlam belli oluyordu. Görüşünüz **cahil**, küs-tah **ve dar** bir görüş **olsa bile**, demek istiyordu adam.

Leland sandalyesinde öne doğru eğilerek, «Ya siz, doktor?» diye sordu. «Siz inanıyor musunuz CIGS'in haklı olduğuna?»

Bennell sorudan kaçındı. «Aradığınız ben değilim, albayım. O notlarla Polaroid'ieri Corvaisis'le, Block'lara ben yollamadım.»

«Pekâlâ, doktor, o halde ekipteki herkesi ilaç kullanarak sorguya çekmeme yardımcı olacaksınız demektir, değil mi? Poligrafi onarsak bile, o yolla alınacak cevaplar elbette iki sodyum pentatona'le, diğer ilaçlarla alınanlar kadar güvenli olmaz.»

Bennell kaşlarını çattı. «Doğrusu, buna şiddetle karşı çıkacaklar olabilir. Bu insanlar zekâ düzeyi çok yüksek kimseler, albayım. Bilimsel hayat onların asıl yaşamı. Yan etkisi zihinsel kapasitelerini etkileyebilecek ilaçların kendilerine uygulanmasını istemeyeceklerdir.»

«Bu ilaçların yan etkisi yoktur. Güvenli ilaçlardır.»

«**Genellikle** güvenli, denilebilir belki. Ama adamlarımdan bazıları, herhangi bir amaçla ilaç kullanmaya ilke olarak karşıdır. Güvenli ilaçları bile. Değerli bir amaç uğruna bile.»

«Doktor, Thunder Tepesindeki herkesin ilaçla sorguya çekilmesini sağlayacağım. Sırrı bilenlerin de, bilmeyenlerin de. General Alvarado'dan onay alacağım.» Alvarado, Thunder Tepesi komutanıydı. Tüm hizmetini masa başında geçirmiş bir kalem adamıydı. Leland onu da Bennell'i sevdiğinden çok sevmezdi.

«Eğer general ilaçlı sorguyu onaylarsa., adamlarınızdan da itiraz eden Olursa, tepelerine.fena binerim: Kırarım onları. Siz reddederseniz aynı şey sizin . için de geçerli. Dediklerimi anlıyor musunuz?»

«Çok iyi anlıyorum.» Bennell hâlâ telaşlı görünmüyordu.

Albay tiksinti içinde önündeki personel dosyalarını bir kenara itti. «Bu iş £0k yavaş gidiyor. O haini çabucak bulmam gerek. Bir ay sonra bulmak işime yaramaz. Poligrafi hemen onarsak iyi ederiz» Ayağa kalkacak gibi bir **hareket** yaptı, sonra tekrar oturdu. Sanki soracağı şey bu anda aklına gelmiş gibi yaptı. Oysa depoya girdiği andan beri aklıdaydı. «Doktor, Cronin'le Corvaisis'deki bu yeni gelişmelere ne diyorsunuz? Mucize tedavilere, diğer garip olgulara. Sizce nedir bunlar?»

■ Bennell sonunda güçlü ve gerçek bir duygu belirtisi gösterdi. Ellerini ensesinden çekip koltuğunda doğruldu, masasına yaslandı. «Eminim bu sizi çok korkutuyordur, albayım. Ama sizin seçtiğiniz kuşkucu açıklamadan daha **başka** açıklamaları da olabilir bu durumun. Korku **sizin** tek tepkiniz. Oysa **bence**, insan ırkının tarihindeki en önemli olay bu olabilir. Hangisi olursa olsun, Cronin ve Corvaisis'le mutlaka konuşmamız gerek. Onlara her şeyi anlatmak, bu olağanüstü güçleri nasıl edindiklerini anlamamıza yardımcı olmalarını sağlamak zorundayız. Cevapları bilmeden onları ortadan kaldıramayız, belleklerini **de** yeni baştan silemeyiz.»

_672 —

_411—

«Sükûnet Motelindeki herkese olup biteni açıklarsak, sırrı anlatırsak, sonra da belleklerini silmeden serbest bırakırsak, bir daha gizlilik diye bir şey katmaz **ortada**.»

«Herhalde öyle,» dedi Bennell. «Eğer gerçekten öyleyse... o zaman da kamuoyuna açıklamak gerek dernektir. Anlamıyor musunuz, albayım... son gelişmelerin ışığında, Cronin'le Corvaisis'i incelemek her şeyden önemli oldu. Olayı gizli tutmaktan bile. Hem onları yalnız incelemek değil, yeteneklerini geliştirme

fırsatı tanımak da şart. Bu arada sorayım... ne zaman gözaltına alacaksınız onları?»

«En geç bugün öğleden sonra.»

«O halde bu gece bize getireceğinizi varsayabilir miyiz?»

«Evet.» Leland tekrar yerinden kalktı, paltosunu alıp odanın kapısına yürüdü. Horner orada onu bekliyordu. Leland durakladı. «Doktor, Cronin'le Cor-vaissis'in değişip değişmediğini nereden anlayacaksınız? Bu insanların... ele geçirilmiş olması ihtimali hiç rni yok? Biliyorum, siz olmadığına inanıyorsunuz. Ama eğer yanılıyorsanız, eğer onlar artık tam anlamıyla insan değillerse, sizin ç/erçeği öğrenmenizi de istemiyorlarsa, o zaman nasıl öğreneceksiniz? Onlar herhalde yalan makinesini de, verebileceğimiz ilaçları da etkisiz kılabilirler.»

«Onun orası gerçekten zor.» Miles Bennell de ayağa kalktı, ellerini ia-boratuvar gömleğinin ceplerine soktu, odada hızlı adımlarla dolaşmaya koyuldu. «Tanrım, zor iş, değil mi? Pazar günü, bu iki adamın edindiği yeni güçleri öğrendiğimizden beri hep bunun üzerinde çalışıyoruz. Bazen umutlandık, bazen umutsuzluğa kapıldık, her ihtimali düşündük. Ama sonunda, bu durumla başa çıkabileceğimize karar verdik. Tıbbî testler, psikolojik testler hazırladık. Pek kurnazca şeyler. Bunların hepsi bira raya gelince, sanıyorum Cronin'le Corvaissis'in enfekte olup olmadıklarını... hâlâ insan olup olmadıklarını doğru olarak saptayabileceğiz. Bence korkularınız kesinlikle boşuna. Biz de başlangıçta enfeksiyonun... daha doğrusu... ele geçirilmelerinin bir tehlike olduğuna inanıyorduk. Ama yanıldığımızı öğreneli bir yıl oluyor. Bence bu adamlar hâlâ insan olabilir, ama bu güçlere de sahip olabilirler.»

«Aynı kanıda değilim. Korkularım sağlam nedenlere dayanıyor. Eğer Cor-vaissis, Crohin ve diğerleri değiştiyse, siz de onlardan gerçeği öğrenebileceğinizi sanıyorsanız, çok .yanılıyorsunuz. Değişmişlerse sizden o kadar daha üstün olacaklar ki, sizi kandırmak çocuk oyuncağı olacak onlar için.»

«Ama siz daha bizim ne gibi testi...»

«Hem bir şey daha var, doktor. Sizin aklınıza gelmeyen, ama benim düşünmek zorunda olduğum bir şey. Belki bunu duyunca durumumu takdir edersiniz... şimdiye kadar anlayış göstermediğiniz durumumu. Sizce Sükûnet, Moteli dışıncıdaki kimselerden de kuşkulananmam doğal değil mi? Bu son gelişmeleri,- paranoyak güçleri öğrendiğimden beri, sizden de kuşku duyuyorum.»

Bennell afallarnıştı. «Benden mî?»

--'41.2— . '

«Siz onun üzerinde çalışıyorsunuz, doktor. Hemen her gün o mağaradasınız. Her gün laboratuvar incelemeleri yapıyor, arıyor, yokluyor, test ediyorsunuz. On sekiz aydır. Arada kısacık üç tatil yaptınız, o kadar. Eğer Corvalsis'le Cro-nin birkaç saatlik temas sonucu değiştilerse, sizin on sekiz ayda değişeceğinizden niçin kuşuklanmayayım?»

Bennell bir an için konuşamayacak kadar şoka

kapılmıştı. Sonra kendini bir dereceye kadar topladı.

«Ama bu aynı şey değil. Benim İncelemelerim o-laydan sonraydı. Ben aslında bir... nasıl söyleyeyim,- itfaiyeci gibiyim. Daha doğrusu yangın uzmanı gibi. Yangından sonra gelip küllere, bakıyorum, nedenini anlamaya çalışıyorum. Enfeksiyon ya da ele geçirilme ihtimali, başlangıçta vardıysa bile, herhalde ilk birkaç saatten sonra artık oiamaz.»

«Bundan nasıl emin olabilirsiniz?» Leland ona soğuk bakışlarla bakıyordu.

«Ama laboratuvar koşullarında, güvenlik önlemleri altında...»

«Biz bilinmeyen bir şeyle uğraşıyoruz, doktor. Çıkacak her sorunu önceden bilemeyiz. İnsan bilemediği bir şeye karşı güvenlik önlemi alamaz.»

Bennell başını aşırı bir hırsla iki yana sallayıp bu ihtimali reddetmeye çalıştı. «Yo, hayır, yo. Olamaz, hayır.»

Leland bu sefer, «Kuşkularımı sırf sizi tedirgin etmek için abarttığımı sanıyorsanız, kendinize bir sorun bakalım, konuşmalarımız boyunca Teğmen Horner neden bu odada, tetikte oturuyordu. Biliyorsunuz, o da pollgraf uzmanı. Biz ikimiz konuşurken gidip sizin makineyi onarabilirdi. Ama ben sizinle bir odada yalnız kalmak istemedim, Doktor Bennell. Hele de yalnız. Asla.»

Bennell gözlerini kırıştırdı. «Yani, ben beiki sizi...»

Leland- başını salladı. «Çünkü eğer değişmişseniz, beni de değiştirme gücünüz olabilir. Benim aklıma bile gelmeyecek bir yolla. Yalnızken belki fırsattan yararlanır, bana saldırır, beni enfekte eder, ele geçmemi sağlar, İnsan ruhumu akıtıp yerine başka bir şey doldurursunuz.» Leland ürperdi. «Allah kahretsin, nasıl ifade edeceğimi bilemiyorum... .ama-ne demek istediğimi ikimiz de anlıyoruz.»

Teğmen Horner, sesi alçak tavanlı odada uğuldayarak, «Hatta ikimiz yeler miyiz diye bile düşündük,» dedi.

«Gözüm hep sizdeydi, doktor. Elimin de her an tabancama yakın yerde olduğuna pek dikkat etmediniz.» Bennell konuşamayacak kadar şaşkındı.

Leland, «Doktor, belki beni aşırı kuşkucu, parmağı tetiğe pek yakın bir sersem, şiddet düşkünü bir faşist olarak görebilirsiniz,» dedi. «Ama beni bu işte

görevlendirmelerinin nedeni yalnızca gerçeği halktan saklamak için değil, aynı zamanda halkı korumak için. En kötü ihtimali düşünmek, o ihtimal kesinlikle gerçekleşecekmiş gibi davranmak benim görevim.» «Büyük Tanrım,» dedi Bennell. «Siz ikiniz de kaçık birer paranoyaksınız!»

«Böyle tepki göstermenizi zaten bekliyordum, insan soyunun hâlâ gerçek bir üyesi olsanız da, olmasanız da.» Horner'e döndü. «Gidelim. Daha poligrafi onaracaksınız.»

— 413 —

Horner orta hole çıktı, Leland arkasından çıkacakken Bennell, «Durun, bir dakika lütfen,» dedi.

Leland dönüp kara sakallı adamın solgun yüzüne baktı.

«Pekâlâ, albay, tamam. Diyelim ki neden kuşku duymanız gerektiğini, bunun neden göreviniz olduğunu anladım. Ama bu yine de çılgınlık. Benim **veya adamlarımın içine... başka** bir **varlığın** girmiş olmasına imkân yok. Hem de hiç yok. Ama madem ki kuşkunuzu uyandırdım diye beni öldürmeye hazırsınız, adamlarımı da enfekte oldu sanıp hepsini mi öldüreceksiniz?»

«Hiç duraklamadan,» dedi Leland.

«Ama eğer ben ve adamlarım değişmişsek, eğer buna imkân varsa... ki yok... o zaman Thunder Tepesinin tüm çalışanları da değişmiş olabilir. Bunu göremiyor musunuz? Yalnız mağarada ne olduğunu bilenler değil, herkes. Asker olsun, sivil olsun... tâ General Alvarado'ya kadar.»

«Elbette,» dedi Leland. «Onu biliyorum.»

«Yani tesisteki herkesi öldürmeye hazır mısınız?»

«Evet.»

«Tanrım!»

«Eğer kiriş kirmaya niyetleniyorsanız, bu iş sonuçlanana kadar kalkışmayın. On sekiz ay önce, böyle bir ihtimali düşünerek VİGİLANT'a gizli bîr program soktum. VİGİLANT yalnızca benim emrimle, Thunder Tepesinden hiç kimsenin özel kotlama vermeksizin dışarı çıkmamasını sağlayacak. Özel kotlama da yalnız bende var tabii.»

Bennell'in duruşunda kırgınlık, güceniklik vardı.

«Yani hepimizi burada hapsetmenin nedeni uydurma bir...» Sustu, gerçeği bir anda anladı. «Tanrım, VİGİLANT'ın yeni programını harekete geçir-memiş olsanız bana bunu söylemezsiniz.»

«Hakkınız var,» dedi Lland. «Buraya girerken kimlik plakasına sağ elimi değil, sol elimi bastım. VİGİLANT'ın yeni programa geçmesi için şifre buydu. Ben uygun görene kadar, Thunder Tepesinden **bir tek Teğmen Horner'le ben** çıkabiliriz.»

Leland" Falkirk **odadan çıktı, orta hole yürüdü.** Bu **tatsız** durumda kendinden ne kadar memnun olabilirse o kadar memnundu. **On** sekiz ay uğraşmıştı ama sonunda Miles Bennell'in o insanı çileden çıkaran dengesini boza-bilmişti.

Bir gerçeği daha açıklamayı göze alsa, bilim adamlarını dizleri üstünde süründürürdü. Ama o sırrı kendine saklamak zorundaydı. Thunder Tepesinde çalışan herkesi, insanlıktan çıktıklarını anladığı anda öldürecek plan hazırды Leland'ın kafasında. Tesis yerle bir edip tehlikeyi buraya gömmek elindeydi. Tek kötü yanı, herkesle birlikte kendini de öldürmek zorunda olmasıydı. Ama o fedakârlığa zaten hazırды.

— 414 —

Jorja beş buçuk saatlik bir uykudan sonra duş yaptı, giyindi, Block'ların dairesine gitti, orada Marcie'yle Jack

Twist'i mutfak masasının başında buldu. Bir an salonda durup onlara baktı. Yalnız olmadıklarının farkında değillerdi henüz.

Dün gece saat dörtte Jorja, Jack ve Brendan, Elko marketinde ikinci ekiple buluşmuşlardı. Görevi devrettikten sonra motele döndüklerinde Jack, Block'ların holünde, yerde yatmış, Ernie'yle Faye çıktığı zaman Marcie'nin yalnız kalmamasını sağlamıştı. Jorja kızının odasına taşımaya gönüllü olmuşsa da, Jack sabah uyandığında Marcie'ye biraz dadılık etmeye hazır olduğunu söylemişti. «Baksana, Faye'le Ernie'nin arasında yatıyor,» demişti Jorja'ya. «Şimdi onu kıpırdatırsak üçü de uyanır. Oysa bu gece herkesin uyuyabildiği kadar uyuyup dinlenmesi gerek.» Jorja, «Ama Marcie saatlerdir uyuyor,» cje-mişti, «Sabah erken uyanır, seni de uyandırır.» Jack, «Seni uyandıracağına beni uyandırсын,» diye karşılık vermişti. «Gerçekten. Ben hiçbir zaman fazla uyumaya ihtiyaç duymam. Ömrümce hep öyle olageldim.» Jorja, «iyi bir insansın, Jack Twist,» demişti ona. Jack ,de alaycı bir sesle, «Ya, azizim ben,» diye karşılık vermişti. Jorja o zaman, «Ama benim tanıdığım en iyi insan olabilirsin,» demişti.

Ciple Elko sokaklarında dolaşırken bu kanıya varmıştı Jorja. Jack akıllı, esprili, gözlem yeteneği derin, anlayışlı biri olduktan başka, Jorja'nın ömründe gördüğü en iyi dinleyiciydi. Gece saat bîr buçukta Brendan çok yorgun olduğunu ileri sürmüş, arka kanepede kıvrılıp uykuya dalmıştı. Papazın kendileriyle gelmesine pek bozulmuş olan Jorja, Brendan uyuyana kadar . neye bozulduğunun farkında değildi. O anda anladı.. Aslında papaza karşı kötü duygular besliyor değildi. Bozulması, Jack Twist'.i sırf kendine istemesinden kaynaklanıyordu. Brendan

aradan çekilince, bilinçaltının istediği şey sağlanmış oldu, Jorja tümüyle Jack'ın etkisi altına girdi, ona kendiyle ilgili kimseye anlatmadığı şeyleri anlatmaya koyuldu. On altı yaşındayken en iyi kız arkadaşı kentten taşındığından berî kimseye bu kadar yakın olmamış, içini açmamıştı. Yedi yıllık evliliği sırasında Alan'la bir kere bile bu kadar derin konuşmuş değildi. Oysa Jack Twist'i tanıyalı daha on iki saat bile olmamıştı. Holde durup mutfaktaki Jack'le Marcie'y i "seyrederken Jorja onun bir başka, iyi yanını daha keşfetti. Çocukla çok rahat konuşabiliyor, onun düzeyine inmekte zorlanıyormuş gibi yapmıyor, sıkıntı belirtileri göstermiyordu. Bunu yetişkinlerin pek azı başarabilirdi. Jack, Marcie'yle şakalaşıyor, ona en çok hangi şarkıları sevdiğini soruyor, hangi yemekleri, hangi-filmleri beğendiğini bilmek istiyor, albümdeki aylardan birini boyamasına yardım ediyordu. Ama Marcie dünkünden daha derin ve daha korkunç bir transdaydı. Jack'e cevap vermiyor, onun dikkatini ancak arasıra şaşkın bakışlarla yüzüne bakarak ödüllendiriyordu. Jack yine de cesaretini kaybetmiyordu ama. Jorja bu adamın sekiz yıl boyunca komadaki karısıyla konuşmaya alışkın olduğunu hatırladı. Marcie'yle uğraşırken çabuk sabırsızlanmayacağı ortadaydı. Jorja orada bir

— 679 —

kaç dakika durdu, dinledi. Jack'i seyretmenin zevkiyle Marcie'nin bu durumunu görmenin acısı arasında kıvranıyordu.

«Günaydın!», dedi Jack. Başını kırmızı aylar albümünden o anda kaldırmış, Jorja'yı görmüştü. «İyi uyudun mu? Ne zamandır orada duruyorsun?»

«Pek uzun sayılmaz.» Jorja mutfağa girdi.

Jack küçük kıza, «Marcie, annene günaydın de,» dedi.

Ama Marcie boyadığı resimden başını kaldırmadı. Jorja, Jack'la gözgöze geldi, o gözlerdeki anlayışı ve kaygıyı gördü. «Artık pek sabah sayılmaz,» dedi. «Hemen hemen öğle oldu.»

Marcie'ye yürüdü, elini onun çenesinin altına dayayıp başını kaldırdı. Çocuğın bakışları annesinin gözlerinde odaklandı. Ama bu bir an sürdü, sonra bakışlar yine çocuğın içine döndü. Gözlerdeki bakış artık korkunç ve boş bir bakıştı. Jorja onun çenesini bıraktığı anda Marcie hemen önündeki ay resmine eğildi, kırmızı mum boyayla onu bastıra bastıra boyamayı sürdürdü.

Jack sandalyesini geri itip ayağa kalktı, buzdolabına yürüdü. «Aç mısın, Jorja? Ben açlıktan ölüyorum. Marcie erkenden yedi, ben kahvaltıya seni bekledim.»

Buzdolabının kapağını açtı. «Yumurta, beykın ve kızarmış ekmeğre var mısın? istersen bir omlet de çırpıştırabilirim. Maydanozlu, soğanlı, yeşil biberli falan.» «Yemek de mi pişirirsin?» diye sordu Jorja. '..

«Ödöl modöl alacak kadar değıl. Ama genellikle yenilebilir şeyler çıkarırım. Bazen ağzına soktuğın lokmanın ne olduğunu bile anlayabilirsin.» Buzluğı açtı. «'Burada donmuş çörek de var. İstersen omletin yanına onlardan da ısıtırım.»

«Sen ne yiyeceksen o olsun.» Jorja gözlerini Marcie'den alamıyordu. Ona bakarken İştahı da kaçmıştı.

Jack dolaptan bir kutu süt, birkaç yumurta, bir paket 'peynir, bir yeşil biber, bir küçük soğan alıp musluğın yanındaki boş yere taşıdı.

Yumurtaları kâseye kırmaya başladığında Jorja da onun yanına geldi. Ba-ğırsa bile Marcie'nin duyacağını sanmamakla birlikte, yine de fısıldayarak konuştu.

«Gerçekten kahvaltı etti mi?»

Jack de fısıldadı. «Tabii yedi. Mısır gevreği, kızarmış ekmek üstüne fıstık ezmesi ve marmelat. Yemesine biraz yardım etmek zorunda kaldım, o kadar.»

Jorja, Dom'un kendisine Zeb Lomack hakkında söylediklerini hatırlamama-maya, bu olayların Alan'la ilgisini hiç düşünmemeye çalışıyordu. Ama eğer iki koca erkek bile, 6 temmuz günü gördükleri şeyin ve onu izleyen beyin yıkamanın etkilerinden doğan tutkuyla başa çıkamamışlarsa, Marcie'nin bunu başarma şansı, yaşama şansı ne kadar olabilirdi?

«Hey, hey,» dedi Jack. «Ağlama, Jorja. Ağlamanın hiçbir şeye yararı yok.» Onu kollarına aldı. «Düzelecek. Söz veriyorum sana. Bak, bu sabah herkes geceyi çok iyi geçirdiğini söylüyordu. Hiç düş görmemişler. Dom uykusunda gezmemiş, Errie de karanlıktan o Kadar korkmamış. Neden, biliyor musun? Çünkü sırf burada olmakla, aile gibi. biraraya gelmekle, o bellek engelini çökertiyoruz, baskıyı hafifletiyoruz. Tamam, kabul, Marcie bu sabah biraz daha kötü durumda... ama inişe geçtiğini göstermez ki bu! Düzelecek. Eminim bundan.» Jorja kucaklanmayı beklemiyordu ama bundan hoşlanmıştı. Hem de nasıl! Jack'e yaslandı, kendini zayıf ve gülünç hissedeceği yerde vücuduna yeni bir güç olduğunu hissetti. Jorja uzun boylu bir kadındı.- Jack ise erkek olarak pek uzun boylu sayılmazdı. Bu yüzden ikisi hemen hemen aynı boydaydılar. Ama Jorja'nın içinde soydan gelen bir korunma duygusu uyandı yine de. Las Vegas'tan uçakta gelirken neler düşündüğünü hatırladı, insanoğlu yalnız yaşamak için yaratılmamıştı. Mücadelesini de yalnız yapamıyordu. Bu canlı türünün varlığının temeli, dostluk verip alma ihtiyacıydı. Dostluk, sevgi ve aşk verip alma. Şu anda Jorja'nın almaya ihtiyacı vardı, Jack'in ise-vermeye, ihtiyaçlarının böyle

uyuşması her ikisine de yeni bir amaç ve kararlılık kazandırıyordu..

Jack onun kulağına, «Peynirli, maydanozlu, az soğanlı, yeşil biberli bir omlet,» diye fısıldadı. Sanki onun güçlendiğini, hayata devam etmeye hazır olduğunu sezmişti, «iyi geliyor mu kulağına?»

«Harika geliyor.» Jorja istemeyerek ondan ayrıldı.

«Bir şey daha katılacak,» dedi Jack. «Sana ödüller kazanacak bir aşçı olmadığımı söylemiştim. Her omlete bir parçacık da yumurta kabuğu düşürürüm mutlaka. Ne kadar dikkat edersem edeyim, önleyemem bir türlü.»

Jorja, «iyi bir omletin sırrı odur işte,» dedi. «Lezzet katmak için bir parçacık yumurta kabuğu. En iyi lokantalar bile öyle yapar omleti.»

«Sahi mi? Her- balığın da içinde bir kılçık bırakırlar mı?»

«Her dana eti yemeğinde de bir toynak.»

«Her şokola mus'da bir boynuz.»

«Tannm; kelime oyunlarından nefret ederim.»

«Ben de,» dedi Jack. «Ateşkese var mısın?»

«Varım. Omletin peynirini ben rendeleyeyim.»

Birlikte kahvaltıyı hazırladılar.

Marcie mutfak masasının başında ayları boyuyordu.

Ayları boyuyor, bo-yuyor, boyuyordu. Tekdüze, dalgın, tempolu biçimde hep 'aydede' kelime?ini

mırıldanmaktaydı.

Monterey-California'da Parker Faine neredeyse örümcek ağına yakalanıyordu. Sağ kurtulduğuna sevinmekteydi. Evet, Salcoe'ların Bayan Essie Crow adlı'komşuları gerçekten örümcek ağı izlenimi bırakmıştı Parker'in üzerinde. Kadın oldukça, büyük, güzel, ıspanyol Kolonyel tarzı bir evde oturuyordu. Bahçesi de süslü pusluydu. Parker ilk bakışta, kapıya güzel, zarif, hoş insan-

— 417 —

F. : 27

— 683 —

ların açacağıını sanmıştı. Essie Craw'u karşısında görünce başının dertte old'eif-ğunu hemen anladı. Kadın onun Salcoe'lar hakkında bilgi istediğini anladığı, anda kolundan yakalayıp evin İçine çekti, kapıyı çarparak kapattı. Bilgi isteyenlerin genellikle verebilecekleri bazı bilgiler de olurdu çünkü. Essie Cravv da o bMgilere İlgı duyan bir kadındı.

Essie örümcekten çok kuşa benziyordu aslında. Sıska kırlangıçlara değil.....

daha çok besili martılara. Hızlı adımlarla, kuş gibi yürüyor, başını kuş, gibi hafif yana eğik tutuyor, boncuk gözleriyle kuş gibi bakıyordu.

Parker'i salonda bir kanepeye oturtup kahve teklif etti, Parker istemediğini söyledi, o ısrar etti, Parker zahmet vermek istemediğini tekrarlayıp direndi. Kadın kahveyi yine de getirdi. Yanında bisküviler de ikram etti. Heprsinl de çarçabuk hazırladı. Herhalde her an birilerinin uğramasını bekliyordu bu kadın.

Parker'in Salcoe ailesini tanımadığını, onlarla ilgili bir şey bilmediğini: duymak Essie'yi düş kırıklığına uğrattı. Ama Parker onların dostu olmadığına göre, en, azından dedikoduları ilgiyle dinleyebilecek biri sayılırdı, iftiraları,, varsayımları, türlü asılsız söylentileri. Bunları öğrenebilmek için soru bile sormayan bir adamdı. Ama Essie yine de anlattı. Gerald Salcoe'nun karısı Donna, fazla süslü, boyalı, sarışın, yapmacıklı bir kadındı. Çok zayıf olması, alkol sorununa İşaret ediyordu. On sekiz yıllık evli olmalarına rağmen, Essie bu evliliğin süreceğini sanmıyordu. On altı yaşındaki ikiz kızlar, Essle'ye göre pek azgın şeylerdi. Her tür disiplinden

yoksundular. Gerald Salcoe'nun üç dükkânı vardı. Üçü de iyi iş yapıyordu. Biri antikacı, ikisi sanat galerisiydi. CarmeS yakınlarında. Essie adamın içkiye ve safahata bu kadar düşkün olmasına karşın dükkânların., nasıl hâlâ kâr edebildiğine şaşıyordu. Aptaldı da Salcoe ona göre. İş kafası yoktu.

Parker kahvesinden yalnızca iki yudum aldı, bisküvilere elini bile sür- ' medi. Çünkü Essie'nin dedikoduculuğu normal davranışın dışına taşıyor, insanı rahatsız eden garip bir -hava yaratıyordu. Parker ona arkasını dönmekten çekindiğini hissetti... ikram ettiklerini de yemeye cesaret edemedi.

Ama bu arada birkaç yararlı şey de öğrendi. Salcoe'lar apansız bir haftalık tatile gitmişlerdi. Kırılık bir yere. işlerin baskısından çok usandıkları İçin, gidecekleri otelin adını da kimseye bırakmamışlardı. Tam bir dinlenme tatili-istiyorlardı.

Essie, «Adam bana pazar günü telefon açtı, yola çıkacaklarını, ayın yirmisi pazartesienden önce dönmeyeceklerini söyledi,» dedi Essie. «Eve gözkulak olmamı istedi. Her zamanki gibi. Hep gezilere gider onlar. Hırsıza mırsıza gözkulak olmak da büyük yük oluyor. Benim de kendi hayatım, var..... ki onlar» hiç ilgilendirmez.»

«Onlarla yüzyüze hiç konuşmadınız mı?»

«Herhalde acele yola çıkıyorlardı.»

«Gittiklerini gördünüz mü?»

«Hayır... gerçi... pencereden bir iki kere baktım ama... kaçırmışım herhalde.»

«ikizler de mi birlikte gitti?» diye sordu Parker. «Okulları yok mu?»

«Onları bir deneme okulu. Fazla- modern herhalde. Seyahati, ufuk genişletici, sınıf çalışmasından daha

yararlı bir şey olarak görüyorlar. Hiç böyle saçma şey duyd...»

«Telefonda Bay Salcoe'nun sesi nasıl geliyordu?»

Essie sabırsızlandı. «Eh, sesi... yine her zamanki gibiydi. Ne demek istiyorsunuz?»

«Gergin değil miydi? Sinirli değil miydi?»

Kadın dudaklarını büzdü, başını yana eğdi, gözleri bir çıkabilecek skandalin, hevesiyle parıldadı. «Şimdi siz söyleyince düşündüm de... sesi gerçekten biraz garipti. Kekeliyor, bazı kelimeleri tekrar söylüyordu. Şu ana kadar farketmemiştim. Herhalde İçki içmişti. Acaba... alkolden kurtulmak İçin bir kliniğe falan mı yattı dersiniz?»

Parker öğreneceğini öğrenmişti. Gitmek üzere ayağa kalktı. Essie yolunu kesti, biraz daha kalmasını sağlamak için onu kahvesini bitirmemekle, bisküvileri yememekle suçladı. Kahve yerine çay teklif etti, elmalı tart teklif etti, bademli çörek bile teklif etti. Parker kendisini büyük bir ressam yapan o güçlü iradesini kullanarak kendini kapıdan dışarı atmayı zor başardı. Kadın onunla kiralık arabanın yanına kadar yürüdü. Kusmuk yeşili. Tempo bir an için Parker'in gözüne Rolls-Royce kadar güzel göründü. Ne de olsa, Essie Cravv'dan kurtuluşu temsil ediyordu. Hızla uzaklaşırken aklında Coleridge'in bir şiiri vardı nedense:

Tenha yolda korkuyla Yürüyen yalnız kişi gibi, Bir kere yola koyulunca Başını çevirmeyen, Korkunç bir manyağın Yaklaşmakta olduğunu bilen Biri gibi...

Arabayı sokaklarda bir saat kadar sürdü, yapması gereken iş için cesaretini toplamaya çalıştı. Sonunda Salcoe'ların evine geri döndüğünde arabayı bahçe girişinin ağzına, koca çamların gölgesine bıraktı. Tekrar ön kapıya yürüdü, zili üç dakika boyunca çaldı. Eğer

evde' biri var da konuk kabul etmek istemiyorsa, bu ısrarlı ziller karşısında kendini tutamaz, gelir açardı herhalde. Ama kimse açmadı.

Parker verandada ilerleyip evin ön pencerelerini inceledi. Kaygısız görünmeye çalışıyor, buraya gelmeye alışkınmış, burası onun malıymış gibi davranıyordu. Oysa evin çevresinde bol ağaç olduğundan, ne yoldan görünüyor

— 686-

419 -

do,'ne de Essie Cravv'un penceresinden. Perdeler kapalı olduğu için içeriyi görmek mümkün değildi.

Camlarda alarm sistemlerinde bulunan İletken banttın, var mı diye baktı, göremedi.

Verandadan indi, evin batı tarafına yürüdü. Henüz sabah olduğundan, çamların gölgeleri kısalmamıştı. Oradaki pencerelere de baktı. Hepsi kilitliydi.

Arka bahçe çalılarla, çiçeklerle doluydu. Bir balkonu vardı. Bahçedeki kanepeler ve koltuklar pahalı şeylerdi.

Parker dirseğini vurup arka kapının küçük kare camlarından birini kırdı, elini soktu, kilidi açıp içeriye girdi, kendini oturma odasında buldu.

Sessizce durup dinledi. Evde çıt yoktu.

Bu odadan kahvaltı yerine, oradan da mutfağa geçiliyordu. Mutfakın perdesiz penceresinden giren ışık burayı da bir dereceye kadar aydınlatmaktaydı.. Parker şöminenin önünden, bardo masasının yanından ilerledi, duvarda hareket saptayan alarm tertibatını görünce dondu. Kendi evine alarm seçerken görmüştü bunları. Oradan tanıyordu. Tam dönüp kaçacağı sırada, aletin çalışırken kırmızı ışığının yanması gerektiğini! hatırladı. Bunda yanmıyordu. Besbelli Salcoe'lar giderken sistemi çalıştırmamışlardı.

Mutfak genişti. En modern elektrikli araçlarla donatılmıştı. Açık kapısından yemek odası görünüyordu. Mutfağın ışığı oraya kadar sokulmadığı İçin yemek odası karanlıktı. Parker tehlikeyi göze alıp ışığı açmaya karar verdi

Salonda yine durdu, dinledi.

Hiç ses yoktu. Ev mezar kadar sessizdi.

Brendan Cronin, Block'ların mutfağına ancak geç saatte kalkıp duş yaptıktan sonra geldi, Marcie'yi ayları boyarken buldu. Emmeline Halbourg'u *ei* temasıyla nasıl iyileştirdiğini hatırladı, acaba Marcie'nin psikolojik bozukluğunu da giderebilir miyim, diye merak etti. Ama denemeye cesaret edemedi. Bu; vahşi gücü kontrol etmeyi öğrenmeliydi önce. Yoksa kızın zihnine onarılmaz zararlar verebilirdi.

Jack'le Jorja omletlerini, kızarmış ekmeklerini bitirmek üzereydiler. Onu sıcak selamlarla karşıladılar. Jorja, Brendan'a da kahvaltı hazırlamak istiyordu. Ama Brendan istemedi. Şekersiz kahve içecekti, o kadar.

Jack bir yandan yerken bir yandan da tabağının yanındaki dört tabancayı muayene ediyordu, ikisi Ernie'nindi. Diğer ikisini Jack yanında getirmişti.

Brendan da, başka hiç kimse de silahlardan söz etmedi. Düşmanın o anda kendilerini dinliyor olabileceğini biliyorlardı çünkü. Neleri var neleri, yoksa açıklamak doğru olmazdı.

Tabancalar Brendan'ı ürkütüyordu. Belki de gün bitmeden bunların kullanılacağı içine- doğduğu için. Kendine özgü iyimserliğinden eser kalmamıştı. Bunun bir nedeni, gece düş görmemiş oluşuydu. Haftalardır ilk kez deliksiz uyuyordu. Ama Brendan için bu bir gelişme sayılmazdı. Brendan'ın ötekilere benzemeyen yanı, rü-

yalarının hep iyi olmasıydı. O düşler umut veriyordu ona. Şimdi düşleri kaybedince tedirginleşmişti.

Kahvesini alıp masaya otururken, «Kar-başlamış olur sanıyordum,» dedi.

Jack, «Eli kulağında,» diye cevap verdi.

Gökyüzü kurşuni bir granit benziyordu.

tsled'le Sandy Sarver ikinci ekip olarak sabaha karşı

Elko'ya inmiş, Jack, Jorja ve Brendan'la buluşmuşlardı.

Saat yedi buçuğa kadar dolaştılar. O saatle Sükûnet Motelindekiler sabah görevleri için yola çıkacaktı.

Sarve'r'ler bir yerde kahvaltı ettiler, sonra birkaç saat uyuyup dinlenmek üzere döndüler.

Ned iki saat sonra uyandı, ama yataktan kalkmadı. Bir süre Sandy'nin uyuyuşunu seyretti. Ona duyduğu sevgi çok derin, hiç kesintisiz, koca bir ırmak gibi sürükleyiciydi.

Ned içinden, keşke onarmayı bildiğim kadar konuşmayı da bilseydim, diye geçirdi. Duygularını kelimelere dökmeye kalktığında, beceremeyeceğinden korkardı bazen. Onarabilmek de iyi bir şeydi. Bozulan araçları, arabaları, kırılan insanları... Ama bazen Ned karısına olan sevgisini ifade edebilmek için kendi yeteneğini seve seve feda etmeye hazır olduğuna inanırdı.

Sandy'yi seyrederken onun da uyanık olduğunu farkettiler.

«Uyku taklidi mi yapıyorsun?» diye sordu.

Sandy gözlerini açıp gülümsedi. «Bakışından beni yiyeceksin diye korktum, o yüzden uyku taklidi yaptım.»■

«Yenilşcek kadar tatlısın, orası kesin.»

Sandy battaniyeyi üzerinden attı, ona kollarını açtı.

Sevişmenin o tanıdık, ipeksi ritmi içinde birbirlerine sarıldılar. Sandy'nin bir yıl önceki uyanışından bu yana çok ustalaşmışlardı bu konuda.

Daha sonra, yanyana elele yatarlarken Sandy, «Ah, Ned, herhalde dünyanın en mutlu kadını benim,»■ dedi. «Yıllar önce Arizona'da seni ilk bulduğumdan, sen beni kanadının altına aldığından beri mutluyum. Ama şu anda öyle çılgınca mutluyum ki, Tanrı bir çırpıda canımı alsa yine yakınmam.»

«Öyle söyleme.» Ned'In sesi sertti. Dirseği üzerinde doğrulmuş, ona bakıyordu. «Böyle şeyler söylemeni istemiyorum. Batıl inançlarım uyanıyor. Başımızda bunca dert varken... içimizden bazıları ölebilir pekâlâ. Bu yüzden, kaderi kışkırtmanı istemiyorum.. Öyle sözler söyleme sakın.»

«Ned, batıl inançları olmayan bir erkek varsa o da sensin.»

«Eh, yine.de... bu konuda duygularım farklı. O kadar mutluyum ki ölsem de olur, demeni istemiyorum, tamam mı? Düşünmeni bile istemiyorum.»

Koluyla onu yine kucakladı, sımsıkı bağrına bastı, vücudundaki hayat belirtilerini, damar atışlarını duymaya çalıştı. Sandy'yi o kadar sıkı tutuyordu ki,

— 420 —

— 421 — -

bir süre sonra kalp atışlarını hissedemez oldu. Kendi kalp atışlarıyla aynı tempoda olduğu İçin hissedemiyordu.

Salcoe'ların Monterey'deki evinde Parker Faine aslında iki şey arıyordu. Hangisini bulsa, Dom'a karşı sorumluluğunu yerine getirmiş olacaktı. Birincisi, ailenin gerçekten tatile gitmiş olduğunu kanıtlayacak bir işaretti. Bir otel broşürü falan bulsa, oraya telefon açar, Salcoe'ların gerçekten orada, tatilde olduğunu saptardı. Gittikleri yer hep bildikleri bir yerse, belki telefon defterinde izini bulurdu. Ama Parker daha çok ikinci aradığını

bulmaktan korkuyordu. Devrilmiş mobilyalar, kan lekeleri... Salcoe'ların istekleri dışında sürüklenip götürüldüğüne dair belirtiler.

Aslında Dom ondan yalnızca bu ihsanlarla bir konuşmasını istemişti. Par-ker'ın onları bulamayınca böyle yasadışı yollara saptığını duysa çok şaşardı. Ama Parker hiçbir işi yarım yapanlardan değildi. Yüreği çarpıyor olsa da, soluğu tıkanıyor olsa da, yine zevk alıyordu bu heyecandan.

Salonun ilerisinde kütüphane vardı. Oradan küçük bir müzik odasına geçiliyordu. Bir piyano, nota sehpaları, sandalyeler, koltuklar, iki klarnet kutusu, duvarda baie çalışmak için bir bar. Besbelli ikizler müzikten ve danstan hoşlanıyordu.

Parker giriş katında ilginç bir şey göremeyince merdivenlerden ikinci kata çıktı. Basamakların ortasına, yol halısının üzerine basarak çıkıyordu. Sessizce. Alt katta yaktığı ışık üst katın sahanlığına kadar uzanmaktaydı. Ondan ilerisi karanlıkta kalıyordu. Hole adımını atınca durdu.

■Sessizlik., '

Elleri yapış yapıştı.

Niye böyle heyecanlandığını anlayatnıyordu. Belki içgüdü, insanın ilke! dürtülerine önem vermesi akıllılık olurdu. Ama kendisini pusuya düşürmek isteyen biri varsa, bunu birinci kattayken yapardı. Çok güzel fırsatlar vardı orada. Yine de kimseyi görememişti.

iki adım attığında kulağına bir"ses geldi. Bip sesiyle falip sesi arası bir şey. Holün iki yanından geliyordu galiba. Bir an için alarm çalacak sandı. Ama alarmin sesi bu bip-blip'lerden çok daha yüksek olurdu. Ses karşılıklı olarak, tempolu biçimde duyuluyordu.

Merdivenlerin tepesinde bir elektrik düğmesi buldu, ışığı yaktı. Tekrar hareketsiz durup başka sesler duymaya çalıştı. Yoktu. Bu ses de nedense tanıdık geliyordu ama ne olduğunu hatırlayamıyordu.

Merakı korkusunu bastırmaktaydı. Zaten yapısında müzmin merak duygusu bulunan bir insandı. Geçmişte de merak duyduğu konulara ' sarılmasa, hiçbir zaman başarılı bir ressam olamazdı. Yaratıcılığın ruhuydu merak. Holün iki yanına baktı, sağa döndü, bıp-lip'lerin birinci kaynağına doğru yürüdü.

— 422 —

Holün ucuna vardığında, seslerin iki tempoda olduğunu farkettil. Kapısı aralık duran karanlık odadan .geliyordu. Kendini kaçma/a hazırladı, kapıyı ilip açtı. Ses daha net duyulmaya başladı kapı engeli kalkınca. Oda. karanlıktı. Kocaman pencerenin ya da balkon kapısının tümü perdelerle kapatılmıştı. Boi balkonlu bir evdi Salcoe'ların evi. Odada ayrıca, kapı kanadının arkasında kalan, gözükmeyen iki zayıf ışık kaynağı daha vardı. Yeşil ışık. Parker ilerledi, elektriğı açtı, odaya girdi, Salcoe ikizlerini gördü. Bir an onları ölmüş sandı. Geniş bir yatağı yanyana, sırtüstü yatmışlardı. Örtüler boyunlarına kadar çekilmişti. Hiç kıpırdamıyorlardı ama gözleri açıktı. Parker bıp seslerinin ve yeşil ışığın nereden geldiğini o zaman anladı. Elektro makinelerinden. Kızlar o makinelere bağlıydı. Damar İçi ilaçların tüpleri de görünmekteydi, iğneler kollarına takılıydı. Ölmüş değildi kızlar. Beyinleri yıkanıyordu. Bu oda genç kız odası değildi. Herhalde konuk odası olmalı, diye-karar verdi. Kızları tek yatağı yatırmış, kontrolü kolaylaştırmışlardı. Ama bu işi uygulayanlar neredeydi? Zihin uzmanları kendilerinden, ilaçlarından, makinelerinden o kadar mı emindiler? Aileyi bu durumda yalnız bırakıp hamburger

yemeye mi gitmişlerdi. McDonalds'a? Salcoe'lardan birinin bir an kendine gelip kolundaki İğneyi çıkarması, kalkıp' kaçması, o kadar mı olmayacak şeydi?

Parker yatağın kendine yakın tarafında yatan kıza yürüdü, ifadesiz gözlere baktı. Kız bir süre ona boş boş baktıktan sonra, peşpeşe yirmi otuz kere hızla gözlerini açıp kapadı, sonra tekrar boş bakmaya başladı. Parker'! görmüyordu. Parker elini onun gözü önünden geçirdiğinde tepki alamadı.

Kızın .kulaklarına kulaklıklar, takılmış olduğunu gördü. Kayıt âleti de başının hemen yanındaki yastığın üzerindeydi. Parker eğildi, kulaklığı çıkarıp kendi kulağına tuttu, sakın, tatlı bir kadın sesi işitti: «Pazartesi sabahı geç kalktım. Bu otelde geç kalkmak çok kolay, çünkü çalışanlar hiç gürültü etmiyor, çok saygılı davranıyor. Burası otel olduğu kadar da kulüp sayılır. Başka otellerdeki gibi güneş doğar doğmaz koridorlarda gürültü çıkarılmıyor. Ne kadar seviyorum bu kırıltı yerleri! Bir gün buraya temelli yerleşmek ne hoş olur! O gün uyandığımızda Chrissie'yle ikimiz uzun bir yürüyüşe çıktık. Belki yakışıklı erkek çocuklara rastlarız diye umuyorduk ama olmadı...»

Kadının sesindeki hipnotize edici ton Parker'in çok sinirine dokunmuştu. Kulaklıkları tekrar kızın kulağına taktı.

Besbelli Salcoe'ların en- az bir tanesi Sükûnet Moteline önceki yaz olanları hatırlamıştı. .Bu yüzden, tekrar baskı altına alıyorlardı o anıları. Yeni beyin yıkama süresini örtbas edebilmek için de yeni anılar veriyorlardı onlara. Kulaklarına gelen sesli mesajdan başka, değişik telkinler de yapmaktaydılar herhalde.

Dom telefonda Parker'e bu işi. biraz anlatmıştı.

Cumartesi ve pazar geceleri aradığında. Ama Parker

kulaklıktaki sesi dinleyinceye kadar, olayın iğrençliğini pek bilinçlendirememişti.

— 423 —

Yatağın ayakuçuna geçti, öteki kardeşe baktı. Onun da gözleri arasına kırpılıyor, arasına boş bakıyordu.

Kollarındaki iğneleri çekip çıkarsam, onlara fiziksel bir zarar verir miyim acaba, diye düşündü. Makinelerin elektrotlarını da fırlatıp atabilir, kimse gelmeden çocukları ..evden çıkarabilirdi belki. Ama en iyisi bir telefon bulmak, polisi aramak...

Kendisini ne zamandan beri gözlediklerini bilemedi... ama birden içinden, ikizlerin burada yalnız olmadıkları sezgisi yükseldi: Yerinde sıçrayıp kapıya, döndü. Odaya iki adam giriyordu. Koyu renk pantolon, beyaz gömlek giy-, misler, kollarını sıvamış, yakalarını açmışlardı. Onların arkasında, biri daha vardı. Gözlüklü, ceketli, kravatını gevşetmemiş biri. Resmi görevli olmalıydı bunlar. Başka hiç kimse böyle bir iş yaparken takım elbise giymezi.

içlerinden biri, «Sen de kimsin be?» diye sordu.

Parker onlara saldırmaya kalkmadı. ABD vatandaşı olarak haklarını hatırlatmaya da kalkmadı. Üç adımda perdeler doğru koşarken içinden, inşallah perdenin gerisinde büyük bir pencere ya da balkon vardır, inşallah cam çarpınca kırılacak kadar incedir, inşallah perdeler bir yerimin kesilmesini engeller, inşallah adamlar kendilerine gelene kadar kendimi dışarda bulurum, diye dua ediyordu. Pencere küçükse, perdelerin birazı duvarın önüne geliyorsa, başı dertte demektir. Vücudu perdeye değerken arkada adamlar şaşkınlıkla bağırıyorlar. Besbelli onu kıstırdıklarına inanmışlardı. Parker lokomotif hızıyla cama çarptı, omzuna saplanan acı

göğsüne yayıldı, ama camın kırılma sesi duyuldu, bir anda kendini gün ışığında buldu.

ikinci kadın balkonundaydı. İki kırmızı koltuğun arasında duran üstü camlı masanın üzerine düşmüştü. Oradan koltuğa devrilirken dizini, baldırını çarptı ama bir yandan da doğruluyordu. Aşağıya atladığımda inşallah dikenlerin ortasına inip hadım olmam, diye umarak kendini kenardan kapıp koy-verdi. Dört metre aşağıdaki çimenliğe düştü. Bu kez öbür omzuyla sırtı da sancımaya başladı. Ama kemik falan kırılmamıştı. Bir yuvarlandı, ayağa fırladı, koşmaya başladı.

. Birden karşısındaki yapraklar parçalanıp döküldü. Parker ne olduğunu anlamadan koşmayı sürdürdü. Kenardaki ağaç gövdelerinden kabuklar da kopmaya başlayınca, kendisine ateş ettiklerini anladı. Patlama sesi yoktu. Susturuculu silah kullanıyor olmalıydılar. Zikzak çizerek bahçenin kenarını buldu, bir açalya yatağına sıçradı, tekrar koştu, çiti bulup üzerinden atladı, koşmayı yine de kesmedi.

Salcoe'ların evinde gördüklerini söylemesin diye onu öldürmeye hazırldılar. Şu anda son hızla Salcoe'ları başka yere taşıyor olmalıydılar. Belki de öldürüyorlardı onları. Hemen bir telefon bulur da polisi ararsa, evdeki adamlar da resmi görevlilyse, polis kimden yana çıkardı acaba? Kime inanırdı? Garip kılıklı, eksantrik bir sanatçı....saçları uçuşan,.koca sakallı bir tip! Karşı tarafla da iki dirhem bir çekirdek FBI görevlileri, bu eve. birini izlemek amacıyla geldiklerini söyleyeceklerdi.

Hatta tutuklamak İstedikleri kişinin Parker «olduğunu iddia edeceklerdi. Onu bize teslim edin, dediklerinde, polis ne ya-•pardı acaba? Tanrıru Koşmayı sürdürdü. Tempo'yu boşverdi, alçak bir duvarın öbür yanına' ■sıçradı, yamaçta ağaçların, çalılarının.

arasında koşturdu, ikinci bir duvarı daha «aştı, kendini birinin arka bahçesinde buldu. Onu geçip bir başka evin imenlerine atladı, evin yan duvarı boyunca uçarak bir sokağa fırladı, oradan

. 'bir başkasına geçti. Dikkatleri üzerine çekmemek için hızlı yürüme temposuna indi. Ama Salcoe'ların evinden h   dolambaçlı biçimde, d  ne d  ne uzaklaşmaya dikkat ediyordu.

Ne yapması gerektiğini anlamıştı. ' Demin tanık olduğu dehşet sahnesi, .Dom'un sorununu çok daha acil duruma getirmişti.'Parker arkadaşının tehlike •içinde olduğunu, büyük bir komplonun kurbanı durumuna düştüğünü zaten -biliyordu. Ama aklında bilmekle yüreğinin içinde bilmek arasında fark var-<dı. Artık Parker'in yapacağı tek şey Elko B  gesine gitmekti. Dom arkada-■şıydı onun. Belki en iyi arkadaşıydı.

Arkadaşların birbirine b  yle davranması gerekirdi. Sorunlarını paylaşmalıydılar birbirlerinin. Karanlıklara karşı omuz omuza mücadele etmeliydiler. şu anda buradan uzaklaşıp Laguna plajına d  nebilir, dn başladığı resme devam edebilirdi. Ama o yolu seçerse... bir da-

- -ha kendini asla sevemeyecekti. Şöyle bir duruma dayanılmazdı. Parker ken-•dini her zaman pek çok sevmişti!

Bir vasıta bulup Monterey Havaalanına gitmeli, San Fransisco'ya kalkan »bir uçağa atlamalıydı. Oradan da doğuya, Nevada'ya giderdi. Salcoe'ların evindeki adamların kendisini havaalanında arayacakları onu pek kaygılandırmıyordu. 'Karşılaştıklarında adamların ağızından çıkan tek s  z, «Sen de kimsin be!» delmek olmuştu. Eğer kim olduğunu bilmiyorlarsa, herhalde buralı biri sanmaları daha doğaldı. Tempo'nun

anahtarlarına araba kiralayan şirketin etiketi takılıydı. Ama o anahtarlar şu anda Parker'in cebindeydi. Bir iki saate kadar -herifler tabii arabanın havaalanından kiralandığını öğrenirlerdi. Ama o zamana kadar Parker çoktan San Fransisco'ya uçmuş olurdu. Yürüyordu. Bahçeli evlerin bulunduğu sessiz bir sokakta, 'on dokuz yirmi ■yaşlarında bir delikanlı gördü. Salcoe'larıinki kadar lüks olmayan bir evin bahçe yolundaydı çocuk. '58 modeli, ustaca yenilenmiş sarı bir Plymouth'un lastiklerini ova ova temizlemekle meşguldü. Saçları briyantınle yapıştırılmış, arkası ör->dek kuyruğu gibi kesilmişti. Kullandığı arabanın çağına uygun bir saç modeli. Parker ona yaklaştı. «Bakın, arabam bozuldu. Acele havaalanına yeti'-»mem gerek. Elli dolara beni götürür müsünüz?» Delikanlı 'acele' kelimesinin anlamını iyi biliyordu. Bu kadar usta sürücü «olmasa, arabasını böyle içten içe değiştirmiş, modernleştirmiş olmasa, o çıl-<gın dönüşlerde kaç kere hendeğe yuvarlanırlardı. Üçüncü virajdan da sağ çıkınca Parker kendini iyi ellere .teslim ettiğinden emin oldu, biraz rahatlamayı âîbaşardı.¹

425-

— 424 —

Alanda Parker on dakika sonra kalkacak San Fransisco uçağı için son kafan iki bileten birini aldı. Uçağa bindiğinde, havalanmadan önce federal yetkililerin kalkışı engelleyeceğinden korkuyordu. Ama havalandılar. Parker o» zaman yeni bir konuya kaygılanma İmkânı buldu. Onlar izini bulmadan, San-Fransisco'dan kalkan bir Reno uçağına kapağı atmak. Jack Twist, Block'ların evinde kuzeye, batıya, güneye ve doğuya bakan> pencereleri birer birer dolaştı, karşılara

baktı, düşmanın gözlem mevkiini... ya da mevkilerini... saptamaya çalıştı. En azından bir ekip bulunmalıydı moteli, ve lokantayı gözleyen. Ne kadar iyi saklanmış olurlarsa olsunlar, Jack'de onların yerini bulacak cihaz da vardı.

O cihazı New York'dan getirmişti.. Silahlı Kuvvetlerin HS101 Isı Analiza-törü diye adlandırdığı şeydi. Uzay filmi çevirirken kullanılan ışın tabancalarına, benziyordu. Namlusu yok, onun yerine beş santim çapında tek bir merceği, vardı. Kabzadan tutup o mercekten bakmak gerekiyordu. Teleskopla bakar gibi. Merceği baktığınız alan üzerinden kaydırırken iki şeyi görüyordunuz:

Arazinin büyütülmüş görüntüsü, bir de o arazide bulunan ısı kaynaklarının üzerine rastlatılmış işaretler. Bitkiler de, hayvanlar da, güneşte kalmış kayalar da.-ısı yayardı aslında. A^{ma} mikroçlp teknolojisinin ilerlemesi sayesinde HS10T in bilgisayarı çeşitli ısı tiplerini ayırabiliyor, doğal kaynakların çoğunu görmezden gelmeyi başarıyordu. Cihaz Jack'e yalnızca 25 kilodan iri canlı yaratıklardan çıkan ısıyı gösterecekti. Yani ev köpeklerinden iri hayvanları, bir de-insanları. Adamları ısıyı koruyan, tutan kayak giysileri giymiş olsa bile, yine de kaçan ısı Jack'in. onları bulmasını yetecekti.

Jack motelin kuzeyindeki alanı incelemeye epey zaman ayırdı. Kendisi gece oradan gelmişti. Sonunda kimsenin o tarafta .nöbet tutmadığına karan verdi, başka odaya geçip batıya bakan bir pencere seçti.

Marcie albümündeki son aydedeyi de boyamıştı. Jack yanma HS10Tİ alıp: nöbetçi aramak üzere dolaşmaya koyulduğunda o da yanındaydı. Belki Jack¹" den hoşlanması, kendisi hiç cevap vermediği halde bu adamın saatlerce onunla konuşmuş olmasındandı. Belki de bir şeyden korkuyor, Jack'in yanında kendini daha

güvende hissediyordu. Ya da belki daha garip, akla gelmeyen bir nedeni vardı. Jack bir yandan alçak sesle onunla konuşup durmak zorundaydı.

Jorja onu sorularla rahatsız etmiyordu ama aklını Marcie'den daha fazla? dağıtıyordu. Çok güzel bir kadındı. Ama daha önemlisi, Jack ondan çok hoşlanıyordu. Onun da kendisinden hoşlandığını sanıyor, ama kendisini bir kadının bir erkeği beğendiği şekilde beğeneceğine pek inanmıyordu. Onun gibi-bir kadın, Jack gibi bir erkekte ne bulabilirdi ki? Suç işlemiş biri olduğunu-kendi anlatmıştı. Suratı ayakkabı eskisine benziyordu... fek gözünün kayması da ayrı. Ama dost olabilirlerdi en azından. O da fena sayılmazdı. Salonun güney penceresine geldiğinde aradığını buldu. Karşiki boş ara—

■zide'vücut ısısı işaretledi. Mercekteki görüntünün üzerinde sayılar belirdi, Jack'e ısı kaynaklarının iki tane olduğunu söyledi. Motelin güneyindeydiler. -Bir milin onda dördü kadar bir uzaklıktaydılar. Bu bilgileri başka rakamlar izledi, ısı kaynaklarının¹ tahmini cüssesini verdi. Jack bu sayılardan karşısında-kilerin iki erkek olduğunu anladı. HSIOT'In ısı analiz düğmesini kapadı, büyütme düğmesine bastı, aleti bu sefer basit bir teleskop gibi kullandı, ısının •kaynaklandığı alana odakladı. Bir iki dakika araması gerekti, çünkü adamlar ^kamufraj giysileri içindeydi. «Bingo,» dedi sonunda. Jorja ona ne gördüğünü sormadı. Dün geceki dersi İyi öğrenmişti. Bu evde konuşulan her söz doğruca düşmanın elektronik kulaklarına gidiyordu. Jack iki nöbetçinin buz gibi soğukta yere oturmuş olduklarını götdü. Bir tanesinde dürbün vardı. Şu anda kullanmıyordu onu. Bu yüzden de, Jack'in pencereden kendisine baktığının farkında değildi.

Doğu penceresine geçip orayı da taradı ama orada kimse yoktu. Yalnızca güneyden gözleniyorlardı. Düşman bunu yeterli bulmaktaydı. Ne de olsa, motelin ve lokantanın kapıları o taraftaydı. Buraya gelen tek yol da oradaydı.

Jack'i azımsamışlardı yani. Geçmişini biliyor, usta olduğunu da biliyor, -,ama ne kadar usta olduğunu anlayamıyorlardı.

Biri kırk gece ilk kar taneleri düşmeye başladı.

Başlangıçta seyrek ve 'küçük tanelerdi.

Saat ikide Dom'la Ernie keşif gezisinden döndüklerinde

Jack, «Biliyor musun, Ernie,» dedi. «Az sonra fırtına patlayınca, otoyoldan geçenler motelin önünde bizim arabaları görür, buraya gelip konaklamaya kalkabilirler.

Motelin ışıkları sönük olduğu halde. Bence benim ciple Saryer'lerin kamyonetini ■motelin arkasına çek. Millet kapıya birikip de, neden bazı müşterileri alıyor, bazılarını almıyorsun diye sormaya kalkışmasın.»

Jack düşmanın kendilerini şu anda da dinlediğinden

emindi. Vasıtaları -güneyden görülmeyecek bir yere aldirmek için otoyoldan geçebilecek kimseleri özür

olarak kullanıyordu. Geç saatte fırtına ve tipi

bastırdığında, tüm Sü-•kûnet Ailesi hiç göze

gözükmeden motelin arkasından çıkarak kamyonete ve

•cipe binebilir, kaba arazi üzerinden kaçabilirlerdi

böylece.

Ernie, Jack'in asıl amacını sezdi. Konuşulanların

dinlendiğini o da biliyordu artık. Oyuna katılmakta

gecikmedi. Dom'la ikisi dışarı çıktılar, arabaları arka

tarafa aldılar.

. Mutfakta' Ned'le Sandy, herkese akşam yemeği olarak dağıtılacak sandviçleri hazırlamış, bitirmişlerdi.

Artık Faye'le Ginger'i beklemekten başka' İş kalmamıştı.

Kar taneleri irileşiyor, gün ışığı kararıyordu. iki buçukta kar artık îpa 'lapa yağmaktaydı. Rüzgâr da olmadığı için, görüş mesafes'i kısaltmış, yüz »metreye inmişti. Güneyde kalan alanda gözcüler herhalde pılı pırtılarını top-Nayıp motele daha yakın bir yere taşınmaktaydılar." — 427-

—426 —

Jack kolundaki saate daha sık bakar olmuştu. Az zamanlan kaldığını biliyordu. Ama, o sürenin ne zaman biteceğini fam bilemiyordu.

Teğmen Horner güvenlik bölümündeki bozuk pofigrafın onarımını bitirdiğinde Falkirk deponun güvenlik görevlisiyle yardımcısını çağırttı. Binbaşı. Fugata'yla Teğmen Helms hemen geldiler. Falkirk onlara da muhtemel hainler listesinde olduklarını söyledi, iki düşman kazanmıştı ama önemi yoktu. Onların kendisini sevmesini istemiyordu ki... yalnızca saygı göstermeleri ve korkmalarını istiyordu.

Daha Fugata'yla Helms'i haşlamayı bitirmeden, General Alvarado çıka-geldi. General koca göbekli, sosis parmaklı, çift gerdanlı biriydi. Suratı öfkeden kıpkırmızı, güvenlik bölümüne daldı. Kötü haberi Doktor Miles Bennell'den duymuştu. «Doğru mu bu, Albay Falkirk? Tanrım, doğru mu bu?' Gerçekten VİGILANT'ıY, kontrolünü ele alıp hepimizi tutuklu durumuna mu düşürdünüz?»

Leland ciddi, ama saygısız sayılamayacak bir sesle Alvarado'ya, güvenlik, sisteminin gizli programını harekete geçirmeye yetkisi olduğunu açıkladı. Alvarado bu yetkiyi ona kimin verdiğini sordu, Leland, «Genel Kurmay Başkanı. Orgeneral Maxwell D. Riddenhour,» dedi. Alvarado öfkeyle, Riddenhour'un-kim olduğunu zaten bildiğini hatırlattı ona. Ama bu yetkiyi albaya onun

verdiğine hiç inanmadığını söyledi. Leland, «Neden kendisine telefon edip sormuyorsunuz?» dedi, cüzdanından bir kart çıkarıp Alvarado'ya uzattı, «İşte-General Riddenhour'un numarası.»

■ «Genel kurmayın numarası bende de var,» diye terslendi Alvarado.

«Bu numara Genel Kurmay değil, generalin gizli tutulan ev telefonu. Eğer işyerinde yoksa, kendisini bu hattan aramanızı isteyecektir. Ne de olsa, çok. ciddi bir konu, efendim.»

Alvarado daha da kızararak çıktı. Kartı baş parmağıyla işaret parmağı arasında, vücudundan uzakta tutuyor, sanki ondan tiksiniyordu. On beş dakika sonra döndü. Yüzü artık kırmızı değil, tersine solgundu. «Pekâlâ, albayım, yetkiniz var. Böylece... şimdilik Thunder Hill'in komutası sizde oluyor.»

«Hiç de değil, efendim,» dedi Leland. «Komutan hâlâ sizsiniz.»

«Ama eğer ben tutukluysam...»

Leland onun- sözünü kesti. «Emirleriniz hâlâ öncelik taşıyor, efendim.. Thunder Hill'den hiçbir tehlikeli insanın veya yaratığın çıkmaması yolundaki-; önlemlerimle çelişmedikleri sürece.»

•Alvarado başını şaşkınlık içinde iki yana salladı. «Miles Bennell'e göre,, hepimizi... bir tür canavar salmak gibi çılgın bir düşünceye kapılmışsın.»-General aklına gelen en. melodramatik kelimeyi kullanıyor, bunu da Leland'n küçük düşürmek için yapıyordu.

«Efendim, bildiğiniz gibi bu tesisten bir ya da daha fazla kişi, dolaylı-;

— 701 —■

ı-lürak tanıklardan bazılarının Sükûnet Moteline dönmesini sağlamaya çalıştı. Amaçları, besbelli,

tanıkların kendilerine unutturulan şeyi hatırlamasını sağlamak, etrafa bi'9' sızdırmalarına, bizi de olayı açıklamaya zorlamalarına olanak, tanımaktı. Bu hainler herhalde iyi niyetli insanlardır. Büyük olasılıkla Bennell'in adamları arasından birileridir. Kamuoyuna bilgi verilmesinin iyi olacağına inanmaktadırlar. Ama daha başka karanlık amaçları olması da bir olasılıktır.»

«Canavarlar,» diye tekrarladı Alvarado ekşi • bir sesle. Poligraf onarılınca Leland, Binbaşı Fugata'yla Teğmen Helms'e, Thunder Tepesinde sağlanan o özel sırrı bilen herkesi sorguya çekmeleri için emir verdi. «Bir kere daha foslarsanız kelleniz gider,» diye uyardı onları. Polaro-id'leri tanıklara kimin yolladığını bu sefer de bulamazlarsa, Thunder Tepesi kadrosunun iyice yozlaştığına inanacak, bu yozlaşmanın normal insan yozlaşması olmadığı, olağanüstü ve korkunç bir enfeksiyondan kaynaklandığı sonucuna varacaktı. Yani başaramamak hayatlarına mal olacaktı bu adamların. Biri kırk geçe Leland'la Teğmen Horner, ¹ Shenkfield'e döndüler, depo. kadrosunun tümünü yeraltında hapis durumda bıraktılar. Albay yine o kasvetli,- penceresiz çalışma odasına vardığında bir dizi kötü haberi kendini bekler buldu. Hepsi de FBI'ın Chicago bürosu başkanı Foster Polnlchev'den geliyor-

Birincisi, Cal Sharkle, Evanston-Illinois'de ölmüştü. Bu haber aslında iyi haber de olabilirdi ama Sharkle ölürken kızkardeşini, eniştesini ve koca bir SWAT ekibini de beraberinde götürmüştü. Bu firaklı sonuç yüzünden, Sharkle' in evinin kuşatılma olayı ulusal televizyonda haber olmuştu. Artık kana susamış basın uzun süre.işlerdi O'Bannon Sokağı olayını. Daha beteri, Sharkle" in sayıp döktüğü deli zırvaları arasında, dikkatleri Nevada'ya, Sükûnet Moteline, harta Thunder"

Tepesine çekecek yeterli bilgi vardı. Gözüpek bir muhabir, pekâlâ o izi sürebilir, kendini buralarda bulabilirdi. Bu kadarla da kalmıyordu. Foster Polnichev'in söylediğine göre, «Hemen hemen... doğaüstü sayılabilecek birtakım şeyler» oluyordu oralarda. Kentin kuzey mahallelerinden birinde, Mendoza adlı ailenin oturduğu apartman dairesinde silahlar patlamış, bıçaklamalar yer almıştı. Durum öylesine ilginçti ki, televizyon ekipleri, gazete muhabirleri ve kentin tüm polis kadrosu ora-,ya çoktan kamp kurmuş durumdaydı. Görünüşe göre Brendan Cronin tarafından kurtarılan VVinton Tolk adlı polis memuru, bıçaklanmış çocuğu ölümün eşiğinden hayata döndürmüştü.

İnanılmaz bir şeydi ama Brendan Cronin o şaşılacak yeteneklerini Tolk'a geçirmiş olmalıydı. Acaba başka neler geçirmişti o polise? Belki VVinton Tolk* un içinde yalnızca yeni ve harika bir yetenek vardı... ama belki de karanlık ve tehlikeli, İnsanlık dışı bir şeyler de geçmişti siyah polise.

Akla gelebilecek en kötü senaryo gerçekleşiyordu. Leland, Pol.nichev'i dinlerken içinin bulandığını hissetti.

— 429 —

FBI ajanının söylediğine göre Tolk basınla ve televizyonla konuşmuyordu. Kendi evine kapanmıştı. Evinin çevresinde yine bir basın ordusu hazır bekliyordu. Ama Tolk er ya da geç basınla konuşmaya razı olacak, Brendan Cro-nin'den söz edecek, olay oradan Halbourg'ların kızına da bağlanacaktı.

Halbourg'ların kızı. Bu da ayrı bir kâbustu. Bu sabah Tolk'la ilgili beklenmedik haberleri alınca Polnichev kalkıp Halbourg'ların evine gitmiş, Emmy' nin de garip yetenekler geliştirip geliştirmediğini öğrenmek istemişti. Orada karşılaştığını durum tarif edilemeyecek bir şeydi.

Halbourg ailesinin tamamını, basınla ve kamuoyuyla temas edemeyecek biçimde tecrit etmek gerekmişti. Sırları açığa çıkmadan. Şu anda Halbourg'ların beşi de FBI'ın güveni! ev diye adlandırdığı bir yerdeydi.

Başlarında bekleyen altı ajana, aileyi yalnız korumak değil, tehlikeli saymak gerektiği söylenmişti. Ajanlardan hiçbir ailenin hiçbir üyesiyle yalnız kalmayacaktı.

Halbourg'lar tehditkâr davranmaya kalkarlarsa, hemen öldüreceklerdi.

Polnichev Chicago'dan, «Ama bence artık bunun da yararı kalmadı,» diyordu. «Sanırım kontrol artık elimizden çıktı, iş yayıldı. Bir daha hâkim olamayız. En iyisi gizlilik kararını kaldırıp halka açıklayalım bari.» «Deli misin?» diye sordu Leland.

«Eğer sırrı saklamak için bir yığın insanı, Halbourg'ları, Tolk'ları, Nevada' daki tanıkları öldürmek zorunda kalacaksak, o zaman sır saklamak aşırı pahalıya mal olacak demektir.»

Leland Falkirk çileden çıktı. «Sen nelerin tehlikede olduğunu unuttun galiba. Biz artık sırrı halktan saklamaya uğraşıyor değiliz burada. O çoktan geride kaldı, önemini kaybetti. Biz insan türünü yok olmaktan, silinmekten kurtarmaya uğraşıyoruz. Halka açılırsak, sonra da enfeksiyonu durdurmak için şiddet kullanmamız gerektiğini anlarsak, her politikacı, her yufka yürekli ukalâ işimize karışmaya başlar, ne olduğunu anlayamadan kaybederiz bu savaşı!»

«Ama bence tehlikenin o kadar büyük olmadığı burada kanıtlandı artık,» dedi Polnichev. «Gerçi nöbetçilere Halbourg'lar tehditkâr davranırsa vurun dedim, ama aslında onların bir tehlike oluşturduğunu sanmıyorum. Küçük Emmy... çok şeker bir kız, canavar falan değil. O güç Cronin'e nasıl geldi, Cronin onu kıza nasıl geçirdi

bilemem. Ama kalıbımı basarım ki kıza tek geçen şey o güç. Hepsi için durum aynı. Keşke Emmy'yi görebilseydiniz, albayım! Çok tatlı bir çocuk. Duruma genel olarak bakarsak, bu iş insanoğlunun tarihinde yer almış en büyük olay gibi görünüyor.»

«Elbette.» Leland'ın sesi buz gibiydi. «Bu tür bir düşman da zaten buna inanmamızı isterdi. Boyun eğip teslim olmayı iyi bir şey sayarsak, bizi mü-cadelesiz ele geçirmiş olurlar.»

«Ama albayım, eğer Cronin, Corvaisis, Tolk ve Emmy enfekte olmuş olsa ya da en azından sizin, benim gibi olmaktan çıksa, durmadan mucize tedaviler, telekinetik gösteriler yapıp durumu ilan etmezlerdi. Mümkün olduğu ka

1

dar çok kişiye bulaştırabilmek için bu şaşırtıcı yeteneklerini sır olarak sakarlardı.»

Leland bu görüşten etkilenmedi. «Nasıl işlediğini bilmiyoruz ki! Belki en-İckte olan insan, kontrolü içindeki parazite teslim ediyor, kendisi bir esir durumuna düşüyordur. Belki kişiyle parazitin ilişkisi dostça, karşılıklı destek verici türdendir. Belki kişi o parazitin kendi içinde olduğundan bile haber-İ llzdir.

Halbourg'ların kızı ve diğerleri gücün nereden geldiğini belki bu yüzden bilmiyorlar. Ama hangisi olursa olsun, o kişi artık tam anlamıyla insan değildir. Bence o kişiye artık güvenilemez, Polnichev. Hem de hiç. Şimdi vakit kaybetmeden Tolk ailesini de gözaltına alman gerek.

Çabuk ol.»

«Size söylemiştim, albayım, Tolk'ların evinin çevresi gazeteci dolu. Yanımda ajanlarla oraya gidip Tolk'ların tümünü tutukladığım anda, gizlilik uçu demektir. Gerçi

artık gizliliğin gereğine inanmıyorum ama onu sabote edecek de değilim. Görevlerimi bilen bir insanım bert.»
«Eve gözcü koydun mu bari?»

«Evet.»

«Ya Mendoza'lar? Eğer Bren'dan'ın Tolk'a bulaştırdığı gibi Tolk da çocuğa bir şey bulaştırmışsa...»

«Mendoza'ları kontrol ediyoruz,» dedi Polnichev.

«Gazeteciler yüzünden orada da atak bir hareket yapamıyoruz.»

Bir başka sorun da Peder Stefan Wyczazik'le ilgiliydi.

Daha Polnichev neler olup bittiğini öğrenemedi önce papaz Hatbourg'ların evine de, Mendoza'ların evine de gitmişti. Daha sonra bir FBI ajanı, Wyczazik'i

Evanston'da, Sharkle'ın evinin oralarda görmüştü.

Sharkle bombayı patlattığı anda. Ama papazın nereye gittiğini bilen yoktu. Altı saattir gören olmamıştı onu.

«Besbelli olayın parçalarını birleştirip anlam çıkarıyordun Gizliliği kaldırıp kamuoyuna açıklama yapmak için bir neden de bu. Yoksa yakında suçüstü yakalanacağız.»

Leland Falkirk birden her şeyin parçalanmakta olduğunu hissetti. Her şey kontrolden çıkıyordu. Soluk almakta güçlük çekti. Hayatını kontrol ilke ve felsefesine adanmış biriydi o. Hem de demir kontrol! Her şeyden önemlisi oydu. Bunun birinci adımı, kişinin kendini kontrol edebilmesiydi. istekleri, içgüdüleri üzerinde şaşmaz bir kontrol kuramayan insan, sonunda ya alkole, ya uyuşturucuya ya da sekse yenilirdi. Bu kadarını kendi dindar annesiyle babasından öğrenmişti Leland. Bunları onun beynine, daha anlayacak yaşa gelmeden, önce işlemeye başlamışlardır. Sonra kişinin zihinsel süreçlerini de kontrol etmesi gerekirdi. Kendini zorlayıp, her zaman mantık çizgileri içinde kalmalıydı insan. Çünkü yaratılışımızda batıla kayma eğilimi vardı. Saçma

varsayımlara dayalı hareketler yapma eğilimi vardı. Leland bu dersi annesiyle babasından değil, annesiyle babasına rağmen öğrenmişti. Sahte peygamberlerin gösteri çadırlarında kendilerini yerlere atıp tepinmelerini, içlerine Tanrı ruhu ■ girdi sanmalarını seyrederken. Sonra kişinin korkusunu da kontrol etmesi

— 707 —

şarttı. Yoksa aklını koruyamazdı. Leland annesiyle babasına duyduğu korkuyu yenmesini öğrenmişti. Durmadan döver, cezalandırırlardı onu. içindeki şeytanı kovmak amacıyla, onun iyiliği için böyle yaptıklarını söylerlerdi. Korkuyu yenmesini öğrenmenin bir yolu, kendine acı vermek, ona dayanmayı öğrenmektir. Çünkü insan duyacağı acıya dayanacağını bilirse, korkusu kalmazdı. Kontrol. Leland Falkirk kendini de, hayatını da, adamlarını da, verilen görevleri de kontrol altında tutardı. Ama şu anda kontrolün elinden kaçmakta olduğunu hissediyordu. Paniğe kırk yıldır yaklaşmadığı kadar yaklaştığını farkettiler.

«Polnichev,» dedi. «Telefonu kapatıyorum ama sen oradan uzaklaşma. Teknisyenim az sonra sen, ben, VWashington'da Riddenhour ve Beyaz Saray'daki temsilci arasında dörtlü bir parazit hattı kuracak. Birlikte konuşur, sağlam bir politika kararlaştırır, nasıl uygulayacağımıza da karar veririz. Sizin gibi ödleğlerin işi yatırmasına izin verirsem lanet olsun bana. Kontrolü kaçırmayacağız. Gerekirse bu enfekte olmuş insanları ortadan kaldıracacağız. Kimi şirin kız, çocuğı, kimi papaz olsa bile. Ama sonunda kendimizi kurtaracağız, Kurtarmak zorundayız!»'

Faye'le Ginger saat iki kırk beşte motelin kamyonetiyle Elko'dan döndüklerinde/ yeşil araba da peşleri sıra otoyoldan ayrılıp' kasaba yoluna saptı. Ginger onun da

motel otoparkına girip yanbaşlarına parkedeceğine inanmaya başlamıştı. Ama araba motelin otuz metre ötesinde, kasaba yolunda durdu, kar altında beklemeye koyuldu.

Faye motel ofisinin kapısına parketti, Dom'la Ernie gelip alışveriş torbalarının indirilmesine yardım ettiler.

Elko'dan epey şey satın alınmıştı. Kayak kıyafetleri, kayak maskeleri, çizmeler, ısı ve su geçirmez eldivenler. Herkes için, gece verilen ölçölere göre alınmıştı bunlar. Ayrıca iki yeni yarrotoomatik .20'lik tüfek, onlara ve diğer silahlara cephane, sırt çantaları, el fenerleri, iki pusula, bir küçük asetilen meşalesi, iki şişe gaz ve daha başka şeyler.

Ernie, Faye'i kucakladı, Dom da Ginger'i. iki erkek aynı anda, «Seni çok merak ettim,» dediler. Ginger, «Ben de seni merak ettim,» derken Faye'ih de aynı şeyi söylediğini duydu. Ernie'yle Faye öpüştüler. Karlar Dom'un kaşlarında eriyip kirpiklerine mücevher damlaları gibi konarken Ginger'in çenesini tutup kaldırdı, onlar da öpüştüler. Tatlı, sıcak, uzun bir öpüş. Her nedense, Dom'la Ginger'in böyle selamlaşması da Ernie'yle Faye'inki kadar doğru gibi geliyordu. Doğruluk, Ginger'in iki gün önce Elko'ya gelişinden beri Dom için hissettiklerinden kaynaklanıyordu.

Eşyalar kamyonetten indirilip Block'ların evine taşınınca, Sükûnet Ailesinin on üyesi lokantaya geçtiler. Jack, Ernie, Dom, Ned ve Faye yanlarına silah almışlardı. Ginger sandalyesini bir gece önce Dom'la Brendan'ın gösteri sergilediği masaya doğru çekerken, papazın silahlara hoşnutsuzluk ve korkuyla ba'kmak

— 708

ta olduğunu/dünküne göre iyimserliğinin hayli azalmış olduğunu farketfi. Ona bu sikkınlığın nedenini

sorduğunda Brendan, «Bu gece rüya görmedim,» diye açıkladı. «Ne altın ışık vardı, ne beni çağıran ses. Biliyor musun, Ginger, baştan beri buraya Tanrı'nın çağırmadığını söyleyip duruyordum. Ama tâ içimde, yine de öyle olduğuna inanıyormuşum. Peder VVycazik'in hakkı varmış. İnanç çekirdeği her zaman içimdeymiş. Tanrı'yı yalnız kabul etmekle kalmıyorum, ona ihtiyaç duyuyorum yeni baştan. Ama şimdi... rüya olmayınca, altın ışık olmayınca... Sanki Tanrı beni terkeymiş gibi geliyor.»

«Yo, yanılıyorsun,» dedi Ginger. Papazın elini tuttu. Sanki onun derdini psmoz yoluyla kendine çekecek, onu daha iyi hale getirecekmiş gibi. «Eğer Tanrı'ya inanıyorsan, o seni asla terketmez, öyle değil mi? Sen Tanrı'yı ter-kedebilirsin, ama bunun tersi asla olmaz. O her zaman bağışlar, her zaman sever. Kiliseye gelenlere bunları söylemiyor musunuz?»

Brendan acı acı gülümsedi. «Galiba sen papaz okuluna gitmişsin.» Ginger devam etti. «Rüya herhalde belleğindeki engelin üzerine çıkmaya çalışan bir anıdan ibaretti. Ama seni buraya çağıran, gerçekten Tanrı'ys.a... rüyayı artık görmeyisin buraya varmış olduğun için olmalı. O istedi, sen de geldin. Artık sana rüya yollamak zorunda değil. Anladın mı?» Papazın yüzü bir nebze neşelenir gibi oldu. Herkes masanın çevresinde yerini alıyordu.

Ginger, Marcie'nin durumunun bir önceki geceye göre kötüleşmiş olduğunu görünce üzüldü. Küçük kız başını eğmiş oturuyor, siyah saçları yüzünü saklıyor, gözleri kucağındaki minik ellerinden ayrılmıyordu. Durmadan, «Ayde-de, aydede, aydede, aydede...» diye mırıldanmaktaydı. 6 temmuz anılarının peşine düşmüştü... tüm varlığıyla. O anılar belleğinin sınırlarına

yakın yerde dolaşıyor, yarı belirgin hayalleri kızda tutku yaratıyordu.

«Geçecek bu da,» dedi Ginger, Jorja'ya. Bu sözün ne kadar basmakalıp olduğunu biliyor, ama söyleyecek daha iyi bir şey bulamıyordu.

Jorja ise, hiç de basmakalıp bir söz gibi karşılamadı bu güvenceyi. Ondan güç aldı. «Geçecek,» dedi. «Geçmek zorunda. Mecbur.»

Jack'la Ned kapıya yine kontrplak levhayı dayadılar, önüne masa koyup sıkıştırdılar, elektronik kulak misafirlerinin yolunu kestiler.

Faye'le Ginger çabucak Jamison'lara yaptıkları ziyareti, Plymouth'un kendilerini nasıl izlediğini özetlediler.

Ernie'yle Dom da izlenmişlerdi.

Bu haber Jack'i tedirgin etti. «Eğer bizi göz göre göre izlemeye başladılar-sa, yakalamaya hazırlar demektir.»

Ned Sarver, «Bari ben gözcü durayım, kimsenin yaklaşıp yaklaşmadığına bakayım,» diye önerdi. Jack bunu kabul etti. Ned kapıya yürüdü, gözünü kontrplak levhayla kapı doğraması arasında kalan dar yarığa dayadı, karlı otoparka baktı.

Jack'in isteği üzerine Dom'la Ernie, Thunder Tepesi sınırlarına yaptıkları keşif sırasında neler öğrendiklerini anlattılar.

— 433 —

F. : 28

Jack dikkatle dinledi, birkaç soru sordu. Ginger bu soruların hepsinde bir amaç görern-iyordu. Tel örgüye daha ince çıplak tellerin¹ dolanıp dolanmadığını soruyordu Jack. Nöbetçi kulübelerinin nasıl kulübe olduğunu soruyordu. En sonunda, «Hiç devriye gezen İnsan veya köpek yok muydu?»

Dom, «Yoktu,» diye karşılık verdi. «Olsa, karlarda ayak izi, pençe izi olurdu. Demek elektronik güvenlik sistemi çok güçlü. Ben sınır içindeki alana girmeyi umuyordum. Ama yakından görünce, olamayacağını anladım.»

«Yo, gireriz alana,» dedi Jack. «Asıl zor olan ,deponun içine girmek.»

Dom'la Ernie ona öyle bir şaşkınlıkla baktılar ki, Ginger Thunder Tepesinin gerçeklen korkunç bir yer olduğunu hemen anladı.

«İçeriye girmek mi?» diye sordu Dom.

Ernie, «Olacak şey değil,» diye atıldı.

«Eğer sınırı elektronik sistemle koruyorlarsa, büyük olasılıkla ana girişte de elektroniğe güveniyorlardır,» dedi Jack. «Bugünlerde böyle. Yüksek teknoloji herkesin, gözünü kamaştırıyor. Yo, Thunder Tepesinin ön kapısında elbette bir nöbetçi vardır. Ama bilgisayara, video kameralarına-, başka teçhizata öylesine bağımlı hale gelmiştir ki, gevşemiştir artık. Onu şaşırtabilir, atlatabiliriz. Ama bir kere İçeri girdik mi... ne kadar ileri gidebileceğimizi, yakalanmadan^ önce ne kadar şey görebileceğimizi bilemiyorum.»

Ginger, «Ama nasıl emin olabil...» diye başlarken Jack onun sözünü kesti.

«Ben mesleğimde sekiz yıldan beri hep böyle zor yerlere girip çıkıyorum,» dedi. «Başlangıçta beni eğiten de devletti. Onların usullerini, hilelerini iyi bilirim.» Şaşı gözünü kırptı. «Benim de kendime göre bazı hilelerim var.»

Jorja söze karıştı. Belli ki korkuyordu. «Ama demin bize... içerde yakalanacağınızı söyledin.»

«Orası öyle,» diye karşılık verdi Jack.

«Ama o zaman içeri girmek niye?»

Jack her şeyi, planlamıştı. Ginger önce şaşkınlık ve inanmazlık içinde, daha sonra bu adamın strateji yeteneğine giderek artan bir hayranlık duyarak dinledi. "Jack planının ayrıntılarını anlatırken, grubun diğer dokuz üyesinin tam kendi dediği gibi yapacaklarını baştan varsayıyor gibi konuşuyordu. Tehlikeler ne olursa olsun. Bildiği tüm ikna ve liderlik taktiklerini kullandı. Bunun nedeni, stratejisinin alternatiflerini ya da üzerinde yapılabilecek düzeltmeleri dinlemek istemediğinden değil, başka yollar aramaya zaman bulunmadıgım-dandı. Akli da, içgüdüleri de aynı mesajı yolluyordu ona: Zaman kalmıyor. Sükûnet Ailesine ayrıntıları verdi. Bir saate kadar herkes... yani Dom, Ned ve bir de Jack'in kendisi dışında herkes, Cherbkee'ye binecek, arazi üzerinden motelin arkasından dolaşarak Elko'ya gidecek, orada grup ayrılacaktı. Ernie, Faye ve Ginger, Cherokee' yle kuzeye, Twin Falls-Idaho'ya, oradan da Pocatello'ya gideceklerdi. Oraya varınca Boston'a uçup Ginger'in dostları olan Hahnaby'lerin evinde kalacaklardı. Boston'a ya perşembe geç saatte ya da cuma sabaha karşı varacaklardı. Varır varmaz Hannaby'lere öğrendikleri her şeyi bir bir anlatacaklardı. Bir iki saat içinde Ginger, Boston Memorial Hastanesindeki meslekdaşlarından kalabalık bir grubu toplayacak, BlockTarın da yardımıyla o doktorlara İki yaz önce Nevada'da masum insanlara neler yapıldığını anlatacaktı. Bu arada George ve Rita Hannaby de nüfuzlu dostlarıyla temas edecek, toplantılar düzenleyecek, Ginger'le Block'lara haberleri yayma olanağı yaratacaklardı. Ginger, Faye ve Ernie ancak basına açıldıktan sonra polise başvuracaklar, Pablo Jackson'un sekiz gün önce sıradan bir hırsız tarafından Öldürülmediği iddiasını ortaya atacaklardı.

«işin hilesi şurada,» diyordu Jack. «Önce hikâyeyi birtakım önemli kimselere duyurmalısınız ki, basın işi ele almadan başınıza bir kaza gelirse, bir yığın forslu insan sizi kimin niçin öldürdüğünü bilmek istesin, mesele çıkar-sın, işte senin özel değerin burada ortaya çıkıyor, Ginger. Ülkenin en önemli kentlerinden birinde, bir yığın forslu ve önemli inşan tanıyorsun. Eğer onları anlatacaklarıyla etkileyebilirsen, bize güçlü taraftarlar kazandırabilirsin. Ama unutma... oraya vardığında hızlı hareket etmen gerek. Düşmanlarımız senin eve döndüğünü anlayıp yok etmeye gelmeden önce.» Dışarda birden rüzgâr hızlandı, tahta çakılı pencereleri sarsmaya başladı. Bu iyiydi. Fırtına kötüleşir de görüş mesafesini daha kısaltırsa, motelden-gö-rünmeksizin kaçma şansları artardı.

Jack devam etti. «Ginger, Faye ve Ernie ciple Elko'dan ayrılıp kuzeye, Pocatello'ya doğru yola çıktıktan sonra, siz dördünüz, yani Brendan, Sandy,, Jorja ve Marcie, oradaki Jeep yetkili satıcısına gidecek, size vereceğim nakit parayla bir cip daha alacaksınız.» Sesinin tonu, bunların öneri olmadığını, kaçınılmaz olduğunu belirtir gibiydi. «Satmalına belgelerini imzalar imzalamaz siz de Elko'dan ayrılacaksınız. Ginger'le Block'ların gittiği yoldan değil, değişik bir yoldan. Siz doğuya, Salt Lake Clty'ye gideceksiniz. Kar sizi yavaşlatacaktır elbette. Ama oraya varıp, fırtına durur durmaz uçakla Chicago'ya dönmeniz gerekiyor. Perşembe öğleden sonra veya akşam varmalısınız oraya.» Papaza döndü. «Brendan, uçağınız O'Hare Havaalanına İndiği anda, başpapaz. Peder Wyczazik'le ilişki kuracaksın. Bize sözünü ettiğin adamla. O da şansını kullanıp kilisenin Chicago kodamanlarıyla hemen bir görüşme ayarlamalı.»

«Kardinal O'Callahan'la,» dedi Brendan. «Ama Peder Wycazik'in forsu o> görüşmeyi hemen ayarlamaya yeter mi, bilemiyorum.»

«Buna mecbur.» Jack'in sesi kesindi. «Brendan ,hızlı hareket etmek zorundasın. Tıpkı Ginger'in Boston'da yapacağı gibi. Düşmanlarımızın senin Chicago'ya döndüğünü çabuk öğreneceğini varsaymak zorundayız. Kardinalle görüştüğünüzde, sen, Jorja ve Sandy, Elko bölgesinde neler olduğunu anlatacaksınız. Ayrıca sen yeni farkına vardığın telekinetik yeteneklerini onlara,

— 714 —

, —435 —

(göstereceksin, Brendan. Elinizden geleni yapın, tamam mı? Kardinaller entarinin altına pantolon giyerler mi?» Brendan şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. «Ne?, Elbette giyerler.»

«O halde korkudan Kardinalin pantolonunu ayağından fırlatmanı istiyorum. Onu dünyanın en büyük mucizesiyle karşı karşıya olduğuna inandır, •iki bin yıl önce o mezarın üzerindeki taşı yuvarlanmış bulmalarından bu ya-<na en büyük mucize. Bunları dini küçümsemek için söylemiyorum, Brendan. ■Bence gerçekten o günden beri en büyük olay bu.»

«Bence de,-» dedi Brendan. Sabahtan beri asık duran suratı, Jack'in otorite ve heyecan dolu sesinden etkilenmiş, ifade kazanmıştı.

Dışarda rüzgâr tahtaları hâlâ zangırdatıyordu.

Lokantanın içinde duyuluyordu artık uğultu.

;Ernie Block kır saçlı başını hafif yana eğip dinledi.

«Karin ardından hemen rüzgâr böyle hızlandığına göre, yakında ■ çatılar uçar,» dedi.

Jack havanın bu kadar da hızlı kötüleşmesini istemiyordu. Eğer düşman sandığı gibi birkaç saate

kadar saldıracaksa, belki de tipide adam tutuklamak zor olur diye programı öne alabilirdi.

«Pekâlâ, Brendan,» dedi Jack. «Kardinal O'Callahan'ı İnandır, hemen belediye başkanıyla, il meclis üyeleriyle, başta gelen toplum ve finans liderleriyle toplantılara başlasın. Hayatın tehlikeye girmeden hikâyeni yaymak için ancak yirmi dört saat vaktin olur. Ne kadar yayarsan, hayatına yönelik tehlike o kadar azalır. Ama ne olursa olsun, forslu dostlarına basın toplantısı düzenletmeyi on iki saatten fazla geciktirme. Düşünebiliyor musun...

kentin en ö-nemli adamları senin arkanda duruyor, muhabirler de neler olacağını merakla bekliyorlar. Sen onlara telekinetik yeteneklerini gösteriyorsun.

Sandalyeyi havalandırıp salonun içinde yavaş yavaş dolaştırıyor, sonra yerine konduruyorsun!»

Brendan sırtıttı. «O zaman sırlarının sonu gelir kesinlikle. Bir daha örtbas edemezler artık.»

«Umalım ki öyle olsun,» dedi Jack. «Çünkü siz bu işlerle uğraşırken Dom, ■Ned ve ben Thunder Tepesinin içinde olacağız. Belki askerler bizi tutuklamış olacak. Girdiğimiz gibi çıkabilmek için tek şansımız, bu işin apaçık ortaya se-rilmesidir.»

Jorja, «Bu kısmını hiç beğenmiyorum,» dedi. «Üçünüzün o dağa girmesini. Bu neden gerekli oluyor? Aynı soruyu sana ön beş dakika önce de sormuştum, hâlâ cevap vermedin, Jack. Eğer biz buradan kaçıp Boston'a, Chicago'ya gidebiliyorsak, Ginger'in, Brendan'ın tanıdıkları kanalıyla hikâyeyi bomba gibi patlatıyorsak, o zaman sizin depoya girmenize hiç gerek yok. Basını harekete geçirdik mi, ordu da, işe bulaşan başka hükümet kurumları da kendilerini temize çıkarmak, her şeyi açıklamak zorunda kalırlar. O, yaz neler olduğunu,

Thunder Tepesinde neler çevirdiklerini bize anlatmak zorunda kalırlar.»

Jack derin bir soluk aldı.' Hikâyenin bir tek bu kısmına itiraz gelebilirdi «çünkü. Özellikle de Dom'la Ned'den. «Özür dilerim, Jorja, ama çok safsın. Hepimiz kaçır da gerçeği açıklarsak, evet, gerçi orduya ve hükümete her şeyi anlatmaları için korkunç bir baskı yapılacaktır ama onlar savsaklayacaklardır. Ayaklarını sürüyecek, haftalar, aylar boyunca birbirini tutmayan haberler yayacaklardır. Bu onlara vakit kazandırır, sonunda her şeyi açıklayabilen, ama hiçbir sır vermeyen bir hikâye uydururlar. Gerçeği söylemeleri için tek umudumuz onları çabuk konuşturmak. Hızlandırmak için de, siz bütün dünyaya ■üç arkadaşınızın, Dom, Ned ve benim, o dağın içinde, isteğimiz dışında tutulmakta olduğumuzu söylemek zorundasınız. Rehine olarak. Rehine olayı, he-4e de kendi hükümet kurumlarımızı terörist rolüne soktuğu zaman, orduyu ■bir iki günde konuşturacak kadar güçlü bir baskı yaratır.»

Bu sözlerinin herkesi şaşırttığını görebiliyordu. Ernle'yle Faye ona şok ve hüznün karışımı bir bakışla bakıyorlardı. Sanki Jack şimdiden ölmüş gibi... ya da... belleği silinmiş gibi.

Jorja'nırt esmer, yuvarlak yüzünü bir korku kaplamıştı. «Ama yapamazsın. Yo, hayır. Kendinizi feda edemezsiniz...»

Jack hemen onun sözünü keşli. «Eğer sizler görevlerinizi çabucak' ve gerektiği gibi yaparsanız, kendimizi feda etmiş olmayız. Yaratacağınız kamuoyunun baskısıyla bizi Thunder Tepesinden kurtarabilirsiniz. Herkesin denilenleri harfi harfine yapması bu yüzden çok önemli.»

Jorja bu sefer, «Ama ya o dağa girdiğinizde, o temmuz ayında bize olan-'
lan açıklayacak bir şey bulursanız_____ ya onun resimlerini çekip sağ olarak dışarıya çıkabilerseniz?» diye sordu. «O zaman herhalde kaçmaya çalışırsınız, değil mi? Yani ille de rehinelik şart değil herhalde bu iş için.»

Jack, «Elbette değil,» dedi.

Yalan söylüyordu. Belki o depoya görünmeden girmek için ufacık bir şans olabilirdi, ama dışarıya da görünmeden çıkmanın imkânı olmadığı belliydi. Hele orada, esrarengiz olayı çabucak açıklayabilecek bir şey görmek... buna hiç imkân yoktu. Bir kere, ne aradıklarını bilmiyor olacaktı. Belki yanından geçer de, aradıklarının o olduğunu anlamazlardı. Ayrıca eğer Thunder Tepesinde tehlikeli deneyler yapılıyorsa, o temmuz ayında bu deneylerden biri çığnndan çıkmışsa, kayıtları herhalde mikrofilm dosyalarında ya da laboratuvar raporlarında bulunuyordu. Jack, Dom ve Ned asla tonlarca kâğıdı tarayıp bir avuç ilgili bilgiyi bulamazlardı. Jack bunların hiçbirini Jorja'ya ve diğerlerine söylemedi. Şu sıra konunun dağılmasını, tehlikelerin tartışılmasını, başka seçenekler aranmasını hiç istemezdi. ^Dışarda rüzgâr kuduruyordu. «Dom,» dedi Jack. «Kabul mü?»

«Herhalde kabul,» dedi yazar. Jack de onun böyle diyeceğini tahmin ediyordu zaten. Corvaisis güvenilebilecek, sağlam tiplerdendi. Kendini o gözle görmese bile, öyleydi aslında. Dom'un yüzünde alaycı bir ifade belirdi. «Ama,

— 717 —

—436 —

Jack, bu onurun neden benim omuzlarıma yüklendiğini açıklar mısın lütfen?»

«Elbette. Ernle henüz karanlığa plan korkusunu tam yenmiş sayılmaz.-Arabayla Pocatello'ya gitmesi bile yeterince zor. Depoya gece saldırısı hiç, onun harcı değildi. Geriye sen ve Ned kalıyorsunuz. Hem aslında,-rehinelerden birinin tanınmış bir romancı olması, ünlü biri olması herhalde- fena da olmaz. Basının çok sevdiği sansasyon unsurlarından biri de bu olur.»

Jack planını açıklarken Ginger Weiss'in kaşları hep çatıktı. Sonunda- konuştu. «Büyük bir strateji ustasısn, Jack. Ama aynı zamanda da çok şovensin. Thunder Tepesi baskını için yalnız erkekleri düşünmüşsün. Bence oraya gitmesi gereken üç kişi aslında sen, Dom ve ben.»

«Ama...»

«Dinle beni sonuna kadar.» Ginger ayağa kalktı, masanın öbür ucuna doğru yürüdü, dikkatleri Jack'den ayırıp kendi üzerinde topladı. Jack onun tüm aklını, iradesini ve güzelliğini nasıl toplayıp baskı yaparcasına yoğunlaştırdığını farkedebiliyordu. Çünkü Ginger'in kullandığı taktik de, az önce planını tartışmasız kabul ettirmek için kendisinin kullandığı taktiğin aynısıydı..

«Ned'le Sandy, Chicago'ya gidebilirler. Brendan'ın yanında yine de iki yetişkin tanık olur. Jorja'yla Marcie, Faye ve Ernie'yle birlikte Boston'a, Han-naby'lerin evine giderler, ben de yanlarına bir mektup veririm. George'la Rita onları ciddiye alıp dinleyici bulacaklardır. Benim mektubum yeter açıklamalarının dinlenmesine zaten. Rita, Faye'i görünce, on dakika geçmeden onda kendini bulacak, ikisi kardeş gibi olacaklardır. Benim orada olmam .hiç gerekmez. Burada bana olan ihtiyaç daha fazla. Bir kere depoya giriş tehlikeli bir şey. ikinizden biri,

ya Dom ya Jack yaralanabilir, acil bakıma ihtiyaç gösterebilirsiniz, Dom'da da Brendan'daki gibi tedavi gücü olup olmadığını henüz bilmiyoruz. Olsa bile onu kontrol edemeyebilir. Demek ki bir doktor bulunması işe yarar ,değil mi? ikincisi, eğer ünlü bir yazarın... tamam,- Dom az ünlü diyelim, rehine tutulması basına tatlı gelecekse, Thunder Tepesinde bir kadın olması daha da fazla dikkat çeker. Allah kahretsin, bana gerçekten ihtiyacınız var, Jack!»

«Haklısın.» Jack çabucak razı olmakla Ginger'i şaşırtmıştı. Ama kızın dedikleri doğrudu. Tartışmakla vakit geçirmeye gerek yoktu. «Ned, sen Sandy' yle ve Brendan'la Chicago'ya gidiyorsun.»

Ned, «Eğer gerekiyorsa seninle depoya gelmeye de itirazım yok,» dedi.

«Biliyorum. Öylesi daha iyi sanıyordum, ama artık fikrimi değiştirdim, Jorja, sen ve Marcie, Ernie ve Faye'le birlikte, Boston'a gidiyorsunuz. Şimdi bir an önce hepiniz buradan defolmazsanız kimin nereye gittiğinin zerre kadar önemi kalmaz, önceki yaz bizi sersem edenlerin eline düşeriz.»

Ned kapıya dayalı masayı çekti, Ernie kontrplak levhayı indirdi, dışarda bembeyaz bir kar ve rüzgâr duvarı gördüler.

«Harika,» dedi Jack. «İyi kamuflaj.»

Dışarıya çıktıklarında, ancak resmi yeşil Plymouth'un demin park etmiş olduğu yere kadar görebiliyorlardı.

Araba gitmişti. Jack buna da bozuldu. •Gözleyicileri görünür yerde isterdi o. Kendisinin de onları gözleyebileceği bir yerde

Dörtlü telefon toplantısı, Albay Leland - Falklrk'in beklediği gibi yürümedi. Onun İsteddiği, Sükûnet Motelindeki tanıkların hemen toparlanıp Thunder

Tepesine getirilmesi konusunda herkesin görüş birliğini sağlamaktı. General '«Riddenhour'la ikisi elele verirse, diğerlerini enfeksiyonun gerçek ve akut olduğuna inandırabileceklerini umuyor, hem Sükûnet grubunu, hem bütün Thunder Tepesi kadrosunu, artık insan olmadıklarının kanıtı ele geçer geçmez yok etmek için kendisine yetki verilmesini istiyordu. O kanıtları bulacağından emindi. Ama telefonu eline aldığı andan başlayarak hiçbir şey istediği gibi gitmedi. Durum giderek daha da bozuluyordu.

FBI başkanı Emil Fo-xworth yeni bir kötü haber vermekteydi. Monterey-California'da Salcoe'ların yeni bellek ayarını yapmakla görevli ekip, ısrarlı bir yabancının ziyaretine geldiğini bildirmişti. Onu yakaladıklarını sanmışlardı. Sağlam yapılı, sakallı bir adamdı. Ama ellerinden inanılmaz biçimde kaçmıştı. Sal-coe'lar hemen bîr ambulansa alınmış, bellek ayarının devamı için bir güvenli ■ev'e götürülmüşlerdi. Davetsiz konuğun terkettiği kiralık arabanın kaydı, havaalanından kiralandığını gösteriyordu. Kiralayan hırsız falan değil, Parker Faine'di. Yani Corvaisis'in arkadaşı. «Sonradan Faine'in Monterey'den San Fransico'ya uçmakta olduğunu öğrendik, ama oraya varınca onu yine kaybettik,» diye anlatıyordu FBI başkanı. «O andan beri nerede olduğunu, ne. yaptığını bilmiyoruz.» FBI'in Chicago bürosu sorumlusu Foster Polnichev zaten gizliliğin devamına imkân olmadığı kanısındaydı. Faine'in kaçtığını duyunca bu görüşü daha da güç kazandı. Politika kesiminin iki temsilcisi, FBI başkanı Foxworth'la ABD Başkanının Ulusal Güvenlik Danışmanı James Hertton da ona katıldılar.

Üstelik Foster Polnichev, Cronln'le Tolk'un mucizevi tedavilerine, Corva-isis'le Emmy Halbourg'un telekinetik

yeteneklerine bakılırsa, 6 temmuz olayının insanlığa yararlı olduğunun ortaya çıktığını savunmaktaydı.

«Zaten Doktor Bennell'le ekibi de hiçbir tehlike olmadığı, eskiden de olmamış olduğu kanısına vardılar,» diyordu.

«Bunu aylar önce saptadılar. Gerekçeleri de çok inandırıcı.»

Leland onları, Bennell'le adamlarının enfeksiyon almış olabileceklerine, onlara güvenilemeyeceğine inandırmaya çalıştı. Thunder Tepesindeki kimseye güvenilemezdi artık. Ama Falkirk ne de olsa "bir askerdi, tartışmacı değildi. Foster Polnichev'in karşısında Leland kaçık bir paranoyak durumuna düşüyordu.

En güvendiği kaynaktan da fazla destek sağlayamadı.

Gene! Kurmay Başkanı General Maxwell Riddenhour önce tarafsız .göründü, her savı dikkatle dinledi, arabulucu rolü yaptı... çünkü onun duru'mu askeri kesimle siyasal

— 721 —

— 438 —

kesimin arasında bir yerde sayılırdı. Ama çok geçmeden onun da Polnichev,, Foxworth ve Hertton grubunun görüşüne eğilimli olduğu ortaya çıktı, adam. Leland Falkirk'den uzaklaştı.

«içgüdülerinizi anlıyor, onlara hayranlık duyuyorum ,albayım,» diyordu General Riddenhour. «Ama bence konu artık yetki sınırlarımızı zorunlu önlemlere başvurmada önce yalnız askerlerin değil, nöropatologların, biyologların, filozofların ve diğer kimselerin de görüşü alınmak zorunda. Ani bir tehlike durumu çıkarsa, elbette görüş doğrultumu değiştiririm. Moteldeki tanıkları yakalatır, Thunder Tepesinde karantina emreder, süresini sınırsız uzatırım.

Önerdiğiniz diğer sert önlemlerin çoğunu da onaylarım.

Ama şu an için, ortada ciddi ve somut bir tehlike yokken, adımımı biraz daha denk atıp, belki gizlilik kaldırılır diye düşünmek, ona da hazırlıklı davranmaktan yanayım.» Leland öfkesini zor zaptederek, «Özür dilerim ama tehlike bana hem. ciddi hem de somut görünüyor,» dedi. «Nöropatöloglara, filozoflara vaktimiz olduğunu sanmıyorum. Ödlek politikacıların bulanık lâflarına ise hiç vaktimiz, yok.»

Bu açık sözlü değerlendirme, Foxworth'la Hertton'dan, yani politik kesim, temsilcilerinden fırtınalı bir tepki getirdi. Onlar Leland'a bağırınca o da kendini tutamayıp onlara bağırđı. Telefon konferansı bir anda keşmekeşe döndü, ancak Riddenhour'un kontrolü yeniden ele almasıyla yatıştı. Komutan, tanıklarla ilgili herhangi bir eyleme geçilmemesi, gizliliğı sürdürmek konusunda da bağlayıcı adımlar atılmaması yolundaki emrini tekrarladı. Ama bu arada gizliliğı zayıflatacak hareketlerin de yapılmaması konusunda herkesi uyandı. «Ben Başkanla acil toplantı isteyeceğim. Bu konuşma burada bitmiştir,» dedi. «Yirmi dört saat içinde, en kötü ihtimalle kırk sekiz saatte, herkesi tatmin eden bir plan hazırlamış olacağız. Başkandan Bennell'e', Thunder Tepesinde çalışan bilim adamlarına kadar herkesi.»

Leland'a göre buna imkân yoktu.

Leland telefonu kapatınca bir dakika kadar masasının başında, ayakta durdu. O kadar öfkeliydi ki, Teğmen Horner'i çağırmayı bile göze alamıyordu. Durumun kendi aleyhine döndüğünü Horner'e belli etmek istemiyordu.

Şimdi girişeceğı operasyonun aslında General Riddenhour'un emirleriyle taban tabana zıt olduğunu Horner bilmemeliydi.

Görevi belliydi Leland'ın. Zordu, korkunçtu... ama belliydi.

Asit döküldü deyip 80 numaralı otoyolu kapatacak, Sükûnet Motelinde-kileri tecrit edecekti. Sonra tanıkları yakalatıp dosdoğru Thunder Tepesindeki depoya getirecekti. Onlar da Doktor Milles Bennell ve diğer kuşkulu Thunder Tepesi kadrosuyla birlikte yeraltına tıklılınca, Leland kendi de dahil herkesi, tesiste bulunan beş megatonluk iki sırt nükleeriyle ortadan kaldırıverecekti. Beşer megatonluk iki nükleer, bütün yeraltı tesisini ve içindeki her şeyi kül etmeye yeterdi. Aynı zamanda bu iğrenç bulaşmanın ana kaynağı da or — 723 —

fadan kalkmış olurdu. . Yani düşmanın yuvası. Bazı bulaşma kaynakları da kalacaktı elbette. Örneğin Tolk ailesi, Halbourg ailesi, beyin yıkamalarında gedik açılmadığı için Nevada'ya dönmemiş diğer tanıklar... Ama Leland, kendisi bir kere bu cesur hareketi yapıp en büyük bulaşma kaynağını ortadan kaldırdıktan sonra, Riddenhour'un utanacağını, kendini toparlayıp gerekeni yapacağını, tüm bulaşma olasılıklarını dünya yüzünden sileceğini düşünüyor, hatta bundan emin bulunuyordu. Titriyordu Leland Falkirk. Korkudan değil... gururdu onu titreten. Gelmiş gelecek en büyük savaşı kazanacak adam olmaktan gurur duyuyordu. Eşi görülmemiş bir tehlikeden, yalnız bir ulusu değil, dünyayı kurtaracaktı. Gerekli fedakârlığı gösterebileceğinden emindi. Korkmuyordu. Nükleer patlamadan ölürken o son saniyede neler hissedeceğini düşünürken, aklın alabileceği en büyük fiziksel acıyı tadacağı için bir zevk ve heves duydu. Çok yoğun bir acı olacaktı. Ama süresi öyle kısa olacaktı ki, buna da diğer acılara olduğu gibi dayanacağından emindi. Sakinleşmişti artık. Çok sakindi. Huzurluydu.

Yaklaşan acının tatlı umuduyla zevklendi. O kısa atom ıstırabı öyle katıksız bir acı olacaktı ki, onu çekmiş olmanın ödülü ancak cennet olabilirdi. Oysa onu şeytanın yordakçısı olarak gören annesiyle babası hiçbir zaman cennete gidemeyeceğine nasıl da inanırlardı!

wk\ . ,. = o =

Ginger'ih peşi sıra Sükûnet Izgara Evinden çıkan Dom, başını kaldırıp fırtınaya, havada dönüp duran karlara baktı, bir an için orada olmayan bir şeyi hem gördü, hem duydu, hem de hissetti:

Arkasından hâlâ pencere patlaması sonucu dökülen camların şangırtısı geliyordu. Karşıda otoparkın ışıkları, onun gerisinde de sıcak yaz gecesinin karanlığı vardı. Esrarengiz bir kaynaktan, gök gürültüsünü andıran kükremeler, yer sarsıntıları yayılıyordu. Yüreği deli gibi çarpıyordu Dom'un. Sık sık, kısa kısa soluyor, boğazına bir şey tıkanır gibi oluyodru. Lokantadan çıktığında önce çevresine, sonra yukarıya bakmıştı ve...

«Ne oldu?» diye sordu Ginger.

Dom karlı yolda tökezlediğini farkettil. Yalnız yol karlı olduğu için değil, bellek engelinden kurtulan anı da kaypak olduğu için. Lokantadan çıkmış o-lan diğerlerine baktı. «Gördüm... yine oradaymışım gibi... o temmuz gecesini...» Daha iki gece önce bu lokantada ,olayı hatırlamak üzereyken elinde olmadan 6 temmuz gürültülerini yeniden yaratmıştı. Bu sefer öyle şeyler olmadı. Belki de o anı artık engelin baskısı altında olmadığından. Yüze çıkıyordu artık... yardıma ihtiyacı yoktu. Dom anının ne kadar yoğun olduğunu anlatacak kelime bulamayınca ötekilere arkasını dönüp başını kaldırdı, yukarıya, düşmekte olan karlara doğru baktı ve...

Gürültü öyle yüksekti ki kulakları acıyordu.

Titreşimleri kemiklerinde, dış-

— 441 —

Herinde hissediyordu. Fırtına bazen camian nasıl zangırdatırsa öyle. Kaldırımın üzerinde, gece göklerine bakarak ilerliyordu.., orada... yukarda... bir uçak yere o kadar yakın uçmaktaydı ki! Kırmızı beyaz ışıkları yanıp sönerken pilot kabinindeki aydınlık bile belli oluyordu. Oysa jet uçağıydı, hızından belliydi. Motorlarının güçlü kükremesine bakılırsa savaş jetiydi. Ah... işte bir tane daha... bir dönüş yapıp gökyüzünü pırıl pırıl aydınlatan yıldızlara doğru yükseldi. Ama o uzaklaştığı halde, lokantayı sarsan, her şeyin devrilmesine, dökülmesine yol açan gürültü azalacağına çoğalıyordu. Dom gürültünün asıl kaynağını arkasında hissederek döndü, üçüncü bir jet lokantanın damının on beş metre üzerinden fırlayınca korkuyla bağırdı. O kadar alçaktan uçuyordu ki, otopark ışıkları uçağın karnındaki seri numaralarını. Amerikan bayrağını göstermekteydi... Tanrım... Dom kendini yüzüstü yere attı. Uçağın düşmekte olduğundan, az sonra enkazın kendi üzerine yağacağından emindi. Belki yanan yakıt da dökülürdü üzerine... «Dom!»

Kendini karlara yüzükoyun yatmış buldu. 6 temmuz günü hissettiği korkunun etkisiyle toprağa sarılmaya çalışıyordu.

«Dom, ne oldu?» diye sordu Sandy Sarver. Yanına diz çökmüş, elini Dom'un omzuna dayamıştı.

, Ginger de öbür yanına diz çökmüştü. «Dom, iyi misin?» Onların yardımıyla karlardan kalktı. «Bellek engeli gidiyor, çöküyor.» Gözlerini tekrar gökyüzüne doğru

kaldırdı, karların yine yok olacağını, aynı yaz gecesinin belireceğini, anıların canlanmaya devam edeceğini umdu. Ama olmadı. Rüzgâr sürüyor, karlar yüzüne yağıyordu. Ötekilerin gözleri Dom'day-dı. Dom anlattı. «Jetleri hatırladım. Askeri jetler... önce iki tane. Elli altmış metreden uçuyorlardı... sonra üçüncüsü öyle alçaktan geçti ki, neredeyse lokantanın damını götürüyordu.»

«**Jetler!**» diye bağırdı Marcie. , «Jetler! Jetler!» Marcie tek elini **göğ**e doğru uzatıyordu.

Dom kendisinin de aynı şeyi yapmakta olduğunu farketti. Ö iki eliyle uzanmaktaydı. Sanki bugünün karlarının ötesine, geçmişteki o geceye uzana-bilirmiş, anıyı yakalayıp getirebilirmiş gibi. Ama getiremiyordu. Ne kadar uğraşsa, olmuyordu.

Ötekiler onun anlattıklarını hatırlayamamışlardı.

Hevesleri bir süre sonra yine yerini çaresizliğe bıraktı.

Marcie başını eğdi, parmağını ağzına soktu, emmeye başladı. Bakışları yine kendi içine dönmüştü.

«Haydi,» dedi Jack. «Buradan kaçmamız gerek.»

Hızla motele ilerlediler. Giyinecek, kendilerini yolculuğa **ve** savaşa hazırlayacaklardı. Dom Corvaisis, yaz **gecesinin** kokusu **hâlâ** burnunda, **jet** motorlarının sesi **hâlâ** kulaklarında, isteksiz **adımlarla** onları **izledi**.

726 —

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

THUNDER TEPESİNDE GECE

Cesaret, sevgi, dostluk,

Merhamet ve anlayış.

Bizi basit hayvanlardan ayırıp yükseltin

Ve insanlığı tanımlayın.

— SAYILI HÜZÜNLER KİTABINDAN

Mezarını yabancı eller yaptı;

Yabancılar onurlandırdı seni, yabancılar yas tuttu.
— ALEXANDER POPE

ALTI

14 OCAK SALI GECEİ

Kapışma

. Peder 'Stefan Wyczak, Delta uçağıyla Chicago'dan Salt Lake City'ye uçtu, oradan küçük bir uçağa binip Elko Havaalanına hareket etti. Vardığında kar daha yeni .yağmaya başlamıştı ama görüş mesafesini hızla kısaltıyordu.. Yaklaşan fırtınanın getirdiği karanlık, hava trafiğini engellemeye başlamıştı.

Küçük terminal binasında bir telefona yürüdü, rehberde Sükûnet Motelinin numarasını aradı, çevirdi. Hiçbir şey olmadı. Zil bile çalmadı. Bir tısla, ma sesi vardı yalnızca. Bir daha-denedi, yine başaramadı.

Santralden yardım istediğinde, numarayı onlar da bulamadılar. «Üzgünüm efendim,» dedi bir kadın sesi.. «Hatta arıza var.»

Peder Wyczak'e bu pek kötü bir haber gibi geldi. «Arıza mı? Ne arızası? Ne olmuş?»

«Efendim, sanırım fırtınadandır. Rüzgâr çok kötü.»

Stefan bundan pek o kadar emin değildi. Fırtına daha yeni başlıyordu, Rüzgârın ilk püf demesiyle telefon hatlarının kopacağına inanmıyordu. Sükûnet Moteline ulaşamaması kötüye işarettti. Tipinin işi olmaktan çok, insan marifeti gibi görünüyodu.

Chicago'yu, St. Bernadetten aradı, Peder Gerrano ikinci zilde cevap verdi. «Michael, ben sağsalım Elko'ya vardım. Ama Brendan'a ulaşamıyorum. Telefonları bozuk.»

«Evet, biliyorum,» dedi Michael Gerrano.

«Biliyor musun? Nasıl bilebilirsin?»

«Birkaç dakika önce bir adam aradı, adını vermedi ama kendini Ginger Weiss'in bir arkadaşı olarak tanıttı. Ginger Weiss, Brendan'la birlikte, o mo^{-1} telde olanlardan biri, Bu arkadaşını telefonla aramış, ondan bazı bilgiler istemiş. Adam istenenleri bulmuş, bu sefer Sükûnet Motelinini düşür'ememiş. Kadın bunu önceden bilmiş olmalı ki, ona bizim numarayı ve Boston'daki dostlarının numarasını da vermîşmiş. Bulduğu bilgileri bize vermesini, kendisinin

— 728 —

fırsat bulunca bizi arayacağını söylemiş.»

«Adını vermedi, ha?» dedi Peder Wyczazik. Şaşırmıştı.

«Weiss ondan bilgi toplamasını mı istemiş dedin?»

«Evet. İki konuda. Birincisi, Thunder Tepesi denilen yer hakkında. Adamın bıraktığı mesaj şöyle: Öğrenebildiği kadarıyla o depo her zaman ne idiye yine oymuş.

Patlamaya dayanıklı kocaman bîr depo. Ülkedeki sekiz benzer depodan biriymiş, en büyüğü de değilmiş. Weiss ondan aynı zamanda bir subayla ilgili bilgi istemiş. Albay Leland Falkirk. Yurtiçi Acil Tedbir' Birliği diye bir yere bağlı...»

Peder Wyczazik terminalin penceresinden fırtınayı seyrederken Michael'm okuduğu hizmet sicilini, yaşam öyküsünü dinliyordu. Ayrıntıları unutmamak için dikkatini zorlar, ter dökerken, yardımcı papaz ona birdenbire bunların hiçbirinin önemli olmadığını söyledi. «Arayan bu Bay X'e göre Albay Falkirk' in geçmişinde, Sükûnet Motelindekilerî ilgilendirecek bir tek. önemli nokta varmış.»

«Bay X mi?» diye sordu Peder Wyczazik. «Adın; vermediğine göre, 'X' diyorum işte.» «De.vam et.»

«Bay X'in önemli bulduğu şu: Bu Albay Falkirk bir hükümet komitesinde askeri temsilci olarak bulunmuş.

CIGS diye bir komitede. Dokuz yıl kadar önce önemli ve kapsamlı bir araştırma üstlenmiş bu komite. Bay X'in kilit nokta CIGS'dir demesinin nedeni, araştırırken ikî garip şeyle karşılaşmış olmasından-kaynaklanıyor. Birincisi, o komitede görev almış bilim adamlarının pek çoğu-şu sıra uzun, garip sayılacak kadar uzun tatiller almış görünüyörlarmış. Ma-zaret izni, nedeni açıklanmayan devamsızlıklar falan varmış, ikincisi, iki yaz önce 8 temmuz günü, yani Brendan'la diğerlerinin Nevada'da başlarının derde girmesinden iki gün sonra, CIGS'in dosyalarına güvenlik kısıtlamaları getirilmiş.»

«CIGS harfleri neyi temsil ediyor? Komite neyi inceliyormuş?» Michael Gerrano söyledi.

Peder Wyczazik, «Ah, ulu Tanrım,» dedi. «Ben de öyle tahmin etmiştim!»

«Sahi mi? Peder, sizi şaşırtmak da pek zor. Ama böyle bir şey! Herhalde Brendan'ın sorunlarının altında bunun yattığını tahmin etmiş olamazsınız.. Hem... yani sizce... orada olan şey gerçekten bu muydu?»

«Hâlâ oluyor olabilir. Ama itiraf etmem gerek, bunu sırf kafamdan bulmuş değilim. Calvin Sharkle bu sabah polise haykırırken bunu da söylemiş. Evini havaya uçurmadan önce.»

«Ulu Tanrım,» dedi Michael.

Peder Wyczazik devam etti. «Yepyeni bir dünyanın eşiğinde olabiliriz, Michael. Hazır mısın buna?»

«Bil... bilmem,» dedi Michael. «Siz hazır mısınız, peder?»

«Elbette!» diye atıldı Stefan. «Hem de çok hazırım. Ama oraya giden yol tehlikelerle dolu olabilir.»

Ginger, Jack Twist'in dakikalar geçtikçe artan tedirginliğini hissedebiliyordu. Son taneciklerin kum saatinin boynundan dökülmekte olduğu yolunda bir

sezgiyle hareket etmekteydi Jack. Diğerlerinin yola çıkması için hazırlıklara yardım ederken durmadan pencerelere, kapılara doğru bakıyor, sanki oralarda düşman suratlar görmeyi bekliyordu.

Önlerindeki korkunç kış gecesi için giyinmeleri, silahları doldurup yedek cephaneleri yerleştirmeleri, eşyaları motelin arka tarafında durmakta olan Sar-ver'lerin pikabıyla Jack'in cipine taşımaları yarım saat zaman aldı. Sessiz de kalmıyorlardı. Susarlarsa elektronik kulaklar uyanıverirdi sonra. Bir yandan hazırlıklarını sürdürürken bir yandan da havadan sudan çene çalıyorlardı.

Sonunda saat dördü on geçte ,radyoyu sonuna kadar açıp yokluklarını bir süre maskeleyemeyi umarak alet deposunun arkaya açılan kapısından çıktılar. Tipinin arasında gidip geliyor, birbirlerini kucaklayıp, «Allahâısmarladık», «Kendine iyi bak», «Senin için dua edeceğim», «Düzelecek hepsi», «Yeneceğiz onları», diye cesaretlendirici sözler söylüyorlardı. Ginger, Jack'le Jorja'nın uzun uzun kucaklaştığını farketmişti. Sonra Jack, Marcie'yi öpüp veda ederken, ona sanki kendi çocuğu gibi davrandı. Aile buluşmasının sonu gibi değildi bu ayrılış. Daha kötüydü. Çünkü bu aile, içlerinden bazılarının bir sonraki toplantıya kadar sağ kalmayacağına yarı yarıya inanmış durumdaydı.

Ginger gözyaşlarını tutmaya çalışarak, «Tamam, yeter artık, gidelim buradan,» diye bağırdı.

Ned direksiyona geçti. Chicago ve Boston'a gidecek yedi kişi Cherokee' ye tikişip önce hareket ettiler. Küçük kar taneleri öyle hızlı yağıyordu ki, Cherokee otuz metrede hayalet gibi oldu, kırk beş metreye vardığında görünmedi. Ama dosdoğru tepelere gitmiyordu. Jack'in ısı saptayıcısıyla gördüğü nöbetçilere gözükebilirdi o

zaman. Cherokee vadinin dar bir kıvrımına girdi tjemem. Ned hep böyle kıvrımlar arasından ilerleyecekti.

Yapabildiği kadar. Motorun sesini rüzgârın uğultusu maskeliyor, boğuyordu. Daha cip görünmez olmadan önce, sesi yok olmuştu bile.

Ginger, Dom ve Jack, Sarver'lerin pikabına, öne bindiler, Cherokee'nin peşinden ilerlediler. Ama cip önce kalktığı için hiç görünmüyordu. Bir süre vadi kıvrımının yokuşunda sarsılarak, zıplayarak ilerlediler. Ginger, Jack'le Dom'ün'arasında oturuyor, cam silecekleri çalışırken ön camdan ilerisini görmeye savaşıyor, acaba şu cipin içindekileri bir daha hiç görebilecek miyim diye merak ediyordu. Birkaç gün içinde hepsini de ne kadar çok sevmişti! Onlar adına korkuyordu.

Biz severiz. Bizi hayvanlardan ayıran bu. Jacob söylledi bunu. Akı!, cesaret, dostluk, merhamet ve anlayış... bu niteliklerin her biri insanoğlu için

— 446 —

— 731 —

birbirinden önemliydi. Bazıları yalnızca akıl önemlidir sanırdı. Sorunların nasıl çözüleceğini bilmek, durumları idare etmeyi bilmek, fırsatları görüp kapmayı bilmek. Gerçi insanın yükselip üstünlük kazanmasında bunlar da önemliydi, evet... ama aklın çeşitli işlevleri, yanında cesaret, sevgi, dostluk, merhamet ve anlayış olmadıkça yetersizdi. Biz severiz. Bu bizim hem. lanetimiz, hem de mutluluğumuz.

Parker Faine on kişilik uçağın pilotu fırtınada iniş yapmak istemez de uçağı Güney Nevada'da bir alana çevirir diye korkuyordu. Sonunda uçak piste indiğinde, Parker neredeyse, keşke başka alana inseydik diyecek hale gelmişti. Savuran rüzgâr, kör eden kar, tecrübeli pilotların aletli iniş.yapması için bile biraz fazlaydı.

Tekerlerini sağsalim yere değdirdiklerinde, Elko Havaalanı kapanmadan inen son uçaklardan birinin kendi uçakları olduğunu öğrendiler.

Burası küçük bir alan olduğundan, yolcu iniş için. tüp falan yoktu. Parker karla kaplı beton üzerinde, rüzgâra karşı savaş vererek, hızlı adımlarla küçük terminal binasına yürüdü, kar taneleri yüzüne İğne gibi batarken suratını buruşturdu.'

Monterey'den bindiğı, uçak az önce San Fransisco'ya indiğinde, hediye dükkânından acele bir elektrikli traş makinesi almış, erkekler tuvaletinde sakalını traş etmişti. Kendi traşlı suratını on yıldır görmüş değildi.

Sandığından güzel buldu onu. Aynayı bulmuşken saçlarını da biraz kesti. Bu işlerle uğraşırken bitişik lavaboda ellerini yıkayan bir adam, «Polisten kaçırıyorsun, ha?» dedi. Parker, «Yo, karımdan kaçıyorum,» diye karşılık verdi. Adam, «Ben de,» dedi. Sesi sanki bunu ciddi söylüyor gibiydi.

Kredi kartı kullanmak geride iz bırakır diye, Reno'ya kalkan jetin parasını nakit ödedi. Sierra Nevada üzerinde kırk beş dakikalık bir uçuştan sonra dünyanın, en büyük küçük kentine vardı. Yirmi dakika sonra Elko'ya kalkan on kişilik uçakta son yerin boş olması büyük şanstı, Yine nakit ödedi» cüzdanında yirmi dolar parası kaldı, iki saat on beş dakika süren sarsıntılı yolculuk kolay geçmedi. Kuzeydoğı Nevada'ya doğru giderken, orada dostunun başının kötü bir belâda olduğunu hissedip duruyordu. Elko Havaalanının terminal binasına girerken Parker aslında Monterey' deki tatsız olaydan, onu izleyen zor yolculuktan ötürü kendini yorgun hissetmeliydi. Ama işin garip yanı, Parker o anda hayat dolu, enerji doluydu. Amaç taşıyordu içinden. Kararlılık taşıyordu. Kendini

boğa gibi güçlü hissetmekteydi. Sürüyü ürküten tilkiye meydan okumak üzere tarlaya dalan bir boğa.

Binada iki telefon vardı. Biri meşguldü. Parker rehberine baktı. Sükûnet Motelinin numarasını buldu, Dom'a ulaşmak istedi, ama motelin telefonlar» bozuktı.

Herhalde fırtınadan olmuştu. Ama Parker kuşku duyuyor, kaygılanıyordu. Kendisine İhtiyaç duyulan yere bir an önce varmalıydı. Hemen.

Kiralık araba bulunmadığını iki dakika sonra öğrendi.

Kentin taksi şirketi de kar nedeniyle öyle meşguldü ki, ilk taksinin gelmesi için doksan dakika beklemek zorunda kalacaktı. Binanın içinde dönüp çevresine bakındı. Yeni gelen birkaç yolcu, besbelli alan tam kapatılacakken kendi uçaklarıyla iniş yapmışlardı. Hepsine birer birer yaklaştı, kendisini arabalarına alıp alamayacaklarını sordu, ama olmadı. Son hayır cevabını alıp dönerken kır saçlı, kibar bir beye çarpmasına ramak kaldı. O da Parker kadar telâşlı görünüyordu. Paltosunun yakasını biraz açmış, içinden papaz yakalığının görünmesini sağlamıştı. Parker'e, «Özür dilerim,» dedi. «Papazım ve çok acele işim var. Ölüm kalım meselesi. Derhal Sükûnet Moteline ulaşmam gerekiyor. Acaba arabanız var mı?»

Dom Corvaisis, Sarver'lerin pikabında gepgergin oturuyordu. Sağında yolcu kapısı, solunda^x Ginger vardı. Dom gözlerini kısmış, kar perdesinin arasından ileriye görmeye savaşıyordu. Sanki orada inanılmaz bir olaya tanık olacakmış gibi. Ama her perdeyi yarıp geçtiklerinde yeni bir perde çıkıyordu , karşılarına.

Az sonra, bu kadar gergin beklediği şeyin ne olduğunu anladı. Lokantadan çıktığındaki anı canlanmaları.

Jetler... Peki üçüncü jet de geçip Dom kendini yüzüstü yere attıktan sonra ne olmuştu?

Kar tanecikleri bu kış gününü milyonlarca beyaz düğümden oluşmuş bir halı gibi gösteriyor ama vadinin içini aydınlatamıyordu. Fırtınanın karanlığı, bir saat sonraki akşamı erken getirmiş gibiydi. Kayalar, ağaçlar birdenbire beliriyor, her seferinde şaşırtıyordu insanı. Ama Dom'la Jack farları yakmaya henüz cesaret edemiyorlardı. Vadinin duvarları onları saklıyor olsa bile, farların ışığı binlerce minik kristalden yansır, aydınlığı aşağılardan gözükebilirdi.

Bir noktada, Cherokee'nin bıraktığı izlerin doğuya saptığını gördüler. Jack, Ned Sarver'i izlemedi. Plana göre onlar farklı bir yöne gideceklerdi. Pikabı kuzeye doğru sürdü, Dom'un pusula okumalarının kendisine rehber olacağını umdu.

Yüz metre gidince vadi kıvrımının sonuna vardılar. Yanlardaki yamaçlar birbirine yaklaşıyor, sonra kayboluyor, yol dik bir yokuş halinde tırmanıyordu. Dom yine de dönüp Ned'i izlemek zorunda kalacaklarını düşünürken Jack vites değiştirdi, gazladı, sarp yokuşu tırmanmaya koyuldu. Zemin taşlık ve çukurluydu. Pikap çok sarsılarak, savrularak gidiyor, Ginger Weiss ikide bir Dom'un üstüne yıkılıyordu... bu o kadar da fena olmuyordu tabii.

Fırtınalı akşam karanlığında, pikabın içindeki donuk ışıktaki, Ginger tersine, her zamandan güzel görünmekteydi. Onun ışıklı gümüş sarısı saçları yanında, karın beyazı bile kirli duruyordu.

Kötü bir sarsıntı sırasında Dom kafasını tavana çarptı, pikap da tepenin

■449-

F. : 29

— 734 —

doruğunu aştı. Bir süre yokuş aşağı indiler, sonra düzlüğe vardılar. Tam yeniden tırmanmaya başlayacakları sırada Jack frene yüklendi, «Jetler!» diye bağırdı. Dom'un soluğu kesildi, ön camdan karlara doğru baktı, uçağın üstlerine doğru gelişini görmeye hazırlandı, ancak ondan sonra anladı. Jack geçmişteki jetlerden söz ediyordu. Dom'ün bir saat önce hatırladığı şeyi hatırlamıştı. Ama pikabı o ana kadar nasıl kontrol edebildiğini düşününce, olayı Dom kadar canlı göremediği, yalnızca hatırladığı anlaşıyordu. «Jetler,» dedi Jack yine. Bir ayağı frende, öbürü debriyajdaydı. Direksiyon simidini iki eliyle sıkı sıkı kavramış, karlara doğru, ama aslında geçmişe doğru bakıyordu. «Birinciyle ikinci kükreyerek yükseldi... senin dediğin gibi, Dom. Sonra üçüncü fırladı. Lokantanın damı üzerinden, alçaktan. Sonra onun hemen ardından da... dördüncü...»

Dom heyecanla, «Ben dördüncüyü hatırlamadım,» dedi. Jack direksiyonun üzerine eğilerek, «Dördüncüsü, ben motelin kapısından fırlarken geçti,» diye anlattı. Sizinle lokantada değildim. Korkunç sarsıntılar, gürültüler vardı. Odamdan fırladığımda üçüncü jet geçiyordu. Onu görebildim. F-16'ydı sanıyorum. Hiç yoktan, patlarcasına çıktı ortaya. Karanlıkta. Lokantanın damı üzerinden fırlamış gibi. Haklısın, yüksekliği on üç ya da on beş metreden fazla olamazdı. Ben daha onu sindirememişken dördüncüsü motelin üzerinden geldi. Arkadan doğru. O daha bile alçaktaydı. Bir öncekinden belki üç metre daha alçakta. Geçerken arkamdaki pencerenin camı patladı...»

«Ya sonra?» Ginger bunu fısıltıyla soruyordu. Sanki yüksek bir ses çıkarırsa canlanan anıyı tekrar Jack'ın bilinçaltına itmekten korkuyormuş gibi.

Jack devam etti. «Üçüncü ve dördüncü uçaklar, yani alçaktan uçanlar, otoyola doğru gittiler. Elektrik tellerinin belki beş altı metre üzerinden. Motorlarının kırmızılığı bile görünüyordu. Sonra otoyolun karşı tarafındaki araziye doğru çığlık çığlığa uçtular. Bir tanesi doğuya, öteki batıya döndü, turlarını atıp yeniden geldiler... ben size doğru koşmaya başladım... belki neler olduğunu biliyorsunuzdur diye...»

Ön cama karlar sesli sesli çarpıyordu.

Rüzgâr kapalı pencerelere birtakım sırlar fısıldamaktaydı. Sonunda Jack Twist, «O kadar,» dedi. «Gerisini hatırlayamıyorum.»

«Hatırlarsın,» dedi Dom ona. «Hepimiz hatırlayacağız. Engeller yıkılıyor.»

Jack pikabı tekrar vitesine aldı, yamaca tırmanmayı sürdürdü. Dolambaçlı yoldan Thunder Tepesine doğru gitmekteydiler.

Albay Leland Falkirk'le Teğmen Horner yanlarına tam teçhizatlı iki DERO onbaşı alıp Shenkflèd'in Jeep Wagoner'lerinden birine bindiler, karantina bölgesinin batı ucuna doğru yola koyuldular. İki koca askeri kamyon, 80 numaralı otoyolun doğuya giden tarafında durmuş, yolu kesmişlerdi. On mil batıda, yani Sükûnet Motelinin batısında da yine kesikti yol. Barikatlara takılı yanar-söner ışıklar pırıl pırı id t. Ortalıkta yarım düzine kadar DERO görevlisi göze çarpıyordu. Kutup kılıkclarında. Üç tanesi, durdurdukları arabaların pencerelerine eğilmiş konuşuyor, nezaketle durumu anlatıyorlardı.

Leland, Horner'le iki onbaşıya arabada beklemelelerini söyleyip indi. Çavuş Vince Bidakian'la konuşmak istiyordu. Operasyonun bu yönünden o sorumluydu. «Şu ana kadar nasıl gidiyor?» diye sordu Leland.

Bidakian, «İyi, efendim,» derken sesini yükseltmek zorunda kalıyor, rüzgâra rağmen duyulmasını sağlamaya çalışıyordu. «Yolda fazla trafik yok. Fırtına batıdan bu yana geliyor. Akli başında sürücüler daha önce, Battle Dağında ya da VVinnemuccada durmuşlardır herhalde. Kamyoncular da Elko'ya bu gece varmayı kafalarından silmiş, bir yere yatmaya girmiş olmalılar. İki arabanın peşpeşe kuyruğa girmesi için herhalde bir saat bekleyeceğiz burada.»

Sürücüleri geri çevirip Battle Dağına yollamıyorlardı. Onlara yolun bir saat kadar kapalı kalmasının beklendiğini söylüyor, buna dayanıla'bileceğini ileri sürüyorlardı.

Yolu uzun süre kapatırlarsa, trafiğin azlığına rağmen iş büyüdü. Leland o kalabalıkla başa çıkmak, karantina süresini uzun tutmak için Nevada Eyalet Polisiyle ve şerifle çoktan ilişki kurmuş olmalıydı. Ama elinden gelirse polisi bu işe sokmak istemiyordu. Polisler hemen daha yüksek komutanlara Leland'ın yetkisi olup olmadığını sorarlardı sonran Ve gerçeği öğrenirlerdi.

Eğer yolun kapatıldığı, polislerden yarım saat saklanabilirse, onlar öğrendiği zaman da birkaç dakika daha oyalamak mümkün olursa, Leland'ın hilesi iş işten geçene kadar anlaşılmazdı. Sükûnet Motelindeki tanıkları kapıp Thunder Tepesinin derinliklerine tıkmaları bir saatten fazla sürmezdi nasılsa.

Bidakian'a, «Çavuş, bütün durdurduğun arabalarda yeterli benzin bulunduğundan emin ol,» dedi. «Benzini az olanlara, şu getirdiğimiz yedek benzinden pn galon kadar pompala.»

«Başüstüne, efendim. Ben de öyle yapacaktım.»

«Polisten, kar makinelerinden ses yok mu?»

«Henüz yok, efendim.» Bidakian'ın gözü yaklaşan yeni farlardaydı. «Ama on dakikaya kadar ya biri, ya öbürü belirir.»

«Onlara ne masal anlatacağını biliyorsun, değil mi?»

«Evet, efendim. Shenkfield'e gitmekte olan kamyonda küçük bir sızıntı oldu. Kamyon hem zararsız, hem toksit maddeler taşıyordu, bu yüzden biz de;..» '• ■

«Albayım!» Teğmen Horner VVagonneer'den inmiş, koşa koşa geliyordu. (Üstüste o kadar çok şey giymişti ki, her zamankinin iki katı kadar görünüyordu.

«Shenkfield'deki Çavuş Fixx'den mesaj var, efendim. Motelde bir terslik var. On beş dakikadır hiç ses duyulmuyormuş. Yalnızca radyo. Çok yüksek sesle çalıyormuş. Orada kimse olmadığını sanıyor.»

— 738 —

—.. 450 •—

«Yine mî o lanet olası lokantaya çekilmişler?»

«Hayır, efendim. Fıxx'e göre... galiba... gitmişler, efendim.»

«Gitmişler mi? Nereye gitmişler?» Leland bunu sorarken cevap geleceğini tahmin etmiyordu. Nitekim beklemedi de. Yüreği çarparak dönüp Wago-neer'e koştu.

Adı Talia Ervy'ydi. Wallace Berry'nin o eski, harika filmlerinde Tugboat Annie'yi oynayan Marie Dressler'e benziyordu. Talia aslında Dressler'den bile iriydi. Koca kemikli, koca suratlı, geniş ağızlı, koca çeneli. Ama Parker Faine' in günlerdir gördüğü en güzel kadın oydu. Çünkü Parker'le Peder Wycazik'i Sükûnet Moteline kadar götürmeyi teklif etmekle kalmamış, para almayı da reddetmişti. «Hiç ziyanı yok,» derken sesi bile Dressler'e benziyordu. «Zaten önemli bir yere girmiyordum. Eve gidip kendime yemek pişireceğim. Çok kötüft aşçıyımdır. Bu gezi o cezayı biraz ertelemeye yarar. Hatta

yapacağım köfteleri hatırladıkça, belki de bana iyilik ediyorsunuz diye düşünüyorum.»

Talla'nın on yıllık bir Cadillac'ı vardı. Tekne gibi kocaman bir araba. Kar lastikleri ve zinciri de vardı. Bu arabanın kendisini nereye isterse götürebileceğini söylüyordu. Parker onunla öne bindi, Peder Wyczak arkaya geçti.

Bir mil gitmişlerdi ki, radyodan anonsu duydular. 80 numaralı otoyol asit dökülmesi nedeniyle kapatılmıştı. Kapatılan yer Elko'nun batısındaki kesimdi. Talia sesi biraz daha yükseltirken, «Taş kafalı sakarlar!» diye söylendi. «Öyle rehlikeli madde taşırken dikkat etmeleri gerekmez mi? Üstelik bunu iki yılda ikinci kere yapıyorlar.»

Parker Faine de, Peder Wyczak de konuşacak, yorum yapacak halde değillerdi. Yakın arkadaşlarıyla ilgili en büyük korkularının gerçekleşmekte olduğunu anlamışlardı.

Talia Evry, «Eee, baylar, şimdi ne yapıyoruz?» diye sordu.

Parker, «Araba kiralayabileceğimiz bir yer yar mı?» dedi. «Dört tekeri de kumandalı bir şey gerek bize. Bir cip falan.»

Talia, «Jeep bayii var,» dedi.

«Bizi oraya götürebilir misiniz.»

«Ben bu arabayla sizi nereye isterseniz götürürüm. Kar taneleri köpek yavrusu kadar irileşse bile.»

Jeep yetkili satıcısının tezgâhtarı Felix Schellenhof pek Talia Evry kadar renkli biri sayılmazdı. Gri takım elbise giymiş, açık gri gömlek üstüne gri kravat takmıştı. Sesi bile griydi. Parker'e, günü birlik araba kiralamadığını söyledi. Evet, satılık arabaları vardı. Hayır, satış akdini yirmi dakikada bitiremezdi. Krediyle alınacaksa yarını

beklemek gerekiyordu. Çekle ödense bile bugün bitmezdi, çünkü Parker başka eyaletten çek verecekti. «Çek değil,» dedi Parker. Schellenhof nakit ihtimalini duyunca gri kaşlarını kaldırıverdi. Parker, «Amerikan Express kartıma işleyeceğim,» dedi. Schellenhof eğleniyor

— 740 —

gibi göründü. Gerçi Amerikan Express kartlarını kabul ediyorlardı, ama aksesuarlar, onarımlar için. Hiç kimse koca bir arabayı plastik kart karşılığı almazdı. Parker, «Kartta kredi sınırı yok,» dedi. «Bakın, ben Paris'deyken bir galeride nefis bir yağlıboya Dali gördüm. Otuz bin dolardı. Amerikan Express kartını kabul ettiler!» Schellenhof diplomasi kullanarak onları geri çevirmeye çalıştı.

Peder Wyczazik, «Tanrı aşkına, kıpırdat kışını be adam!» diye patladı, yumruğunu Schellenhof'un masasına indiriverdi. Papaz yakasından alnının saç çizgisine kadar kıpkırmızı kesilmişti. «Bu bizim için ölüm kalım meselesi. Telefon aç American Express'e.» Koca elini kaldırdığında satıcının gözleri de o eli izledi. «Sor bakalım, akdi onaylayacaklarmıymış. Tanrı aşkına, çabuk ol!» Kükrüyordu papaz. Yumruğunu masaya bir daha indirdi.

Bir din adamından bu öfke, sonunda satıcıyı harekete geçirmeyi başardı, Parker'in kartını alıp cam odadan çıktı, patronun cam odasına seğirtti.

Parker, «Hay Allah, peder,» dedi. «Protestan olsaydınız şimdiye çoktan ünlü bir peygamberdiniz!» «Eh, Katolik olsun olmasın, nice günahkârı titretmişimdir.»

«Hiç kuşkum yok,» dedi Parker.

Amerikan Express satışı onayladı. Schellenhof telâşlı bir pişmanlık içinde formları çıkardı, Parker'e nereyi imzalayacağını gösterdi. «Amma hafta,» diye mırıldanıyordu bir yandan. «Pazartesi geç saatte yine bir âdâm geldi, nakit ödeyip bir Cherokee aldı. Deste deste yirmi dolarlıklarla. Herhalde kumarda kazanmıştı. Şimdi de bu. Oysa hafta daha yeni başladı sayılır. Amma iş, değil

mî?» / ' . 'V,

«Harika,» dedi Parker.

Peder Wyczazik, Schellenhof'un masasındaki telefonda Chicago'da Michael Gerrano'yu aradı, ona Parker'i ve otoyolun kapatıldığını anlattı. Bir ara Schellenhof tekrar odadan çıktığında Wyczazik, Parker'i şaşırtan bir şey söyledi. «Michael, belki bize bir şey olur... sen telefonu kapar kapamaz Tribüne gazetesinden Simon Zoderman'ı ara. Ona her şeyi anlat. Baştan sona, her şeyi dök ortaya. Brendan'ın Winton Tolk'la olan bağlantısını, Halbourg'ların kızını, Calvin Sharkle'ı, hepsini. İki yaz önce Nevada'da ne olduğunu da söyle ona. Bu insanların ne gördüğünü, inanmamazlık ederse, benim inandığımı söylersin. Kuru gürültüye pabuç bırakmayacağımı bilir.»

Peder Wyczazik telefonu kapatınca Parker, «Doğru mu anladım?» diye sordu. «Tanrım! O temmuz gecesinde ne olduğunu biliyor musunuz siz?»

«Bildiğimden hemen hemen eminim,» diye karşılık verdi Peder Wyczazik.

O sözüne devam edemeden Schellenhof gri bir polyester bulutu gibi odaya girdi. Komisyonunu alacağı kesinleşince, Parker'i geciktirmek istemiyordu, «Bana anlatmanız gerek,» dedi Parker papaza.

Peder Wyczazik, «Yola koyulur koyulmaz,» diye söz verdi.

= o = — 453 —

Ned, Jack'in cipini karlı yamaçlar arasında doğuya doğru sürüyordu. Sandy'yle Faye öne, onun yanına oturmuşlardı. Eğiliyor, camdan yolu görmeye çalışıyor, uyarılarıyla Ned'e yardımcı olmayı umuyorlardı.

Arkada Brendan, Jorja'ya kucağındaki Marcie ve bir¹ de Ernie tıklım tıklım durumdaydılar. Ernie kendi kendine, fırtınanın kararttığı son ışık da kaybolunca karanlıktan korkmayacağını tekrarlıyordu. Dün gece yatağına girerken, lamba ışığının ulaşamadığı yerlerdeki gölgeler onu pek sandığı kadar korkut-mamıştı. Durumu iyiye gidiyordu.

Dom'un anlattığı o jet uçakları olayı da cesaret veriyordu Ernie'ye. Eğer Dom hafırlayabılıyorsa, Ernie de hatırlayabilir dernekti. Bellek engeli yıkılınca, o temmuz gecesinde ne gördüğünü hatırlayınca, artık karanlıktan korkmayacaktı.

Faye, «Kasaba yolu,» dedi, cip durdu.

Gerçekten de ilk kasaba yoluna varmışlardı. Sükûnet Motelinin önünden geçen yolun uzantısıydı bu yol. Motel iki mil kadar güneyde kalıyordu. Thun-der Tepesi ise sekiz mil kuzeydeki tepelerdeydi. Yol şimdiden kürelenmiş, açılmıştı. Bunun nedeni, federal hükümetin depo yolunu açık tutmak için yöresel idareye ayrıca para veriyor olmasıydı.

Sandy, «Çabuk,», dedi Ned'e.

Ernie onun aklından geçeni anlıyordu. Thunder Tepesine gitmekte olan biri oradan geçiverir, rastlantı sonucu onları görebilirdi.

Ned motoru çalıştırdı, boş yolu hızla aştı, karşı taraftaki yamaçların eteğine doğruldu. Brendan'la Jorja

durmadan Ernie'ye doğru savruluyorlardı. Ernie ortada oturmaktaydı. Karlar onları bir kere daha sakladı. Bir kuzey güney yoluna daha yaklaşıyorlardı. Vista Vadisi Yolu altı mil doğudaydı. Oraya varınca güneye dönecek, üçüncü kasaba yoluna çıkacaklardı. 80 numaralı otoyola paralel giden o yol, onları Elko'ya kadar götürecekti.. Ernie birden alacakaranlığın geceye dönüşmekle olduğunu farkettil. Hiç hissettirmeden üstlerine söküyordu gece. Birkaç dakika ancak kaimiştı. Karların arasından karanlık onları gözetliyordu. Ernie'nin gözlerini her kırıştı-rışmda biraz daha yaklaştı oluyordu. Neredeyse üzerine sıçrayıp onu yakalayacak ve...

Hayır. Saçma bir fobiyle uğraşmayı bırakmalıydı. Korkulacak o kadar çok şey vardı ki! Ellerinde pusula olmasına rağmen kaybolabilirlerdi böyle bir havada. Görüş mesafesi birkaç metreye inmişti. Yol kenarındaki bir uçuruma rahatlıkla yuvarlanabilirlerdi. Bu tehlike o kadar gerçekti ki, Ned arabayı hızlı süremiyor, ancak emekletiyordu.

Ernie kararlılıkla, ben korkulması gerekenden korkarım, dedi kendi kendine. Senden korkmuyorum artık, karanlık!

Faye ön kanepeden başını çevirip baktı, Ernie gülümsedi, eliyle «Durum iyi» işareti yaptı. Pek az titriyordu eli.

— 454 —

Faye de ona aynı işareti yapacakken, küçük Marcie avazı çıktığı kadar bağırdı.

Doktor Miles Bennell Thunder Tepesinin orta holünde, duvarın dibindeki çalışma odasında, karanlıkta oturuyordu. Düşünceler, kaygılar içindeydi. Odaya tek

ışık, orta hole bakan iki pencereden girmektedir. Bu ışıkta odanın ayrıntıları görünmüyordu.  n ndeki masada altı sayfa k ğıt durmaktaydı. Son beş ayda bu k ğıtları belki yirmi otuz kere okumuştu. Hatırlamak için bu gece bir daha okuması gerekmiyordu. Leland Falkirk'in psikolojik profili yazılıydı bu sayfalarda. Yasa dışı elde edilmiş bir belge. DERO'nun bilgisayara işlenmiş personel kayıtlarından  alınma. Miles Bennell biyoloji ve kimya doktoruydu. Fizik ve antropolojiden de anlardı. İyi gitar ve piyano çalardı. Çeşitli kitaplar yazmıştı. Yazdığı konular n rohistolojiden şarap ılığa kadar değişebiliyordu. Clint Eastwood filmlerinin tiryakisiydi. Yani yirminci yüzyılın Rönesans adamına ne kadar yaklaşılabilirse, o kadar yakındı. Bunlar yetmiyormuş gibi bilgisayardan da çok iyi anlardı. Daha  niversitede öğrenciyken elektronik istihbarat sistemlerinin uluslararası şebekesinde serüvenlere atılmıştı. On sekiz ay önce, Thunder Tepesindeki görevi Leland Falkirk'le sık sık temas etmesini gerektirince, Miles Bennell bu albayın psikolojik bakımdan sağlıksız biri olduğunu anlamış, aslında er olarak bile askerlik yapmaması gerektiğine karar vermişti. Yapabilmesinin bir tek nedeni vardı. Bu adam kendine özgü deliliğini kullanarak kendini işlevsel bir makine adam haline getirmeyi başaran ender paranoyaklardan biriydi. Bu sayede, görünüşte hareketleri normale benziyordu. Miles bu konuda daha çok şey öğrenmek istemişti. Falkirk'i neler etkiliyordu? Beklenmedik zamanda patlamasına yol açabilecek şeyler neydi? Bunların cevabı ancak DERO merkezinde bulunabilirdi. Miles de on altı ay önce kendi bilgisayarının giriş kodunu kullanarak Washington'daki DERO kayıtlarına girmenin yolunu aramaya koyulmuştu.

Bu profili ilk kez okuduğunda 'ok .korkmuştu Miles. Yine de bir deliyle çalışmak zorunda kalsa bile, göreve devam etmek için bin türlü mantık yürütmüştü kendi kendine. Eğer Miles, Falkirk'e kontrollü paranoyakların anlayacağı mesafeli, soğuk saygıyı gösterirse, tehlike bir dereceye kadar azalacaktı. Böyle bir adamla sıkı fıkı dost olmaya gelmezdi. Ona iltifat etmeye de gelmezdi. Hemen karşısındakinin bir şey sağlamaya çalıştığına inanırdı çünkü o zaman. Terbiyeli bir uzaklık en iyisiydi. Ama Miles şu anda Falkirk'in insafına kalmış durumdaydı. Yeraltına kapatılmış, albayın o garip suç anlayışına göre yargılanmayı, hüküm giymeyi bekliyordu. Suçlu veya suçsuz olarak. d kopuyordu Miles'in.

Profil raporunu yazan askeri psikolog, ne mesleğinin gereğinden fazla

___/15-

eğitim almış, ne de aşırı gözlemci biriydi. Bununla birlikte, albayı seçkin DERO birliğine layık bulmasına rağmen, adamın kişiliğinin bazı garip yanlarına değinmemezk etmemişti. Miles o satırları okudukça tedirgin oluyordu. Çünkü yalnız satırlarda yazılı olanları değil, satır aralarındaki gizli anlamları da okuyabilen bir insandı.

Birincisi, Leland Falkirk dinle ilgili her şeye karşı korku ve nefret duyuyordu. Askerlikte Tanrı sevgisiyle vatan sevgisine değer verildiğinden, Falk-kirk bu dinsiz duygularını saklamaya çalışmaktaydı. Besbelli bu duyguları, fanatik bir ailenin çocuğu olarak büyümesinden kaynaklanıyordu.

Miles Bennell, Falkirk'in bu kusurunu özellikle kaygı verici bulmaktaydı. Çünkü şu sıra birlikte üzerine eğildikleri konunun birtakım mistik yansımaları da vardı.

Bazı açıları inkâr edilmez biçimde **dinle ilgili olduğundan**, albayda yoğun olumsuz tepkilerin tetiğini çekebilirdi.

İkincisi, Leland Falkirk kontrol tutkunuydu, içinde bulunduğu ortamın her yönünü ve karşısına çıkan herkesi kontrolü altına almak ihtiyacındaydı. Dış dünyayı kontrol etmeye dönük bu ihtiyaç aslında kendi öfkelerini ,paranoyak korkularını kontrol altına almak için sürekli olarak verdiği mücadelenin bir uzantısıydı.

Bu görevin albayın üzerine bindirdiği korkunç gerilimi düşünen Miles Bennell ürperdi. Çünkü burada, Thunder Tepesinde saklı duran şey sonsuza kadar kontrol edilemezdi. Bunu anlamak Falkirk'i ya kimseye zarar vermeyen bir çöküntüye iter ya da psikotik bir öfke patlamasına sürüklerdi.

Üçüncüsü, Leland Falkirk'de yumuşak, ama geçmeyen klostrofobi belirtileri vardı. Yeraltındaki tesislerde bu kendini daha fazla belli ediyordu. Belki, bu korkunun kaynağı çocukluğunda annesiyle babasının ona sürekli olarak cehenneme gideceğini söylemesi olabilirdi.

Falkirk yeraltındayken rahatsız olduğuna göre, Thunder Tepesi gibi bir yerde otomatik olarak herkesten kuşkulananacaktı. Şimdi geriye bakınca, albayın bu projeye bulaşmış herkese karşı kuşku duyacağı ilk günden belli gibi geliyordu insana.

Dördüncüsü ve en kötüsü, Leland Falkirk kontrollü bir mazohistti. Kendine fiziksel dayanıklılık, acıya tahammül testleri uyguluyor, sanki bunlar bir DERO subayı **için** gerekli sağlamlık ve refleks egzersizleriymiş gibi davranıyordu. Kendinden bile sakladığı iğrenç sır, çektiği acıdan zevk almasıydı.

Raporda Miles Bennell'i en çok rahatsız eden de bu sonuncusuydu. Albay acıdan hoşlandığına göre,

Thunder Tepesindeki başka herkesle birlikte acı çekmekten rahatsız olmayacaktı. Eğer onların çekeceği acının dünyayı temizleyeceğine inanırsa, zevkle yapacaktı bu işi. Hatta ölüm fikrinden bile zevk alabilirdi. Miles Bennell karanlıkta oturmayı sürdürdü. Canı sıkkın, yüreği kaygı doluydu.

Onu en çok korkutan, kendi ölümü ya da meslekdaşlarının ölümü değildi.

Aslında projeyle ilgili herkesin yok edilmesi sırasında, projenin de yok edileceği korkusuydu yüreğini hoplatan. Bunu da yaparsa, insanoğlunu tarih boyunca gelmiş en büyük haberden, müjdeden yoksun bırakacaktı. İnsanoğlunun barış, huzur, ölümsüzlük, sınırsız bolluk ve yüceliş yolundaki en büyük... belki de tek fırsatını yok edecekti.

Leland Falkirk, Block'ların mutfağında, ayakta duruyor, masanın üzerindeki albüme bakıyordu. Uzanıp kapağını açtığı anda karşısına ayın fotoğraf ve el yapımı resimleri çıktı. Hepsi de kırmızıya boyanmıştı.

Dışardan motel çevresini arayan DERO askerlerinin birbirine seslenişi duyulmaktaydı. Kuduran rüzgâr yüzünden sesleri boğuk geliyordu adamların.

Leland gerilimini hafifletmek için derin soluma egzersizleri yaparken sayfayı çevirdi, yine kırmızı aylar gördü. Çocuğun garip koleksiyonuydu bu.

Motor sesleri geliyordu. Askerler en az iki taşıtı binanın önünden arkasına almışlardı. Pikabın hırıltısını tanıdı. Albümün sayfalarını çevirmeyi sürdürüyordu. Sakindi. Bunca derde rağmen kendini kontrol edebiliyordu. Gurur duyardı bu kontrol yeteneğinden. Hiçbir şey şaşırtamazdı onu.

Teğmen Horner'in ayak sesleri merdivenlerden duyuldu, az sonra salona, oradan da mutfağa girdi. «Motelin

bütün odalarına baktık, efendim. Kimse yok. Binanın arkasından çıkmış, kaba arazi üzerinden gitmişler. Karda bellrsizleşmeye başlamış iki ayrı araba izi var. Uzağa gitmiş olamazlar. Hele bu havada, bu kadar çabuk.»

«Peşlerine adam yolladın mı?»

«Hayır, efendim. Ama pikabı ve VVagoneer'i arkaya aldirtım. Yola çıkmaya hazırlar.»

«Çıksınlar.» Leland'ın sesi yumuşak, ölçülüydü.

«Kaygılanmayın efendim. Yakalarız onları.»

«Bundan eminim.» Leland gerçekten kendini tam anlamıyla kontrol altında tutuyor, teğmenine kendinden emin komutlar veriyordu. Horner döndü, çıkmaya hazırlandı, Leland, «Onlar çıkar çıkmaz bir bölge haritası bul, beni aşağıda bekle,» dedi. «Ya kasaba yoluna ya da otoyola çıkmak isteyeceklerdir. Ne yapacaklarını kestirip onları orada bekliyor olmalıyız.»

«Başüstüne, efendim.»

Leland yalnız kalınca bir sayfa daha çevirdi. Kırmızı aylar. Horner'in ayak sesleri merdivenin dibine vardı, sonra ön kapı teğmenin arkasından kapandı, duvarlar zangırdadı.

Leland son derece sakin, bir sayfa daha çevirdi, sonra bir tane daha. Dışarda Horner adamlara emirler haykırmaktaydı. Leland yine sayfa çevirdi, bir daha, bîr daha çevirdi. Kırmızı aylar. Arabaların motorları çalıştı. Sekiz adam, dörderi! iki ekip halinde, kaçak

■ 748 —

— 456 —

tanıkların izini sürmeye başladılar.

Leland iki, üç, altı sayfa daha çevirdi, hep kırmızı aylar gördü. Albümü aldı, odanın karşı tarafına fırlattı. Albüm dolaplara çarptı, buzdolabına uçtu, yere düştü, birkaç ay

resmi içinden fırladı, hafif havalandı, onlar da düştü. Leland tezgâhın üzerinde bir seramik kavanoz gördü. Ellerini karnına kavuşturup oturmuş sırttan bir ayı. Kaptığı gibi yere fırlattı, kavanoz bin parçaya bölündü. Kırılan çikolatalı bisküviler saçıldı, albümün üzerine, kırmızı aylara yuvarlanıp durdu. Falkirk tezgâhın üzerindeki radyoyu da kapıp yere savurdu. Sonra şeker kavanozunu, un kavanozunu, duvara çakılı ekmek kutusunu attı, kahve makinesini de fırına doğru savurdu. Bir an durdu, derin, düzenli soluklar alıp verdi, sonra sakın adımlarla mutfaktan çıktı, merdivenlerden indi. Teğmeniyle haritayı sakın sakın inceleyecek, durumu sakın sakın değerlendirip karara varacaktı.

«Aydede!» diye haykırdı Marcie, sonra tiz bir çığlık daha attı. «Anne, bak, bak, aydede! Neden, anne, neden? Bak, aydede!»

Kız kendini annesinin kucağından kurtarmak, istedi, kıvrandı, mücadele-etti, kollarını, bacaklarını savurdu. Jorja onu tutmaya çalışıyor, başaramıyordu..

Ned bu çığlıklardan şaşırıp arabayı durdurdu.

Marcie hâlâ bağırarak kendini annesinden kurtardı, Ernie'ye doğru atıldı. Bir amacı olmadan hareket ediyordu Ernie'ye göre. Yalnızca belleğinde gördüğü şeyden kaçıyordu. Cipin içinde olduğunun farkında değildi. Kendini-başka yerde sanıyordu. Korkunç bir yerde.

Ernie onu Brendan'ın kucağına geçemeden yakaladı, koca kolları arasında tuttu, bağrına bastırdı, çocuk avaz avaz bağırırken onu yatıştırmaya çalıştı.

Marcie'nin korkusu yavaş yavaş geçti. Çırpınmaktan vazgeçip Ernie'nin kollarında hareketsiz kaldı.

Bağırmayı da kesmişti. Yalnızca alçak sesle, «Aydede, aydede, aydede...» diye mırıldanıyordu. Arkasından

derin bir korkuyla, «Beni almasına İzin verme, izin verme,» dedi.

«Rahat dur, yavrum,» diyerek onun başını, saçlarını okşadı Ernie. «Rahat dur, güvendesin. Seni almasına izin vermem.»

Ned arabayı tekrar sürerken Brendan, «Bir şey hatırladı,» dedi. «Bir an için bir kapak aralandı zihninde.»

Jorja, «Ne gördün, canım?» diye sordu kızına.

Küçük kız yine o katatonik bakışlara dönmüştü.

Duymuyor, farketmiyor-du. Bir süre sonra Ernie çocuğun kollarının kendi boynunda sıkıştığını, kızın kendini kucakladığını hissetti. O da ona sarıldı. Marcie bir şey söylemedi. Hâlâ tam anlamıyla şimdiki zamana dönmüş sayılmazdı. Ama besbelli Ernie" nin ayı kolları arasında kendini güvende hissetmişti. Cip sarsılarak ilerlerken Ernie'den ayrılmadı.

Aylardır her gölgeden korkarak yaşamış olan, her akşamı korkular içinde bekleyen Ernie, kendini kelimelerle anlatılamayacak kadar iyi hissetmeye başlamıştı. Birisinin kendi kuvvetine ihtiyaç duymasına çok seviniyordu. Doyum veren bir duyguydu. Küçük kızın saçlarını okşayıp onu avutacak sözler mırıldanırken cipin pencerelerini gecenin sarmış olduğunu farketmedi bile.

Sonunda Jack pikabı doğuya çevirdi, Thunder Tepesi yoluna çıktı. Ned de aynı yolu bir mil kadar kuzeyden aşmış olmalıydı. Jack sağa kıvrıldı, depoya doğruldu. Bu sabah Dom'la Ernie'nin geçtiği yoldan.

Doğuda böyle kötü bir fırtınayla hiç karşılaşmamıştı.

Dağlara tırmandıkça kar daha hızlı yağıyordu. Sağnak yağmura taş çıkaracak kadar.

Dom, «Deponun kapısı bir mil kadar ilerde,» dedi.

Jack farları söndürdü, dünya yalnızca beyaz beneklerden ve karanlıktan oluşmuş gibi göründü. Yolun sağ şeridinde bulunduğundan her zaman pek emin olamıyordu. Karşıdan bir arabanın belirip -pikaba burundan toslamasını bekler hali vardı.

Besbelli Ginger de aynı şeyi düşünüyordu. Bir çarpışmadan korkar gibi" ■büzülmüştü yerinde. Alt dudağını sinirli hareketlerle çiğneyip duruyordu. «Şu ilerdeki ışıklar,» dedi Dom. «Deponun kapısı orası.» Elektrikli çit kapısının iki yanındaki direklerde birer civalı lamba yanıyordu. Nöbetçi kulübesinin iki dar penceresindeki ışık ise daha sıcak, daha sarı bir ışıktı. .

-

Bu ışıklara rağmen Jack çitin gerisindeki binanın karartısını belli belirsiz farkedebiliyordu. Kar tüm ayrıntıları örtmekteydi. Farlarını yakmadığı için nöbetçilerin pikabı göremeyeceğinden emindi. Motor sesini de rüzgâr boğacaktı zaten.

Yokuştan aşağı yavaşça ilerlediler. Cam silecekleri pek yetersiz kalıyordu. Karlar çubuklara dolmuş, buzlaşmıştı çünkü.

Thunder Tepesinin kapısını bir mil kadar geçtiklerinde Ginger, «Belki artık farları yakabiliriz,» dedi.

Jack direksiyonun üzerine eğilip gözlerini kısarak ilerdeki karanlığa baktı. «Hayır. Bütün yolu karanlıkta gideceğiz.»

Kapı vuruldu, Miles Bennell, «Girin,» diye seslendi.

Thunder Tepesi komutanı General Robert Alvarado kapıyı açıp karanlık odaya girerken orta holün ışığından birazını da beraberinde sürükledi. «Karanlıkla tek başına oturuyorsun, ha? Böyle bir şey Albay Falkirk'in ne kadar ■kuşkusunu çeker, düşünsene.»

«Delinin biri o, Bob.»

«Bana yakın geçmişte sorsan, biraz fazla kalıpçı ama iyi subay, derdim. Ama bu gece senin görüşüne katılmak zorundayım. Kesinlikle bir tahtası eksik.

— 459 —

— 752 —

Birkaç dakika önce benden bir ricada bulundu. Telefonla. Sözde rica ama aslında ifadesi bîr komut. Burada çalışan herkesin ,asker olsun sivil olsun herkesin, odalarına çekilmesini, ikinci bir emre kadar çıkmamasını istiyor. İki dakikaya kadar emrimi hoparlörden duyacaksın.» «Neden istiyor bunu?» diye sordu Miles.

Alvarado açık bıraktığı kapıya yakın koltuğa yerleşti. Hol ışığı ayaklarını, göğsüne kadar da vücudunu aydınlattı, yüzünü karanlıkta bıraktı. «Falkirk tanıkları getirecekmiş. Onların varlığını bilmeyen kimselerin .rastlantı eseri tanıkları görmesini istemiyor. Ya da... bahane olarak böyle söylüyor.»

Miles şaşırmıştı. «Ama belleklerini yeniden silme zamanı geldiyse bu işi yapmanın en uygun yeri motel. Zaten bildiğim kadarıyla Falkirk zihin kont-rolcuları da çağırmadı.»

«Çağırmadı,» diye onayladı Bob Alvarado. «Gizliliğin kaldırılabilceğini söylüyor. Senin tanıkları incelemeni istiyormuş. Özellikle Cronin ve Corvaisis'i. Belki kendisi haklıymış, belki onlar artık insan değilmiş. Ama seninle yaptığı konuşmayı hatırlıyormuş, senin de haklı olabileceğini, kendi korkularının paranoyak korkular olabileceğini de bir ihtimal olarak varsayıyormuş. Eğer sen o ikisinin hâlâ insan olduğuna hükmedersen, özel yeteneklerinin insan dışı bir şeyden kaynaklanmadığına inanırsan, senin sözünü kabul edecekmiş. Bağışlayacakmış onları. Belki o zaman ikinci beyin

yıkamadan vazgeçer, amirlerine gizliliğin kaldırılmasından yana olduğunu söylemiş, halka açılmamızı istemiş.»

Miles bir an sessiz kaldı, sonra koltuğunda kıpırdandı. Daha bile tedirgin olmuştu. «Bu sözler sağduyuya geri dönüyormuş gibi gösteriyor onu. Neden inanmakta zorluk çekiyorum acaba? Sence doğru mudur?»

Alvarado koltuğundan uzandı, kapının kanadını itip kapattı, aydınlığı büsbütün kesti. Miles'in lambaya uzandığını görünce, «Bırak, böyle kalsın, ha?» dedi. «Belki birbirimizin yüzünü görmeyince açık konuşmak biraz daha kolay olur.» Miles arkasına yaslandı, lambayı yakmaktan vazgeçti. Alvarado, «Söylesene, Miles,» dedi. «Corvaisis'le Block'lara o resimleri yollayan sen miydin?»

Miles hiç cevap vermedi.

«Biz dostuz seninle,» dedi Alvarado. «Ya da ben öyle hissediyorum. Hem satranç, hem poker oynarken zevk aldığım bir başka insan daha tanımadım. O yüzden açılıyorum sana... Jack Tvvist'i buraya getiren benim.» Miles şaşırmıştı. «Nasıl? Niçin?»

«Tanıklardan bazılarının bellek engeline zayıflama başladığını, bu yüzden psikolojik sorunlara uğradıklarını senin gibi ben de biliyordum. Birileri erken davranıp belleklerini tekrar birer birer silmeden, hepsinin dikkatini motele çekecek bir şey yapmak iyi olur diye düşündüm. Yeterince patırdı çıkarıp gizliliğe devamı imkânsız hale getirmek istiyordum.»

«Niçin?» diye tekrarladı Miles.

«Çünkü gizliliğin yanlış olduğuna sonunda karar verebilmişim.»

Miles bu sefer, «Ama neden dolambaçlı yoldan sabote etmeyi seçtin?»

dedi.

«Çünkü doğrudan halka açılsam, emirlere karşı gelmiş olurum, mesleğim elimden gider, belki maaşım da giderdi. Hem zaten... Falkirk'in beni öldüreceğinden de korktum.»

Miles de korkmuştu aynı şeylerden.

Alvarado devam etti. «İşe Twist'ten başladım, çünkü Rangers eğitimi ve. yetkiye başkaldırma eğilimi nedeniyle öteki tanıkları kolaylıkla örgütler, diye düşündüm.O yaz bellek silme seanslarında edinilen bilgilerden, adamın banka kasalarını biliyordum.

Parolaları da. Dosyada her kasanın anahtarlarından çektirilmiş o kopyalar da duruyordu. Falkirk çektiymişti o anahtarları. Belki Twist aleyhine suç kanıtı uydurmak, ona şantaj yapmak ya da kodese tıktırmak gerekir diye. Ben de dosyadaki anahtarlardan anahtar çektim.

Aralık sonunda on günlük tatile çıktığımda, yanıma Sükûnet Motelinin birkaç kartpostalını alıp New York'a gittim, Twist'in her kasasına bir tane koydum. Bankaya pek sık uğramıyordu. Yılda birkaç kere ancak gidiyordu. Her bankanın da binlerce kasa müşterisi var. Kimse Twist'in nasıl biri olduğunu hatırlamadığından, benim o olmadığımı anlamadı. Kolay oldu.»

«Çok da kurnazca,» dedi Miles. Dostunun İri cüssesinin karartısına hayranlık ve sevgiyle bakıyordu. «O kartları bulmak Twist'i hemen elektriklendirmiş olmalı. Falkirk bunu anlasa bile, kimin yaptığını dünyada bulamaz.»

«Özellikle de kartpostalları hep eldivenle tuttuğum için bulamaz. Parmak izi bile bırakmadım. Buraya dönüp Twisf'e kartpostalları bulsun diye zaman tanımak niyetindeydim. Sonra Elko'da bir sokak telefonundan diğer tanıkları isim vermeden arayacak, onlara Twist'in rehberde bulunmayan telefon numarasını verecek,

ruhsal sorunlarının cevaplarını orada bulacaklarını söyleyecektim. Çığı başlatmış olacaktım. Ama ben bunları yapamadan, bir başkası Cor-vaiss'e Polaroid'leri yollamış... Block'lara da yollamış, kriz başlamış bile. Polaroid'leri yollayanın Thunder Tepesinden biri olması gerektiğini Falkirk kadar ben de biliyorum. Açılacak mısın, yoksa bir tek ben mi itiraf günündeyim?»

Miles kararsızdı. Gözleri masasında duran sayfalara döndü. Falkirk'in psikolojik profiline. Ürperdi, sonunda, «Evet, Bob,» dedi. «Resimleri ben yolladım. Aklın yolu birdir, ha?»

Alvarado kendi karanlığından, «Neden Twist'i seçtiğimi sana anlattım,» dedi. «Senin Block'lan neden seçtiğini de anlıyorum. Onlar burada, olayların merkezi sayılıyorlar diye. Ama Corvaiss'i neden uygun gördün de diğerlerinden birine uzanmadın?»

«O bir yazar. Demek ki canlı bir hayal gücüne sahip. İmzasız mektuplar, garip resimler onu başkalarına göre daha çabuk ve daha yoğun biçimde etkiler. Hem ilk romanı çok gürültü koparıyor. Eğer gerçeğin birazını öğrenirse, basın onu dinlemeyi başkalarını dinlemekten daha ilginç bulabilir.»

— 461 —

- 46C —

«Biz yaman bir çiftiz.» ' «Kendimize zarar verecek kadar,» dedi Miles. «Belli ki gizlilik politikasını sabote etmek fazla yavaş bir yolmuş. Yeminlerimize sırt çevirip halka açılmalıymışız. Falkirk'i kızdırsak da, devlet bizi mahkemeye verse de.»

Bir an sessiz kaldılar, sonra Alvarado, «Neden gelip sana açıldım dersin, Miles?» diye sordu.

«Albaya karşı bir müttefik istedin yanına. Çünkü telefonda sana söylediklerinin tek kelimesine

inanmıyorsun. Birdenbire mantıklı kesilebileceğini sanmıyorsun. Tanıkları buraya sırf biz inceleyelim diye getirdiğini yutmuyorsun.»

«Öldürecek onları bence,» dedi Alvarado. «Bizi de. Herkesi.»

«Çünkü hepimiz ele geçirildik sanıyor. Lanet olası budala.»

Hoparlör çatırdadı, ıslık çaldı. Deponun her odasında olduğu gibi Miles'in odasında da bir tane vardı. Islığın peşinden duyuru geldi: Asker olsun, sivil olsun, tüm personel önce silah odasına gidip birer tabanca alacak, sonra odalarına çekilip İkinci bir uyarıyı bekleyecekti. Alvarado yerinden kalkarken, «Hepsi odalarına girince, onlara bu katılma İşinin Falkirk'In başının altından çıktığını, ama silah dağıtmaya benim karar verdiğimi söyleyeceğim. Kiminin bilip kiminin bilmediği nedenlerle, hepimizin Albay Falkirk ve DERO'lardan gelecek tehlikelerin tehdidinde olduğumuzu söyleyeceğim. Sonunda albay herkesi toplayıp kurşuna dizdirmek, için adamlarını yolladığında, benim adamlarım da ateş edebilecek durumda olacak. Umarım işler o kadar çığrından çıkmadan durdurabiliriz onu.»

«Bana da tabanca veriliyor mu?»

Alvarado kapıya yürüdü, ama açmadı. Karanlıktan konuştu. «Özellikle sen. Laboratuar gömleği giy de Falkirk silahlı olduğunu anlamasın. Ben üniforma ceketimi iliklemeden giymek niyetindeyim. Kemerin arkasına ufak bir tabanca sokacağım. Benim de silahlı olduğumu anlamayacak. Bizi mahvetme emrini vermeye niyetlenirse, silahı çekip onu vuracağım. Ama önce bir parolayla seni uyaracağım ki, sen de aynı anda Horner'i haklayasın. ikisini aynı anda devirmezsek, umutlar boşa çıkar. Falkirk'e ateş açtığım anda, Horner fırsat bulursa

beni hemen öldürür. Oysa sağ kalmam şart. Kendimi çok kayırdığımdan değil... gerçi kayırıyorum da ama... aslında general olduğum için, Falkirk'in adamlarını, komutanları öldüğü anda emrime uymak zorunda bırakabilirim. Sen yapabilecek misin? Adam öldürebilecek misin, Miles?»

«Evet. Eğer Horner'i durdurmak için gerekiyorsa, o tetiği çekebilirim. Ben de seni iyi bir dost sayıyorum, Bob. Hem yalnızca santrançla pokerden ötürü değil. Üstelik T.S. Eliot'u da okumuş birisin.»

«Biz galiba fareler çıkmazındayız. Kemiklerini kaybetmiş ölüleriz,» diye bir mısra okudu Bob Alvarado. Hafifçe gülerek kapıyı açtı, orta holün gümüş ışığında durdu. «Ne garip. Yıllar önce babam, şiir okuyorum diye beni eteklik giyen bir hanımevlâdı olacak sanırdı. Ben büyüüp tuğgeneral oldum ve en büyük ihtiyaç anımda dostumu benim için adam öldürüp hayatımı kurta.rmaya da yine şiirle ikna ediyorum. Silah odasına geliyor musun, Doktor Ben-nell?»

Miles koltuğundan kalktı, generalin yanına, ışığa yürüdü. «Falkirk'in genel kurmay ve daha büyük yetkililer adına hareket ettiğini biliyorsun, değil mi?» dedi. «Onu öldürdüğün zaman General Riddenhour'la belki ABD Başkanı binecek tepene.»

«S...tir et Riddenhour'u,» dedi Alvarado. Elini Miles'in omzuna dayadı.. «Tüm politikacılarla tüm kukla generalleri de s...tir et. Falkirk ölürken güvenlik bilgisayarının yeni program şifrelerini birlikte götürse bile, biz yine de-birkaç günde buradan çıkarız. Dev kapıları sökmek pahasına bile olsa, çıkarız. Ve o zaman... haberi dünyaya sunduğumuzda... bilmem farkında misinama bu zavallı dünyanın en ünlü iki insanı biz oluruz. Belki tarihte en ünlü. Komik ama

düşünüyorum da, bu kadar önemli haber getirmiş kimseyi bulamıyorum koca tarihte. Paskalya sabahı Mana Magdalena'nın verdiği haber de dahil.»

Yeni Cherokee'yi Peder VVycazık kullanıyordu.

Vietnam'da Peder Bili Na-der'le çalışırken bu tür araba kullanmakta hayli tecrübe edinmişti çünkü. Tabi o tecrübeler balta girmemiş ormanlarda, bataklıklarda edinilmişti. Tipiyle ilgisi yoktu. Ama cipin her iki durumda aynı biçimde çalıştığını çok geçmeden anladı.

Tecrübeleri biraz eskimiş olmakla birlikte, yüreğinde ve zihninde pek canlıydı. Arabayı gençlik günlerinde, ateş altındayken yaptığı gibi ustalıkla sürüyordu. Parker Laine'le birlikte Elko'nun ışıklarından karlı geceye doğru uzaklaşırlarken Peder VVycazık Tanrı'nın kendisini papazlığa çağırma nedenini daha iyi anlıyordu. Arasına kilisenin de serüvenci bir ruha ihtiyacı olur diye yapmıştı Tanrı bunu.

80 numaralı otoyol kapalı olduğundan, 51 numaralı eyalet yolu üzerinde kuzeye doğru ilerlediler, batıya sapan başka yollara kıvrıldılar. Kimi beton, kimi asfalt, kimi çakıl, kimi topraktı bu yolların. Ama hepsi karla örtülüydü, iki yanda seyrek aralıklarla reflektörler, farların ışığını yansıtıyordu. Başka da ışık yoktu ortalıkta. Papaz bazen bir yoldan diğerine ulaşabilmek için kaba araziden geçmek zorunda kalıyordu. Bereket versin bir de pusula satın almışlardı. Onu ön panele taktılar, bölge haritasından yararlanarak ilerlediler. Kıvrıla döne gitmelerine rağmen, Sükûnet Moteline yaklaşmakta olduklarını biliyorlardı.

Yolda Stefan, Parker'e CIGS'yi anlattı, Michael

Gerrano'dan aldığı haberleri yorumladı. «O komitede askeri kanattan tek temsilci Albay Falkirk'* miş,» dedi.

«CIGS görünüşe göre vergi mükellefinin parasını ziyan

etmek için kurulmuş komitelerden biri. Büyük ihtimalle hiç doğmayacak bir sosyal sorunu incelemekle, ayrıntılı rapor hazırlamakla görevlendirilmiş bir komite. Üyeleri bir yığın biyolojik fizikçi, antropolog, doktor, sosyolog, psikolog. Ad*

— 462 —

— 759 —

da, Temas Etkisi inceleme Grubu, kısaca CIGS. Yani bu dünyanın dışındaki zeki bireylerle ilk temas kurulduğunda ,insanlık toplumu üzerinde görülecek olumlu ve olumsuz etkileri saptamaya çalışmak.»

Stefan gözlerini yoldan ayırmaksızın bir süre sustu, söylediği sözün sindirilmesini bekledi, ressamın sesli bir soluk aldığını duyunca hafif gülümsedi. Parker kekeliyordu. «Yani aslında... aslında...»

«Evet,» dedi Stefan.

«Bir şey mi geldi... yani... bir şey...» Peder VVycazik bu ressamla tanıştığından bu yana, ressam ilk kez söyleyecek söz bulamıyordu.

«Evet,» dedi Stefan yine. Bu inanılmaz olay artık ona sürpriz değildi ama yine de ürperdi, Parker'in hissettiklerini hissetti. «O gece bir şey geldi. 6 temmuz gecesi göklerden bir şey geldi.»

«Tanrımı» diye bağırdı Parker. «Ah, bağışlayın, peder. Tanrı'nın adını ünlem gibi kullanmak istemedim. Geldi, ha? Vay canına! Ah, pardon. Gerçekten. Ama... Tanrım!»

Tepe eteklerindeki bir virajın dönen reflektör ışıklarını izlerken Peder VVycazik, «Şu anda Tanrı'nın adını ünlem gibi kullanman pek günah sayılmaz herhalde,» dedi. «CIGS'nin asıl amacı, uzaylılarla yüzyüze temasta insan kültürlerinin ve insanların nasıl etkileneceğini saptamaktı.»

«Ama bu sorunun cevabı çok kolay. Yalnız olmadığımızı anlamak ne kadar güzel, ne kadar harikulade bir duygu! İnsanların nasıl tepki göstereceğini siz de, ben de biliyoruz. Uzay konulu filmlere yıllardır nasıl tutkunlar, baksanıza!»

«Evet,» dedi Stefan. «Ama hayali temasa tepkileri başka, gerçeğe başka olabilir. En azından, bir yığın bilim adamı böyle düşünüyor. Hele de sosyoloji ve psikoloji gibi yumuşak bilim dallarındakiler. Özellikle antropologların dediğine göre, ileri bir kültürle daha geri bir kültür karşılaşınca, geri olan kesinlikle geleneklerine, kuruluşlarına güvenini kaybeder, hatta çökme göstermiş. Dinlerine, hükümet sistemlerine İnanmaz olurmuş. Eskimolar Batı kültürüyle karşılaşınca ne oldular, baksana! Alkol tutkuları arttı, kuşaklararası çatışmalar aileleri yıktı, intiharlar çoğaldı... Bunun nedeni Batı kültürünün tehlikeli veya kötü olması değil. Öyle de değil zaten. Ama bizim kültürümüz Eskimo kültüründen çok daha ileri ve zengin dokulu. Temas sonucu Eskimo-ların özsaygısı yıkıldı, bir daha onarılamadı, onarılamayacak da.»

Stefan yorumlarına ara vermek zorunda kaldı.

Altlarındaki çakıllı yol bitmişti. Parker torpido gözünün soluk ışığında haritaya baktı, pusulayı kontrol etti, parmağını batıya uzatarak, «Şu tarafa,» dedi. «Üç mil batıya gideceğiz. Kaba arazi üzerinden. Kuzey-güney doğrultusunda bir yola varacağız. Adı, Vİsta Vadisi Yolu. Onu da aşınca, yolumuz galiba sekiz dokuz mil kalıyor. Yine kaba arazi üzerinden. Sükûnet Motelinin arkasına çıkmış olacağız.»

Stefan cipi karanlıklara doğru sürerken, «Sen gözünü pusuladan ayırma, batıya gittiğimizden emin olalım,» dedi.

Parker eski konuya döndü, «Bu Eskimolarla ilgili bilgiler, CIGS'nin görüşünün ne yolda olduğu falan... herhalde Bay 'X' bunların hepsini bir tek telefon konuşmasında anlatmış olamaz Peder Gerrano'ya.»

«Birazını anlatmış. Hepsini değil.»

«Demek bu konuları daha önce de düşünmüşlüğünüz var.»

«Uzaylılarla temas açısından düşünmüş değilim,» dedi papaz. «Ama Cizvit eğitimin kapsamı içinde, kilisenin misyonerler kanalıyla dünyayı etkileme çabalarının olumlu ve olumsuz sonuçlarını değerlendirmek de vardır, özellikle geri kültürler açısından. Genel kanıya göre, ışık götürüyoruz derken, bir hayli de zarar vermişiz. Her neyse, antropoloji okumuş olduğum için CIGS'nin görüşünü anlayabiliyorum.»

«Kuzeye saptınız. Arazi yol verince sola dönmeye çalışın. Söylediklerinizi anlıyorum, ama ben kendim CIGS'nin görüşünü anlayamıyorum.»

«Amerikalı kıızılderillileri düşünün. Sonunda onları, ezen, beyaz adamın silahı olmadı. Kültürlerin çarpışması oldu. Akıp gelen yeni fikirler kıızılderillilerin kendi ilkel kültürlerini başka bir bakış açısından görmelerine yol açtı.. Özsaygılarını kaybettiler, sonra da yönlerini kaybettiler. Bay X'in Peder Gerrano'ya söylediğine göre, CIGS'nin inancına göre insanlığın çok ileri bir uzay kültürüyle temasında da aynı etkiler ortaya çıkacak, dinsel inançlarımızı kay-bedecekmişiz. Aşağılık duygumuz artacak, intiharlar yükselecekmiş.»

Parker Faine boğazının gerisinden küçümser gibi bir ses çıkardı. «Peder,, sizin 'inancınız çöker mi bu yüzden?» «Hayır, tam tersine,» dedi Stefan heyecanla., «Eğer şu koca evrende hiç, başka hayat olmasaydı, trilyonlarca yıldızla milyarlarca gezegenin hepsi hayat kıvılcımından

yoksun olsaydı... belki o zaman Tanrı'nın var olmadığını düşünebilirdim, insanın ortaya çıkışı bîr rastlantıdır derdim. Çünkü eğer Tanrı varsa, O hayatı sevîyordur. Hayatı yarattığı ve tüm canlıları sevi-yordur. Evreni asla böyle bomboş bırakmaz.»

«Birçok insanlar... daha doğrusu insanların çoğu aynı şeyi hissedecektir,» dedi Parker,

«Karşılaştığımız canlı fiziksel görünüş olarak bizden korkunç denecek kadar farklı olsa bile, bu beni hiç sarsamaz. Tanrı bize insanı kendine benzer yarattığını söylediği zaman, fiziksel görünüşümüzün kendisine benzediğini kastetmiyordu. Ruhlarımızdan, zihinlerimizden, mantık, merhamet, sevgi ve dostluk yeteneklerimizden söz etmekteydi. İnsanoğlunun Tanrı'ya benzeyen yanları bunlardır. Ben de Brendan'a bu mesajı götürüyorum. Sanırım Bren-dan'ın inanç kaybı, bizden çok farklı bir ırkla karşılaşma anısından kaynaklanıyordu. O ırk bizden öyle üstündü ki, kilisenin 'insan Tanrı'ya benziyor' sözünü yalan sandı. Oysa iş görünüşte değil. Bizden ileri olmalarında da değil. Bunu söyleyeceğim Brendan'a. O yabancıların da ilâhi yanı sevme yete-

465 —

F. : 30

nekleridir. Tanrı'nın verdiği zekâyı kullanarak yine Tanrı'nın verdiği evrene karşı zafer kazanmalarıdır.»

«Kazanmışlar ki buraya kadar gelebilmişler,» dedi Parker.

«Elbette! Beyin yıkama olayı Brendan'daki etkisini kaybedince, kendisi olup biteni hatırlayıp üzerinde düşünmeye vakit bulunca, eminim ki o da aynı sonuca varacaktır. Ama ne olur ne olmaz diye, ben de yanında olmak, ona yardım etmek, yol göstermek istiyorum.»

Parker, «Onu çok seviyorsunuz,» dedi.

Peder VVycazik birkaç saniye boyunca gözlerini kısıp karşısındaki beyaz dünyaya baktı. Yapılı yol üstünde, reflektörleri kollayarak ilerlediği zamana -göre hayli yavaşlamış, çok daha tedbirli gidiyordu. Sonunda alçak sesle, «Zaman zaman papazlığı seçtiğime pişman olduğum da olmuştur,» dedi. «Tanrı beni bağışlasın, ama doğru söylüyorum. Çünkü bazen... nasıl bir ailem olurdu diye düşündüğüm oluyor. Hayatımı paylaşabileceğim bir karım, büyümesini seyredebileceğim çocuklarım... En çok özlediğim, o olmayan ailem. Ba> ka bir şey özlediğim yok. Brendan'a gelince, o benim sahip olmadığım ve olamayacağım oğlum. İfade edebileceğimden daha çok seviyorum onu.»

Bir süre sonra Parker içini çekti. «Ben şahsen CIGS'nin saçmaladığı kanısındayım. İlk temas bizi mahvetmez.» «Bence de,» dedi Stefan. «Yanılgıları, bu durumu bizim ilkel kültürlerle olan temasımızla ölçmeleri. Ama arada fark var. **Biz** ilkel değiliz ki! Bu temas, çok ileri bir kültürle süper İleri bir kültürün arasındaki temas olacak. CIGS'nin inancına göre, eğer bir temas olursa, gizli tutulması gerekiyormuş. Mümkünse haber halka on yıl, yirmi yıl sonra açıklanmalıymış. Ama bu yanlış. Hem çok yanlış, Parker. Biz dayanırız o şoka. Çünkü onların gelmesine hazırız. Ah Tanrım, hem de nasıl hevesle, özlemle hazırız onlara!»

Parker, «Hem nasıl!» diye fısıldadı.

Bir dakika kadar, sarsıla sıçraya, sessizce ilerlediler. Konuşacak durumda değillerdi, insanoğlunun evrende yapayalnız olmadığını bilmekten gelen duyguyu kelmelendiremiyorlardı.

Sonunda Parker hafifçe öksürdü, pusulaya baktı, «Doğru yoldasın, Stefan,» dedi. «Vlsta Vadisi yoluna yarım mil falan kalmış olmalı. Demin sözünü ettiğin bu Chicago'daki adam... Cal Sharkle. Ne haykırmıştı polislere bu sabah!»

«Uzaylıların inişini gördüğünü, yaratıkların düşman olduğunu söylemiş. Bizi ele geçireceklerinden korkuyormuş. Komşularının çoğunun ele geçtiğine inanıyormuş. Bu yabancıların kendisini kontrol altına alabilmek için kayışlarla yatağa bağlandıklarını, damarına damla damla kendi varlıklarını akıttıklarını söylemiş. Başşlangıçta, haklı olabilir mi diye korktum. Nevada'ya inen şeyin bir tehdit olduğuna inandım. Bellek silme işlemini uzaylıların gelişiyle karıştırıyordu aslında. Kendisini yatağa bağlayıp ilaç verenleri basınçlı uzay giysileriyle dolaşan yabancılar sandı. Önce inen uzay gemisini gördü, ardından yalıtılmış tulumu giymiş hükümet görevlileri çıkagelince karıştırdı. Hele de her şey bi

_466 —

linçaltına gömülüp üzerine bellek engeli bindirilince, tam çorba oldu iş. Onu kiskaca alan uzaylılar değildi. Kendi soyundan insanlardı kötü muamele eden.»

«Yani uzaylılarla temastan bir bakteriyolojik bulaşma olmadığını kanıt-layıncaya kadar, hükümet görevlileri hep yalıtılmış tulumla mı dolaştı?»

«Elbette,» dedi Stefan, «Sükûnet Moteline kalanlardan bazıları uzay gemisine iyice yaklaşmış olmalılar. Tersini kanıtlanana kadar mikroplu sayılmışlardır herhalde, içlerinden bazılarının yalıtılmış tulum giymiş adamları hatırladığını biliyoruz zaten. Birkaç da asker hatırlıyorlar. Beyin yıkama uzmanlarıydı onlar. Bu yüzden zavallı

Calvin de, doğru dürüst hatırlayamamanın getirdiği yanlış kavramlar yüzünden delirdi.»

Parker torpido gözünün kapağını açıp oranın ışığında' haritayı tekrar inceledi. «Vista Vadisi yoluna yarım milden az kalmış olmalı,» dedi.

Farların koni biçiminde dağılan sarı ışığında karın hâlâ amansızca yağdığı görülüyordu. Rüzgâr yön değiştirdikçe kar tanecikleri bir arabesk dansa başlıyor, sağa sola savruluyordu. Bir yokuşu çıkmaya başladıklarında Parker alçak sesle, «Bir şey indi...» dedi. «Eğer hükümet 80 numaralı otoyolu önceden kapayacak kadar bilgiye sahip idiyse, demek uzay gemisini epeydir izliyorlardı. Ama tam nereye ineceğini nasıl anladılar, hâlâ bilemiyorum. Ge-midekiler rotayı her an değiştirebilirlerdi.»

«Meğer ki düşüyor olsunlar,» dedi Peder VVyczazik. «Belki uzayın tâ öte-lerindeyken uydular gördü onu. Belki günlerce, haftalarca izlediler. Eğer hep düz rota üzerinde, kontrol edilmliyormuş gibi ilerliyorsa, tam ineceği yeri hesaplamışlardır.»

«Yo, hayır, olamaz,» dedi Parker. «Düşüğünü düşünmek istemiyorum.» «Ben de öyle.»

«Buraya sağ indiklerini düşünmek istiyorum. Sağ ve sağlam... onca yoldan.»

Cip yokuşun yarısına vardığında lastikler buzlu zemin üzerinde kaydı, sonra tutunacak yer bulup tekrar ileri fırladı.

Parker, «Dom'la diğerlerinin yalnız gemiyi görmekle kalmadıklarını, içindekilerle temas ettiğini düşünmek, buna inanmak istiyorum,» dedi. «Bir düşünsene... düşünsene...»

Peder VVyczazik, «O temmuz gecesinde başlarına gelen gerçekten çok garip bir şey,» diye karşılık verdi.

Yalnızca bir başka dünyadan gelen gemiyi görmek
olamaz.»

«Yani... Brendan'la Dom'un güçlerinden ötürü mü?»

«Evet. Başka bir şeyler de oldu. Yalnız temas değil,
daha fazlası.»

Tepenin doruğunu aştılar, öbür tarafından inmeye
koyuldular. Karlara rağmen Stefan aşağıda, Vista Vadisi
yolu üzerinde dört taşıtın farlarını görebildi. Dördü de
durmuş, burunlarını çeşitli yönler çevirmişlerdi. Karlı
karanlıkta hançer gibi ışıkları birbirini kesiyordu.

Oraya doğru İnerken Stefan başını belâya sokmakta
olduğunu hissetti.

— 766 —

«Makineli tüfekler,» dedi Parker.

Stefan aşağıdaki adamlardan ikisinin, makinelilerini yedi
kişilik bir gruba çevirmiş olduklarını gördü. Altı yetişkin
ve bir çocuğa. Hepsi Cherokee marka bir cipin yanına
tek sıra olmuşlardı. Parker'in demin satın aldığı cipten
ancak rengi farklıydı aşağıdaki cipin. Sekiz on kişi de
çevrede duruyordu. Epey bir kuvvet. Asker oldukları
belliydi. Hepsi aynı tür kutup kılığı giymişlerdi. Üniforma.
Stefan bunların, on sekiz ay önce 80 numaralı otoyolu
kapayan .gruptan olduğunu hemen hissetti.

Başlarını çevirmiş, tepeye, Stefan'a doğru bakıyorlardı,
işlerinin yarıda kesilmesine şaşırılmışlardı.

Stefan'ın içinden cipi çevirmek, gazlayıp kaçmak geldi.
Gerçi yavaşladı ama kaçmanın yararsızlığını da anladı.
Kovalarlardı nasılsa.

Birden cipin yanına sıralanmış olanlar arasında tanıdık
bir ırlandalı yüzü gördü. «İşte o, Parker! Sıranın
sonundaki Brendan.»

«Ötekiler de motelden olmalı.» Parker öne eğilip
heyecanla baktı. «Ama Dom'u göremiyorum.»

Artık Brendan'ı da gördükten sonra dünyada kaçamazdı Peder Wycazik. Tanrı o anda dağı yarsa Musa'ya Kızıldenizi açtığı gibi ona ucu Kanada'ya varan bir sürat yolu açsa, yine kaçmazdı. Ama öte yandan... silahsızdı Stefan. Papaz olduğuna göre, silahı olsa da işe yaramazdı. Saldırmaya gücü yok, zaten niyeti de yoktu. Ama kaçamıyordu da. Cipin ağır ağır yamaçtan inmesine izin verdi, bu arada beynini çatlatırcasına düşündü, aşağıdaki askerleri altedecek bir yol bulmaya çalıştı.

Parker de aynı kaygı içindeydi. «Ne hallededeceğiz şimdi?» diye soruyordu.

Sorunu aşağıdaki askerler çözümlediiler. Stefari'ı çok şaşırtan bir şey yaptılar... makineli taşıyanlardan biri dönüp tepeden inmekte olan cipe ateş açtı.

= o . =

Jack Twist fenerini tel örgü üzerinde dolaştırırken Dom seyrediyordu. Jack ışığı bu sefer yukarda dikenli tellere çevirdi. Dikenli teller iki yana çıkıntı yapmaktaydı. Şu anda Thunder Tepesi sınırının ucunda, çitin çayırlara doğru kıvrıldığı noktada, vadi tabanına yakın yerdeydiler. Rüzgârın savurduğu karlar çitin dibine yer yer yığılmış, bazı taraflar da boş kalmıştı. Jack tel örgülerin birbirine tutunduğu yerlere, halkaların karla kaplı olmayanlarına dikkat etmekteydi.

«Bu çit elektrikli değil,» dedi sonunda. «Örgüler arasından geçen elektrik tel i yok. Bağlama halkaları da akımı geçiremez. Asla. Rezistans fazla olur. Çünkü halkalar çok kalın. Hepsinin uçları da birbirine değmiyor.»

Ginger, «O halde neden uyarı levhası koymuşlar?» diye sordu.

«Bir kere, amatörleri ürkütmek için,» dîye karşılık verdi Jack. Fener ışığını tekrar tepedeki dikenli tellere çevirdi. «Ama tepedeki dikenli tel demetinin

— 768 —

en ortasındakine elektrik kablosu sarılmış, o doğru. Tepeden aşmaya çalışan hemen kömür olur. Biz altından geçelim.»

Ginger feneri tuttu, Dom yanlarında getirdikleri torbalardan birini deşip asetilen meşalesini çıkardı, Jack'e uzattı. .

Jack önce gözüne kayak gözlüklerini taktı, meşaleyi yaktı, tel örgüde bir delik açmaya koyuldu. Yanan gazın tıslaması rüzgâra rağmen duyuluyordu. Mavimsi beyaz asetilen alevi binlerce mücevher kıvılcım saçmaktaydı. Deponun ana girişinden görülebilecek bir yerde, değildiler. Büyük kapı tepenin öbür yanındaydı... Yine de Dom asetilenin yükselen ışığının oradan bile farkedileceğinden emindi. Görülürse nöbetçiler buraya gelirdi. Ama Jack haklıysa, depo güvenliği daha çok elektronik sistemlere dayanıyorsa, ortada devriye gezen olmayacak demektir. Böyle bir havada video kontrolünden de hayır gelmezdi. **Mercekler** kar tutardı bir kere.

Gerçi içeriye **girip** bir **bakmak** istiyorlardı, ama **burada** yakalansalar da aslında pek büyük bir felâket sayılmazdı. Jack'in planı, tutuklanıp dikkatleri Thunder Tepesine çekmek değil miydi?

Dom, Ginger ve Jack silahsızdılar. Silahların hepsi ötekilere verilmişti. Çün kü Cherokee ciple gidenlerin kaçabilmesi şarttı. **Onlar yakalanırsa** her **şey** bitmiş demektir. Dom içinden, İnşallah silaha ihtiyaçları olmaz, İnşallah çoktan sağsalım Elko'ya varmışlardır, diye dua ediyordu.

Jack tel örgüyü keserken asetilen ışığı Dom'un düş gücünü giderek etkiliyordu. Sonunda geçmiş olaylarla bir temas noktası kuruldu, Dom bir kere daha anılarını yakaladı:

Üçüncü jet lokantanın damı üzerinden gelip alçaktan uçtu. O kadar alçaktaydı ki. Dom kendini yüzüstü yere attı. Jetin üzerine düşmekte olduğundan emindi. Ama uçak geçti, havayı titretti, gerisinde motorunun sıcaklığını bıraktı. Dom ayağa kalkmak üzereyken dördüncü jet motelin damı üzerinde belirdi, doğuya yöneldi, üçüncü jeti izledi. Bu arada ilk iki uçak da geri dönüyordu. Biri doğudan, biri batıdan. Yer hâlâ titriyor, uğultular patlaması bitilmeyen bir bombayı andırıyordu. Dom yeni jetlerin de gelmekte olduğunu sanmaktaydı. Oysa uğultunun yanısıra beliren düdük sesi, o elektronik, tiz ses, hiçbir jetin çıkarabileceği türden değildi. Aşın yükselmişti düdük sesi. Dom ayağa kalkıp döndü. Karşısında Ginger Weiss, Jorja ve Marcie vardı. Jack de motelden koşarak geliyordu. Faye'le Ernie ofisten çıkmışlardı. Başkaları da vardı. Herkes oradaydı. Ned'le Sandy de. Gürültü Niagara cavlanma taş çıkaracak hale gelmişti. Düdük sesi Dom'a, kafasının tepesi testereyle kesiliyor-muş gibi etki yapıyordu. Ortalıkta garip, buzlu, bir gümüş ışık vardı. Başını kaldırdı, jetlerin gittiği tarafa değil, öbür tarafa baktı. Işığa doğru. Parmağıy-!e göstererek, «Aydede!» diye bağırdı. «Aydede! Âydede!» Bir iki adım geriledi. Korku ve şaşkınlık içindeydi. Bîri bir çığlık attı. «Aydede!» diye soludu Dom. Karlara devrilmiş, anının şokundan dizüstü çökmüştü. Ginger de yanına çömelrnişfi hemen. Onu iki omzundan tutuyordu. «Dom? Dom, iyi misin?»

«Hatırladım,» dedi Dom. Rüzgâr aralarından geçiyor, soluklarının dumanını savuruyordu. «Bir şey... aydecle... ama tamamını hatırlayamadım.»

Biraz ötede Jack tel örgüyü kesme işini bitirmiş, meşaleyi söndürmüştü. Karanlık yeniden üstlerine yarasa kanatları gibi kapandı.

«Haydi,» dedi Jack onlara. «Girelim. Çabuk olun.»

Gînger, Dom'a, «Kalkabilecek misin?» diye sordu.

«Evet.» Oysa midesi buruluyor, göğsü sıkışıyordu.

«Ama birdenbire... korkmaya başladım.»

«Hepimiz korkuyoruz,» dedi Ginger.

«Yakalanmaktan korkmak değil bu. Hayır. Başka bir şey. Şu anda hatırlamak üzere olduğum şey. Yaprak gibi titriyorum, halime bak.»

Albay Falkirk adamlarından birine yukardan inen cipe ateş açmasını emrettiğinde Brendan şaşkınlıktan soluk alamaz oldu. Cipun içinde kim olduğunu bilmiyordu ki bu deli! Emri alan asker de inanmamış gibiydi. Silahını hemen kaldırmadı. Falkirk tehdltkâr bir ifadeyle ona doğru ilerledi, haykırdı. «Sana ateş aç dedim, onbaşı! B  önemli bir ulusal güvenlik sorunu. O cipin içindeki, senin de, benim de, ülkenin de dostu değil. Masum bir sivil bu havada, yol barikatının çevresinden dolanıp açık araziden gizlice gelmeye kalkar mı sanıyorsun? Vur!  ld r onları!»

Onbaşı bu sefer emre uydu. Otomatik silahın sesi geceyi deldi, bir an r zg r  bile bastırdı. Yamaçtan yaklaşan cipin farları patladı.  kl yüz mermi cipin saçını deldi, daha sert engellere çarptı. Kurşun yağmuru altında  n cam patladı, cip yokuşu frenle, ağır ağır inerken birden hız kazandı, üstlerine doğru atıldı, sonra sola kıvrıldı, lastikleri oradaki bir yükselti üzerinden kaydı. Artık kimsenin kontrolünde olmadığı belliydi. Tekrar

yavaşlamaya başladı, bir taşa çarpıp sıçradı, yan kaydı, devrilmesine ramak kaldı, ama sonunda on beş metre kadar ilerde durdu.

Beş dakika önce Ned de karşı tepeden bu yola inmişti. Vista Vadisi yoluna varıp güneye döndükten az sonra albayla adamlarını karşıda bekler bulunca, bütün o silahların, hatta Jack'In verdiği Uzi makinelisinin bile işe yaramayacağını hemen anlamıştı. Hayatları Elko Bölgesinden kaçmaya bağlı olduğuna göre, karşılarında daha küçük bir kuvvet olsa, hemen saldırırlardı. Ama Falklrk'in yanında çok fazla adam vardı. Hepsi ağır silahlıydı. Direnmek çılgınlık olurdu.

Brendan'a gelince, özel güçlerini kullanıp grubu kurtaramadığı için bir çaresizlik duygusu hissetmekteydi. Teleklnetlk yeteneklerini bu olayda kullanabilmesi gerektiğine inanıyordu. Yeterince konsantre olabilirse belki askerlerin elindeki makinelileri fırlattırabiürdi. İçinde buna yetecek kadar, hatta daha fazla güç olduğuna inanıyordu. Ama o gücü nasıl harekete geçireceğini bi — 771 —

lemiycrdu. Geçen gece lokantada yaptıkları deneyin nasıl çığırırından çıktığını unutmasına imkân yoktu. O uçan tuzluk ve biberliklerden, sandalyelerden kimse yaralanmadığı için şansları vardı. Şimdi o gücü kullanıp askerlerin silahlarını uçurmak istese, belki hepsini aynı anda uçuramazdı. Elinde silahı olanlar kendilerini savunmak için ateş açarlardı. Ya da belki silahlar havaya uçunca kontrolsuz ateşe başlar, mermileri boşalana kadar rastgele ateş ederlerdi. Ortalıkta kim var kim yoksa öldürürlerdi. Kendisi belki yaralıları iyileştirmeyi başarırdı... ama ya o da yaralanırsa? Kendini ölümden diriltemezdi, Başkası ölse... onu da

diriltebileceğinden emin değildi. Yanında kesin talimat gelmemişse... Tanrısal güç neye yarardı?

Karşıdaki cipe yağın kurşunları seyrederken, cipin tepeden aşağı çılğın gibi inişine bakarken, içindeki çaresizliğin daha da kabardığını hissetti. Cipte-kiler vurulmuştu. Onlara yardım edebilirdi. Bundan emindi. Yardım etmek göreviydi. Yalnız papaz olarak değil, insan olarak göreviydi. Gerçi tedavi gücünü de anlayamıyordu, ama onu kullanmak telekinetik yeteneği kullanmaktan daha tehlikeli değildi. Dayanmakta olduğu cipten uzaklaştı, yamaca bakan askerlerin arasından hızla geçti, cip dururken oraya doğru koştu.

Arkasından çığlıklar duyuluyordu. Falkirk'in kendisine bağırdığını, ateş edileceğini söyleyip uyardığını duydu. Ama yine de koştu Brendan. Karlar üzerinde kaya kaya koştu. Hendeğe bastı, kaydı, düştü, kalkıp tekrar yaralı cipe atıldı.

Kimse ateş etmedi. Ama peşinden koşanların ayak seslerini duyuyordu.

Cipin yolcu tarafına daha yakındı. Askeri taşıtlardan birinin farları da orayı aydınlatıyordu. Brendan önce o kapıyı açtı. Elli yaşlarında, sağlam yapılı lacivert kaban giymiş bir adam... Brendan kapıyı açtığı anda papazın kollarına yığıldı. Brendan kanları gördü. Ama pek fazla değildi kan. Yabancı ken-dindeydi. Bayılmak üzere gibiydi. Gözleri net bakmıyordu. Brendan onu cipten dışarı çekti, yere, karların üzerine yatırdı.

Peşinden gelen askerlerden biri elini Brendan'ın omzuna dayadı, Brendan olduğu yerde dönüp askerin yüzüne haykırdı: «Çeki! yanımdan, rezil, çılğın orospu çocuğu! İyileştireceğim onu! İyileştireceğim diyorum!» Ardından öyle pespaye bir küfür savurdu ki, bu sözün dudaklarından dökülmesi kendini bile şaşırttı. Bu türlü

kelimeler kullanabileceğini sanmazdı. Asker büyük bir öfkeye kapılarak silahını kaldırdı. Niyeti dipçiği Brendan'ın suratına indirmekti.

«Dur!» diye bağırdı Falkirk. Yaklaşmış, adamın kolunu yakalamıştı. Derken albay, Brendan'a döndü, ona cam gibi gözlerle baktı. «Haydi, yap. Görmek istiyorum.

Karşımda suçu işlediğini görmek istiyorum.»

«Suç işlemek mi?» dedi Brendan. «Neden söz ediyorsun sen?»

«Devam et!»

Brendan daha fazla oyalanmadı. Hemen yaralı adamın yanına çömeldi, kabanın yakasını açtı. Kazağın iki yeri kanlanmıştı. Sol omzun hemen altı, sağda ise daha aşağısı. Belden beş santim kadar yukarda bir yer. Brendan adamın k.ı/ağıı-ı yukarı sıvadı, gömleğin düğmelerini açtı, ellerini önce karına yakın yaraya koydu. O yara ciddi gibiydi. Bundan sonra ne yapacağını bilmiyordu. Emmy ile Vinton'u iyileştirirken neler düşündüğünü, neler hissettiğini unutmuştu. Neydi tedavi yeteneğinin tetiğini çeken? Karlara çömelmiş, adamın kanlarının kendi parmakları arasından sızıışına bakıyor, nabız atışının yavaşladığını hissediyor, ama içindeki gücü harekete geçiremiyordu. İçini yine çaresizlik doldurdu, sonra öfkeye dönüştü. Kendi beceriksizliğine, budalalığına, ölümün adaletsizliğine... hem bu ölümün, hem de bütün ölümlerin... Bîr kıpırtı. Avuçlarında. Kırmızı halkaların yine belirdiğini anladı. Ama ellerini kaldırmadı.

Lütfen, diye yakardı. Lütfen, olsun. Tedavi gücü harekete geçsin. Lütfen.

Şaşılacak bir şey oldu, Brendan ilk kez olarak o mucizevi enerjisinin kendisinden yaralı adama doğru aktığını hissetti. Sanki bir tekerlek çevriliyor, sarılmış

iplik gibi bir güç kendisinden, yerde yatan adama geçiyordu. Yaralı adam bir makaraymış, çıkrık çevrilince İplik ona sarılıyormuş gibi. Ama Brendan bir tek cılız iplik veren zayıf bir makine değildi. İçinde yüzlerce milyon çarkın dönmekte olduğunu hissediyordu. Öyle hızlı dönüyorlardı ki, ses çıkarıyorlardı dönerken. Islık sesi gibi. Görünmez biçimde dokuları onarıyor, onarıyorlardı. Brendan bir dokuma tezgâhı gibi, Tanrısal ipliklerle sağlık kumaşını dokuyordu. Emmy Halbourg ve VVinton Tolk'da bunların farkına varamamıştı. Bu sefer farkındaydı. Dokuların örüldüğünü kulaklarıyla duyabiliyordu neredeyse.

Yalnız gücünü farketmekle kalmamış, onun artmakta olduğunu da an-, lamıştı. VVinton'u kurtardığı zamankine oranla on kat daha güçlü bir tedaviçi olmuştu artık. Yarın bu daha da geliştenecekti. Gerçekten de, yerde yatan yabancının gözleri net bakmaya başlamıştı. Hem de birkaç saniye içinde. Adam gözlerini kırıştırdı. Brendan ellerini yaradan kaldırdığında şaşkınlıktan soluğu kesildi, yüreği mutlulukla doldu. Kanama durmuştu. Kurşun da vücuttan dışarı itilmekteydi. Sanki içerdeki bir basınç itiyordu onu. Sonunda girdiği delikten sıyrılıp çıktı, pıt diye yere düştü. Deliği de kapanmaya başladı. Bren-dan'ın bakışları altında. Sanki tersine sarılan bir film seyretmekteydiler..

Hemen omuz altındaki daha hafif yaraya dokundu. Çok geçmeden ikinci kurşunu hissetti. Zaten bu birincisi kadar derine girmemişti. Çabucak çıktı, Brendan'ın avucunu itıştırerek dışarı fırladı.

Brendan içinde bir zafer duygusu hissetti. Başını arkaya atıp kahkahalarla gülmek istedi canı. Fırtınaya karşı, geceye karşı... çünkü karanlığın ve ölümün sonu gelmişti artık.

Yaralı adamın bakışları iyice netleşmişti. Brendan'a önce şaşkınlıkla baktı, sonra onu tanıdığı belli oldu, sesinde bir korku ve dehşetle, «Stefan,» dedi. «Peder VVycazik.»

Bu tanıdığı ve sevdiği ismi bir yabancının ağzından duymak, Brendan'ın ustası, öğretmeni adına korku duymasına yol açtı. «Ne? Ne olmuş Peder VVycazik'e?» «Sana benden çok ihtiyacı vardır. Çabuk ol!»

Brendan bir an adamın ne demek istediğini anlamadı. Sonra birden, cipi kullananın Peder VVycazik olduğunu kavradı. Ama buna imkân yoktu. Nasıl gelmişti buraya? Ne zaman? Neden? Hangi amaç getirmiş olabilirdi onu böyle bir yere?

«Çabuk!» diye tekrarladı yabancı.

Brendan ayağa fırladı, olayı seyreden askerle Albay Falkirk'in arasından geçti, karlarda kayıp sendeleyerek, cipin ön tamponuna tutunarak sürücü kapısına vardı. Kapı açılmıyordu. Kenetlenmişti. Ya da kilitliydi. Panik içinde asıldı, açamadı. Daha kuvvetle çekti, yine beceremedi. Sonunda iradesiyle açmaya çalıştı. Kapı sert maden gıcırtiları arasında kendini koyverdi, menteşeler inledi, direksiyon üzerine yıkılmış bir vücut yavaşça dışarı doğru kaymaya başladı.

, Brendan hemen Peder VVycazik'i yakaladı, çekip yere, karlar üzerine yatırdı. Cipin bu yanına daha az ışık düşüyordu. Karanlığa rağmen, pederin gözlerini görebildi, kendi sesinin tâ uzaklardan gelir gibi, «Ulu Tanrım, hayır, hayır,» dediğini duydu. St. Bernadette'in rehberi, hocası, görmeyen, kıpırdamayan gözlerle, bu dünyaya değil, bir başka perdenin gerisine bakıyordu. «Lütfen, hayır!» Brendan sağ gözün köşesinden kafatasına giren kurşunun deliğini de gördü. Kulağın biraz arkasında da kurşunun çıkış deliği vardı. Bu öldü-

rücü bir yara sayılmazdı. Ama ikincisi öldürücüydü. Gırtlaktaki yara korkunçtu. Parçalanmış etlerle, hareketsiz, akmayan kanlarla doluydu. Brendan titreyen ellerini Stefan VVycazik'in boğazına dayadı. Kendi içinde makaraların tekrar dönmeye başladığını hissetti. Binlerce milyon elyaf... her renkte, her güçte. Gözle görülemeyen, ama esnek vücut dokusunun atkı ve çözgülerini oluşturabilecek kadar güçlü olan iplikçiler. Sevdiği, saydığı insanın vücudunun içine uzanarak o iplikleri tezgâha bağlamaya, yırtılan hayat kumaşını onarmaya çalıştı Brendan. Ama çok geçmeden, 'tedavi yeteneğinin tedaviciyle yaralı arasında bir bütünleşmeyi gerektirdiğini anladı. Daha önce bu süreci yanlış yorumlamıştı. 'Kendisi hem bobin, hem de tezgâh değildi. Tezgâhı yaralı sağlamak zoruh-daydı. Bu tedavi iki yanlı bir çaba istiyordu. Stefan VVycazik'in vücudunda bir hayat tezgâhı kalmamıştı. Birkaç saniyede ölmüştü o. Daha Brendan cipin yanına varmadan ölmüştü. Brendan'dan akan hayat iplikleri dolaşüyor, düğüm oluyor, bir işe yaramıyordu. Parçalanmış dokular, kaslar birleşmiyordu birbiriyle. Brendan yaralıları ve hastaları iyileştirebiliyordu, ama Lazarus'a yapılanı yapmıyordu. Boğazından kalın, boğuk bir hıçkırık kurtuldu. Kendini kadere teslim etmeyi reddetti. Kaybını inkâr edercesine, başını hırsıyla iki yana salladı, ikinci

776-

— 472 —

hıçkırığı engelledi, çabalarını daha yoğunlaştırdı. Ölüyü diriltemeyeceğini bile bile, yine de çabaladı. Konuşmakta olduğunu hayal meyal farkediyordu. Bu sözlerin dua olduğunu anlaması epey uzun sürdü. Çoktan beri etmediği gibi dua etmekteydi: «Bakire

Meryem, bizi kutsa. En temiz annenin duası bizimle olsun...»

Brendan'ın duası otomatik değildi. Yürekten, inanarak dua ediyor, sanki kendi gücüyle Meryem Ana'nın yardımını birleşince Peder VVycazik'in dirilmesine yetecekmiş gibi davranıyordu. Bir ara İnancını kaybetmişse bile, şu karanlık an içinde onu geri kazandığı kesindi. Tüm kalbi ve aklıyla inanıyordu. Eğer Peder VVycazik zamanından önce, haksız yere ölmüşse, eğer Meryem Ana gözünde yaşlarla- itirazını seslendirirse, o ananın sevgi adına istediği hiçbir şeyi reddedemeyen büyük güç yardım edecek, parçalanan etler birleşecek, peder görevini bitirmek üzere dünyaya geri dönecekti.

Elleri o ıslak, korkunç yaranın üzerinde, omuzlarında papaz cüppesi yerine karlarla, Brendan Meryem duasını tekrarlayıp duruyordu. Meryem Ana'ya Melekler Kraliçesine, Havariler Kraliçesine, Acılılar Kraliçesine yakarıyordu. Ama sevdiği hocası karların üzerinde hareketsiz yatmayı sürdürmekteydi. Bir zamanlar sıcaklık ve zekâyla, sevgiyle dolu olan o gözler, içlerine kar taneleri düşerken hiç kırılmadan öylece bakıyordu. «Tanrının adaleti, bizimle ol, bizi sevindir, bize yardım et...»

Sonunda Brendan, Peder VVycazik'i dünyadan almayı Tanrı'nın istediğini kabul etmek zorunda kaldı.

Sesi gittikçe titreyerek duaya son verdi, ellerini o korkunç yaradan çekti. Stefan VVycazik'in ellerinden birini alıp kendi iki eli arasında tuttu, kaybolmuş bir çocuk gibi sarıldı o ele. Yüreği derin bir kederle dolmuştu.

Albay Falklrk onun omzu üzerinden eğildi. «Demek gücünün sınırları var, öyle mi? İyi. Bunu bilmek güzel. Pekâlâ o halde, yürü bakalım. Ötekilerin yanına geç.» Brendan o keskin hatlı yüze, o cilalı çakmak taşına benzeyen gözlere baktığında, albayın daha önce içinde uyandırdığı korkuları duymadı. Alçak sesle, «Günah çıkarma fırsatı bulamadan öldü,» dedi. «Ben papazım. Burada kalıp papazlık görevimi yapacağım.» işim bitince dönerim ötekilerin yanına. Beni şimdi buradan ayırmak için öldürmen, sürükleyerek götürmen gerek. Bekleyemiyorsan, sırtımdan vur beni.» Albaya arkasını döndü. Yüzü terlerden ve eriyen karlardan sırılsıklam, derin bir soluk aldı, Latince duaların dudaklarına eskisi gibi kolaylıkla yükseldiğini gördü.

Jack'in tel örgüde açtığı kapı pek küçüktü. Ama üçü de İri insan sayılmazlardı. Delikten Thunder Tepesi sınırları içine kolaylıkla süzüldüler. Torbalar içindeki malzemelerini daha önce içeriye İtmışlerdi.

Jack'in direktifleriyle Dom ve Ginger tel örgünün dibinde beklediler, Jack

— 778 —

Star Tron'u çıkarıp tesis arazisini gece-görüş aygıtıyla inceledi. Gözcü kameralarını, alarm tertibatını arıyordu. Gerçi hava koşulları görüşü normal zamana göre çok zorlaştırmaktaydı ama Jack iki direk üzerinde değişik yönlerde dönük İki kamerayı saptayabildi. Her iki kameranın da mercekleri kar tutmuş olmalıydı Jack'e göre. Bundan pek kesinlikle emin olamamasına rağmen, öyle olması gerektiğine inanıyordu. Kıpırtıları farkedecek fotoelektrik sistemlere rastlamadı.

Fermuarlı bir cepten cüzdan boyunda bir alet daha çıkardı. Bu da voltmetrenin pek ileri bir türüydü. Bir

telden elektrik geçip geçmediğini, telle temas etmeden anlayabiliyordu. Ama akımın gücünü lçemiyordu. Tesisin arazisine döndü, sırtını tel örgüye dayadı, aleti kaldırıp iki kolunu uzatarak havada tuttu. Yerden elli altmış santim kadar yukarda. Voltaj detektörü, yerin yarım metre altına gömülü akım hatlarını bile sezebilirdi. Ancak o hatlar boru içine alınmışsa sezemezdi. Jack'in aradığı türden hatlar o kadar derinde olamayacağı gibi, boru içinde de olamazdı. Jack iki adım ilerleyince alet düdük çalmaya, ışığını yakıp söndürmeye başladı. Jack hemen durdu, iki adım geri çekildi, Dom'la Ginger'i yanına çağırdı. Birbirlerine sokuldular. Jack, «Toprağın beş santim altına gömülü basınç alarm ızgarası var,» dedi. «Tel örgünün üç metre içinden başlıyor. Herhalde sınır boyunca dolanıyordur. ince plastik kaplı bir kablolar demeti. Düşük voltajlı akım geçiyor içinden. Yirmi kilo kadar bir ağırlıktan fazlası bindi mi, kabloların bazıları kopuyor, akım kesiliyor. Karın ağırlığı onu etkilemiyor, çünkü her yana eşit olarak dağılmış. Bu sistem, konsantre basınca tepki gösteriyor. Örneğin zerine ayak basarsa.»

«Ben bile yirmi kilodan fazlayım,» dedi Ginger. «Eni ne kadar bu alarm ızgarasının?»

«En azından üç metre. Benim gibi kurnaz biri gelir de ızgarayı farkederek-se üzerinden atlayamasın diye enli yapmışlar.»

Dom, «Seni bilmem ama ben uamam onun üzerinden,» dedi.

Jack, «Uamayacağından pek o kadar emin değilim,» diye mırıldandı. «Vaktin olsa, o içindeki gücü bir tanışan... Eğer sandalyeleri havaya kaldıra-biliyorsan, kendini neden kaldıramayasın?» Bu sözlerin Dom'u şaşırttığını görüyordu. «Ama şimdi o gücü inceleyecek,

kontrol altına alacak zamanın yok. Demek bizi buraya kadar getirebilen şeye başvurmak zorundayız.»

«Neymiş o şey? »diye sordu Ginger.

«Benim deham,» diyerek sırttı Jack. «Bakın, şöyle yapacağız. Tel örgü boyunca, çevreden dolaşacağız, çitle ızgaranın arasından ilerleyeceğiz. Alanın en az beş altı metre iç kısmında, sağlam, büyük bir ağaç görene kadar. Yani ızgaranın bittiği yerden içerde.»

«Sonra?» dedi Dom.

«Göreceksiniz.»

Ginger, «Ya ağaç bulamazsak?» diye sordu.

«Doktor, ben seni atak ve iyimser olarak tanımıştım. Madem ki ağaca İhtiyacımız var, senin bin tane bulacağımızı istediğimizi seçeceğimizi söylemeni beklerdim.»

Yokuştan vadinin aşağısına doğru, çit boyunca yüz metre ancak gitmişlerdi ki ağacı buldular. Ulu bir çamdı. Dalları yaygın, tam Jack'in istediği gibiydi. Boyu yirmi beş metreyi aşkın, belki otuz metre vardı. Çite uzaklığı on metre ya da daha fazlaydı. Alarm ızgarasından çok içerde olduğu kesindi.

Jack yine Star Tron'u kullanarak ağacı inceledi, sonunda tam aradığı dalı buldu. Sağlam bir dal olmalı, çitin boyundan fazla yüksekte olmamalıydı, ikisi arasına ipten bir köprü kurulabilmeliydi. Star Tron'u kaldırdı.

Torbaların birinden, dört tırnaklı kiskacı çıkardı. Bu kiskaç da Ginger'le Faye'in bugün satın aldıkları sipariş mallar arasında gelmişti. Kiskacın ucuna otuz metre boyunda bir naylon İp bağlıydı. İpin çapı sekiz milim kadar vardı. Dağcıların yalnız vücut ağırlığını değil, eşyalarını da taşıyabilecek bir ipti.

İpi kiskaca bağlayan düğümü kontrol etti. Daha önce de belki on kere denemişti oysa bu düğümü. İp kangalını

ayaklarının dibine bıraktı, boşta kalan uca bastı, kancayı fırlattığında ipin de uçup gitmemesi için önlem aldı.

«Yana çekilin,» dedi, kancayı sağ elinden aşağıya sallayarak havada çevirmeye başladı. Gittikçe daha hızlı çeviriyordu. Sonunda kanca hışırtıyla havayı yararak, dönmeye başladı, sesi rüzgâra rağmen duyuluyordu. Jack zamanını ayarladığı anda kanca havalandı, yay çizerek fırtınanın içinde uzaklaştı. Rüzgârın gücünü aşacak hızı kazanmıştı ama yine de hedeften bir metre kadar geriye düştü.

Jack onu yavaş yavaş geri çekti. Bir şeye takılınca sabırla, yumuşak hareketlerle ipi kıpırdatıyor, kancayı kurtarmaya çalışıyordu. Kancanın ağırlığı alarmı çaldıracak kadar değildi. Dom çömeldi, .ip geldikçe onu sarıp düzgün bir kangal biçiminde topladı. Jack yeniden denemeye hazırды.

İkinci atışı tam istediğı yere vardı. Kanca ağacın dalını sağlam biçimde kavradı.

Jack kiskacın sağlamlığından emin olunca ipin öbür ucunu tel örgünün en yakın yerine götürdü, delikten geçirdi, direğın çevresinden dolaştırıp geri aldı, tüm gücüyle asılıp çekti, ağaçla çit arasında ipin son derece gergin olmasını sağladı. Dom'la Ginger'e ipi gergin tutmalarını, gevşetmemelerini söyleyip kendisi düğümü dikkatle attı.

Sonuçta ellerinde yerden İki metre on santim yükseklikten başlayan bir ip köprü oluşmuştu. Ağacın dalma doğru yükselirken üç metreye varıyordu yere uzaklığı. Bu durumda, on metrelik mesafeyi aşmak çok güç olacaktı. Ama Jack köprüyü bundan daha yatay duruma getiremezdi.

Sıçradı, ipi iki eliyle yakaladı, bir iki kere sallayıp hız aldı, bacaklarını ipin üzerine savurdu, ayak bileklerini

kenetledi. Da! altına asılmış ayı yavrusu gibi, yüzünü göklere çevirmiş, sırtını yere paralel tutuyordu. Kollarını birer birer

'geriye uzatıp ipi kavrarken ayaklarıyla da tırmanma hareketleri yaparak, yere jhiç dokunmadan bu köprüde ilerleyebiliyordu, işin tekniğini Dom'la Ginger'e gösterdi. Alarm ızgarasının hizasına varmadan, önce ayaklarını, sonra ellerini ipten çözdü, yere indi.

İlk Dom denedi. İpi kolayca yakaladı ama ayaklarını üzerine savurabil-»mesi bir dakika sürdü. Bunu başardıktan sonra o da yere indi.

Ginger'in boyu bir altmıştı. İpi yakalayabilmesi için onu kaldırmak zorunda olduklarını sanmışlardı. Ama Ginger kendi kendine sıçramakta, ayaklarını da yukarı almakta hiç zorluk çekmeyince Jack pek şaşırdı.

«Bakıyorum formdasın,» dedi ona.

Ginger yere inerken, «Evet, öyle,» diye karşılık verdi.

«Formda oluşu--mu salıları, izin günlerimde yediğim cicilere borçluyum. En önemli şey perhiz, Jack. insanı sağlıklı tutan yedikleridir.»

Jack torbalardan birini omuzlayıp iki kolundan geçirdi, sağlamca sırtına aldı. «Pekâlâ. Önce ben geçiyorum, torbaların en ağır iki tanesini de yanıma alıyorum.

Böylece herbirinize bir torba kalıyor. Ginger, sen ikinci olarak gel. Dom, arkayı sen topla. İpin ortasına vardığınızda orta sarkacaktır. Ne kadar gerdikse de, yine de sarkacaktır. Ona kaygılanmayın. Ağırlığınızı yere yükleyip alarmı çaldırarak kadar sarkmaz.

Ayaklarınızı ipin çevresine kenetlendikten sonra hiç açmayın. İki elinizi asla aynı anda çözeyim demeyin.

Güvenli olması için ağaca kadar gitmeye, yere înmemeye bakın. Ama kollarınız, bacaklarınız

dayanamazsa, ağaca üç metre kala inebilirsiniz.

Herhalde ızgarayı aşmış o-lursunuz.»

«Ağaca varırız,» dedi Ginger güvehle. «On on bir metre ancak var.»

Jack ikinci torbayı göğsüne takarken, «Üç metresi bittiğinde, kollarınız yerinden çıkacakmış gibi hissedeceksiniz,» dedi. «Yedi metrede, kollarınız sahiden çıkmış gibi olacaksınız.».

Brendan Cronin'in çok sevdiği bu kişinin ölümüne gösterdiği tepkide, Le-land Falkirk'i sarsan bir şey vardı. Genç papaz, Stefan Wyczazik'in son duasını yapmak için zaman istediğinde, gözlerinde öyle bir güceniklik, sesinde öyle bir keder vardı ki, bu kişinin insanlığından kuşku duymaya olanak yoktu.

Leland'ın yabancıların eline geçme korkusu, içini kemiren korkunç bir korkuydu. Uzay gemisinin içinde Falkirk de, başkaları da çok garip şeyler görmüşlerdi. Korkuların paranoyak olmadığını göstermeye yetecek kadar garip şeyler. Ama Cronin'in İnsanlıktan çıktığını gizlemek için bu tür bir rol yaptığını Falkirk bile kabul edemiyordu.

Oysa Cronin, o garip güçleri ve yetenekleriyle, başta gelen iki sanıktan biriydi. Ele geçecek. İki kişi varsa, biri o, biri de Dominick Corvaisis'di. Eğer içinde yabancı bir kuklacı yoksa, tedavi gücüyle teleknetik güç nereden geliyordu?

— 476 —

— 783 —

Leland'ın akli karışmıştı.

Ayakları karları uçurarak papazın yanından uzaklaştı, sonra durdu, basını iki yana sallayıp düşüncelerini netleştirmeye çalıştı. Öbür altı tanık, Jack Twist" in cipi yanında, nöbetçilerin denetiminde bekliyorlardı. Askerler

bir yandan emirleri yerine getirmeye uğraşırken, onların da kafalarının karıştığı belliydi. Leland az önce Wycazik'in yanında baygın yatan yabancı adamın ayağa kalkmış, sapasağlam yürümekte olduğunu gördü. Bu tedavi harika bir şey gibi görünüyordu. Korkulacak değil, sevinilecek bir şeye benziyordu. Ama **Leland, Thunder Tepesinde neyin durmakta olduğunu da biliyordu.**

Onu bilmek, olayları bir başka bakış **açısından** gösteriyordu ona. Bu tedavi bir kan-dırmacaydı.

Düşmanla işbirliği yapmaya itiyordu insanı. Kazanılacak şeylerin feda edilemeyecek kadar büyük olduğu izlenimi veriyordu. Acıya bir son. Buydu sundukları. Pek hızlı gelmeyen tüm ölümler de önlenebilecekti belki. Ama Leland hayatın aslının acı çekmek olduğunu biliyordu.

Acıdan kurtulmanın mümkün olduğuna inanmak tehlikeli bir şeydi. Tehlikeliydi, çünkü bu tür umutlar sürekli yıkılmaya mahkûmdu. Yıkılan umutların ardından gelen acı, baştan acıya hazırken **gelenden çok** daha dayanılmaz olurdu. Leland'a göre acı ister fiziksel, ister zihinsel, ister duygusal olsun, insanın varlığının çekirdeği idi. Sağ kalmak ve **aklını** başında tutmak, ancak acıya dayanmakla mümkündü, yoksa ona karşı koymakla, kurtulmayı hayal etmekle değil. Acıya yenilmemek İçin ondan **zevk** almak gerekirdi. Acıdan kurtuluş umutları sunan kimseden kaçmak, **ondan** nefret etmek, hiç güvenmemek doğaldı.

Leland'ın aklı artık hiç karışık değildi.

Koca askeri kamyonun arka kasasında, İki yanda ve sürücü kabinini ayıran saçın dibinde sert madeni oturma yerleri vardı. Jorja içinden, herhalde asker taşıyorlar bununla, diye düşündü. Kasanın yan duvarlarından deri tutamaklar sarkıyor, hızla giderken, oturan askerlerin onlara tutunup savrulma-ması amaçlanıyordu. Peder

VVycazik'In cesedini dipteki madeni kerevete yattırmışlar, iplerle bağlayıp deri tutamaklara tutturmışlardı. Jorja, Marcie, Bren-dan, Ernie, Faye, Sandy, Ned ve Parker yan kerevetlerde oturmaktaydılar. Normal zamanda arka kapı yalnızca içerden kapanıyor, askerlerin gereğinde açıp kolayca dışarı atlaması sağlanıyordu. Ama bu sefer Falkirk kapıyı dışardan kendi eliyle sürgülemişti. Sürgünün sesi Jorja'ya cezaevi hücrelerini, zindanları düşündürmüştü, İçini umutsuzlukla doldurmuştu. Tavanda bir floresan ışık vardı. Ama Falkirk onu yaktırmamıştı. Yolculuğu karanlıkta yapmak zorundaydılar.

Ernie Block şu ana kadar gecenin karanlığına iyi dayanmış olmakla birlikte, kamyonun içindeki zifiri karanlıkta onun zivanadan çıkmasını bekliyordu herkes. Oysa Emle, Faye'in yanında sessiz oturuyor, karısının elini tutuyor, dayanıyordu. Arasına hızlı soluk aldığı duyulmakla birlikte, bu da çabuk geçiyordu. Kamyona binmelerinden az sonra, henüz hareket etmeden, Ernie bir ara, «Dom'un söz ettiği jetleri hatırlamaya başlıyorum,» dedi. «En azından dört taneydiler. İkiisi çok alçaktan uçuyordu... o sırada başka bir şey oldu... hatırlayamadığım bir şey. Ama daha sonra, motelin kamyonetine binip deli gibi bir hızla 80 numaralı otoyola doğru gittiğimizi hatırlıyorum. Sandy' yi de etkileyen o özel yere. Şimdilik bu kadar. Ama ne kadar çok şey hatırlarsam, karanlığa karşı korkum o kadar azalıyor.» Albay onların yanına nöbetçi bindirmemişti. Ağır silahlı iki kişinin bile "bu insanların yanında güvende olmayacağından korkuyordu.

Kamyona binmelerini emretmeden önce, neredeyse vurulmalarını emretmeye hazır bir hali vardı albayın. Oracıkta, Vİsta Vadisi Yolu üzerinde. Jorja' inin başına

koymuş, inatçılığı sürdürürlerse çocuğun ne acılar çekeceğini an-rünüşe göre. Yine de... gidecekleri yere vardıktan sonra... bu adamın artık yaşamalarına izin vermeyeceğinden korkuyordu Jorja. ,-.

Falkirk onlara, Ginger, Dom ve Jack'in nereye gittiklerini sormuştu. Önce kimse cevap vermemişti bu soruya.

Albay buna çok kızmıştı. Elini Marcie' nin başına koymuş, inatçılığı sürdürürlerse çocuğun ne acılar çekeceğini anlatmıştı. Ernie bunun üzerine hemen konuşmaya başlamış, önce Falkirk'e hareket etmiş, taşıdığı üniforma için bir leke olduğunu söylemişti ona.

Sonra da isteksiz bir sesle, Ginger, Dom ve Jack'in Sükûnet Moteli'nden çıkıp batıya gittiklerini, Battle Dağı'ndan geçip VVinnemucca'ya, oradan da Reno'ya gideceklerini söyledi. «Elko'ya giden yolların denetim altında olacağından korkmuştuk,» dedi. «Tüm yumurtaları aynı sepete koymak istemedik.» Bu yalandı tabii. Jor-ja'nın içinden, kızının hayatını tehlikeye atmaması için Ernie'yi uyarmak, çığlıklar atmak geldi. Ama Falkirk'in. bunun yalan olduğunu anlamasına imkân bulunmadığını hatırladı. Albay gerçi kuşkuluydu. Ama Ernie, Jack'in geçeceği yollarla ilgili ayrıntılar vermeye başladı. Sonunda Falkirk adamlarından dördünü ayırıp durumu incelemeye yolladı.

Şimdi kamyon rüzgârlı gecenin içinden sarsılarak ilerler, Falkirk'in onlara açıklamadığı bir yere doğru giderken, Jorja tek eliyle deri tutamağa sarılıyor, öteki eliyle Marcie'yi tutuyordu. Küçük kız Jorja'ya sımsıkı sarılarak bu işi, kolaylaştırmaktaydı. Katatonik uyuşukluğu artık yerini bir temas ve sevgi açlığına bırakmıştı. Gerçi gerçekte yakınlığı hâlâ pek normal değildi ama sarılması Jorja'ya biraz umut veriyordu. İyileşme yoluna girmiş olabilirdi Marcie.

Hiçbir şeyin aklını kızından uzaklaştıramayacağını sanıyordu Jorja. Ama yola çıktıktan az sonra Parker Faine onlara, neden Peder VVycazik'le birlikte böyle bir gecede yollara düştüklerini anlatmaya başladı. Açıklanan bilgiler o kadar sarsıcıydı ki, Jorja'nın aklındaki her şey dağıldı, tüm dikkati Parker'in sesine yöneldi. Parker onlara Calvin Sharkle'ı anlattı, Brendan'ın o özel gücü nasıl Emmy Halbourg'la VVinton Tolk'a geçirdiğini söyledi. «Şimdi de... belki... bana...» dedi Parker. Sesinde öyle bir yoğunluk vardı ki, Jorja tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Parker CIGS'yi anlatmaya başlamıştı. 6 temmuz

— 479 —

— 787 —

gecesinde ne görmüş olmaları gerektiğini söyledi onlara. Bir şey inmişti gökten. Dünya artık eskisi gibi olmayacaktı. Bir şey inmişti.

Bu şaşırtıcı haber açıklandığında, kamyonun içindeki karanlık birden heyecanlı seslerle doldu. Faye'ın ilk inanmaz tepkisi, Sandy'nin hemen kabullenen tutumuyla çelişki oluşturdu.

Sandy yalnız kabullenmekle kalmamış, o yasak gecenin büyük bölümünü hatırlamıştı da. Sanki Parker'in sözleri, bellek engeline inen parçalayıcı bir darbeydi. «Jetler alçaktan geldi, dördüncüsü motelin damı üzerinden belirdi. O kadar aşağıdan uçuyordu ki, neredeyse damı götürecekti. Bu arada hepimiz lokantadan fırlamıştık. Moteidekiler de çıkmış, geliyorlardı. Ama sarsıntılar hâlâ sürmekteydi. Yer depremdeki gibi titriyordu. Hava da titriyordu.» Sandy' nin ses tonunda garip bir sevinç ve korku karışımı vardı. «Birden, Dom... o. sıra henüz adını,bilmiyordum ama oydu, eminim... jetlere arkasını dönüp lokantanın damının yukarısına baktı, 'Aydede!

Aydedel' diye bağırdı. Hepimiz döndük... aydede oradaydı. Her zamankinden parlak... manyakça... parlak... sanki üzerimize düşüyordu. Hatırlamıyor musunuz? Başımızı kaldırıp ayın, üzerimize düşmekte olduğunu görünce neler hissettiğimizi hatırlamıyor musunuz?»

Ernie, «Evet,» dedi alçak sesle. Hemen hemen saygı vardı sesinde. «Hatırlıyorum.»

Brendan, «Ben de hatırlıyorum,» dedi.

Jorja'nın da İçinde bir anı parıltısı uyanmıştı. Garip bir parlaklık yansıtan aydedenin giderek onlara yaklaşması...

Sandy, «Bazıları bağırdı, bazıları koşmaya başladı,» diye devam etti. «Hepimiz öyle korkmuştuk ki! O titreşimler, gürültüler daha da artıyordu. Kemiklerimizin içinde hissediyorduk sarsıntıyı. Ömrümde görmediğim güçte bir rüzgâr esiyordu sanki. Ama aslında rüzgâr yoktu. Sonra... bir ses daha vardı. Garip bir ıslık... o da giderek artıyordu... Ay birden çok daha fazla parladı. Işıklar saçtı. O ışıklar otoparka donuk bir aydınlık düşmesine yol açtı.... sonra da değişti. Ay kırmızı oldu... kan kırmızısı! Onun ay olmadığını hepimiz o anda anladık. Ay değildi... başka bir şeydi.»

Jorja belleğinde ayın beyazdan kırmızıya dönüşmesini görebildi. Onu hatırladığı anda, zihin kontrol uzmanlarının diktiği engeller, dalga altındaki kum şatoları gibi yıkılmaya başladılar. Marcie'nin albümlerine o kadar baktığı halde bunu nasıl anlayamadığına şaşıtı. Şimdi yıldırım hızıyla bilinçleniyordu. Bilinmeyen korkusuyla titremeye başladı, bir yandan içini tarifsiz bir coşku doldurdu.

«Sonra lokantanın üzerinden aşır geldik,» derken Sandy'nin sesinde öyle bir dehşet vardı ki, sanki uzay

gemisinin inişini şimdi görüyordu. Belleğinde değil, gerçekten. «Deminki jet kadar alçaktaydı. Ama o kadar hızlı değildi... yavaş... Goodyear'in reklam zeplini kadar yavaş. Oysa buna imkân yoktu,»

— 789

çünkü çok ağır olduğu belliydi. Zeplin gibi hafif değildi. Yine de pek yavaş ilerledi... öyle güzel ve öyle yavaştı ki! O anda onun ne olduğunu hepimiz anladık. Çünkü bu dünyada öyle bir şey yapılmış değildi...»

Jorja'nın titremeleri artarken belleği daha da canlanıyordu. Sükûnet Izgara Evinin otoparkında durmaktaydı kendisi. Marcie kucağındaydı. Başlarını kaldırmış, gemiye bakıyorlardı. Gemi sıcak temmuz gecesinde yavaşça kaymaktaydı. O gürültüler ve sarsıntılar olmasa, huzurlu bir kayışı var denebilirdi. Sandy'nin dediği gibi, ayın düşmesi korkusundan kurtuldukları anda, neye bakmakta olduklarını hepsi anlamışlardı. Oysa bu gemi, anlatılan uçan dairelere, uzay roketlerine, binlerce filmde ve televizyon programında canlandırılan hayali biçimlere hiç benzemiyordu. Göz kamaştıran bir yanı yoktu... bir tek... var oluşu dışında! Renkli ışıkları, çıkıntıları, bağlantıları, anlaşılmaz garip biçimi, tanınmaz maden alaşımları, silahları da göze çarpmıyordu. Onu sarıp sarmalayan kırmızı ışık besbelli bir enerji alanıydı. O alan içinde havada kalıyor, ilerlemeyi başarıyordu. Onun dışında, son derece sıradan bir görünümü vardı, iri bir silindir... ama eski DG-3'ler kadar bile iri değil. Boyu belki on beş metre, çapı dört beş metreydi, iki ucu yuvarlaktı. Kullanılmış dudak rujları gibi. Parlak enerji alanının içinde, gövdesi belli oluyordu. Çizgileri gösterişli değildi. Jorja belleğine onun inişini yer.iden seyretti. Lokantanın damını aşır 80 numaralı otoyola yönelişini... jetler de bu

arada dönüp duruyorlardı tepede. Jorja'nın soluğu, o geceki gibi yine tıkanı, yüreği çarpmaya başladı, göğsü karmaşık duygularla şişer gibi oldu. Kendini bir kapının önünde, hissetti. O kapının gerisinde, hayatın anlamı açıklanıyordu. Birdenbire kendisine verilmişti kapının anahtarı.

Sandy, «80 numaralı otoyolun ötesindeki alana indi,» dedi. «Hepimizin özel bir yer dediğimiz, ama nedenini anlayamadığımız o yere. Jetler tepede fırıl fırıl döndüler. Motelin ve lokantanın tüm halkı, hemen oraya koşmak gerektiğini hissediyordu. Geri duramazlardı. Tanrım... hiçbir şey geri tutamazdı bizi! Arabalara, kamyonetlere doluştuk, yola koyulduk...»

Ernle oturmakta olduğu karanlık köşeden, «Faye'le ben motelin kamyo-netiyle gittik,» dedi. Soluğu artık hızlı değildi. Anılar karanlık korkusunu yakıp yok etmişti. «Dom'la Ginger de bizimle geldiler. O kumarbaz da. Lomack. Reno'lu Zebediah Lomack. Evindeki ay posterlerine adlarımızı bu yüzden yazdı. Dom'un anlattığı posterlere. Herhalde bizimle o kamyonette gemiye doğru gidişi, anıları arasında bir an canlanmış olmalı.»

Sandy, «Jorja, sen, kocan, Marcie ve daha birkaç kişi bizim pikabın arkasına binmiştiniz,» dedi. «Brendan, Jack ve diğerleri arabalardaydılar. Birbirini tanımayan insanlar biraradaydı. Ama bir bakıma, artık yabancı değildik birbirimize. Oraya varıp yolun kenarına parkettiğimizde, Elko'dan gelmekte o-lan birkaç araba da yanımızda durdu, insanlar korkuluğu aşır koşular. Batıdan gelen arabalar otoyolun orta yerinde, öylece durmuştu. Hepimiz bankete yığıldık, bir süre gemiye baktık. Çevresindeki ışık artık yok olmuştu.- Ama

F. : 31

hâlâ aydınlıktı. Kırmızı değil, sarı bir ışık içindeydi. Yere ilk konuşunda ada-çaylarının, çalılarının bazılarını tutuşturmuştu. Ama biz oraya varıncaya kadar o ateşler de çoktan sönmüştü artık. Hepimizin o bankete yığılıp sessizce bakması çok komikti... kimse bağırıyor, konuşmuyor, çıt çıkarmıyordu. Sessiz... hepimiz sessizdik başlangıçta. Kararsızdık. Bîr yamacın tepesinde durmakta olduğumuzu biliyorduk, ama oradan atlarsak aşağıya değil, yukarıya düşecekmişiz gibi geliyordu. Bu duyguyu tam anlatamıyorum ama siz anıyorsunuz-dur. Biliyorsunuzdur.»

Jorja biliyordu. O zaman da, şimdi de biliyordu, insanoğlunun bugüne kadar karanlık bir kutu içinde yaşadığını, ama kutunun kapağının artık açıldığını biliyordu. Geceler artık bu kadar karanlık ve ürkütücü görünmeyecekleri. Gelecek asla eskiden olduğu kadar korkunç gelmeyecekti.

Sandy devam etti. «Orada durup o ışıklı gemiye bakarken, çocukluğumda ya sadığım her şey, o acılar, o korkular... önemsiz oluverdi. Bir anda...» Parmaklarını şıklattı. «Bir anda babam artık beni korkutmaz oldu.» Sesi duyguyla titriyordu. «Yani... aslında onu on dört yaşımdan beri görmüş değildim. Aradan on yılı aşkın zaman geçmişti. Ama hâlâ, günün birinde çıkageleceğinden, beni zorla alacağından korkuyordum. Saçmaydı tabii... ama hâlâ o korkuyla yaşamaktaydım. Çünkü hayat bir kâbustu benim için. Kâbuslarda böyle kötü şeyler hep olur. Ama oraya durup geminin o güzelliğini seyrederken, herkes sessizlikten, gece ucsuz bucaksızken, jetler tepede uçarken, babamın günün birinde gelse bile artık beni korkutamayacağını anladım. Çünkü bir hiçti o. Bir hiç. Ufacık, hasta ruhlu bir adam.

Bir benek. Hayal edilebilecek en büyük kumsalda bir kum taneciği...»

, Evet, diye düşündü Jorja... içi Sandy'nin bu keşfinin sevinciyle dolmuştu. Evet, uzaktaki o geminin anlamı buydu. En kötü korkularımızdan kurtuluş. Belki geminin içindekiler insanoğlunun dertlerine bir çözüm getirtiliyorlardı, ama sırf orada bulunmaları bile başlıbaşına bir çözüm, bir cevaptı.

Sandy, sesi boğuklaşarak, elemenden değil ama sevinçten ağlayarak¹ konuşmasını sürdürdü. «Uzaktaki gemiye bakarken, acıları artık ebediyen geride bırakabileceğimi anladım... **birisi** olduğumu anladım. Ömrüm boyunca kendimi bir hiç saymıştım. Pis, değersiz... belki bazen işe yarayan bir nesne... ama... gururu olmayan bir şey.

O anda hepimizin o koca kumsalda kum zerrecikleri olduğumuzu farkettim. Hiçbirimiz ötekilerden daha önemli değildik. Ama o kadarla da kalmıyordu...»

Sandy'nin sesine bir çaresizlik gölgesi sinmişti. «Ah, keşke anlatabilsem. Keşke gerekli kelimeleri bulabilsem, onları daha iyi kullanmasını bilsem.»

«İyi başarıyorsun,» dedi Faye alçak sesle. «Tanrı da biliyor ya, çok güzel başarıyorsun.»

«Ama kum taneciği olduğumuz halde, aynı zamanda... günün birinde oraya çıkabilecek soyun, bir parçasıydık. Yukarıya, o karanlığa... gemideki yaratıkların geldiği yere. Kum taneciği olsak bile bir yerimiz, bir amacımız var. Anlıyor musunuz? Birbirimize iyi davranmak, yaşamı sürdürmek zorundayız. Günün birinde hepimiz... milyarlarca insan... karanlığın ötesine varacağız. Bu çektiğimiz her şeye değecek. Çünkü hepsi, oraya varmamıza katkıda bulunmuş olacak. Bütün bunlar orada dururken bir anda aklımdan geçti. Oracıkta, bir yandan gülüp bir yandan ağlamaya başladım...»

«Hatırlıyorum,» dedi Ned karanlığın içinden. «Tanrım, nasıl hatırlıyorum hepsini! Tüm anılar geri geliyor. Yolun kenarında duruyorduk hepimiz. Sen bana sarılıp kucakladın. Beni sevdiğini ilk kez olarak söyledin. İlk kez. Çılgın bir şeydi bu. Karşımızda uzay gemisi dururken! Hem, biliyor musun, sen bana sarılmış, beni sevdiğini fısıldarken bir an uzay gemisi önemini kaybetti. Tek önemli olan bana söylemen... bunca zamandan sonra söylemendi.» Ned' in sesi de duygu doluydu. Jorja onun Sandy'ye sarıldığını sezdi. Ned, «Ve bu anıyı çaldılar benden,» diye söylendi. «O kahrolası Maçlarıyla, zihin kontrol yöntemleriyle çıkageldiler, beni sevdiğini ilk söyleyişinin anısını sildiler. Ama şimdi anı geri geldi, Sandy. Bir daha asla elimden alamazlar onu. Asla.»

Faye yakınırcasına, «Ben hâlâ bir şey hatırlayamıyorum,» dedi. «Ben de hatırlamak istiyorum. Bunun bir parçası olmak İstiyorum.»

Kamyon karanlıkta sarsılarak ilerlerken bir an hepsi sessiz kaldılar.

Jorja başkalarının da kendi düşündüklerini düşünmekte olduğunun farkındaydı. Bir başka... üstün zekânın varlığını bilmek, insanoğlunun mücadelesini bambaşka gösteriyordu, insanın o sonu gelmez çabası, üstün olmaya, başkasını kendine köle etmeye dönük uğraşları, bir felsefeyi diğerinin yerine kabul ettirmek için kan dökmeden, acı vermekten kaçınmaması şimdi övle-sine küçük ve boşuna görünüyordu ki! O dar, kuvvete dönük felsefelerin hepsi kesinlikle yıkılacaktı. İnsanın birliğine dayalı dinler belki kalacak, ama herkesi kendi dinine çevirmeye düşkün olan bölücü dinler herhalde tutunamayacaktı. Anlatması zor, hissetmesi kolay bir biçimde, tıpkı Sandy'nin dediği gibi, uzaylıların varlığı insanoğlunu koca bir aile haline getiriyordu. Tarihte ilk

kez olarak her birey, iyi, sevgi dolu bir ailenin saygısına hak kazanıyordu. Kral da, hükümet de veremezdi bunu insana.

Gökten bir şey gelmişti. Ve tüm insanlar yükselebilirdi. «Aydede,» diye mırıldandı Marcie.-Başını annesinin boynuna dayamıştı. «Aydede, aydede.»

' . Jorja ona, «Her şey yolunda, tatlım, hatırlamanı sağlayacağız,» demek istiyordu. «Artık unuttuğun şeyin ne olduğunu biliyoruz. Onu hatırladığın zaman, korkulacak bir şey olmadığını göreceksin. Harikulade bir şey olduğunu anlayacak ve güleceksin.» Ama bunları söylemedi Jorja. Albayın esiri durumunda oldukları sürece, mutlu son konusunda fazla iyimser değildi. Brendan Cronin, «Ben daha fazlasını hatırlıyorum,» dedi. «Banketten inip gemiye, doğru yaklaştığımızı hatırlıyorum. Pırıltılı bir amber gibi duruyordu-Tepemde jetler uçarken oraya ağır adımlarla yaklaştım. Başkaları da benimle geliyorlardı,- Sen de, Faye... sen de Ernie... Dom ve Ginger de. Ama gemi

— 794 —

— 482 —

ye kadar benimle yalnız Dom ve Ginger geldi. Oraya, vardığımızda bir kapı bulduk... yuvarlak bir kapı... açıldı...»

Jorja bankette durduğunu, gemiye yaklaşımdan korktuğunu, bahane olarak da, Marcie'yi korumak isteğine sarıldığını hatırladı. Brendan'ı, Dom'u ve Ginger'i seyrederken bir yandan haykırıp onları uyarmak, durdurmak, bir yandan da yüreklendirmek geliyordu içinden. Üçü altın gemiye yaklaşmış, yanında dolaşmaya başlamışlardı. Başka herkes banketten inip yüz metre kadar doğuya koşmuş, onları gözden

kaybetmemeye uğraşıyordu. Kapıyı Jorja da görmüştü. Yuvarlak bir ışık halkası.

Brendan alçak sesle, «Üçümüz kapının önünde biraraya geldik,» derken sesi alçak olmasına rağmen iyi duyuluyordu. «Dom, Ginger ve ben. Oradan... bir şey çıkacak sanıyorduk. Ama çıkmadı. İçerde... değişik bir ışık vardı... rüyalarımda gördüğüm o harikulade altın ışık... yatıştıran, rahatlatan, zorlayan ışık bizi her nasılsa çekiyordu. Korkuyorduk. Tanrım, nasıl da korkuyorduk! Ama helikopterlerin gelmekte olduğunu da sesinden anlıyorduk. Hükümet görevlileri buraya indikleri anda işi ellerine alır, bizi geriye iterlerdi. Oysa biz olayın parçası olmakta kararlıydık. Hem o ışık! Öylesine...»

«içeri girdiniz,» dedi Jorja.

Brendan, «Evet,» diye karşılık verdi.

Sandy, «Hatırlıyorum,» dedi. «Evet. içeriye girdiniz.

Üçünüz birden girdiniz.»

Anının büyüklüğü onları eziyordu, insan ırkının ilk temsilcileri, ilk kez olarak insan ya da doğa eliyle yapılmamış bir yere ayak basıyordu. Bu an, tarihi ebediyen «önce» ve . «Sonra» diye ayıracak bir andı. Bunu hatırladıkları anda bellek engeli tümüyle yıkıldı, herkes bir an sessiz kaldı.

Kamyon bilinmeyen yere doğru ilerliyordu.

içerdeki karanlık çok derindi. Ama sekiz kişi şafağın sökmesine her zamandan daha yakındılar.

Sonunda Parker, «Ne oldu, Brendan?» diye sordu, «içeri girdiğinizde ne oldu üçünüze?»

ip köprü sayesinde basınca duyarlı alarm ■ izgarasını geçtiler. Arasına durup Jack'ın sihirbazlık torbasındaki kurnaz aletleri kullanarak Thunder Tepesinin elektronik güvenlik sistemini aştılar, sonunda ana giriş kapılarının karşısına'geldiler.

Sağdaki küçük kapı da ötekiler kadar sağlamdı. Ama Jack pek sarsılmamıştı. Yanında evrak çantası boyundaki SLICKS'İ getirmişti.

Sessizce çalıştılar. Ginger yaklaşan farlar var mı diye gözcülük ederken Dom feneri on tuşlu klavyeye tutuyor, Jack kapıyı açacak tuşların hangileri olduğunu deneme-yanılma yöntemiyle saptamaya uğraşıyordu.

Dört dakika geçmeden Ginger'ih arkasından bir hışırtıyla hava kurtulmasf

— 484 —

sesi duyuldu. Dönüp baktığında, küçük kapının geriye kayıp açılmış olduğunu gördü. Dom şaşkınlık içinde gerilemiş, Jack kıçüstü oturmuştu. Ginger yardım etmeye çalıştığında, Jack öna kapının fazla hızlı açıldığını, SLICK'in çubuğunu çıkarmaya vakit bırakmadığını, çubuğun koptuğunu gösterdi.

Ama kapı açıktı. Alarm falan da çalmıyordu. Dört metre boyunda, üç metre enindeki beton bir tünelin içi floresanla aydınlatılmıştı. Tüne! sola kıvrılıyor, bir başka çelik kapıda son buluyordu.

«Burada bekleyin,» dedi Jack. Tünele girip çevresine baktı.

Ginger, Dom'un yanında'durmaktaydı. Planın yakalanıp rehine olmalarını gerektirdiğini biliyordu, ama aynı zamanda ilk tehlike belirdiğinde içgüdüsel olarak kaçmaya başlayacağını da farkındaydı. Dom onun düşüncelerini sezmiş olmalıydı. Kolunu onun omzuna sardı, hem kaçmasını engellemeye, hem ona yalnız olmadığını hissettirmeye çalıştı.

Bir iki dakika sonra, hâlâ sirenler başlamayınca, Jack tekrar fırtınanın altına çıktı. Kapıdan üç metre ayrılıp onların yanına geldi. «Tünelin karşı köşelerinde iki gözlem kamerası,» dedi.

Dom, «Seni gördüler mi?» diye sordu.

«Sanmıyorum. Çünkü dönüp hareketlerimi izlemiyorlardı. Herhalde iç kapıyı açabilmek için dış kapıyı kapamak şart. Onu kapayınca da kameralar çalışmaya başlıyor. Duvar ışıklarına takılı gaz tüpleri de gördüm. Anladığıma göre dış kapı kapanınca kameralar sana şöyle bir bakıyor, beğenmezlerse, ya bayıltıcı gaz ya da daha tehlikeli bir şeyler kullanarak yere yıkıyor.»

Dom, «Yakalanmaya hazırız ama köstebek gibi gazlanmaya değil,» dedi.

Jack, «İç kapıyı açmadan dış kapıyı kapamayacağız,» diye görüşünü açıkladı.

«Ama dedin ki buna imkân...»

Jack şaşı gözünü kırparak, «Belki bir yolu vardır,» deyip güldü.

İlk iş olarak torbalarını bir kenara çekip üzerini karla örterek sakladılar. Jack bu teknoloji servetine artık ihtiyaçları olacağını sanmıyor, ağırlıktan kurtulmak istiyordu, ikinci iş olarak. Dom, Ginger'i havaya kaldırdı, Ginger bir bıçakla kameraların kablolarını kesti, onları izlemez hale getirdi. Alarmin çalmasını yine boşuna beklediler... çalmadı.

Jack dış kapıyı açık tutarak onları iç kapıya yürüttü.

«Bunun kilit klavyesi falan yok. SLICKS'in bozulmasının bir zararı olmadı yani.»

Ginger ürkek ürkek, «Burada konuşmamız doğru mu?» dedi. «Mikrofon falan yok mudur?»

«Vardır ama dış kapı kapanmadan çalışacağını sanmam. Herhalde bilgisayarı çalıştırıp izin belgesi kontrolünü başlatan dış kapının kapanması. Şu kapının ardında bir nöbetçi olsa bile, sesimizi bu kalın, çeliğin ardından duyamaz. Bağırsak bile duyamaz.» Jack bunları yine de fısıltı tonunda söylüyordu. Kapının

yanındaki, cam panoyu işaret etti. «Açmanın tek yolu bu. Sekiz yıl önce ben askerden ayrılırken bunları takmaya yeni yeni başlıyorlardı. Cama

— 798 —

avucunu dayıyorsun ,güvenlik bilgisayarı parmak izleri™ okuyor, içeri girme yolkin varsa kapı açılıyor.»

«Ya girme yetkin yoksa?» diye fısıldadı Dom.

«Gaz tüpleri.»

Ginger, «O halde nasıl açacaksın?» diye sordu.

«Aça ma m.»

«Ama dedin ki...»

«Bir yolu olabilir, dedim. Gerçekten de olabilir.» Dom'a bakıp gülümsedi. «Sen herhalde açabilirsin.»

Dom eski hırsızın yüzüne bir deliye bakıyormuş gibi baktı. «Ben mi? Ciddi misin sen? Ne anlarım ileri güvenlik sistemlerinden?»

«Hiçbir şey,» dedi Jack. «Ama yüzlerce kâğıttan ayı duvardan koparıp çevrende dansettirecek gücün var. Bir sürü sandalyeyi havaya kaldırıp numaralar yaptırarak gücün de var. Neden şu kapının mekanizmasına uzanıp açamazdın ,onu anlamıyorum.»

«Ama yapamam. Nasıl yapılacağını bilmem.»

«Düşün. Konsantre ol. Tuzluğu kaldırırken ne yaptınsa onu yap.»

Dom başını şiddetle iki yana salladı. «Gücü kontrol edemiyorum. Nasıl çığrından çıktı, sen de gördün. Ya burada da kudurursa öyle? Sana, Gin-ger'e zarar veremem. Belki bilmeden gaz tüplerini çalıştırır, hepimizin ölümüne neden olurum. Olmaz, olmaz, fazla tehlikeli.»

Bir an sessiz durdular. Dışarda rüzgâr hâlâ ısıklar çalıyordu.

Jack konuştu. «Dom, eğer denemezsen içeriye ancak tutuklu olarak gireriz.»

Dom inadını sürdürüyordu.

Jack tekrar dış kapıya yürüdü. Ginger de onu izlemeye çalıştı. Gidiyor sanmıştı. Ama Jack tünelin ağzına varınca durdu, elini kapının yanındaki düğmeye uzattı.

«Bu düğme ısıya duyarlı, Dom,» dedi. «Eğer kapıyı açmaya çalışmazsan, buna basar, dış kapıyı kapatırım, burada tuzağa kısıılırız. O zaman bilgisayarın yetki tarama mekanizması harekete geçer. Kameraların çalışmadığı anlaşılınca alarm çalar, güvenlik görevlileri koşar gelirler.»

«Buraya gelişimizin bir nedeni yakalanmaktı,» dedi Dom.

«Önce etrafa bir bakmak, sonra yakalanmak istiyorduk... eğer mümkünse.»

«Eh... yalnızca yakalanmaya razı olmak zorundayız.»

Tünelin sıcaklığı açık kapıdan dışarıya kaçıyordu. Solukları yine duman tüt-türmeye başlamıştı. Bu dumanlar, iki erkeğin kavga etmekte olduğu izlenimini güçlendiriyordu. Ama bu kavga fiziksel bir kavga değil, irade kavgasıydı. Ginger ikisinin arasında dururken, kimin kazanacağı konusunda hiç kuşku duymadı. Dom Corvaisis'e, tanıdığı her insandan daha fazla hayranlık duymaktaydı. Bunun nedeni bir bakıma, hem Anna Weiss'in kararlı ataklığına, hem Jacob'un alçakgönüllü utangaçlığına sahip olmasıydı, iyi yürekli bir i-nsandı. Kendi tarzında... olgun bir kişiliği vardı. Ginger ona hayatını bile emanet edebilirdi. Zaten etmişti bile. Ama bu kavgayı Jack Tvvist'in kazanacağını biliyordu. O kazanmaya alışkındı. Oysa Dom, kendisinin de pekâlâ bildiği gibi, iki yaz önce yeni başlamıştı kazanmaya.

Jack, «Eğer bizi göremezlerse kesinlikle gaz verirler,» dedi. «Belki yalnızca bayıltırlar. Ama belki de, güvenli olsun diye siyanit veya öldürücü bir sinir gazı kullanırlar. Giysilerimizden geçebilen bir şey. Çünkü gaz maskesi takmadığımızdan emin olamazlar.»

, Dom, «Blöf mü yapıyorsun?» diye sordu. «Acaba?» «Bizi öldürmezsin.»

«Karşında profesyonel bir suçlu olduğunu unutma.» «O eskidendi. Artık değilsin.»

«Hâlâ kara bir yüreğim var,» diyerek sırttı Jack. Bu sefer suratında korkunç bir ifade, gözlerinde hain bir pırıltı vardı. Ginger içinden, acaba dediği yapılsın diye hepimizi gerçekten öldürür mü, diye merak etti.

Dom, «Ama ölmek bu planda yok,» dedi. «Her şeyi berbat eder.» . «Senin yardımı reddetmen de planda yok. Tanrı aşkına, Dom... yap şunu!»

Dom kararsızdı. Ginger'e baktı. «Mümkün olduğu kadar geriye git.» Ginger, Jack Tvvist'in yanına geçti.

Jack, eli hâlâ düğmede, konuştu. «Dom, eğer kapı açılırsa hemen geç. İçerde bir nöbetçi olmalı. Kapının açılmasına şaşacaktır. Çünkü bilgisayar çalışmıyor. Onu çabucak yere yıkabilirsen, ben hemen arkada olur, herifi sustururum. O zaman tesise girme şansımız artar, yakalanmadan önce görülecek ne varsa görürüz.»

: Dom başını salladı, tekrar iç kapıya döndü. Çerçeveye baktı, elini çelik kanada dayadı, parmaklarını eski kasa hırsızları gibi hafif hafif kıpırdattı, sonra parmak izi okuyan cam levhaya baktı!

Jack elini düğmeden uzaklaştırdı, dışardaki karlı dünyaya baktı. Ginger'e, Dom'un duyamayacağı bir sesle fısıldadı'. «Sanki dev şimdi fasulye sırığından inecek, bizi ezecek gibi hissediyorum.»

Ginger bu adamın onları tehlikeye atmak niyetinde olmadığını o zaman anladı. Herhalde dış kapıdaki nöbetçilere götürürdü onları. Teslim olurlardı. Ama deminki tehlikeli ifadesi öyle İnandırıcıydı ki!

Birden iç kapının hışırdayarak açıldığı duyuldu. Bunu başaran Dom olduğu halde, kendi de şaşırmış, içeri dalacağı yerde geriye sıçramıştı. Bu yanlışını hemen farketti, bir sıçramada eşiği aştı, kapının ardındaki yeraltı dünyasına daldı.

Daha Dom içeri girerken Jack de dış kapıyı kapama düğmesine basmıştı. Sonra yazarın peşi sıra atıldı. Ginger de onları izledi. İçerde mücadele ve silah sesleriyle karşılaşacağını

— 487 —

— 801 —

sanıyordu. Oysa hiçbirini duymadı. Beton tünelden içeriye adımını attığında, duvarları kayalardan oluşmuş bir başka tünelde buldu kendini. Doğal bir mağara.

Işıklar yukardaki delikli asma tavana takılmıştı. Yirmi metre eninde, en az otuz metre boyunda bir koridordu burası. Büyük kapıların oradan başlıyor, ilerde görünen asansörlere doğru gidiyordu. Kapının üç metre içerisinde bir nöbetçi masası vardı. Beton yere çimentoyla tutturulmuş bir masa. Üzerinde zincirle bağlı bir kayıt defteri yatıyordu. Bekçi defteri. Onun yanına, bazı dergilerin son sayıları konmuştu. Bilgisayar ekranı da vardı. Ama görünürlerde nöbetçi falan yoktu.

Koca koridor tümüyle boştu. Kabir gibi sessizdi burası.

Sarkıtlardan damlayan su sesi bile yoktu. Gİnger içinden, herhalde Üçüncü Dünya Savaşında kullanılacak milyarlık bir tesiste ne su damlar, ne fareler dolaşır, diye düşündü.

Jack, «Nöbetçiler olmalıydı,» diye mırıldandı. Sesi kaya duvarlarda hafifçe yankılandı.

Dom ürpererek, «Peki şimdi?» dedi. Besbelli gücünü bu kadar çabuk konsantre edebilmiş olmasına hâlâ şaşıyordu.

Jack, «Bir terslik var,» dedi. «Ne olduğunu bilmiyorum. Ama nöbetçi olmaması... bir terslik var.» Kayak tulumunun başlığını arkaya itti, fermuarı birkaç santim indirdi. Ötekiler de aynı şeyi yaptılar. Jack alçak sesle, «Burası kargo alma yeri,» dedi. «Kamyonlar gelip yük indiriyor. Tesisin ana bölümü alt katta olmalı. Gerçi... bu boşluktan hoşlanmıyorum ama... herhalde aşağıya ineceğiz.»

Ginger, «ineceksek çeneyi keselim de inelim,» dedi, tünelde ilerledi.

Jack'in iç kapıyı kapadığını duydu.

Thunder Tepesinin derinliklerine doğru yürüdüler.

Korku

Uyuyan bir kedinin yanından geçen fareler kadar sessizdiler. Ayak sesleri yine de kaya duvarlarda yankılanıyordu ama... pek fazla değildi. Ayak sesinden çok fısıltıya, gizli bir komplonun sesine benziyordu yankının sesleri.

Dom'uh tedirginliği artmaktaydı.

Birkaç büyük asansörün önünden geçtiler. Asansörler yirmi metre eninde ve boyunda, dev, platformlardı.

Köşedeki hidrolik şaft, açık tabanları yükseltip atçaltmak için kullanılıyor olmalıydı. Sonra daha küçük yük asansörlerinin önünden geçtiler. Bunlar deminkilerden küçüktü. Uçak indirip çıkaramazlardı. Ama yine yük asansörü oldukları belliydi. Sonunda bir çift normal asansörün önüne geldiler.

Jack düğmeye basmadan önce. Dom bir anı daha hatırladı. Öncekiler gibi bu seferki de şimdiki zamanı silecek kadar güçlüydü. 6 temmuz gecesinin en önemli olayını hatırlamıştı. Ayın önce beyazken sonra kırmızı olmasını, sonra ay olmadığıнын anlaşılmasını, uzay gemisinin inişini. Basit, silindir biçimindeydi. Dikkate değer bir yanı yoktu. Çirkindi bile hatta. Ama Dom bu geminin burada biten yolculuğunun bu dünyadan başlamadığını hemen sezmişti.

O yaz başka bir dünyadan gelme bir uzay gemisiyle temas ettiklerine Jack'le Ginger'i inandırması zor olmadı. Ne gördüklerini onlara hatırlattığı anda, onların bellek engeli de Dom'un ki kadar hızla yıkıldı. Yüzlerinde bir dehşet, korku, sevinç ve umut ifadesi belirdi.

«İçeriye girdik,» dedi Ginger şaşkın bir sesle.

Jack, «Evet,» dedi. «Sen, Dom ve Brendan.»

Ginger bu sefer, «Ama... içerde bize ne olduğunu tam hatırlayamıyorum,»* dedi.

Dom, «Ben de,» diye ona katıldı. «O bölüm daha canlanmadı. Kapıdan girdiğimiz ana kadar her şeyi hatırlıyorum. O altın ışığı... sonra... boşluk.»

Dom şimdi anlıyordu. Ginger de anlamıştı. Pazar günü Elko Havaalanında birbirlerine öylesine güçlü bir yakınlık duymalarının nedeni belliydi. O uzay gemisine birlikte'girmişlerdi. Onları ebediyen birbirine bağlayan bir şeyi'pay-.taşmışlardı.

«Gemi burada... Thunder Tepesinde,» dedi Ginger.

«Öyle olmalı.»

Dom da ona katıldı. «Hükümet bu yüzden o çiftçilerin toprağını geri aldı. Tesisin alanını genişletmeleri, gemiyi getiren kamyonu kimse görmesin d'r yeydi.»

«Öyle... ama olup biteni neden saklasınlar?»

Dom, «Bilmiyorum,» diye fısıldadı, sonra asansörün düğmesine bastı. «Belki öğreniriz.»

Asansör hafif bir uğultuyla geldi, ikinci kata indiler, inişin ne kadar uzun sürdüğüne bakılırsa, tesisin üst katıyla onun altındaki katın arasında çok kalın bir kaya tabakası vardı.

Sonunda kapılar açıldı, otuz metre çapında kocaman, yuvarlak bir hole çıktılar. Sahte tavandan sarkan ışıklar buraya soğuk bir aydınlık yayıyordu. Kaya duvarların dibine garip garip madeni kulübeler sıralanmıştı.

Bunların pencerelerinden taşan ışık daha sıcaktı. Ama yalnızca iki tanesinde ışık vardı. Geri kalanı karanlık ve ölü görünüyordu.

Tesis'in en garip yanı da böyle bomboş ve ıssız olmasıydı. Bu kat da üst kat kadar sessizdi. Ne nöbetçi, ne personel, ne çalışma sesleri. Mağaralar biraz serindi... akşamın bu saatinde belki herkes yatacakları yere çekilmiş olabilirdi. Ama yine de birkaç kişi olmalıydı ortalıkta. İnsanlar çalışmıyorsa, o zaman müzik duyulmalıydı. Televizyon sesi olmalıydı. Kumar oynanmalıydı. En azından... uzaklardan gelmeliydi bu sesler.

Ginger aşırı hafif bir sesle, «Ölmüş mü hepsi?» dedi. Jack de alçak sesle, «Söyledim ya... bir terslik var,» diye fısıldadı.

Dom önündeki ahşap kapılara doğru çekildiğini hissediyordu. Kapılar üç kaft boyunca vardı. Enleri de yirmi metreye yaklaşıyordu. Dom sezgilerinin kendine rehberlik etmesine izin verdi. Peşinde Ginger ve Jack'le, elinden geldiği kadar sessiz, dev ahşap kanatlardan birinin içine oturtulmuş daha küçük kapıya yürüdü. Açıkta küçük kapı. İçerdeki ışık, ana mağaradakine göre daha parlaktı.- Dom kanadı daha da çekmek üzere uzandı,

birden içerden sesler duyarak elini çekti. Bir süre dinledi, ierdekilerin iki kişi olduğunu anladı. İki» erkek. Sözleri anlaşılmıyordu. Dom ger! dönmeyi düşündü... ama içinden bir ses, eğer yakalanmadan önce bu odayı görmesi gerekiyorsa, en iyi fırsatını bu olduğunu fısıldadı. Küçük kapıyı tutup ardına kadar açtı, içeriye yürüdü.

Gemi oradaydı.

Ginger elini göğsüne dayamış, sanki yüreğinin yerinden fırlamasını önlemeye çalışıyordu.

Ahşap kapıların gerisindeki mağara çok büyüktü. Altmış metre boyundaydı. Eni de yer yer otuz metreyle kırk metre arasında değişiyordu. Tavanı-yüksek, kubbe gibiydi. Taş taban yontulmuş, düzlenmiş, çukur yerlerine beton, doldurulmuştu. Yerdeki yağ izlerine bakılırsa, bir zamanlar taşıt deposu olarak kullanılmıştı burası. Girişin sağında, duvar dibinde, yine küçük kulübeler sıralanıyordu. Karavan gibi, küçük pencereli, madeni kapılı evcikler. Bir düzine kadar. Eskiden belki personelin çalışma ya da yatma yeri olarak kullanılmışlardı ama şimdi araştırma laboratuvarına evrilmişlerdi. Üzerlerindeki levhalarda çeşitli yazılar okunuyordu: KİM.LAB, KİM.KÜTÜP., PATOLOJİ, BİO LAB., BİO. KÜTÜP., FİZİK 1, FİZİK 2, ANTROPOLOJİ... uzaktakiler okunamıyordu. Bu kulübelerin önünde çalışma masaları ve iri makineler de göze çarpmaktaydı Bir röntgen makinesi, büyük bir spektrograf... Boston Memorial Has-tanesindeki tıpkısı... ve Ginger'in tanımadığı başka cihazlar. Sanki birisi? kaldırımında sergi açmış, yüksek teknoloji aygıtları satıyordu. Yapılması gereken araştırmalar o kadar çoktu ki, sığmıyordu hiçbir yere. Buna da şaşılacak bir şey yoktu. Hele neyin incelendiği düşünülürse.

Başka bir dünyadan gelen gemi, giriş kapısının solundaydı. Ginger'in birkaç dakika önce hatırladığı gibiydi. Yasak anı ilk kez yüzeye çıktığında, böyle hatırlamıştı Ginger o gemiyi. Silindir biçiminde, boyu on beş yirmi metre arasında, çapı beş metre kadar, iki ucu yuvarlak. Yerden yükseltmek için altına bir buçuk metre yüksekliğinde çelik payandalar koymuşlardı. Dokta onarıma alınmış denizaltılar gibi. 6 temmuz gecesine göre tek eksiği, sonradan kırmızıya dönüşen o amber ışıktı. Görünen bir itme sistemi, pervanesi falan yoktu. Tıpkı Ginger'in hatırladığı gibi düzdü gövdesi. Şurasında, üç, metrelik bir çizgi halinde sıralanmış çukurluklar vardı madenin üzerinde-Yumruk sığacak kadar. Bunların amacı belli değildi. Şu tarafta da dört ayrı yarıküreye benzeyen çıkıntılar vardı. Yarım kavun gibi. Bunların da neye

— 490 —

yaradığı belli değildi. Sağında solunda yarım düzine kadar daha yuvarlak çıkıntı vardı. Kim; çöp kutularının kapağı kadar, kimi mayonez kavanozunun ağzından bile küçüktü. Yükseklikleri sekiz dokuz santimi geçmiyordu. Esrarengiz-çıkıntılar. Bunların dışında, eskime ve aşınmalar dışında, upuzun kıvrımlı gövdenin yüzde doksan sekizi düzgündü. Ama bu gösterişsiz haline rağmen, Ginger'in ömründe gördüğü en ilginç şeydi. Genç kadının içi aynı anda hem korku, hem sevinçle doluyordu. Bilinmeyenden korkuyor, bir yandan da coşuyordu.

Uzay gemisinin açık duran kapısına bir merdiven dayanmıştı. O merdivenin dibine konmuş masanın başında iki adam oturmaktaydı. Daha etkileyici olanı, kırk yaşlarında, ince bir adamdı. Kıvırcık siyah saçlı, kıvırcık sakallıydı. Koyu renk pantolon, koyu renk

gömlek ve iaboratuvar ceketı giymişti. Diğerinin üzerinde askeri üniforma vardı. Ceketinin düğmelerini iliklememişti. Sakallı arkadaşından on yaş kadar büyük, yapılı biriydi. Konukları görünce sessiz kaldılar... sandalyelerinden kalktılar... ama nöbetçilere mi seslensin-ler, alarm ziline mi koşsunlar, pek bilemediler, ikisi de Dom, Jack ve Ginger'e--İlgiyle bakıyor, onların uzay gemisine tepkisini seyrediyorlardı. Bunlar bizi bekliyormuş, diye geçirdi Ginger içinden. Bunu anlamak onu kaygılandırmalıydı, ama kaygılandırmıyordu. Gemiden başka hiçbir şey ilgilendirmiyordu Ginger'i. Dom sağında, Jack solundaydı. Birlikte silindir geminin en yakın ucuna ■ilerlediler. Ginger'in yüreği daha bu odaya girdiği anda hızla atmaya başlamıştı ama şimdikinın yanında o hiç kalırdı. Gövdeye bir kol boyu uzaklıkta durdular, yüzlerinde tapınmaya çok benzeyen bir İfadeyle baktılar.

Gövdede incecik zerreler çarpıp çizmiş gibi izler vardı. Sanki kozmik toz bulutlarından geçerken insanoğlunun henüz tanımadığı moleküller etkilemişti onu. Çizikler, vuruklar da yok değildi. Bunlar yapılış dizaynından olamazdı. Yeryüzünün havasından ve sularından daha sert koşullar içinden geçerken olmuşa benziyordu. Rengi yüzlerce aside girip çıkmış, yüzlerce yangından kurtulmuş gibi, gri-siya'nla amber kahverenginin karışımıydı.

O güçlü yabancılığı dışında Ginger'i en çok geminin eskiliği etkiledi. Oysa belki birkaç yıl önce yapılmış, ışıktan hızlı gelmişti Elko Bölgesine. Belki atıldıktan, birkaç ay sonra, 6 temmuz gecesi inivermişti. Ama bunun pek böyle olduğunu sanmıyordu, inancının nereden geldiğini bilemiyordu gerçi. Selki sezgi... ama bu geminin çok eski olduğundan emindi. Uzanıp soğuk

madene dokunduğunda, parmaklarını ağır ağır o yaralı yüzey üzerinde gezdirdiğinde, kendini bir tarihi eser karşısında hissetme duygusu giderek arttı. Ne kadar uzun bir yoldan gelmişlerdi. Ne kadar uzun... Dom'la Jack de onu izleyip gövdeye dokundular. Dom derin, titrek bir soluk aldı. Çıkardığı, «Ahhhh,» sesi, herhangi bir kelimedenden daha ifadeliydi.

Ginger, «Babamın bunu. görebilmesini ne kadar isterdim,» dedi. Hayalci jacob'ü hatırlamıştı. Başka dünyaların, uzak zamanların hikâyelerine bayılan jacob'u.

— 808 —

Jack, «Keşke Jenny daha uzun yaşasaydı,» dedi. «Birazcık daha uzun...»

Ginger birden, Jack'in aynı şeyi demek istemediğini anladı. Jenny'nin bu gemiyi görmesi değildi onun istediği. Bu olaylara yetişmesini isteyişi, Bren-dan'la Doni'un onu tedavi edecek yeteneği kazanmış olmasındandı. Noel günü ölmemiş olsa, belki onun yanına dönerlerdi... tabii eğer Thunder Tepesinden. sağ kurtulabilirlerse... Harap olmuş beyin dokusunu iyileştirir, onu komadan çıkarır, kocasının sevgi dolu kollarına geri döndürebilirlerdi. Bunu anlamak Ginger'i fena halde sarstı, inanılmaz olayın tüm etkilerini hafsalası almamıştı henüz. Buydu onu sarsan.

Askeri üniforma giymiş şişman adamla laboratuvar gömleği giymiş sakallı adam da masadan gemiye doğru yaklaşmışlardı. Sivil olanı, Jack'la Ginger in ha lâ muayene etmekte oldukları gövdeye ellerini dayadı. «Bir tür alaşım,» dedi. «Bu dünyada yapılabilen her çelikten daha sert. Elma da sert.. Ama çok hafif ve şaşılacak kadar esnek. Siz Dom Corvaisis'siniz.»

«Evet,» dedi Dom. Yabancıya elini "uzattı. Bu nezaket Ginger'i şaşırtabilirdi. Ama yumuşak sesli bilim adamıyla askerin düşman olmadıklarını o da hissetmişti.

«Adım Miles Bennell. Bunu inceleyen ekibin başıyım... harikulade bir olay. Bu da General Alvarado. • Thunder Tepesi komutanı. Size. yapılanların beni ne kadar üzdüğünü ifade etmek kolay değil. Bu konu birkaç kişinin sırrı olmamalı. Bütün dünyaya ait bir şey. İstediyimi yapabilecek gücüm olsa, dünya yarın öğrenirdi bunu.»

Bennell, Jack'le Ginger'in ellerini de sıktı.

Ginger, «Bazı sorularımız...» diyecek oldu.

Bennell, «O sorulara cevap almaya da hakkınız var,» dedi. «Öğrenebildiğimiz her şeyi söyleyeceğim size. Ama herkes toplanana kadar beklemek daha iyi olur. Ötekiler nerede?»

«Hangi ötekiler?» diye sordu Dorri.

Ginger, «Yani moteldekiler mi?» dedi. «Onlar bizimle değil.»

Bennell gözlerini şaşkınlıkla kırıştırdı. «Yani çoğu Albay Falkirk'in elinden kaçmayı başardı mı?»

«Falkirk mi?» diye patladı Jack. «Bizi buraya o mu getirdi sanıyorsunuz?»

Bennell iyice şaşırmıştı. «Falkirk değilse... kim o zaman?»

Dom, «Biz kendimiz geldik,» dedi. ¹

Ginger hem Bennell'in, hem de General Alvarado'nun yüzündeki şoku gördü, iki adam şaşkın gözlerle birbirlerine baktılar, sonra yüzlerinde hafif bir umut ışığı belirdi.

Alvarado, «Herhalde depo güvenliğini atlattığınızı söylüyor olamazsınız,» dedi. «Buna imkân yok!»

Bennell arkadaşına, «Jack'in dosyasını okumamış mıydın?» diye sordu. «Rang-er eğitimini ve sekiz yıldır hayatını nasıl kazandığını hatırla.».

Jack başını iki yana salladı. «Tüm alkışlar benim değil. Evet, gerçi sı

— 492 —

nırdan geçmemizi ben sağladım. Aradaki alanı da aşırıttım, İlk kapıdan da soktum... ama İçeriye girmemizi sağlayan Dom oldu.»

«Dom mu?» Bennell şaşkın gözlerini yazara çevirmişti.

«Ama siz güvenlik sistemlerini nereden bilebilirsiniz?

Meğer ki... ah, tabii! Şu şaşılasi garip gücünüz!

Lomack'in evinde geçirdiğiniz o tecrübeden beri, Cronin motele geldiği gün ortaya çıkan ışıktan beri, herhalde o gücün dışardan gelmediğini keşfetmeye zaman buldunuz- Kendi içinizde olduğunu sonunda anladınız, değil mi?»

Bennell'in bu sözlerinden Ginger, moteldeki konuşmalarının gerçekten dinlendiğini anladı. Aynı zamanda, Jack'in gelişinden sonra lokantada yaptıkları strateji toplantılarının duyulmadığını da öğrenmiş oldu. Yoksa Bennell uyguladıkları tuzluk deneyini de bilirdi. «Evet,» dedi Dom. «Gücün içimizde olduğunu biliyoruz. Brendan'la bende. Ama... nereden geliyor, Doktor Bennell?»

«Bilmiyor musunuz?»

«Gemiye girdiğimiz zaman olan bir şeyle ilgili herhalde. Ama hatırlayamıyorum. Siz biliyor musunuz?»

«Hayır,» dedi Miles Bennell. «Tam anlamıyla bilemem. Üçünüzün gemiye girdiğiniz biliniyordu. Ama orada başınıza... garip bir şey geldiğini bilmiyorduk. Siz dışarı çıkarken, DERO birliklerini ve gözlemci bilim adamlarını getiren helikopterler de yeni geliyordu. Kimse sizin

içerde iki dakikadan fazla kaldığınızı sanmamıştı. Gözaltına alındığınızda da İçerde size önemli bir şey olduğunu söylemediniz. Yalnızca bir bakındık, dediniz sanıyorum. Kolaylık olsun diye, tutuklandığınız anda uyutuldunuz, hemen Sükûnet'e geri götürüh dünüz. Yani fikrinizi değiştirip bize ne olduğunu anlatmaya karar verdiyseniz bile, fırsat bulamadınız.» İnce bilim adamı heyecanlanmıştı. Uzun parmaklarını kıvrırcık siyah sakalı arasından kaydırarak konuşuyordu. «Olayı örtbas etme kararı alınıp da gören her sivilin beynini yıkama yolu seçildiğinde, tanıkların hepsinden uzun boylu bilgi almaya vakit kalmadı. Aslında siz bir kefe uyutulduktan sonra hiç uyandırılmadınız. Hemen ilaç programına alındınız, belleğiniz silinmeye başladı. Gizlilik -politikasına karşı oluşumun nedenlerinden biri de buydu. Sizden bilgi almadan beyninizin yıkanması... bence yalnız haksızlık ve zulimlik olmakla kalmıyor, aynı zamanda potansiyel veri kaynaklarının budalaca ziyarı oluyordu.»

Ginger geminin açık duran kapısına doğru baktı. «Şimdi içine girsek belki bellek engelinin son etkileri de silinir.» «Yardıma olabilir,» dedi Bennell.

Jack de gemiye bakıyordu. «80 numaralı otoyola ineceğini nereden bildiniz?»

«Evet,» diye atıldı Dom da. «Hem niye gizli tutmak istediler?»

Jack, «Ya içinde gelen yaratıklar?» diye sordu.

«Tanrım, evet!» dedi Ginger. «Onlar nerede? Ne oldu onlara?»

— 811 —

General Alvarado onların sözünü kesti. «MHes'in dediği gibi, cevapları nasılsa alacaksınız, çünkü buna hakkınız var. Ama daha önce, acil bir durum var.» Dom'a döndü. «Eşyaları yerinden kaldırıp havadan ışık yaratabildiğine

göre herhalde elektronik güvenlik sisteminden geçmek sana pek sorun olmamıştır. Madem kl girmeyi basardın, aynı gücü kullanıp başkalarının girmesini engelleyebilirsin. Yapabilir misin acaba? Patlamaya dayanıklı kapıları ve öteki küçük kapıyı biz hazır olana kadar açtırmayabilir misin?»

Dom bu sorular karşısında tıpkı Ginger kadar şaşırılmıştı. «Belki,» diye kekeledi. «Bilemiyorum.»

Bennell generale baktı. «Bob, eğer albayı dışarda tutarsan, bu hareket fitili ateşlemekle bir. VİGİLANT'ı kendisinden başka kimsenin işletemeyeceğini biliyor. İçeriye giremezse... olay onun gözüne büyük gibi görünecektir. Hepimizin enfekte olduğuna daha çok inanacaktır.» «Enfekte mi?» Ginger'in sesi tedirgindi.

Alvarado, «Albayın inancına göre bizler... yani siz, ben, Miles, hepimiz... her nasılsa yabancı yaratıklar tarafından ele geçirilmişiz,» dedi. «Birer kukla durumuna düşürülmüşüz. Artık insan değilmişiz.»

Jack, «Bu çılgınlık!» dedi.

Ginger daha da tedirginleşerek, «Bunun doğru olmadığı'nı biz elbette ki biliyoruz,» dedi. «Ama böyle olduğunu sanmak için bir neden var mı?»

Miles Bennell, «Başlangıçta, evet, küçük bir neden vardı,» diye açıkladı. «Ama yanlışmış. Doğru değil. Şimdi anlıyoruz ki zaten de olamazmış, insanoğlunun tipik kuşkuculuğu... her şeyi en kötüye yorması. Daha sonra açıklarım.»

Ginger ondan hemen açıklamasını işlemek üzereyken General Alvarado, «Lütfen soruları erteleyin,» dedi.

«Fazla zamanımız kalmadı. Şu anda herhalde Falkirk buraya dönüyordur. Arkadaşlarınızı yakalamış olarak...»

Dom, «Hayır,» dedi. «Onlar bizden önce yola çıktılar.

Gittiler çoktan.» Alvarado, «Albayı asla azımsamayın,»

diye ögüt verdi. «Ama mesele şöyle. Eğer Dom gücünü kullanır da kapıları kapatır, Falkirk'ı içeri almazsa, belki hikâyeyi kamuoyuna açıklamanın bir yolunu bulabiliriz. Çünkü Falkirk buraya dönerse... korkarım şu ya da bu şekilde kan dökülecektir.»

Kapının dışında bir kıpırdama olduğu Ginger'in dikkatini çekti, içeriye Jorja, Marcie, Brendan... sonra da ötekiler girdiğinde sesli bir soluk kurtuldu ağzından.

«Çok geç,» dedi Miles Bennell. «Çok geç.»

= o =

Thunder Tepesindeki deponun girişine vardıklarında yedi tanıkla Parker Faine kamyonundan indirilip küçük madeni kapının önüne getirildiler. Teğmen Horner'in elindeki makineli, kaçma ya da karşı koyma konusundaki her türlü niyeti engellemeye yetiyordu.

_. 813 —

Leland, DERO'nun diğer askerlerini Shenkfield'e yolladı. Stefan Wyca-zik'i işaretli bir mezara gömecekler, yeni emirleri bekleyeceklerdi. Ama Le-iand'dan yeni emir falan gelecek değildi. Hayatta olmayacaktı ki emir versin! Birliğin tüm adamlarını feda etmeye gerek yoktu. Horner'le kendisi yeterdi tutukluları kontrol etmeye... ve depoyu havaya uçurmaya. Leland'ın yardımcısı olduğu için bu sorumluluğu sırtlamak Horner'in talihsizliği idi. Horner'le ikisi, yanlarında sekiz ' tutukluyla birlikte ikinci kata İnip orta holü geçtiler, Alvarado'yla Bennell'in beklemekte olduğu mağaraya yürüdüler. Leland geride durup, önce tutukluların geçmesi için yol verirken içerdeki diğer tanıkları da gördü. Corvaisis, Weiss ve Twist. Buraya nasıl girebildiklerini bilmiyordu ama beklentilerinin tersine bütün grubun istediği yerde toplanmış olması içini büyük bir sevinç doldurdu.

Horner'i tutukluları izlemek üzere bıraktı, kendisi hızla asansörlere döndü. Zavallı Tom'a bir daha asla güvenemezdi. Bulaşma olmuş kimselerle yalnız bırakıldığına göre...

Leland elinde hafif makineliyle küçük asansörlerden birine binip aşağıya, üçüncü kata indi. Karşısına çıkanı öldürmekte kararlıydı. Kalabalık bir grup halinde saldırırlarsa, silahı kendine çevirecekti. Kendisini değiştirmelerine izin vermeyecekti. Çocukluğundan, yeniyetmeliğinden beri annesiyle babası hep onu değiştirmek, kendilerine benzetmek istemişlerdi.

Kiliselerde kendinden geçip ağlayan, bağırان, kendini kırbaçlayan, Tanrı korkusu içinde yaşayan biri yapmak istemişlerdi. Annesiyle babasının çabalarına karşı koyduğu gibi, şimdi de değiştirtmeyecekti kendini. Ömrü boyunca hep peşindeydiler zaten. Şu ya da bu kılıkta. Kimliği ve gururuyla buraya kadar vardıktan sonra artık kendisine ulaşmalarına asla İzin vermezdi.

Thunder Tepesinin en alt katı, erzak, cephane ve patlayıcı deposuydu. Personel ikinci katta yatıp kalkar, çoğu da orada çalışırdı. Ama günün her saatinde, en azından birkaç işçiyle bir nöbetçi bulunurdu alt katta da. Leland asansörden inip orta hole adım attığında bodrumun bu gece boş olduğunu görüp sevindi. General Alvarado, Leland'ın emirlerine uymuş, herkesi yatağına yollamıştı.

Herhalde Alvarado böyle davranmakla, kendisinin ve adamlarının insan olduğuna Leland'ı inandırmayı ummuştu. Ama Leland böyle bir numarayı yutacak adam değildi. Kendi annesiyle babası da normal insan gibi davranmayı becerirlerdi. Gülümserler, tatlı tatlı konuşurlar, sevgiden söz eder, yeminler ederlerdi... tam siz inanıp gerçekten sevdiklerini, iyiliğinizi istediklerini

düşünmeye başladığınızda, birden değişir, gerçek yüzlerini gösterirlerdi. Ya kayışı, ya delikli ping-pong raketini ortaya çıkarıverirlerdi. Dayaklar hep Tanrı adına atılırdı. Leland Falkirk böyle insanlık numaralarını kolay yutmazdı. Normal tenin altında insanlık dışı bir varlık beklemeyi çocukluğunda öğrenmişti.

Orta holden cephaneliğin patlamaya dayanıklı kapısına yürürken sinirli sinirli sağa sola, tepede, ışıkların arasından görünen karanlığa bakıyordu. Ço

— 495 —

cıkken ona verilen cezalardan biri de, penceresiz kömür mahzenine uzun süre hapsedilmektir.

Leland sol elini kapının yanındaki cam panoya bastırdı, kapı açıldı. Otomatik ışıklar hemen yandı, içerde sekiz metre yükseklikte duvarlar oluşturan sandıklar diziliyordu. Kurşunlar, el bombaları, mayınlar, diğer tahrip araçları. Kapının hemen sağında, yirmi sırt nükleeri çivilere asılmıştı; Tek eksiklikleri primer detonatörleri ve biner patlayıcılarıydı. Detonatörler duvar dibindeki çekmecelerde saklanıyordu. Kapının sol tarafında, kurşun astarlı dolaplarda, biner paketler savaş gününü beklemekteydi.

DERO eğitimine çeşitli nükleer silahları tanımak da dahildi. Dolaptan parçaları aldı, duvar askılarından iki sırt bombası indirdi, sekiz dakikada montaj işini tamamladı. Çalışırken gözleri sinirli bakışlarla kapıya dönüp duruyordu, iki bombanın da saatini ön beş dakikaya ayarlayıp çalıştırınca, ilk kez rahat bir soluk aldı.

Makineliyi omzuna taktı, kollarını iki sırt nükleerinin kayışlarından geçirdi. Her birinin ağırlığı otuz kiloydu, ikisini de kaldırıp kasa odasından çıktığında korkunç ağırlığın altında kambur yürüyordu.

Cephane odasının kapısına varıncaya kadar, başkası olsa iki üç kere durur, dinlenirdi. Bombaları yere bırakır, soluklanır, kaslarını bir dinlendirirdi. Ama Leland Falkirk yapmadı. Ağırılık sırtını ağrıtıyor, omuzlarını büküyor, kollarını sıızlatıyordu. Ama acı yoğunlaştıkça o daha mutlu oluyordu.

Asansörlerin bulunduğu orta holde bombaların birini yere bıraktı. Holün tam ortasına. Kaya duvarlara, granit" tavana mutlu bakışlarla baktı. Kaya tabakalarında en ufak bir kusur varsa... .ki mutlaka vardı... kolayca çökerdi burası. Yukardaki her şeyi de buraya düşürürdü. Dev mağaralar patlamaya dayansa bile, bu kata sığınmaya kalkan kurtulamazdı. Nükleer ısıyla buhar, olup atomlarına ayrıldıktan sonra, en iyi uyum sağlayan yabancı bir canlı bile kolay kolay kendini onaramazdı. Nükleer acı.

Kendi de kurtulamayacaktı. Ama bunu düşünecek, buna dayanacak cesareti olduğunu kanıtlamış olacaktı. Bir saniyenin ufacık bir parçası boyunca korkunç bir acı. Fena sayılmazdı aslında. Kayışla ya da delikli raketle dövülmek kadar kötü değildi bir kere.

Bombayı kayışlarından tutmakta olan Leland, dijital saatin üzerindeki ra-karrjlara gülümseyerek baktı, ilerlemeye başlamıştı zaman. Sırt nükleerlerinin en iyi yanı, bir kere şarj edildi mi, şarjın durdurulamamasıydı. Birisinin çıkıp patlamayı engelleyeceğinden korkmasına gerek yoktu.

Asansöre binip ikinci kafa çıktı.

— 816 —

Marcie'yi kucağında taşıyan Jorja dosdoğru Jack Twist'e yürüdü, onun yanında durdu, geminin üzerine oturtulduğu çelik iskeleye baktı. Çöken bellek engeli ve canlanan anılar onu bir bakıma bu manzaraya

hazırlamıştı ama gerçekte karşı karşıya gelince bir kere daha dehşete kapıldığını hissediyordu. Demin kamyonda olduğu gibi. Uzanıp gövdeye dokundu, yarı korku, yarı şaşkınlık, yarı sevinçten oluşan bir ürperti dolaştı vücudunda.

Marcie de, ya annesini taklit ederek, ya kendi içinden gelerek, ■ elini uzatıyordu.. Küçük eli gövdeye değdiğinde, «Aydede. Aydede,» dedi.

Jorja hemen, «Evet, yavrum,» diye fısıldadı ona. «Evet, tatlım. Düşüşünü gördüğün buydu. Hatırladın mı? Ay değildi düşen. Buydu. Ay gibi parlıyordu. Sonra kırmızı oldu, sonra da sarı.»

«Aydede,» dedi kız yavaşça. Minik elini geminin gövdesi üzerinde sağa sola kaydırdı. Sanki gövdedeki eskilik izlerini silmeye çalışıyor, kendi belleğinin üzerindeki bulutları da arındırmaya uğraşıyordu. «Ay düştü.»

«Ay değildi canım. Bir gemi. Çok özel bir gemi.

Filmlerdeki gibi bir uzay gemisi, tatlım.»

Marcie dönüp Jorja'ya baktı. Gerçekten baktı. Gözleri artık donuk değildi. Kendi içine bakmıyordu. «Kaptan Kirk'le Mister Spock gibi mi?»

Jorja gülümseyip ona sımsıkı sarıldı. «Evet, hayatım. Kaptan Kirk'le Mister Spock gibi.»

«Uzayda yürüyen adam gibi,» diye konuşmaya katıldı Jack de. Küçük kızın bir lüle saçını gözleri üzerinden kaldırdı. «Uzayda,» diye mırıldandı Marcie.

Kızın gözleri yine bulanıklaştı. Yeni aldığı haberleri düşünmek üzere ,bir kere daha kendi içine çekilmişti. Jack, Jorja'ya gülümsedi, «iyileşecek. Zaman alabilir ama sonunda düzelecek. Çünkü tutkusu hatırlama çabasıdan kaynaklanıyordu. Şimdi hatırlamaya başladı. Artık mücadele etmek zorunda değil.»

Jorja yanında Jack olduğu için güven duyuyordu. Onun sakın güveni Jorja'ya da bulaşıyordu. «Düzelecek,» dedi. «... Eğer buradan sağ olarak, belleğimiz yerinde kurtulursak.»

«Kurtulacağız. Şu ya da bu şekilde.»

= o =

Parker'i gördüğü anda Dom'un yüreğini sıcacık duygular doldurdu, iri yapılı ressamı kucakladı, «Sen buraya nasıl düştün, dostum?» diye sordu.

Parker, «Uzun hikâye,» dedi. Yüzünde, gözlerinde beliren ifade, bu uzun hikâyenin büyük kısmının hiç de hoş olmadığını belli ediyordu.

Dom, «Başını bu kadar belâya sokmak İstememiştim,» diye mırıldandı.

Parker uzay gemisine baktı. «Seçme şansım olsa bile dünyada kaçırmazdım.» . ■ . ■ . ,

«Sakalına ne oldu?» ,

— 497 —

F. : 32

Parker eliyle uzay gemisini gösterdi. «Böyle konuklar geliyorsa... traş olmaya değer.»

= o =

Ernie uzay gemisinin çevresinde dolaşıyor, bakıyor, dokunuyordu. Faye ise Brendan'ın yanında kalmıştı. Kaygılanıyordu Brendan için. Aylar önce inancını kaybetmişti papaz. Ya da kaybettiğini sanmıştı. O da aynı derecede kötüydü. Bu gece de Peder Wyczazik'i kaybetmişti. Bu son darbe, içinde büyük bir boşluk oluşturmuştu.

Gözleri gemide, «Faye,» dedi. «Gerçekten harika, değil mi?»

«Evet. Ben hiçbir zaman başka dünyaların hikâyelerine meraklı değildim. Ne anlama geleceğini hiç

düşünmemiştim... Meğer her şeyin sonu, yepyeni bir şeyin başlangıcıymış. Harikulade ve yeni.»

«Ama Tanrı değil,» dedi Brendan. «Oysa yüreğimin 'içinden... belki o. çıkar diye umuyordum.»

Faye onun elini tuttu. «Parker'in Peder VVycazikden sana getirdiği mesajı hatırlamıyor musun? Kamyonda anlatmıştı sana. Peder VVycazik ne olduğunu biliyordu. O gece neyin indiğini anlatmıştı. Anlamak onun inancını daha da perçinliyordu.»

Brendan acı acı gülümsedi. «Ona göre, her şey inancı perçinlerdi.»

«O halde senin İçin de öyledir,» dedi Faye. «Tek ihtiyacın zaman. Özerinde düşünmek için zaman. Sonunda Peder VVycazik'in açısından bakacaksın. Çünkü... sen farkında değilsin ama birçok bakımdan ona çok benziyorsun.»

Brendan şaşırarak Faye'e baktı. «Hiç benzemiyorum. Onu tanı mıyorsun. Ben onun yarısı kadar bile papaz sayılmam. Yarısı kadar İnsan da sayılmam.»

Faye gülümseyip onun yanağını sevgiyle sıktı.

«Brendan, bize Peder Wycazik'i anlattığın zaman ona nasıl hayranlık duyduğun belliydi. Ona sandığından çok benzediğin de belliydi. Henüz gençsin, Brendan. Daha öğreneceğin çok şey var. Ama Peder Wycazik'in yaşına geldiğinde, sen de onun kadar insan, onun kadar papaz olacaksın. Hayatının her günü ona bir şükran olacak.»

Genç papazın yüzündeki umutsuzluğun yerine belli belirsiz bir umut geldi. Dudakları titredi, sesi çatladı.

«Sen... gerçekten böyle mi düşünüyorsun.» «Öyle olduğunu biliyorum,» dedi Faye. Brendan kolunu sarıp onu kucakladı, Faye de ona sarıldı.

=z O =

Ned'le Sandy kollarını birbirinin beline atmış, gemiye bakıyorlardı, ikisi de konuşmuyordu. Bir şey söylemeye gerek yoktu çünkü. Ya da Ned'e öyle geliyordu. Derken Sandy söylenmesi gereken bir şey söyledi. «Ned, eğer buradan sağ kurtulursak... bir doktora gitmek istiyorum. Şu uzman jinekologlardan bi-

— 820 —

rine. Dünyaya bir bebek getirmek için elimden geleni yapmak istiyorum.» . «Amer-- sen hep... sen hiçbir zaman...»

«Çünkü dünyayı o kadar sevmiyordum,» dedi Sandy alçak sesle. «Ama şimdi... kendi soyumuz karanlıkların ötesine gidebildiği zaman bizim bir parçamız da aralarında olsun istiyorum. Öteki dünyalara gidip yabancılarla tanıştıklarında... o olağanüstü yabancılarla... bununla gelenler gibi. Çok İyi bir anne olacağım, Ned.»

«Olacağını biliyorum.»

Miles Bennell geri kalan tanıklarla Parker Faine'in odaya girdiğini görünce, Dom Corvaisis'in güçlerini kullanarak Falkirk'i Thunder Tepesi dışında tutma umutlarından vazgeçmişti. Artık yalnızca kemerine soktuğu .357 Magnum'a güvenebilirdi. Midesine baskı yapıyordu silah. Laboratuvar gömleği saklıyordu onu.

Leland'ın en az yirmi adamla geleceğini sanmıştı.

Tanıkların peşi sıra odaya Horner'le bir düzine askerin gireceğine inanmıştı. Ama bir tek Horner vardı. Elinde makineli silahıyla. Onu kullanmaya hazır olarak.

Block'lar, Sarver'ler, Brendan Cronin ve diğerleri ellerinde olmadan yıldız gemisine seğırtince Horner, «General Alvarado, Doktor Bennell... Albay Falkirk birazdan gelecek,» diye haber vermişti.

Bob, Miles'in hayranlık duyduğu bir cesaretle, «Buraya silahla girmeye nasıl cesaret ediyorsun?» dedi teğmene. «Be adam, parmağın tetikte kayşa, kurşun duvarlardan seker, hepimizi öldürür... seni de!»

«Benim parmağım asla kaymaz, efendim.» Horner âdeta Bob'u kışkırtıyordu.

Bob yutmadı. Sert bir sesle, «Falkirk nerede?» dedi.

«Efendim, albayın bazı işleri var. Sizi beklettiğı için özür diliyor. Hemen gelecek.»

«Ne işi var?» diye sordu Bob Alvarado. «Efendim, albay her işini bana söylemez.»

Miles için için, Falkirk'in şimdiden askerlerini alıp depo görevlilerini öldürmeye gittiğinden korkuyordu. Ama silah sesi duyulmadığına göre, henüz öyle bir tehlike yoktu.

Kendisi silahlıydı. Kozları tersine çevirecek bir fırsat kolluyordu. Ama Horner'e böyle gözükme işine gelmiyordu. Bu yüzden, yapılacak en mantıklı şey tanıklarla konuşmaktı. Tanıkların soruları pek boldu. Bazılarına cevap vermeye başlayabilirdi. Çoğunun CIGS'yi duymuş olduğunu anlayınca, komitenin bulgularını çarçabuk özetledi. Bunu gizlilik kararını açıklayabilmek için yapıyordu.

Sonra gemiyi anlattı. Onu ilk önce 22.000 mil ötedeki yörüngesinde dönen bir savunma uydusu görmüştü.

Ayın yanından çıkıp gelirken. Sovyetlerin

— 499 —

savunma uyduları çok daha ilkel olduğundan, onların uzay gemisini görmesi daha geç gerçekleşmişti... hiçbir zaman da tam anlamıyla saptayabilmiş değillerdi zaten. Gözlemciler önceleri gemiyi, dünyaya çarpmak üzere olan iri bir meteor ya da küçük bir asteroid sanmışlardı. Eğer yumuşak, gözenekli bir yapısı varsa, belki inerken yanardı. Ama eğer dünyanın şansı tutmaz da, meteorun

daha sert yapıda olduğu anlaşılsa... yine de bir umut vardı. Belki parçalanır, zarar vermeyecek boyda meteoritlere ayrılırdı. Dünyanın şansı büsbütün tersine giderse, gökte dolaşan bu kaya, nikel-demir içeriyorsa, o zaman parçalanmazdı. Büyük tehlike demekti böyle bir durum. Yo, herhalde suya düşerdi. Ne de olsa, dünya yüzünün yüzde yetmiş sularla kaplıydı. Suyu düşmesi az zarara yol açacak demekti. Meğer ki kıyıya yakın yere düşsün de yaratacağı tsunami dalgaları bir limanı mahvetsin. En kötü ihtimal de denize değil, karaya düşmesi, hem de kalabalık bir bölgeye düşmesiydi. Miles onlara, «Otobüs boyunda bir nikel ve demir karışımının saatte iki bin mil hızla New York'un ortasına indiğini düşünebiliyor musunuz?» dedi. «Bu ihtimal öyle korkunçtu ki, onu uzaktayken yok etmeyi, patlatmayı düşünmenize yol açıyordu.»

Olaydan birkaç ay önce, Yıldız Savaşları projesinin bir parçası olarak ilk uydular gizlice yörüngelerine yerleştirilmişlerdi, ilerde tamamlanacak Stratejik Savunma Şemsiyesi sisteminin onda birinden azını, oluşturuyordu bu ilk uydular. Nükleer savaşı önlemekte tek başlarına pek bir etkileri olamazdı. Ama birkaç İleri görüşlü dizayn mühendisi sayesinde, her uydunun yüksek manevra kabiliyeti vardı. Silahlarını dışarıya doğru çevirip tam bu tür bir uçan çöpe karşı gezegen savunması yapabileceklerdi. Son kuramlara göre dinozorların tükenmesine, dünyaya çarpan kuyruklu yıldızlar veya asteroidler yol açmıştı. Tedbirli plancılar, uyduların yalnız Sovyet roketlerine karşı değil, evrenin kendi kader roketlerine karşı da kullanılmasını öngörmüşlerdi. Bu nedenle, meteor dünyaya yaklaşırken o uydulardan birinin de pozisyonu değiştirilmiş, savunma için hazırlanmıştı. Uydunun fırlatacağı projektiller gerçi

nükleer değildi. Ama biraraya gelince meteoru parçalamaya yeteceği, tehlikenin giderileceği hesaplanıyordu.

«O sırada,» dedi Miles, «Yabancı cisme saldırıdan birkaç saat önce, son fotoğraflarını analizinde cismin çok yaratacak kadar simetrik bir biçimi olduğu anlaşıldı. Spektografik okumalar bunun meteordan daha garip bir şey olabileceğini gösterdi. Yapılan analiz hiçbir meteor analizine uymuyordu.-» Miles konuşurken tanıkların arasında dolaşmaktaydı. Bir elini yıldız gemisinin gövdesine dayadı. Aradan on sekiz ay geçtiği halde hâlâ huşu uyandırıyor bu gemi onda. «Her on dakikada bir yeni resimler çekilmesi emri verildi uyduya. Bir saat içinde, yaklaşan şekil daha belirgin hale geldi. Gemi olması ihtimali o kadar yükseldi ki, patlatmak göze alınamadı. Sovyetlere bu cisimden de, onu patlatmaya niyetlendiğimizden de söz etmemiştik. Etsek, savun — 500 —

ma uydularımızın fırlatıldım anlarıydı. Bu sefer Sovyet yüksek atmosfer radarlarını bilerek şaşırtmaya çalıştık, onlara elektronik gölgeler yolladık, geminin ilerleyişini görmemelerini sağladık, bu ziyareti sır. haline getirdik. Önce geminin dünya çevresinde yörüngeye oturacağını tahmin ediyorduk. Dosdoğru aşağıya gelmek niyetinde olduğunu çok sonra farkettik. Tıpkı kontrolsüz bir meteorun izleyeceği rotayı izliyordu ama yine bir dereceye kadar kontrollü gibiydi. Savunma bilgisayarları, çarpmanın Elko Bölgesinde yer alacağını bize otuz sekiz dakika önce bildirebildiler.»

Erme Block, «80 numaralı otoyolu kapatmaya yetecek kadar süre,» dedi. «Falkirk'le DERO'yu da, neredelerse oradan çağırmaya yetecek kadar.»

«Idaho'dan,» dedi Miles. «Güney Idaho'da eğitim manevraları yapıyorlardı. Bereket versin çok yakındaydılar. Ya da ne yazık ki diyebilirsiniz. Bakış açınıza bağlı.»

«Elbette ki sizin bakış açınızı çok iyi biliyorum, Doktor Bennell,» diyen bir ses duyuldu, Leland Falkirk sonunda kapıda belirmişti.

Miles Bennell'in göbeğindeki Magnum .357 koca bir top kadar büyükmüş gibi geliyordu ona, ama sapan kadar da yararsız.

"Ginger, Leland Falkirk'i ilk kez gördüğünde, gazete fotoğrafının ona ne kadar haksızlık ettiğini anladı. Adam yakışıklı, güçlüydü. Hem de daha korkunçtu. Elindeki hafif makineliyi Horner'in yaptığı gibi ateşe hazır durumda taşımıyordu. Kayıtsız bir tavırla sallıyordu yanında. Ama onun bu kayıtsızlığı Horner'inkinden korkunçtu. Ginger'e sanki adam böyle kayıtsız davranarak onları bir şey yapmaya kışkırtmak istiyormuş gibi geldi. Falkirk gruba yaklaşırken Ginger ondan bir koku alır gibi oldu. Bir nefret ve delilik kokusu.

Doktor Bennell, «Adamlarınız nerede, albayım?» diye sordu.

Falkirk yumuşak bir sesle, «Adam yok,» dedi. «Yalnızca Teğmen Horner ve ben. Kuvvet gösterisine gerek yok aslında. Durumu- mantıklı biçimde tartıştığımızda herkesi memnun edecek bir sonuca varabileceğimizden eminim.»

Ginger bu adamın kendilerini oyaladığına giderek daha çok inanıyordu. Sanki bir çocuktan albay. Sır saklayan bir çocuk. Hem sırrından zevk alıyor, hem başkalarının onu bilmeyişinden hoşlanıyordu. Doktor Bennell'in de albayın bu davranışına pek şaşıldığını, hatta bundan kuşkulandığını sezdi.

Albay saatine bakarak, «Devam edin konuşmanıza,» dedi. «Sözünüzü kesmiş olmayayım. Herhalde Doktor Benneli'e sormak istediğiniz binlerce soru vardır.»

Sandy, «Benim bir tane var,» diye atıldı. «Doktor, bu gemiyle... gelen kimseler nerede?»

«Öldüler,» dedi Bennell. «Sekiz kişiydiler. Ama buraya varmadan hepsi ölmüşlerdi.»

Ginger'in yüreğini büyük bir üzüntü doldurdu.

Diğerlerinin de yüzlerinden

— 825 —

aynı duyguları paylaştıkları belliydi, Parker'le Jorja'nın ağızlarından inilti kur tuldü. Sanki bir dostlarının ölüm haberini almışlardı. Ned, «Nasıl öldüler?» diye sordu.

«Ne sebepten?»

Bennell ikide bir Albay Falkirk'e göz atarak konuştu.

«Önce onlarla ilgili, birtakım şeyler bilmeniz gerekiyor.

Örneğin, niçin geldiklerini. Gemilerinde kendi türleriyle ilgili hemen hemen tüm bir ansiklopedi sayılacak kadar bilgi bulduk. Kùltürlerinin nasıl geliştiğı, biyolojileri,

psikolojileri... bizim videodisk-lere benzeyen bir şeylere

kaydedilmişti hepsi. Oynatacak makineyi bulmamız iki

hafta, nasıl çalışacağını keşfetmemiz bir ay sürdü. Ama

baktık ki makine çalışır durumda. Koşulları düşünürseniz

bu şaşılacak şeydi, çünkü... neyse, sırayla gidelim.

Kısaca, o dlsketlerdeki. bilgileri hâlâ İncelemekte

olduğumuzu söyleyeyim. Göze hitap eden bir anlatım

var. Dil engeline rağmen o kadar çok şey İfade ediliyor

ki! Ama bir yandan yavaş yavaş onların dilini de öğ-

retiyor. Bu projede çalışan bizler kendimizi bu gemiyi

yapanlarla hemen hemen... kardeş gibi hissetmeye

başladık.»

Albay Falkirk yavaşça güldü. Alaycı bir sesle, «Kardeş,»

diye mırıldandı. Doktor Bennell ona aieş saçan gözlerle

baktı, sonra devam etti. «Onlar hakkında öğrendiklerimizi size anlatmam haftalar sürer. Yalnızca, çok eskiden beri uzay yolculuklarına başlamış bir canlı türü olduklarını söyleyeyim. Bu gemiyi fırlatırlarken kendi güneş sistemlerinde beş ayrı zeki canlı türünü bulgulamış, saptamışlar bile.»

«Beş!» dedi Ginger şaşkınlıkla. «Ama... galaksi hıncahınç canlı dolu olsa bile bu inanılmayacak kadar fazla. Onca yolu gitmek, ucsuz bucaksız uzaklıkları aramak gerektiği düşünülürse...»

Doktor Bennell başını evet anlamında salladı. «Ama bir yıldızdan diğerine yolculuk yapma olanaklarını keşfettikleri andan başlayarak, başka zeki, varlıkları bulmayı kendilerine kutsal bir görev saymışlar.» İçini çekti. «Bunu nasıl anladığımızdan emin olmak güç. Çünkü getirdikleri ansiklopedi çok zengin olmakla birlike, daha çok felsefeleri değil, fiziksel konuları anlatıyor. Ama> bizce kendilerini, evreni yaratan büyük gücün hizmetinde görüyorlardı...»

«Tanrı mı?» diye onun sözünü kesti Brendan. «Yani kendilerini Tanrı"nın hizmetinde mi görüyorlardı diyorsunuz?»

«Onun gibi bir şey,» diye karşılık verdi Bennell. «Ama yaymaya çalıştıkları dinsel bir mesaj değil. Yalnızca zeki varlıkların birbirini bulmasına yardımcı olmayı kendi kutsal sorumlulukları sayıyorlar, uzayın boşlukları ötesindeki zekâları birbirine bağlamaya çalışıyorlar.»

Falkirk tiksintiyle, «Bağlamak,» diye söylendi, tekrar saatine baktı. General Alvarado yavaşça sağa kaymış, albayın görüş alanının kenarına varmıştı. Bir adım daha attı.

Bennell'le Alvarado'nun Falkirk'le arasındaki gizli düşmanlık havası Gin-ger'i giderek daha tedirgin

ediyordu. Tam da anlayamıyordu bunun nedenlerini. Dom'a sokuldu, kolunu onun beline sardı.

— 827 —

Bennell albaya kaşlarını çatarak, «Bir armağan daha getirdiler,» diye devam etti. «Bunlar o kadar eski bir canlı türü ki, bizim psişik diye adlandırabileceğimiz birtakım yetenekler geliştirmişler. Tedavi yeteneği.

Telekinetik. Başka şeyler. Yalnız bu becerileri geliştirmekle de kalmamışlar, bunlara sahip «olmayan başka zeki bireylere geçirmeyi de öğrenmişler.»

«Geçirmek mi?» dedi Dom. «Nasıl?»

«Tam anlayamadık. Ama bu güçleri geçirebiliyorlar. Size olan da bes-îbelli' bu. Şimdi o güç sizde var... siz de başkalarına geçirebiliyorsunuz.»

«Gücü geçirmek mi?» Jack şaşırmıştı. «Yani Dom'la Brendan... bize... ya da kime islerlerse ona... verebilirler mi kendilerinde olanı?»

Brendan, «Ben verdim bile,» dedi. «Ginger, Dorn, Jack... siz Parker'in Peder Wycazik'ten getirdiği haberleri duymadınız, Chicagoda iyileştirdiğim o iki kişi... Emmy ile Vinton... şimdi ikisinde de o güçten var.» Falkirk karanlık bir sesle, «Yeni enfeksiyon kaynakları,» dedi. Parker, «Brendan beni de iyileştirdiğine göre, herhalde bende de çıkacak,» diye atıldı. «Er geç.»

Brendan, «Gerçi bence yalnız tedavi sırasında geçiyor olamaz,» dedi. «Tedavi yalnızca yakın bir temas... bu yüzden öyle görünüyor. İyileştirdiğin insanın dokularını onarırken her nasılsa gücü ona da veriyorsun.»

Ginger'in kafası yıldırım gibi çalışıyordu. Bu haber de yıldız gemisinin varlığı kadar sarsıcıydı. «Yani...

Tanrım... yani bizim yaratık olarak düzeyimizi yükseltmeye mi gelmişler? Ve o evrim başladı bile, öyle mi?» «Görünüşe göre öyle,» dedi Bennell.

Leland Falkirk tekrar saatine bakarak, «Lütfen, bu oyun artık can sıkmaya başladı,» diye söylendi.

Faye Block, «Hangi oyun?» diye sordu. «Neden söz ediyorsunuz, albay? Duyduğumuza göre hepimizi ele geçirilmiş falan sanıyormuşsunuz. Bu çılgın fikre nasıl inanırsınız?»

Falkirk katı bir sesle, «Numarayı bırakalım,» dedi. «Hepiniz hiçbir şey bilmiyormuş gibi görünmeye çalışıyorsunuz. Aslında her şeyi biliyorsunuz. Biriniz bile insan değilsiniz artık. Hepiniz... ele geçmiş durumdasınız. Bu masum numaralar, sizi bağışlamamı sağlamak için. Ama başaramayacaksınız. Çok geç artık.»

Ginger, Falkirk'in yaydığı çılgınlık havasından tiksinierek Bennell'e döndü. «Nedir bu enfeksiyon, ele geçme lâfları?»

«Bir hata.» Bennell bunu söylerken birkaç adım sola kaydı.

Ginger doktorun aslında albayın dikkatini o yanâ çekmeye çalıştığını anladı. Yani General Alvaradodân uzağa. Falkirk generali büsbütün göremez duruma geisin diye.

«Bir hata,» diye tekrarladı Bennell. «Ya da daha doğrusu... İnsanoğlunun tipik xenofobi'sinin bir örneği. Yabancılar karşı nefret ve kuşku duyma. Farklı olan herkese karşı. Size sözünü ettiğim videodisketleri ilk seyrettiğimizde,

— 503 —

DO uzaylıların güçleri, başka türlere geçirme isteğini ilk.öğrendiğimizde,.gördüğümüzü yanlış yorumlamışız besbelli. Önceleri, değiştirdikleri kimseleri sahipleniyorlar sandık. O vücuda yabancı bir bilinç sokuyorlar sandık. Bunca dehşet romanı ve filmi varken, bu da anlaşılabilir

bir paranoya herhalde. Elimizde parazil bir canlı türü mü var, diye kaygılandık. Ama o yanılgı, çok geçmeden düzeldi. Diğer disketleri seyredince, daha ince noktaları da öğrendik. Yanılmış olduğumuzu biliyoruz artık.»

«Benim öyle bir şey bildiğim yok,» dedi Falkirk. «Bence hepiniz ele ge-çirildiniz, sonra da o yaratıkların kontrolü altında, tehlikeyi küçük göstermeye çalışıyorsunuz. Ya da... belki o diskler sırf propaganda. Yalan dolan.»

«Hayır,» dedi Bennell. «Bir kere, o yaratıkların yalan söyleyebileceği kanısında değilim. Hem eğer bizi bu kadar çabuk ele geçirebiliyorlarsa, propagandaya ihtiyaçları olmazdı. Hele de... bizi değiştireceklerini haber veren bu ansiklopediyi hiç getirmezdiler.»

Ginger, Brendan Cronin'in bu konuşmaları herkesten daha dikkatle izlemekte olduğunu farkefti. Brendan, «Dinsel yaklaşım burada belki yerinde olmayabilir ama,» diye söze başladı. «...Eğer kendilerini Tanrı'nın hizmetinde görüyorlarsa... ve bize birtakım mucizevi armağanlar vermeye geliyorlarsa, o halde bunlara melek de diyebilirsiniz. Kutsamalar getiren melekler.»

Falkirk'ten sert bir gülüş fırladı. «Ah, bu harika, Cronin! Beni din silahıyla yakalayabileceğine gerçekten inanıyor musun? Beni! Ölmüş anamla babam gibi fanatik dinci olsam bile yine bu yaratıkları melek diye yutmazdım. Suratları bir kova dolusu tırtıla benzeyen melekler, ha?»

«Tırtıl mı? Neden söz ediyor?» diye sordu Brendan, Bennell'e; Bilim adamı anlattı. «Görünüşleri bizden farklı. Çok farklı. Gerçi iki kolları, iki ayakları var, o tamam. Ama benzerliklerimiz o noktada bitiyor, ilk bakışta iğrenç görünüyorlar. Hatta iğrençten de beter. Ama zamanla.... kendilerine göre bir güzellikleri olduğunu görebiliyor insan.»

Falkirk alay edercesine, «Kendilerine göre bir güzellikleri!» dedi. «Canavar onlar. Onları ancak başka canavarlar güzel bulabilir. Böylece g r    m  kanıtlamış oluyorsun, Bennell.»

Ginger'in Falkirk'e kar  ı duyduğu   ke, adamın elindeki makineliye rağmen ona iki adım yaklaşmasına yol a mı tı. «Seni sersem budala,» dedi. «G r n    lerinin ne önemi var? Asıl önemli olan, ne oldukları. Besbelli derin amaçlara sahip bir soy. Soylu amaçlara. Ne kadar farklı görünürlerse görün-s nler, onlarla ortak yönlerimiz, farklarımızdan daha çok. Babam sık sık, bizi hayvanlardan ayıran yalnız zek  değil, cesaret, sevgi, dostluk, merhamet ve anlayıştır, derdi. Kimbilir kaç milyar millik bu yolculuğa ba lamak için ne kadar cesaret gerekir, göremiyor musun?   te onlarla önemli ortak yanlarımızdan biri... cesaret. Sonra sevgi, dostluk? Onlara da sahip olmalılar. Yoksa yıldızlara ulaşan bir uygarlık kurabilirler miydi? Kurma çabasının nedeni ancak sevgi ve dostluk olabilir. Merhamet? Amaçları başka zeki türleri evrim merdivenin

— 830 —

daha. Üst basamaklarına çıkarmak. Bu herhalde merhamet gerektirir. Ya anlayış? Bu da apaçık cilada değil mi? Bizim korkumuzu, yalnızlı ımızı onlar da paylaşıyor. Anlamsız bir evrende ba ıbo  dolaşıyor olmaktan korkumuzu. O kadar payla ıyorlar ki, bu inanılmaz yolculuğa sırf bize rastlamak, yalnız olmadığımızı haber vermek için çıkıyorlar.» Birden Ginger bu   kesinin Falkirk'e kar  ı değil, insanoğlunun sık sık kendini mahvedecek şeyler yapmasına, yol açan o k r tutuma kar  ı olduğunu anladı. «Bana bir baksanıza,» dedi albaya. «Ben Yahudiyim. Bazıları benim kendilerinden farklı olduğumu ileri sürer. Onlar kadar iyi

olmadığımı, hatta tehlikeli olduğumu söylerler. Yok Yahudiler Hristiyan bebeklerin kanını içermiş, yok bilmem ne... bu saçmalıklara ancak kapkara cahiller inanır. Hasta ruhlu Yahudi düşmanlığıyla sizin bu inatçı direnişinizin ne farkı var? Siz de, tüm kanıtlara rağmen, bu yabancıların bizim kanımızı içmeye geldiklerine inanıyorsunuz. Rahat bırakın bizi, Tanrı aşkına. Bu sonsuz nefreti burada keselim. Şu anda keselim. Öyle bir kaderimiz var ki, nefrete yer bırakmıyor»

«Bravo,» dedi Falkirk ekşi bir sesle. «Çok güzel bir konuşma.» Bunları söylerken yerinde dönüp makineliyi General Alvarado'ya nişanladı. «Silahına davranma, general. Herhalde vardır bir silahın. Beni vurmana izin vermem. Görkemli alevler, içinde ölmeyi tercih ederim.» «Alevler mi?» dedi Bennell.

Falkirk sıırttı. «Evet, doktor. Hepimizi yutacak, dünyayı bu enfeksiyondan kurtaracak olan alevler.»

Bennell, «Tanrım!» dedi. «Fazla adam getirmeyisin bu yüzden. Gereğinden çoğunu feda etmek istemedin.» Alvarado'ya döndü. «Bob,, bu kaçık it herhalde nükleer odasına girdi.»

Ginger, Alvarado'nun da bu haber karşısında kendisiyle aynı duyguları' hissettiğini anladı. Adamın yüzü birden buruştu, kül rengine dönüştü.

«İki sırt nükleeri,» dedi Falkirk. «Biri hemen şu kapının dışında. Öteki alt kattaki orta holde.» Saatine bakıı. «Üç dakikadan az kaldı. Hepimiz duman olacağız. Beni değiştirmenize bile vakit kalmayacak, eminim. Bizden birini sizden biri yapmak ne kadar sürüyor? Herhalde üç dakikadan uzun sürer.» -

Birden Falkirk'in elindeki makineli canlanmış gibi havaya uçtu. Pençesinden öyle seri bir hareketle kurtuldu ki, parmaklarında kesikler oluştu, iki tırnağı koptu. Aynı

anda Teğmen Florner de kendi silahının elinden koparcasına havalandığını görüp bir çığlık attı. Ginger her iki silahın havada dolaşıp Er-nie Block'la Jack Tvvist'In ayakları dibine çatırtıyla düştüğünü gördü, iki erkek sevinç içinde eğilip silahları' kaptılar, Falkirk'le Horner'e nişan aldılar.

«Sen ml?» diye sorarak şaşkınlık içinde Dom'a döndü Ginger.

«Şey, galiba ben.» Dom soluk soluğaydı. «Bunu... yapabileceğimi bilmiyordum... mecbur olana kadar.

Brendan'ın insanları tedavi-ediş gibi yani.»

Doktor Bennell şaşkınlık içinde, «Ama önemi yok ki,» dedi. -«Falkirk üç dakika kaldı diyor.»

— 505 —

«iki,» diye düzeltti Falkirk. Kanayan elini avuçlamış, mutlu mutlu siriti-yordt. «Şimdi iki dakika.»

Alvarado, «Üstelik sırt nükleerlerinin şarjı durduruiamtyor,» dedk

Dom koşarken, «Brendan!» diye seslendi. «Sen şu. kapının dışındakine bak. Ben alt kata iniyorum.»

Alvarado, «Şarjı durdurulamaz ki!» diye tekrarladi. -

Brendan nükleer bombanın mekanizması başına diz çökmüştü. Saatin gösterdiği rakama bakınca yüzü kırıştı. Bir dakika elli üç saniye.

Ne yapması gerektiğini bilmiyordu, insanları tedavi etmiş, iyileştirmişti, evet. Biberlikleri de havada dolaştırmıştı. Boşluktan ışık bile yaratmıştı. Ama biberliklerin sonunda nasıl kontrolden çıktığını, sandalyelerin nasıl fırlayıp önce lokantanın tavanına, sonra da yere çarptığını hatırlıyordu. Bu bombanı detonatörüne ters bir şey yaparsa, insanüstü bir gücün ortaya çıkıp kendisini kurtaramayacağının farkındaydı. Bir dakika yirmi altı saniye.

Ötekiler de geminin bulunduğu mağaradan çıkmış, çevreye toplanmışlardı. Falkirk'le Horner hâlâ kontrol altındaydı. Hoş, silahlarını geri almaya çalışmaları için bir neden yoktu artık. Bombaya güveniyorlardı.

Bir dakika on bir saniye.

Brendan, Alvarado'ya, «Detonatörü parçalarsam...» dedi. «Toz edersem, acaba...»

«Hayır,» dedi general hemen. «Bir kere şarj edildi mi, detonatör kendi parçalanırken bombayı da otomatik olarak patlatır.» Bir dakika üç saniye.

Faye, Brendan'ın yanma çömeldi. «Fırlatıp çıkar onu bombadan, Brendan. Dom'un' demin o tüfekleri fırlattığı gibi.»

Brendan detonatörün saatinde durmadan değişen rakamlara baktı, tüm aygıtın bombadan nasıl fırlayacağını hayal etmeye çalıştı.

Bir şey olmadı.

Elli dört saniye.

= 0 =

Dom asansörün yavaşlığına küfrederek, kapılar açıldığı anda fırlayıp çıktı. Ginger de iki adım gerisindeydi. Orta holün orta yerinde duran sırf nükleerine koştu. Yüreği çarpıyor, midesi altüst oluyordu. Bombanın yanına diz çöktü, saati görür görmez, «Tanrım!» diye bir ünlem kurtuldu ağzından.

Elli saniye.

«Yaparsın,» dedi Ginger. Bombanın karşısına geçmiş, eğilmişti. «Yazgın senin.»

«Başlıyorum.»

— 833 —

Detonatör bombadan fırlayıp Dom'un eline uçtu. Saatin hâlâ işlemekte olduğunu görüyordu Dorn. Artık nükleer

patlama olmayacağını bildiği halde,, o saatin durdurulması gerektiğini hissetti. İradesiyle etkilemeye çalıştı saati. İbre 0:03 saniyede durdu.

0.03.

Sihirbaz rolüne hiç alışkın olmayan Parker bu ikinci kriz karşısında paniğe kapılmıştı.içindeki gücün tükendiğinden emindi. Tam kendine uyan bir

— 507 —

, «Seni seviyorum,» dedi, Ginger.

«Seni seviyorum.» Bunu söylemek Döm'u şaşırtmıştı.

Kırk iki saniye.

Elini bombanın üzerine doğru uzattığında, halkaların avuçlarında hemen belirdiğini hissetti. Kırk saniye.

Brendan ter içinde kalmıştı. , Otuz bir saniye.

Zorlandı, içinde var olduğunu bildiği sihiri harekete geçirmeye çalıştı. Halkalar avuçlarında alev alevdi, içinde o güç coşuyordu ama onu eldeki acil işe odaklayamıyordu. Durmadan neyin ters gidebileceğine kayıyordu aklı. Bir şey ters giderse sorumlusu kendisiydi. Bunu ne kadar çok düşünürse, içindeki mucizevi enerjiyi o kadar az yönlendirebiliyordu. Otuz dört saniye.

Yirmi, dört saniye.

Parker Faine iki kişinin arasından sıyrılıp Brendan'ın yanına çömeldi. «Gücenmeyin ama, peder, belki siz Cizvit olduğunuz için düşünme eğiliminiz ağır basıyor,» dedi. «Belki bunu içgüdülerinizle yapmanız gerekiyor. Bir ataklık, bir çılgınlık gerekiyor. Sanatçıların hep uyguladığı şey yani.» Detonatore kendi ellerini uzattı, «Fırla ulan orospu çocuğu!» diye haykırdı.

Tellerin, kopma sesi duyuldu, detonator yuvasından fırladı, dosdoğru Par-ker'in avuçlarına kondu.

. Çevrede sevinç çığlıkları, kutlamalar başlamıştı. Ama Brendan, «Saat hâlâ işliyor,» dedi. On bir saniye.

Parker neşeyle sırtarak, «işliyor ama artık bombaya bağlı değil,» diye karşılık verdi.

Alvarado, «Ama detonatörün içinde de geleneksel patlayıcı maddelerden var,» dedi.

yol seçti. John VWayne'ın eski Duke filmlerine yakışacak bir çığlıkla-.detona-törü olanca gücüyle mağaranın karşı duvarına savurdu. Sanki el bombası fırlatıyordu.

Mağaranın tâ karşı ucuna kadar vardırmayacağından emindi... inşallah yeterince uzağa gider, diye umuyordu.

Detonatör elinden ■ kurtulduğu anda kendini yüzüstü yere attı. Ötekiler çoktan aynı şeyi yapmışlardı.

= o =

Dom, Ginger'i öperken yukardaki patlamayı duydu. İkisi de yerlerinden sıçradılar. Dom bir an, Brendan'ın öteki bombadaki şarjı durduramadığını sandı. Ama sonra hemen anladı. Nükleer patlama olmuş olsa, tavan üstlerine göçerdi.

Ginger. «Detonatör,» dedi.

«Yürü haydi. Bakalım kimse yaralandı mı.».

Asansör yukarıya doğru emekliyordu. İkinci kata vardıklarında, orta.ho-lü depo görevlilerinden oluşan bir kalabalık doldurmuştu. Hepsinin elinde silahları vardı.

Savaş sesine tepki göstererek gelmişlerdi buraya.

Dom, Ginger'i elinden tutarak kalabalığın arasından geçti, Brendan't İlk bombanın başında bıraktığı yere ilerledi. Önce Faye, Sandy ve Ned'i, sonra Brendan't gördü. Sağ ve sağlam olarak. Jorja. Marcie.

Parker hemen sağında belirdi, onu da, Ginger'i de kucakladı. «Görmeliydiniz beni, çocuklar! Eğer Audie Murphy'nin yanında bir de' ben olsaydım, İkinci Dünya Savaşı altı ayda biterdi.»

Ginger, «Dom'un sana neden böyle hayranlık duyduğunu anlamaya başlıyorum,» dedi.

Parker kaşlarını kaldırdı. «Elbette, tatlım! Beni tanımak demek, sevmek demektir.»

Bir telâş çığlığı yükseldi. Dom yerinden sıçradı. Tüm tehlikenin bittiğine inanmıştı çünkü. Döndüğünde Falkirk'in kargaşalık arasında Jack'le Ernie'deh uzaklaşmış olduğunu, bir Thunder Tepesi görevlisinin tabancasını kapmış olduğunu gördü. Herkes ondan kaçmaya çalışıyordu.

«Tanrı aşkına, bitti artık, albay!» diye seslendi Jack.

«Bitti artık, Allah belânı versin!»

Ama Falkirk'in niyeti kendi özel kavgasını sürdürmek değildi. Elâ gözleri donuk bir çılgınlık ışığıyla parlıyordu.

«Evet,» dedi. «Bitti. Ama ben, sizler gibi değişmeyeceğim. Beni elde edemeyeceksiniz.» Kimse yanına ulaşmadan, kimse tabancayı telekinetik güçle elinden almayı akıl edemedi, namluyu kendi ağzına sokup tetiği çekti.

Ginger bir dehşet çığlığıyla başını, yere düşmekte olan cesetten uzağa çevirdi. Dom da çevirmişti başını. Onu iten, kanlı ölümün kendisi değil, bu budalaca, yararsız ziyandı. Hem de tam insanoğlu ölümsüzlük sırrının eşiğine gelmişken.

— 506 —

Yüceliş

Thunder Tepesi kadrosu mağarayı doldururken, çoğu daha önce hiç görmediği geminin çevresinde dolaşırken, Ginger, Dom ve diğer tanıklar Miles Benneli'nin peşi sıra geminin içine giriyorlardı.

İçerde bir olağanüstülük yoktu. Dışı kadar sıradandı.-Bu inanılmaz yolculuğu sağlayacak makine ve teçhizat da görünmüyordu. Miles Bennell anlattı. Bu gemiyi

yapanlar, insanoğlunun anladığı anlamdaki makine düzeyini aşmışlardı. Geminin içi bir tek uzun odaydı. Gri, silik, boş bir hali vardı. 6 temmuz gecesi gemiyi dolduran o sıcak altın ışık... yani Brendan'ın rüyalarında hatırladığı ışık, şimdi ortalarda yoktu. Yalnızca bilim adamlarının kolaylık olsun diye taktığı ampuller vardı. Tek kablo üzerine dizili.

Bu boşluk duygusuna rağmen sıcak bir havası vardı İçerinin. Çekiciydi. Bir sihiri vardı. Garip ama bu oda Ginger'e babasının Brooklyn'deki kuyumcu dükkânının arkasındaki çalışma odasını hatırlatıyordu. O odanın duvarlarındaki tek süs bir takvimdi. Eşyaları da ucuz, eski, kullanılmıştı. Çirkindi. Silikti. Ama Ginger'in gözünde orası da sihirli bir odaydı. Çünkü Jacob. orada pek çalışmaz, bir kitap alıp köşeye çekilir, Ginger'e de yüksek sesle-okurdu. Bazen esrarengiz bir roman olurdu okuduğu. Bazen bir fantazi olur, cinlerden, büyücülerden söz ederdi. Bazen öteki dünyalarla ilgili, pazen korku romanı, bazen casus romanı olurdu. Jacob okurken sesinde titreşimli, hipnotize edici bir ton bulunurdu. Çirkin çalışma odasının gerçeği silinir, Ginger saatlerce kendini Sheriack Holmes'la esrar çözüyor, Hobbit'lerle serüven yaşıyor, Jim ve Will'le karnaval geziyor sanırdı. Jacob'un çalışma odası ilk bakışta sanıldığı gibi değildi. Bu geminin o odaya benzer yeri de yoktu ama... göründüğü gibi olmayışı benziyordu. Silik görünümünü altında doğaüstü sırlar saklayan bir yerdi.

iki duvar boyunca dörder tane tabut gibi kutu sıralanmıştı. Yarı saydamdı kutular. Sütlü mavi bir renkte, kuvarz gibi bir maddeden yapılmışa benziyordu. Miles Bennell'in anlattığına göre, yolcular uzun yolculuk boyunca bu yataklarda, yarı uyuşuk durumda yatmışlardı. Aradan geçen her elli yılda, bir dünya yılı

kadar yaşlanmışlardı. Onlar rüyalarına dalmışken, otomatik gemi boşlukta ilerlemiş, birtakım sensorlarla, tarayıcılarla, içinden geçtiği yüzbin-lerce güneş sisteminde hayat belirtisi aramıştı.

Her kutunun üzerinde, halka biçiminde iki çıkıntı olduğu Ginger'in dikkatinden kaçmadı. Bu halkalar, Dom'la Brendan'ın avuçlarındaki izlerin boyun-¹ daydı.

Ned, Bennell'e, «Buraya vardıklarında ölmüşlerdi demiştiniz,» diye hatırlattı. «Ama soruma cevap vermemiştiniz. Neden öldüler?»

— 509 —

«Zaman,» dedi Bennell. «Gemi de, aletleri de, iniş sırasında ve 80 numaralı otoyolun yanına konuş sırasında kusursuz çalışmayı sürdürdü ama içindeki yolcular buraya varmadan çok önce ölmüşlerdi.»

Faye, «Ama...» diye atıldı. «Elli yıla karşılık bir yıl yaşlandıklarını söylemiştiniz.»

«Evet. Haklarında edindiğimiz bilgilere göre, bizim standartlarımıza göre çok uzun ömürlü yaratıklar. Ortalama ömür beş yüz yıl falan gibi gözüküyor,» Marcie'yi kucağına almış olan Jack Twist, «Ama... Hey Ulu Tanrım!» dedi. «Elli yılda bir yıl yaşlanıyorlarsa, ihtiyarlıktan ölebilmek için tam yirmi beş bin yıldır yoldalardı demek.»

«Daha uzun,» dedi Bennell. «Bunca bilgilerine ve teknolojilerine rağmen, ışık hızını aşmanın yolunu bulamamışlar. Yani saniyede 186.000 mili. Bu gemi o hızın yüzde doksan sekizi kadar bîr hızda seyrediyormuş. 182.000 mil/saniye. Hızlı, evet... ama o mesafeleri düşününce pek hızlı sayılmaz. Onlara komşu olan bizim galaksimizin çapı 80.000 ışık yılı ya da 240.000 trilyon mil. Üç boyutlu galaktik diyagramlarla bize kendi dünyalarının yerini tam olarak göstermeye

çalışmışlar. Bizim galaksiden çıkıp onlarınkine girdikten sonra 31.000 ışık yılı daha uzaktaki bir yerden yola çıktıklarını sanıyoruz. Işık hızının hemen altında seyrettiklerine göre, yurtlarından 32.000 yıl kadar önce yola çıktıkları belli. Uyuşukluk halinde hayatları uzasa bile, 10.000 yıl önce ölmüş olmaları gerekir en azından.»

Ginger yine titremekte olduğunu hissetti. Gemiye ilk gördüğü zamanki gibi. Sütü mavi kutulardan en yakında olanına dokundu. Bu kutu onun gö-■zünde insanlıküstü bir merhamet ve anlayışın simgesiydi. Gösterilen fedakârlık akıl durduruyor, yüreği eziyordu. Evlerinin rahatını bile bile feda etmek, kendi dünyalarından ayrılmak, soydaşlarını bırakmak, bu kadar uzun bir yolculuğu sırf çok uzakta mücadele eden canlı türlerine yardım etmek için göze almak...

Benneii'in sesi konuştuğuça daha alçalıyordu. Şimdi artık kilisede konuşur gibiydi. «Yurtlarından yirmi beş bin ışık yılı uzakta öldüler, insanoğlu henüz mağaralarda yaşar, tarımın anahatlarını keşfetmeye çalışırken ölmüşlerdi onlar. Bu... inanılmaz yolcular öldüğünde, dünyanın tüm nüfusu beş.milyon kişi kadardı. Bugün New York'da yaşayanlardan daha az. Aradan geçen on bin yıl içinde, biz kendimizi pislikten kurtarıp titrek bir uygarlık oluşturmaya çalışır, her an mahvolmaktan korkarken, bu sekiz ölü durmaksızın bize doğru geliyorlarmış galaksinin kenarından.»

Ginger, Brendan'ın da aynı kutunun köşesine elini dokundurduğunu gördü. Gözlerinde yaşlar vardı genç papazın. Mesleğine girerken para peşinde koşmayacağına, sekse yönelmeyeceğine yemin etmiş, laik hayatın nice zevkini Tanrı'ya feda etmişti. Fedakârlığın ne demek olduğunu iyi biliyordu. Ama onun

yaptığı bu fedakârlıkların hiçbirisi, bu canlıların amaçları uğruna gösterdiği fedakârlıkla ölçülemezdi.

Parker, «Ama bu kadar uzaktaki zeki canlı türlerini bulma ihtimali öyle zayıf ki,» dedi. «Herhalde bu gemilerden pek çok yollamış olmalılar.»

«Yılda yüzlerce yolladıklarını sanıyoruz. Belki binlerce... bu gemi çıkıncaya kadar bu işi 100.000 yıldır sürdürmekteymişler. Dediğim gibi, bu onların dininden, inancından ve ırksal amacından kaynaklanıyor.

Keşfettikleri diğer beş canlı türü, kendi dünyalarına 15.000 ışık yılı uzaklıktaymış. Hem unutmayın, o uzaklıktaki bir yerde hayat bulunca da, bu keşfi 15.000 ışık yılı sonrasına kadar öğrenemiyorlar. Haberin vatanlarına ulaşması o kadar sürüyor. Adanmışlıklarının derinliğini, boyutlarını anlamaya başlıyorsunuz, değil mi?»

Ernie, «Gemilerden çoğu gidiyor, bir daha gelmiyordu herhalde,» dedi. «Başarıya da ulaşamıyordu. Çoğu sonsuz boşluklarda durmadan ilerliyor, içindekiler Ölüyordu. Bunların da öldüğü gibi.»

«Evet,» dedi Bennell.

Dom, «Ama yine de gidiyorlardı,» dedi. «Evet, yine gidiyorlardı.»

Ned, «Bunların soydaşlarıyla hiç yüzyüze gelemeyebiliriz,» diye akıl yürüttü.

Bennell, «İnsanoğluna bunların bize getirdiği bilgi v,e teknolojiyi öğrenip kullanabilmesi için yüz yıl zaman tanımamız gerek,» dedi. «Sonra aynı adanmışlığı

göstermeye hazır olabilmemiz için. de bir... bin yıl kadar tanıyın. İşte o zaman bir uzay gemisi fırlatılacaktır.

İçinde uyuşturulmuş durumda insanlar olacaktır. Belki bu arada bir yol buluruz, ya hiç yaşlanmazlar ya da çok daha yavaş yaşlanırlar. O geminin atıldığını görecektik

kadar yaşamak hiçbirimize kısmet olmaz. Ama atılacaktır yinede. Atılacağını yüreğimin içinden biliyorum. Sonra... atıldıktan 32.000 yıl sonra, bizim soyumuzdan gelenler oraya varacak, bu ziyarete cevap verecek, şu gördüğünüz adamların farkında olmadan yaptığı teması işaretleyecek.»

Şaşkın bir sessizlik içinde durdular, Benneii'in hayal ettiği şeyin büyüklüğünü kavramaya çalıştılar.

Ginger içinde anlatılmaz tatlılıkta bir ürperti hissetti.

Brendan, «Tanrısalsı çapta bunlar,» dedi. «Bizim konuştuğumuz... düşünce, planlama ve başarma... insan çapında değil, Tanrı çapında.»

Parker, «Bu yılki şampiyonluğu kimin kazanacağını çok daha önemsiz gösteriyor, değil mi?» diye sordu.

Dom ellerini, herkesin başına toplandığı kutunun üzerindeki halka çıkıntılara dayamıştı. «Bence bu canlıların yalnızca altı tanesi ölmüştü,» dedi. «O temmuz gecesinde gerçek anlamda ölmüş olanlar altı kişiydi.

Doktor Bennell. Gemiye girdiğimizde ne olduğunu hatırlamaya başlıyorum. Sanki bu iki kutuya doğru çağrıldık biz. İçinde yaşayan bir şey çağırdı bizi. Pek zayıf bir yaşamdı... ama tam ölmüş değildi.»

Brendan, «Evet,» diye ona katıldı. Yaşlar

yanaklarından süzölmeye baş-

— 511 —

— 841 —

lamıştı. «Hatta hatırladığıma göre altın ışık bu kutuların ikisinden çıkıyordu. Hem görünen, hem gizli bir çağrı içeriyordu. Gelip avuçlarımı bu halkalara dayamaya kendimi mecbur hissettim. Dayayınca da... o kapağın altında bir şeyin hayata umutsuzca sarılmış olduğunu hissettim. Kendi için değil... bir armağanı'bize geçirmek için. iletken halkaların iç kenarına kendi ellerini dayadı o

da... vermeye geldiği şeyi hana verdi. Ondan sonra öldü... nihayet. O anda içimdeki şeyin ne olduğunu tam bilmiyordum. Belki anlamak zaman alacaktı. Gücü nasıl kullanacağımı öğrenmek de öyle. Ama daha buna fırsat bulamadan yakalandık.»

Bennell, «Sağdılar, öyle mi?» derken sesinde şok ve hayranlık vardı. «Aslında sekiz cesedin durumuna bakarsak... ikisi çoktan toz olmuşlardı... ikisi iyice çürümüştü... belki bu kutular, içindeki ölünce kapandığı için. Dördünün durumu daha iyiydi, iki tanesi çok iyi korunmuştu. Ama aklımıza bir an için bile bunların...» . .

«Evet» dedi Dom. Emindi. Daha başka şeyler de hatırlamıştı. «Yaşamla ölüm arasındaydılar. Ama dayanıyor, armağanı geçirmeyi bekliyorlardı. Ben tabii sorguya çekileceğimi sanıyordum. Gemide neler olduğunu, anlatmamı isteyeceklerine inanıyordum. Ama hükümet, toplumu temasın şokundan korumayı öylesine kafasına takmıştı, bilinmeyenden o kadar çok korkuyordu ki... anlatacak fırsatı bulamadım.»

Bennell, «Yakında anlatacağız dünyaya,» dedi. ■

Brendan, «Ye dünyayı değiştireceğiz,» diye ekledi.

Ginger Sükûnet Ailesinin yüzlerine baktı, sonra Parker'le Bennell'e de baktı, kısa zamanda tüm kadın ve erkeklerin arasında doğacak bağlılığı hissetti. Evrim basamağında birlikte yukarıya sıçramanın, daha iyi bir dünyaya ulaşmanın getirdiği inanılmaz yakınlık, insanlar artık birbirine yabancı olma yacaktı. Dünyanın hiçbir yerinde, insanlık tarihinin şimdiye kadar olan bö -lümü bir karanlığın içinde yaşanmıştı. Şimdi yeni bir şafağın eşiğindeydiler, Ellerini çevirip kendi avuçlarına baktı. Cerrah elleri. Hayat kurtarmak için uzun yıllar boyunca nasıl çalışıp hazırlandığını hatırladı. Şimdi onca çalışma belki boşa gidecekti. Ama aldırmıyordu Ginger. İlaça,

ameliyata ihtiyaç duymayacak bir dünyayı düşünmek içini sevinçle dolduruyordu. Yakında, Dom armağanı kendisine geçirdiği zaman (zaten kendisi isteyecekti geçirmesini) Ginger de bir dokunuşta insanları iyileştirebilmeye başlayacaktı. Daha da önemlisi, o dokunmayla, insanlara kendilerini tedavi etme gücünü de geçirmiş olacaktı. İnsanlar için ömür süresi göz açıp kapayana kadar uzayacak,  yüz, dört yüz, beş yüz yıla çıkacaktı. Kazalar dışında, ölümün kara gölgesi silinecekti dünya ufuklarından. Anna'larla Jacob'lar artık kendilerini, çok seven küçük çocuklardan koparılıp alınmayacaktı. Kocalar lm yatağındaki genç karılarının başında yas tutmayacaklardı. Bitmişti bunların hepsi artık. Çok şükür. Uğursuzluklar bitmişti.

BİTTİ

"Dean Koontz büyük bir anlatım ustası... İşte sabaha kadar
elinizden bırakmayıp, ürpertiler içinde okuyacağınız
benzersiz bir roman..."

— NEW YORK TIMES —

Amerika'nın küçük bir kasabasında bazı insanlar garip
korkular hissetmeye ve psikolojik bunalımlar geçirmeye
başlamıştır. Hepsi de bunun nedenlerini merakla
araştırmaktadır. Anlaşılmaz bir duygu bu insanları birbirine
yakınlıştırmıştır. Sonunda bir motelde toplanarak
korkularının gerçek nedenini ortaya çıkarmaya karar
verirler. Ancak belirsiz belirsiz birtakım güçler onları
gerçeklerin dışına çekmeye çalışmaktadır.

Gelişen olaylarla birlikte gerilim sayfa sayfa daha da artacak
ve okur kendini şaşırtıcı bir serüvenin içinde bulacak...

Genç bir edebiyat işçisi olan Koontz'un çocukluk yılları
yoksulluk ve korkular içinde geçti. Babası sinirli ve garip bir
insandı. Her akşam evde bir terör havası estirirdi. Bu
hayadan esinlenen küçük Dean okulda kısa korku öyküleri
yazıp arkadaşlarına satarak ilk yazarlık denemelerini
gerçekleştirdi. Sonraları altı değişik takma adla elliye yakın
kitap yazdı. Sonunda YABANCILAR (STRANGERS) romanı
ona büyük ün sağladı. Bunu izleyen NÖBET (WATCHERS)
kısa sürede bir milyonun üstünde satınca, yayıncılar Koontz'a
üç yeni roman daha ısmarladılar. Genç yazar şimdi bu
romanları hazırlama çabası içinde...

■ DVD dahil

ISBN 975-405-008-2